

# Giới thiệu Tổng Tài, Anh Thực Không Có Đạo Lý!

**Nam x Nữ:** Tích Lăng x Lục Nan Hy.

**Tên truyện:** Tổng Tài, Anh Thực Không Có Đạo Lý! Tôi Vốn Dĩ Không Phải Vợ Anh..

**Số chương:** Đang ra.

**Thể loại:** tiền hôn hậu ái, hợp đồng hôn nhân, sủng, 1v1, sắc, nữ ngốc, đô thị...

Máy bay từ từ chuyển động lên, nghiêng lên, có chút áp lực khiến cô có chút khó chịu nhưng lại nhanh chóng thăng bằng trở lại.

Mỹ dần dần xa trước mắt cô, cô cười tươi lắm nhảm "Good bye". Vì cô có biết được từ những người bạn ở đây bảo nếu cô nói "See you" thì là sẽ chắc chắn gặp lại nhưng nếu cô nói "Good bye" thì có vẻ sẽ không hy vọng gặp lại nữa đâu. Cô lúc đầu nhìn ra thấy cả hai chỉ có ý nghĩa như nhau là tạm biệt nhưng không ngờ lại có sắc thái biểu thị khác nhau như vậy. Và cô cũng chắc chắn nghĩ rằng chắc hẳn cô sẽ không quay trở lại nơi này nữa, hiện tại cô sẽ mang cái bằng sáng giá tốt nghiệp nước ngoài này về mà chạy khắp nơi đi xin việc, giúp cho bà và mẹ cô có cuộc sống tốt hơn.

Nếu nói đúng ra lúc đầu, cô sẽ không định đi xa như này, cô đã tính vào Thanh Hoa - Bắc Kinh, nhưng cô nghĩ lại học phí rất đắt đỏ, cô lại chẳng thể có điều kiện leo vào Thanh Hoa nổi đâu, lấy lý do đó cô an ủi bản thân. Nghe bảo có viện trợ cấp học bổng những năm đầu của Stanford nên cô liền nỗ lực hết mình mà giành lấy. Dù sao Stanford cũng là danh tiếng gấp nhiều lần Thanh Hoa cho nên cô cũng thấy không có gì tiếc nuối dù cô rất thích. Cô dù có cực khổ cỡ nào cũng phải cắn răng chịu đựng mà giành lấy cho bằng được. Bây giờ cô tốt nghiệp, thoải mái chiến lợi, trở về sáng giá. Cô chỉ là không tin được một đứa bị người khác chế nhạo không đầu óc và bình hoa lại có thể làm những việc như thế này, kì tích mà!

Cô dựa đầu thoải mái vào ghế nệm, cô muốn đánh một giấc thật khoẻ để trở về cho bà và mẹ thấy được cô luôn tràn đầy sức sống. Không phải nghĩ ngợi đến thời gian trước cô bị ức hiếp.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài, Anh Thực Không Có Đạo Lý!* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

## Chương 1: Lục Nan Hy trở về

- *Lục Nan Hy, cười lên đi!*

"Tách..." một khoảnh khắc ngọt ngào được lưu lại, nụ cười ai nấy tươi rói như nắng mùa hạ chói chang, trên mình vận lễ phục tốt nghiệp trang trọng và một cuốn giấy cuộn tròn.

Cô cầm khung ảnh lớn thực cẩn trọng mà đặt vào vali nhỏ gọn của mình.

Đây chính là tài sản duy nhất của cô, đây chính là kết quả chứng minh cho sự cố gắng, đổ biết bao công sức học tập của cô. Cô tuyệt đối sẽ giữ gìn nó vô điều kiện, vì còn lý do khác nữa là cô phải mang nó trở về cho bà cô và mẹ cô xem nó, mở lời có cánh khen cô như xưa. Vừa nghĩ đến thời cô đã sáng mắt. Để xem trong phố nhỏ ấy năm xưa, còn ai dám khinh thường Lục Nan Hy cô vốn không làm nên trò trống!

Cảm giác thiếu thốn tình cảm gia đình lại tràn đầy trĩu nặng trong lòng cô một lần nữa và đây chính là cảm giác mà cô cảm thấy sợ hãi nhất và muốn nó tránh xa cô nhất. Chính nó là nguyên nhân chính khiến cô cảm thấy cô đơn nơi rộng tuếch hơi ẩm.

Ít nhiều gì, căn bản cô đã xa quê hương, xa người thân mà cô yêu thương nhất trong cuộc đời này, xa mái nhà lợp chợp chạy vật lo sốt vì thời tiết thất thường kia nhưng lúc nào cũng ấm áp, chẳng lúc nào khiến cô lạnh lẽo hay than phiền.

Mình có nên mang quà về cho bà không nhỉ? Cô vẫn còn nhớ rõ bà của cô thường hay đau nhức lưng với lại mắt không còn sáng nhưng vẫn thấy lờ mờ mà đi lại được thuận tiện nên cô đã thuận tay mua lấy hộp dinh dưỡng dầu cá Omega 3 cùng với một số đồ tâm bồi khác. Cô quyết định dốc hết tiền ra mua hết lấy và chừa chút tiền vừa đủ để mua vé máy bay trở về Trung Quốc sớm nhất có thể.

Trong suy nghĩ của cô, tiền cô đang cầm trên tay, chắc hẳn khi trở về cô sẽ không cần dùng đến nên cô không tiếc một tờ nào mà giữ lại. Chỉ là đem hết tất cả "tài sản" dành dụm của mình nhiều năm qua mà tiêu hết tất cả, cô dường như còn có thể cảm nhận được mồ hôi của bản thân còn in rõ mùi hương trên từng tờ tiền.

Cô đã nhiều lần viết thư về cho mẹ cô và bảo không cần gửi tiền cho cô thêm lần nào nữa và nói dối rằng trường học ở Mỹ rất tiến bộ, nó bao luôn cả cho chi phí sinh hoạt cần thiết cho học viên nên mẹ cô không cần lo lắng. Bà cũng không hiểu biết nhiều nên liền tin lời cô nói mà không bận tâm đến tiền bạc nữa nhưng cô cũng hiểu rõ đây chẳng phải bà còng lưng đi làm chất chiu để gửi tiền cho cô ăn học sao?

Hiện tại, cô dù gì cũng đã 21 tuổi, chẳng lẽ không thể nuôi sống bản thân. Nếu cô không sớm tự lập thì chắc cô đã sung sướng hết cả mắt vì nhớ gia đình và chết dần chết mòn vì đói và cả ốm nặng vì thời tiết thất thường.

Cô khoá kéo hành lý nặng trĩu, nhìn ký túc xá cô dọn dẹp lại mới toanh trước mắt, quả thực khi xa nó cô vốn có chút không nề. Vì cô đã gồng bó với nó 4 năm, buồn tẻ, khóc lóc hay than kẻ lẩm nhảm một mình cô đều ở đây, nếu bây giờ rời đi, bảo cô không có chút tình cảm thì là nói dối. Nhưng chính niềm vui lớn lại lấn át chút buồn bã của cô.

Cô đi xuống lầu nhỏ, nói đúng hơn chỉ là cái gác dài, cô còn có thể nghe mùi ẩm mốc của gỗ cũ, cô nhìn lại cũng không ngờ rằng chính mình đã ở nơi này chôn gối suốt 4 năm đầu. Bây giờ nhắm lại khiến cô phì cười. Chỉ là cô không muốn đến chỗ ở cũng phải tiêu tốn nên cô mới chấp nhận ở nơi này. Cô chỉ cần có nơi cất đồ và để ngủ nên cô không nhất thiết quan trọng hoá. Nếu muốn tốt cô có thể dời vào ký túc xá của trường.

Người giữ trước cửa, cầm thẻ của cô, xoa xoa rồi cô lẳng lặng bước đi. Cô đã xóa tên khỏi ký túc xá, đó có phải là minh chứng cô đã tự do hay không? Cả người cô nhẹ như bâng mà vui vẻ đón taxi rời đi.

Cô vững chãi hành lý xong xuôi hết thấy, thở phào một cái thật mạnh, nắm chặt góc áo mà lên máy bay ngồi vào vị trí của bản thân. Cô đã ngồi máy bay được hai lần và cả cảm giác cả hai cũng khác biệt nhau rất nhiều, lúc đầu của cô là nước mắt nước mũi hoà lẫn nhau tèm nhem. Lần này lại là cười rộ lên, tỏ vẻ thích thú và vui sướng.

*"Airplane is preparing to take off. Please sit firmly in place, tighten your seat belt carefully, turn off your phone..."*

*"Máy bay chuẩn bị cất cánh. Quý khách vui lòng ngồi vững vị trí tại chỗ, thắt dây an toàn thật cẩn thận, tắt điện thoại cá nhân..."*

Tiếng báo vang lên rất lớn, cô cũng nhanh chóng phối hợp làm theo, vốn dĩ không lạ lắm nên cô đã không cần nhìn hướng dẫn mà làm ngay tức khắc.

Máy bay từ từ chuyển động lên, nghiêng lên, có chút áp lực khiến cô có chút khó chịu nhưng lại nhanh chóng thăng bằng trở lại.

Mỹ dần dần xa trước mắt cô, cô cười tươi lẩm nhẩm "Good bye". Vì cô có biết được từ những người bạn ở đây bảo nếu cô nói "See you" thì là sẽ chắc chắn gặp lại nhưng nếu cô nói "Good bye" thì có vẻ sẽ không hy vọng gặp lại nữa đâu. Cô lúc đầu nhìn ra thấy cả hai chỉ có ý nghĩa như nhau là tạm biệt nhưng không ngờ lại có sắc thái biểu thị khác nhau như vậy. Và cô cũng chắc chắn nghĩ rằng chắc hẳn cô sẽ không quay trở lại nơi này nữa, hiện tại cô sẽ mang cái bằng sáng giá tốt nghiệp nước ngoài này về mà chạy khắp nơi đi xin việc, giúp cho bà và mẹ cô có cuộc sống tốt hơn.

Nếu nói đúng ra lúc đầu, cô sẽ không định đi xa như này, cô đã tính vào Thanh Hoa - Bắc Kinh, nhưng cô nghĩ lại học phí rất đắt đỏ, cô lại chẳng thể có điều kiện leo vào Thanh Hoa nổi đâu, lấy lý do đó cô an ủi bản thân. Nghe bảo có viện trợ cấp học bổng những năm đầu của Stanford nên cô liền nỗ lực hết mình mà giành lấy. Dù sao Stanford cũng là danh tiếng gấp nhiều lần Thanh Hoa cho nên cô cũng thấy không có gì tiếc nuối dù cô rất thích. Cô dù có cực khổ cỡ nào cũng phải cắn răng chịu đựng mà giành lấy cho bằng được. Bây giờ cô tốt nghiệp, thoải mái chiến lợi, trở về sáng giá. Cô chỉ là không tin được một đứa bị người khác chế nhạo không đầu óc và bình hoa lại có thể làm những việc như thế này, kì tích mà!

Cô dựa đầu thoải mái vào ghế nệm, cô muốn đánh một giấc thật khoẻ để trở về cho bà và mẹ thấy được cô luôn tràn đầy sức sống. Không phải nghĩ ngợi đến thời gian trước cô bị ức hiếp.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài, Anh Thực Không Có Đạo Lý!* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 2: Võ oà

Bước ra khỏi sân bay, kéo vali theo sau. Cô có thể dường như cảm nhận được cơn gió "quê hương" của cô.

Không biết có ai như cô hay không? Cô còn có thể ngửi được "mùi hương" của Bắc Kinh, rất rõ rệt ở đầu mũi.

Nhìn khung cảnh quen thuộc, đô thị phồn hoa hoành tráng trước mắt, ngược lại Lục Nan Hy cô thấy dễ chịu hẳn. Cô không hề cảm thấy lạc lõng như cô ở Mỹ, cô nhìn khắp con đường rẽ tới lui nhưng cô biết mình nên đi đường nào, nên đi đâu. Quen thuộc đến độ nắm như trở bàn tay.

Bắc Kinh này nơi nào cũng in dấu chân của cô, nhìn đâu cũng thấy hình ảnh của cô và ngay cả nhìn đâu nơi này, cô cũng nhớ tới...Bắc Từ Quang. Người mà cô dành hết cấp 3 để theo đuổi nhưng ngược lại anh ta chưa hề nhìn về phía cô một lần. Cô nhớ lại là đây nghiêng vì anh ta ưa gieo rắc hy vọng nhỏ nhoi cho cô khi cô không còn thích anh ta nữa.

Cô rải bước dần trên vỉa hè bóng mát, ngay cả nhắm mắt cô cũng có thể biết cô đang ở đâu!

Khung cảnh về đêm thì càng "đáng tiền" để chiêm ngưỡng, cô đã thẩm xuýt xoa biết bao nhiêu lần mà nói nhưng ngày càng quen dần, cô chỉ còn cảm giác nó vô cùng bình thường.

Thứ gì mới mẻ, mình dùng cảm giác ngỡ ngàng và hào hứng nhìn nó nhưng khi dần thời gian càng lâu, thì bạn đã quen mắt nhìn với nó nên sẽ không cảm thấy nó đặc biệt như ban đầu nữa.

Gương mặt cô đỏ lên vì nhìn thấy đôi tình nhân nắm tay đi rào rào trên đường, họ tự nhiên như không mà hôn nhau chôn đông người. Khiến cô ngượng

không thôi, không dám nhìn đến nữa, tim cô cũng đập nhanh.

*"Các người quâ là yêu nhau đến không màng ánh mắt xung quanh, có đúng khi!"*

Bây giờ chính cô cũng không biết đó là đúng khi hay là muốn gây chú ý? Nhưng sao họ phải làm như vậy! Chợt cô cảm thấy ngửa ngửa trong lòng, cười ngoắc ngoe.

Thật buồn cười! Cô 21 tuổi đầu, lại chẳng có nổi một nụ hôn đầu đời, đến cả hoàng tử cô chọn cũng không thèm ngó ngang tới cô. Cô có phải được gọi là cô công chúa bất hạnh nhất thế gian?

Cô là "độc" toàn thân, cầu độc thân.

Cô ngẫm lại, nếu cô là công chúa thì cô sẽ không bất hạnh. Nói đi nói lại, dù gì cô cũng chẳng phải là một cô công chúa và cũng sẽ chẳng thể trở thành công chúa. Vì trong mắt mọi người, cô sẽ chỉ luôn luôn là bình hoa là đầu đất!

Quả thực, cảm tấm bằng này cũng chẳng thể thay đổi suy nghĩ sâu trong đáy lòng của cô. Sự kiêu hãnh vừa rồi chỉ là lớp gai nhỏ bên ngoài để bảo vệ sự tự ái nhỏ bé của cô. Lớp gai này, cô rất cần! Nếu cô có thể gai góc như nó thì càng tốt.

Lúc trước mỗi lần tâm trạng cô không tốt thì cô liền chạy vào vòng tay bà cô, ấm áp nhường nào. Nghĩ đến đây, cô không muốn nghĩ nhiều nữa, cô muốn về nhà ngay và khí lạnh cũng thổi qua thường phục khiến cô có chút run rẩy rồi, cô rất sợ lạnh cho nên dù cô đầu đất cô cũng biết cô nên chạy đến nơi ấm áp ngay.

Ngôi nhà dây leo như cũ hiện ra trước mắt, trước mắt cô cảm động, ánh mắt hàn quang vì hạnh phúc.

Về nhà rồi! Cô về nhà rồi!

Chỉ có một từ duy nhất miêu tả tâm trạng cô lúc này: Vỡ oà.

Cô theo thói quen, mở cửa và đóng cửa lại. Bật cửa gỗ ra, liền hiện lên hình ảnh bà cô đang ngồi khâu áo bên lò sưởi nhỏ, cúi có chút cháy tàn, có lẽ cô nên đi thay. Còn mẹ cô thì tắt bật gấp quần áo vào kệ. Vì muốn bất ngờ nên cô không rò rỉ chút thông tin nào mình sẽ trở về cho bà và mẹ cô biết.

Vì nghe tiếng bất cửa cùng tiếng động di chuyển của bánh xe nhỏ vali. Cả hai người đều không hện mà cùng ngược lên nhìn cô.

Bỗng mẹ cô khóc và chạy đến ôm cô vào lòng. Cô cũng khóc, bà cô cũng khóc. Cả gia đình ngập tràn lửa ấm.

- *Tiểu Hy, con đã trở về sao con?*

Bà cô ngồi trên ghế đầu bật nghiêng, gương mặt hiền từ biết bao, ánh mắt chiều mềm nhìn cô, cô có thể nhận thấy biết bao yêu thương.

Cô lau nước mắt, mọi thứ trước mắt rõ ràng hơn một chút, cô mới thấy rõ mẹ cô ôm hơn hẳn trước lúc cô đi. Đôi gò má xéch cao, cả người chỉ toàn da bọc xương làm cô đau lòng. Cô cũng siết chặt vòng tay ôm mẹ cô.

- *Mẹ vất vả rồi, là Tiểu Hy không tốt, làm mẹ bận lòng rồi!*

Cô buông mẹ ra, chạy đến ngồi sụp xuống chân bà, gối đầu lên chân bà thực nhẹ, bà khẽ vuốt ve tóc mây của cô.

- *Hy Hy vất vả, con thực sự trưởng thành, không còn là Tiểu Hy bị người khác chê cười. Dù sao Hy Hy của bà không bao giờ thấp kém, con luôn luôn xinh đẹp nhất.*

Cô kéo vali ra, mở lấy toàn bộ quà cáp cô đã tốn công đi hết siêu thị mới lựa chọn được hết thấy. Tình nghịch vui nhộn như một đứa trẻ chỉ là hình hài của cô hoàn toàn trưởng thành.

- *Bà, con mua rất nhiều đồ bổ dưỡng nên bà nhớ phải tắm bổ hết tất cả, nhiều đến mức cả xương cũng chứa đầy thuốc bổ càng tốt, cả mẹ cũng vậy, nhìn mẹ gầy quá.*

- *À... ba... ông ấy có đến thăm mẹ lần nào không?*

Mẹ cô im lặng, không trả lời, bà cô thì ngoảnh mặt. Bà cô từ mặt đứa con trai mình yêu thương nhất nên bà nhất quyết sẽ không dính líu tới chuyện này nữa. Và càng không muốn nhắc tới nhưng sự hạnh phúc này, đối với cô trước kia thì ông ấy có phần tốt nên cô muốn chia sẻ hạnh phúc của cô cho ông ấy để mong ông ấy sẽ tự hào về cô, khi có ai nhắc đến Lục Nan Hy thì ít ra trong lòng ông cũng có chút vui.

- *Một vài lần lúc con vừa đi, sau đó lại không thấy đến.*

Khoé môi cô nhếch lên, chứa đầy sự khinh bỉ, ông ta nhất định vui sướng với gia đình mới, còn đầu tâm tư mà quan tâm đến đứa con ghẻ lạnh như cô. Thôi không sao, ông ta tệ bạc với cô, đặc biệt với bà và mẹ cô cho nên cô sẽ đối lại với ông như vậy. Không cần thấy ngại.

Mẹ cô không quan tâm đến nữa, dẫn cô cùng vali vào phòng của cô. Ngôi phòng cũ mở ra, chỉ khác là được dọn dẹp trở lại như cũ, chắc hẳn cô sẽ không tạo ra ô chuột như lúc trước. Có lẽ trở về, ý nghĩ của cô thập phần là có thay đổi ít nhiều.

- Mẹ ngủ ngon!

- Con ngủ ngon!

Mẹ cô vừa khép cửa phòng, cô liền leo lên giường, nằm uòn thoải mái.

Quả là ở nhà chính mình thì thoải mái nhất!

Cô liền thay đổi quần áo ngủ đơn giản, đặt khung ảnh cẩn thận lên bàn rồi leo lên giường ngủ ngay.

Cô phải ngủ!

Cô thiếp đi rất nhanh vì nhiều giờ ngồi máy bay khiến cô rất mệt mỏi, lưng ê ẩm cả lên, đau nhức không chịu được.

Lục Nan Hy, ngày mai có lẽ sẽ vất vả!

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài, Anh Thực Không Có Đạo Lý!* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

## Chương 3: Bắc Từ Quang

- Bắc Từ Quang... ách...anh đi nhanh như vậy là để làm gì a?

Cô cố gắng đuổi theo tấm lưng cao ráo tuấn mỹ phía trước. Một bước chân của anh ta là cả một thước đối với cô cho nên cô phải vừa "phóng" vừa chạy theo, cả người nghiêng ngả như thể lúc nào cũng có thể ngã xuống. Cả thân người nhỏ bé của cô luôn hướng về phía trước, nhuếch môi mà cắn răng cố đuổi tới anh.

Bỗng anh dừng bước chân, xoay người trở lại, mặt nhăn mày nhíu đẹp đẽ mà nhìn "cái đuôi" của anh. Cô vì theo quán tính đâm đầu phía trước nên không kịp dừng lại đâu, khi mắt thấy anh dừng chân, cô một mặt vui vẻ, một mặt hốt hoảng.

Không được rồi, theo đà là cô đâm về phía anh. Cô lại không muốn anh nhìn cô càng chán ghét nên đã đạp hai chân về phía trước, cô cũng càng mong muốn nếu bản thân trượt chân thì cô nghĩ anh sẽ không ác độc mà bỏ mặc cô. Hay anh thấy cô ngã sẽ đỡ cô đứng dậy, gió hiu hiu, tóc cô bay bay trong gió, cảnh tượng vô cùng lãng mạn khiến cô mê muội mà chần chừ làm như vậy.

Nhưng không ngờ, thứ lạnh lùng nhất là trái tim đàn ông và đặc biệt lạnh lùng đỉnh điểm là đối với người đàn ông không thích mình.

Cô đã ngã, cả lún một vòng trên đất. Đồng phục trắng liền nhuộm bụi, nơ nhuộm đi màu trắng tinh khôi. Mồ hôi rơi trên trán khiến tóc cô ướt nhẹp, cô vẫn ngồi đó mà thở hổn hển, cô là đang chờ đợi tình cảnh anh sẽ đỡ cô nhưng lại không có, cô tủi thân mà đứng thẳng người tự bản thân và ngược lại còn nghe lời anh mắng bên tai.

- Lục Nan Hy, có phải cô là có vấn đề không? Tôi đã bảo rằng, tôi sẽ không bao giờ đáp trả tình cảm cho cô. Sao cứ mãi bám theo tôi, cô có biết cô có bao nhiêu phiền hà cùng ngu ngốc và chán ghét?

Cô lúc này đầu gối trầy xước, nổi đau không nhiều nhưng lại âm ỉ khiến cô khó chịu hơn là bị thương nặng. Trong lòng cô, tư vị phức tạp, mờ mờ muốn nói thì lại khép. Gương mặt xinh xắn đầy lúng túng.

- Em biết anh sẽ không đáp trả, nhưng anh với Châu Doãn vừa chia tay, chị ấy cũng không luyến tiếc nữa, vậy anh không thể cho em cơ hội sao?

Bắc Từ Quang tức giận, chau mày hít vào từng ngụm khí lạnh mà thở ra mạnh mẽ. Nắm tay giờ lên rồi hạ xuống. Lúc đó, cô thể hiện rõ sợ hãi, dáng vẻ này của anh cô chưa nhìn qua bao giờ, đừng nói anh là sắp đánh cô! Không thể nào, người đàn ông lý tưởng mà cô yêu thích không thể lại làm chuyện tệ hại như vậy.

Anh vươn tay đẩy mạnh vai cô, khiến cô ngã quỵ về phía sau, cô có chút hoảng hốt mà quơ tay loạn thì anh liền kéo cô lại, giật mạnh khiến cô đau đớn và thốt tim một phen.

- Buông tay em ra...đau....

Tay cô bị anh bóp chặt đến sưng đỏ, hiện tại toàn thân cô đều thương tích cộng đau đớn.

Người phụ nữ họ trong tình yêu, luôn không đủ lý trí để thắng đàn ông hoặc ngược lại.

- Nếu đau thì nhớ cho rõ điều này, cô nhất định không được quên. Lúc...Nan...Hy...kẻ đầu đất như cô, đến cái đuôi của tôi, đối cô cũng không xứng.

Nói xong, gạt phăng tay cô ra thực mạnh bạo lại khiến cô chao đảo nhưng cô đã nhanh chóng giữ mình lại, cô không dám đuổi theo nữa, lại sợ nghe lời mắng của anh. Là anh lúc đầu ra tay nghĩa hiệp cứu cô khỏi những lời dèm pha, nhưng cũng chính anh đã dùng những lời dèm pha đáng sợ nhất để đuổi cô ra xa anh.

Cô nhớ rất rõ câu này, đối với anh, cô cho dù có bám đuôi anh cũng không xứng.

Nói trắng ra thể hiện rằng anh sẽ không bao giờ thích cô! Có lẽ cô vẫn còn lơ mơ, vẫn chưa biết quần hay luy là gì nên cô bủi môi. "*Được, anh không thích tôi, thì tôi cũng liền không thích anh*".

Nếu ta ngây ngô mà nghĩ rằng cứ yêu hết mình đi, thì sẽ nhận lại hồi đáp nhưng không ngờ chúng ta lại làm ta bị lu mờ giữa hàng ngàn người vì yêu không có lí trí.

Cô chỉ tiếc cho cả thân hình mảnh mai của cô đã bao phủ trầy xước. Chắc hẳn mẹ và bà mà gặp cô bị thương, chắc hẳn sẽ rất đau lòng, nên cô đã tự rẽ vào hiệu thuốc đối diện mua bông băng cùng chai cồn xanh lét. Cô cầm nó trong tay, mặt cắt không còn giọt máu, cô biết sẽ rất đau. Nhưng cô lại mạnh mẽ dõ dỏi vào vết thương rồi băng thực lệ làng như thể chạm một chút thì nó liền lại đau. Cô ngồi ở bồn cây công viên đợi đến khi không còn đau, mới khập khiễng đi về nhà.

Cô vào phòng thờ phào nhẹ nhõm vì mẹ và bà cô đều không nhận ra, thế là cô cả ngày không ra khỏi phòng, cô không muốn khóc nhưng là nước mắt lại tự động lăn xuống má cô nóng hổi vì cô uly khuất.

Cấu tạo cơ thể của người phụ nữ cũng như người đàn ông. Nhưng tại sao lại bảo phụ nữ mềm yếu hơn đàn ông? Là vì họ dễ nhạy cảm và rơi nước mắt. Đây chính là cấu tạo bị "đột biến" ngu ngốc dành cho phụ nữ. Lầy lòng đàn ông bằng vẻ mềm yếu thương cảm vốn có.

Dù sao cô nhớ rất mau mà quên cũng rất mau, cho nên cô cũng không bận tâm đến chuyện cũ và mới mẻ hơn là cô không còn cảm thấy thích ở Bắc Từ Quang nữa.

Bắc Từ Quang ngồi ngắm trong lớp, cứ mãi nhìn ra sân lớn chói chang nắng, anh ta cũng không biết bản thân là đang đợi chờ cái gì? Có lẽ là thiếu "cái đuôi" của anh, bóng dáng nhỏ nhắn, gương mặt yêu kiều lượn lờ trước mắt anh, nay thiếu vắng lại không quen mắt. Nhưng nghĩ lại anh liền chau mày "*Có ta phiền chết đi được, tiếc cái gì mà tiếc, tiếc cái đầu nhà họ Bắc mà đây*".

Mắng xong lại không cảm thấy dễ chịu hơn mà ngược lại càng bức dọc khó chịu.

Bắc Từ Quang mượn cớ đi vệ sinh mà đi vòng một vòng đến dãy hai, phòng vệ sinh được đặt ở cuối mỗi dãy phòng học nhưng vì hắn muốn thực hiện mục đích của hắn là đang muốn xem "cái đuôi" của hắn bây giờ đã trở thành cái đuôi của ai! Hắn biết rõ, ở tuổi cô như này thì thích ai cũng là choáng qua. Gặp người này liền thích, gặp người kia liền thích. Sẽ không biết thích duy nhất một người cảm giác thế nào đâu!

Anh đi lướt qua, nhìn thấy cô đang cười cười mà chơi đánh caro cùng với tên nam nhân có vẻ đẹp mắt nên liền cười lạnh.

Anh nhờ nữ sinh ngồi cạnh cửa ra vào, bảo cô ra nói chút chuyện, nói có người muốn gặp. Cô đang chơi vui thì bị làm phiền liền tức giận nhưng cô chẳng thể hiện và đáp lời. Cô thắc mắc dò ra cửa ai vậy nhỉ? Gặp cô thì lại là chuyện lạ hiếm thấy.

Bước chân cô cứng lại vì người muốn gặp cô là Bắc Từ Quang. Chính cô cũng không ngờ là anh lại tìm đến tận lớp để gặp cô.

Cô xoay người muốn trở lại phòng học thì hắn lại nắm tay cô kéo vào góc khuất phía xa, cô tức giận mà luôn luôn kháng cự thì hắn càng mạnh tay nắm chặt khiến tay cô lại sưng như hôm qua.

Ai cũng bảo cô ngoan hiền, không biết đáp trả nhưng dồn ép cô đến chân tường bức cô thì cô phản kháng là đương nhiên, không mấy khó hiểu.

- Bắc Từ Quang, anh rốt cuộc muốn cái gì, lại muốn thương tổn tôi sao? Anh nên nhớ rõ những gì anh nói, đừng làm phiền tôi nữa, tôi thực chất không xứng làm cái đuôi của anh đâu cho nên đừng bận tâm đến tôi nữa.

- Cô...cô khá lắm...

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài, Anh Thực Không Có Đạo Lý!* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 4: Lãng tiểu thư?

- Tiểu Hy, con mau thức dậy đi!

Mẹ cô - bà giờ đi tắm rửa sạch, khiến cho toàn bộ nắng sớm phản chiếu vào phòng khiến ấm áp hơn hẳn nhưng cô lại thấy chói mà tiếp tục chui lại vào chăn mà tránh nắng làm phiền giấc ngủ của cô.

- Mẹ, hôm...nay...chủ nhật Hy Hy kh...ông ph...ải đến trường, sẽ...không ai học hôm nay đâu....

Cô lẩm bẩm mơ hồ, khiến bà không thể nghe được một chữ nào, chỉ loáng thoáng nghe Hy Hy gì đó mà thôi.

Bà mạnh tay giờ luôn cả chăn, cô có chút chấn động, lim dim và ngủ tiếp.

- Nếu con không tỉnh táo nghe mẹ nói thì đành nói lúc mơ màng vậy, mẹ đang rất gấp, bánh mì mẹ để trên bàn cùng cốc sữa ấm. Nếu con thức thì nhớ đun sữa lại cho nóng, để sữa lạnh sẽ đau bụng. Rõ không?

Cô gật đầu rồi lại lật người ngủ tiếp.

Đến khi cô thức thì đã trưa rồi. Mẹ cô xào nấu ngoài bếp thơm nức, khiến cô không nhịn được liền bị thu hút mà đi theo "tiếng gọi" của thức ăn.

Vừa ra khỏi cửa, trước mặt cô là sắp lớp trong nhà đều là báo tin tức mới nhất. Cô thắc mắc mà ngoáy đi ngoáy lại, có lẽ vẫn chưa hiểu gì nên chép miệng đi vào bếp, đứng cạnh mẹ cô, cô cảm mũi lớn mà trở đồ xào trên chảo nóng, giọng điệu băng quơ hời ngang như thể cô không quan tâm lắm.

- Mẹ, đóng giấy báo lộn xộn kia để làm gì? Sao lại bừa ra khắp nhà như thế?

Mẹ cô nghe qua cũng không có biểu cảm gì, lau mồ hôi trên trán rồi tiếp lời.

- À...giấy báo đó à? Là mẹ vừa nhận công việc bán thời gian ấy mà.

Cô nhắm mắt cũng đoán ra, mẹ cô nói dối! Cô trăn trở, sao mẹ cô lại không than vãn với cô, cô hiện tại có thể giúp cải thiện kinh tế gia đình. Cô nhìn người phụ nữ tất bật bên cạnh mà dâng lên cảm giác khó tả.

- Con có thể phụ mẹ được không? Cho con theo với, có lẽ tiến triển công việc sẽ cải thiện đấy!

Nghe qua, bà liền lắc đầu đầy cô ngồi xuống ghế và lấy trong tủ lạnh rót cho cô một ly nước cam ép.

- Mẹ còn nhớ con thích nhất là uống nước cam ép, mau uống đi. Còn việc giúp mẹ thì không cần, ra đường lúc nắng thế này kéo cảm nắng mất. Với lại, con mới vừa trở về, sao có thể để con làm...

Cô nài nỉ đến hết lời, bà vẫn không đồng ý, cô đành chỉ giúp bà phân loại báo ra từng thể loại để bà mang đi.

Trước mắt thấy như vậy, cô càng nói với lòng rằng cô phải có công việc, kiếm tiền ổn định mới được.

- Hy Hy, vào ăn cơm đi, mời bà cùng vào đi. Thức ăn nguội mất.

Mẹ cô đóng cửa rồi biến mất. Cô thờ dãi một hơi đến bên cạnh bà cô đang đọc sách thì cô dìu bà vào nhà bếp. Thức ăn đã được bày sẵn nên cô xới cơm vào bát cho bà cô rồi hai bà cháu cùng ăn cơm. Người gấp người nhận cứ thế mà hết buổi cơm. Cô không dám gấp bữa vì cô không biết mẹ cô đã dùng bữa chưa nên cô gấp có nơi có chỗ.

Đợi mẹ trở về, cô đã thay đồ sẵn hết rồi, cầm túi lên mà đi ra cửa, cô là đang định đi mua đơn xin việc để điền. Cô phải nhanh kiếm được một công việc, nếu không mẹ cô vẫn sẽ khổ cực hứng mưa hứng nắng để đi giao giấy báo. Công việc không mấy tốt chút nào.

Cô ra khỏi, lao rảo bước trên vỉa hè mát rượi gió, cô đang định đi đến nhà sách gần nhà, cô nghĩ chắc hẳn chỗ đấy sẽ có thứ cô cần - đơn xin việc làm. Cô nghĩ thứ đó bây giờ rất đa dụng, có lẽ nơi nào cũng có nên cô không cần tốn công tốn sức lo lắng.

Cô bỗng nhìn thấy trước mắt hiệu sách kia rồi, cô vẫy tay qua đường nhưng có ý lại có chiếc Roll Royces phóng tới không hề giảm tốc độ khiến cô sợ hãi mà đứng ngơ ngẩn ở đấy, chân cứng như đá không thể nhúc nhích. Mắt cứ nhìn chiếc vật đã đẹp đẽ đang tiến ngày một gần.

"Chết, chết thật rồi, Hy Hy! Mày về Bắc Kinh chưa được một tuần cơ mà. Còn phải đi làm lo đỡ đàn cho bà và mẹ. Mày không thể dễ dàng chết như vậy đâu!" Cô lẩm bẩm, dù biết như vậy nhưng cô vẫn không thể di chuyển, chết đứng như vậy. Khi cô đoán nó lao tới, xé gió vun vút cô nhắm mắt, chỉ biết nhắm mắt và trong đầu cô hoàn toàn hỗn loạn, cả tiếng kèn xe chói tay dồn dập cô lại như không nghe thấy.

Cô luôn luôn đứng là bình hoa!

Bên tai nghe rõ ràng tiếng "Két...." thực mạnh, cô run rẩy mà ngã khụy xuống tại chỗ, nhìn đầu xe cách cô chỉ 5mm. Gần lắm! Cô hoảng sợ trừng mắt, lại ngẩn ra. Cô hiện tại hồn phách bay bổng chín tầng mây. Nét mặt yếu kiêu hoàng hốt sợ sệt in rõ. Chiếc túi cô cầm trên tay rơi xuống đất, đồ đạc của cô tràn ra đường khiến mọi người xung quanh chú ý đến mà từ từ hợp thành đông đứng vây xung quanh cô, cô lại như không có hồn mà ngồi ở đấy, hết thảy chờ đợi đều không có đứng.

Tiếng xì xào mọi người ngày càng dày đặc mới khiến người lái xe - nguyên nhân khiến cô trở nên ngây dại, xuống xe mà bước dọc đến gần cô. Một thân tây trang gọn gàng ngồi hóm xuống. Đối mặt cô ngơ ngác thì ngược lại người đối diện lại có chút cung kính.

*-Lăng tiểu thư, cô sao lại ở đây, có sao không? Tôi không phải cố ý.*

Lúc này, có người lay nhẹ cô, cô mới nhắm chặt mắt lại, cảm giác tròng mắt cay khiến mắt cô hàn quang, nước mắt đọng dưới khoé mắt ồ ạt trào ra như thủy triều, cô gạt nước mắt bất ngờ này, có chút nhìn người đối diện bằng ánh mắt xa lạ. Bờ môi khẽ mím chặt.

*- Lăng...Lăng tiểu thư? Anh nói ai cơ?*

*Anh đang tiếp chuyện...với tôi sao?*

Cô chỉ tay vào chính mình, chuyện cô sắp bị xe đụng thì đã bị cô quăng lên trời xanh xa xăm rồi.

Người đối diện có vẻ khó hiểu, bạo gan chồm đến gần cô, nhìn sâu vào con ngươi cô khiến cô ngại ngùng mà đỏ mặt quay đi.

Cô đang mơ hồ không hiểu chuyện, thì có người đàn ông nghiêm túc tuân thủ áp gần mặt khiến cô không chịu nổi, tìm đập mạnh mà quay đi. Người này nhìn cô như vậy thì không còn tò mò nữa, quả thực không phải Lăng Khẩu Thiên. Trong hiểu biết của anh, nếu anh dám to gan làm như vậy thì anh sẽ bị ăn một đấm đến ê ẩm mặt chứ không như cách ứng xử ngại ngùng như hiện tại. Ánh mắt anh sáng lên, không ngờ lại có Lăng Khẩu Thiên thứ hai, nhìn sơ qua liền như hai giọt nước. Hắn đối cô như vật thể lạ, đồng tử giãn nở mà thích thú nhìn cô.

Hắn lầm nhảm "Lăng tiểu thư, ông trời thực sự giúp cô rồi, ban xuống một Lăng Khẩu Thiên thứ hai."

Cô ngược lại có chút sợ hãi với ánh mắt như vậy. Càng không thể tiếp thu cách nhìn cô như thế. Cô rút người như cuộn tròn, dáng vẻ của một con mèo phòng thân bất cứ lúc nào. Anh lúc này mới nhìn ra được, hoàn toàn không giống Lăng Khẩu Thiên. Quả thực vẻ ngoài nhìn vào liền không nhận ra nhưng khi tiếp xúc thì cả hai khác biệt một trời một vực.

*- Tiểu thư, đã làm cô sợ hãi rồi, thực có lỗi. Tôi là Tiểu A. Mời cô lên xe, tôi tiễn cô đoạn đường và đây là card để liên lạc với tôi.*

Cô cảm thấy và lúc này mới nhớ ra, cô còn phải đi mua đơn xin việc làm rồi trở về ngay kéo bà lại trông chờ cô. Ở nhà cô còn rất nhiều việc để làm.

*- Không cần đâu, nơi tôi muốn ở kia, không cần tiễn tôi. Việc vừa rồi cũng là ngoài ý muốn...*

Anh nhúm mày, nhìn tấm thẻ trong giỏ xách của cô.

*- Cô là đang muốn kiếm việc làm sao?*

Cô gạt mình, nhìn anh trước mặt, cô lau vết mồ hôi vì nóng trên trán.

*" Ách... Hôm nay ra đường, mình lỡ không mang theo tờ giấy rồi! Huhuhuhh"*

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài, Anh Thực Không Có Đạo Lý!* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 5: Công việc nhẹ nhàng

*- Hiện tại, tôi có một công việc rất nhẹ nhàng có hơi nặng trọng trách, lương tùy cô định lượng. Cô có làm không?*

Cô nghe qua, có chút chần chừ cùng nghi ngờ, ai đòi làm việc nhẹ lại lương cao? Còn có hắn nói nặng trọng trách, vậy rốt cuộc là cái gì? Lương cô được quyền định lượng, giấc mơ đẹp đối với cô sao?

Anh nhìn dáng vẻ cô, liền đọc được suy nghĩ của cô, liền nhuếch mép cười tươi sáng vì biết rằng cô sẽ không từ chối dù bất cứ giá nào, dù sao nếu cô mà thật sự từ chối thì anh nhất định phải thuyết phục hay cưỡng chế cô đồng ý bằng mọi cách vì việc này chỉ có cô mới có thể làm được. Chỉ có cô mới có thể giúp Lăng gia đang nằm trong tay từ thần.

*- Thế nào? Nếu cô không đồng ý thì tôi...*

Anh liếc mắt nguy hiểm làm cô sợ sệt mà xua tay ngăn cản lại. Hắn đoán được xác suất cô đồng ý sẽ cao hơn, nhưng không hiểu cô đang lường lự điều gì.

*- Khoan đã...tôi còn chưa nói gì. Để tôi suy nghĩ đã.*

*- Tôi không có nhiều thời gian đâu, tôi...*

Cô liếc hạ mắt đẹp, gạt đầu đồng ý, ngoan ngoãn cùng hắn lên xe rồi đi. Mọi người xung quanh đã tản ra từ lâu khi không thấy cô bị làm sao, nên đường đã thông thoáng xe trở lại.



Anh vẫn chưa tin được vào mắt mình, vẫn luôn nhìn vào gương chiếu hậu, anh chỉ là thuận tiện dạo chơi một vòng cho khuấy khoả nhưng không ngờ lại mang về cho Lăng gia một chiến lợi phẩm lớn như vậy.

- Cô tên gì? Cô có vẻ sống ở khu này nhỉ?

Cô nhướn mày, chỉnh sửa tư thế ngồi của bản thân thực nghiêm túc, cô từ lúc lên xe đến giờ, cô căng thẳng mà nắm chặt tay giò xách mà siết chặt, tay đầy mồ hôi khiến cô cứ mãi phải thổi mát vào tay cho dịu đi sự hồi hộp. Cô căng dãn bản thân, cô sắp có công việc tốt, tốt nhất cô nên thể hiện cho tốt, như thế mới giúp cô lương cao.

Cô lần đầu ngồi trong chiếc xe sang trọng như vậy, cứ lác mắt mà nhìn xung quanh, hiếu kỳ mà ngó ngàng mọi góc ngách của xe, cũng không dám làm trái xước chỗ nào nên cô để giò lên cả đùi mình vì cô có nhịn ăn uống cả đời cũng chẳng đủ tiền để đền cho người ta.

Bỗng dưng nghe anh hỏi như thế cô cũng thuận miệng đáp.

- *Lục Nan Hy. Đúng, tôi sống ở khu này cùng với bà và mẹ tôi.*

Trả lời xong, cô mới cảm thấy không ổn mà nhẩn mày mặt thành một đường, cô đúng là lanh mồm, người ta đâu có hỏi cô sống với ai. Là cô tự chui đầu vào rọ, nếu chẳng may hấn là người xấu thì cô chính là tội đồ hại chính bà và mẹ của mình.

Chưa kịp phòng bị, thân xe quay 60 độ, rẽ vào sân lớn Lăng gia, cô theo đà ngã xuống nệm êm, bộ dáng chật vật hết chỗ nói, anh mở cửa mời cô, cô mới ngượng ngùng làm như cú ngã vừa rồi chưa có xảy ra, cân trọng mà bước khỏi xe khiến khoe mỗi anh giật giật nhưng lại không dám cười vì trên xe anh rõ ràng nhìn thấy cô hồi hộp lộ rõ, muốn cô thực sự thoải mái tuyệt đối.

Cô đã bị chói mắt bởi dinh thự nguy nga tráng tình khôi ở kia, khoảng sân lát đá hoa cùng sỏi rộng lớn gần trăm dặm, có lẽ nhà cô chưa bằng một góc của cái sân này đâu, còn nữa phía xa còn đậu dàn xe hơi khủng khiếp như BMW, Bugatti, Auston, Mercedes- Benz, Ferari, Audi, Maybach,...

Cô há hốc, quá ư là sang trọng nhưng cũng rất phung phí. Có lẽ xe đó chắc hẳn cả đời cô cũng sẽ không có cơ hội đụng tới. Nhìn chúng cô ngay cả cái bánh xe không biết có đủ để mua hay không!

Trên đỉnh dinh thự có kỵ sĩ ngựa dừng mãi, đây chắc hẳn là kiến trúc Phương Tây, vì ở Mỹ cô đi tới đâu cũng đều thấy dạng thế này.

Cô đang nhìn ngắm mọi thứ xa xỉ mà có trong mơ cô cũng không dám mơ tới thì có một ông lão cũng là một thân tây trang, từ tốn đi đến gần cô nhưng cô cứ mãi làm việc của cô nên không biết ông ta tới gần.

- *Tiểu thư, phu nhân đang đợi tiểu thư bên trong, đừng chậm trễ.*

Cô dời chú ý đi, con người cũng trở lại bình thường mà phản ứng lời ông gọi cô. Cô xoay người nhìn thẳng ông, ông có chút kinh ngạc và vui mừng vì cứ tưởng Lăng tiểu thư của ông đã tự động trở lại nhưng đối mặt với ông, một cô gái mềm yếu, xa lạ trong hơi thở thì ông liền thấy sự khác biệt. Ông gương mặt đã trở lại bình thường, không còn kinh hi như lúc nãy khiến cô có áp lực vô hình mà đi cùng ông.

Bước chân vào dinh thự, cảm giác yên ắng khiến cô rùng mình. Ông lão đặt xuống chân cô một chiếc dép bông, cô liền biết là dép đi trong nhà nên xỏ chân vào ngay không mất thời gian. Cô một mực đi theo ông sát phía sau vì cô sợ nơi to lớn thế này nếu cô lơ là mất dấu thì chỉ có đi lạc.

Cô không biết bản thân có làm quá vấn đề không nhưng điều cô sợ là sự thật!

Toàn bộ bên trong dinh thự đều được dát ngọc thạch trắng, sáng loáng, bốn bề sáng đến khó tưởng. Đặt nhiều thảm lông mềm dưới chân, kiến trúc Phương Tây vào trong nhà mới rõ rệt nhất. Sự tôn quý hẳng rõ.

Cô cứ thăm xuýt xoa suốt, cứ mãi nghĩ ngợi "*Khi nào bản thân mới đạt đến cảnh giới có được những thứ này nhỉ?*"

Cô được đưa vào một phòng lớn, mở cửa mộc ra, bên trong đã tràn ra mùi lan thơm ngát, khiến cô có chút bình tĩnh lại hơn mà bước vào. Cô nhìn thấy có một người phụ nữ trung niên, tay ôm chú thỏ trắng mà vuốt ve, gương mặt rất xinh đẹp nhưng lại nhẩn nheo hết cả rồi, dù sao nét đẹp cũng không mất.

Mọi thứ từ xương tủy đều bốc ra cho cô thấy một chữ: Quý tộc.

- *Cô ngồi đi!*

Cánh cửa phía sau cô đóng lại, mang theo tâm tư nặng nề của cô, cô có chút quay đầu nhìn chằm chằm cánh cửa thêu phượng rồi ngược trở lại, nghe giọng nói mềm mại như nhung đó mới ép nép mà ngồi xuống ghế sofa. Quả thực đây là ghế êm ái nhất mà cô từ lúc sinh ra đến giờ mới được ngồi. Nó được bọc nhung đỏ kéo dài tới chân, lớp nhung ngăn tạo cho cô cảm giác mềm mại dễ chịu vô cùng.

- *Cô tên gì?*

- *Tôi tên Lục Nan Hy.*

Bà cười nhẹ một cái từ tốn, cầm tách trà hoa cúc đưa lên miệng.



- Cô có biết công việc của cô hiện tại chưa?

Cô nhủ mày, đã có ai bảo cho cô đâu mà biết! Cô lắc đầu, bà vẫn cười, ngoắc tay một cái, cái tên Tiểu A gì đấy đã xuất hiện cùng giấy tờ rườm rà đặt trước mặt cô.

Cô tò mò mà cầm lên vừa đọc vừa nghe Tiểu A trình bày, lời nói trôi chảy mà nhiều vô số kể làm cô có chút thán phục, hẳn quả là làm việc rất có chuyên nghiệp.

- Tiểu thư của chúng tôi, Lăng Khẩu Thiên, đã một tuần trước bỏ trốn, đến nay vẫn chưa xác định được đang ở nơi nào, vì gấp gáp, với lại chính sự quan trọng nên chúng tôi muốn có sự hỗ trợ của cô, mọi điều, đều có trong hợp đồng. Công việc này đối với cô mà nói không phải nặng nhọc hay ỷ khuất. Chỉ là cô sẽ đóng vai Lăng Khẩu Thiên mà kết hôn giao với Tích gia - Tích Lăng, cô chỉ cần cho rằng cô chỉ nghỉ dưỡng 1 năm rồi lại trở lại như ban đầu khi chúng tôi tìm được tiểu thư Lăng Khẩu Thiên. Cô và cô ấy có ngoại hình giống nhau nên cô không cần phải lo lắng bất cứ điều gì, còn mọi việc rắc rối xảy ra ngoài ý muốn thì cứ để chúng tôi lo liệu, việc của cô chỉ có diễn làm sao cho thực giống tiểu thư Lăng Khẩu Thiên thì tiền liền thuộc về cô. Chưa kể còn....

Cô nghe qua, kể cả kết hợp đọc thật kỹ hợp đồng, ngày càng mất mớ to. Đầu óc cô "bang bang.." cả lên. Đây là công việc cái quái gì? Làm sao dễ dàng như anh ta nói đâu? Tò trong đầu khẳng quyết định, chắc sẽ không đồng ý đâu, công việc này thực sự rất mạo hiểm. Cô là có xem tin tức nha! Báo chí rần rần như vậy, cô không biết cũng là quá dở tệ. Tập đoàn Tích thị là cô biết, tập đoàn đứng đầu thương giới hiện nay, hồ phong hoán vũ quyền lực nhất Trung Quốc. Chỉ tiêu hàng tháng kiếm được không dưới tỷ vạn, cô phiếu cũng cắt đứt cả tập đoàn khác, luôn luôn tăng vọt đứng đầu trong giới chứng khoán. Cô đồng muốn góp vào Tích thị không thiếu, chỉ là không dễ có nhiều tiền đã có thể góp cổ phần.

Quá mạo hiểm! Cô thực sự không dám đụng đến.

Cô chắc chắn bản thân không có khiếu làm diễn viên chút nào. Cái gì giả thì sẽ có ngày phải bại lộ, đến lúc đó hậu quả thế nào, một nữ nhân nhỏ bé trời gả không chặt, địa vị càng không cần nhắc đến thì sao gánh nổi hậu quả đây?

Cô như vậy chẳng phải là bản thân tự đào cho mình cái hang để tự vấp sao?

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài, Anh Thực Không Có Đạo Lý!* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

## Chương 6: Quá lợi cho cô

Cô hiện tại lòng bùng tai óc, rợn cả da gà. Tập đoàn Tích thị to lớn như vậy muốn qua mặt liền qua mặt? Và cả Tích Lăng anh ta chẳng lẽ đã tiếp xúc với Lăng Khẩu Thiên qua, lại không nhận ra Lăng Khẩu Thiên giả, rốt cuộc đều không được.

Tiểu A nhìn thoáng qua nét mặt cô, nhận được cái liếc mắt của bà Lăng, anh liền bước lên một bước, có vẻ gần gũi nhằm mục đích khiến cô thoải mái sẽ dễ dàng suy nghĩ đơn giản hơn như họ đang nghĩ.

Cô càng nghe càng không dám nhìn họ, cô quả thực gan còn rất nhỏ, không dám bành trướng nhúc nhích đâu.

- *Lục tiểu thư, chúng tôi đảm bảo ra mặt cho cô, còn nếu mọi việc bại lộ, cô không cần lo lắng, chúng tôi sẽ chịu trách nhiệm toàn bộ, cô sẽ hoàn toàn không dính dáng đến chúng tôi. Dù sao cũng chỉ có 1 năm thôi, cô không cần lo lắng như vậy. Chúng tôi hiện tại có đề nghị tốt cho cô. Chúng tôi sẽ cấp cho bà và mẹ cô biệt thự Ngự Tây ở sát gần ngoại ô và cả chu cấp tiền mỗi tháng. Cho đến khi cô hoàn thành nhiệm vụ, là sau hết 1 năm chúng tôi tìm được tiểu thư trở lại thì cô liền nhận lấy một tài khoản chứa 100 vạn.*

Cô suy nghĩ lại, quả thực quá là lợi cho cô, dù gì nhân vật trước mặt cô, có tiền thì có tất cả. Không có hại ngược lại quá lợi, nhưng cô vẫn theo tự nhiên, nếu mọi chuyện bại lộ, họ sẽ đổ cho cô cũng không chừng, có lẽ lúc đó cô nên làm gì? Cô ngẫm lại tốt nhất không nên dính vào thì tốt nhất. Hiện tại cô có thể kiếm một việc làm nhân hạ hay vất vả đều có thể nhưng họ có nhắc đến sẽ cấp cho bà và mẹ cô một biệt thự Ngự Tây ở sát ngoại ô. Phong cảnh loáng thoáng khí trong lành, rất tốt cho hai người nhưng cô vẫn còn lưỡng lự.

Nếu thành công thì một bước lên voi, còn nếu thất bại thì không phải xuống chó mà là thấp hơn cả chó! Cuộc đời cô chẳng lẽ chưa đủ bất hạnh.

Nghĩ đi nghĩ lại, cự tuyệt vẫn là tốt nhất. Ngôi nhà hiện tại của chúng tôi vẫn có thể sống. Cô nghĩ, nếu mẹ tôi biết những gì cô làm thì chắc chắn sẽ không vui, cô nghĩ họ sẽ không đồng ý đâu. Không chừng họ còn buồn vì cô.

- Cô nên nắm bắt cơ hội này, tôi nghĩ cô không bắt lợi chỗ nào, nếu gặp vấn đề thì như chúng tôi nói....

- Tôi nghĩ đi nghĩ lại...vẫn là cần có thời gian để suy nghĩ thêm.

Cô nhắm mắt định thần, hơi thở dồn dập. Cô phải làm gì? Cự tuyệt không được, chấp nhận không cam. Cô cũng không phải là người thích thử thách mạo hiểm và hiện tại cũng không thể rút lui.

*"Chúa ơi! Con nhớ con đi nhà thờ đầy đủ cơ mà. Con cầu nguyện người rất nhiều điều tốt, xin người giúp con với."*

Bỗng dung cô xuất hiện ảo giác, cô được phân thân ra thành hai ảo ảnh. Một bên bảo "Hy Hy, mày không nên như vậy, như vậy là vi phạm pháp luật, bại lộ sẽ vào tù, lúc đấy bà và mẹ sẽ càng đau khổ. Như hiện tại chẳng lẽ không vui vẻ sao?"

Cô gật đầu, quả thực hiện tại dù thiếu thốn nhưng gia đình cô rất hạnh phúc.

Một bên lại bảo với giọng điệu vô cùng nhấn mạnh khiến cô lại phải thay đổi suy nghĩ "Hy Hy, sai rồi. Họ đảm bảo họ chịu trách nhiệm hết thảy. Mẹ và bà được đi xa con phố ấy, con phố từ nhỏ tới lớn đều nhìn gia đình mày với ánh mắt khinh thường. Biệt thự Ngự Tây cùng chu cấp hàng tháng sẽ làm hai người có cuộc sống tốt hơn, đây chẳng phải là điều mày muốn sao Nan Hy? Cơ hội như vậy nắm lấy đi."

Cũng đúng. Thứ cô muốn hiện tại đã tự tìm đến cô. Nhưng cô sợ đối mặt với Tích Lăng. Theo như cô biết thì những tổng tài đứng trên hàng vạn người như vậy thì càng là độc đoán, sẽ không che giấu nổi bao lâu đâu, đó chính là điều đương nhiên. Với lại, mỗi con người khác nhau, nói đi nữa cô cũng không phải Lăng Khấu Thiên cho nên hoàn toàn diễn giống hệt cô ta là điều không thể. Đây cũng chẳng phải là một bộ phim dàn dựng mà là cuộc sống thật, cô sẽ phải...với anh ta.

Không thể! Cô như vậy thì sao còn dám lấy chồng, nỗi ô uế nhất của người phụ nữ là không còn cái ngàn vàng để dành cho.... nhưng...stop here...suy nghĩ cô sau khi ở Mỹ, tiếp xúc môi trường độc lập thì cô hoàn toàn thay đổi suy nghĩ, cái ngàn vàng không còn quan trọng trong mắt cô nữa vì ở nước ngoài, họ trước khi cưới sẽ sống chung như hai vợ chồng bình thường đến khi quyết định được thì sẽ cưới cho nên cô thấy như cơm bữa nhưng cô vẫn là có chút sợ hãi.

Tiểu A vẫn kiên nhẫn nhìn sâu vào mắt cô, ánh mắt cầu khẩn không nói nên lời khiến cô lúng túng, không biết phải làm gì mới đúng đây? Tình huống này...

*- Chúng tôi hiện tại không còn thời gian, sự phát triển và bộ mặt của Lăng thị đều nhờ vào cô, sự nghiệp chúng tôi gầy dựng phải được phát triển hơn hiện tại. Thời gian rất gấp rút, chúng tôi không thể đợi thêm đâu! Hơn nữa....*

*- Tiểu A, cho cô ấy ba ngày. Tiễn khách được rồi.*

Giọng nói uy nghiêm cuối cùng cũng mở lời mà giải vây cho cô. Bà hiểu cô, cô đương nhiên sẽ không thích thích ứng. Nhưng tình trạng Lăng thị chôn chân, giá cổ phiếu ngày càng giảm càng khiến bà nôn nóng nhưng bà lại thấy dùng biện pháp thoải mái với cô có lẽ sẽ thành công thay vì liên tục thuyết phục khiến cô khó xử. Bà nhìn rõ con người cô hoàn toàn bảo không đồng ý nhưng bà không có cách nào chấp nhận cô không đồng ý.

Cô đi một mạch ra khỏi phòng, cảm giác nhẹ nhõm hơn rất nhiều, hơi thở của cô bình ổn trở lại. Cô không ngờ mình sẽ lại vướng vào chuyện oái oăm như hiện tại đâu!

Cửa mộc phượng vừa đóng, bà nắm chặt nệm nhưng bên dưới thân mà ra lệnh.

*- Tiểu A! Mau tìm kiếm lục soát phạm vi rộng hơn cho tôi, không được nghỉ ngơi giây nào, làm việc thực tích cực, nhất định phải tìm cho bằng được Lăng Khấu Thiên. Còn chuyện Lục Nan Hy, cứ từ từ. Đừng ép quá đổi, sẽ khiến cô ấy càng áp lực mà muốn tránh xa chúng ta.*

*- Tuân lệnh, phu nhân.*

Anh nhân lệnh thì liền sắp xếp hợp lý rồi mới đi xuống gặp cô. Cô đang được quản gia già ban nãy đưa xuống bên dưới. Vừa đi ông vừa bảo cô.

*- Tiểu thư thực có ngoại hình giống như đúc với Lăng tiểu thư của chúng tôi.*

Cô cười cười rạng rỡ, cô nghĩ chắc hẳn khí thế của Lăng tiểu thư toát ra hoàn toàn tôn quý hơn cô, cho nên không thể bảo giống được. Cô đây là khiêm tốn đứng mực.

*- Không thể nào đâu, tôi chỉ là nữ nhân nghèo bình thường, sao có thể sánh với Lăng tiểu thư!*

Từ bậc thang ngọc bước xuống, trên vách được đính rất nhiều bức họa hay tranh ảnh, có cả hình Lăng gia xum vầy cùng chung một bức.

Nói mới nhớ, cô cùng bà và mẹ vẫn chưa chụp tấm gia đình nào, khi trở về cô phải làm một bức như vậy mới được.

Trời cũng dần tối, cô được Tiểu A mở cửa mời lên xe, cô cũng nôn muốn về nhà ngay, trong giỏ chứa đầy hộp đồng ban nãy, cô có chút cảm giác chán ghét không muốn nhìn đến, nhưng vẫn không dám để nó nhấn dù chỉ một góc vì nó là thứ có khả năng cứu sống cả gia đình cô một đời sung sướng.

Quả thực hoàn cảnh nghèo nàn sẽ khiến con người đắn đo bội phần.

Trên xe, anh cứ tập trung lái, cô vẫn một mực nhìn ra cảnh hai vệ đường mà không nói lời nào, cứ thế cho đến khi tiến vào phố nhỏ nơi cô sống, dừng trước nhà cô. Cô cũng không ngạc nhiên, cả một ngày trời, một tập đoàn lớn như vậy muốn điều tra một người như cô quả thực không khó. Không chừng chỉ tầm 5 phút, thì mọi thứ thuộc về cô cận kề đều nằm gọn trong một trang giấy rồi.

Cô xuống xe, một mực đâm đầu đi thẳng, không hề liếc nhìn Tiểu A. Khi thấy cô dần khuất anh ta lại nhỏ nhẹ lên tiếng.

- *Lục tiểu thư, mong cô sẽ đồng ý.*

Cô nghe như vậy, trong lòng đấu tranh tư tưởng dữ dội, sao trong cô lại xuất hiện cảm giác có lỗi thế này? Oái ăm thật!

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài, Anh Thực Không Có Đạo Lý!* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 7: Chấp thuận đề nghị

Cô tự dưng vuốt ve bàn tay chai sần rám nắng của mẹ cô và mở giọng ngọt ngào thực nhỏ như thể cô đang làm bầm cho cô nghe.

- *Mẹ, nếu mẹ được chuyển vào căn nhà lớn hơn, tiền được chu cấp hàng tháng khỏi phải nặng nhọc đi giao báo hàng ngày thì...*

Mẹ cô nhủ mầy, nhìn cô có chút khó hiểu, sao mới đi có một buổi mà trở về liền nói nhiều thứ kỳ lạ với bà như vậy. Chẳng lẽ có điều gì sắp xảy ra sao?

Trong lòng bà bất an.

- *Hy Hy, con là muốn nói gì cái. Mẹ không hiểu cái gì cả. Con nhắc lại xem.*

- *Không có gì, chỉ là làm nhầm một số chuyện vương bận ấy mà. Con trở về phòng đây.*

Cô mới chút như vậy đã bị dọa sợ; gương mặt tái xanh không giấu được vẻ sợ hãi. Cô bực dọc, sao cô lại dính vào cái chuyện rắc rối thế này cơ chứ?

Nhìn cô khuất dần sau cửa, mẹ cô mới lắc đầu khó hiểu mà nói với bà cô.

- *Mẹ à, tâm tư của tuổi trẻ con thật chẳng thể hiểu nổi. Suốt ngày làm bầm lầy bầy.*

Cô khoá cửa thật chặt để chắc chắn mẹ cô không thể xông vào. Cô liền lấy trong túi ra hộp đồng ra mà dòm ngó, cô đọc kỹ lại một lần nữa, vẫn là không có gì thất thường để cô phân nân, hoàn toàn đều có lợi cao chất ngất cho cô.

Liệu cô có nên đồng ý không đây? Quả thực cô nghĩ đi thì nghĩ lại, hoàn toàn cô không dính vào chuyện của họ. Tập đoàn Lăng thị lớn như vậy, họ đã chắc chắn sẽ ra mặt chịu trách nhiệm cho cô thì liền giữ lời. Nếu không, cô sẽ là mối nguy hại đối với họ, chỉ một vết nhơ như cô lan truyền ra ngoài thì Lăng thị liền sau một đêm biến mất khỏi thương trường vì thế họ hoàn toàn không thể uy hiếp cô điều gì.

Với lại, cô được sử dụng free chồng của người ta, một hàng cực phẩm như vậy, sao lại thiệt cái gì đâu? Dù sao, cô cũng đã nhìn thấy Tích Lăng trên báo chí cũng từng mơ ước anh ta là chồng cô tương lai, nhưng đâu biết hiện tại lại có thể trở thành sự thật. Nói tóm gọn lại, cô đồng ý thì cô sẽ phát tài. Một hai đều cô chiếm lĩnh.

Cô lắc đầu, xua đi suy nghĩ vừa rồi, cô hiện tại còn có thể có tâm trạng biến thái như vậy sao?

Cô có lẽ suy nghĩ quá xa rồi, cô còn không biết tiểu thư "rắc rối" kia quay lại lúc nào. Đây có lẽ là công việc tốt. Cô cứ đồng ý đi, cũng không chết ai!

Cô quay đầu, bắt gặp tấm ảnh tốt nghiệp đại học sáng gia Stanford, trong hình cô cười ngọt ngào, tự hào vô cùng. Nhưng nay về nước vẫn không làm được trò trống gì, lại đi đóng thế người khác như một con rối, công cốc thời gian!

Có lẽ 1 năm sau cô cũng nên đi xin việc làm diễn viên cũng nên. Qua mặt được Tích Lăng thì cô là diễn viên xuất sắc rồi còn gì. Chà tốt cô đi đầu xuống đất!

Dù sao, ánh hào quang của tập đoàn Tích thị quá lớn, cô có dám xông vào không?

Mệt! Không nghĩ nữa, mắt cô đã không còn mở nổi rồi, cô liền nằm xuống rồi thiếp đi ngay, cô có thể cam đoan bản thân đã buồn ngủ thì cho dù hoàn cảnh nào cô cũng có thể ung dung mà đi gặp Chu Công ngon lành, mọi thứ xung quanh sẽ trở nên không liên quan đến cô nữa.

Cô đứng hơn có thể gọi biệt danh mới là "Con heo ngủ" được rồi đấy!

Sáng, trời còn chưa lên cao, cô đã nghe tiếng lộp bộp của giấy được mẹ cô chồng lên cao để tiện vác. Thì cô liền khẳng định suy nghĩ cô lường lự, cô sẽ đồng ý. Cô không thể trơ mắt nhìn mẹ cô vất vả đâu.

Đội bà đi khỏi cửa, cô ngáp một cái thật sáng khoái rồi sắp giấy báo ngăn gọn như cũ để bà trở về đỡ tốn thời gian bỏ ra để sắp xếp.

Cô nhớ mẹ cô bảo, bàn chân cô luôn luôn lạnh hơn bình thường cho nên cô thường xuyên phải mang vớ để bảo vệ nó. Cô vẫn không bao giờ quên vì nỗi sợ duy nhất của cô là lạnh lẽo.

Đáng lẽ cô nên giúp bà, thể hiện mình là đứa con hiếu thảo. Nhưng cô thuyết phục hết nước hết cái cũng không thể lung lay sự đồng ý của bà. Bà không muốn nhìn cô nặng nhọc cùng bà, từ nhỏ đến nay cô đã chịu uly khuất đủ rồi.

Cô liền chạy vào phòng, lấy trong túi tấm card mà Tiểu A đưa cho cô, cô không bận tâm thời gian hiện tại là quá sớm mà liền nhấn máy gọi đến. "Tít...tít..." chưa quá hai giây đầu thì đã có người bắt máy. Giọng điệu vô cùng tinh tảo không hề giống ngái ngủ cho lắm.

- Alo.

- *Tiểu A, là tôi - Lục Nan Hy.*

- *Tôi biết, cô cứ tiếp lời đi!*

- *Chuyện hôm qua, hợp đồng ấy...tôi...tôi đồng ý.*

Cô rớt cuộc mở miệng đồng ý cũng đã thấy nhẹ nhõm. Chẳng phải từ "đồng ý" quá dễ để nói sao, vậy tại sao nhiều người lại không dùng đến?

Đầu dây bên kia lộ rõ phần khích mà đáp lại.

- *Chiều mai, cô dọn đồ đạc bản thân, chúng tôi sẽ rước cô!*

"*Hắc hắc...dọn đồ đạc là ý gì?"*

- *Dọn đồ?*

- *Đúng vậy, chúng tôi muốn chắc chắn cô hoàn toàn là Lăng Khấu Thiên thứ hai. Ở Lăng gia sẽ thuận tiện hơn còn có cuối tuần này là buổi lại mặt với Tích gia, cô cần thiết phải như vậy rồi. Và cả ngày mai, tôi cũng sẽ cho người đến dọn nhà cô chuyển đến biệt thự Ngự Tây.*

Cô há hốc, dễ như vậy, họ làm việc năng suất nhanh như vậy sao? Không cho chậm trễ một ngày nào.

Nhưng sao trong lòng cô vẫn không thấy an tâm nhỉ? Cô tự trấn an, chuyện này vỡ lẽ thì không liên quan đến cô, đừng sợ.

Có lẽ khi ngày mai, ngày mới bắt đầu cô sẽ có thêm một thâm niệm trong lòng như đinh đóng cột "*Cô là Lăng Khấu Thiên! Ở hiện tại.*"

Chỉ còn ngày hôm nay để cô có thể giải thích với bà và mẹ. Nhưng cô lại không dám, chuyện gì tới thì tới, mặc kệ đi. Cô tự nhủ bất quá cô nói tiền đành dùm ở Mỹ cô có thể đủ tiền trở về mua nhà mới.

Ừ nhỉ? Dollar đương nhiên đắt hơn tiền tệ, cô đáng lẽ phải giữ lại mà đổi ra quy chế mà sử dụng, cô quả thực không có bao giờ sáng lên nổi!

Cô tự lấy gối mềm đánh vào đầu.

"*Hy Hy, chừng nào mây mới khôn ra đây, mây khiến tao tức điên với mây!"*

Suy nghĩ ngu ngốc của cô, chính là điều thú vị khiến người khác muốn tìm hiểu của riêng cô. Cho nên dù sao cũng gỡ rạc được đi phần nào. Cô chính là không muốn thừa nhận bản thân ngu ngốc!

Đầu đất mà có thể cưới Tích Lăng! Cô là đầu đất siêu đẳng nha! Ách...là tôi cưới hay thân phận Lăng Khấu Thiên cưới Tích Lăng? Dĩ nhiên là...cái lý do thứ hai rồi.

Đầu đất dù sao cũng biết diễn!

Cô như thể không điều khiển được suy nghĩ bản thân.

"*Lục Nan Hy mây đừng tự đa tình, vốn dĩ căn bản hợp đồng chỉ có 1 năm a! 1 năm trôi qua rất mau. Mây đáng lẽ nên thể hiện cho tốt, không nên có tâm tư khác phát sinh đâu!"*

Cô biết, cô chỉ có giá trị lợi dụng, chứ thực ra trên thế gian này không ai cần cô trừ bà và mẹ cô ra. Có lẽ trở thành Lăng Khấu Thiên là ông trời bù đắp cho cô một giấc mộng đẹp, cho cô biết cảm giác trở thành công chúa, tiểu thư giàu có là như thế nào! Sau đó, cô sẽ không phải buồn bã mà mơ mộng tới nữa.

Cuộc đời bất phàm thì sẽ có những điều siêu phàm ập tới.

Cô đứng dậy, đi rẽ vào phòng của bà cô. Bà thức rất sớm, đã nằm trên giường cầm quyển album hình của gia đình hồi xưa.

- *Nan Hy, đến đây!*

Cô lật đật chạy lại, nhìn thấy bà đang ngắm hình cô hồi còn nhỏ. Trước mắt cô là một cô bé phấn nộn trắng trẻo, hoa lệ, mắt to tròn long lánh, đôi môi đỏ hồng bặm lại với nhau, khiến người khác yêu thích mà muốn nựng má và bế cô ngay tức khắc.

- *Cháu thấy cháu đáng yêu không? Bà cứ lâu lâu lại lật ra một lần, cháu của bà, Tiểu Hy rất xinh đẹp.*

Gương mặt hiền từ của bà cười lên, nếp nhăn trên mặt đã nhiều, bà đã lớn tuổi rồi, không thể sống cuộc sống thiếu thốn như hiện tại.

Cô hít thở sâu một cái "*Nhất định phải làm Lãng Khấu Thiên thực tốt*"

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài, Anh Thực Không Có Đạo Lý!* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 8: Dọn đến Lãng gia

- *Tiểu thư, xe đã chuẩn bị rồi, mau lên đi.*

Tiểu A một bên nhắc nhở, cô mới chịu buông bà cô ra. Mắt ngấn lệ. Cô đã bảo với họ cô phải đi công tác một năm, cô đã kiếm được việc làm, họ điều cô đi và trả công hậu hĩnh cho cô

- *Tiểu Hy, nhớ ăn uống thật tốt, giữ gìn sức khỏe.*

Cô gật đầu, kéo vali phía sau lưng rồi rời đi!

Cảm giác này quen thuộc thế nhỉ! Giống như lúc cô tạm biệt họ khi du học.

Cô lắc đầu "*Chỉ có thể may mắn tốt hiện tại, bà và mẹ sẽ sống sung sướng như tiên. Cố lên Lục Nan Hy!*"

Vẫn là chiếc Roll Royces đợi cô, cô bước lên, hiện tại đã không còn thấy thích mắt khi mới được nhìn đến như hôm qua. Mà trong lòng cô nặng nề, xe lăn bánh cô vẫn quay đầu nhìn bà và mẹ cô đứng ở cửa như cũ.

Cô buồn rầu suốt quãng đường đến Lãng gia. Tiểu A thấy cô như vậy thì càng không muốn mở lời vì chắc chắn cô sẽ có cảm giác bài xích với họ thêm. Đây chính là điều phụ nhân căm kỵ.

Chiếc xe nghiêng 60 độ như cũ, rẽ vào Lãng gia nhưng cô đã bị cú hôm qua, không muốn mất mặt nên đã đề phòng trước một bước.

Cô được Tiểu A mời xuống xe như mọi khi và lão quản gia vẫn đã đón cô. Dẫn cô vào trong phòng của bà Lãng.

Đứng trước cánh cửa mộc phượng lớn, trong lòng cô lại dâng lên cảm giác căng thẳng, khó chịu vô cùng, tay bắt đầu đổ mồ hôi rồi.

Cô bước chân chậm chạp bước vào, ngồi xuống sofa nhưng mềm, đã lấy hộp đồng đặt lên bàn cái. Tiểu A nháy mắt đến đưa cho cô chiếc bút. Cô cầm lấy có chút run rẩy nhưng vẫn hạ mi xuống mà ký vào từng tờ. Sau khi hoàn thành hết thấy, Tiểu A thu lại hộp đồng gốc và chừa lại cho cô một bản, tay cô mồ hôi dầy đặc vì sợ làm ướt tờ giấy nên cô lau đi tay vào quần jeans rồi mới cẩn thận cầm lấy, trân quý như bảo bối mà đức cẩn thận vào túi xách.

Thấy cô biểu hiện như vậy, hai người khoẻ mỗi đều muốn cười! Nhưng sợ cô tự ái nên vẫn là không dám.

- *Lục tiểu thư, cô rất sáng suốt. Hiện tại, cô hãy cố gắng đóng vai Lãng Khấu Thiên thực tốt! Ta tin cô.*

Bà Lãng nói với cô, tâm tình cô bỏ đi đâu, đến khi nghe qua mới ngơ ngác nhìn về phía bà.

- *Chuẩn bị một phòng cho Lục tiểu thư.*

Hầu nhân bên cạnh liền nhanh chạy đi chuẩn bị, chưa đầy 5 phút, đã quay lại và bảo cô đi theo.

Cô lúc này mới đứng dậy nhưng chân cô đã tê cứng, cô cắn răng gắng gượng bước theo nhưng sao mỗi bước lại đau thế này.

Ra khỏi cửa, cô mới đứng ở tường lớn mà lần theo để khỏi trọng lượng của cô bước dồn vào chân thì phía sau cô thân ảnh cao ráo bước lên, bẻ cô lên khiến cô hốt hoảng, tay cũng quàng qua vai người đó để trụ vững bản thân.

Cô xoay mặt, là Tiểu A. Anh ta đang một bước nhẹ nhàng bế cô.

- *Chân cô bị tê, phải nói!*

Cô cụp mắt, không dám nhìn anh ta, gương mặt đỏ bừng khó coi. Tư thế này quá ngại ngùng khiến cô như muốn độn thổ. Tay cũng buồn ra mà đặt lên bụng vì cô cảm thấy câu cô anh như vậy là không hợp lý, quá bất lịch sự.

*"Lăng gia này rất lớn, cả sự lạnh lẽo cô đơn cũng rất lớn".*

Cô được đưa vào phòng ở tầng 1. Trên đường đến đây, cô có nhìn xung quanh, còn có rất nhiều phòng khác nên cô cố gắng nhớ phòng mình thật kỹ để khỏi lạc phòng.

Cô cười không ra nước mắt!

Cô được đặt lên giường, anh liền ngồi quỳ xuống, ngón tay thon dài xoa bóp chân cho cô. Cô xua tay ngăn cản, giật chân trở về.

- *Tiểu A! Không cần phiền đến anh như vậy, chính tôi có thể, để tôi.*

- *Cô ngồi yên.*

Cô nghe ra giọng điệu như thể ra lệnh nên cô không cự quấy nữa, cô ngượng ngừng quay mặt chỗ khác, nơi cửa sổ lớn có thể nhìn ra đường phố linh hoạt sáng chói.

Rất lâu, đến nỗi chân cô không còn tê nhưng vẫn muốn anh làm như vậy. Vì quả thực rất lâu rồi, chưa có ai quan tâm cô như vậy, cô cảm động.

- *Cô đã hết tê chân?*

- *Tôi đã hết tê chân rồi, cảm ơn anh.*

Nói xong, anh ta quay lưng ra khỏi phòng, cánh cửa vừa đóng lại. Cô lúc này mới thở phào một cái, thoải mái quá!

Cô nhìn căn phòng rộng lớn như vậy, sáng mắt mà đi dòm ngó xung quanh. Đến nhà vệ sinh cô cũng bất ngờ, hiện đại như vậy a!

Cô đúng là một con nhà quê! Cô sống ở trung tâm Bắc Kinh nhưng người khác nhìn vào cử chỉ của cô thì sẽ nghĩ cô ở rừng rú mới trở về thành phố.

Gia cảnh cô không giàu như họ thì sao cô có cơ hội đụng đến chúng đây.

Còn có cả cô nhìn những chai tinh dầu để ngâm mình trên bồn tắm thì cô tò mò, cầm lên mà ngửi rồi reo lên.

Thơm quá!

Cô liền muốn tắm ngay tức khắc, cô thoát hết đồ đạc trên người, loay hoay vắt và vắt mới bật được nước, chờ bồn tắm ấm nước rồi cô mới nhỏ một hai giọt tinh dầu rồi trực tiếp ngồi vào bên trong. Cảm giác thật thích! Đây chính là lần đầu tiên cô được ngồi xông như vậy! Cô thắc mắc *"Cơ thể cô sẽ thơm sau khi bước ra khỏi đây đúng không? Nó còn giúp được gì không nhỉ?"*

Đợi cô tắm xong cũng mất cả tiếng, cô vì quá thoải mái mà ngủ quên trong phòng tắm luôn! Cô tỉnh dậy mới vội rửa mặt rồi thay đồ rồi bước ra.

Cô có lẽ nên tự cười nhạo bản thân một phen rồi!

- *Tiểu thư, cơm trưa đã có, mời cô xuống dùng!*

Tiếng ngoài cửa phát vào, cô mới từ từ đi phía sau hậu nhân mà đi xuống. Bỗng thấy bóng dáng Tiểu A đứng ở kia, cô không nhận được mà chạy lại, cô là đang nôn nóng tình hình mẹ và bà cô.

- *Tiểu A, bà và mẹ tôi...*

- *Tôi đã chuyển họ đến biệt thự Ngự Tây, có hầu nhân ở đấy lo liệu, cô mau xuống dùng bữa đi.*

Cô cảm kích, nhìn anh ánh mắt sáng ngời.

Cô có thể có bữa ăn ngon miệng rồi!

Phòng ăn lớn, một bàn tròn lớn chứa đầy mỹ vị. Cô đếm chừng hơn chục món thì giật mình. Đây là cho bao nhiêu người dùng đây? Quá lãng phí.

Cô nhìn xung quanh thì có bà Lăng, hôm nay còn xuất hiện thêm nhân vật mới là hai người nam nhân xa lạ ngồi ở kia, còn người nét mặt nghiêm nghị chừng chặc đó cô đoán là chắc hẳn ông Lăng. Cô được hầu nhân mở ghế cho ngồi, cô bỗng cảm thấy không tự nhiên mà ngồi xuống.

- *Lăng tiểu thư, đây là Bác Lăng. Còn đây là Lăng Mạc - đại thiếu gia, còn bên cạnh là Lăng Thanh - nhị thiếu gia. Không cần phải ngại.*

Cô cũng nhanh chân, lúng túng mà đứng dậy khỏi bàn chào đi chào lại khiến ông Lăng cuối cùng cũng nở nụ cười thân thiện với cô.

*"Đứa bé này, chắc chắn sẽ làm tốt",* trong đầu ông chỉ có suy nghĩ như vậy. Ông biết cô sẽ giúp ông tốt ngoài sức tưởng tượng.

Cô cầm thìa lên, đồ ăn ngon như vậy nhưng lại thấy không có món nào cô ăn ngon miệng. Ngồi bàn ăn với một đồng người xa lạ như vậy, bảo sao cô nuốt không trôi đâu!

Lăng Mạc từ đầu đến cuối đã chú ý đến cô, thấy ánh mắt cô cứ nhìn mãi món sườn xào ở giữa bàn thì tốt bụng xoay vĩa về phía cô. Cô cũng phát hiện ra mà nhẹ gật đầu với anh như thể đang cảm ơn anh.

- Lăng Mạc, việc ở công ty vẫn ổn chứ?

Lăng Mạc đặt đũa xuống, ánh mắt dời đi khỏi cô, đặt ở ông Lăng mà cup mắt, hai tay tự động đan vào nhau.

- Vẫn ổn, dài ba hôm nữa sẽ có phái đoàn của Tích thị ký hợp đồng với chúng ta. Với lại ở hợp đồng 1 thì Lăng gia có xuất...

Họ nói gì cô cũng không hiểu, chuyện gia đình họ, tốt nhất cô không nên dính dáng vào! Cô cứ cầm cùi ăn, mặc dù không nuốt nổi nhưng vẫn không thể ra khỏi bàn ăn ngay bây giờ.

"Ăn cơm với trứng chiên hành còn ngon hơn thế này!" Cô than thở cùng nhẩn nha gương mặt, chu môi đáng yêu.

Bà Lăng liếc mắt thấy cô có vẻ không có nửa điểm hứng thú mà lắng tai nghe Lăng Mạc và Ông Lăng trò chuyện thì càng hài lòng về cô, cô thực biết cách thể hiện sự phép tắc của bản thân.

Trong đầu bà là cô chắc hẳn được dạy dỗ rất tốt, là một cô gái dễ lấy lòng người khác khiến cho bà có chút sợ hãi. Vì nếu Tích Lăng bị mê hoặc bởi Lục Nan Hy thì lúc đó mọi chuyện sẽ thế nào? Có phải sẽ rắc rối to không?

Bà hoảng hốt lắc đầu, không thể! Không thể nào! Bà nhất định phải ngăn cản chuyện đó xảy ra bất cứ giá nào. Bà mở to mắt mà nhìn cô với thái độ đề phòng vô cùng. Người trong lòng của Tích Lăng nhất định phải là Lăng Khẩu Thiên của bà, không thể nào là Lục Nan Hy đâu!

Mặt bà cắt không còn một giọt máu, rời bàn ăn mà vào phòng riêng cùng với Tiểu A, cô nhìn thấy một đoàn như vậy thì khó hiểu, nhướn mày nhìn theo.

Chính vì cô không thể ăn ngon nên cô dòi sự tiêu khiển của bản thân mà đặt lên mọi người, cô lúc đầu nhìn thấy bà lăm lăm, sau đó bắt an cuối cùng là như vừa nẩy bỏ đi cùng Tiểu A.

"Bà ấy cùng Tiểu A....vậy là có chuyện cho mày làm rồi đấy." Cô có thể rút kinh nghiệm từ lần đầu là hề thấy bà cùng Tiểu A trò chuyện thì luôn luôn không có gì tốt cho cô.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài, Anh Thực Không Có Đạo Lý!* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 9: Buổi họp thường lệ Lăng thị

- Lục tiểu thư, đây chính là những sở thích, công việc và tính cách của Lăng Khẩu Thiên cần cô ghi nhớ và cả những cử chỉ nhỏ nhặt phản xạ của Lăng Khẩu Thiên cô cần phải thuộc lòng, không được quên. Dần dần cô sẽ quen thôi, đừng lo lắng!

Cô chống cằm suy nghĩ, phản xạ tự nhiên cũng có thể đóng giả sao? Cô thực sự không hiểu nổi, rốt cuộc Lăng gia đề cao cô tới mức nào? Dù sao phóng lao thì phải theo lao, nên cô cũng tò mò mà nhìn chòng chọc vào xấp giấy chữ chì chít.

Cái gì mà đua ngựa, súng hơi? Cô còn không dám nghĩ tới chứ nói chi giải trí bằng cái đấy! Cô có thể lò mò đoán ra Lăng tiểu thư này chắc chắn rất mạnh mẽ, cá tính, đối với cô thì hoàn toàn trái ngược nên khiến cô lo lắng. Lăng Khẩu Thiên mạnh mẽ, nổi loạn như vậy thì sao lại bỏ trốn, chẳng lẽ không còn hướng giải quyết khác? Là Lăng Tích đáng sợ hay Lăng Khẩu Thiên yêu thích người khác? Một cơ hội quý giá như vậy, nắm chặt Lăng Tích trong tay mà Lăng Khẩu Thiên lại không muốn? Rốt cuộc là thế nào?

Cô lại một lần nữa mặc kệ, chuyện nhà người ta, cô không cần hiểu đâu, cô chỉ cần xong việc rồi cầm tiền là được.

Cái gì mà khi xảy ra chuyện ngoài ý muốn thì nên xử sự thế này, khi gặp con vật Lăng Khẩu Thiên ghét thì phải làm thế kia và cả các mẫu chữ ký của Lăng Khẩu Thiên mà bắt buộc cô phải luyện mỗi ngày. Trời ạ! Những điều nhỏ nhặt như phản xạ lại được ghi chú cẩn thận như vậy chứng tỏ Lăng Khẩu Thiên không hề tự do như cô nghĩ, có lẽ Lăng Khẩu Thiên quá bị bức ép.

Và cô cũng không phải người máy sao chép người khác nguyên bản!

Cô đến giờ vẫn chưa tin tưởng được bản thân phải làm chuyện điên rồ này. Bỏ qua đi! Cô quăng xấp giấy lên bàn rồi rốt cuộc không thèm nhìn tới dù chỉ một lần. Cô đôi lúc cũng rất ngang bướng, chỉ 1 năm thôi thì có cần hành cô như vậy không?

Cầm lấy mặt khác là lịch sử của Lăng thị. Cô nghĩ ngợi chắc hẳn tờ này phải đọc qua rồi, cô từ trước đến nay học thuộc bài đều học qua loa sau đó sẽ tự ghi nhớ, không cần miệt mài học tới học lui như người khác. Nói trắng ra là không phải cô thông minh hơn người mà là cô phát ngấy làm biếng!

Nhắm mắt, cô liền thiếp đi trên nệm lớn êm ái. Kỳ lạ, mỗi lần cô tính học cái gì đó tiếp thu vào não thì liền mất mớ không lên, chính vì thói này mà khiến



cô gặp rất nhiều rắc rối khi còn đi học.

Mắt sắp đóng lại thì cô liền giật mình, đánh vào đầu bản thân một cái cho tỉnh táo. Cô rời giường mà vào toilet rửa mặt cho tỉnh táo. Nhìn gương mặt ướt sũng trong gương thì cô lại nhớ ra một chuyện buồn cười.

Cầm Như là đồng học với cô, Cầm Như mỗi lần đến lớp thì luôn trang điểm cho tươi tắn nhưng cô thì chuộm tự nhiên hơn nên vẫn chưa biết son phấn. Có lần cô vì học mệt mỏi mà vuốt mặt cho sáng khoái thì cô quay sang bên cạnh thấy Cầm Như cả gương mặt đỏ ửng nhìn cô.

*"Tớ không dám vuốt mặt như cậu vì sợ trời lớp trang điểm tớ dày công cả tiếng đồng hồ đâu!"* Khiến cô cười như muốn ngắt đi, khoé miệng giật liên tục đến đau bụng vẫn không thể ngừng cười. Đến hiện giờ, cô vẫn còn nhớ rõ "Cầm Như hất bột".

Cô lấy khăn vắt trên giá, lau đi nước trên động lại trên mặt, trở lại giường mà tiếp tục đọc cái đấy. Nhưng chưa bao lâu, cô lại chán mà bật TV lên xem phim truyền hình, hết phim truyền hình thì tới báo chí trực tuyến, hết cái này lại tới thời trang, cho đến khi cô buồn ngủ thì cô ngủ luôn.

Vậy xem ra, cô đọc chả được là bao! Cô thậm chí còn chả có khái niệm lạ giường là thế nào. Cô phì phò, ôm gối dài rồi mơ mộng, đi vào giấc ngủ sâu.

Sáng tinh mơ, cô còn chưa muốn dậy thì đã có hầu nhân vào mời cô dùng bữa sáng. Cô trong nháy mắt liền tỉnh táo, không dám ngủ nướng tiếp vì chính cô biết cô không thể buông thả tự nhiên.

Cô thay đồ gọn gàng rồi mới đi xuống. Buộc tóc gọn gàng cao lên cho thoải mái rồi theo sau hầu nhân, như cũ đi xuống phòng bếp. Cô khép nép vô cùng mà ngồi xuống.

Nhìn cháo bò trước mặt thì cô thấy có vẻ dễ nuốt nên cô nhìn thấy "chủ nhân" cầm muỗng thì cô mới dám cầm lên mức cháo.

Vừa nuốt xuống một muỗng, thì có tiếng nói phát lên.

*- Lọc tiểu thư, chốc lát sẽ xảy ra buổi họp thường lệ của Lăng thị, cần sự có mặt của cô. Chúng tôi sẽ cho cô một xấp tài liệu, cô chỉ cần dựa vào nó là được, không cần căng thẳng.*

Lại một xấp tài liệu? Chẳng lẽ đầu óc cô chỉ để vào tài liệu! Cô máy móc gạt đầu rồi cầm cùi ăn tiếp.

Cô liên tưởng đến cuộc họp, sẽ có rất nhiều người nghe cô nói vây quanh cô, cô còn chưa làm quen với môi trường đó, với lại cô cũng chẳng biết nói gì, chẳng lẽ mỗi lần nói là mỗi lần nhìn vào giấy. Còn có biết bao nhiêu cô đồng ở đây, cô tuyệt đối không thể nói bừa.

Cô bắt đầu thấy nuốt cháo không nổi nữa rồi, lại cố nuốt rồi đi thay đồ ngay. Khi cô trở về phòng thì đồ đã đặt ở cuối giường. Cô an ủi bản thân nên vui vẻ lên đi, không nên lo lắng đâu, dù sao mọi chuyện này đều không phải chuyện của cô, chuyện của Lăng Khẩu Thiên.

Cô đi tắm thoải mái đầu óc, rồi mới quần khăn tắm ra khỏi, nhưng lại nhìn thấy Tiểu A đồng thời mở cửa đi vào, cô hốt hoảng không dám hét, Tiểu A lại không khỏi đỏ mặt mà liên tục xin lỗi rồi lui ra ngoài. Cô lúc này đã trốn trong toilet không dám ra ngoài, càng là khoá chặt cửa cho an toàn.

Tiểu A nhớ lại hình ảnh cô chỉ quần duy nhất chiếc khăn tắm trên người thì mặt càng đỏ. Anh ta là chưa tiếp xúc qua nữ nhân nên có chút gượng gạo.

Nói ra thì có thể không ai tin nhưng là sự thật!

Cô nhìn vào gương, vỗ mặt bản thân cho tỉnh táo, sự hốt hải vẫn còn thể hiện rõ rệt.

*"Làm sao đây?"* Cô cắn môi, sợ sệt một lúc lâu. Nhìn ra tấm kính bên ngoài, khi thấy rõ sự an toàn mới dám đi ra ngoài. Cô cũng không ngờ tới phòng riêng của bản thân mình mà anh ta lại thoải mái đi vào như vậy. Cô cũng không nghĩ nhiều mà cầm đồ vào toilet thay, đơn giản là cô quên mang đồ theo khi vào tắm!

Khi xong hết thấy, cô nhìn vào tấm gương đứng lớn, phản chiếu hình ảnh cô vận bộ vest công sở đẹp mắt, nó rất vừa vặn với cô, cô đoán có vẻ rất đắt tiền vì nó bóng loáng và rất mượt mà, thân hình mảnh dẻ trắng nõn được vest ôm lại, tất cả đường phô ra khiến người nhìn ló mắt. Cô vẫn không cần trang điểm mà lập tức đi ra khỏi phòng và đi thẳng xuống lầu.

Nhưng đi một lúc, bước chân cô lại cứng nhắc vì nhớ lại ban nãy, Tiểu A! Thì cô lại không dám bước tiếp nhưng lại nghe tiếng hỏi hã của hầu nhân thì cô đành hết cách mà đi theo.

Ra khỏi dinh thự, Roll Royces đợi cô, Tiểu A lạnh nhạt như không có chuyện gì xảy ra mà đối cô, mở cửa cung kính mời cô nhưng với cô thì lại là có tư vị khác.

Cô ngồi vững trên xe, xe lăn bánh dần dần rời khỏi Lăng gia, trong xe chỉ còn cô và anh ta. Không khí cô hít thở, cô cảm nhận dường như là dần bị ít đi, cô cảm thấy không tự nhiên nữa, cứ nhìn thấy anh ta thì cô lại nhớ đến chuyện vừa rồi.

Chuyện mới vừa xảy ra đây mà, Tiểu A có thể xem như không có gì nhưng cô lại không thể đâu. Cô không thể như Tiểu A.

Tập đoàn Lăng thị rộng lớn dần hiện ra trước mắt cô, chuyện Tiểu A cô dần tạm gác đi, chuyện hiện tại cô phải lo lắng vì là đối mặt cuộc họp Lăng thị.

Đỗ trước cổng lớn, bỗng có thư ký đến dẫn cô vào trong, còn Tiểu A để xe cho bảo vệ chạy vào hầm rồi cũng nhanh chân theo sau cô.

Cô hiện tại, chẳng còn biết gì mà cầm tay bản thân đã đổ đầy mồ hôi trán an. Cô luôn để mắt ở thư ký mà đi theo vào phòng họp, nếu cô không chú ý thì cô sẽ không biết đường đến đây đâu.

- Cô Lãng, mời!

Thư ký cung kính mở cửa rồi đặt tay mời cô vào. Cô thờ phào một cái, cô cầm chặt giấy chuẩn bị sẵn trong tay, trên xe cô đã có đọc qua, có vẻ hiểu được sơ lược cuộc họp này muốn bàn đến là cái gì nhưng vẫn không cảm hứng.

Cô đi vào, ai nấy cũng đặt chú ý ở cô, khiến cô thờ gấp, cô biết ai cũng chú ý cô đến tư thái của cô nên cô cố gắng thể hiện bản thân bình tĩnh nhưng chính nhịp thở của cô đã báo động cô.

"Trời phật ơi, con mong người phù hộ cho con."

Ngồi đến vị trí Tiểu A đã hướng dẫn cô trước đó, sau cô đưa mắt nhìn một vòng những gương mặt xa lạ và dừng ở Lăng Mạc và Lăng Thanh. Lăng Mạc đón được ánh mắt của cô thì gật đầu, cô bỗng cảm thấy ấm áp mà an tâm hơn. Ánh mắt anh ta đen láy sáng ngời như ngôi sao, khiến cô nghĩ đây là cô có thể tin tưởng được một lát.

Cô hít thở sâu một cái, lấy lại bình tĩnh, yên lặng mà nhìn "người này tung, người này hứng.". Chẳng lẽ đây mới thực sự là không khí của mỗi cuộc họp lớn sao?"

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài, Anh Thực Không Có Đạo Lý!* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 10: Oan gia - Tích Lãng

- Theo tôi thấy, hiện tại thu nhập của công ty vẫn đứng yên một chỗ, không biết suy nghĩ của cô Lãng như thế nào?

Cô lúc đầu có chút phản ứng chậm chạp vì cô đọc tờ liệu và suy nghĩ băng quơ. Khi nghe đến cô Lãng, cô vẫn không để ý như thể đang hỏi ai chứ không phải cô, đến khi cô nhớ lại, hiện tại cô là Lăng Khấu Thiên, người đối diện báo cô Lãng thì là nhất định là đang nói với cô rồi.

Cô ngại ngùng, đứng lên rồi lại ngồi xuống vì nhìn thấy nụ cười khiếm nhã xung quanh, cô cảm thấy có chút run rẩy, cô đoán chắc hẳn phản ứng ngu ngốc hiện tại đối với Lăng Khấu Thiên là hoàn toàn không hợp nên cô nhanh chóng cười nhẹ một cái, mím môi mà nhìn Lăng Mạc.

Cô thấy gương mặt anh tú của hắn cười nhẹ một cái, gật đầu. Lại gật đầu? Nhưng cô lại thấy tự tin hơn.

"Lục Nan Hy, mày làm được, mày làm được, mày là siêu nhân, mày là siêu nhân. Cố lên!"

- Tôi cảm thấy, chúng ta nên cải thiện hơn. Làm việc chăm chỉ hơn nữa, thì chắc chắn tình hình tốt hơn. Tập đoàn Lăng thị chúng ta đứng đầu về công cuộc đổi mới, chưa chắc chúng ta sẽ để tình hình hiện tại chiếm lĩnh lâu. Lăng Khấu Thiên tôi chắc chắn điều đó.

Giọng điệu cô không chút nào uy nghiêm nhưng lời lẽ có tính hiệu quả cao nên đã đỡ được cô trong thế khó hiện tại.

- Kết thúc cuộc họp.

Kể cả khi đã giải quyết xong, cô vẫn còn run ở cánh môi. Cơ thể cô nóng hổi phùng phực. Tâm trí hoang mang vô cùng, gương mặt xinh đẹp thêm chút mong manh yếu đuối càng thuận mắt người nhìn.

Ông Lăng lúc này mới mở miệng cứu cô một bước. Lúc đầu, nghe có người hỏi ý kiến cô, ông cũng không kịp lau mồ hôi rịn trên trán. Ông cũng là đang gấp gáp muốn kết thúc cuộc họp này.

Cô nghe thấy kết thúc thì vui sướng như điên mà không màng mọi thứ, gom đồ rồi bước ra khỏi phòng họp đầu tiên. Khiến mọi người thắc mắc mà nhìn theo cô. Không phải thường ngày Lăng Khấu Thiên là người cuối cùng ra khỏi cuộc họp cùng ông Lăng sao? Với lại một người mạnh mẽ hiếu thắng như Lăng Khấu Thiên thì ban này chắc chắn đã thể hiện quyền hạn của mình rồi.

Có đi ra ngoài, cả sau lưng cô cũng không dám quay đầu, tấm lưng cô ướt đẫm mồ hôi. Cô liền chạy đi tìm thang máy để đi xuống bên dưới. Tầng 30 này quá thực rất cao, cô nhìn xuống mà hoa hết cả mắt.

Cô chạy vòng vòng vẫn chưa thấy thang máy thì cô quyết định đứng tại chỗ mà từ từ nghĩ cách thì đã thấy thư ký lúc đầu hốt hải chạy đến tìm cô. Cô mới vui vẻ mà nắm tay thư ký, vui vẻ như một đứa con nít đi lạc được người lớn tìm thấy.

- Cô Lãng, cô...?

Thấy được ánh mắt khó hiểu của thư ký thì cô nháy mắt hoảng hốt mà đẩy tay cô ta, lạnh lùng như cũ, mặc dù tim cô đang đập rất nhanh.

- *Đi thôi, thư ký Tần.*

- *Vâng.*

Thư ký thấy cô lại lạnh lùng như mọi ngày thì không mảy may để ý nữa mà đi trước cô dẫn đường.

Cô thờ phào nhẹ nhõm, cô cũng không biết chỉ trong một buổi sáng mà cô đã thờ phào bao nhiêu lần, cảm giác như trở về từ cõi chết. Có ngày như này mãi cô sẽ đột quỵ tại chỗ mất. Không chừng sau này về chung nhà với Tích Lăng cô sẽ chết nhanh hơn!

Cuối cùng trước mắt cũng thấy chiếc Roll Royces rồi! Đây là thứ khiến cô luôn vui vẻ khi nhìn thấy vì cô biết nó là cái kết của các thử thách đối với cô.

Tiểu A vừa mở cửa, cô định vọt luôn lên xe nhưng phía sau lại có tiếng gọi.

- *Lăng Khẩu Thiên.*

Giọng điệu uy nghiêm vô cùng, mang theo sự ra lệnh là tám phần, nhưng như phản xạ tự nhiên, không đứng tên cô thì cô liền không quan tâm đến, cô đã sợ hãi lắm rồi cô chỉ muốn trở về nhưng lại bị Tiểu A ngăn lại. Cô nhú mày muốn nổi cáu, nhưng cô lo lắng vì nam nhân lại to gan dám nói ra tên họ Lăng Khẩu Thiên như vậy, nửa muốn quay đầu nhìn và nửa không. Nhưng rốt cuộc cô không thể lơ vì Tiểu A vẫn không tránh để cô lên xe nên cô đành mím môi bất an mà chậm chạp quay đầu.

Người đập vào mắt cô là ai mà khiến cô như muốn ngất thế này? Không ai khác, tổng tài trong truyền thuyết, siêu phàm hơn người Tích Lăng. Hần cả người vận tây trang cát may vừa vặn, khí soái cùng tôn quý tỏa ra mạnh mẽ từ hơi thở và tận xương tủy.

Đây là bộ dạng "kim cương vương lão ngừ"\*.

(\*) Chỉ những người đàn ông độc thân, giàu có, tài giỏi.

Oan gia! Người cô không muốn gặp nhất đã xuất hiện rồi, nhiệm vụ của cô thật sự bắt đầu.

Quả thực hần rất đẹp trai, cô như muốn thét lên "soái ca ca" nhưng cô đã kịp ngăn bản thân lại. Nhìn trên TV đã tuần tú nhưng bên ngoài càng tuần tú hơn. Hần có làn da bánh mật khoẻ khoắn, môi bạc mím chặt, sóng mũi cao tinh tế, tuần tú và quyền rũ chết người. Bước từ chiếc BMW xuống thì càng thu hút ánh mắt người nhìn. Đôi chân thẳng tắp, cao hơn cô chắc tận hai cái đầu. Cô mà đứng bên cạnh hần thì như thể bị cột đình cao che mất.

Cô quíu cả chân, không nhìn hần ta nữa, chỉ là thân ảnh cao lớn, đầy khí phách tiến gần cô. Cô liếc mắt Tiểu A cầu xin, ánh mắt cô hần lên đầy đáng thương như thể "*Cho tôi lên xe đi mà, làm ơn.*"

Nhưng đối với cô như vậy, Tiểu A vẫn một mực không cho cô lên xe. Cô cứng đờ người mà đứng yên tại chỗ không nhúc nhích.

Trước mắt một đoàn như vậy việc xảy ra, Tích Lăng nhú mày chặt, Lăng Khẩu Thiên có gì đó kỳ lạ. Tích Lăng vươn các khớp tay thon dài nắm chặt eo cô mà kéo đến gần hần.

Mùi hương nước hoa nam tính xộc vào mũi khiến cô có chút khó chịu mà hắt xì một cái, cô chói với xấp ngã nên nắm chặt góc áo hần, xong sẵn tiện lau mũi cô ướt nhẹp nước mũi đang chảy xuống mà không mảy may nghĩ ngợi gì.

Hần bệnh sạch sẽ tái phát, liền đẩy cô ngay lập tức như thể một thứ gì đó dơ bẩn, thư ký bên cạnh hần, sợ hãi vô cùng mà tiến lên thay áo khoác ngoài mang theo dự bị cho hần, nếu không hần sẽ bốc hỏa mất. Nếu hần mà bốc hỏa thì cả Tích thị sẽ một mồi đến mất mạng.

Hần nhìn cô chán ghét vô cùng. Còn cô thì bị hần đẩy thật mạnh, cô chưa kịp thích ứng, té sòng sọc trên đất, cô còn chưa tin tưởng hần đẩy cô như vậy, ngồi lì đó mà ngơ ngẩn với những chuyện trước mắt thì Tiểu A đã tiến lên đỡ cô, thì thâm vào tai cô "*Nên cẩn thận hơn một chút, Tích tổng sợ nhất là dơ bẩn, tôi nghĩ cô có lẽ đã đọc xong những gì tôi đưa rồi chứ, Lục tiểu thư!*"

Cô nghe Tiểu A nói xong thì bặm chặt môi, trong đầu lại hiện ra cảnh cô hết nằm xem TV rồi ngủ thì liền đỏ mặt.

*"Tôi còn chưa xem đến nửa trang."*

Nhưng cô không dám nói, mau mau đứng thẳng người, xoay ánh mắt không hài lòng về phía Tích Lăng cao cao tại thượng đứng kia, như một đấng tối cao bậc nhất.

Cô thấy hần toả sáng vô cùng. Là một người chắc hần hoàn hảo nhất vì hần chiếm lĩnh hết về cái đẹp, sự nghiệp, quyền lực đều là bậc cao nhất. Hần từ trên nhìn xuống bên dưới. Có lẽ sẽ có rất nhiều nữ nhân muốn leo lên giường hần nhưng cô thì không đâu. Cô còn dáo trước nghe nói thứ tiêu khiển của hần là mỹ nhân. Cô liền thay đổi cái nhìn.

Cô chỉ có một năm, sẽ không vấn đề đâu!

Cô ngay ngẩn suy nghĩ thì liền bị Tích Lăng lên tiếng đánh gãy suy nghĩ, giọng điệu hần đã thay thành tức giận, khí lửa phừng phừng.

- Đến đây.

Cô ngỡ ngàng, nhìn hấn như chờ trông, hấn không giận cô?

Cô như thể nghe đến liền không dám kháng cự, nhìn sâu vào con người hỏ phách của hấn thì sợ vô cùng, run rẩy như con mèo mà đối với sự nguy hiểm của hấn. Sự mị lực thoát ta từ lời nói, khiến cho ai nghe cũng không thể kháng cự mà quy theo vô điều kiện.

Cô bị Tiểu A đẩy vì Tiểu A thấy cô cứ chôn chân tại chỗ, đến hấn cũng sợ Tích Lăng, bị khí phách của hấn đè ép xuống.

Cô khóc không ra nước mắt, nắm chặt vạt áo bản thân, đầu mũi cô vẫn còn hương thơm của hấn khi cô dùng áo của hấn để "lau mũi" ban nãy. Cô cũng có chút xấu hổ nên không tiếp tục đứng đó mà bước từ từ chậm chạp đến gần hấn.

Hấn không có thời gian để chờ đợi nên hấn càng thể hiện sự không nhẫn nại, mày kiếm đẹp ngày càng nhíu chặt.

- Tích Lăng, e...m em xin lỗi, e..m

Cô tính bảo cô sẽ đền cho anh nhưng khổ nỗi tiền đâu cô đền, một cái áo của hấn cô có làm công cả đời cũng không đủ, trừ phi lương cao, có lẽ sẽ có thể trả cho hấn. Chắc chắn khi cô hoàn thành công việc này, cô có tiền, cô sẽ đền hấn sau.

Cổ tay cô bỗng bị nắm lấy đau nhói như muốn bóp nát xương cô, khiến cô nhíu mày, có chút xuyt xoa mà hít vào bụng toàn khí lạnh nhưng không dám rút tay về, cả người chặt vật vì hấn kéo cô mạnh bạo lên xe.

Tiểu thư Lăng gia bị như vậy thì còn mặt mũi nào nhưng người thực hiện là Tích Lăng cho nên hào quang đến hừng không kịp. Nên cô nhất quyết phải cần rằng chịu đựng, đây chỉ mới là bắt đầu đối với cô.

Hấn cho cô ngồi bên kia cửa sổ, còn hấn thì bên này cửa sổ, đôi chân dài vắt hình chữ ngũ 五, dáng vẻ thanh cao vô cùng. Khoảng cách giữa cô với hấn coi như thích hợp. Cô nhìn ra ngoài đến Tiểu A, Tiểu A gật đầu với cô.

Cô đã tiếp xúc với người Lăng gia bao lâu đâu, nhưng cái gật đầu của họ cô đều hiểu rõ. Trong đầu cô, cái gật đầu đó vô cùng đơn giản, nó có ý nghĩa là bảo cô làm chuyện đó đi, hay là cố gắng làm cho tốt.

Cô cười khổ trong lòng, ngồi định vị cho ngay ngắn rồi một mực nhìn xuống thảm lông dưới xe, không nhìn loạn nữa.

Hấn nhìn điệu bộ cô không quan tâm nữa thì liền tức giận mà cầm một gói thuốc Anh, đưa lên miệng một điếu mà hút, không mở cả cửa sổ xe khiến khói ngày càng dày đặc, cô vẫn gan lì ngồi đó không kêu ca, cay mắt thì cô nhắm mắt, nhưng ngày càng không chịu được nữa cô ho sặc sụa đáng thương đồng thời hét lên.

- Mở cửa sổ mau! Muốn giết tôi chết sao?

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài, Anh Thực Không Có Đạo Lý!* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 11: Cường hôn - Cường nộ hôn đầu

Cô ho sặc sụa, hấn vẫn ngồi yên đó hút thuốc một cách an nhàn, khoẻ mới còn nuếch lên một đường cong hoàn hảo nhưng cô lại không có tâm tư ngắm nghĩa nó đâu.

Cô vừa đưa tay quạt khói đi, vừa cố gắng hít khí trong lành để hòng bản thân không nghẹt thở mà chết.

Cô tệ hại như vậy, thư ký có chút nhìn Tích Lăng như đề hồi xin ý kiến của anh, nếu anh không có phản ứng thì liền cô có chết cũng không liên quan đến họ khiến cô tức tối vô cùng, muốn xù lông lên mà cắn người. Cô chịu đựng đến khi hết chịu nổi, gương mặt cô dần ngầy ngốc đi, kiệt quệ mà gục xuống ghế thì hấn mới ra lệnh mở cửa.

Cô như đứng ở cửa tử thần, hấn đập cô, cô liền chết, hấn kéo cô thì cô liền sống. Không được! Cô còn bà và mẹ cô, cô không thể để hấn tùy ý quyết định như vậy.

Cô ho khan liên tục, cô đánh thỉnh thịch thì thấy lồng ngực ngày càng đau, hấn liếc mắt quăng bỏ điếu thuốc, vươn tay thon dài mà vỗ nhẹ lưng cô, trên mặt hiện rõ sự có lỗi nhưng cô vẫn thấy lạnh nhạt như cũ, cho dù có chút biến hoá cô cũng không nhìn ra.

"Chết rồi, kiểu này mày ho đến cuốn họng đều ra ngoài mất. Quá khó chịu!"

Cô chỉ có thể đón nhận cái thiện ý của hấn, hấn cầm tay cô đang đánh vào ngực ngày một mạnh, dần dần cô mới bình thường trở lại. Cô định hình xong mới thấy tay cô đang bị hấn cầm lấy, nơi đó nóng rực khiến cô giật lại nhưng hấn lại không chịu buông, hấn hít một hơi rồi bất ngờ kéo cô vào lòng, khiến cô

vừa thẹn thùng liếc lên thư ký đang chăm chú lái xe phía trước, cô đỏ mặt như gấc mà nhẹ đẩy hần nhưng cô vẫn không sao thoát ra khỏi vòng tay mạnh mẽ đó.

Cô nhìn hần vẫn là có chút kinh sợ cùng bị mê hoặc vì gương mặt quá mức tuấn tú kia. Trong lòng hần đặc biệt nóng khiến cô đỏ mặt, áo cô sau lưng cũng ướt đẫm. Cô bị hơi thở của hần phả vào mặt khiến cô sợ hãi mà nhắm mắt, cả người sụi lơ không còn sức lực mà vùi đầu vào lồng ngực hần, nhưng nhớ lại hần vừa rồi ác độc xém giết chết cô bởi khói thuốc của hần thì lại khiến cô muốn cào rách mặt hần. Hần ngược lại cười thích thú khiến thư ký có chút không tin.

Là hần đang cười thật sao? Dường như đi theo hần suốt 5 năm, nhưng số lần thư ký thấy hần cười qua là có thể đếm trên đầu ngón tay. Mà hôm nay vì Lăng Khẩu Thiên mà hần phá lệ cười!

- *Mở mắt ra. Tôi không xấu đến mức không vừa mắt.*

"*Tích Lăng anh mà nhận xấu chắc tôi đã trở thành hoa hậu lâu rồi.*" Nhưng sau đó cô lại thấy không đúng vì chắc đến vòng xử trí thì cô rớt mất rồi! Nhưng lại thấy thích câu nói đùa vừa rồi. Cô mở hờ một mắt, sau đó mới mở ra hoàn toàn, cô như một chú mèo đáng yêu trong lòng hần, hần quả thực đã có suy nghĩ đây không phải Lăng Khẩu Thiên. Nhưng hần vẫn chưa dám khẳng định, chỉ là đang ngày càng quan sát cô.

Theo như hiểu biết hần thì Lăng Khẩu Thiên trong mắt hần sẽ có không có vẻ mặt mềm mại hay thẹn thùng thiếu nữ như thế, mà ngược lại là hoàn toàn cá tính khiến hần không muốn đến gần. Mà hần với Lăng Khẩu Thiên không phải gặp nhau lần đầu nên thấy cô gượng gạo, hần liền nghi ngờ ngay lập tức.

- *Lăng gia đã cho cô bao nhiêu tiền?*

Hần chỉ hỏi vờ như vậy để dò cô, cô thì có chút run rẩy. Sau đó là nổi cáu vì hần là nguy cơ làm công việc cô mất đi.

- *Cái gì? Anh nói gì?*

Quả thực, Lăng Khẩu Thiên thì là Lăng Khẩu Thiên thôi.

Hần rút lại toàn bộ nghi ngờ mà như đã sói tiến tới phủ lấy môi cô. Cô còn đang sợ sệt vì hần đang có biểu hiện nghi ngờ cô, cô chưa kịp nói thêm thì hần đã nhào tới hôn cô, cô trợn tròn mắt vì đây là nụ hôn đầu đời của cô. Cô còn chưa xác định đối tượng thì cô đã bị hần chiếm lấy một cách bá đạo và ngang nhiên như vậy, cô uýnh không thể chấp nhận được, cô liền mạnh tay đẩy hần, ngược lại hần càng mạnh bạo và cắn môi mềm của cô khiến cô đau đớn nhưng một tiếng đau cũng không thể phát ra.

Hần không bị cô đẩy mà xô dịch chút nào, hần đẩy đầu cô như thể muốn cô tan chảy. Lưỡi hần đi sâu vào khoan miệng thom tho của cô mang mùi hương thuốc lá mê người mà khuấy đảo, lưỡi cô bị hần kích thích đến tê dại.

Cô bây giờ chỉ còn suy nghĩ "*Thì ra nụ hôn đầu của cô lại mạnh bạo và...môi mềm như vậy!*"

Cô nhắm mắt, không còn kháng cự nữa, mặc nhiên hần muốn làm gì thì làm, hần thấy cô ngoan ngoãn thì càng vừa ý, ôm chặt cô. Hần cảm thấy như muốn điên dại và bất ngờ với chính mình vì hần rất lâu đã không thấy sự ham muốn ở nữ nhân nhưng khi nhìn thấy cô thì nó đã hoàn toàn mạnh mẽ trở dậy.

Hần mút môi cô như viên kẹo ngọt ngào, cũng cắn nó không hề nhẹ. Khiến hai cánh môi cô sưng đỏ, phồng lên một mảng đỏ ửng. Cô cảm thấy đau nhức thì đưa ngón tay lên, chạm nhẹ vào môi thì đau khiến cô xuyt xoa, cô không dám chạm đến lần nào nữa mà trừng mắt với hần. Hần tiện tay vén một vài sợi tóc loạn ướt trên trán cô, gương mặt trắng mịn cùng đôi mắt phượng to xinh đẹp nhìn chằm chằm hần khiến hần có chút chột dạ.

Tôi làm bầm lâu bầu "*Hắc hắc... Kiểu này chắc không dám khép môi cả tuần đâu.*" Hần loáng thoáng nghe thấy thì khoé môi giật dữ dội, cô chịu đau còn phải chịu hần cười nhục mạ cô, cô càng tức giận mà mới chú ý đến cô là đang ngồi trong lòng hần, cô có ý định dời đi thì hần đã trụ cô lại mạnh mẽ.

"*Rốt cuộc anh ta muốn cái gì? Tên Tích Lăng vô nhân tính. Hừ... đừng tưởng tôi sợ anh, trong tay tôi không có gì nên tôi càng liều mạng đấy.*" Cô tức tối ngẫm nghĩ, không dám thốt thành lời, dù sao cô vẫn là không nên chọc giận hần vì chọc giận hần thì người chịu thiệt chỉ có cô mà thôi. Nên cô không dám kháng cự mà ngoan ngoãn ngồi trong lòng hần, chỉ có mặt cô vẫn đỏ như vậy.

Hần thấy rõ trong con người cô có do dự toan tính, đây chính là điều anh không thích. Hần nhìn cô liền thấy sự suy ngẫm mọi lúc mọi nơi của cô, hần thích người phụ nữ bên cạnh hần phải luôn thoải mái.

- *Lăng Khẩu Thiên! Đừng căng thẳng. Tôi cần bạn không thể ăn thịt em.*

Nhìn cô khuyh nước khuyh thành thì anh càng mềm lòng đi, phá lệ dùng chơi trò cứng mềm với cô mà đi giảng hoà với cô.

"*Bang...bang*", đầu óc cô rối loạn, là hần đang trấn an cô, hần kêu cô đừng căng thẳng không an ủi thì bảo là dạng gì đây? Tim cô bỗng đập mạnh, cô muốn che dấu nhưng không thể.

Tay cô hiện tại hần buông ra, không biết để đâu cho phải, lúng túng thì hần liền cầm lấy tay cô mà đặt lên vai hần, khiến cô càng cúi đầu vì căng thẳng và không ngờ rằng Tích Lăng lại có một mặt lăng mạn như vậy.

"*Đây là giấc mơ, mày không cần tỉnh cũng được Hy Hy.*" Vì đối với cô trong mơ, cô mới có người ngoài phá lệ quan tâm cô như vậy, từ ngỡ ngàng

cô chuyển sang cảm động buồn bã. Vì sự biến hoá thất thường của cô khiến hấn lúng túng mà không biết làm gì cho phải.

Con người cô tràn đầy nước mắt, lúc nào cũng có thể rơi xuống! Nhưng cô đã nhanh nuốt nó xuống, hiện tại trong con người cô chỉ tràn ngập hình ảnh nam nhân tuần tú đến bức người trước mặt. Nhưng cô lại có chút nuối tiếc vì cô có thể ở bên hấn như hiện tại thì chỉ có ở trong thân phận "Lăng Khấu Thiên" còn nếu cô trở lại thành "Lục Nan Hy" thì có mơ mộng thế nào cũng không chạm tới hấn. Hấn mãi mãi như các vì sao, cô chỉ có thể ngắm mà không thể với tới.

Cô liền muốn dành tặng cho bản thân một cái tát cho tỉnh táo vì cô đã quyết sống quyết chết là sẽ không bao giờ mềm lòng với Tích Lăng, cô chỉ có 1 năm để hoàn thành công việc! Cô không nên quên điều quan trọng này đâu.

"Lăng Khấu Thiên" là viên kim cương được mài tinh xảo, chiếu ánh sáng lấp loè, còn cô chỉ là cục bùn thấp kém, đen nhem. Cô nên biết thân phận hơn là luôn so sánh. Cô cũng không phải ăn không ngồi rồi nhàn hạ. Mặc dù không làm tay chân nhưng cô làm việc trí não cùng tâm tư cảm xúc.

Cô lại yên lặng mà trầm ngâm suy nghĩ, hấn rốt cuộc nhìn không ra, cô là thế nào mà lại hờ một tý thì liền nghĩ ngợi say mê. Dáng vẻ vô cùng khiến hấn "mất kiên nhẫn". Hấn nhìn lên đôi môi mọng đỏ bị hấn gặm sưng đỏ, hương vị ban nãy có bao nhiêu ngọt ngào! Cùng chiếc lưỡi nhỏ nhắn kia ngây ngốc đáp trả anh. Nhìn bộ vest công sở cô mặc trên người, dáng vẻ gầy được tôn đẹp mắt khiến hấn càng muốn cô thoát phục hết thấy. Môi miệng hấn bỗng trở nên vô cùng khô khốc khó chịu.

Cô chỉ lo suy nghĩ mà không nhận ra, ánh mắt hấn nhìn cô đã biến hoá nhiều, trở nên si dại! Sau đó lại lại là trầm tư, trong lòng hấn nhiều tự vị khó đoán. Hấn nhẹ se se ngón tay vào nhau như thói quen mà nhìn ngắm cô một cách không che dấu.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài, Anh Thực Không Có Đạo Lý!* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

## Chương 12: Nhất định sẽ không yêu

Cô cảm thấy mơ hồ khi không biết hấn định rốt cuộc là đưa cô đến nơi nào vì xe cứ chạy vòng vòng không có điểm dừng.

Cô vì ngồi trong lòng hấn nên không thể ngo ngoáy mà cứ nhắc cả người với một tư thế khiến cô nhức mỏi toàn thân, hoàn toàn không thể chịu đựng được nữa.

- *Tích Lăng, anh...em có thể ngồi trở lại chỗ ngồi của bản thân...*

- *Còn không phải đang ngồi? Tôi đâu có bắt em đứng.*

Hấn biết cô đã rất mệt, nhưng lại thích trêu chọc cô. Cô cắn môi mà lườm hấn, hấn vẫn ngó lơ như không thấy, vẫn không muốn buông cô ra. Tư thế mờ ám vô cùng, nhìn vào như thể hai người và đôi vợ chồng son ngọt ngào.

Cô bỗng bất ngờ đẩy ra khỏi vòng tay hấn, mà trở lại chỗ ngồi khiến hấn mặt đen vì không thể ngờ những thứ trước mắt hấn thấy.

Cô cười ngược ngùng với hấn rồi một mực không nhìn hấn nữa mà nhìn ra cửa kính xe.

Hấn thì cũng không nói gì nhưng mắt vẫn đặt ở cô. Cô cảm giác được cơ thể cô như đang có một ánh mắt tàn độc, nóng rực như muốn thiêu đốt cô, khiến cô tim đập nhanh, tay đổ đầy mồ hôi căng thẳng.

Cô khép mình hết mức có thể, khiến cho khoảng cách giữa hai người ngày càng rộng, hấn nhủ mảy mà nhìn xuống khoảng trống đó.

Hấn nhếch mép, được! Cô có thể tự do ngồi nhưng không phải là tránh hấn xa như vậy.

- *Ngồi gần tôi một chút, Lăng Khấu Thiên!*

Cô thờ dãi, lại dùng giọng điệu đó ra lệnh cô, cô lại phải quy theo mà xích lại gần. Cô nhất thiết làm theo đi nếu không cô ngồi trong vòng tay hấn thì càng không thoải mái như hiện tại.

"*Đây hấn ép người quá đáng!*" Nhưng cô vẫn thể hiện vẻ ngoài như không có gì, tươi cười miễn cưỡng khiến hấn tức điên.

Nụ cười của cô sao lại gai mắt Tích Lăng hấn đến thế chứ? Rõ ràng nụ cười đó khiến hấn cảm thấy hấn bị khinh bỉ.

- *Cô mà còn dám cười với tôi, tôi sẽ giết cô.*

Cô đang cười híp mắt, nghe thế liền muốn méo miệng mà ngất sắp xuống. Đến cười hấn cũng không cho sao?

Cô cơ mặt cứng nhắc mà nghiêm nghị như cũ, sợ hãi hơn thập phần.

Cô như ghi nhớ vào não thêm một thứ hấn ghét, chính là hấn ghét cô cười với hấn, cô sẽ nhớ và không dám cười với hấn lần nào nữa.

Lúc ban nãy, không khí còn đang vui vẻ thì hiện nay lại căng thẳng, ngộp thở như vậy.

Xe rớt cuộc cũng dừng ở Lãng gia. Cô có chút vui nhưng không dám cười, cầm nín. Dù không phải nhà cô, nhưng nhìn thấy nó thì chỉ nghĩ đến một việc là cô có thể thả lỏng rồi. Chắc chắn cô sẽ vào báo cáo xong thì liền chạy vào phòng mà nằm xuống đánh một giấc thật ngon lành.

Cô không nhìn được, liền vươn tay mở cửa xe nhưng hấn liếc mắt một cái, thư ký của hấn khoá cửa, kêu một cái "Rup...". Tiếng cửa khoá lại, khiến cô mở to mắt, mang luôn tâm trạng hưng phấn của cô kéo xuống.

Cô nhú mồm, "*Đây là tình huống gì? Hy Hy mày chắc hấn sẽ không dễ dàng mà xuống xe đâu!*" Cô nhất quyết ngang bướng ngồi đợi mà không nhìn hấn một lần.

Hấn cười nhạt, tăng hắng một tiếng để thu hút chú ý của cô. Hấn đưa tay thon dài gõ nhẹ vào môi, nụ cười của hấn tràn đầy kêu gọi cùng hấp dẫn khiến cô như muốn ửng ửng.

"*Quá ác độc! Hấn có biết là hấn rất có mị lực hay không? Hấn là kêu mày hôn hấn a?*" Cô sợ cô sẽ ngã mất thôi! Cô lại liên tưởng đến những cảnh lăng mạn trước khi tạm biệt của phim truyền hình nhiều lần làm cô xao xuyến.

Cô không muốn hiểu mà phá lệ cười tươi với hấn.

- *Anh muốn uống nước? Em có thể mời anh vào nhà mà uống tách trà và ăn chút điểm tâm?*

Cô đã thành công. Nét mặt hấn dần dịu tơn, lồng ngực lên xuống, nhưng sau sự vui sướng tạm thời thì cô đã run rẩy.

Chỉ giỏi mạnh miệng chính là Lục Nan Hy cô!

- *Nhìn tôi giống muốn uống trà, ăn điểm tâm?*

"*Rượu mời không uống, thích rượu phạt thì tùy cô, Lãng Khẩu Thiên, tôi không thích phụ nữ không nghe lời lắm đâu! Lâu lâu có thể để tạo hứng thú, mới mẻ thì có thể! Nhưng không thể lúc nào cũng chống đối.*" Hấn vừa nghĩ qua, liền chồm đến gần cô, cô nháy mắt biết chuyện thì liền trở mặt hốt hoảng không kịp phản ứng, hiện tại cô như bị đặt ở nơi kín, không thể lách hay tránh hấn.

Phụ nữ chân tay yếu đuối như cô có thể đo lại hấn?

Cô chỉ còn cách ôm cột chờ chết, cô đưa tay chặn ở môi mình. Mặc dù nó còn sưng, hấn vẫn không muốn buông tha a?

- *Em thực sự có việc phải vào nhà ngay, anh....*

Hấn mạnh bạo kéo tay cô, đau đớn mà cô đành quy theo hấn, không dám chống cự vì sợ hấn sẽ hành hạ cô ra cái gì! Dù sao cô là đóng vai giả mạo Lãng Khẩu Thiên, nếu cô có mệnh hệ gì bất quá nhà họ Lãng già là với cô vài câu, cho cô nghỉ dưỡng rồi thôi! Cũng không có vì cô mà nói đạo lý với Tích Lăng hấn.

- *Bác Lăng sẽ không chấp vật khi em ở bên tôi đâu! Cho nên cái gì quan trọng cũng không bằng Tích Lăng tôi.*

Đúng! Lãng gia rất muốn cô làm cho tốt, gả vào Tích gia một cách êm xuôi và cô chỉ có 1 năm. Bỗng cô cảm thấy túi thân, nhưng cô cần tiền, họ cần cái về ngoài của cô giống Lãng Khẩu Thiên. Nếu về ngoài cô không như hiện tại thì còn lâu mới dòm ngó đến cô. Cái gì cũng có cái giá!

Hấn nhìn thấy hấn quang trong mắt cô, liền khó hiểu. Hấn bỗng nghĩ cô là đang sợ hãi, chẳng phải vừa hấn vừa mạnh bạo kéo tay cô đau nhức. Hấn biết rõ cô đau!

- *Sợ tôi? Hay là đau chỗ nào?*

Thư ký lại một phen rung mình, thư ký của hấn từ trước đến giờ, chỉ thấy hấn máu lạnh trên thường trường, hạ người khác không nương tay, thâm độc vô cùng nhưng hôm nay lại nhìn thấy được vẻ quan tâm của hấn thì có chút không quen mà còn mang cho thư ký giật mình.

Cô đang nghĩ đến số phận hẩm hiu của mình mà buồn rầu rĩ thì bên tai lại vang lên lời nói của hấn. Như đánh thức cô, cô ngược mắt nhìn vào con người hồ phách sáng rực của hấn mà tim lại loạn nhịp. Cô cảm động, cô đã cảm động lần thứ hai. Cô quyết định không đáp lời, cô im lặng trầm mặc.

Tích Lăng liếc mắt, thư ký liền mở cửa, cô thấy vậy liền muốn xuống xe, nhưng cô lại đứng sững tại chỗ, chưa dám bước xuống, cảm giác trong cô rất lạ lẫm, cô nghĩ hấn hấn một cái chắc chẳng sao đâu nhỉ?

Cô bỗng thở mạnh một hơi lấy tự tin, cô xoay người như chuồn chuồn lướt nước mà hôn nhẹ qua môi hấn rồi nhanh chóng nhảy xuống xe, không để hấn kịp nói gì. Hấn có chút bất ngờ nhưng cô đã đi khuất khỏi cửa lớn Lãng gia.

Cô chấn động vì không tin vào mắt bản thân là chính cô đã làm như vậy. Cả gương mặt cô đỏ ửng, vui vẻ mà bước vào dinh thự, cô không cần người dẫn nữa vì cô ở Lãng gia cũng đã hai ngày, chẳng lẽ còn chưa biết đường về phòng mình ra thế nào?



Cô không để ý xung quanh nhưng hầu như cô để ý cô. Có vài người thì thầm "Các người nói xem, Lăng tiểu thư xinh đẹp hơn mọi ngày rất nhiều."

"Vì cô ấy hay cười đấy."

Bà Lăng đang xem báo chí thời trang ở sofa thì gọi cô lại. Bà nhìn qua gương mặt cô ngại ngùng, đồ ửng lên hiểu chuyện gì xảy ra. Chẳng qua biểu hiện của thiếu nữ khi yêu đối với gao cội như bà thì không gì là không biết, mà chỉ là không muốn nói thì có.

Càng ngày trong lòng bà càng hốt hoảng hơn.

Cô nghe tiếng gọi lại thì cô đã không còn cười, mà thay vào đó là gương mặt bình đạm, không mỉm không cười. Nghiêm túc hoàn toàn mà ngồi xuống đối diện bà.

Trong sâu thẳm tâm hồn cô lo sợ. Chính cô cũng không biết bản thân tại sao lại thấy bất an như vậy!

- *Lục tiểu thư, trong 1 năm cô đóng vai Lăng Khẩu Thiên, cô có thể tránh xa Tích Lăng càng xa càng tốt, không có cử chỉ thân mật thì càng tốt. Nhiệm vụ của cô chỉ là giúp chúng tôi mà gả suôn sẻ vào Tích gia. Chúng tôi không mong cô sẽ xảy ra tâm tư với Tích Lăng.*

Cô nghe qua như thể bản thân đang bị trách thì thấy ứa nước mắt vô cùng, cô gằm thét tận sâu trong lòng "Ách.... Tích Lăng anh ta mới là người chiếm tiện nghi của tôi!!! Đây là có sự nhầm lẫn a." Mặc dù như vậy nhưng cô mím chặt môi không phát ra tiếng nào.

Cô cần tiền! Có thể bảo cô hào nhoáng nhưng đây là sự chân thật. Còn bà và mẹ cô ở biệt thự Ngự Tây, đây sao lại là nơi được cấp cho ở dễ dàng như vậy cơ chứ? Đây chính là họ đang muốn quản lý cô tốt nhất thông qua người thân mà cô thương yêu.

Tại sao bây giờ cô mới nhận ra?

Người ta bảo cô ngu si là đúng! Cô đáng lẽ không nên buồn mới đúng.

- *Tôi biết giới hạn bản thân nên dừng ở mức nào.*

"Chỉ có nụ hôn đó, ngoài ý muốn phát sinh, chứ không phải mày muốn, đúng không?" Cô hỏi như vậy chỉ để bản thân an tâm, cô nhất định sẽ không yêu thích Tích Lăng.

Nếu cô ngu ngốc yêu Tích Lăng thì hợp đồng sau 1 năm hết hạn, cô sẽ phải làm sao?

Cô không dám nghĩ đến.

Có lẽ bà Lăng chỉ muốn tốt cho cô, chẳng lẽ cô trách nhầm bà ấy sao? Chắc chắn là cô trách lầm ý tốt trường bối rồi!

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài, Anh Thực Không Có Đạo Lý!* được tải miễn phí tại [Ww.EbookFull.Net](http://Ww.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 13: Tiệc chúc mừng (1)

Cô quả thực là kẻ đáng thương, cô chẳng có nổi một người bạn để liên lạc, nhiều khi đi ngang nhiều quán trà, cô thấy người ta trò chuyện vui vẻ cô liền ước ao mình có thể trở nên như vậy.

Thôi bỏ đi! Cô xua tay đánh tan suy nghĩ ấy. Cô đúng là rảnh rồi mà suy nghĩ tào lao vì cô hiện tại và trước kia đều không có thời gian để thành thói.

Không có bạn cũng không phải không tốt!

Cô lại cầm bút mà miệt mài nhìn ảnh mẫu chữ ký của Lăng Khẩu Thiên. Cô đã hoa mắt rồi, bỏ bút xuống lại cầm lên.

Cô suy nghĩ bản thân cô còn chưa chăm chú ký tên của cô hoàn hảo, nay lại ngồi giả chữ ký người khác. Lại còn phải chú tâm cực kỳ chú tâm, buồn cười.

Cô đã ký gần cả chục chữ ký, nhưng chẳng thể cái nào giống cái nào, cả trang giấy lấp đầy vết ngang vết dọc chi chít.

"Lăng Khẩu Thiên, cô có cần ký tên phức tạp như vậy không? Chẳng phải viết ra cái tên họ rồi gạch một đường là ký xong rồi sao? Tôi cũng không biết hiện tại cô ở đâu, cô có lẽ sung sướng sống cuộc sống tự do của riêng mình nhưng cô lại để một đồng rắc rối ở lại và ông trời sắp xếp tôi gánh vác. Tôi mong Lăng gia sẽ mau kiếm ra cô."

Sao tôi vẫn không hiểu tại sao cô lại bỏ trốn như vậy? Gả cho Tích Lăng không tốt sao? Hàng ngàn nữ nhân ao ước như vậy nhưng cô lại

*không? Thực sự không tin được. Tiểu thư của tui cô quả thực suy nghĩ thế nào lạ lắm như vậy? Mặc dù tôi không có tiền, địa vị nhưng tôi có thể khẳng định tôi tự do hơn cô rất nhiều nha!*

*Còn có Tích Lãng tuần tú đến như vậy, cô mất mùa rồi! Nhưng dù thế nào Tích Lãng cũng là của cô, cô có sáng mắt trẻ một chút cũng không sao!"*

Cô bủi môi, vừa tập ký, vừa hờn dỗi lẩm nhẩm nghĩ ngợi một mình. Bỗng cô sợ hãi, chẳng lẽ cứ kéo dài như vậy thì nhất thiết phải nhốt cô ở bệnh viện tâm thần!

Mọi chuyện xuất phát là từ cô áp lực chứ đâu ra!

Đánh ngang suy nghĩ của cô là tiếng gõ cửa vang lên đều đều, có tính toán tiếng gõ, cô liền nhìn ra là Tiểu A. Cô thờ dãi, nhìn lại bản thân chỉ khoác đơn giản một chiếc áo phông nhưng cô không thèm nghĩ nhiều mà mở cửa. Cô biết Tiểu A mà tìm cô thì chắc chắn là có việc cần dùng đến cô!

Tiểu A vừa thấy cửa mở liền đi vào trong mà ngồi trên ghế, vị trí cô luyện ký tên. Cô hốt hải vì anh ta đang nhìn chằm chằm vào nó, thế nào anh ta cũng thái độ với cô vì cô vẫn ký không ra gì! Đến cái sườn đơn giản cô còn không viết ra. Cô liền nhanh chóng bật mạng chạy đến vò tờ giấy đi.

Nhưng anh ta đã thấy rồi, bây giờ giặt lại còn có nghĩa gì đâu!

"Chết rồi!" Cô mím môi, nhìn Tiểu A ngai ngừng mà cười lên một cái.

- *Lục tiểu thư, cô cả ngày vẫn ký không ra?*

Cô ngồi xuống giường lớn, nhìn Tiểu A rồi lại nhìn tờ giấy bị vò nhăn nhúm đáng thương trong lòng bàn tay mềm mại của cô. Lớ mớ gãi đầu, bủi môi ngáy ngẩn.

- *Chỉ là anh chưa nhìn tường tận từng chữ. Với lại tôi đã rất cố gắng, chuyện tập luyện thành thói quen thì phải có thời gian. Rõ ràng rành rành là tôi có tiến bộ mà.*

Tiểu A cụp mắt, không thèm đôi co với cô. Nhưng cô biết không phải đơn giản như vậy mà là vì Tiểu A không muốn mất thời gian nói chuyện không có nghĩa với cô. Cho nên có thể nghĩ theo hướng Tiểu A chê trách cô nói chuyện không có gì nên!

- *Thôi! Không có thời gian nữa, đây là lễ phục, tối nay chúng ta phải tham dự buổi lễ tổ chức chúc mừng dự án lớn hoàn thành của Lãng thị. Tin vui cho cô là cô không cần phát biểu ý kiến. Chủ yếu cô theo ông Lãng mời rượu từng bàn là thiết yếu.*

Cô tò mò, mỗi lần thành công dự án là đãi tiệc sao? Quả là người giàu có thì cái gì cũng phủ phê sung sướng hơn người.

Nhưng họ có tiền, họ có thể sử dụng, việc đó không phải là việc thích hợp để cô kêu ca.

Cô gật đầu, Tiểu A cũng không còn lý do gì để nán lại lâu hơn nên cũng quay lưng đi.

Tiểu A vừa ra khỏi, cô liền nhảy lên giường làm trợn, đánh tay chân vào giường lớn mà nhõng nhẽo.

"*Lát có Tích Lãng không nhỉ? Làm sao để giữ khoảng cách với anh ta đây? Mày hại mày rồi Hy Hy...."*

Nhưng sau đó, cô lại bị thu hút bởi ánh dạ của lễ phục. Cô cam đoan cô có thể nhìn thấy nhưng chưa có cơ hội vận bao giờ, vì đồ mắc tiền như vậy chỉ có quý tộc mới kham nổi. Cô kiểm com hằng ngày còn khó khăn, nói chi khoác lễ phục lên người là cho ai xem đây.

Cô hơi run tay, khoe miệng cũng tự giác gương cao thích thú. Nói chứ, nữ nhân ai lại không thích vận váy đâu, cô cũng không ngoại lệ.

Nói đến váy, cô lại nhớ lúc nhỏ xíu, cô đã làm thân với Chu Mễ, cách nhà cô có mấy căn. Mặc dù san sát nhà nhau nhưng hàng xóm lại không mấy ai thân thiện mà ngồi lại trò chuyện đâu. Có hôm, cô để ý thấy Chu Mễ có một bộ váy công chúa dài tới gót chân, có tua rua phủ hai bên tay, cô thấy rất thích mắt nhưng cô biết Chu Mễ thuộc dạng khá giả, còn cô thì lại là khó khăn.

Hàng ngày, Chu Mễ cứ mặc đi mặc lại nó khiến cô nhìn thấy nó hầu như là mọi khi. Cô cứ nắm tay thành nắm đũa mà nhắm mắt không muốn nhìn nữa.

Cô chỉ mới 3 tuổi nhưng có khát khao rất lớn. Cô đến ngủ cũng nói mớ váy công chúa, đến gặt gà gặt gù, miệng lẩm bảm toàn váy công chúa. Cô hiện tại nhớ lại liền xấu hổ. Mẹ cô vì suốt ngày thấy cô như vậy thì lo lắng, cô không sao đấy chứ? Bà cố gắng kiếm tiền làm thêm mà mua cho cô. Nhưng khi nhìn thấy váy thì cô lại không thấy vui chút nào mặc dù cô rất muốn có như Chu Mễ nhưng vì cô biết mẹ cô phải vất vả lắm mới có tiền mua váy cho cô.

Đó chính là lý do, cô nhìn thấy chiếc váy đắt tiền trước mặt này thì cô run tay là vì thế. Cô đứng trước gương, uớ mớ lên người. Váy xẻ đuôi cá dài đồ rượu tinh tế, làn da cô trắng nõn vận lên lại càng đẹp mắt. Gương mặt thanh tú dù không son phấn vẫn lung linh thoát tục.

Cô ngược lại không mấy để ý đến gương mặt đáng tiền của mình. Cô cảm thấy cô có đẹp để đi nữa thì cô vẫn bị cười nhạo. Cười nhạo chính là thứ cô ghét nhất. Cho dù cô có là bình hoa thì cũng không ai có quyền cười nhạo cô. Hiện tại, nếu bị như vậy thì cô sẽ không ngồi yên như lúc trước. Cô càng lao đầu vào đời, cô càng biết gương nanh vuốt bảo vệ bản thân.

Trước ngực, cổ áo trễ xuống một đường cong, thân váy bó sát kim cương lấp lánh, cả phần lưng của cô thì không một mảnh che, làn da bóng loáng lờ

lộ, thân hình cô tiêu chuẩn vô cùng, đứng nghiêng sẽ thấy rõ thân hình chữ S nhiều người mơ ước.

*"Không phải quá hở hang!"*

Cô lẩm nhẩm, nhìn bộ váy xê lên xuống, chỗ nào cần che thì che khiến cô cười không ra nước mắt. Cô cũng chỉ có 49 ký. Cô khác nào bộ xương khô đầu. Nhưng chính vì thế mà cô vận cái gì cũng đẹp.

*"Không tệ nhỉ? Hy Hy là mày đấy!"* Cô cười với chính mình trong gương, nhún nhảy mà hát hò như một đứa trẻ.

Cô từ trước đến nay không có thói quen sử dụng nước hoa nhưng Lăng gia bắt buộc cô phải sử dụng vì đây là mùi hương Lăng Khẩu Thiên ưa thích. Clive Christian No. 1, cô nhìn sơ qua cũng không biết nó bao nhiêu đắt đỏ nhưng nhìn thấy bên ngoài chai nước hoa có đính kim cương thì cô liền không dám đụng đến. Xịt một ít cho có lên hờm cô rồi thôi. Mùi hương quả thực đến cô cũng bị quyến rũ.

*"Đắt như vậy chắc không dám tắm quá!"*

Dù sao cô cũng phải tắm, khỏi nghĩ nhiều vì cô sẽ không thể không tắm. Cô chính là rất thích tắm, một ngày không tắm trên 3 lần thì chịu không nổi. Đây không phải là bệnh sạch sẽ đâu.

Lại là vấn đề tóc, cô cũng chẳng biết làm sao mà vén gọn lên rồi dùng dây chun buộc lại.

Bên ngoài truyền vào tiếng hầu nhân hỏi cô. Cô lúc này cũng xong hết rồi, cũng đang chờ có người gọi cô đây.

Cô thở phào, vì lần đầu tiên cô ăn mặc như vậy đứng trước mọi người nên cô có hơi hồi hộp, cô cũng không biết đáng về cô như vậy là có thích hợp hay không, cô nhìn vào gương và xoay mấy vòng rồi mới ra khỏi phòng.

Hầu nhân nhìn thấy cô thì đứng hình, mắt toả sáng, miệng tự thốt lên.

- *Tiểu thư, người đẹp quá.*

Cô nhăn mày, nhìn từ trên xuống bản thân mà cảm thấy có chút mất mẻ. Ban nãy đứng ở trong phòng cô lại không thấy vấn đề gì nhưng khi ra ngoài thì cô lại thấy muốn cảm lạnh thế này không biết.

- *Thật không?*

Cô bước theo hầu nhân xuống dưới. Lăng Mạc và Lăng Thanh cũng đang chờ cô cùng xuất phát. Cô từ trên cầu thang nhẹ đi xuống từng bước, cặp chân trắng nõn, thân hình bốc cháy khiến họ muốn rớt tròng mắt ra ngoài. Cô lộng lẫy như một cô công chúa thật sự. Dung nhan mỹ mạo làm xuyên lòng nam nhân, vẻ cười mềm yếu càng làm nam nhân muốn che chở.

Lăng Mạc và Lăng Thanh nhìn thấy cô xách váy khó khăn thì cũng có chút động lòng vì cô lần đầu mang guốc cao nên có chút không quen, Lăng Mạc phản ứng nhanh hơn, như một hoàng tử mà đặt tay cho cô khoác. Lăng Thanh cũng có chút ghen tỵ nhưng sau đó lại bỏ ra xe ngồi trước.

- *Lục tiểu thư, hôm nay cô xinh đẹp lắm!*

Cô đã ngưng ngừng, nay nghe lời này càng bị đỏ mặt. Tay nắm lấy cánh tay Lăng Mạc càng thêm lực đạo, nhìn sườn mặt hấn hoàn mỹ khiến cô tưởng tượng đến truyện Lọ Lem được hoàng tử diu khiêu vũ.

- *Cảm ơn anh, Lăng Mạc.*

Lăng Mạc rất chu đáo mà diu dắt cô từng chút một, nhịp đi rất từ tốn và rất biết để mắt đến cô.

Ông Lăng và bà Lăng đã đi trước tiếp khách nên lượt sau chỉ còn cô, Lăng Mạc và Lăng Thanh. Cô rất tự hào thay Lăng Khẩu Thiên vì có hai người anh trai rất yêu thương cô ấy. Cô vì ở nhà là con một nên cô chưa biết cảm giác được anh trai hay chị gái chăm sóc rất cuộc là thế nào!

Cả ba cùng lên chiếc Roll Royces và Tiểu A khởi động bánh lái, dưới màn đêm Bắc Kinh sáng chói lộng lẫy. Nhưng trong lòng cô nghĩ đến mình sẽ phải làm gì trong buổi tiệc thì trong lòng lại xuất hiện rồi ren.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài, Anh Thực Không Có Đạo Lý!* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

## Chương 14: Tiệc chúc mừng (2)

Trước khách sạn Hoàng Gia, cô bị về lộng lẫy của nó mà cứng người. Tiểu A mở cửa xe, cô vẫn bám tay bản thân mà ngồi yên tại chỗ khiến Tiểu A nhúh mày. Lăng Mạc nhìn Lăng Thanh đã nhanh chân vào trong, Lăng Mạc chỉnh sửa âu phục rồi liếc mắt đến cô.

Cô lồng ngực lên xuống, cô muốn khóc rồi, cô hồi hộp quá. Vì cô nhìn thấy phóng viên ùng ùng bên trong nên cô càng sợ hơn. Lăng Mạc nháy mắt liên nhẹ nắm tay cô, cô có chút hoảng hốt, vô thức rút tay về nhưng Lăng Mạc đã nắm rất chặt, cô bắt gặp ánh mắt đen sáng như bầu trời sao trên kia làm cô có chút bình tĩnh lại một chút.

- *Tôi phải xuống xe rồi đúng không?*

Cô thở mạnh một cái, hỏi mà trong lòng không cần có người trả lời, cô chỉ muốn hỏi để bản thân cô đang xác định mà thôi!

- *Tôi sẽ luôn phục tùng phía sau hỗ trợ cô.*

Tiểu A thấy cô chần chừ, mảy liễu của cô run rẩy. Tiểu A lạnh lùng buông lời nhưng lại thành công mang lại sự mạnh mẽ của cô.

Cô nghe đến hần luôn bên cạnh để hỗ trợ thì an tâm hơn. Cô mau nuốt một ngụm nước bọt cho thoải mái hơn. Dường như nước bọt nuốt xuống cổ họng cô cũng thấy đắng. Cô có lẽ làm mất nhiều thời gian quá rồi, cô biết sắp đến giờ khai mạc rồi nhưng Lăng Mạc và Tiểu A không hề hỏi thúc cô, cho thấy đây là họ tôn trọng cô!

"*Mày sẽ làm được, mày là siêu nhân, là siêu nhân.*" Cô không biết câu này cô đã tự an ủi bao nhiêu lần nhưng thực ra cô là tự lừa dối mình, cô vẫn run, biểu hiện dễ thấy nhất là hai cánh môi cô run rẩy nhưng lại cố cười, bàn tay ướt sũng mồ hôi. Nhìn cô như vậy, khiến hai người càng nhìn càng thương cảm cô. Cô chưa bao giờ nói cô không thể làm gì đó vì cô biết cô không thể không làm.

Cô cười sáng lạng, bước ra khỏi xe. Cuối cùng Lăng Mạc và Tiểu A có thể thở phào, cuối cùng cô cũng chịu ra khỏi xe, bước ra khỏi vỏ bọc của bản thân, chịu tiếp nhận môi trường ngoài.

Cô mạnh mẽ đạp gót cầm tay của Lăng Mạc thật chặt không buông như thể chỉ có như vậy cô mới không cảm thấy lạc lõng mà đi vào buổi tiệc. Cô biết cô sẽ gặp nhiều nhân vật không thể chạm của giới thượng lưu. Là những ngôi sao xa hơn nữa đối với cô. Cô tuyệt đối không thể gây ra rắc rối hay lúng túng, nhất là với cánh phóng viên.

Cánh phóng viên là bó rom, cô là tác nhân của cánh phóng viên.

Trên thảm đỏ, có nhiều ánh mắt đặt ở cô, cô thu hút sự chú ý rất mau, đang ồn ào nhưng cô vừa đi vào thì liền im bật khiến tim cô đập loạn nhịp, cô sợ hãi mà đỏ mồ hôi trên trán dày đặc, có chút đạp vào váy mà dựa vào Lăng Mạc, Lăng Mạc lại cẩn thận nhanh hơn đỡ cô.

- *Cảm ơn.*

Cô khe khẽ cảm ơn Lăng Mạc. Trong lúc Lăng Mạc đứng hình thì cô đã cười với phóng viên, chỉnh sửa đuôi lễ phục phía sau. Tiểu A lúc này đỗ xe xong cũng mau chóng quay trở lại mà dẫn trước cô. Cô buông tay Lăng Mạc nhìn anh ta cảm kích rồi chậm chậm, nén đau nhức nhối ở chân, cô nghĩ chắc bị phỏng rồi. Cô nghĩ đáng lẽ lúc đầu cô nên thay bằng giày đế bằng thì đúng hơn vì váy rất dài chắc chắn sẽ không ai nhìn thấy cô mang gì đâu.

Cô sáng mắt mà nhìn xung quanh phòng tiệc, được trang trí nghiêm trang vô cùng, gam màu trắng thanh nhã. Khiến cô mở mang tầm mắt.

Bỗng có một đoàn người nối đuôi tiến gần cô. Tiểu A cố nén người đứng gần cô, khe khẽ vào tai cô thật cẩn thận "*Người đi đầu là Chương tổng, trưởng nhân sự Lăng thị. Không cần để ý nhiều mấy người phía sau, cô chỉ cần cười chào khách khi với ông ta là được.*"

Cô nhẹ gạt đầu, cô đã chuẩn bị sẵn tâm lý, nên cô đợi ông ta đến gần, cô đã nặng sẵn một nụ cười với ông ta, chủ động tiến lên mà chào.

- *Chương tổng, chúc ông một buổi tối thật tốt!*

Ông ta cười gật gù, nhẹ đưa tay ra để bắt tay với cô lấy lệ.

- *Lăng tiểu thư, khách khi quá rồi, chúng ta đều là người một nhà, không nên, không nên khách khí.*

"*Ách, ông với Lăng Khẩu Thiên thì đúng hơn, tôi và ông nguyên lai chẳng có gì liên quan đến nhau.*"

Cô nhìn người đàn ông già tuổi, tóc đã hoa râm, hơi tròn, bụng bia phệ xuống khiến cô ghét mắt vô cùng. Với lại ánh mắt ông ta nhìn cô rất đáng trách, cô cố gắng không nổi da gà để bắt tay với ông ta.

Đây quả là cả một bầu trời giả tạo. Ghét ai đó nhưng vẫn đối nhau như không có chuyện gì. Cô lúc này mới nhận ra thì ra cô hơn họ ở chỗ, cô có thể tự do thể hiện cảm xúc của mình. Cô không cần lo ngại nhiều thứ vì trong tay cô không có gì.

Cô cầm lấy ly rượu trong tay Tiểu A, cô không biết uống nhưng cô có biết Lăng Khẩu Thiên uống rượu rất mạnh nên cô bắt chước cầm lấy mà kính ông ta một ly. Chương tổng cười híp mắt khiến cô chán ghét vô cùng.

Cô đưa mắt nhìn xung quanh, không có bóng dáng đó. Nhìn ra cửa, khách ra vào ùng ùng nhưng vẫn không thấy. Cô nhíu mày, cô quan tâm làm gì. Hần mà tham dự thì ai cũng biết rồi, cô chưa nghe gì thì là hẳn không tới hoặc chưa tới.

Cô xoay người nhìn thấy ông Lăng ở phía xa, cô nhớ lời Tiểu A dặn mà từ từ tiến lại gần ông, cô buồn bực nhìn xuống váy cô lê thê lết thảm, quả thực thảm họa đối với cô, cô chỉ muốn hiện tại buộc váy cao lên, gờ luôn đôi giày cao gót làm cô đau chân muốn chết.

Nhưng vì hình tượng của Lăng Khấu Thiên thanh cao, cô phải cố gắng rồi!

Tiểu A phía sau lại lẩm bẩm với cô "*Bác Dương trước mắt cô, Lăng Khấu Thiên có mối quan hệ khá tốt với ông ấy. Cô cũng chỉ kính rượu và chào hỏi là được. Không muốn nói nhiều thì đừng nói gì thêm.*"

Cô lại gật đầu và làm theo như vậy. Cô tưởng tượng cô như một đứa con nít, như hồi nhỏ gặp người lớn, mẹ cô đều bảo đây là ai và dặn dò cô này nọ, không được phá phách làm loạn.

Nhưng cô chưa bao giờ tham dự một buổi tiệc hoành tráng như vậy bao giờ, bắt quá là mẹ cô nấu ăn ở nhà rồi mời khách lại nhà. Đôi khi gia đình nhỏ của cô chờ dài cô cũng không ai đến, cô đói mồm meo nhưng không dám rên rỉ lời nào vì cô biết ai cũng đói chứ không riêng cô. Lúc đấy, ba cô mới ngậm ngùi bảo cả nhà ăn, cô mới vui vẻ như bắt được vàng mà cầm đưa lên. Cô đủ hiểu họ khinh thường gia đình cô cỡ nào!

Nghĩ đến bà và mẹ, cô không biết phản ứng của họ thế nào khi chuyển đi đến nơi xa lạ như vậy, nên cô nhất quyết bản thân phải yêu cầu Lăng gia cho gặp họ một phen mới vừa lòng.

Nếu cô mà biết họ đối xử không tốt với bà và mẹ cô, cô không lo bởi thường hợp đồng, cô sẽ ngay lập tức đình chỉ. Xé hợp đồng thành trăm mảnh, vì cô cố gắng là đem lại hạnh phúc cho bà và mẹ. Nay cô có tiền nhưng họ sống không dễ chịu thì thà cô không cần làm nữa.

Ông Lăng cười với cô, đôi mắt nhăn nheo, đầy vết chân chim nhưng vẫn không thể làm lu mờ một thời đẹp trai tuấn lãng của ông. Ông tự nhiên khoác vai cô, làm cô có chút không tự nhiên mà cứng cả người nhưng không dám tránh xa. Dù sao đây chính là chủ nhân Lăng gia, cô không thể làm ông phật ý.

- *Bác Dương, kính bác một ly.*

- *Con bé này, càng lớn càng xinh đẹp, có thể gả cho Dương Chân được rồi đúng không ông?*

Ông Lăng có vẻ khó xử nhưng sau đó cười phá lên.

- *Ông đánh giá Khấu Thiên nhà tôi cao quá rồi, con bé vẫn như con nít thôi! Thời gian chắc hẳn bỏ rơi con bé nên nó nhìn bề ngoài thì càng lớn nhưng tâm hồn lại là nhỏ tí.*

Cô cũng cười cười mà ực hết cả ly rượu vào bụng trống rỗng. Bụng cô rất tốt cô không sợ đau bụng nhưng sợ nó sẽ quặng lên. Cô đi thêm vài bàn nữa cùng ông Lăng. Nghe bên tai toàn lời khen cô xinh đẹp, cô phát ngáy. Lúc đầu nghe đến cô thừa nhận cô rất thích nhưng nghe nhiều quá thì không phải hay.

Đến giờ khai mạc, ông Lăng rời chỗ, dần bước lên sân khấu, ánh đèn dừng một chỗ, ngay chỗ phát biểu. Cả sân im lặng, tối đèn lại. Ai cũng hướng mắt đến phía đèn sáng. Ông Lăng chừng chặc đứng thẳng người, cầm micro kê miệng mà nói.

- *Xin chào tất cả mọi người, hôm nay Lăng gia tổ chức buổi tiệc này là ngụ ý chính muốn chúc mừng dự án khai thác đất đai của chúng tôi, có sự góp mặt của nhiều tân thị khách. Hoan nghênh chung.*

Ông vừa rời micro thì lại xuất hiện người dẫn chương trình mà tạo ra các trò chơi giải trí như bốc thăm, tìm vật bị che lấp, ảo thuật nhưng cô lại không thấy có gì thú vị.

Chết tiệt!

Nỗi đau ở chân khiến cô hít thở không thông, chỉ muốn tìm nơi nào đó ngồi nghỉ nhưng phía ngoài cổng lại có bóng dáng BMW sừng sững đậu lại, bảo vệ đứng xoay quanh mà hồi hải mở cửa, không dám chậm trễ. Đứng từ xa đã uy nghiêm như vậy!

Khiến cô không còn nhớ bàn chân đau rát mà mắt nhìn chăm chăm phía cửa, không có nửa điểm muốn dời mắt.

Buổi lễ người ta đã khai mạc rồi nhưng Tích Lăng mới đến, rõ ràng không tôn trọng chủ trì. Nhưng bất chấp hần đến trễ, hần vẫn được tiếp đón nồng hậu nhất ở đây, ai cũng đứng vây xung quanh hần, nhìn hần với ánh mắt ngưỡng mộ như thể hần là vua chúa.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài, Anh Thực Không Có Đạo Lý!* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

## Chương 15: Liệu một năm sau, anh còn nhớ đến em?

Hần phong độ ngời ngời, gương mặt lãnh đạm bước ra khỏi xe, động tác đều hoàn mỹ như nhau.

Tây trang hần ăn mặc thoải mái, thoát hai cúc áo, xương quai xanh nổi lên rõ ràng cùng làn da bánh mật khoẻ khắn vô cùng quyến rũ. Khiến nữ nhân xung quanh cô hò hét như nê.

Cánh phóng viên vừa thấy lão đại thương giới thực sự đến thì liền chạy đến như mèo gặp mỡ. Nhưng hắn lại khoác tay lên cửa xe, lạnh lùng nhìn đám phóng viên, khiến họ không dám tiến lên, đều lần lượt lui xuống.

Hắn quả là ác ma không ai dám đến gần. Một ánh mắt lãnh đạm của hắn bằng sự đồ mồ hôi của mười bảo vệ tản cánh phóng viên. Cô thầm xuyt xoa, ánh mắt đặt ở hắn vô cùng chăm chú. Cô cũng không biết bản thân lại có cái nhìn như vậy.

Bỗng ở cửa đối diện xuất hiện nữ nhân, xinh đẹp tựa tiên giáng trần, hờ tảo bạo hơn cô rất nhiều khiến cô cảm thấy tự dưng mất mẽ hơn lúc nãy, cảm thấy nhột nhột toàn thân. Cô không biết bản thân nhìn đến nữ nhân đó thì có cảm giác thế nào! Hay buồn thay Lăng Khẩu Thiên, Tích Lăng là chồng tương lai của Lăng Khẩu Thiên nhưng nay dự tiệc lại làm bạn tiệc với nữ nhân khác, nếu Lăng Khẩu Thiên ở đây thì có cảm giác biến hoá thế nào.

Nhưng cô nghĩ Lăng Khẩu Thiên bỏ trốn thì chắc hẳn nếu hiện tại Lăng Khẩu Thiên ở đây thì sẽ hờ hững lướt qua như người lạ chẳng?

Cô chớp mắt liền nhận ra nữ nhân đó, là Lý Dân Sur - người mẫu ảnh được săn đón hiện nay, nổi danh rất mau chóng nhờ một bức ảnh chụp lên tung trên mạng, cô cũng không phải chú ý lắm nhưng một lần cô lướt web thì tiện tay xem thôi. Mới thời gian ngắn nhưng sự tìm kiếm mục Lý Dân Sur là đứng đầu.

Tiểu tam của Tích Lăng, chắc chắn là kẻ thù của Lăng Khẩu Thiên.

Nhìn Lý Dân Sur cười ngọt ngào, lung linh vô cùng mà khoác tay Tích Lăng như một mỹ mạo tinh linh. Cô bỗng thấy có chút khó chịu, đây là cảm giác gì? Cô ghen à!

Không! Cô sẽ không rảnh để quan tâm chuyện ruồi bu này.

*Cô tự an ủi "Lý Dân Sur chắc chắn không hợp bằng Lăng Khẩu Thiên, nếu không anh ta sẽ không cưới Lăng Khẩu Thiên rồi! Dù sao anh ta cũng yêu thích Lăng Khẩu Thiên hơn. Mọi chuyện này đều không liên quan đến mày Hy Hy, mày nên làm khán giả ngoài lề xem thôi."*

Mi tâm đẹp cô ngày càng nhận nhỏ vì đau đớn. Cô không thể nhìn nữa, cô nhờ vào vị trí không ai thấy này mà vắt chân đi tìm nơi thoát thân và cũng là muốn hắn tránh xa cô càng tốt. Nhưng từ lúc bước vào, Tích Lăng liếc sơ qua liền nhìn thấy cô đứng ở góc khuất. Cô sao có thể thoát khỏi mắt hắn. Bỗng có lực đạo mạnh mẽ hồi thúc hắn đuổi theo cô, Tích Lăng lại muốn trêu chọc cô nhưng nhìn thấy cô cong cong vẹo vẹo người thì hắn nhủ mày.

Hắn buông tay Lý Dân Sur, Lý Dân Sur cũng không dám kêu ca, Lý Dân Sur chỉ cần xuất hiện với anh một đêm thì qua ngày mai càng trở thành nữ hoàng nên cố gắng chụp với anh thật nhiều tấm ảnh vì cô cũng không dễ dàng gì mà được xuất hiện với anh thế này đâu, Lý Dân Sur phải cố gắng rất nhiều. Thấy anh không quan tâm càng khiến Lý Dân Sur hài lòng.

Thật đáng thương Lý Dân Sur!

Cô đi từ từ dựa vào tường mà ra phía sau, cô đau quá nhưng nhìn thấy xung quanh vẫn có người, cô không dám cời giày ra khỏi chân nên vẫn phải cẩn thận.

Bỗng phía sau vang lên tiếng gọi uy nghiêm quen thuộc khiến cô căng cứng cả người.

- Lăng Khẩu Thiên!

Cô bỗng tự dưng sợ hãi, không quay đầu, ngược lại cắn môi mà thực mạng chạy, hắn phía sau cũng mau chóng bước theo cô phía sau.

Nhưng váy dài và giày cao gót như vậy cô quả thực trớ chọi với đá.

Cô chỉ còn cách vén đuôi lông thông phía sau lên cao khiến bộ dáng cô vô cùng buồn cười, cô định khom xuống cời đôi giày phiền toái làm chân cô sưng lên rất đau nhưng mắt thấy Tích Lăng sắp đuổi kịp thì không dám chậm trễ mà chạy tiếp, đến phía sau hậu trường là một cảnh hòn non bộ nhân tạo có ghế ngồi thoải mái nghỉ ngơi nhưng cô không ngờ nó lại có bậc thang, cô vì không để ý mà dẫm vào vấy, giày cao gót để cao nhọn khiến cô không đứng vững, thân thể cô lắc lư dữ dội và cả hơi men làm cô choáng, cô chẳng thể làm gì.

Cô hét lớn.

- Áaaaaaaaa.....

Tiếng hét thất thanh chứng minh cô sợ hãi, cô mà té xuống dưới thì nhất định phải gãy tay chân hay gương mặt méo mó thôi! Cô nghĩ đến cũng thấy tuyệt vọng, cô biết cô vùng vẫy thế nào cũng là kết cục phải ngã, nhưng cô ngược lại có vòng tay ấm áp ôm lấy cô. Cô theo bản năng sợ ngã mà chới với ôm vai người đỡ cô.

Là Tích Lăng!

Cô còn đang bất ngờ sao hắn lại phản xạ nhanh như vậy thì hắn đã bế ngang cô lên khiến cô hốt hoảng, nhưng rất chắc chắn khiến cô từ từ thả lỏng, cô vừa mệt vừa đau, tim cô đập nhanh khiến nhịp thở cô ngày càng nhanh và hối hả.

Cô cả thân thể nóng rực như có ngọn lửa hơ qua cô. Cô cảm giác nóng vô cùng! Cô đỏ mặt mà không dám nhìn hắn và đầu óc cô trống rỗng, cô cảm nhận rõ ràng từng ngón tay thon dài kia đang ôm lấy eo cô thật chặt.

Hắn nhìn nữ nhân nhỏ bé thẹn thùng trong lòng thì càng động lòng, nhưng nhìn đến lễ phục táo bạo cô đang vận trên người thì nhũ mào kiêu căng lại. Hắn đưa mắt xung quanh, thấy băng ghế ngồi mới một tay bé cô đến đây rồi nhẹ đặt xuống như sợ làm cô bị thương.

- Là nghe tôi gọi, sao lại có ý bỏ chạy?

Cô cảm giác chân thật vô cùng, đặt tay lên ngực cô phập phồng dữ dội, nghe thấy giọng điệu hắn như tra khảo phạm nhân thì làm cô thập phần sợ hãi, cô nín chặt môi, không biết phải nói thế nào cho phải. Không khí này chẳng khác nào là cô đang trong phòng thẩm vấn.

Chẳng lẽ cô trả lời hắn là cô không muốn gặp hắn hay tiếp xúc với hắn? Cô không muốn làm bà Lăng thất vọng về cô?

Cô cảm thấy im lặng là tốt nhất, cô bạo gan quay đầu như thể không nghe Tích Lăng hắn nói gì, khiến hắn bức tức, vươn tay nắm chặt cổ cô, khiến cô nhất thiết phải nhìn hắn khiến cô đau đớn vô cùng, nhưng không dám kháng cự. Cô biết nếu cô chống cự thì hắn sẽ thực sự tức điên lên, cô biết hắn là thích người khác phục tùng, không thích chống cự.

Cô cứ như búp bê không não, tùy hắn muốn làm gì thì làm. Cầm cô như thể muốn nắm lấy vì hắn mạnh tay; cô có chút nhũ mào liễu, cánh môi phồng hồng run rẩy.

Nhưng hắn đã sợ ý dẫn phải chân cô khiến cô đau nhói mà hít vào miệng từng ngụm khí lạnh. Cô đau đến nước mắt cũng ứa chảy ra mặc dù cô liên tục đưa tay lau đi, cả gương mặt xinh đẹp chẳng còn giọt máu, môi khô nứt trắng bệch khó coi.

Hắn ngồi khom xuống trước mặt cô, mùi rượu xộc lên mũi khiến hắn nhũ mào, cầm chân cô mà đưa lên cao; mới phát hiện nó đã sưng đỏ thập phần và ở phần đầu ngón chân bị bong da găm máu. Hắn nhìn cô liên tục giận không nói nên lời.

Nữ nhân như cô quả thực ngu ngốc. Khiến hắn phải thay đổi cái nhìn, nữ nhân trước mắt hắn thật sự là tiểu thư đài cát sao?

- Cô nào tàn sao? Chân đau như vậy lại không chịu cởi nó ra.

Hắn mắng cô xong, trực tiếp lấy giày cô mà quăng đi khiến cô tròn tròn mắt.

- Anh quăng như vậy, em lấy gì mang đây?

Hắn không trả lời, đặt lên cô đầu gối hắn khiến cô có chút chật vật, hắn nhẹ đưa tay lên mà xoa bóp cho cô. Cô nước mắt ra càng dữ dội hơn ban nãy, hắn lại nhẹ tay hơn, hắn tưởng hắn làm cô đau.

Nhưng không phải, cô là đang cảm động, không thể ngăn nhịp tim bản thân ngày càng nhanh.

Cô thẫn thờ, cô có say mà hoa mắt?

Con gió thổi qua, khiến tóc mai cô bay lơ đãng, mỹ mạo vô cùng khiến hắn không chút rời mắt, cô lại ngại ngùng mà né tránh ánh mắt hắn.

Hiện tại, xung quanh chỉ có hai người, chỉ phía xa hơn mới nghe tiếng buổi tiệc ồn ào.

"Lăng Khẩu Thiên, tôi có thể mượn người đàn ông của cô một chút không? Yên tâm, tôi chỉ muốn an ủi bản thân một chút."

- Tích...Lăng, cảm ơn anh.

Hắn nghe cô gọi tên hắn thân mật như vậy, cả người bỗng cứng đờ, một giây sau, cô lại nhào đến bắt ngờ ôm hắn khiến hắn chưa kịp tiếp thu mà ngã ngửa một chỗ.

Hắn có thể cảm nhận được cơ thể cô mềm mại vô cùng mà sát dính vào hắn khiến hắn thở dồn dập, gương mặt tuấn lãng của hắn phía sau cô biến hóa rất nhanh lại trở lại bình thường, chỉ là cả khoan miệng đều khô rát.

Hắn đưa tay vỗ nhẹ lên lưng cô, khiến cô dựa vào lồng ngực hắn càng thêm tim đập nhanh; càng ôm chặt hơn. Chỉ có ở bên cạnh Tích Lăng, cô cảm thấy an toàn nhất. Vì cô biết, hắn sẽ bảo vệ cô vô điều kiện.

Bỗng nụ cười cô cứng đờ, cô đang làm gì thế này, một giây sau cô liền hối hận bản thân làm như vậy. Cô nhận thấy bản thân ngày càng yêu thích Tích Lăng hơn, đây chính là điều khiến cô sợ hãi lo lắng nhưng nó cũng lắng đọng đến, cô lầm nhảm dù sao 1 năm cũng là thời gian không ngắn.

Cô bỗng lùi về thì liền bị hắn giữ chặt khiến cô không tài nào nhúc nhích mình, cả cơ thể nhỏ nhắn của cô đều bị hắn che lấp và cả lòng cô cũng bị hình ảnh tuấn tú gương mặt của hắn che lấp. Hương nước hoa từ cơ thể hắn xộc lên mũi cô, không còn cảm thấy khó chịu như ban đầu nữa mà thay vào đó càng thấy hắn phong lưu tuấn trí.

Đúng chuẩn hình ảnh nam nhân cô yêu thích nhưng...Tích Lăng đối với cô mà nói, là cô trèo cao té đau mà thôi!

Một giây trước cô còn ở thiên đàn bay bổng, giây sau liền rơi xuống trần thế hiện thực. Đây chính là điều cô phải thường xuyên nếm trải, không có cách khác chối bỏ.



"*Liệu một năm sau, anh còn nhớ đến em? Nhớ đến em ngây ngốc ngẩn ngơ mà ôm anh như hiện tại.*" Cô bất quá chỉ dám hỏi bản thân.

Bỗng con buồn ngủ ập tới, cô liền dựa vào hắn mà thiếp đi, cô không thể chống chọi với sự ảo giác và mắt cô rất nặng nề.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài, Anh Thực Không Có Đạo Lý!* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 16: "phụt...."

Tích Lăng đen mặt vỗ vai cô đang dựa vào ngực anh, cô vô lực mà hoàn toàn dựa vào bàn tay níu giữ cô, nếu không cô đã nằm sấp xuống nền đất lạnh thảm hại. Tích Lăng cảm giác hắn là đang bị cô lợi dụng, cô tưởng hắn là cái gối à?

Cô đã không còn biết trời đất, tiếng hắn gọi vẫn không thềm lên tiếng.

Hắn ôm ngang cô lên ghế, cho cô nằm ở đấy, còn bản thân thì ngồi bên cạnh mà chờ cô dậy. Hắn nhìn sườn mặt cô đỏ ửng, cánh môi mím chặt, nằm co ro trên ghế. Hắn cứ nhìn chòng chọc vào tư thế ngủ của cô. Đây là biểu hiện cô cảm thấy không an toàn, cô co ro để ôm lấy bảo vệ bản thân?

Hắn thắc mắc, cô là đại tiểu thư Lăng gia sung sướng như vậy, đi đến đâu, ở đó đều cúi đầu với cô. Như vậy còn chưa đủ an toàn?

Hắn xung quanh đều ẩn nấp nguy hiểm nhưng hắn chưa giờ cảm thấy sợ hãi, hắn là người rất có dũng khí. Cảnh bom đạn bay hắn cũng đã từng trải qua nhưng chưa bao giờ hoảng loạn. Nhưng nay thấy cô run hai cánh môi thì tận sâu trong lòng hắn run lay bầy. Hắn vẫn không hiểu được cảm giác hắn đối cô là thế nào, hắn không thể hiểu, cảm giác này rất lạ.

- B...à...b...à....b...à....

Nghे giọng cô lơ mơ lẩm nhẩm, hắn không thể nghe rõ là gì nên hắn kê sát tai vào cô.

Cô đang mơ thấy bà cô đang gọi cô, cô không biết cảm giác bất an này là ngẫu hứng đến hay thật sự như vậy. Cô thấy bà đứng ở đó nhưng cô có gọi thế nào bà cô cũng không trả lời cô, cô có réo tê hết cả miệng cũng không quay lại nhìn cô. Cô khóc lóc chạy theo nhưng cô càng chạy bà cô càng xích ra bằng tay cô chạy. Cô thấy lưỡi hái đỏ đầy máu me rơi từ trên xuống ngay nơi bà cô, cô chẳng thể đi đến, chỉ có thể chôn chân, nhìn nó mang bà cô đi.

Cô bất lực khóc, cô quỳ xuống mà vái lạy, đến trán cô cũng đỏ hần lên ghế người nhưng nó vẫn không dừng lại, nó vẫn đưa bà cô đi ngày càng xa rồi mất dần.

Hắn lúng túng chân tay, quýnh quáng không biết làm sao như một chàng thanh niên lúng túng trước nữ nhân, vội vươn tay cầm lên tay cô thì cô cầm chặt tay hắn mà áp đầu vào.

Nếu ai có thấy hắn và cô lúc này thì ôm bụng cười mất.

Hắn thấy cô lại ngủ như vậy nên thử rút tay mấy lần nhưng đều không được, sợ sẽ làm cô tỉnh giấc nên hắn cứ để tay như vậy.

Ấn tượng lúc đầu của hắn với Lăng Khẩu Thiên là gì nhỉ? Lần đầu tiên hắn gặp Lăng Khẩu Thiên ở buổi đấu giá trên bảo, Lăng Khẩu Thiên mạnh mẽ đập bàn mà ra giá mua đứt chiếc vòng ngọc trai thiên nhiên, là bảo vật của Từ gia gần 100 năm. Lúc đấy hắn đã rất ngạc nhiên nhưng vẫn ngồi xem kịch, không muốn tranh vì hắn lấy chiếc vòng ấy cũng chẳng làm gì.

Lần thứ hai là ở trường đua ngựa Tuấn Trường Mã, Lăng Khẩu Thiên có vẻ rất thành thực đường đua như thể ngày nào Lăng Khẩu Thiên cũng phi ngựa ở nơi này, hắn cảm thấy cô gái này rất thú vị nhưng vẫn không có hứng thú, trừ bỏ Lăng Khẩu Thiên cười với hắn, hắn cũng đi lướt qua như không thấy. Nhưng hắn tin Lăng Khẩu Thiên sẽ mang về cho hắn món lời, hắn cá cược con hắc mã của cô, quả thực nó đã thắng cuộc. Chung cuộc năm ván, hắn đoán đều không lệch chút nào. Năm con mã hắn chọn mỗi lượt đều về nhất một cách thuận lợi.

Hắn quả thực suy đoán đều không sai, lần nào cũng không sai. Lần đó giúp hắn hạ đứt cả Từ gia, các thương nghiệp nghiên cứu đá quý gãy dựng lâu năm đều mất trắng mà rơi vào tay hắn.

Hắn tự cười nhạo, đẳng cấp và bản lĩnh của hắn không phải là thể hiện ở việc giành lấy chiếc vòng ngọc trai, mà là ở chuyển nhượng toàn bộ sản nghiệp Từ thị bằng tên mới, chủ nhân mới là Tích thị hắn - Tích Lăng. Tất nhiên bản lĩnh Lăng Khẩu Thiên là đủ lớn rồi nhưng hắn là đàn ông, phải thay phụ nữ làm việc lớn hơn.

Lần thứ ba là ở đâu? Hắn đã quên mất, vì hắn không có ấn tượng với lần đó. Chỉ có hai lần trước, trong trí nhớ của hắn có sự tồn tại của Lăng Khẩu Thiên, nhưng Lăng Khẩu Thiên hiện tại dường như vừa xa lạ vừa quen thuộc.

Có thể nói xa lạ là tính cách của cô, còn quen thuộc thì chắc là gương mặt của cô không thay đổi. Chỉ là vẻ đẹp cô mềm mại hơn khiến hắn thích mắt và cả sự năng nổ đúng chỗ khiến hắn trúng tim đen mà dần có hảo khí với cô.

Bổng Tiểu A ở đầu chạy xông xộc đến, thở gấp gấp mà nhìn hấn, hấn lạnh lùng nhìn Tiểu A khiến Tiểu A có chút trùng bước.

- *Tích tổng, tôi nhận lệnh mang Lăng tiểu thư trở về Lăng gia.*

Hấn liếc mắt đến cô đang ôm tay hấn mà ngủ ngon lành mà quay đầu nhìn Tiểu A đang gấp gấp thể hiện ra mặt. Hấn hít mắt đáng sợ, khí phách toả ra xung quanh hấn mà lực khiến Tiểu A cũng phát khiếp.

- *Không cần, tôi quản được cô ấy. Cậu đi đi!*

Tiểu A nghe như vậy cũng chẳng thể nói gì nên quay đầu bỏ đi, chỉ thầm cầu nguyện cô đừng làm nhảm bậy là được. Đây đúng là lỗi của anh vì anh đã để cô tiếp rượu, đây là cô đã quá mệt mỏi nên không kìm được thiếp đi. Đáng về ôm cánh tay hấn ngủ thì đã quá rõ ràng.

Tiểu A trở về nhắn với ông Lăng, ông Lăng cười tươi nói với anh không cần bận tâm, ông đứng là rất cao hứng nhưng bà Lăng thì ngược lại, bà run lấy bầy.

Hấn gọi thư ký Mộ đến rước hấn, cuộc gọi vừa tắt cũng là có người thông báo với hấn xe đã đến. Hấn không cho ai chạm vào cô, chính tay hấn bế cô lên. Khiến bao người trở mặt.

Hấn cứ tưởng cô ngủ lâu như vậy, có lẽ tiệc cũng tàn rồi nhưng vẫn còn đông thế này, lý do đơn giản là hấn còn chưa bước ra khỏi, ai dám bỏ về? Cảnh phóng viên cũng thừa dịp mà chụp vài tấm ảnh mang cô rời đi.

Lý Dân Sur thấy cảnh này cũng cứng đờ người nhưng không dám chạy lại gần hỏi hấn thế nào? Lý Dân Sur chỉ biết cụp mắt và tự trở về. Lý Dân Sur có lẽ lúc đầu đã hiểu tới cuối sẽ như vậy vì Lý Dân Sur có mơ hấn đưa cô về thì cũng không thể.

Đồng hồ đính rồng kim cương trên tay hấn chói lóa, phát sáng càng thể hiện nam tính. Đienne đúng hai giờ đêm.

Hấn đưa cô đến dinh thự riêng của hấn, hầu nhân thấy hấn đưa nữ nhân về nhà thì ngạc nhiên vô cùng vì hấn luôn luôn không đem nữ nhân về dinh thự riêng. Nếu có thì hấn mang đến dinh thự Tích Viên. Nơi đây có số lượng hầu nhân gấp đôi nơi này để dọn dẹp bãi chiến trường sau đêm kịch liệt của hấn. Hầu nhân ở dinh thự riêng của hấn chỉ vồn vẹn 5 người, họ nghe nói Tích Viên lúc nào cũng như bãi tha ma. Trừ ban đêm ra thì buổi sáng vắng lặng như tờ, hấn rất ít ở nơi đây.

Vì ai cũng biết bệnh sạch sẽ của hấn nên không dám làm qua loa, mọi góc ngách đều không dám bắn một hạt bụi.

Hấn mang cô trực tiếp đặt lên giường của hấn, hấn vào phòng tắm mà xả nước toàn thân, hấn phải tắm nước lạnh, nếu không cô sẽ chết với hấn mất, hấn thở dồn dập nghĩ đến thân thể nõn nà của cô, khiến hấn không ngừng khó chịu.

Cô vì nắm xuống nệm êm mà càng dễ chịu. Cô lăn lộn, ôm lấy chiếc gối hấn nằm mà úp mặt ngủ tiếp. Vẫn không mấy mấy nghĩ gì.

Hấn tắm xong, chán người khô xong thì thay đổi đồ thoải mái mà đi ngủ. Hấn không ra thư phòng ngủ mà trực tiếp lên giường, nằm ngủ cùng cô. Cô đôi khi ngơ ngậy khiến hấn ngủ chẳng được lúc nào, hấn phát hiện nếu hấn ôm cô thì hấn sẽ không có cơ hội ngủ yên nên hấn quyết định nằm ngược hướng quay lưng về phía cô, hấn đến giờ vẫn không tin bản thân có thể dịu dàng và chịu đựng ai đó như vậy.

Hấn nhất quyết không đụng đến cô khi cô trong tình trạng không tỉnh táo. Hấn mà bất chấp đụng chạm cô như vậy khiến hấn thực không có mặt mũi nam nhân. Chẳng khác nào hấn cưỡng hiếp cô. Hấn thích nhất vẫn là người tình ta nguyện! Cô tỉnh táo mà nhìn hấn ăn cô, hấn càng thích thú hơn là "làm ăn" với cái xác trống rỗng đầu óc.

Hấn cầm điện thoại, nhắn một tin nhắn vồn vẹn cho thư ký Mộ, thư ký Mộ liền không dám chậm trễ mà đi giải quyết.

Hấn bỗng thấy cô lăn lộn dữ dội hơn, xoay người thì liền thấy cô quờ quạng mà kéo chiếc váy ra khỏi người cô. Hấn hít thở không thông, lồng ngực lên tiếng, hấn tay hấn nắm chặt với nhau kìm nén.

Cô cảm thấy ngứa ngáy vô cùng, lễ phục kim tuyến đầy cộm của cô, khiến cô không thể ngủ ngon được. Nhưng cô lại chẳng biết ai đó đang nhìn cô với ánh mắt muốn ăn tươi nuốt sống cô, hiện tại cô chỉ còn sót lại đồ lót, nhưng cô lại ngày càng xích lại gần hấn mà tìm kiếm hơi ấm từ hấn, cô ngơ ngậy trong lòng hấn, gác chân lên hấn mà ngủ, hấn như bị bạch tuột như cô cuốn lấy \*"phụt....", nhìn xuống thân thể cô trắng nõn mịn màng không tỳ vết, trong lòng hấn như có đàn kiến bò đi bò lại, hấn khó chịu chết đi được, khóc không ra nước mắt.

\*cười không nhặt được hàm

Hấn không ngờ Tích Lăng hấn lại có lúc phải khốn đốn như vậy!

Sáng tinh dậy, cô hoảng hốt vì xung quanh sự xa lạ ập tới, đây không phải Lăng gia, vậy đây là đâu? Cô đau đầu vô cùng, như bị búa đao bổ xuống như nhau, miệng cô vẫn còn mùi rượu nên mang cho cô một chút nhớ, lúc tối cô đi tham dự buổi tiệc chúc mừng dự án của Lăng gia, sau đó cô tiếp rượu, sau đó cô gặp rồi Tích Lăng, rồi sau đó....

Cô đánh vào đầu bản thân vì cô không thể nhớ ra sau đó cô rốt cuộc làm cái gì. Cô nhìn xuống bản thân chỉ còn đồ lót thì càng hoảng hốt.

Cô sợ hãi giật bản mình mà che chắn trở lại người cô vì cửa bỗng mở ra, thức ăn được mang vào khiến cô nuốt nước bọt nhìn thức ăn hương thơm ngào

ngạt xông vào mũi cô, khiến tuyến nước bọt hoạt động mãnh liệt nhưng cô không thể để thức ăn làm mất đi suy nghĩ. Cô cần biết cô đang ở đâu mới được.

- *Lăng tiểu thư, mời dùng bữa sáng.*

Thấy hầu nhân cười cười, cô không hiểu chuyện gì mà tò mò nhìn hầu nhân đứng đó bạn bàn cho cô.

- *Lăng tiểu thư thực có mị lực. Đứng 4h sáng, chủ nhân đã rời khỏi giường ôm chiếc gối chạy vào thư phòng.*

Chủ nhân? Chạy vào thư phòng? Rốt cuộc là sao đây. Cô vô đầu, rồi như tơ vò. Cô mò mẫm nhìn ngắm khắp cơ thể bản thân và cô cam đoan chủ nhân gì đó vẫn chưa đụng đến cô.

Bụng cô khua rồn rang vì chiếc bụng ẹp ẹp trống rỗng nhưng cô lại không dám xuống giường vì hầu nhân vẫn còn đang đứng đấy "chiêm ngưỡng" vẻ đẹp của cô một cách lộ liễu. Cô thẹn thùng mà gật đầu.

- *Ra ngoài đi.*

Cánh cửa vừa khép, cô liền nhanh tay vớ lấy chiếc áo sơ mi của hần ủi thẳng thơm mà mặc vào, đến mùi hương của hần vẫn còn vương trên áo khiến cô nhận ra, thì ra chủ nhân trong miệng họ bảo là Tích Lăng. Lúc đây cô mới an tâm, như hồ đói mà nhào đến bàn ăn.

Cô lúc đầu còn sợ sệt, sợ chuốc độc vào thức ăn cho cô nhưng nghe đến Tích Lăng thì cô an tâm hơn. Hần thực tốt với cô. À không! Là Lăng Khẩu Thiên mới đúng.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài, Anh Thực Không Có Đạo Lý!* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

## Chương 17: Đã nói cấp cho cô, thì liền là của cô

Cô sốt ruột mà muốn rời khỏi đây ngay lập tức, nhưng sẵn cô đang bên ngoài, cô có thể đến thăm bà và mẹ cô tiện thể.

Dù sao áo somi của hần dài đến đầu gối cô, coi như hôm nay cô ăn mặc có chút quái dị đi, đợi khi cô đến dinh thự Ngự Tây thì cô sẽ tìm cách thay sau.

Nhưng trước hết cô phải nhai hết bánh mì trong miệng, cô nhìn xung quanh phòng hần, quả thực nhạt nhẽo y như hần. Không có gì bắt mắt cô, chỉ có căn phòng toàn bộ đều chủ đạo xám xịt một cục, cô có thể nghe mùi hương của hần khắp mọi nơi và đặc biệt là mùi son tường mới.

Cô xoay người, cầm điện thoại của Lăng Khẩu Thiên đặt vào túi áo somi lớn, cô như đang đóng phim hành động mà cẩn thận từng chút một.

Lăng Khẩu Thiên bỏ trốn còn để lại điện thoại, vậy có tìm cô ta đăng trời!

Nhưng cô cũng thấy điện thoại của Lăng Khẩu Thiên đặc biệt nhảm chán, hàng ngày đều chẳng có ai gọi tới hay nhắn tin gì cả. Chỉ có danh bạ đầy số liên lạc và hình ảnh cô ta tự sướng. Quả thực cô ta rất giống cô, chỉ có cô nhìn vào thì liền thấy khác biệt. Cô không hiểu là cô nhìn với ánh mắt của cô là không giống hay với cái nhìn khách quan.

Đây không phải là lúc cô nghĩ nhảm, cô mở cửa ra khỏi phòng, bên ngoài là đặc biệt đơn giản, nguyên cả dinh thự rộng lớn đều xám xịt khiến cô có suy nghĩ, chắc hẳn hần ta rất tiêu không ít tiền để mua sơn đầu nhĩ? Nhưng hần làm sao lại thiếu tiền, hần có thể sơn hết cái Trung Quốc này còn có thể, chứ nói chi chỉ có cái dinh thự nguy nga này.

Cô thắc mắc, hần cứng nhắc như vậy, chỉ số IQ cao ngất ngưỡng nhưng EQ lại thấp một cách thậm tệ, lại có nhiều nữ nhân muốn leo lên giường hần, yêu áp hần. Mê tiền, mê sắc, hay mê quyền lực của hần?

Cô phỏng đoán là có lẽ tất cả, con người ta rất có nhiều khát vọng mà, thứ gì không có được thì càng ao ước được có. Gián tiếp hay trực tiếp đều muốn đạt được.

Cô đã xuống hết một vòng cầu thang xoay, cô thắc mắc, rõ ràng những người giàu có, có tiền tài dư dả là để khiến họ mỗi chân hằng ngày a! Xây nhà lớn như vậy để làm gì, cô mới đi có một chút đã muốn đau nhức hết cả chân. Chẳng phải xây giống nhà cũ của cô là tốt nhất sao, đựng một cái liền tới nhà bếp, đựng một cái liền đến ngay phòng ngủ, tiện lợi vô cùng. Chẳng cần xoắn não để tìm kiếm, đúng là có tiền sinh rảnh rồi mà!

Cô thấy hầu nhân tất bật dọn dẹp thì không muốn làm phiền đến họ, vì cô cũng có làm qua các công việc này và thấy nó rất nặng nhọc, có khi cô xây xước quên mất thoa kem dưỡng ẩm tay chân thì liền bị nứt nẻ gớm máu ghê người hay một thừ người.

Cô chỉ nói qua loa với hầu nhân một chút, rồi cô một mạch đi thẳng ra khỏi cửa, lại là cô phải cẩn thận đi qua cái sân rộng vài trăm dặm, cô nhìn xa xa có cái hồ bơi lớn trong vắt như suối khiến cô muốn nhảy xuống tắm ngay dưới cái thời tiết oi bức này nhưng cô còn đang gấp.

May là đây nằm ở trung tâm nên taxi chạy vòng vòng tìm khách như nêm, việc cô tìm ra taxi không khó.

Ngồi trên taxi, cô luôn ngại nhìn lên tài xế trẻ, cô xem anh ta có nhìn cách ăn mặc quái lạ của cô hay không? Cô cũng có chút thẹn chứ không phải không có nhưng anh ta một chút cũng không để ý khiến cô thờ phào nhẹ nhõm như bâng.

Bỗng cô suy nghĩ đến vấn đề, khi cô đến dinh thự Ngự Tây, có người báo cáo lại với Tiểu A thì họ có tức giận với cô không? Hay bà Lăng nghe thấy cô vận áo của Tích Lăng, thì sẽ có suy nghĩ như thế nào? Nhìn cô ra sao? Là người đàn bà ti tiện a, hay nổi nóng với cô.

Cô xua tay, không nghĩ nữa, đợi cô thăm hai người họ trước rồi tính sau. Não cô hiện tại muốn nổ tung chỉ vì nghĩ trước lo sau. Cô vốn dĩ sinh ra đã ít suy nghĩ nhưng chính hoàn cảnh nó khiến cô trở nên lo sợ mọi thứ như vậy.

Quãng đường đến dinh thự Ngự Tây khá xa, cô nhắm chán nhìn ra khung cảnh bên ngoài đến ngầy người nhưng cũng chính cái nhắm chán đã khiến cô thông minh ra, cô nhìn lại, ơm...cô không có tiền mặt bên người, lấy gì trả tiền taxi? Thế nào họ cũng cạo trọc đầu cô.

Cô bắt đầu hoảng loạn, tay chân không biết để đâu nên cứ thay đổi tư thế ngồi liên tục, gác tay trắng nõn lên cằm mà bình tĩnh nghĩ cách, tài xế ngồi ngoài trước thẹn thùng mà len lén xuyên qua gương chiếu hậu nhìn cô. Tài xế trẻ rất vui vẻ vì mới bắt đầu ngày đã có một nữ nhân xinh đẹp lên xe anh rồi, chắc chắn hôm nay số anh sẽ đỏ vì đất như tôm tươi nhưng anh ta mà biết cô không mang tiền mặt bên người thì có còn suy nghĩ đó hay không?

Cô cầm điện thoại trong tay mà run lên, tay cô đổ đầy mồ hôi vì đây là lần đầu tiên cô gặp trường hợp này. Cô ghét tính hoảng loạn của cô vì nó sẽ chẳng giúp ích được gì mà còn gây ra biết bao nhiêu chuyện phiền toái phát sinh khác.

Bỗng điện thoại run khiến cô xém chút nữa trượt tay làm rơi, cô nhìn màn hình nhấp nháy "Tiểu A" thì thờ phào một cái liền nhanh tay tiếp điện thoại.

*- Lục tiểu thư, tôi đang ở dinh thự riêng của Tích tổng, hầu nhân báo cô đã đi từ sớm, cô đang ở đâu?*

Nghe giọng điệu của Tiểu A có vẻ gấp gáp lo lắng nhưng cô ngược lại vui mừng, cô có cứu tinh rồi nha.

*- Tôi đang trên đường đến dinh thự Ngự Tây, anh mau lại đây đón tôi đi. Mau...*

Nói xong, không đợi cô nói xong, Tiểu A đã nhấn tay kết thúc, liền phóng xe đến dinh thự Ngự Tây với tốc độ nhanh vì nghe giọng điệu cô trong điện thoại rất gấp gáp hối hả anh, Tiểu A cứ suy nghĩ cô chắc có lẽ gặp chuyện không hay gì đó.

Tiểu A nhấn ga mạnh hơn, anh xoay bánh lái thuần thục, chiếc Roll Royces réo gió đẹp mắt khiến người qua đường tán thưởng một phen.

Cô vừa đến dinh thự Ngự Tây thì đã thấy chiếc xe quen thuộc cùng Tiểu A đi lên, cô vui không tả xiết liền bảo tài xế đợi cô chốc lát, cô vừa xuống taxi liền quỳnh chân vỗ vào cửa kính, Tiểu A nhìn thấy bộ dáng cô thế thảm khó tả thì nhủ mày chặt. Nhưng cô không rảnh để ý đến biểu cảm của anh thế nào, cô liên tục vỗ vào cửa kính cho đến khi Tiểu A hạ kính xuống.

Cô vuốt mồ hôi trên trán, gương mặt mỹ lệ dưới ánh sương sớm càng đẹp mắt.

*- Tiểu A, anh có thể cho tôi 50 tệ được không? Tôi cần gấp lắm, xin anh...*

Tiểu A nghe như vậy thì càng nhủ mày, liếc mắt qua taxi đậu sừng sững đó thì liền hiểu ý cô mà khoé môi lạnh có chút giật cao mà lấy tiền từ túi cửa xe đưa cô. Cô mặt mày mỹ mạo hơn hờ, xoay người đưa tiền cho tài xế đang đợi cô mà không chút kêu ca, xem như cô gặp người tốt!

Quả thực cô ăn ở hiền gặp lành. Nhưng cô suy nghĩ lại thời điểm cô sắp đến Ngự Tây thì hẳn đang ở dinh thự riêng của Tích Lăng, mà quãng đường đến Ngự Tây không phải ngắn, sao hẳn lại siêu phẩm đến mức thời gian ngắn ngủi như vậy đã đến được đây và đồng thời đuổi kịp cô.

Cô nhìn Tiểu A đang ngồi gác tay lên cửa kính chờ xem phản ứng của cô như gặp quỷ. Tiểu A đúng là không phải người! Cô cứ lăm nhăm đi lăm nhăm lại nhưng sợ Tiểu A nghe thấy nên cô chỉ nhép miệng thôi.

Nhưng nếu không phải người thì sao có thể đứng ở đây, giúp đỡ cô. Rõ ràng là người!

*- Cô ăn mặc cái gì? Chẳng lẽ tối qua hai người đã phát sinh "cái kia" rồi sao?*

Cô biết thế nào cô cũng sẽ bị dồn hỏi vào vấn đề này nên cô đã chuẩn bị tinh thần trước mà nhún người cầm vật áo somi dài thòng.

*- Vì lẽ phục khi nằm ngủ sẽ rất ngứa ngáy nên tôi thay ra, nhưng không có đồ thay nên tôi lấy đồ áo của Tích tổng thay vào. Tối qua, chúng tôi thực sự không có phát sinh cái sự gì, chính tôi cũng sẽ không dám mơ tưởng tới cái đó, xin Lăng gia yên tâm.*

Tiểu A nhủ mày, anh ta rõ ràng đang quan tâm cô nhưng sao cô lại nghe ra thành đang cảnh cáo cô mơ tưởng.

Cô quả thực là rất đề phòng Lăng gia rồi, từ khi Tiểu A nghe bà Lăng nói qua với cô về vấn đề phát sinh này nọ tuyệt tránh thì anh liền nhìn ra bà đang sợ hãi cái gì, những rõ ràng Lục Nan Hy dễ yêu hơn Lăng Khẩu Thiên, bà làm sao mà ngăn cản nổi, đến anh còn cảm thấy lời của bà Lăng đặc biệt chói tai gai mắt, anh đi theo bà lâu như vậy còn thấy như vậy thì huống chi là cô.

Tiểu A thầm nghĩ chắc hẳn cô nghe qua đã rất đụng chạm lòng tự ái bản thân.

- Tôi cần bản không có trách cứ cô, nếu những lời bà Lăng làm cô buồn thì tôi thay mặt bà ấy nói với cô một lời xin lỗi.

- Tôi cũng không có ý trách bà Lăng nên anh không cần xin lỗi tôi. Tôi tự biết rõ mình nên như thế nào cho hợp tình hợp lý.

Cô biết thừa những lời bà Lăng nói đều đúng sự thật. Cô chỉ có 1 năm hợp đồng, cô còn mơ tưởng cái gì. Cô đã ở ký hợp đồng được 4 ngày chỉ tóm gọn lại, cô chỉ còn 362 ngày để hoàn thành hợp đồng. Dù sao thời gian nó cũng trôi nhanh lắm.

Cô không thể quản. Cô hiện tại thấy Lăng gia đối xử cô không tệ, nếu cô có tâm tư khác với Tích Lăng thì chẳng phải khó coi lắm sao? Nhưng cô đếm từng ngày như vậy là biểu chứng cái gì, biểu chứng cô muốn rời khỏi công việc này mau chóng?

- Tôi có thể vào thăm bà và mẹ tôi không?

Tiểu A khoé môi nhếch nhẹ nhìn cô, khiến cô cảm thấy Tiểu A không còn cứng nhắc mà cô cũng thoải mái hơn.

- Tự nhiên, dinh thự này đã nói cấp cho cô, thì liền là của cô.

Cô nghe qua câu này, trong lòng an tâm thập phần, khẳng định cho cô một điều, thứ họ nói ra thì liền sự thật cái đó, tuyệt đối không lừa cô cho nên cô không được không tin cậy mà nghi ngờ, họ có rất nhiều tiền, cho cô nhỏ nhặt như vậy họ sẽ không tiếc.

Cô xoay người, đẩy cổng lớn nhưng lại bị Tiểu A gọi lại, cô đen mặt mà nhìn anh ta dửng dưng sát khí, đừng nói với cô là anh đòi ý! Không muốn cho cô gặp nữa.

- Tôi không có ý gì nhưng cô định để bộ dạng hiện tại như này mà vào trong? Thấy hợp lý không? Chắc họ sẽ nghĩ chúng tôi hiếp đáp, khi để cô nên bộ dáng cô mới thể thâm thành ra như vậy. Đừng để chúng tôi mang tiếng.

Cô nhìn lại bản thân, à...thấy cũng đúng. Bộ dáng cô hiện tại ăn may không ra ăn may, hương thụ cũng không ra hương thụ mà ra hơn cả cái bang về bề ngoài. Vì tóc tai có rũ rượi, buộc rối đơn giản lên cao, cả thân thể bao bọc áo somi dài rộng thùng thình, nhìn như mới đi đấu đá với ai đó, thể thảm vô cùng. Nhưng cô dù có ăn mặc bản hàn ra sao, hay chặt vật thể nào thì dung mỹ mạo cô vẫn toả sáng vô cùng.

Tiểu A vì chu đáo nên đã mang sẵn cho cô một bộ thường phục thay ngoài, cô mau chóng leo lên xe, đóng tất cả kiếng xe tối màu lại rồi vội vã thay trong khoan xe. Cô phải vất vả lắm mới mặc vào được chiếc quần jeans có vẻ rất chặt đối với cô, và chiếc áo phông bên ngoài. Cô cắn răng, sao Tiểu A lại không mang cho cô chiếc váy đơn giản nào đó, có phải cô chỉ cần xỏ chân vào là xong sao?

Cô thay xong hết thấy, mồ hôi rịn ra trán vì nóng, cô không may mảy để ý mà nhìn vào gương chiếu hậu chải tóc bản thân rồi búi cao lên thật gọn. Cô không thể chờ nữa, liền mở cửa và vọt vào trong, tiến vào chính diện Ngự Tây.

Cô thắc mắc, liệu tình thân và tình thâm, cái nào lợi hại hơn? Hiện tại thì cô không thể xác định cái nào lợi hại hơn nhưng cô chắc chắn cả hai đều quan trọng với cô, nhưng lại không thể xác định cái nào quan trọng hơn!

Cô tự đánh vào đầu bản thân và chửi loạn "Tất nhiên tình thân quan trọng hơn chứ, mà đừng có mà nghĩ bậy, mà mới gặp Tích Lăng không bao lâu thì đã so sánh tình thân với tình thâm rồi à! Thật không có mặt mũi."

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài, Anh Thực Không Có Đạo Lý!* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

## Chương 18: Mao Tĩnh Ly cùng Quần Tam Mịch đối chọi

Cô đang ngồi thành thoi ăn bánh quy thơm phức do Lăng Thanh làm. Lăng Thanh rất khéo tay, đồ bột trộn bột làm cô rất thích mê. Loay hoay trong bếp, rất mau cô đã nghe mùi bánh quy thơm nức mũi.

Cô không nghĩ Lăng Thanh sẽ là tuýp người biết nấu ăn làm bánh đâu vì lần đầu tiên cô gặp Lăng Thanh cũng chả có tí ấn tượng nào nên cô càng khẳng định Lăng Thanh sẽ không là một người ẩm áp. Nhưng nếu ẩm áp thì cũng không chắc sử dụng với cô nên cái này có thể cho cô đoán sai đi.

Hai khay bánh ngon lành trước mắt, cô nhớ đến Lăng Mạc vừa ra khỏi nhà ban nãy, vậy thì tiếc quá. Bánh ngon như vậy mà Lăng Mạc lại chẳng thể thử nhưng cô lại nghĩ lại vì Lăng Thanh không chỉ có làm hôm nay, tay nghề cao như vậy, thì chắc hẳn làm thường xuyên lúc trước nên khả năng Lăng Mạc thử qua rồi cơ bản rất cao nên cô không định chờ Lăng Mạc.

Cô nói như vậy chỉ giải nguy biện, rõ ràng cô nhìn bánh ít như vậy đảm bảo cô ăn không đủ.

Đang bỏ bánh quy xinh xắn vào miệng, rằng cô còn chưa cắn xuống thì điện thoại của Lăng Khẩu Thiên reo lên, cô cũng có chút giật mình, xem chút đã nuốt trọn bánh quy vào cổ họng rồi! Cô còn tưởng ông trời đang phạt cô tội ham ăn.

Cô nhìn màn hình nhấp nháy "Mao Tĩnh Ly", cô vẫn không buồn nhắc máy vì rõ ràng cô chưa hề nghe Tiểu A nhắc đến người này. Không quen biết thì

cô biết bắt điện thoại nói chuyện thế nào? Chắc chắn cô lơ mơ không biết gì thì Mao Tĩnh Ly chắc chắn nghĩ Lăng Khẩu Thiên bị ung não nên cô không muốn nhắc máy là điều đúng đắn.

Nhưng Mao Tĩnh Ly lại day dăng, lì lợm thế này, gọi cô mãi không dừng, có thể cô không nghe thì liền điện hết buổi cho đến khi cô nghe mới thôi. Cô bực tức mà bấm đồng ý rồi đưa lên tai nghe.

- Alo?

Cô dùng giọng điệu chả mấy thân thiện nhưng có lẽ Mao Tĩnh Ly không hề để ý mà liền vào vấn đề với cô, giọng cười khiến cô gai óc.

- Tối nay Bích Vũ, tớ đảm cậu chắc chắn thích thú. Hôm nay sẽ cá cược như mọi ngày, vì cậu chưa thua trận nào nên càng phải xuất chiến ra mặt cho tớ. Quân Tam Mịch cứ bảo Lăng Khẩu Thiên cậu sao còn mặt mũi gặp cô ta sau lần ầu đã đó.

Lần ầu đã đó? Cái quái quỷ đã diễn ra?

Quân Tam Mịch?

Cô càng nghe càng hoang mang, toàn những nhân vật xa lạ đối với cô nhưng cô nghe rõ được sự tức giận của Mao Tĩnh Ly nhưng cô lại không muốn dính vào rắc rối của người khác, với lại cô chỉ cần lo việc gả vào Tích gia, còn chuyện khác thì chắc cô không cần để tâm nên cô liền gạt bỏ đi. Cô nhìn vào màn hình điện thoại một lần nữa, cô nhuếch môi vì cô nghe nặc mùi xu nịnh, chắc hẳn Mao Tĩnh Ly như mấy nhân vật trong phim mà cô hay xem, Lăng Khẩu Thiên có địa vị vô cùng cao trong lòng cô ta nên cô ta dâng Lăng Khẩu Thiên thành tín ngưỡng mà a dua xu nịnh không ngừng miệng.

- Mao Tĩnh Ly, tớ không rành đôi co với cô ta đâu với lại tối nay tớ bận. Đạo này bụng tớ không tốt nên không thể uống rượu càng là không thể đến Bích Vũ.

- Ách...Lăng Khẩu Thiên, chẳng phải lúc trở về cậu đã rất tức giận sao? Cậu còn bảo quân tử trả thù, mười năm chưa muộn với tớ, nay lại khước từ. Nay cậu đang thể hiện cái gì? Là sợ cô ta thật à? Niềm kiêu hãnh cao ngất trời của cậu là đang bị cô ta dìm xuống à!...

Bỗng Tiểu A gõ cửa khiến cô dời tầm mắt, ít nhất trong cô cũng hài lòng vì Tiểu A không tự tiện xông vào phòng cô như trước nữa, sau lần đó cô cũng mất tự nhiên đi nhiều. Nhưng cô còn phải giải quyết Mao Tĩnh Ly, chắc chắn Tiểu A sẽ giúp được cô. Cô không nhanh không chậm mang dép vào mà chạy ra mở cửa cho Tiểu A.

- Lăng Khẩu Thiên, cậu còn đó không? Có nghe tớ nói không đấy? Lần này Quân Tam Mịch rất là khiêu khích cậu, cậu không thể không đến đâu...

Cô giờ điện thoại trước mặt Tiểu A, Tiểu A ngẫm nghĩ một hồi liền trực tiếp bấm bỏ cuộc gọi, cô tròn mắt nhìn Tiểu A thì Tiểu A đã vào trong ngòai mà cầm điện thoại trên tay cô trực tiếp mở khoá vào mục tin nhắn gửi cho Mao Tĩnh Ly.

- Anh đang làm cái gì?

Cô không thể trơ mắt nhìn Tiểu A vì không nói gì mà im lặng hành động.

"Mao Tĩnh Ly, cậu có bản lĩnh thì tự hạ gục cô ta đi, đừng phiền Lăng Khẩu Thiên tôi gây rắc rối!" Đoạn tin nhắn được gửi đi, cô càng tức điên, vì sao Tiểu A lại làm như vậy?

Đây là tốt cho cô hay hại cô? Nếu Mao Tĩnh Ly trả thù thì người chịu là cô chứ không phải Lăng Khẩu Thiên, thành ra cô hứng mũi sào chịu đòn dùm người ta. Cô sao có thể cam tâm đây!

- Nếu cô có bản lĩnh thì đi gây rắc rối giúp Mao Tĩnh Ly đi, sao lại chần chừ đợi tôi giải quyết? Và đây chính là hướng tôi giải quyết giúp cô.

"....." Cô thua, cô chả biết phải trả lời Tiểu A thế nào, cô thực sự không có bản lĩnh làm cái sự đó.

- ầu đã mà Mao Tĩnh Ly nói là cái gì? Có thể nói cho tôi biết không? Với lại Quân Tam Mịch đó là thế nào?

Cô thực sự không có tính tò mò hay soi mói chuyện của người khác nhưng đây là trực tiếp ảnh hưởng đến cô, cô cần phải biết.

- Lần đó ở Tam Sương động, Lăng Khẩu Thiên cùng với Mao Tĩnh Ly và Từ Lâu Mạng vô tình bắt gặp Quân Tam Mịch và đôi bên gây chuyện lục đục. Chơi một trò cá cược, Quân Tam Mịch thua trước ván bài của Lăng Khẩu Thiên, Lăng Khẩu Thiên ra điều kiện Quân Tam Mịch bao hết Tam Sương một ly. Cô ta liền tráo trở muốn sẵn đánh Lăng Khẩu Thiên. Nhưng không phải ở đó chỉ trợ một mình Quân Tam Mịch nên càng gây náo loạn, động đến cảnh sát đến. Nhưng Tam Sương không phải cảnh sát muốn lao vào thì lao vào, an ninh nghiêm ngặt vô cùng nên bắt buộc Lăng gia phải chạy đến. Sau lần đó, báo chí ì ềnh, Lăng Khẩu Thiên bị cấm bức ra ngoài và đóng tất cả các thẻ ngân hàng, không được bước ra khỏi Lăng gia nửa bước. Nhưng nay Mao Tĩnh Ly cô ta lại muốn gây chuyện ở Bích Vũ, Bích Vũ không phải là nơi muốn gây chuyện là gây chuyện, không chừng hôm nay cô đến đó gây sự một lần lập lại thì có lẽ qua ngày mai Lăng thị sẽ gặp rắc rối chứ không đơn giản như Tam Sương.

Cô có chút run rẩy, làm cái mà động đến cảnh sát nhúng tay, chắc chẳng đơn giản là náo loạn. Cô nhìn ra được Lăng gia cưng chiều Lăng Khẩu Thiên như vậy nên mới cho phép Lăng Khẩu Thiên thể hiện và theo đuổi cá tính mạnh mẽ nhưng nay lại cấm bức, cấm đủ điều thì chắc chắn chuyện này không hề nhỏ với lại liên quan đến cả cánh phồng viên.

"Hy Hy, mày không phải Lăng Khẩu Thiên, lần này mà lỡ gây chuyện thì mày phải tự gánh lấy" Cô thầm thở phào, có cái nhìn cảm kích về phía Tiểu A khiến Tiểu A muốn nổi da gà, bĩu môi và đan hai tay vào nhau.

- Cô đừng cảm kích tôi, tôi chỉ là muốn cứu Lăng gia trước khi cô kịp gây rắc rối. Rắc rối này mà xảy ra Lăng gia sẽ không cứu nổi cô. Tôi chỉ là đoán trước được mà ngắt bỏ cành xấu thôi!

Cô cười lạnh, ai lại quan tâm tới cô, vì cô hiện tại là gương mặt đại diện cho Lăng Khẩu Thiên. Họ không thể để cô huỷ hoại hay gây vết nhơ trong lúc Lăng Khẩu Thiên không ở đây. Cô sẽ từ từ mà hiểu, cô sẽ không tự cảm thấy bản thân quan trọng nữa.

Tự dưng, Tiểu A đưa chiếc thẻ vàng óng ánh trước mặt cô, cô nhủ mày, không có đưa tay lấy. Sao lại đưa thẻ cho cô, họ tốt với cô, cô càng dễ phòng.

- Không cần nghĩ nhiều, ông Lăng muốn cô thoải mái hơn, ông muốn cô có thể đi mua sắm thành thạo đầu óc. Nhìn thấy cô ngần ngại trong phòng mãi, ông ấy sợ cô sẽ tẩu hoả nhập ma, lấy đầu ra người thứ hai đóng Lăng Khẩu Thiên ngoài cô.

Vẫn là liên quan đến Lăng Khẩu Thiên, sợ không còn ai đóng thế Lăng Khẩu Thiên! Sao trong một ngày cô lại nghe câu đó nhiều lần như vậy, khiến cô phát ngáy.

Cô đưa tay cầm lấy, tâm trạng cô không mấy thay đổi hơn chỉ là cô biết trong thẻ đó có rất nhiều tiền. Cô có thể không đi mua sắm như lời ông Lăng nhưng cô có thể cất đi mà sai cho chuyện khác.

Cô có trong tay nhiều tiền như vậy cô lại ngăn nước mắt nhớ lại cảnh hôm qua cô thăm bà và mẹ cô. Cô cứ tưởng hai người sẽ không muốn nhìn mặt cô nhưng họ lại hiểu chuyện khiến cô đau lòng không thôi.

Tiểu A thấy không khí bất đầu trầm mặc thì liền đứng dậy rời khỏi. Cửa phòng vừa khép lại một cái "cách..." cô liền ôm chân và rú đầu, úp mặt vào giữa hai đầu gối. Cô cảm thấy cô đơn vô cùng. Thân hình nhỏ nhắn của cô giữa căn phòng rộng lớn khiến cô càng thấy trống rỗng. Sự bất cần dần ngấm vào xương tủy cô. Cô đắng miệng nên không muốn ăn bánh nữa, cầm đĩa bánh còn ươm đặt lên bàn rồi quay người đi vào phòng tắm.

Cô lại chờ xả nước nóng đầy bồn, nhỏ vài giọt tinh dầu rồi cời toàn bộ đồ đạc. Thả mình vào dòng nước yên ả kia, hơi nước bốc hơi như cô đang ở tiên giới. Chỉ có cách này mới đủ an ủi tâm tư mệt mỏi của cô. Mùi hương nước hoa dễ chịu, làm kích thích trí não cô, cô nhắm chặt dựa vào thành bồn cảm nhận sự thoải mái. Đúng là làm người giàu rất tuyệt, cô nếu không trở thành Lăng Khẩu Thiên thì sao cô có thể ngâm mình trong tinh dầu thoải mái như vậy.

Điện thoại đặt bên bồn trắng trên đầu, cô ấn vào app nhạc, cô thấy app nhạc trống rỗng, cô bất ngờ vì Lăng Khẩu Thiên không nghe nhạc sao? Nhưng ai lại quê mùa như cô chứ, Lăng Khẩu Thiên là lên web để nghe.

Cô cảm thấy có quá nhiều thứ cô không biết, không cần thẹn với người khác, chính cô cũng thẹn với cô. Cô mặc kệ đến nỗi đến điện thoại cũng chẳng mua nổi nhưng cô thừa nhận là cô không sử dụng đến nên có hay không cũng được.

Cô nhớ lại, ba cô lúc trước là một giảng viên cao học. Cô nhìn thấy hình ảnh áo sơ mi trắng, quần dài đen, tóc chải 7-3 của ông, nhìn ông thuần khiết như một thiên thần. Trong mắt cô, nghề giáo viên thanh cao vô cùng, dạy học bằng đạo đức và đối xử với học sinh bằng con tim nhưng cô không ngờ ông lại có thể vì hoàn cảnh tiền tài mà bỏ mẹ cô, đi tìm hạnh phúc mới, gia đình khá giả mới. Không muốn cùng mẹ cô mất thời gian thêm.

Ông nhất định sẽ hối hận vì cô sẽ thay đổi tất cả!

Cô nhắm chặt mắt, khiến cho bản thân không được nghĩ ngợi nhiều nữa, cô không muốn nghĩ nữa nhưng cô không thể điều khiển suy nghĩ của bản thân cho trật tự, cô cũng rất đau đầu vì thói dễ bụng của bản thân.

Điện thoại lại một lần nữa reo, cắt ngang suy nghĩ miên man không điểm dừng của cô, tự dưng cô có chút bất an trong lòng, nhìn màn hình nhấp nháy "Tích Lăng", cô cười ra nước mắt vì chỉ có hân mới làm cho cô bất an. Cô liền nhận điện thoại, không dám chậm trễ vì cô biết tính kiên trì chờ đợi không có trong từ điển của hân. Hân chủ động điện cô là may mắn cho cô lắm rồi.

- Alo?

- Đang làm gì?

Cô bĩu môi, điện cô chẳng lẽ chỉ có hỏi như vậy, cô đây cũng không rảnh nói hân. Nhưng cô lại không thể ngăn bản thân quy theo lời hân, cô nhất định không thể cự tuyệt. Nhưng chẳng lẽ cô lại bảo với hân là cô đang tắm, cô đang trốn trong phòng tắm ngâm mình?

- Thay đồ, tôi rước em. Cho 5 phút chuẩn bị.

Cô bực tức vì hân sao lại mở miệng ra lệnh cô nhưng cô chưa kịp trả lời thì cuộc gọi đã kết thúc. Cô có chút rửa mặt nhưng bản thân lại không dám chậm trễ mà xả nước lại thân thể rồi quần khăn chạy ra ngoài ngay lập tức, cô không quên việc Tiểu A sơ suất nhìn thấy cô lần trước, chuyện đó cứ như bóng ma đeo bám tâm trí cô nên cô cẩn thận khoá cửa rồi mới yên tâm lựa đồ úm thử. Nhưng cô suy nghĩ lại, hân là muốn mang cô đi đâu? Việc gì cô phải ăn mặc cầu kì.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài, Anh Thực Không Có Đạo Lý!* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).



## Chương 19: Cười một phen sống chết

Cô thay đơn giản chiếc áo phông cùng quần jeans, tóc tai buộc gọn lên cao khiến cô như trở lại tuổi đúng của bản thân, cô chỉ mới 21 tuổi! Sử dụng chút nước hoa lên người liền rời khỏi phòng vì Tích Lăng chỉ cho cô 5 phút.

Cô nhanh chân bước xuống lầu, bà Lăng đang đọc tạp chí thời trang cùng ông Lăng uống trà, hai người ngược mắt thấy cô thì nhủ mày.

Họ lảm nhảm, cô ăn mặc cái quái gì? Cô mất thẩm mỹ tệ như vậy. Nhưng cái chính là cô định đi đâu vì trời bắt đầu tối dần.

*- Lục tiểu thư, cô định đi đâu, có cần tài xế đưa đi?*

Cô không thấy có vấn đề gì với cô nhưng ánh mắt họ đã nói lên cô thực sự bộ dáng rất thảm hại.

*- Không cần, là Tích Lăng cùng tài xế đến rước.*

Bà Lăng vừa nghe nhắc đến Tích Lăng thì không khỏi nhảy dựng lên gây gổ khiến cô lùi lại một bước, cô có chút sợ hãi nhìn bà, ánh mắt của ông Lăng cũng giống như bà Lăng khiến cô thờ dài.

*- Không được, ra ngoài với Tích Lăng cô lại dám ăn mặc như vậy. Tiểu A, mau chỉnh Lục tiểu thư lại mau, có lẽ Tích Lăng sắp đến nơi rồi, đừng khiến Tích Lăng chờ đợi, mau mau lên.*

Cô còn đang muốn cãi lại thì Tiểu A đã kéo hai vai cô đi, cùng nhóm hầu nhân tất tưởi chạy theo phía sau. Cô thực sự cảm thấy bản thân ăn mặc đâu có gì khó nhìn. Cô không thể hiểu nổi bà ấy cùng Tiểu A đang "tích cực" kéo cô là cô làm cái gì không đúng?

Tiểu A mặt đen nhìn cô từ trên xuống, bảo hầu nhân vấn tóc lại cho cô, còn anh ta thì lựa đồ cho cô. Tiểu A mở tủ đồ "đa dạng" của Lăng Khẩu Thiên thì không hiểu nổi, cô sao lại không chọn mặc những thứ này, chẳng lẽ không thích. Tiểu A quyết định hôm sau sẽ hỏi cô thích mặc những gì mà thay đổi tủ đồ khác cho cô.

Tóc cô được hầu nhân chải từ đầu đến ngọn vô cùng chú trọng, nhưng cô thấy kiểu này cùng kiểu cô buộc ban nãy có gì khác chỉ là nó hơi trễ xuống và được đánh rối. Hầu nhân lại lao vào trang điểm cho cô.

Cô nghĩ này đến giờ chắc hẳn đã trôi qua 5 phút nhưng cô chắc gì Tích Lăng thật sự 5 phút sẽ chạy đến đây nên cô không gấp gáp nhưng ngược lại Tiểu A cùng hầu nhân gấp gáp.

Xong khâu tóc đến thay đồ, cô nhìn bộ đồ hở hang Tiểu A đang cân nhắc cầm trên tay thì cô liền phản đối kịch liệt. Cô xám xịt gương mặt xinh đẹp, cô nhất định sẽ không mặc nó đâu. Nhưng cô không thể không thay nếu cô còn không mau, đứng đây đôi co bướng bỉnh thì chắc chắn bà Lăng sẽ sốt ruột mà tận tay chạy lên thay cho cô mất. Cô đành kim nén mà cầm đồ của Tiểu A mà chạy vào phòng tắm thay.

Cô cởi hết đồ, bắt đầu "hành trình" thay bộ váy này lên người vì cô thấy nó rất phức tạp. Cô phải mất rất nhiều thời gian mới thay xong nhưng nhìn vào gương cô lại không dám ra ngoài vì nó ôm sát cơ thể cô, ngực và mông đầy đặn nhô cao. Ngực hóm sâu táo bạo, cô thắc mắc đám thiết kế này, tiết kiệm vải đến thế sao? Váy chỉ dài đến đầu gối nên hiện ra đôi chân trắng nõn cân xứng. Cô không dám nghĩ đến Tích Lăng khi nhìn thấy cô thì sẽ phản ứng thế nào, hẳn chắc chắn sẽ nghĩ cô là muốn quyến rũ hắn và trêu chọc cho cô không có mặt mũi cho xem, nên cô quyết định nếu muốn cô ra ngoài thì phải cho cô chiếc áo choàng.

Cô nhìn thiếu nữ xinh đẹp trong gương, vừa thanh cao vừa lộng lẫy như nàng công chúa mà cô thường thấy trên TV, một vài sợi tóc mai rũ xuống mềm mại nhìn cô càng đẹp đẽ, cô có chút ngưng chậm vài "phút" mà ngơ ngẩn nhìn gương.

Bên ngoài, hầu nhân gấp gáp hối hả cô.

*- Lăng tiểu thư, Tích thiếu gia đã đến nơi, cô mau ra ngoài đi.*

Cô nháy mắt, cả gương mặt đều thể hiện sự ép buộc không chút can tâm mà từ từ mở cửa đi ra. Tiểu A đang đứng xoay lưng về phía cô lảm nhảm nhìn vào đồng hồ đeo tay đến khi xoay người thì hoàn toàn đứng hình ngây ngẩn. Cô nhìn thấy ánh mắt của Tiểu A như vậy thì ngượng chín cả mặt, có thể đem "cà chua" của cô nấu canh rồi!

Cô cắn môi, Tiểu A biết đã làm cô khó chịu nên nháy mắt đã trở lại bình thường. Nhưng cô lại bước lên một bước, bước qua Tiểu A mở tủ lựa ngay chiếc áo choàng vải voan mềm mà khoác bên ngoài, cô nhìn vào gương thấy cũng hợp nên liền chọn lấy. Mùi hương trên người cô vẫn còn nồng nặc nên cô không cần sử dụng thêm nước hoa. Cô như bay chạy xuống bên dưới, cô vì kinh nghiệm hôm trước mà thay vào chân bản thân giày đế bằng màu nâu nhạt.

Bà Lăng nhìn bộ dáng cô có vẻ tiến bộ hơn ban nãy thì mới hài lòng cho cô đi. Cô thì chắc chắn lần sau nghe hắn nói ra ngoài thì cô sẽ nhanh miệng từ chối vì một lần như vậy thì cô mệt lắm người mất.

Cô nhìn thấy BMW đậu trước sân, trong lòng cô có chút run rẩy vì nhớ đến hôm trước cô rời đi, cô còn chưa báo với hắn một tiếng, liệu hắn có để bụng mà trách mắng cô.

Cô cắn răng, chạy hết sân trong đến sân ngoài, nói gì thì nói, đây mới chính là nỗi ám ảnh nhất với cô, nhà rộng thì mỗi chân nên cô chỉ cần nhà nhỏ có thể ở là được. Trước khi lên xe, đối với ánh mắt lạnh lùng của hắn thì cô đã chỉnh sửa trang phục lại lần nữa mà kéo áo choàng che hết người cô sau đó mới khum người lên xe, nhưng vừa đóng cửa lại thì cô lại không dám quay đầu nhìn hắn và giọng của hắn vang lên khiến cô có chút sợ sệt.

- *Trễ 7 phút 20 giây. Chẳng phải lúc đầu tôi nói 5 phút sao? Khởi động xe.*

Thư ký nghe hắn bảo khởi động xe thì liền khởi động xe không dám trễ nãi vì thư ký biết hắn đang giận dữ.

Hắn liếc mắt thấy cô ôm chặt chiếc áo choàng bên người thì nhủ mảy. Liền vươn tay kéo cô đến bên người. Cô vì hành động bất ngờ của hắn mà giật mình nhưng khi định thần bản thân đã ngồi trong lòng hắn. Hai tay cô tự giác buông áo choàng mà nắm chặt tay hắn vô điều kiện, áo choàng trễ xuống, hắn nhìn chằm chằm trang phục của cô, nhất là ánh mắt hắn dừng lại ở hõm ngực sâu hút đầy mị lực khiến cô đỏ mặt dùng tay che lại, khoe môi hắn nhếch lên đường cong hoàn mỹ mà khum người gần đến gương mặt mỹ lệ của cô đang run rẩy, môi cô khô khốc mà liếm nhanh một cái rồi trần trối nhìn hắn.

- *Chẳng phải em ăn mặc như vậy là cho tôi nhìn sao? Lại xấu hổ làm gì?*

Cô nghe Tích Lăng thì thầm như vậy muốn tức giận vì đây là cô bị ép buộc, quả thực cô đoán không sai, cô thực sự không muốn ăn mặc hở hang lộ liễu như vậy nhưng mùi hương nước hoa của hắn tràn đầy xung quanh cô cùng lời nói quyến rũ của hắn khiến cả người cô mềm nhũn, nhịp thở cũng tăng lên nhanh hơn. Hôn phách bay bổng đến việc trả đũa lời hắn cô đã sớm quên lên chín tầng mây xanh. Với ánh mắt như muốn đốt cô thì cô không nhận được, có chút đưa tay đẩy vào lồng ngực hắn, hai cánh môi cô run rẩy.

- *Anh...biến thái.*

Hắn ngược lại cười thích thú mà càng đến sát gần cô như muốn hôn cô lúc nào cũng có thể khiến cô run lên dữ dội mau tránh mặt đi nhưng hắn đã trụ cô chẳng thể nhúc nhích chỉ có im lặng chịu trận tại chỗ.

"*Trời phạt ơ, xin người cứu con*"

Cô chỉ có thể gieo hy vọng cho bản thân vì cô biết hiện tại trời phạt có hiện ra trước mặt cô cũng chẳng thể giúp gì cho cô nổi.

- *Tôi biến thái, sao có thể bằng tiểu yêu tình cảm dối như Lăng Khấu Thiên em. To gan dám quyến rũ tôi!*

Cô đang căng thẳng nhưng nghe đến Lăng Khấu Thiên thì tâm trạng cô trùng xuống nặng nề ngay lập tức. Cô chợt nhận ra cô đã đi quá xa. Nụ cười trên môi cô cứng nhắc. Chỉ có cô là Lăng Khấu Thiên cô mới có thể ở bên Tích Lăng, đáng lẽ điều này cô phải ghi nhớ cho rõ để cô khỏi phải tự đa tình và thất vọng.

Nhìn thấy biến hoá của cô thì Tích Lăng liền phủ môi xuống, hôn lên đôi môi mọng đỏ hấp dẫn của cô. Hắn muốn hoà tan sự buồn bã trong đáy mắt của cô, hắn muốn biến cô trở thành một nữ nhân hạnh phúc nhất trên thế giới. Trong lòng hắn khi nhìn đến ban nãy cô hạnh phúc ngượng ngùng, hắn cảm thấy hạnh phúc theo nhưng khi thấy cô không biết vì lý do gì mà buồn bã ngay thì hắn cảm thấy chua xót nhưng hắn lại không thừa nhận, cố chấp không thừa nhận.

Cô cảm thấy uỷ khuất vô cùng, nước mắt tự động chảy động tràn ra khiến thư ký phía trước cũng bất ngờ lúng túng.

Hắn lại chẳng biết thế nào, rồi môi cô hôn lên mắt cô nhẹ nhàng mà đặt môi, cô càng khóc dữ dội, hắn có thể cảm nhận rõ hương vị mặn mặn ở đầu môi.

Cô sao có thể không cảm động khi hắn quan tâm cô như vậy. Giống như có công tắc trong lòng cô, khi hắn làm quá mức yêu thương với cô thì công tắc sẽ trễ xuống, cô sẽ liên động tâm mà khóc lóc. Hắn không biết làm thế nào cho cô ngừng khóc thì rồi môi, dùng tay lau nước mắt cho cô, con người hắn tối sầm lại.

- *Đừng khóc. Tôi là muốn dẫn em ăn tối, em lại khóc thành ra như vậy.*

Xe dừng lại, nhìn nhà hàng Tứ Xuyên nổi đỏ, cô cảm thấy không nên khóc thêm nữa, cô không muốn khiến hắn khó xử và cô cũng nhận ra mỗi lần cô khóc thì hắn sẽ dịu dàng với cô, là ngoại lệ à? Cô rời khỏi hắn, lau nước mắt động trên mặt. Cùng hắn khoác tay đi vào trong, không còn nửa điểm muốn trách hắn. Quản lý của Tứ Xuyên trực tiếp trình trọng chào đón hắn. Chủ động dẫn dắt hắn đến nơi đã đặt trước như đây tở với chủ nhân, còn cô thì lại khép nép đuôi theo sau hắn.

Cô nhìn xung quanh, như tiên cảnh hiện ra trước mắt với thác nước kéo dài xung quanh cô và rẽ ra từng lối nhỏ, trong từng lối nhỏ đó sẽ là bàn ăn được đặt cạnh như thể hoà nhập với thiên nhiên. Đi qua chiếc cầu được gọi là "Mộng Mộng" như một giấc mộng trong cuộc đời cô, hắn và cô ngồi tuốt ở phía chót, sau rừng liễu vắng người để cả hai thoải mái hơn. Vì ở đây rất đông người nên thấy hắn chọn vị trí vắng vẻ như vậy cô rất hài lòng, thấy rõ sự chu đáo của hắn lại hại cô tìm đập thỉnh thoảng không thể kiểm soát.

Hắn và cô ngồi đối diện nhau, bàn ăn không rộng cũng không nhỏ, trang trí lịch sự tao nhã, phong cảnh hữu tình, không khí xung quanh ấm cúng làm cô tâm tình trở nên tốt như cũ.

Bỗng từ đầu xuất hiện hai dáng người, một nam nhân tuấn tú với mái tóc vàng rộm đẹp mắt, nữ nhân thì lại có gương mặt thích mắt người khác, hồ hăng hơn cô rất nhiều khiến cô thẹn nhìn chỗ khác, cô quả thực không có hồ táo bạo như cô ta, vậy mắc cái gì mà cô cảm thấy xấu hổ. Nghĩ đến, cô liền cúi áo choàng mà vất lên tay ghế thực tự nhiên như thể cô thấy nóng mà thay ra.

- Lão đại, cậu dám trốn dẫn mỹ nhân đi hẹn hò mà không báo tụi này một tiếng.

Hắn lạnh lùng như cũ không thay đổi, chỉ đặt ánh mắt lên cô, "thân thể" cô. Như thể xung quanh hắn chỉ có cô. Ngô Kỳ Phong không được hắn chú ý thì không mấy may trách cứ mà lạnh lợi đưa mắt về phía cô, từ từ tiến gần khiến cô dồn ánh mắt cầu cứu về phía Tích Lăng, nhưng hắn lại tò mò cô sẽ phản ứng lại thế nào nên phớt lờ ánh mắt cô.

Cô cắn môi mà phản ứng lại cái bắt tay của Ngô Kỳ Phong đưa ra. Bàn tay Ngô Kỳ Phong rất đẹp, rất nam tính và mùi nước hoa xông xộc lên mũi khó chịu khiến cô có chút tránh xa Ngô Kỳ Phong.

- Mỹ nhân, cô tên gì đấy?

- Tôi...tôi là Lăng Khấu Thiên.

Ngô Kỳ Phong liếc mắt hứng thú, cầm tay trắng nõn mềm mịn của cô không buông, ánh mắt dính chặt vào gương mặt phiến hồng không che giấu của cô, Ngô Kỳ Phong xuất xoa ngẩn người vì chưa gặp dung nhan mỹ mạo như vậy. Nhưng khi Tích Lăng nhận ra có gì đó không đúng thì tăng hắng một tiếng quyền lực khiến Ngô Kỳ Phong tỉnh lại mà gãi đầu lúng túng mà buông tay cô ra, mỹ nhân đứng sau lưng Ngô Kỳ Phong có chút giận dữ mà khoác tay Ngô Kỳ Phong như thể sợ cô sẽ cướp anh ta và bấu môi, Ngô Kỳ Phong tự nhiên hơn là khoác vai thân mật với nữ nhân đó mà vuốt ve an ủi như cặp chim rú đầu vào nhau.

Còn Tích Lăng thì đẩy ánh mắt đờ đờ sát khí vào cô, nếu hắn không làm như vậy thì cô định cầm tay của Ngô Kỳ Phong mãi sao? Cô quả thực không biết đạo lý, hắn đã ngầm tức giận như muốn phun khói.

- Lăng tiểu thư, tôi đã có một lần vinh hạnh được nhìn thấy cô biểu diễn đua ngựa ở Tuấn Trường Mã, Ngô Kỳ Phong tôi lần đầu tiên ngưỡng mộ một nữ nhân. Có thể lúc nào rảnh mà biểu diễn lại cho tôi xem chứ? Tôi nhất định sẽ ngồi xem hết, không sợ lâu.

Cô nắm chặt hai tay lại với nhau, hiện tại con ngựa cô còn chưa biết hình dạng ra sao chứ đừng nói cô cười nó mà biểu diễn cho Ngô Kỳ Phong xem.

- Được, được, không vấn đề.

Ngô Kỳ Phong càng tự nhiên đi lại gần câu cổ Tích Lăng khiến hắn nhũn mảy, cô lại có thể thấy cảnh này lần đầu tiên vì cô nghĩ sẽ có người dám làm như vậy với hắn a! Hắn nếu không tức giận thì sẽ đá Ngô Kỳ Phong xa trăm thước.

- Anh yêu, chúng ta lỡ gặp nhau như vậy thì quả là duyên trời định, có thể cho em ngồi chung bàn với được không? Lăng Lăng yêu dấu của Ngô Kỳ Phong, anh đáng yêu quá à.

Ngô Kỳ Phong cười sáng lạn, vẻ đẹp tây tây của Ngô Kỳ Phong thêm má lún đồng tiền càng thêm đẹp đẽ, Ngô Kỳ Phong véo má hắn khiến hắn muốn tức điên, lồng ngực lên xuống dữ dội. Còn cô thì không nhịn được cười, cô cười phá lên muốn đau bụng khiến hắn trừng mắt nhìn về phía cô, cô chợt nhớ hắn là không thích cô cười hắn nhưng cô vẫn không thể ngừng cười được, trừ khi Ngô Kỳ Phong dừng lại, nếu không sẽ hại cô cười đến chết.

- Ngồi xuống luôn đi.

Tích Lăng hắn thực sự tức giận rồi, hàn khí dày đặc khiến cô không dám cười nữa. Mà Ngô Kỳ Phong thì "tự nhiên như người điên" sắp xếp thêm ghế cho anh ta và nữ nhân đang đứng kia mặt mày như thể không sợ trời không sợ đất, kênh kiệu và điệu hạnh có đầu tư!

Thức ăn đã được dọn đầy bàn nhưng không ai đụng đũa nên cô phá lệ cầm đũa trước, gấp thức ăn cho từng người một. Cô đưa tay gấp cho Tích Lăng một miếng sườn xào cay thì Tích Lăng liền cầm đũa ăn như không có chuyện gì khiến Ngô Kỳ Phong tròn mắt thốt lên.

- Anh yêu, Phong Phong nhớ Lăng Lăng không có ăn cay được nha! Anh ăn vào mà chột bụng thì Phong Phong lo chết mất, sẽ ngày đêm thức vì anh đó, và mắt của Phong Phong sẽ thành gấu trúc mất. Xem chừng lúc đó Lăng Lăng không để mắt đến Phong Phong nữa mất! Lại sẽ ra ngoài kiếm mỹ nhân khác nha...huhuh...

"Khụ khụ..." Cô đang uống nước thì cô liền bị nghẹn, ho xồng xộc khiến Tích Lăng nhìn cô lo lắng muốn bước đến gần cô thì Ngô Kỳ Phong ấn hắn tại ghế nên không thể nhúc nhích, cô nhìn về phía hắn xua tay như thể cô muốn nói cô không có chuyện gì, cô lại muốn cười, nhưng cô không thể cầm cự được nên cô che miệng bản thân mà cười trộm vì cô không dám cười công khai. Thứ nhất là Tích Lăng hắn ban nãy mới quan tâm cô, thứ hai là hắn cảm cô không được cười trước mặt hắn và cô đã cố gắng kìm nén nhưng chuyện này là ngoại lệ bất khả kháng. Nghĩ lại đây là lần đầu cô cười một phen sống chết như hiện tại!

- Ngô Kỳ Phong, cậu còn dùng giọng điệu đó nữa thì đừng trách tôi vô tình...mà...đá cậu ra khỏi đây.

Hắn sao lại để Ngô Kỳ Phong làm mất mặt mũi như vậy, Ngô Kỳ Phong quả thực đã thành công làm hắn tức giận. May là xung quanh hắn ít khách thương gia ngồi ở vị trí này nên hắn không làm rùm beng, nhưng ánh mắt đầy thuốc súng của hắn đủ để thể hiện hắn muốn ăn thịt Ngô Kỳ Phong.

- Lăng tiểu thư, nước chảy mà đá vô tình, Lăng Lăng của tôi nhiều khi hay xấu hổ, cô đừng để tâm. Nhìn vậy chứ, tôi về là hậm hực nóng bỏng ngay ấy mà!

Hắn gầm gừ giận dữ, nghiêng răng nghiêng lợi phức hắc.

- Ng...ô K...ý...Phong....

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài, Anh Thực Không Có Đạo Lý!* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

## Chương 20: Kiểm ngày tốt, cử hành hôn lễ

- Tích Lăng, ta vốn muốn nói con nên mau chóng kết hôn với Lăng Khẩu Thiên mà phát triển sự nghiệp được ổn định, người đời thường có câu "Phía sau người đàn ông thành đạt là bóng dáng của một người phụ nữ vững chãi" nên con hiện tại chưa lập gia đình nên ta chưa thể yên tâm.

Ông Tích dùng hết lời lẽ để khuyên hắn nên nhất định chọn Lăng Khẩu Thiên vì ông nhìn thấy cô rất dễ nhìn và thuận mắt từ trong ra ngoài, gia đình gia giáo và điều kiện kinh tế cũng thương giới đều phù hợp với Tích gia, không có chỗ nào có thể kêu ca.

Bà Tích ngồi đối diện, nghe ông nói như vậy thì không chịu, quyết liệt phản đối. Cầm cuốn tạp chí đập xuống bàn thủy tinh, giọng điệu vô cùng tức giận.

- Sao lại là Lăng Khẩu Thiên, lúc đầu chúng ta đã chọn Lâm Quân Thi, tôi vẫn thấy con bé là hợp với Tích Lăng của tôi nhất. Con trai, con có thấy yêu thích con bé không? Nền nã, được giáo huấn kỹ càng, diễm nết nói khẽ như hoa như ngọc, gương mặt thì xinh đẹp khôi ngô. Cưới về chắc chắn sẽ không phụ lòng con. Tích Lăng, thấy thế nào?

Hắn đen mặt, nhớ lại Lâm Quân Thi làm bộ làm tịch trước mặt hắn và ba mẹ hắn khiến hắn nhũn mày chán ghét. Hắn rất ghét nữ nhân là con rối như Lâm Quân Thi là điển hình, hắn không thể sống chung với một người sống không đúng với bản thân chính mình.

Tiêu chuẩn hôn nhân của hắn không cao, chỉ cần thuận mắt hắn là được nhưng khổ nỗi ai trên đời khiến hắn thuận mắt. Hắn tự do tự tại qua lại rất nhiều nữ nhân nhưng hắn vẫn chưa tìm được ý trung nhân. Đối với người khác, miếng ăn là miếng tòi tàn nhưng đối với hắn thì nữ nhân mới là tòi tàn.

Hắn từng đứng trên cao nói vọng xuống, quãng tiền như một đức thánh thì liền có nữ nhân như nêm vẩy xung quanh hắn, hay tự nguyện leo lên giường hắn, làm công cụ ấm giường chỉ để có thân có phận hay đơn giản là một đêm đổi lại tấm chi phiếu giá trị của hắn. Nhưng hắn từ trước đến giờ, chưa từng tiếc rẻ hay keo kiệt với nữ nhân nào nên họ không có gì phải than phiền khi nhắc về hắn.

Nữ nhân khi nghe đến tên hắn thì đều trưng chung một bộ mặt là tươi như hoa mà tiếp đón hậu hình. Đặc biệt, công cụ ấm giường của hắn phải còn trinh trắng hắn mới động tới, hắn bẩm sinh bệnh sạch sẽ, không thích sai đồ chung với người khác và cũng không thích ai sai đồ chung với hắn nên những ai sau khi từ giường hắn trượt xuống đều nhận lấy tiền hắn quẳng rồi âm thầm đến già!

Nói như thế, hắn là một con ác ma hung tợn?

Cả thương giới, ai lại không biết Tích Lăng hắn. Kể cả những nhân vật xương máu dầm dề, trụ trong thương trường lâu năm nhưng gặp hắn vẫn phải lịch sự chào hỏi một tiếng lấy lệ, không dám ngó lơ. Vì họ sẽ không biết được tài sản của bản thân tự dung lại rơi vào tay của người khác không hiểu lý do. Hắn chính là con người biến tần thị của người khác, cho dù có danh tiếng đến mức nào cũng đều có thể bị bàn tay hắn tóm gọn, nói cho cùng bàn tay hắn được các lão khác ví như vòng bủa vây quyền lực. Chính là vụ Từ thị khiến họ cảnh giác cao độ.

- Bà không thể vô lý như vậy, tôi đã nhìn trúng Lăng Khẩu Thiên, con bé tốt hơn Lâm Quân Thi ngàn vạn lần, bà không thể ép buộc lựa chọn Lâm Quân Thi cho Tích Lăng được. Với lại, chúng ta xưa nay qua lại với Lâm gia như hai gia đình thân thiết, tôi thấy rõ được Tích Lăng đối Lâm Quân Thi như hai anh em trong gia đình. Đó là căn bản, còn tất yếu là hai đứa này nhìn chung vào liền chán không ấm, gối không đôi, như vậy thì biết chừng nào mới có cháu đích tôn nối dõi sự nghiệp Tích gia. Bà bảo cưới Lâm Quân Thi chẳng khác nào bà phá hủy hết con đường tương lai của Tích gia à?

Bà Tích tức giận đến phồng mang, trợn máng. Trùng mắt nhìn về phía ông, ông Tích bên kia cũng không thua kém gì bà. Tích Lăng chỉ biết im lặng nghe ngóng và xử lý công văn qua điện thoại, nhìn hắn có vẻ chả có hứng thú gì về chủ đề mà hai người đang cãi cọ.

- Ông đừng có mà nói càn gò, Lâm Quân Thi không phải vô sinh. Càng có tình thân thì sẽ có tình thâm. Lừa gần rom lâu ngày cũng bén, dù Tích Lăng không yêu thích nhưng đã là vợ chồng thì tự dung có lực vô hình gắn kết chúng lại mà chính chúng cũng không hay.

Hai ông bà già Tích gia, quả thực không nói lợi hại là không được vì chỉ có hai người mà cả dinh thự Tích gia to lớn vang vang tiếng ồn, hầu nhân thì không dám đứng xem nào loạn chỉ có thể đi vòng vòng xung quanh mà lau dọn rồi tiện tay nghe ngóng và cũng không ai dám tụ lại bàn tán.

Ông Tích mặc dù kiên quyết bảo vệ quan điểm bản thân nhưng đích thị ông là một người đàn ông, đối với chuyện này của phụ nữ, ông không phải là đối thủ nên ông đuối lý, dần dần lợi thế nghiêng về phía bà Tích nhưng quan trọng nhất vẫn là hắn.

- Bà im lặng ngay cho tôi, tôi là chủ nhân của Tích gia nên tôi mới có quyền quyết định.

Bà Tích cũng chẳng chịu thua thiệt gì, nhướn mày khoan tay khiêu khích nhìn ông Tích khiến hắn cười ra nước mắt, hắn lúc này chỉ còn tường tượng

điều bộ mềm nhẹ như mây của hai người khi tiếp khách hay dự tiệc, quả thực hình ảnh đó quá xa với hiện tại.

- Chủ nhân Tích gia, tôi nói cho ông rõ, điều luật của bộ hôn nhân, khi kết hôn thì tài sản là của chồng công vợ, khi ly hôn tài sản chia đôi, nói chung tôi cũng là chủ nhân của Tích gia, mà chuyện nội bộ nhỏ nhất trong nhà là của người phụ nữ nên chuyện này phải là do tôi quyết định.

Hắn nhủ chặt mày kiếm, cái gì mà đã kéo tôi vấn đề kết hôn, ly hôn? Hắn không thể để mãi như vậy được, nếu không gia đình hắn sẽ tan nát mất.

- Con sẽ không chọn Lâm Quân Thi và...

Bà Tích cứng đờ người vài giây, sừng sộ nhìn về phía hắn. Bà có nghe lắm không? Hắn nói là không chọn Lâm Quân Thi của bà, bà đau lòng ngồi phịch xuống ghế sofa nhưng vì bà đã quá hụt hối, tốn nhiều công sức cùng nước bọt như vậy mà thằng con trai yêu quý của bà lại bảo không chọn cô gái bà nhìn trúng, đã thực sự đuối lý với bản thân.

Còn ông Tích thì vui mừng lúc đầu nhưng hắn lại kéo dài cái đuôi làm ông nụ cười cứng nhắc mà chờ hắn nói ra.

- Kiếm ngày tốt, cử hành hôn lễ với Lăng tiểu thư.

Ông Tích vui như vớ được vàng, mặt mày hớn hở thể hiện rõ ràng sự chiến thắng với bà Tích khiến bà hít vào bụng toàn khí lạnh vì bà không can tâm, rõ ràng bà nhìn thấy Lăng Khẩu Thiên không bằng một góc của Lâm Quân Thi. Hầu nhân liền mau chóng bung nước lên cho bà vì nếu thiếu nước chút nữa bà sẽ chết vì khan cổ họng, vì tức giận.

Hắn thì thấy đã giải quyết xong, thờ phào nhẹ nhõm liền đạp gót ra khỏi Lăng gia mà lên xe cho thư ký khởi động xe chạy đi. Hắn đã không tin được bản thân hắn lại chọn lấy Lăng Khẩu Thiên. Có lẽ những ngày hôm nay, Lăng Khẩu Thiên đã thành công thu hút hắn, hắn gạt bỏ, nhất định không phải. Hắn chỉ nghĩ trong đầu, hiện nay xác suất đối tác tin cậy tốt nhất của Tích thị chỉ có khả năng cao ở Lăng thị.

Lăng thị chính là tiềm năng phát triển mà hắn nhìn thấy được. Hắn không để ai lợi dụng trừ khi đôi bên cùng có lợi thì hắn miễn cưỡng. Hắn cũng không phải loại người phụ bạc, Tích gia cao ngất ngưỡng như vậy thì hắn lại nỡ để Lăng thị thê thảm sao? Hắn chỉ ít rất biết điều.

Hôn nhân đối với hắn mà nói, có cũng được mà không có hắn cũng không để tâm vì hắn thực sự không biết tình cảm rốt cuộc nó là cái gì. Hi vọng ả ố đều căn bản đơn giản có thể ném qua, hắn chưa bao giờ có cảm giác yêu một ai đó mà muốn lấy về trừ 2 năm trước. Hắn đã là một con người rất ảm áp. Đã theo đuổi một nữ nhân đến quên mình, rốt cuộc cô ta vẫn không chọn hắn. Vì thế hắn suy nghĩ, hắn ảm áp để phụ nữ lừa hắn. Hắn quan tâm để phụ nữ khinh rẻ hắn.

Hắn cảm thấy rất lạ ở chỗ hắn càng xem phụ nữ như đồ chơi thì phụ nữ càng xem hắn quý trọng cùng tín ngưỡng. Hắn thích cảm giác như vậy nên ngày càng hắn máu lạnh, khiến hắn không nhận ra. Hắn thực sự xem phụ nữ là đồ chơi mà hành hạ.

Và Tống Tư Tình là từ khoá đối với hắn, là một vết nhơ hắn đã lỡ làm bẩn trên con đường hắn đi qua. Hắn khẳng định Tống Tư Tình là một vết nhơ chính hiệu.

Nhưng từ khi gặp Lăng Khẩu Thiên, cô đã sưởi ấm trái tim hắn lại ư? Khiến hắn cảm nhận được nhiều tư vị phức tạp khó tả? Nhưng hắn vẫn nhất quyết không thừa nhận, hắn nghĩ đây chỉ là suy nghĩ nhất thời của hắn như đối với Tống Tư Tình lúc đó.

Hắn còn nhớ rõ lời cô ta thét vào mặt hắn "Thà một ngày ở bên Tân Hi Ca trao hết tất cả, cũng nhất quyết không chịu một năm hưởng thụ ở bên anh, Tích Lăng."

Chẳng lẽ hắn giàu quá mà Tống Tư Tình ngại sai tiền ngứa ngáy tay chân?

Hắn nghĩ tới liền muốn cười nhạo và khinh thường, Tân Hi Ca, một nam nhân nghèo rớt mồng tơi, đến cái ăn hằng ngày còn không lo nổi thì lấy đâu ra tiền mà nuôi Tống Tư Tình cô ta, quả thực có sắc thì liền sẽ không có não! Tống Tư Tình lại là điển hình cho câu này.

"Túp liều tranh, hai quả tim vàng" hiện tại đã không có giá trị bằng chiếc nhẫn kim cương lấp lánh và xe hơi sang chảnh! Có thể đóng cái lương hiện đại thì còn có khả năng tồn tại.

Sau đó một năm, hắn nghe người khác nói chuyện tai nhau, Tống Tư Tình bị bệnh nan y vốn còn có mấy tháng ngắn ngủi, hắn vốn nghe qua không có tư vị gì và cảm thấy chán nản trước trò đùa của Tống Tư Tình, cô ta xem hắn là chong chóng muốn xoay chiều nào thì xoay chiều đó? Hắn đã quay đi thì liền nhất định không quay đầu lại, đó là nguyên tắc của riêng hắn, tạo nên Tích tổng hiện nay cao cao tại thượng. Tống Tư Tình đang mơ mộng hắn lúc này sẽ vào thăm và nhắc lại chuyện xưa cùng trải qua hết thời gian còn lại sao? Đừng hòng nghĩ đến, có mơ cũng không có.

Tương như trong tiểu thuyết sao? Nhưng tiếc cho Tống Tư Tình đây lại là đời thực, vì là đời thực nên sẽ không bao giờ chứa yếu tố tiểu thuyết. Hắn không thích đọc tiểu thuyết, càng là đóng vai trong cuốn tiểu thuyết tệ hại của Tống Tư Tình tự mãn bản thân.

Cho đến khi Tân Hi Ca đến để cầu xin hắn vào bệnh viện thăm Tống Tư Tình một lần, hắn vẫn chưa bao giờ đặt mắt một lần ở Tân Hi Ca vì vốn dĩ Tân Hi Ca không có trình độ hắn đặt mắt tới, xem như gió bay, chim hót chó sủa qua tai. Hắn còn ác độc phun lời oan nghiệt khiến Tân Hi Ca nhìn hắn run rẩy, không ngờ hắn có thể vô tình ác độc đến mức này. gương mặt tuần tú kia đã xuất hiện bao nhiêu lần trong giấc mơ của Tống Tư Tình nhưng chắc chỉ mãi xuất hiện ở nơi đó thôi!

- Nói rốt cuộc có lẽ các người không đủ tiền đóng viện phí chữa bệnh đúng không? Đừng có mà giờ trò mèo khóc chuột, thấy sang bắt quàng làm họ vì mục đích xin tiền rẻ mạt, đối với tôi, tiền không thiếu nên tôi sẽ chấp nhận "từ thiện" viện phí cho cô ta coi như trả lễ khi cô ta mất, tôi không có mặt nhìn

lĩnh cửu, nên cậu không cần làm bộ làm tịch khốc lốc ở đây nữa, mau đi đi. Thời gian của tôi, một phút là cả trăm vạn nên đừng lãng phí.

Hắn thực sự trong lòng từ lâu đã không còn Tổng Tư Tình, nay cô ta lại quay lại đóng cảnh tội nghiệp đợi chờ hắn. Hắn nhuếch môi, không ngờ Tổng Tư Tình lại có một mặt thấp kém đến mức này. Hắn còn mong cô ta ra đi sớm để hoá gờ vết nhơ cho hắn. Nữ nhân rẻ tiền như vậy vốn không phải thứ hắn chú tâm, là tự Tổng Tư Tình tự đa tình hắn còn thương còn luyến tiếc.

Ngờ đâu, nước chảy đá vô tình, nước lại tràn sang dòng lưu khác chảy siết hơn, tích cực hơn.

Giương mặt hắn biến đổi phức tạp, hàn khí toả ra xung quanh nồng nặc làm thư ký Mộ có chút đỏ mồm hơi lạnh. Đến nhúc nhích cũng không dám, quay vô lăng nhẹ vô cùng như sợ vô lăng đau. Mắt cứ đặt phía trước rồi len len đặt ở kính chiếu hậu, hít thở cũng không dám hít mạnh. Cảm giác áp bức vô cùng.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài, Anh Thực Không Có Đạo Lý!* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 21: Không được cả quãng đời không có lấy một ai nổi gót cùng

- Kem của Tiểu Hy này.

Cô thân hình nhỏ nhắn, dường như người khác nhìn vào sẽ tưởng cô mới chập chững biết đi nhưng cô đã 4 tuổi. Cô nhận lấy kem từ tay mẹ cô, cười híp mắt xinh đẹp vô cùng, tiểu oa oa mỹ mạo.

- Mẹ không ăn à? Hay mẹ ăn chung kem với Hy Hy này, rất ngon đấy.

Đôi mắt to tròn, cặp má phúng phính đưa tay trắng nõn chia kem vào tay mẹ cô nhưng mẹ cô lại cười nhẹ nhàng, xua tay với cô.

- Người lớn sẽ không thích ăn kem nữa, nên mẹ cũng không thích ăn đâu. Tiểu Hy là trẻ con cho nên thích ăn kem là chuyện đương nhiên.

Câu nói đó dần cô liền tin sái cổ, trẻ con rất biết học theo những câu nói của người lớn nên chúng ta nói gì đó phải cân nhắc cho thật kỹ càng. Trẻ con như là con khi vậy, chúng lẳng lặng và năng động vô cùng, chúng thấy ta làm gì thì liền bắt chước theo y chang như vậy. Ngay thơ cùng đáng yêu là từ ngắn gọn nhất để miêu tả trẻ con.

Cô và mẹ cô dắt tay nhau đi trên vỉa hè mát gió, cô từ nhỏ đã rất nhạy cảm, cô cảm nhận được ánh mắt chán ghét của mọi người xung quanh chĩa vào họ. Cô thắc mắc, cô đã làm gì có lỗi sao? Cô như một đứa trẻ bị người khác bắt lỗi, cô không ăn kem nữa mà gục đầu nhìn xuống chân bản thân, cứ thế mà đi khiến mẹ cô thấy lạ mà dừng bước, nhủu mày nhìn cô. Cô lại mỉm môi thật chặt không chịu trả lời.

- Tiểu Hy, con cảm thấy không khoẻ chỗ nào sao? Nói mẹ xem nào.

Cô cảm thấy ury khuất nên nước mắt ào ạt chảy ra cô liền lao vào ôm cổ mẹ cô khiến cây kem rơi xuống đất nhưng cô không còn để tâm trí để tâm đến cây kem nữa.

Cô lắc đầu, cô cảm thấy buồn vậy thì mẹ cô nghe qua không thấy buồn à? Cô không muốn mẹ cô buồn nên cô chọn im lặng cầm nín, cô sẽ xem như cô chưa thấy gì. Khi thấy cô không chịu trả lời, mẹ cô thấy nếu khó nói thì không cần nói nên mẹ cô tiếp tục dẫn cô đi nhưng ánh mắt cô vẫn đặt ở cây kem rơi trên đất bẩn kia, rõ ràng mẹ cô phải tốn tiền mới mua cho cô cây kem ấy, nay cô lại không quý trọng mà làm rơi thế kia, cô buồn rầu rĩ đến khi trở về nhà.

Nhưng trẻ con thì chuyện gì cũng không để bụng được lâu nên cô cũng không để bụng được quá lâu nên khi thấy trước sân có hồ cát lớn, các trẻ con trong phố tụ tập lại với nhau có vẻ rất vui, cô liền hồn nhiên quên hết, thích thú mà muốn chơi cùng nên mẹ cô vào nhà trước, còn cô thì chạy lại đấy. Tâm trạng cô vừa hăng hái vừa có chút cảm giác rất lạ lẫm nhưng cô lại không hiểu đó là gì và đến bây giờ cô cũng không nhớ khi đó bản thân cô có suy nghĩ thế nào.

Cô còn chưa kịp ngồi xuống thì có thằng nhóc bụ bẫm lớn nhất trong đám trèo trèo mắt với cô khiến cô có chút sợ hãi mà giật tay bản thân trở về, chân cũng lùi về một bước.

- Con bé này, đi ra chỗ khác, mẹ tao mà thấy chơi với đầu đất như mày thì bà ấy mắng đấy.

Tại sao lại gọi cô là đầu đất? Cô khó hiểu nên cứ giương mắt nhìn thẳng vào thằng bé ấy, gãi đầu ngơ ngác như kiểu muốn hỏi lại, cậu đang nói gì đấy? Có một giọng nói non nớt khác chen vào, sau đó mang theo nụ cười khinh bỉ dồn về cô.

- Ba nó bỏ gia đình nó đi, vậy chẳng phải nó là một đứa nghiệt chủng? Đầu đất là không có căn cứ, mà là nghiệt chủng, nghiệt chủng...

Những đứa khác hồ hoán, đùa vui trước nỗi đau của cô, đứa nào đứa nấy cũng giơ tay tán thưởng khiến cô nắm chặt tay thành nắm đấm, tức giận đến

độ cả gương mặt đều đỏ lên chói mắt. Cô chỉ còn có suy nghĩ trong đầu cô phải giết bọn chúng thì mới hả dạ.

- Đúng, đúng vậy.

Cô nghe đến ba cô thì cô liền thay đổi sắc mặt, xanh xao khó coi, vốn dĩ cô muốn bản thân không nghĩ tới nữa, đó là vết thương lòng đối với một đứa trẻ như cô.

Đến bây giờ có nhớ lại, cô cũng giật mình hoảng hốt một phen vì trẻ con lại có thể phun lời ác độc như vậy sao? Những đứa trẻ ấy đã bị nhồi nhét cái gì vào đầu liên quan về cô để chúng thể hiện sự ghét cay ghét đắng như muốn giết cô như vậy, bùa mê thuốc lú thì chắc không ác độc như vậy, hay khám nghiệm tử tướng. Cô là đứa trẻ nhưng cô đã nhận thức được rất rõ. Không phải cô không biết.

Cô nước mắt chảy xuống, thét lớn vào mặt bọn chúng, tay quơ loạn xạ, cô nhất quyết không khiêm nhường, cô nhất quyết không gục ngã, ngược lại cô còn muốn hi sinh tâm thân nhỏ bé này mà "chơi" với chúng một phen sống còn để bọn chúng biết thế nào là "nghiệt chủng" phản kháng.

- Nghiệt chủng cái đầu các người!

Thằng bé ấy cùng "đồng bọn" nghe xong liền tức giận, nhìn cô ánh mắt hung tợn vô cùng nhưng cô lại kịp suy nghĩ lại, thế nào bọn chúng nhiều hơn cô nên cũng đánh cô thành bao cát, cô liền vọt trốn vào nhà khiến bọn chúng mắng chửi ì ùng trước nhà cô, cô cũng gan bạo nghĩ nếu mắng mãi được thì cứ mắng với lại cái trò bôi cát của tụi ấy cô cũng không thêm chơi đâu, bản đồ chết đi được.

Ngày hôm sau, những "bà mẹ bênh con vô điều kiện" của các đứa ấy vào tận nhà cô mà lên án cô hiếp đáp bọn chúng, cô tức thờ hồng hộc vì chính bọn chúng mới hiếp đáp cô, lăng mạ cô. Đó là cô còn chưa nói cho ai biết thì bọn chúng lại "vừa ăn cướp, vừa la lớn", thực không có mặt mũi. Mẹ cô không nở la mắng cô vì bà biết cô sẽ không làm những chuyện đó, bà nhìn thấy thái độ của cô thì liền biết cô oan ức nên bà chỉ cố can rằng mà xin lỗi họ.

Bà thực sự không có tiếng nói đủ để bảo vệ cô cho khỏi uy khuất. Cô nhìn mẹ cô hạ đầu xin lỗi như vậy mặc dù cô chả làm gì. Một đứa con nít 4 tuổi như cô tại sao nhìn thấy cảnh ấy lại đau đến như vậy? Răng cắn chặt, nhìn mấy người đó hiếp đáp mẹ cô.

Ông trời không cho không ai cái gì và cũng không lấy đi của người nào đó cái gì nên cô cũng không than thân trách phận.

Chẳng lẽ cuộc đời cô mãi mãi đều bị người ta sỉ nhục.

Lên đến cấp 3. Cô không có lấy một người bạn để chơi cùng chỉ vì ai cũng chọc ghẹo cô, nếu ai mà dám chơi với cô thì bị bảo là xui xẻo đến tận mạng, cô đi đến đâu, mọi người đều cách cô gần cả phố.

Nhưng giữa đám đông tri tri tích tích cô, dường như ông trời nghe lời cầu khẩn của cô mà phái xuống từ thiên giới một thiên thần để ra mặt bảo vệ cô nhưng cô lại không ngờ một mặt có thể làm thiên thần thì một mặt cũng có thể làm dạ quý.

Bắc Từ Quang là cái tên chôn sâu trong lòng cô với hình tượng vô cùng đẹp đẽ. Là một anh hùng, như superman phi phàm mà cô thường xem ở trên TV, là người đại diện chính nghĩa.

Cô nhìn thấy gương mặt Bắc Từ Quang anh tuấn đến siêu vẹo lòng của nữ nhân trong trường cô, cũng bắt đầu từ đó cô xác định cô yêu thích Bắc Từ Quang và hằng ngày lặng lẽ quan sát Bắc Từ Quang từ xa. Khi nghe tin Châu Doãn và Bắc Từ Quang bắt đầu một chuyện tình cảm ngọt ngào thì cô buồn bã vô cùng. Cô cứ nghĩ cô là người đến sau cũng có thể nhưng Bắc Từ Quang lại mắng vào mặt cô là sẽ không bao giờ đáp trả tình cảm của cô thì lúc đó cũng chính là Bắc Từ Quang giúp cô tỉnh ngộ.

Cô thoái chí rồi đúng không? Sau đó trong lòng cô bỗng nhận ra, thực ra cô có tình cảm với Bắc Từ Quang hay không? Chính cô cũng không rõ. Nhưng cô khẳng định cô có cảm động trước những gì Bắc Từ Quang làm cho cô, che chở cho cô nhưng Bắc Từ Quang lại không giành cho cô.

Cô còn muốn mơ mộng điều gì khác, người ta che chở cô như vậy là cùng, cô còn muốn lẩn xa hơn. Là chính cô sai trước cho nên cô không trề trách bậy người ta. Nhưng khi cô chấp nhận từ bỏ thì Bắc Từ Quang lại quay đầu trở lại bám dính cô khiến cô ùng ùng thét vào mặt Bắc Từ Quang "Rốt cuộc anh muốn tôi phải như thế nào anh mới vừa lòng đây, Bắc Từ Quang?"

Cô trong vai Lăng Khấu Thiên, có thể nói cô đang cảm thấy rất chi là hạnh phúc, vì cô có những thứ từ trước đến nay cô ao ước. Nhưng nó vốn dĩ luôn luôn là danh phận của người khác mà cô tạm trú vào ấy. Như cơn mưa rào hồng ập tới, cô lại nhanh chóng trú vào nơi tạm bợ để chờ hết mưa.

Cô là một nhân vật thế thân không hơn không kém cho nên cô nhất định phải an phận. Không có quyền tư tình mờ ám, với lại bà Lăng hôm ấy nói khéo cô để cô biết đường mà tránh những lúc tiếp xúc với Tích Lăng, cô đều hiểu hết, chỉ là cô muốn bảo vệ lòng tự tôn của bản thân mà giả vờ như không có chuyện gì. Cô vốn tưởng "lớp gai" của cô rất dày nhưng thực ra nó lại mỏng đến đáng thương.

Cô đã biết bao nhiêu lần khóc ở trong lòng Tích Lăng, cuộc sống cô lúc trước rất khó khăn, tình cảm hơi ẩm là thứ cô khan hiếm nhất nên khi có người thể hiện như vậy với cô, khiến cô không khỏi xúc động.

Tích Lăng rất tuấn tú, cô nhìn đến gương mặt ấy thì liền như sai khiến mà không thể rời mắt nhưng chính thân phận cô sử dụng hiện tại là đang nhắc nhở cô nên không được đặt mắt đến, cũng như mơ mộng hảo huyền.

Nụ hôn của Tích Lăng cũng chính là nụ hôn đầu của cô, lúc ấy cô như muốn thét lên vì cô lại vì Lăng Khấu Thiên mà mất đi nụ hôn đầu, lúc đầu cô đáng lẽ nghĩ cô sẽ dành cho Bắc Từ Quang nhưng lại nhận ra Bắc Từ Quang anh ta một thiên thần đội lốt dạ quý thì cô lại thấy không xứng để cô dành cho anh ta nên rơi vào tay Tích Lăng xem như an ủi cô đi, xem như món quà tinh thần ông trời ban tặng cho cô.

Cô lúc trước xem phim cũng có xem ra tình cảnh hiện tại cô đang mắc phải nhưng không ngờ lại xảy ra với cô thật sự ngoài đời thật. Cô không phải là cô gái mơ mộng hám ảo mộng, tuyệt đối sẽ không. Thứ thực tế nhất trước mắt là cô phải lo được cho bà và mẹ, nhìn thấy mẹ cô hằng ngày giao báo nặng nhọc, cô không thể kìm lòng. Với số tiền Lăng gia cho cô và chu cấp cho mẹ cô thì cô còn có gì để phàn nàn. Cô chính là nên biết ơn Lăng gia.

Cô còn nhớ rõ mẹ cô bảo khi cô lớn lên, cô sẽ không cần mẹ cô bảo vệ nữa mà sẽ có người thay mẹ cô bảo vệ cô thật tốt cho nên cô nhất định không được cả quãng đời không có lấy một ai nổi gót cùng. Chính vì cô thừa nhận cái thực tế nên không muốn thừa nhận cảm xúc thật của bản thân.

Người bạn đời quan trọng như vậy sao? Có thể gánh cả thế giới vì cô? Có thể tin tưởng tuyệt đối?

Cô lúc đấy nghĩ mẹ cô lo xa rồi nhưng bây giờ nhìn lại, họ thực sự đã già đi nhiều, không còn đi cùng với cô bao lâu nữa. Đây chính là điều cô có buồn cũng chẳng thể thay đổi nổi luật tự nhiên. Bánh xe quay thời gian quay vẫn mãi, cái thứ gì cũng có thể bảo mòn "bởi thời gian".

Có phải thời gian qua cô đã quá mức vô tâm nên hiện tại nhìn lại mới phát hiện ra điều ấy? Nhất định là như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài, Anh Thực Không Có Đạo Lý!* được tải miễn phí tại [Ww.EbookFull.Net](http://Ww.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 22: Ai là người cho cô hy vọng?

"Ách... tuần sau? Không phải quá gấp gáp a?" Cô thở dài lớn nhưng nhận được ánh mắt trừng lớn đằng đằng sát khí của bà Lăng thì cô liền khép môi lại, không dám tiếp lời nào mà ngoảnh mặt sang chỗ khác.

Ông Tích từ nãy đến giờ đã kịp quan sát kỹ càng cô, ông quả thực rất hài lòng vì cô quá đổi xinh đẹp rất hợp với Tích Lăng của ông. Dáng người nhỏ nhắn mảnh dẻ càng khiến ông vừa ý. Cô không có chỗ nào để bị trừ điểm trong mắt ông.

Bỗng ông chuyển mắt sang cô đang ngồi nghịch đám lông mềm hai lớp của thảm dưới chân say mê, vì cô lùa chân về bên này thì nó hiện lớp lông xám nhũ, khi đưa chân lùa về bên kia thì hiện lên lớp lông trắng sữa.

Dù cô đang thay Lăng Khẩu Thiên nhưng tâm trạng cô cứ hồi hộp vì cô tưởng tượng như cô đang đi ra mắt bố chồng tương lai của bản thân. Cho nên mỗi khi không còn việc của cô, ông Tích nói chuyện với ông bà Lăng thì cô đều nhìn xuống chân bản thân mà mỉm cười. Hai bàn tay đan vào nhau cũng ướt mồ hôi.

Thì ra tình cảnh không mấy chân thật nhưng cảm giác cô có gì chân thật đến như vậy. Cô thậm chí hít thở cũng không dám thở mạnh, o ép đến độ muốn đau bụng.

- Lăng Khẩu Thiên, con thấy Tích Lăng nhà ta thế nào? Nghĩ gì nói đó, không cần khách sáo với ta, vì trước sau chúng ta sẽ trở thành người nhà.

Ông thoát nhìn ngoại hình giả dạn y hết ba cô nên cô muốn nghĩ đơn giản để thoải mái hơn, không có lý do gì khiến cô sợ sệt, căng thẳng trước ông nhưng cô vẫn không tránh được.

Cô vì run quá, hai cánh môi cũng run rẩy. Cô có chút phản ứng chậm chạp mà nhìn ông, thấy ông cười hiền từ với cô thì cô càng thấy hào khí mà bình tĩnh trở lại, chỉ có lâu như vậy cô còn chưa đáp lời thì bà Lăng gương mặt đã sớm cương cứng khó coi, dùng chân bên dưới đá nhẹ vào chân cô, cô đau điếng, lúc này cô mới định thần hồn phách mà nặn ra nụ cười.

- Tích... Lăng th...ực....sự....

Làm sao đây? Hắn ta làm sao mới đúng, quá có nhiều thứ để khen hắn, có thể viết giấy hay làm bản liệt kê nguyên một ngày trời cũng không hết, cô biết lựa cái nào nói cho đúng. Nếu quá phô trương, ngượng miệng thì cô biết khả năng cô có thể là con số 0. Với lại làm bộ làm tịch lấy lòng cũng không phải sở trường của cô.

"Hay là khen hắn đẹp trai qua loa đi là được nhỉ?" Cô nghĩ như vậy nhưng bản thân cô lại không nói như vậy.

- Biến thái.

Không khí chợt trầm xuống, cô gây tội lớn rồi! Cô nắm chặt tay lạnh ngắt, không dám liếc qua nhìn ông bà Lăng đang hoảng hốt, còn ông Tích thì ngây người nhìn cô, gương mặt hoàn toàn đờ ra chốc lát, hoàn toàn không có thể hiện biểu cảm gì nổi bật để cô xác định tâm trạng của ông mà dò tẩn số giải quyết theo.

Đây là ông quá ấn tượng, sao lại có nữ nhân dám nói con ông là biến thái? Ông càng ngày càng cảm thấy cô con dâu này khiến ông thích hơn rồi.

Ông bà Lăng cũng hoang mang tột độ không biết mở miệng giảng hoà thế nào, bà Lăng cứ liên tục đánh vào tay ông Lăng, còn ông Lăng thì không dám nhúc nhích thêm nhưng đột nhiên nghe tiếng bật cười của ông Tích khiến cô cùng ông bà Lăng không hẹn mà cùng ngáy giấc.



Cô nghĩ chẳng lẽ ông ấy giận quá hoá dại sao? Sao lại cười thành ra thế này, nhưng cô lại thấy nhẹ nhõm hơn vì ít ra cô cũng sẽ không được coi là kẻ phá hỏng mọi thứ khi ông Tích trở về. Cô sao lại nơm nớp sợ ông Tích ra khỏi cửa Lãng gia thế này, khi ông về thì bà Lãng sẽ mắng mỏ cô ra dạng gì đây? Cô cup mắt đẹp, người cô mềm nhũn như cá đuối, cô quả thực "đuối như cá đuối".

- Hào, liền tuần sau bắt đầu hôn lễ, không bàn thêm. Chúng ta từ nay trở thành thông gia với nhau.

Ông Lãng khách sao đứng bật khỏi ghế trước một bước ông Tích, cả hai cùng bắt tay rồi tiến ra cửa, còn cô thì mau mau chạy lên phòng bản thân, cô thật sự không muốn nghe lời phàn nàn của bà Lãng đâu. Nhưng bà Lãng lại chớp chớp mắt vì biểu hiện của cô. Đáng ra bà tính khen cô một tiếng "đã vất vả" nhưng cô lại chạy mất không thấy tăm hơi đâu!

Cô cũng đã có thắc mắc qua, tại sao lại không có bà Tích đi cùng ra mắt, chẳng phải như vậy là rất không lịch sự sao? Như vậy chứng tỏ rõ ràng là gì, bà Tích rõ ràng không có thích cô. Chỉ có hai nguyên nhân khiến cô nghĩ bà ấy không thích cô thôi.

Một là bà ấy lúc trước đã gặp gỡ Lãng Khẩu Thiên nhưng vì thấy Lãng Khẩu Thiên quá mức mạnh bạo, cá tính như một nam nhân nhưng bà ấy thích nữ nhân đầm ấm nhỏ nhẹ nên sinh bất hảo với Lãng Khẩu Thiên.

Nói thật, nếu cô là mẹ chồng đi xem mắt thì cô cũng sẽ loại bỏ nữ nhân như vậy ngay lập tức. Nếu cưới người như vậy về nhà, không chừng cái chào cũng chả biết cầm thế nào nên chắc chắn sẽ làm phiền đến con trai cô. Vậy nói tóm lại, cô biết cầm chào thế nào sao? Đúng, cô không biết thì cô có thể học, chỗ quan trọng là có chịu học hay không thôi. Nhưng đến chuyện cầm chào cô còn không biết thì cô biết làm cái gì ăn, làm gì nuôi cả nhà đây. Rõ ràng cô không có vô dụng như vậy.

Hai là, Lãng Khẩu Thiên bà ấy chưa gặp qua, bà lại để mắt nữ nhân khác, nữ nhân vừa ý bà.

Có lẽ là lý do thứ hai rồi vì cô đừng nên suy bụng ta ra bụng người. Cái mới thấy nhất là cô bảo Tích Lãng biến thái, ông Tích cười hiếp mắt. Không phải con dâu cá tính thì nhà chồng liền không thích. Là quan điểm đưa ra của cô sai. Với lại hiện tại đã là thời đại nào mà còn giữ quan điểm phải đầy đủ "công - dung - ngôn - hạnh" mới được cưới về hay "một đời thờ chồng" như thời đạo lâu về trước.

Cô cũng không phải con người cổ hủ, từ lâu đã theo quan điểm phương Tây phóng khoáng nên cô sẽ không để mắt đến những cái nhảm nhí đó nữa.

Cô còn nhớ rõ một câu chuyện "Quạt Mộ" của hiền triết Trang Tử, nhắc đến Trang Tử thì cô lại nhớ rầm rập vì cô ấn tượng ông sống trong thời kỳ lịch sử có nhiều biến động dữ dội, một người "thà chịu kéo lê cái đuôi trong bùn" để giữ nhân cách và bản lĩnh, tâm hồn thanh sạch của mình giữa vô vàn tạp loạn xã hội.

Sao cô lại nhớ được ta? Cô đâu phải là người học giỏi về lịch sử hay văn thơ. Chỉ là cô chỉ giỏi ba mớ kiến thức mà lấy đầu nói đuôi, vỗ ngực xưng mình là hiểu biết.

Mỗi ngày, cô sẽ không tiếc tạo tinh thần buổi sáng bằng cách nhìn vào gương chính bản thân mình, vừa cười vừa khen ai lại xinh đẹp thế này. Đây chính là hành động tự mãn tự sướng nhất "thế giới"!

Nhưng đang vui vẻ thì cô lại yếu xìu xuống như cũ, lỡ ông Tích trở về hào hứng mà kể cho Tích Lãng nghe cô nói hần như vậy thì hần sẽ thế nào với cô, không dám nghĩ đến, cô là nhất thời to gan nay mới mừng tượng hậu quả.

Cô tựa đầu vào gối, nhìn ra cửa sổ lớn, ngoài kia là thế giới rộng lớn biết chừng nào, mà cô chỉ là một con kiến đang đi tìm cho một nơi để ẩn trú thật kiên cố và học cách để tha mỗi như bao con kiến khác. Hay cô là một hạt cát nhỏ trên sa mạc, chỉ cần làn gió nhẹ cũng đủ để làm cô bay mất tích. Hiện tại, cô không cần lo nghĩ nhưng sau khi hoàn thành hợp đồng, cuộc sống cô sẽ thế nào?

Cô tự đánh vào đầu mình, thì cô sống như bình thường chứ sao, như mọi chuyện chưa có gì xảy ra, vẫn theo quỹ đạo bình thường, cứ như ban đầu cô tới làm sao thì ra về y như vậy, chỉ có cô có thể trạng cuộc sống mình tốt hơn. Còn cô, cô có thể thực hiện ước mơ của bản thân là mở một cửa hàng nhỏ bán hoa, đây là ước mơ thuở nhỏ của cô nhưng nay cô suy nghĩ lại, bán hoa thì lỗ nhiều hơn lời nên cô gạt đi ngay, tốt nhất là cô nên đi kiếm việc làm ở đâu đó và tiếp tục như vậy.

Hồi còn nhỏ, cô cứ nghĩ Trung Quốc là một trái đất riêng còn các nước khác cũng là một trái đất riêng biệt nhưng tất cả đều nói chung một ngôn ngữ, nay nhớ lại khiến cô phì cười ngoắc ngoe vì cô không biết ở đâu ra mà bản thân lại có suy nghĩ bá đạo và ngu ngốc như vậy. Cô còn nói, khi lên máy bay thì máy bay sẽ đưa cô ra khỏi vũ trụ mà bay qua các nước khác, cô còn mơ ước muốn lên máy bay để nhìn thấy vũ trụ nhưng thực ra tất cả các nước là cùng nằm trong một trái đất và cùng hít chung một bầu không khí.

Trẻ con quả thực rất có khiếu làm thiên tài nhỉ? Từ "con voi" có thể tưởng tượng thành "khủng long".

Cô đứng là, có thể trở thành nhà văn thực thụ rồi vì cô cứ có thời gian rảnh là cô liền ngồi ngẩn ra nghĩ ngợi biết bao nhiêu là thứ, cô cũng biết mệt chứ! Cô lại nghĩ đến những người thông minh "nhất thế giới" thì não của những người ấy có khác cô thế nào nhỉ? "Chắc hẳn hơn!". Nếu bây giờ cho cô làm bảng thông báo nghiên cứu gì đó thì bắt cô chết còn nhẹ nhàng với cô nhiều. Cô nghĩ nghề nào cũng dễ, nhất là các nghề về năng khiếu như họa sĩ, nhà văn nhà thơ, ca sĩ, vận vận và mây mây nhưng thực ra nghề nào cũng có cái khó riêng của nó. Cô chưa từng thử qua nên các khía cạnh nhỏ của nó cô không thể nhìn thấu được.

Cô bạn Smith chung phòng của cô khi cô đi du học, share phòng ở chung dù nơi ở rất tồi tàn nhưng đối với cô không thành vấn đề, thường xuyên véo má cô đau điếng và mắng cô nếu có cuộc thi cho ngồi cả ngày chỉ để suy nghĩ thì chắc chắn cô sẽ thắng giải nhất nhưng cô lại nghĩ Smith đã đề cao cô quá, cô chẳng những không biết phân biệt là mỉa mai hay tán thưởng cô nhưng dù sao cô cũng chỉ có một biểu cảm là cười khi người khác nói về cô bất cứ

thứ gì, đó được hình thành thói quen.

Dù sao trên đời này đã có rất nhiều người mĩa mai cô, có thêm một người cũng có thay đổi gì đâu. Cô từ trước đến nay bất cần với mọi thứ nhưng ai là người cho cô hy vọng, cô để bụng mọi thứ nhỏ nhặt lúc trước?

Là hần? Tích Lăng? Cô liền gạt bỏ, đương nhiên không thể là hần. Cục bùn đất như cô mãi mãi không thể xuất hiện trên viên kim cương sáng giá như hần. Cô sẽ mãi mãi là thấp nhất ở thế trần nhìn lên cao những vì sao sáng nhất... là hần.

Cô thần thơ bao lâu rồi nhỉ? Bụng cô kêu réo lên, cô lầm nhảm chẳng phải khi này cô đã dùng bữa tối rồi à? Cô nhìn màn hình điện thoại đã điểm 11h. Nếu bây giờ cô đi xuống dưới lục thức ăn thì cũng không nên, làm phiền hầu nhân nấu cho cô thì càng không đúng vì cô không phải là chủ nhân của cô, sao cô có thể sai khiến.

Cô tự dung thêm sủi cáo của hiệu Tiểu Mễng, chiếc sủi cáo mọng nước được hấp trong xứng lá mây thơm phức, khi giở nắp thì khói bay đầy hương thịt băm. Khi cắn ra, nước trong sủi cáo ồ ạt chảy ra, mằn mặn ngọt ngọt nếu dùng chung với dầu hào thì càng tuyệt vời. Khi cô còn chấp chững biết đi thì cô đã được ăn ở đó và tới tận bây giờ vẫn còn bán và tên cửa hiệu vẫn y như vậy. Cô là muốn ra ngoài tự do bản thân một chút không biết Lăng gia có đồng ý cho cô không, nhưng cô chưa thử thì sao biết họ không đồng ý, họ cũng không xấu xa như cô nghĩ, với lại cô ra ngoài không phải mục đích xấu xa và họ cũng không thể bỏ cô chết đói được. Nói thật chứ cô ở trong Lăng gia đến buồn tay buồn chân.

Cô càng nghĩ càng có ước muốn mãnh liệt hơn lúc đầu, cô liền đi thay đồ ấm, khoác thêm chiếc áo lông dày cộm mới hài lòng vì cô nghĩ cô chỉ có thể nóng chết chứ không bao giờ có thể lạnh đâu. Cô vẫn không quên mang vớ bông bảo vệ chân bản thân, cô sẽ không quên đâu vì đây là thứ cô chẳng thể để nó lạnh cho nên thời tiết thế nào cô cũng phải mang vớ, trừ khi quá nóng bức thì cô có thể miễn cưỡng bỏ ra nhưng sau đó lại vẫn mang vào.

"Minh phải nói như thế nào mới có thể đây?" Cô bước chân đi xuống thang lầu có hơi lưỡng lự vì cô còn chưa chuẩn bị lời nói thật tốt, để họ bị cô thuyết phục tuyệt đối cho cô ra ngoài.

Như cô đoán, hôm nay Tiểu A lại trực đêm, cô nhìn thấu Tiểu A đang ngồi xem máy tính xách tay, gương mặt nhăn nhó như đang nhìn thấy thứ gì đó khiến Tiểu A khó chịu làm lòng tự tin của cô trùng xuống nhưng bụng cô song song đó cũng kêu rất dữ dội nên cô không thể rút lui.

Cô trấn an bản thân.

Tiểu A rất nhạy cảm, biết rõ ai đang nhìn mình nên Tiểu A quay đầu thì hình ảnh cô đập vào mắt, Tiểu A nhú mày vì cô tại sao vẫn chưa ngủ, mặc đồ như vậy là sắp ra ngoài? Khuya như vậy thì còn có thể đi nơi nào? Chẳng lẽ Mao Tĩnh Ly lại rủ rê cô?

Cô thấy Tiểu A đang nhìn mình thì cô hoàn toàn run rẩy, cô sao lại sợ Tiểu A cơ chứ? Nói đúng nhất không phải là vì sợ mà là vì sau cái ngày Tiểu A đột ngột xông vào phòng cô làm cô trở về sau liền ngượng ngùng khi cả hai ở bên khi xung quanh không có ai, cô là thân con gái, cô biết bản thân không dễ dãi, với lại Tiểu A mặc dù rất tuần tú nhưng cô vẫn không có cảm giác thích anh ta và cô cũng chẳng biết con người Tiểu A thế nào nên cô không thể thôi để phòng. Ở Lăng gia không phải gia đình cô, cô một mình bảo vệ chính mình.

Nhưng Tiểu A là người bảo vệ cô, nói đúng hơn hiện tại là thân cận với cô nhất mà cô lại không tin tưởng thì quả là bất trờ.

- Tiểu A, tôi có thể ra ngoài một chút không? Tôi sẽ trở về rất mau.

Tiểu A hí mắt nhìn cô làm cô rất căng thẳng, cố gắng cười thật tươi mà nhìn Tiểu A có vẻ nghi ngờ cô.

- Cô ra ngoài giờ này làm gì? Nếu cô nói thật, tôi sẽ cho cô đi, sẽ không cấm cản cô và cô chỉ việc cẩn thận. Nhưng nếu lý do liên quan đến Mao Tĩnh Ly thì bất cứ chuyện gì tôi cũng nhất quyết không thể đồng ý!

Cô kịch liệt xua tay, Mao Tĩnh Ly là ai, đâu phải "má" cô mà 11h kêu, là cô liền ra ngoài vì cô ta. Tiểu A là đang mĩa mai Mao Tĩnh Ly hay mĩa mai cô ngu ngốc.

- Tôi muốn đi dạo một chút, tôi...

- Cô có thể.

Cô ngạc nhiên, cô còn chưa có nói hết. Dễ dàng như vậy sao? Vậy mà khiến cô bù đầu bù cổ nghĩ ngợi lý do để trót lọt ra ngoài. Tiểu A liếc mắt qua lại thấy cô còn đứng đó thì dọa cô.

- Cô không muốn đi sao? Vậy tôi...

- Không có, không có đâu, anh đã đồng ý thì đừng có rút lui, một lời nói ra của một nam hào hần thì là tứ mã nan truy.

Cô mau chóng "chuồn" ngay lập tức, đâu có "ngổ" mà đứng đấy mãi thêm nữa đâu. Tiểu A nhìn bóng dáng cô mà bật cười thành tiếng.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài, Anh Thực Không Có Đạo Lý!* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

## Chương 23: Tên sao hoá!!!

Cô đi dọc theo con đường lớn, nhìn ngắm bên ngoài Lăng gia, quả thực rất mỹ lệ, không cần bàn cãi, các dinh thự lớn xung quanh chỉ có duy nhất Lăng gia là đèn sáng hết thảy cùng bảo vệ canh gác 24/24. Cô suy nghĩ, Lăng gia là cái quái gì mà phải đến mức này, cô thậm chí đã ở dinh thự riêng của Tích Lăng, nhìn sơ cũng chỉ vồn vẹn 2 bảo vệ mở cửa lớn cho Tích Lăng ra vào, cũng không có quá cầu kì phức tạp như Lăng gia.

Có thể nói phô trương không nhỉ? Nhưng tại sao như vậy, cô còn chưa biết thì cô không thể nói lung tung bêu xấu và đó cũng không phải tính cách của cô.

Cô rút tay vào trong túi áo ấm dày cộm lông mềm, cô không nghĩ lại lạnh đến mức này, nhưng vì cô ăn mặc khá nhiều nên cũng có hơi ấm nhiều hơn là hơi lạnh, cô có thể chịu được. Cô vò tay trong túi mà nghĩ đến bà và mẹ cô, trời lạnh như vậy họ có mặc áo ấm hay không? Có được sưởi ấm tốt không?

Cô lơ mơ không rõ phía trước, chỉ biết ngơ ngẩn cầm đầu đi thẳng, khi qua một con phố vắng nhỏ vì không có đèn giao thông, cô đi thẳng qua luôn không mấy may để ý thì có xe phóng ngang qua như muốn đâm vào cô mà bóp còi liên tục chói tai. Lúc này cô mới hoàn hồn, cô tròn tròn mắt to nhìn tài xế lái xe. Trong lòng cô ừng ực lửa giận, cô đang tính mắng người đó không biết đạo lý hay phép tắc lái xe thì cửa kính hạ xuống là ngược lại cô bị mắng xối xả.

- Cô muốn chết đúng không? Tha cho tôi, tôi còn có gia đình để lo, kiếm xe khác mà chết, đừng gây họa cho tôi, đồ ngốc. Trẻ tuổi thế này cơ chứ, mặt mũi lại càng ưa nhìn...haizzzz

Cô cầm nín hoàn toàn, chấp hai tay đầu hàng, không thể đáp trả được lời nào. Bà lão già nua kia thấy cô ngơ dại ra thì tưởng cô đã bị dọa sợ khiếp vía nên bà quyết định không chấp nhất thêm nên liền phóng xe đi. Cô nhìn lại bản thân, bộ dáng cô chật vật đến nỗi như muốn kết liễu bản thân sao? Cô chớp mắt nhìn ánh đèn đỏ phía đuôi xe đang dần nhỏ rồi mất dần với vẻ mặt khó hiểu sau đó cô bật cười, đang đùa cô?

"Cái bà này..." Cô tự cười rồi lại lẩm nhẩm, lâu lâu lại lắc đầu như bà cụ non. Cô không thể hiểu vì sao bà ta lại có cái nhìn về cô như vậy, chẳng lẽ vô ý đâm đầu vào xe người khác là cô ý chính muốn tự tử à? Cô quả là quá xui xẻo, đi đến đâu cũng bị "chinh".

Về im lặng của con phố bên cạnh, giấy báo bay tán loạn, gió réo làm cô rung mình, không lạnh vì thời tiết mà lạnh vì sợ hãi. Cô đổ mồ hôi lạnh, cô sợ nhất là sợ ma. Cô sợ ma đến độ đi vệ sinh phải có người canh bên ngoài, nếu nhất thiết có thể xông vào nhưng chỉ có thể là nữ nhân. Nhưng nếu cô lâu dần không nhắc đến thì tự cô sẽ quên đi và lâu lâu nhớ lại thì liền giờ chứng cũ.

"Ma còn chưa được các nhà khoa học vĩ đại công nhận, mày sao phải sợ Hy Hy? Mày là siêu nhân, cố lên, đi qua đoạn đường này là ổn thôi!" Cô sợ đến nỗi chân cũng mềm nhũn ra, cô lẻ từng bước chân về phía trước, mắt vẫn loé xung quanh để phát hiện thứ gì lạ thì cô có thể bỏ chạy, vì giải pháp tốt nhất đối với cô là "tẩu" đi là xong.

Bỗng cô nghe tiếng bước chân của giày nam nhân, gương mặt cô trắng bệch, cất không còn giọt máu. Tay từ lâu đã chấp lại với nhau, "Nam mô a di đà phật, án ma ni bác mê hồng..." cô niệm loạn xạ, chỉ có như vậy cô mới phân tán chú ý của bản thân không quan tâm tới nữa. Trời lạnh như vậy mà tay cô vẫn đỏ mề mòi.

"1...2...3" Cô đếm nhẹ rồi thoát cái bỏ chạy, như ma đuổi. Miệng vẫn còn lẩm nhẩm "tín ngưỡng" của cô. Không chỉ có thế cô còn hét toáng "Ma...ma...".

Cô vừa khuất bóng xa thì có người đàn ông vận com-lê có vẻ xộc xệch, đầu tóc rũ rượi, râu mép lúng lúng, nhìn chỗ nào cũng không ra sang trọng chỉ có chiếc vòng nạm bạc trên cổ tay thì có thể nói người đàn ông này khá giả. Trên bàn tay xăm một con đại bàng lớn, vỏ cánh oai hùng. Người đàn ông đang từ sông bài ẩn của con phố này bước ra, thua trắng nên bức tức vô cùng. Giầy đen cứ thế đạp bước cùng về mặt khó chịu, tức giận và tay cầm chặt nắm đấm thì liếc mắt thấy có một nữ nhân đang làm những động tác kì lạ và luôn ngoảnh đi mọi hướng như thể đang đóng phim kiếm hiệp, tay nhỏ bấm các huyệt đạo với nhau mà chia xung quanh kỳ lạ làm người đàn ông này nhíu mày thật chặt. Hắn cũng không định quan tâm nhưng hắn đi tiếp thì tiếng giày vang vọng làm cô hoảng hốt, hắn bị tiếng la réo của cô mà chọc tức giận.

"Mày tưởng đây là phim trường sao? Ma quỷ cái gì cái con điên này, thật là, đã thua trắng mà còn gắp con ngáo đá chưa phê hết thuốc! Xem như hôm nay tao xui tận mạng." Vì ở đây vang vọng tiếng rất lớn nên người đàn ông này vừa bịch hai tai vừa mắng chửi cô, hắn tức như điên, lồng ngực phập phồng với ánh mắt giết người mà muốn đuổi theo nhưng may là cô đã mất hút không để lại chút phương hướng.

Hồng học ~~~

Cô thở hồng hộc, tay chống lên đầu gối bản thân mà hít từng ngụm khí vào nhưng cô lại nhanh ngừng lại vì khí lạnh như vậy, cô hít vào trực tiếp từ miệng sẽ làm cô viêm thanh quản mất. Vì cô thấy khi thở vào mỗi lần như vậy, cổ họng cô rất đau thì thở gấp gấp nên không thể thở bằng mũi mà thở bằng miệng. Lượng khí cô cần ngay lập tức. Nếu thở từ từ bằng mũi chắc cô sẽ bị sốc mà chết mất.

Hôm nay là ngày gì mà đen đui thế không biết? Chân cô muốn rã rời vì chạy như ma đuổi tận nơi. Và bụng cô lại khua trống dữ dội vì cô quá đói. Đến dạ dày cô dịch chuyển cô còn có thể cảm nhận được.

。。。 Cô có quên gì không nhỉ? Cô nhìn lại bản thân một lượt, cô khẳng định bản thân không có quên gì cả, tiền cô mang đầy đủ, điện thoại...à điện thoại đâu rồi? Cô mặt đen nhìn lại phía sau, không phải là đã rơi ở con phố ban nãy đấy chứ? Cô muốn khóc cả lên, cô dỗi đánh lên ngực bản thân, nhưng cô chỉ đánh nhẹ để tự trách bản thân.

Lần này cô rắc rối to rồi đúng không? Cô thờ dài, chắc cô phải quay lại kiểm thôi, nhưng cô biết bắt đầu từ đâu? Cô cắn ngón tay cái của bản thân mà sợ sệt. Miệng lưỡi cô đắng chát, gương mặt ngơ ngác vô hồn nhìn mọi thứ trước mắt nhưng...

Cô có phải bị điên? Điện thoại lúc ra ngoài cô đâu có đem theo!!!!

Cái quái? Cô đâu có đem theo! Trí nhớ cô hôm nay làm sao thế nhỉ? Cô mau mau chạy đến Tiểu Mễ ngay tức khắc, không để cho bản thân kịp nhớ cái gì nữa, cô chỉ muốn ăn mà thôi. Trong đầu cô chỉ còn sùi cảo, sùi cảo mềm mềm...

Chiếc bụng nhỏ của cô hoạt động càng dữ dội, cô cảm giác bản thân đang dần kiệt sức. Chỉ cần băng qua con đường phía trước, chỉ băng qua đó thôi là cô có thể khỏe rồi. Trung tâm Bắc Kinh hiện nay tối ư một màu, vì quá giờ hoạt động của các trung tâm thương mại, giải trí nên đèn đã sớm không còn nữa. Cô chỉ có lẽ mờ nhìn vào bóng đèn đường hiu hắt và có các hộp đèn vẫn còn đèn sáng. Lâu lâu còn có tiếng ô ga của các quái xế.

Lúc cô vừa đi ngang qua hộp đèn Bích Vũ, đã có ánh mắt kịp nhìn đến cô, bắt gặp cô. Hần nhếch môi nhìn một cô gái ngơ ngác với mọi thứ, như thể cô từ dưới quê lên thành thị. Hần sắp phì cười mất thôi. Ai bảo một tổng tài như Tích Lăng hẳn không thể qua đêm ở Bích Vũ? Thậm chí còn nhiều nhân vật đáng gờm khác đều tụ họp lại hộp đèn này.

Hần cảm giác rất rõ ràng, cái cảm giác khi nhìn Lăng Khẩu Thiên đã rất khác với cô gái hiện tại xưng là Lăng Khẩu Thiên kia nhưng hẳn lại nhanh chóng gạt bỏ đi suy nghĩ đó, hẳn mẫn bản thân ngu ngốc vì trên đời này sao có thể có Lăng Khẩu Thiên thứ hai, giống về ngoại hình lẫn nhân cách. Với Lăng gia lớn như vậy, uy tín thì càng được nhắc đến, sẽ không có lừa gạt hẳn, tìm được một Lăng Khẩu Thiên y hệt như vậy thì cũng là bỏ ra rất nhiều công sức đi.

Chiếc băng gỗ xanh ngọc được tô son mài cổ xưa. Nhưng đi đến đầu ngõ đã nghe thấy mùi thơm xộc lên mũi kích thích tuyến nước bọt cô chảy càng mạnh.

- Chào quý khách.

Bà lão khi xưa đứng mức đồ ăn vẫn y như cũ, không có gì thay đổi chỉ có hiện đại hơn một chút là có máy rót nước tự động ở mỗi bàn. Cô đặt mông ngồi xuống ghế cây lùn, cỏi áo khoác ngoài vì không gian bên trong rất ấm cúng, không sợ bản mà tự nhiên chuẩn bị bát đũa và gọi món.

- Bà cho cháu bốn xừng sùi cảo cùng nửa con gà luộc xé sẵn.

Cô không quan tâm cô có ăn hết hay không mà cô chỉ muốn có đồ ăn ngay lập tức. Cô thích mắt nhìn "đồ nghề" ở kia, những "món nghề" này quả thực quá phức tạp, nồi nước lớn sôi sùng sục, hương thơm tỏa vàng thơm nức mũi.

- Ngon miệng.

Cô gật đầu ngụ ý cảm ơn, thức ăn cô gọi đã được dọn lên bàn gỗ nhỏ một lượt, sùi cảo toả hương thêm quyến rũ cô vô cùng khiến cô không còn gì trong đầu nữa, chỉ có mau "chiến" đồng thức ăn này.

Cô rót dầu hào rưới xung quanh, dầu hào trôi trên các viên sùi cảo mọng nước lỏng lách làm cô nuốt nước bọt ừng ực. Cô cầm đũa tre lên, gắp một viên sùi cảo đưa vào miệng, sùi cảo mềm mềm dai dai làm cô không thể nhin được đã gắp thêm một cái nữa vào miệng. Cô ngón nghiền thức ăn vào miệng nhỏ làm nó phồng lên đáng thương, nếu ai mà làm giống cô thì chắc chắn đã chảy cả nước mắt và ối hết ra rồi.

Cô đang bỏ đũa xuống, uống ngụm nước thì đã thấy bóng dáng "siêu" cao của Tích Lăng đang đứng bên ngoài, hẳn ta đang quan sát sơ lược cái quán cũ kĩ này, nhử mồi nhìn cô ngón thức ăn như thể nhin đói cả tháng, có vẻ cô sau này sẽ không còn mặt mũi bảo với hẳn cô là tiểu thư danh giá với hình ảnh hiện tại mà hẳn nhìn thấy. Đôi mắt cô vô tội chớp chớp mà nhìn chăm chăm hẳn, cô sặc nước mà ho dữ dội.

Cô không thể tin được sao hẳn lại ở đây!

Giày nam bóng của hẳn dẫm bước vào quán, cô nhìn qua sao lại có cảm giác hẳn cao quý đến nỗi chỗ nào bước qua cũng trở nên cao quý. Cô tự dưng có suy nghĩ như vậy khiến cô cảm thấy có lỗi với bà chủ Tiểu Mễ đang bận rộn ở kia. Ở đầu mũi cô đã không còn hương thơm của thức ăn nữa mà là nồng nặc hương nước hoa có hơi pha chút rượu của hẳn.

Gương mặt đẹp đẽ của hẳn không chút biểu cảm khiến cô không còn có thích thú ăn thêm nữa dù đĩa thịt gà cô vẫn chưa đụng đến.

"Tên sao hoả này, làm mất hết cả hứng ăn uống." Cô thừa nhận cô không có bản lĩnh để mắng thẳng mặt hẳn nhưng không có ai cấm cô mắng hẳn trong suy nghĩ của cô. Dù hẳn không đứng gần cô nhưng cô vẫn không tránh khỏi áp lực, cô thực sự ghét chính cô thấy như vậy nhưng cô vẫn nhìn lại liền thay đổi tư thế ngồi của bản thân, ban nãy cô có thể thoải mái nhưng hiện tại không thể, cô liền khép hai chân lại, tay cũng đặt lên đầu gối, về tiểu thư lại trở về với cô nhưng hẳn nhìn thế nào cũng không ra ngược lại hình ảnh ban nãy thả ga của cô cứ chập chờn trong đầu hẳn.

Hẳn không hiểu sao hẳn lại thích điệu bộ của cô ban nãy hơn là điệu bộ cứng nhắc hiện tại. Nếu cô có thể là con người thật của cô kể cả khi ở bên hẳn thì có vẻ cô đã có nhiều điểm hơn trong mắt hẳn.

- Chàng trai, cô ấy là bạn của cậu sao?

Hẳn bị lời nói của bà lão gây chú ý nhưng khi hẳn xoay người thì bà lão liền đi đến cầm tay hẳn thân thiết vô cùng khiến cô giật mình tròn mắt nhìn tình cảnh trước mắt.

- Tích Lăng, lâu rồi ta mới thấy con đến đây? Đạo này rất bận rộn sao? À...đợi ta một chút...Tổng Tư Tình đạo trước có gửi ta mạng cái này trao cho con nhưng đợi mãi vẫn không thấy con đến nay bây giờ mới có dịp đưa.

Cô từ nãy giờ vẫn không dám thở mạnh, nhìn hần một chút cũng không dám rời mắt. Tổng Tư Tình? Cái tên thật đẹp quá đi, nhưng cô lại nghĩ đến đây là tên của nữ nhân, chắc chắn không phải của nam nhân vậy thì nữ nhân này có mối quan hệ thế nào với hần? Nhưng cô nhìn qua liền nhận thấy đây không phải mối quan hệ đơn giản vì khuôn mặt của hần đang lại có vẻ không vui vẻ gì, hai tay đút vào ống quần đứng sừng sững trước tầm nhìn của cô. Không có thối lui hay tiến bước nào nữa, cứ thế mà trầm ngâm.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài, Anh Thực Không Có Đạo Lý!* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

## Chương 24: Tích Lăng, mùa đông năm nay thật lạnh...

Bà lão loay hoay tìm kiếm hộp quà năm ấy vì đã rất lâu mà trí nhớ bà ngày càng kém đi, không thể nào nhớ vanh vách mọi thứ được, nên có chút mất thời gian. Cô nhìn qua một thể, hần toàn thân lạnh băng, không hề quan tâm đến như thể đây không phải là chuyện của hần. Cô thắc mắc, vì sao nghe đến Tổng Tư Tình thì hần lại như vậy? Có chuyện gì xảy ra sao? Hần đơn phương người ta? Người ta đơn phương hần? Hay cả hai yêu nhau?

Cô liền nhanh chóng gạt bỏ ý nghĩ hần đơn phương Tổng Tư Tình vì cô không nghĩ hần lạnh nhạt như bản thân không có trái tim hay nhiệt độ ám áp thì hần sao lại có thể đơn phương ai đó được. Và chẳng phải hần muốn ai thì người đó liền ở trong tay của hần sao? Cần gì phải đơn phương, với lại hần rất không có tính kiên nhẫn nên càng làm cô chắc chắn.

Người ta đơn phương hần thì cô nghĩ cũng nên gạt bỏ vì nếu nghe đến người đơn phương mình thì biểu cảm hiện tại của hần là không thích hợp, hần có vẻ rất ghét bỏ và không muốn nghe đến, cô còn nhìn thấy nắm tay hần đang cứng lại trong túi quần, cô lắc đầu nhăm lại, từ trước đến nay trước mặt cô, hần chưa từng tức giận như vậy; còn có hần rất biết kiềm chế bản thân.

Vậy là hai người yêu nhau nhưng đã đổ vỡ, cô thực sự nói qua có thể khen ngợi Tổng Tư Tình vì cô ta có thể chịu đựng và sở hữu tảng băng này thì cô ta đã là số 1. Nếu nói đến người yêu của hần thì chắc chắn Tổng Tư Tình phải rất xinh đẹp nhỉ?

Cô ngạc nhiên với chính mình vì cô y như một Sherlock Homes suy đoán, có lẽ cô đã mê mẩn Conan đến mức nghiện, cô thậm chí đã tiêu tốn hết mọi thời gian rảnh rỗi của mình để "cày" phim, cô không ngờ cô đã là một nữ nhân không thích xem phim hoạt hình nhưng nay lại có thể "nghiện" đến mức này. Cô có thể rành vanh vách từng nhân vật một nhưng khổ nỗi cô xem có bao nhiêu tập đi nữa thì xem lại cô vẫn đoán không ra cách phá án.

Cô đang nghĩ cái gì thế này, cô phải tỉnh táo lại, hiện tại ở đây rất căng thẳng a!!!! Cô tự trách bản thân ngu ngốc, hiện tại còn có thể tự mãn.

Bà lão từ bên trong đi ra gấp gấp, miệng thổi bụi trên chiếc hộp trắng tinh không chút nhiễm bẩn làm cô đoán bà giữ kỹ đến mức nào, cô còn thấy trên chiếc hộp còn có vết mực chỉ đề "Tích Lăng". Ngụ ý của Tổng Tư Tình là gì cô không hiểu nhưng hần lại nhú mày, nhìn chiếc hộp đưa đến trước mặt hần có vẻ sẽ không tiếp nhận.

- Ta nhìn liền biết con muốn ta quẳng nó vào thùng rác nhưng con suy nghĩ lại đi, con bé đã quỳ xuống cầu xin ta hãy giữ nó thật kỹ đến khi trao tận tay con, không thể để nó bẩn đen, làm tạp đi về trắng tinh khôi của chiếc hộp này, nói xem...con còn muốn con bé thế nào mới hả dạ?

Hần khoé môi có chút nhếch cao, ánh mắt thể hiện rõ ràng sự khinh bỉ làm cô lại thay đổi suy nghĩ.

- Tạp đi về trắng tinh khôi?

Hần thấy Tổng Tư Tình ngày càng diễn xuất tốt mặc dù chưa qua trường đào tạo nào dám chứa. Còn lúc trước nghe Tổng Tư Tình bệnh nan y, vô phương cứu chữa nhưng tới nay vẫn chưa nghe báo tử, đáng lẽ cái lúc Tổng Tư Tình chết thì Tân Hi Ca đã ầm ỉ cả lên, hần nghĩ Tân Hi Ca chắc chắn sẽ không chịu cảm nín "cái miệng" bao đồng của cậu ta, rõ ràng...đây là một trò đùa nòng nặc mùi. Đã như vậy, lúc đó sao không nhận tiền của hần mà cả hai cao chạy xa bay hạnh phúc, đừng bao giờ xuất hiện trước mặt hần. Cả hai đều là rỗng túi mà còn làm mặt cao sang khiến hần chán ghét vô cùng, hần vẫn còn nhớ rõ lời nói của Tân Hi Ca kích động thẳng mặt hần và cả lời của Tổng Tư Tình gạt bỏ hần, cảm hận hận, cho dù Tổng Tư Tình làm vậy là có lý do gì đi chăng nữa, hần sẽ không thay đổi cách nhìn hiện tại về Tổng Tư Tình.

- Tích Lăng con đừng trách con bé, con bé chỉ...

Hần liếc mắt đến cô đang chăm chú quan sát hai người hần nói chuyện, hần cũng không muốn cô dính dáng vào chuyện riêng của hần.

- Chuyện này để nói sau đi, còn chiếc hộp thì tùy ý bà giữ thì giữ, quẳng thì quẳng, còn tôi nhận thì không thể.

Cô thấy ánh mắt hần cùng lời nói như vậy thì cô chỉ có một suy nghĩ, hần đang mắng cô nhiều chuyện, hần không tự nhiên trò chuyện là vì cô đang ở đây.

Cô ngán ngẫm lắc đầu, đêm nay cô đã gặp bao nhiêu lần chuyện xui xẻo rồi! Cô cũng rất mệt nên cũng không muốn can thiệp chuyện của hần, cô là không thêm! Nhưng trong lòng cô không hề dễ chịu, như có ngọn lửa giận nhen nhóm nên cô không thể không cầm chặt tay thành nắm đấm.

Nói trắng ra cô nhận từ hắn cái nhìn như vậy, dù hắn không nói nhưng cô cũng tự biết, cô bị thẹn hoá giận chứ thực ra cô rất muốn biết giữa hắn và nữ nhân Tổng Tư Tình kia là thế nào. Nhưng có lẽ, hắn xem ra không thể chia sẻ cho cô rồi, thôi thì cô nên là biết thân biết phận. Chuyện cũng chẳng phải của cô, cô từ trước đến nay không phải là kẻ thích soi mói chuyện của người khác, chỉ là cô tùy hứng như vậy cũng không nhiều.

Cô đưa tay lên mặt bản thân, cô ấn vào liên động tới xương bên trong, cô cười tươi vì cô chưa thể mặt dày đâu, cô xoay người cầm lấy áo choàng mà lấy ra ví tiền nhỏ, bên trong chỉ chứa vài tờ một trăm tệ và chiếc thẻ vàng của ông Lăng cho cô mấy hôm trước nhưng cô vẫn chưa đụng đến.

Cô định âm thầm đi lướt qua và để tiền trả ở quầy thì Tích Lăng đã ôm cô thật thân mật bên người khiến cô hoảng hốt, theo bản năng đưa tay đẩy hắn nhưng thực sự rất khó để đẩy thành công hắn, hắn dính chặt như keo. Gương mặt yêu kiều của cô nhăn nhó, không dám chống cự tiếp nhưng không có nghĩa cô sẽ quy theo hắn tuyệt đối.

- Đây là vợ sắp cưới của tôi. Cô ấy sẽ hay ghen đấy, nên không cần nhắc lại chuyện cũ đâu.

Ý gì đây? Sao hắn lại lợi dụng cô thế này, mặc kệ hắn dù sao cô cũng là vợ sắp cưới của hắn thật, nhìn sườn mặt đẹp đẽ kia làm cô có chút lạnh lòng, vợ sắp cưới của hắn là Lăng Khẩu Thiên, chứ không phải cô. Hắn vì đang đối mặt với bà chủ Tiểu Mễ nên không biết sự biến hoá của cô, chớp mắt cô đã nuốt nước mắt chua chát vào lòng, chỉ còn nụ cười khế hờ hững nhếch, nhìn vào ai cũng như mất. Cô có thể che dấu cảm xúc giới nhưng con người cô lại bán đứng cô.

"Cửa sổ tâm hồn" luôn luôn chân thật, cho dù có thể nào đi nữa nhưng ánh mắt vẫn sẽ không biết nói dối, tuyệt đối chân thật chỉ có khi không thể tin nữa.

Bà chủ lúc này mới để mắt đến cô, quả thực lúc đầu bà chưa nhìn rõ cô nay nhìn lại mỹ mạo đến ngạc nhiên, nhưng bà lại buồn lòng thay Tổng Tư Tình, nữ nhân này từ lâu bà đã xem thành con gái ruột của bản thân, bệnh thành ra như vậy, lao tâm khổ tứ cũng không thể làm Tích Lăng trở về Tích Lăng lúc trước. Bà chỉ có thể chúc phúc cho cô và hắn lúc này, bà sẽ không nhắc về Tổng Tư Tình nhưng nhất quyết bà phải thực hiện lời hứa với Tổng Tư Tình bất cứ giá nào, bà phải trao tận tay của Tích Lăng hắn.

- Ta chỉ cần con nhận lấy nó, ta nhất quyết sẽ không nhắc lại Tổng Tư Tình lần thứ hai.

Hắn thấy bà nhất định kiên quyết, không chịu thay đổi ý định quảng nó giúp hắn, được, hắn sẽ tự quảng. Hắn khoé môi mỏng tạo một đường cong chói mắt, chìa tay ra nhận lấy chiếc hộp "u ám" kia. Tiếc thay nó lại là màu trắng!

Hắn không nói nhiều xoay người mang cô rời đi, chỉ có đặt lại 1000 tệ ở quầy, cô xua tay loạn dưới sự lôi kéo của hắn. "Không phải 1000 tệ là quá nhiều a! Mình chỉ ăn bát quá không hơn 500 tệ." Cô lăm nhăm mắng hắn hào phóng thành tính, chắc trước mặt nữ nhân khác hắn cũng phóng khoáng rút hầu bao như rác, quảng chi phiếu như biển. Ra đến đầu hẻm, cô vì lạnh nên giật tay khỏi hắn, mau mau mặc áo choàng vào rồi mới đuổi theo hắn phía sau, hắn thậm chí không có đợi cô mà bước chân cũng không giây nào bước chậm lại chờ cô mà bỏ cô xa thật xa. Sao tạo hoá lại cho hắn đôi chân dài đến như vậy mà khiêm tốn cho cô ngắn như vậy nhỉ? Thiên vị thật đấy.

Cô xoắn áo dài thườn thượt mà dùng hết bình sinh chạy thật nhanh. Trước mắt, chỉ thấy hắn là đốm nhỏ phía xa thật xa. Dần đến gần, cô thở hồng hộc, ngực cũng muốn đau vì hít khí lạnh gấp gáp. Cô thấy hắn dừng lại thì cứ tưởng hắn thực có lương tâm, thay đổi suy nghĩ mà đợi cô nhưng không, tầm mắt của hắn đã dính chặt ngay thùng rác công cộng, cô đứng nhìn hắn, như thể hắn đang đứng ở thế giới tách biệt với cô. Áp lực vô hình như thể đang tồn tại, cô cảm thấy cô không thể chạm được hắn. Hắn hoàn mỹ như vậy còn cô thì sao? Giấc mộng Nam Kha, đây đúng là giấc mộng Nam Kha với cô, một giấc mộng chớp nhoáng chỉ có vồn vẹn 350 ngày nữa.

Hắn quảng hộp quà đi không chút tiếc nuối, hắn thuận tiện liếc nhìn qua cô, thấy cô ngần ngại nhìn con đường phía trước khiến hắn nhũn mảy. Hắn phá lệ gọi cô một tiếng "Lăng Khẩu Thiên", cô cũng chẳng quay đầu nhìn hắn hay phản ứng lại chút nào với hắn. Hắn sẽ đi về phía cô, hắn đến gần cô cũng chẳng hay biết, cô chỉ có thể cảm nhận mùi hương của hắn đang tiến gần cô nhưng dòng suy nghĩ miên man của cô mạnh mẽ vô cùng khiến cô không còn biết gì nữa, cô nhắm tịt mắt, cô sợ hãi vô cùng.

Hắn định mở miệng mắng cô nhưng lại nhìn thấy cô gương mặt nhuốm đau thương như chiều vàng hoàng hôn xuống, con người lóng lánh hơi nước, nụ cười giễu cợt vô cùng. Hắn đang ngắm nghía cô, mỹ lệ như bầu trời sao đêm, giá trị hàng triệu vạn để có cái nhìn một cái. Nhưng "mỹ nhân" này của hắn, vẫn chưa bao giờ có nụ cười thật lòng để dành cho hắn. Chẳng phải chỉ có nụ cười sao?

Cô nhận ra bản thân thất thần, cô mở mắt tìm kiếm hắn thì cô giật bắn người vì hắn đứng rất gần cô, chỉ cần ngược mặt thì cô sẽ nhìn thấy hắn, cánh môi bạc hắn ním chặt nhìn xuống đỉnh đầu cô mà muốn ôm chặt cô vì hắn cảm nhận được cô có chút run rẩy, cô như con thỏ con đi lạc giữa thế giới hoang dã rộng lớn, còn hắn là chúa sơn lâm, chúa tể. Hắn tự cảm giác được "sứ mệnh" của hắn là sẽ bảo vệ cô. Hắn bỗng ngỡ ngàng trước suy nghĩ của bản thân, cô đột nhiên vui đầu vào ngực hắn khiến hắn có chút giấy giữa trong tâm trí.

Trái tim hắn như có lớp băng đóng lớp lớp bên ngoài, chỉ một chút hơi ấm của cô thì không thể khiến nó trở lại ấm áp như ban đầu nhưng như có lông vũ khiến hắn trong lòng ngứa ngáy, hắn không thể không đổi lại cô.

Cô đang muốn gì? Cô muốn giây phút như thế này dừng lại.

- Một năm sau anh sẽ làm gì?

Hắn cầm vai cô, không có ý đuổi cô ra khỏi ngực hắn chỉ là hắn muốn nhìn thấy biểu cảm gương mặt của cô để biết cô nghĩ gì. Một năm sau hắn sẽ làm gì? Cô hỏi như vậy là có ý gì?

- Em không cần biết tôi làm gì, một năm sau em sẽ là vợ của tôi tròn một năm.

Lời lẽ đẹp đẽ như vậy căn bản không dành cho người thừa thãi như cô, lời ngọt ngào như vậy nhưng cô càng nghe càng buồn. Đúng, cô làm vợ cho hắn tròn một năm và chỉ có một năm.

Trong con người hắn, chỉ còn hình ảnh cô. Hình ảnh nữ nhân nhỏ nhắn mỹ lệ đang khép người trong lòng hắn. Cô mòng mạnh đến nỗi hắn bóp chặt tay thì cô liền bị bóp nát. Hắn nghĩ đến gầy thì lại nhớ hình ảnh đã man khi nãy của cô, hắn lắc đầu cười toe toét vì cô ăn như vậy mà vẫn gầy trơ xương, chả bù cho mấy diễn viên nổi tiếng, đã phải nhìn ăn khổ cực thế nào để thích hợp với tính chất công việc. Hắn nhớ Trác Tiêu Đồng đã xanh xao mặt mày thế nào mà gọi hắn nửa đêm cầu xin một chiếc pizza thịt xông khói. Nói ra mới biết Trác Tiêu Đồng đã nhịn ăn cả tuần lễ để tham gia chiến dịch gì đó hắn quên mất rồi nhưng điệu bộ của Trác Tiêu Đồng thực sự thê thảm như người mất hồn, nhắc đến đồ ăn thì Trác Tiêu Đồng như rơi chín tầng địa ngục.

Hắn nhìn lại đồng hồ, cũng không còn sớm nữa, chắc gần sáng, tầm 4h56. Hắn định mang cô trở về Lăng gia thì cô lắc đầu, cô nói hắn, cô muốn ngắm mặt trời mọc nhưng cô không mong hắn không thích nhưng bắt buộc phải ở lại cùng cô. Cô nói hắn có thể về trước nhưng hắn dù sao cũng là nam nhân, đầu đội trời chân đạp đất, đầu thể nhân tâm bỏ cô thể này một mình. Hắn cùng cô tản bộ dọc theo con đường dốc để đi lên đồi cao. Cô ngượng ngùng chạy lên nắm tay hắn, dung nhan mỹ mạo không ngăn được đồ lên khiến hắn không khỏi tim đập mạnh vì lâu rồi hắn mới có cảm giác này, có người bắt lấy tay hắn mà chạy trước như thế này. Hắn nhìn tóc cô bay trong gió, khoe miệng cong tuyệt đối, hắn cười thành tiếng hoà vào tiếng cười của cô. May là cô không có phát giác hắn cười, nếu không cô lại có đứng hình mà mê mẩn hắn khiến hắn lại có cơ hội chê cười cô.

Chiếc hộp được quăng ở kia, nắp hộp bị bay đi, chiếc hộp méo mó, hình ảnh của một nam nhân vừa ngây ngô vừa tuấn tú nằm trên đồng rác nhưng cũng thật cảm thấy tách biệt với dơ bẩn.

"Tích Lăng, mùa đông năm nay thật lạnh..."

Có lẽ sau dấu 3 chấm kia là "...cũng không lạnh bằng anh!"

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài, Anh Thực Không Có Đạo Lý!* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

## Chương 25: Tôi vừa bỏ đi em đã không chịu được cô đơn?

"Người ta thường bảo, những cặp đôi cùng sống sánh bên nhau ngắm mặt trời mọc, nhật tứ thì sẽ cùng sống với nhau đến đầu bạc, đến thiên trường địa cửu." Cô đã thường rất nghe nói nên cô muốn đổi lòng gạt người, cô muốn cùng Tích Lăng ngắm nhật tứ, trong lòng cô thầm niệm nếu như cô làm như vậy, hắn sẽ càng yêu thích Lăng Khấu Thiên nhưng cô lại đổi lòng vì cô thực ra muốn cô cùng hắn, chính là Lục Nan Hy cùng hắn ngắm nhật tứ. Có thể thay đổi tự nhiên một lần không, cô muốn hiện tại cô trở về là Lục Nan Hy để đổi hắn.

Cô được hắn cõng trên vai, toàn thân cô nóng ran nhẹ bằng, khoe mắt nặng trĩu cứ như muốn thiếp đi nhưng cô sợ mọi thứ sẽ như giấc mơ khi cô tỉnh lại thì sẽ không còn gì chỉ ngoài một môi. Bờ vai của hắn rất rộng, cô gác đầu như trên chiếc gối êm ái cũng không cảm giác sẽ trượt ngã, lưng hắn rất ấm, tay rắn rỏi của hắn ôm chặt cô.

- Tích Lăng... nếu...

Cô định hỏi hắn "Nếu em là em, anh có phá lệ thích em không?" nhưng cô nhanh chóng chặn miệng bản thân lại, cô hỏi như vậy chắc chắn hắn sẽ nghi ngờ cô bị điên hoặc sẽ lộ chuyện ra, cô là không muốn bị đi tù, cô còn rất trẻ tuổi nha!!!

Hắn nghe tiếng cô gọi hắn, hắn dừng lại sai chân, đầu hắn quay nhẹ một bên, cô mím môi, gấp gáp chữa lại.

- Nếu anh đi chậm như vậy, xem chừng chúng ta trễ đấy!

Hắn muốn cản rằng mắng cô, hắn phải đi chậm như vậy là vì ai? Còn phải neo một vật cồng cênh là cô trên lưng đây. Hắn nâng cô lên một chút cho cân bằng lại, không rảnh đôi co với cô, đi tiếp. Ánh đỏ đã dần lên, nhuộm cả cô và hắn một màu đỏ chói, cô không biết cảm giác cô thế nào nhưng cô sẽ nhớ mãi khoảnh khắc này, khoảnh khắc hắn cõng cô đi dưới mặt trời mọc, cô êm đềm cứ thế mà được hắn cõng lên tới đồi lớn.

- Một không?

Cô nhìn lại phía sau, quãng đường đi qua đã rất dài, nhưng hắn lại chẳng nói chẳng rằng câu nào nên cô cũng cảm thấy có chút áy ngại, hít sâu một hơi lấy dũng khí mà đưa tay mà lau đi mồ hôi mỏng lên trán hắn. Hắn ánh mắt có chút sùng sốt, nhìn bàn tay trắng mịn non mềm của cô đang cẩn thận lướt trên trán hắn nhưng hắn lại không có ý định trả lời cô nên cô bấu môi rụt tay về khiến hắn bỗng cảm thấy có chút mất mát.

Lên đến đỉnh đồi, hắn thả cô mạnh xuống, cô dùng từ "thả" còn nhẹ, nói trắng ra là hắn "quăng" cô như rác bần trên người hắn vậy. Cô liếc mắt trừng hắn, hắn ngược lại không chút biểu cảm gì mà nhìn thứ đồ chói ở phía xa, cô cũng vì chói mà nhìn theo ánh mắt hắn, lấy tay che đi bớt nhật quang.

"Chúa ơi!" Cô muốn hét lên vì quá đẹp, cảnh thiên nhiên hùng vĩ này quả thực khiến cô say. Nhưng quan trọng hơn, cô và hắn cùng đứng bên nhau, như hai tình tử cầu chạm vào nhau, cô dừng cảm hơn mà dang tay ôm bóng lưng cao ráo của hắn. Hắn cứng nhắc cả người nhưng không có nửa điểm nào thể



hiện hấn muốn đẩy cô ra. Hấn không dám xoay người để cô bắt gặp hấn vì đây là lần đầu tiên hấn ngại ngùng trước nữ nhân.

Cô dựa vào lưng hấn cũng đỏ mặt như muốn đốt cháy hấn, tim cô đập nhanh, ngực phập phồng dữ dội, cô muốn hấn nghe nhịp đập của cô vì hấn mà thành, cô nhắm cụp mắt. Cô thích hấn thật à?

Cô dù thế nào cũng không có dũng khí dùng thân phận bản thân ở bên hấn. Với lại, phá vỡ hợp đồng là điều cô không muốn nhất. Cô chẳng phải cảm lòng không được thích hấn sao? Nhưng nay cô lại thốt ra cái gì? Lời lẽ cơ thể này là cô đang tự "bán đứng bán nằm" bản thân cô?

Hấn thắc mắc, tại sao cô luôn luôn dùng cả tên họ mà bộc lộ với hấn mà không phải là đại từ nhân xưng, chẳng lẽ không phải Lăng Khẩu Thiên thì từ "em" khó dùng hơn? Hấn cảm nhận được cái ôm của cô, rất khó tả đối với hấn, không chỉ đơn giản là cái ôm mà là cái gì đó lớn hơn nhưng hấn vẫn chưa đoán ra được.

- Tích Lăng, tuần sau chúng ta sẽ cưới nhau. Uhhh...Lăng Khẩu Thiên cùng Tích Lăng sóng tay đi lên lễ đường..

Cô như thể đang kể cho ai nghe về chuyện của Lăng Khẩu Thiên, chứ không phải của cô, hấn càng nghe càng sai. Hấn nhảy bèn đoán ra là mờ nhưng vẫn chưa dám xác định điều gì. Giọng điệu cô sao lại thành ra thế này, hấn nghe qua đều là buồn bã, chẳng lẽ cô không thích được gã cho hấn à? Hấn lưu loát xoay người, cô có chút giật bắn người vì cử chỉ đột ngột của hấn, tay cô vẫn còn giữ nguyên tư thế ôm hấn nhưng hiện tại đã là đang gợn ra không trung trống phộc, cô chưa kịp phản ứng thì môi đã bị phủ xuống. Hấn luôn đối với cô như vậy, tưởng môi cô là khối kẹo mềm mà gặm cắn tùy thích hấn.

Cô dù rất đau nhưng cô bám vào tay bản thân cũng nhất quyết không kêu lên tiếng nào, vì cô biết hấn sẽ không thích cô kêu ca. Mây nét núi của cô run rẩy nhưng lại nhanh chóng giãn ra. Hấn thu mọi thứ vào mắt, bỗng lửa giận ừng ực khiến hấn nắm chặt tay cô như muốn bóp nát nó đi, hấn trụ cô xuống nên cô cảm thấy đau điếng rồi cảm thấy cô như cũ nhưng lần này lại là muốn nhai nát môi cô khiến cô không khỏi thở gấp. Hấn như một ác ma ở trên người cô khiến cô sợ hãi, cô ý muốn kháng cự nên cô đẩy hấn, hấn lại vì thế mà càng tức giận. Con người sáng như con hồ muốn nghiền nát cô, hấn mạnh tay đi xuống cơ thể cô khiến cô có phản ứng mà kháng cự càng dữ dội, hấn ngược lại không vì thế mà lại đẩy tay nhỏ bé của cô, hấn đẩy một cái thì tay cô trật đau, cô mở to miệng để hít thở dồn dập.

- TÍCH LĂNG...MAU TÌNH CHO TÔI...um....aaa

Cô hét toáng lên, sợ sệt và nước mắt cũng rơi xuống nhưng mọi thứ hấn đều như không nghe vẫn như cũ, hấn thấy khuôn miệng của cô đang quá mức phiền phức hấn lại ngậm môi cô, nhưng tay lại chưa bao giờ nhẹ nhàng mà lần trên cơ thể cô. "Con xin người, trời phạt ời hãy cứu con...huhhhh".

- ư...buông...r...a...

Cô cố gắng hết sức giật tay khỏi sự khống chế của hấn, cô hiện tại một môi toàn thân, ở môi lại càng đau đớn khiến đến đưa lưỡi liếm môi cũng không dám, cô cụp mắt nhìn hấn, nhìn vầng trán đẹp của hấn mà cầu mong hấn có thể ngừng hành hạ cô, cô không biết cô đã làm gì cho hấn giận nhưng nếu hấn cần thiết cô sẽ xin lỗi hấn thực chân thành.

Hấn ghét nhất là có người kháng cự hấn, hấn như muốn bóc hoá khỏi đầu, hấn một tay hạ xuống xé rách áo của cô đang mặc, môi cô rỉ máu, mùi tanh nhẹ lan toả cả khuôn miệng hấn và cô. Cô ngừng kháng cự, ánh mắt bất lực cùng vô hồn lang mất đi hướng khác, hấn sao có thể đối với cô khủng khiếp như vậy? Cô buông lỏng tay, đỡ đỡ vô cùng, gió man mát thổi qua làm cô lạnh lẽo, áo cô chỉ còn hai mảnh yếu ớt, cúc áo đều bật ra hết khó coi, cô như muốn điên lên nhưng không có sức lực để nổi điên. Rõ ràng lúc này chẳng phải rất tốt đẹp? Cô này còn mơ tưởng cùng hấn sống đến thiên trường địa cửu nhưng nay cô lại cười khinh bỉ ý nghĩ của cô.

Hấn như tỉnh lại, hấn nhìn vào con người đen sáng của cô vô cảm, gương mặt phờ phạc như không còn cảm giác với mọi thứ. Hấn tay cũng tự giác buông tay cô, hấn nhìn thấy làn da chói trên tay cô khiến hấn chớp mắt hồi hấn.

- Lăng Khẩu Thiên, nhìn tôi.

Cô cười nhẹ trong lòng, hấn lại giờ trò quyền lực mà ra lệnh cho người khác. Cô vẫn nằm yên như vậy, không có nhúc nhích liếc mắt nhìn hấn. Tóc tai cô rũ rượi xuống vai, tóc con có khi bay tứ tung làm cô càng xinh đẹp mỹ lệ. Môi cô gợn máu sùng ghê người, nhưng hấn để ý cô chẳng kêu đau tiếng nào. Hấn thấy cô lì lợm không nghe lời thì vươn tay nắm chặt cằm cô, cô lại nhú mồm vì đau mà nghe theo nhìn hấn, gương mặt tuấn tú này, trước mắt cô, có thể một phút là thiên thần, một phút là ác quỷ.

Giấc mơ của cô trở về hiện thực, như một tấm kính đẹp để...bị vỡ nứt.

Cô quay mặt về phía hấn nhưng cô nhắm cụp mắt lại, hấn nổi trận lôi đình quăng cô sang một bên, bỏ đi một nước. Bỏ lại cô cùng ánh mặt trời non đỏ mê người. Cô lúc này phá lệ không mở mắt, nhưng nước mắt cô chảy xuống hai má nóng hổi. Lần đầu tiên cô sợ đến như vậy, cô cầm lấy hai mảnh áo duy nhất mà lì lợm không mở mắt. Hấn nhất định không quay đầu, không nói không rằng bỏ đi. Cô ngồi trên nền cỏ, cô cảm giác lạnh lẽo vô cùng dù xung quanh rất ấm áp. Cô hiện tại bộ dáng thê thảm vô cùng, cô hiện tại cũng không muốn ai đó thấy bản thân, cô nằm khẹp mình lại, ôm chặt bản thân, cứ thế mà dựa đầu vào cỏ êm mà hưởng thụ một chút yên tĩnh giúp cô bình tĩnh trở lại.

Tiểu A đứng đằng xa, nhìn cô đang co mình mà ôm bản thân nằm ở kia, bộ dáng không khác mới từ địa ngục trở về. Tiểu A cũng không muốn làm phiền cô nên Tiểu A ngồi xuống mà quan sát cô từ xa. Tiểu A biết cô hiện tại sẽ không muốn ai nhìn thấy bộ dáng thê thảm cô nên Tiểu A sẽ nhất quyết không đến gần. Từ khi cô ra khỏi Lăng gia, Tiểu A luôn theo sát phía sau cô, cô hôm nay đã "vất vả" rồi! Nhưng Tiểu A có chuyện cần phải báo cô ngay, nếu không sau này cô sẽ hận bọn họ, cô sẽ hận. Tiểu A sẽ không làm theo lời bà Lăng là giấu cô.

Tiểu A bứt rứt không thôi, nhìn cô rồi lại nhìn xuống dưới chân. Cuối cùng cũng quyết định cất bước lại chỗ cô. Cô nghe tiếng giày nện xuống cỏ cứ



tưởng hấn sẽ quay lại nhưng người cô nhìn thấy là Tiểu A, cô bỗng cảm giác an toàn hấn, chỉ có Tiểu A là toàn tâm toàn ý bảo vệ cô "trong 1 năm". Nhưng cô có nhìn lại bản thân, mau chóng cầm lấy vạt áo mà che chặt, không ngại Tiểu A nhìn thấy hành động này của mình.

- Lục tiểu thư, tôi...tôi có chuyện muốn nói với cô.

Lại chuyện gì đây? Lại có chuyện gì ấp úng mà không thể nói thẳng thừng với cô, cô híp mắt sung đỏ nhìn Tiểu A khiến Tiểu A càng thêm không thể nói ra. Sao Tiểu A có thể nói chuyện bà cô vừa mất hồi rạng sáng hôm nay, Tiểu A trong dự đoán cô sẽ điên tiết lên mà ruồng bỏ tất cả nên Tiểu A vẫn không dám mở bất cứ lời nào, nhưng cô thì khác, cô hồi hộp cùng ánh mắt mong chờ chuyện của Tiểu A, cô bỗng có dự cảm không lành. Chuyện khó nói với cô không nhiều, chỉ có liên quan tới bà và mẹ cô, không lẽ hai người họ gặp chuyện không lành.

Cô gắng gượng toàn thân đau đớn đến gần Tiểu A, nắm chặt tay anh ta, hai mảnh áo lát phát trong gió càng thêm đau thương. Trong đầu cô chỉ còn giấc mơ lưỡi hái hôm đó. Cô càng thêm gấp gáp mà dựa vào người Tiểu A, Tiểu A nhủ mày kiếm, vượn tai đỡ cô.

- Tiểu A, anh mau nói cho tôi, chuyện gì?

Nghe giọng cô hốt hải, Tiểu A biết cô đã đoán được một ít nên không giữ nữa mà mạnh dạn nói cô, Tiểu A sẽ có cách từ từ an ủi cô.

- Lục tiểu thư, bà của cô...vừa.....mất vào rạng sáng.

Bà của cô? Bà cô mất rồi! Bà cô còn chưa nhìn thấy cô bước vào lễ đường của bản thân, chưa nhìn thấy cháu ngoại, chưa nhìn thấy cô cười hạnh phúc bên chồng cô và cô cũng chưa gặp bà lần cuối. Chưa kịp chụp một tấm ảnh gia đình hoàn chỉnh. Sao bà lại nở bỏ rơi cô như vậy, còn mẹ cô phải làm sao khi ở Ngự Tây một mình đây? Cô ngược mắt nhìn Tiểu A, con người cô lạnh lạnh nước mắt, mọi thứ phía trước nhoè đi, cô cảm giác bản thân như đang ở nơi ảo mộng nhưng vòng tay Tiểu A đỡ cô nên cô không cảm giác hư ảo nữa, trước mắt cô chỉ còn lơ mờ gương mặt của Tiểu A còn bên tai thì vang vọng tiếng gọi của bà cô.

"Tiểu Hy, ta cho cháu tiền này, hôm nay đi học nhớ mua bánh kẹo mà ăn."

"Tiểu Hy, học đừng gắng sức. Uống ly sữa này đi, chân cháu không chịu được nhiệt, nhớ phải mang vớ vào."

"Tiểu Hy, ta biết con có nhiều điều cất giấu trong lòng không muốn nói."

"Tiểu Hy, cháu của ta là tuyệt nhất, là xinh đẹp nhất."

"Tiểu Hy....."

Sao lại thế này, ông trời đang trừng phạt cô?

Cô sốc toàn tập, không nháo không loạn mà cô lại chết đứng, nước mắt không điều khiển được rơi dày đặc trên má khiến cô không còn cảm giác gì nữa, mọi lực đều dựa Tiểu A đỡ cô, cô khoé miệng nhuếch cao như tự giễu bản thân cô. Tiểu A thả nhìn cô điên loạn khóc la còn dễ chịu hơn là nhìn thấy cô như vậy. Im lặng chính là nỗi đau tột cùng lớn nhất, chính là nỗi sợ hãi nhất. Tiểu A không ngại ôm cô vào lòng, cô cũng không buồn đẩy ra, cô hiện tại đầu óc trống rỗng, không còn biết gì ngoài những lời nói của bà cô.

Ánh đỏ trên vai cô như làm cô dần trùng xuống, cô còn nhớ bà cô ngồi ở lò sưởi, trên tay lúc nào cũng cầm quyển album ảnh của cô hồi nhỏ, có lúc ngớt miệng bảo cô xinh đẹp, song, lại bảo cô đáng yêu thập phần.

Hấn, sau khi thư ký Mộ quay xe đến, hấn đã sớm bực nên đã lên xe nhưng xe vừa lăn bánh, hấn lại đột nhiên ra lệnh dừng xe vì cô, hấn nhanh chân quay lại bế cô lên xe nhưng trước mắt lại thấy Tiểu A đang ôm cô, cô cũng dựa vào ngực của Tiểu A mà gục mặt vô cùng thấm thiết, hấn càng giận hơn lúc trước, lồng ngực lên xuống, hít vào toàn khí lạnh.

- LĂNG KHÁU THIÊN.

Cô không nghe, cũng không muốn nghe, vẫn vô lực dựa vào Tiểu A, nhưng Tiểu A lại có phản ứng nhưng nhìn cô như vậy không nở buông ra. Tích Lăng hấn thấy một màn như vậy, mày kiếm nhú chặt đến muốn đụng vào nhau, Tiểu A biết hấn đã giận tột cùng nên có chút lay cô nhưng cô thủy chung không có phản ứng, cô như đã chết thật sự, chỉ có cơ thể vẫn còn hơi ấm để cho cô biết cô còn sự sống.

Trong đầu cô không còn cô là Lăng Khẩu Thiên nữa, cô không muốn làm Lăng Khẩu Thiên nữa, cô không muốn nữa.

- Không...không...tôi không muốn làm Lăng Khẩu Thiên nữa, mau...mau lên...đưa tôi đến gặp mẹ tôi...T...iểu A..... tôi...không muốn làm nữa...không cần tiền nữa....huhuhh...không cần nữa...

Cô phá lệ, giọng nói rí nhỏ như muỗi kêu, giắt lấy một bên áo của Tiểu A, Tiểu A nghe từng lời nói của cô như đánh thẳng vào hấn, cô cầu xin thương khiến Tiểu A cũng nhắm cặp mắt lại nhưng hiện tại, Tiểu A nên xử sự làm sao cho vừa lòng cả Tích Lăng và thuận lòng cô đây?

Bắc Kinh xinh đẹp này, đối với cô luôn luôn màu sắc rực rỡ, nhưng hôm nay lại đen xì một màu trống rỗng. Lòng cô xé nát như chiếc áo của cô đang vụn. Cô cầm chặt chiếc áo rách rưới, tay cô hằn lên đỏ ửng. Gương mặt xinh đẹp của cô hiện tại không còn hồng hào sức sống mà là một màu trắng bệch.

- Tiểu...A...hức hức....đưa tôi đến Ngự Tây lập tức...tôi...xin anh...

Tiểu A vẫn không nhúc nhích, cô buồn bực tột độ, cô nổi nóng, trong suy nghĩ của cô Tiểu A vốn dĩ không xem trọng lời nói của cô à? cô mở miệng cầu xin, Tiểu A vẫn không xem lời nói cô có trọng lượng nào. Được! Tiểu A không đưa cô đi thì cô sẽ tự đi, cô còn chưa có bị liệt hay tàn phế. Nghĩ liên tục, cô đẩy mạnh Tiểu A, Tiểu A không nghĩ cô làm như vậy thì liền không kịp phản ứng té ngã xuống đất, cô thoát khỏi vòng tay Tiểu A thì liền một mực chạy thẳng không thèm nhìn lấy Tiểu A một cái nào, Tích Lăng đứng đó như chờ trông nhìn cô vô hồn. Hắn vốn muốn đuổi theo cô nhưng bước chân của hắn lại cứng nhắc một chỗ, cứ thế nhìn cô rồi quay lưng lên xe, không còn do dự nữa.

Tiểu A nói đúng là không dám chạy theo cô. Sợ cô sẽ làm chuyện gì đó đại đột nhưng cô đâu có điên, cô là con một nếu cô tự tử thì mẹ cô phải làm sao, bà cũng tự tử theo? Cô chợt có chút suy nghĩ đến ba cô, ông ta nghe tin bà mất liệu ông ta có vác cái xác đến thấp nén nhang, nếu có thì cô có thể miễn cưỡng gọi một tiếng ba thân ái một chút nhưng nếu ông ta không vác mặt đến thì cô hứa trời có sập cũng không muốn dính líu đến ông ta, mặc xác ông ta chết thì chết, sống thì sống. Đừng bao giờ gọi cô một tiếng con gái nào vì quá là buồn cười.

"Con đường phía trước là đến Ngự Tây, con đường phía trước....là đến Ngự Tây...chính là con đường này..." Cô cứ lầm nhảm rồi bước đi như vậy, cô chỉ còn chiếc áo khoác lông to bên ngoài để che đi sự xấu hổ của cô. Bước đi loạng choạng như một nữ nhân bết rượu, say xỉn không khác. Cô quá thực như say rượu thật sự vì tâm trí cô quay cuồng điên đảo.

Tiếng kèn xe vang lên bên tai, đúng hơn chặn đường cô. Cô nhẹ nhàng đi lách sang một bên, không có muốn để ý nhưng vẫn dai như đĩa là bóp kèn in ỏi. Cô quay phắt người, không phải Tiểu A mà là Tích Lăng, chiếc BMW đen bóng sang trọng đang ngăn đường cô, cô định giơ tay chỉ thẳng mặt thì cô liền hạ xuống ngay lập tức, hiện tại cô đã quá nhiều chuyện xảy ra, cô không muốn cự cãi vô dụng với hắn. Hắn cũng không có ý định buông tha cô, như một ác ma cầm lưỡi hái, lúc nào cũng có thể gạt lấy mạng sống của cô như chiếc lưỡi hái trong mơ đã hái đi mạng sống bà cô.

- Lên xe, tôi không muốn nhiều lời với em

Cô cũng vậy nên cô mau chóng ngoan ngoãn lên xe, nhưng vừa yên vị trí, cô đã thẳng thừng yêu cầu cô muốn đến Ngự Tây. Nếu hắn không đồng ý thì cô sẽ rời xe nhưng cô có thể dễ dàng rời xe với hắn sao? Nhưng cô chắc chắn cô sẽ làm mọi cách để xuống xe nếu hắn ép bức cô.

Hắn vươn tay đỡ đầu trên kính, nhìn cô, khoé môi nhếch cao, liếc mắt ra lệnh thư ký nghe theo cô mà lái đến Ngự Tây. Cô cảm giác nguy hiểm, sao hắn có thể dễ dàng như vậy nghe theo cô, cô có chút cảm thấy khó ở, đối với ánh mắt hắn cùng nụ cười kia cô có chút rùng mình rùng mẩy.

- Tôi mới vừa bỏ đi, em đã không chịu được cô đơn?

Đây chính là mục đích chính hắn quay lại? Để lăng mạ cô? Vậy thì cô sẽ không đáp lời vì cô biết hắn sẽ không chịu nghe cô giải thích, còn hắn thì ngược lại hắn lại khao khát muốn nghe hơn bao giờ hết. Thấy cô im lặng, đây là mình chứng gì? Cô ngầm đồng ý với hắn sao? Hắn biết Tiểu A với cô không có quan hệ gì hơn là chủ nhân với vệ sĩ nhưng như ban nãy đã không còn tính chất công việc nữa, mà là quá thân thiết. Người phụ nữ của hắn thì chỉ có thể thân mật với hắn.

- Sao không trả lời, tôi đoán đúng hay nhầm? Hay trúng tim đen, hay em bị câm?

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài, Anh Thực Không Có Đạo Lý!* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 26: Đừng bao giờ trở lại đây nữa

Đinh thự Ngự Tây ở trước mắt, cô gắng gượng không khí phức tạp căng thẳng hiện tại, cô không dám thở mạnh, có chút quay đầu thì nhìn thấy xe Tiểu A phía cô, cô thở phào, cô định cười với hắn thì cô nhớ lại hắn đã từng nạt cô không được cười với hắn.

Hắn thấy cô có phản do dự nhìn hắn, cô nghĩ cô có nên chồm đến chủ động hôn hắn hay không? Cô không nên làm tổn thời gian thêm, hắn chồm đến phủ môi cô, cô đau đớn vì môi cô còn sưng đỏ gớm máu. Cô có chút nắc nhe nhưng hắn đã phủ môi cô nên cô không thể phát ra tiếng, hắn cứ nghĩ cô không kêu là không đau nên vẫn mạnh bạo như cũ khiến cô đau muốn chết. Khi hắn định rời đi, cô lại chồm đến giữ lại đầu hắn, lưỡi cô quăn lấy lưỡi hắn nóng bỏng khiến cô có chút trầm mê, cô ngu ngơ mút môi hắn rồi lại liếm môi hắn, học theo cách hắn mà xoay lưỡi trong khoang miệng thơm tho của hắn. Tay cô cứ giữ ở sau gáy hắn, cô cảm thấy cơ thể bản thân nóng rần rần nhưng cô sực tỉnh lại, cô có chút lưu luyến rồi khỏi môi bạc hắn, hôn nhẹ lên má hắn.

Mùi hương thiếu nữ thơm tho tự nhiên vẫn còn ở đầu mũi hắn khiến hắn mê muội. Cô hôn má hắn một cái thẹn thùng khiến hắn tim cũng đập mạnh, chưa kịp phản ứng thì cô đã xuống xe và đi khuất sau cửa lớn. Hình bóng nhỏ bé đó đã đi vào lòng hắn sao? Không thể...

Thư ký Mộ nhìn thấy lệnh của hắn thì khởi động xe không dám chậm trễ, thư ký này giờ muốn nổ mắt vì hình ảnh nóng bỏng phía sau ghế, thư ký Mộ đã rất mệt mỏi phải úp đầu vào vô lăng. Nghe hắn bảo lái xe thì thư ký Mộ vui như bắt được vàng.

Cô vừa đi vào thì không khí ẩm đậm đã xông vào cô khiến cô rơi nước mắt, cô đi lên lầu, hầu nhân dẫn cô đến phòng nghỉ lớn, vừa đi vào cô đã nhìn thấy mẹ cô gục trên giường, hai mắt sưng húp, khóc đến gra trái giường ướt một mảng lớn, cô khóc càng dữ dội, bà cô bất động nằm đó, gương mặt luôn luôn cười với cô mỗi khi thấy cô thì giờ đây bất động nằm đó, không nói không rằng nửa lời nào mà nhắm mắt xuôi tay, trên khoé môi vẫn còn vương một nụ cười nhạt khiến cô nhìn vào càng thêm khó chịu, đây là lỗi của cô, cô bứt rứt không thôi, nếu cô luôn ở bên bà thì cô đã có thể gặp bà lần

cười.

Cô bứt rứt nắm tay chặt thành nắm đấm, cắn răng mà vô lực khuyu xuống ngồi dưới nền lạnh mà ồ ạt nước mắt chảy ra, cô muốn hét lớn để thoả lòng bản thân nhưng cô không thể. Mẹ cô nghe tiếng nấc thì quay sang nhìn thấy cô ngồi đó, nước mắt nước mũi tèm nhem, bà vô hồn nhìn cô khiến cô sợ hãi mà chồm đến cầm lấy tay bà, bà không nắm lại mà bà gạt đi.

- Mẹ...đừng làm con sợ....

Bà ánh mắt hình viên đạn nhìn chằm chằm cô, lòng bà đau như cắt, nhìn cô đã không còn ồm yếu như trước nên có chút vui lòng nhưng bà cô đang nằm đó, bà không thể vui về vì cô.

- Hy Hy...đi đi...đừng...bao giờ quay trở lại nơi này nữa... bà của con...mẹ sẽ thổ táng rồi cúng kiến, không cần con ở đây.

- Hức...không...con muốn cùng mẹ thổ táng bà...con không đi...huhuh...con không muốn đi...mẹ....đừng xa lánh con...

Cô nghĩ mẹ cô là đang trách cô, cô càng uất ức khóc lớn. Tiểu A đứng ở phía cửa nhìn tình cảnh này không biết làm sao thì mẹ cô đã liếc nhìn Tiểu A ra dấu cho Tiểu A mang cô đi. Nói thật, bà có chút trách cô, thực sự rất buồn về cô, nhưng bà không nỡ trách cô ngoài mặt nên bà chỉ có thể làm như vậy.

Tiểu A gặt đầu, máy móc đi vào mà bế cô ra nhưng cô nhất quyết liều mạng giãy giụa, cô còn chưa đựng bà, cô sao có thể đi như vậy?

- Tiểu A...buông tôi ra...tôi muốn chạm vào bà tôi một lần thôi... Tiểu A...

Cô thành công thuyết phục được Tiểu A, cô liền nhanh chóng lồm cồm đến bên giường, cô vẫn quỳ trên đất, vươn từng ngón tay chậm chạp chạm vào gương mặt trắng bệch thiếu sức sống của bà, quả thực bà đã đi rồi, bà không lừa cô. Cô nhớ lúc nhỏ bà bảo cô "Trên thế giới này, sự sống và cái chết không đáng sợ, Tiểu Hy, thứ đáng sợ nhất là không thể sống với người mình yêu. Thiên thần chỉ giáng xuống trần thế một lần trong đời, nhưng người quay trở lại thiên giới đã khổ đau vô cùng vì thiên thần phải lòng một nữ nhân xinh đẹp nhưng nữ nhân này không yêu thích thiên thần. Lúc đấy, thiên thần mới nhận ra cho dù có là thiên thần đi chăng nữa cũng chẳng có được trái tim của người khác. Cho nên lúc ta về thế giới bên kia, ta được gặp ông thì ta rất vui, ta không ví ta như thiên thần nhưng ta đã rất vui về thì vì ta có được trái tim của ông ấy cho nên lúc đó Tiểu Hy không được khóc, biết không? thiên thần đáng yêu của ta? Thế giới bên kia không phải thế giới đau khổ mà là nơi vĩnh hằng của hạnh phúc." Lúc đấy cô còn chưa biết gì cả nên không mấy may nghĩ đến lời bà nhưng nay bà đi xa cô thật, bà đi về thế giới bên kia với ông. Cô nấc lên từng đợt đau đớn, cô gối đầu lên bàn tay bà, vẫn lạnh vô cùng. Cô tuyệt vọng, nhìn sang mẹ cô không nhìn cô mà ánh mắt hoàn toàn đặt ở bà.

Cô mím môi, cô không quen như vậy, cô chưa bao giờ bị mẹ cô lơ như vậy, cô đau đớn xoay người nhìn Tiểu A, giọng nói nhỏ vô cùng như kiến.

- Đi thôi. Tôi không có ý nghĩa ở đây nữa rồi.

Mẹ cô cũng không ngờ cô nói như vậy, bà nước mắt rơi là chã nhìn cô bước ra khỏi phòng, môi mấp máy "Hy Hy" nhưng không thể thốt thành lời, bà nhìn cô, trong ánh mắt như xuất hiện cô từ nhỏ được bà bông bế mỗi ngày, khi một tuổi chập chững bước đi, lên đến sáu tuổi thì đi học tiểu học, sau đó đến lớn hơn, cô học trung học, rồi cao học. Đến khi cô trưởng thành như hôm nay. Bà cười một chút, bà muốn yên một chút.

- Mẹ, Tiểu Hy của mẹ đã sai rồi! Chúng ta thực chất không cần tiền đúng không mẹ? Nhưng con cũng xin lỗi cả hai người.

Ra cổng lớn, cô quỳ xuống chân Tiểu A mà cầu xin anh thổ táng bà cô thật đàng hoàng nếu không cô sẽ cả đời này không thể sống tốt. Tiểu A không thể lay cô đứng dậy thì cũng quỳ xuống cùng cô, cô không thể đứng dậy, cô phải thổ táng cho bà cô thật tốt. Cô biết cô không thể yêu cầu Lăng gia quá đáng một cái gì hay cho mẹ cô ở cùng và cô cũng không muốn vì chắc gì họ đã đối xử tốt với mẹ cô bằng ở Ngự Tây.

- Đừng làm như vậy, Lục tiểu thư, đấy là chuyện chúng tôi nên làm, cô đứng lên trước đã.

Cô khóc lóc như mưa, đối diện là lồng ngực ấm áp của Tiểu A, cô không kén chọn mà ngã vào lòng Tiểu A, hiện tại cô chỉ cần có nơi để gục vào mà khóc cho thoải mái. Tiểu A có chút kích động, lòng lạnh giá Tiểu A từ từ mở ra tiếp nhận cô nhưng Tiểu A một chút cũng không dám nhìn cô vì Tiểu A cứ tưởng từ lâu hẳn đã không còn thích thú một cái gì trên đời nữa nhưng nay lại sinh lòng với cô, Tiểu A vẫn là không chấp nhận được sự thật, vẫn còn ngỡ ngàng với cảm giác của chính mình. Tiểu A khuôn mặt nghiêm nghị có chút nhăn nhó, phá lệ tay đặt lên vai cô mà vỗ nhẹ, an ủi cô. Tình cảnh này đến hầu nhân cũng không dám nhìn. Hầu nhân ra vào như nêm mà không ai cả gan ngó đến cô và Tiểu A dù chỉ 1 lần, chủ cả như vậy, hầu nhân như các người là không nên chú ý. Chỉ cúi đầu chào rồi đi thẳng.

Cô nắm lấy áo của Tiểu A mà vô mạnh, cô đã khóc đến độ hai mắt sưng như hai quả cà chua, nay đến mẹ cô cũng không muốn nhìn cô, cô còn ý nghĩa gì nữa. Cô sống cũng không còn ý nghĩa gì, lúc này cô còn nghĩ không còn bà nhưng cô còn mẹ cô. Hiện tại cô đã mất hết, mất hết. Không còn ai ở bên cô.

- Tiểu...A....hức...hức....tôi không còn ai nữa, không còn ai bên tôi nữa...

Tiểu A lại không thể bảo còn có anh ở đây nhưng thứ anh có thể cho cô là ôm cô và để cô khóc cho đã, cho thoải hết tất cả trong lòng cô để cô nhẹ con đau lại. Tiểu A cũng chưa bao giờ phải dỗ dành nữ nhân nên đối với cô hiện tại chỉ có nhip nhẹ vào vai xem như cho cô một chút tin cậy và ấm áp. Cô khóc đến độ mặt mũi cũng đỏ chói lên, tay lau má cũng khô rát. Cô bấu vào đùi bản thân bầm tím nhưng không thấy đau chút nào, cô là ham phú phụ bạc. Mẹ cô nói đúng, cô có lẽ không xứng ở đây thật!

Tiểu A nhận thấy cô tự hành hạ thì nhanh chóng cầm tay cô lại, cô muốn hét lên nhưng nhanh chóng dùng tay chặn miệng bản thân. Mẹ cô mà nghe thấy thì chỉ có buồn hơn thôi, cô nên có lương tâm một chút. Đừng khiến bà phiền lòng hơn nữa vì cô. Cô ghen đi, quá mức mệt mỏi cùng yếu ớt, cô tự dưng

hai chân mềm nhũn rồi mất đi cảm giác và ngắt đi. Tiểu A hoảng hốt, loạn xạ kêu cách mấy cô cũng không tỉnh, cô ước bản thân có thể ngủ một "mộng ngàn thu" sẽ không bao giờ tỉnh lại.

Tiểu A bế cô rời khỏi Ngự Tây vì Tiểu A thấy chắc không thể để cô ở lại Ngự Tây được, khi cô tỉnh thì cô lại nhớ và sẽ khóc tiếp tục. Roll Royce dần dần rời khỏi Ngự Tây. Mí mắt cô ướt đẫm, Tiểu A phải dùng khăn mềm nhẹ nhàng lau cho cô, đây là điều cơ bản chắc chắn Tiểu A chưa tiếp xúc nữ nhân cũng phải hiểu, mất sưng thì không thể chạm qua bằng khăn khô. Trán cô nóng ran nên Tiểu A phải hắt nước lạnh cho cô thay đồ, còn Tiểu A thì lâu lâu lại đến kiểm tra nhiệt độ sốt của cô một lần. Bà Lăng cũng lo lắng sốt ruột mà mời bác sĩ liên tục vì cô vẫn mãi không giảm nhiệt độ cơ thể, cả người cô cứ nóng ran như bếp lửa, lâu lâu lại run, hai răng cô đánh vào nhau cầm cập. Bà sợ cô nóng quá có bị đứt cái gì thì toi chết. Mà cô thì không thể chết, nếu chết thì bà cũng nhất quyết chạy đua tử thần mà giật cô trở lại. Tính cho đến cùng, sự quan tâm không xuất phát từ hảo tâm mà đối cô.

Đến khi cô tỉnh lại đã là buổi tối. Mí mắt cô nặng trĩu, cô muốn ngồi dậy nhưng có tổn bao nhiêu lần thử bật dậy nhưng không thể. Cơ thể cô không còn sức đề kháng, cô cảm thấy ê ẩm, toàn thân cô ê ẩm mệt mỏi, nóng ran như muốn thiêu đốt cô, cô đẩy cái chăn lớn đắp trên người cô cho ra nhiệt. Có vì ban này run lập cập nên Tiểu A mới đắp chăn cho cô. Nước bọt cô nuốt vào cũng khó khăn, cổ họng như muốn bốc cháy.

- Chết tiệt!

Cô lồm lồm mở mắt rửa bản thân, tay cũng cầm lấy chiếc khăn nóng trên trán cô quẳng đi. Cô hiện tại là cục gỗ vô dụng.

Tô cháo bò thơm phức từ tay Tiểu A đến gần, mùi hương hấp dẫn khiến bụng cô kêu dữ dội. Nhưng cô lại nhẫn tâm quay đầu sang chỗ khác, được, cô bệnh thì cứ cho cô chết, không cần săn sóc cũng không cần khoe lại.

- Lục tiểu thư, tôi hầu cô ăn. Cô phải ăn để lại sức.

Cô vẫn không xoay người lại, cô ương bướng nhất quyết không ăn. Tiểu A hết cách, cũng không thể bắt buộc cô há miệng ăn hay thò vào miệng cô nên Tiểu A đành bung bỏ ra ngoài, ra đến cửa có chút ngoáy lại nhìn cô nhưng cô vẫn đưa mắt nhìn ra cửa sổ chung thủy không nhúc nhích, Tiểu A lắc đầu, cuối cùng cũng khép cửa lại, trước khi ra cũng không quên bật lò sưởi cao hơn một chút vì sợ cô lạnh mà nhiễm hàn thì bệnh càng nặng. Cô cô đơn vì gian phòng rộng gấp hai cái nhà cũ của cô, nó trống rỗng 4 bức tường, cô chỉ tay 4 góc, cô nhớ cái lò sưởi và ghế nằm bà cô hay ngồi, nhớ cái bếp nhỏ lúc nào cũng thơm mùi tỏi cháy và cả nụ cười trên môi bà và mẹ. Căn nhà đó, dù không lớn không đẹp nhưng luôn luôn tràn đầy lửa gia đình.

Cô lồm cồm muốn xuống giường nhưng cơ thể cô là cô không thể cân bằng bản thân nên cô ngã phịch xuống, toàn thân đau đớn, cô xoa bóp tay và bập chân cho hết tê, đây là lần đầu tiên cô cảm thấy bản thân không thể làm gì ngoài tuyệt vọng. Chẳng phải cô là con người không bao giờ tuyệt vọng sao?

Cô đi đến khóa trái cửa lại, cô không muốn ai hiện tại làm phiền cô, khi họ lấy chìa khóa sơ cua mở thì cô không chắc nhưng hiện tại cô cứ khóa đi, mở ra tính sau. Cô bước đi từng bước cảm giác hư ảo vô cùng như thể cô đang bước trên không vì bước chân cô nhẹ hừng như lướt mây. Cô đi tìm miếng vải trắng cột lên đầu, bà cô mất, cô phải để tang bà. Cô ngồi bệt xuống góc phòng hăm hiu tối đen, chỉ còn nương theo ánh đèn ngoài ban công đẹp để mà soi vào phòng. Tiểu A định vào thay khăn cho cô, bật mở cửa nhưng cô đã khóa. Tiểu A nghĩ cô có lẽ không muốn ai làm phiền nên Tiểu A cũng không nhất thiết đi vào, có lẽ Lăng gia đã làm phiền cô quá rồi. Nhưng vẫn đứng ở đó nhìn vào chậu nước nóng trên tay, hai mắt cũng đã mờ mờ xuất hiện hàn quang, Tiểu A giật mình, đây là vì cô sao?

Cô bộ dáng thê thảm, vận bộ ngủ dài tay chân đang giữ ấm nhưng cô vẫn cảm thấy lạnh lẽo hàn khí, cô run rẩy như cũ. Lâu lâu ho khan, cô phải dựa vào tường để giữ bản thân cân bằng nếu không cô sẽ lao đầu về phía trước. Cô không ngờ bản thân bệnh hoạn lại ra nông nổi này. Khăn tang trên đầu cô làm cho căn phòng lớn thêm cảm giác đìu hiu. Cô lau đi nước mắt khô trên má, sự nóng rát khó tả len lỏi trong cô, vừa đau vừa ê, cô không khỏi xuyt xoa, méo mó hàm. Cô họng cô khô khốc như muốn rỉ máu nhưng cô nhất quyết không uống vào ngụm nước nào nhưng dù cô không muốn cũng không thể cưỡng lại nhu cầu cơ bản của con người.

Cô cười lớn, cả gian phòng đều vang tiếng cười u ám của cô, nghe qua không ai cảm thấy vui vẻ mà ngược lại đa phần là chế giễu. Hầu nhân đứng bên ngoài rón tóc gai như muốn bản tán nhau cho cô vào bệnh viện tâm thần điều trị.

Người ta nói tiền là tất cả nhưng không phải có tiền là có tất cả. Cô vì tiền mà chạy theo phù phiếm để lo cho bà và mẹ nhưng có thật sự suy nghĩ của cô chỉ đơn giản như vậy. Lần đầu tiên cô biết được cảm giác mất đi người thân là như thế nào. Trở lại vấn đề là cô thực sự rất khát. Cô trước mất mọi thứ lu mờ, cô chấp chững đi đến bàn lớn, cô cầm ly nước uống mà run rẩy, cô yết hầu khô như sa mạc nóng, cô nuốt nước xuống rất khó, cô lỡ trượt tay mà chiếc ly rơi xuống đất. Miễn ly văng tứ tung, cô giật bản mình liền ngồi bệt xuống. Tiếng vang giòn giã đánh thức Tiểu A bên ngoài. Tiểu A như một người điên mà muốn lập tức phá cửa, không nói gì nhiều mà mạnh bạo phá cửa, cửa bật ra khiến cô đang nhặt vết mảnh thì đã trượt vào tay cô, máu cô rơi xuống khỏi ngón tay mảnh mảnh trắng nõn. Cô lại chẳng có cảm giác gì, chỉ thấy như một chút kiến cắn rồi thôi, cô vẫn tự nhiên mà gom miến sành dù bàn tay đã gom góp máu. Hoàn toàn không có cảm giác đau như dự định. Tiểu A nhìn thấy khăn tang trên đầu cô thì càng không chịu được mà chạy đến cầm tay cô mà nắm chặt khiến cô nhủi mảy, chỉ muốn cô dừng làm mọi hành động ngu ngốc. Cô ngơ ngậy chống cự, cô không muốn Tiểu A kim cô lại như vậy, cô khó chịu nhưng cô làm gì còn sức lực đâu, cô mặc kệ để mặc Tiểu A giữ lấy cơ thể của cô.

- Lục tiểu thư.

Tiểu A xoay cô đối mặt anh, cô liền nhắm cặp mắt, cô không ngờ cô chỉ muốn uống nước thôi mà đã gây ra nhiều chuyện phiền phức như vậy.

- Lục tiểu thư, cô không cần mang khăn tang.

Cô mệt mỏi thở dài, thều thào.

- Anh mà gờ nó xuống...tôi nhất định sẽ chết...cho anh xem.

Tiểu A nghe một đoàn như vậy, đầu óc "bang.." lên một tiếng, không trả lời mà vươn tay lấy đĩa mà bế cô lên giường trở lại, cho hầu nhân dọn dẹp "bãi chiến trường" cô gây ra ban này. Cô vẫn nhất quyết không chịu ăn uống.

- Ra ngoài.

Tiểu A nhìn cô mãi, không nỡ ra ngoài vì sợ cô sẽ lại khoá cửa, sẽ lại làm rơi vỡ cái gì đó mà làm tổn hại bản thân nhưng nghe cô nói như vậy, dù muốn nán lại cũng không thể ở lại được. Cánh cửa vừa khép lại, cô thở phào một cái, hơi nóng liền lan toả cả căn, cô lại một lần xốc ra khỏi người. Cô sợ bóng tối, cô lơ mơ tìm công tắc đèn thì điện thoại Lăng Khẩu Thiên sáng đèn, cô đánh trở người, nhìn màn hình số lạ, cô cũng không muốn bắt nhưng tay lại tự động bấm tiếp, cô cũng đưa lên tai nghe thử, nếu ai đó mà điện nhầm thì cô sẽ mắng cho một trận, quên mình là ai luôn.

- Alo?

- LĂNG KHẨU THIÊN....

Tiếng thét trong điện thoại làm cô chưa kịp phản ứng đã làm rơi điện thoại xuống tấm trải bông lớn dưới chân, cô định khom xuống thì cô bỗng hoa mắt, trước mắt đom đóm giăng đầy trời, cô ngất đi vì kiệt sức trong khi điện thoại vẫn không ngừng gọi tên cô.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài, Anh Thực Không Có Đạo Lý!* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 27: Hợp đồng thứ hai?

Một lễ đường sang trọng với phong cách phương tây, nền trắng thấp sáng đầy đặc cả gian phòng bao lớn với hoa tươi rải rác khắp nơi, cô biết để có hoa tươi như vậy thì rất đắt đỏ, dù sao tiệc cưới của Tích gia cũng không thể đơn sơ.

Khách khứa với số lượng cô tưởng tượng họ mời chắc cả cái Bắc Kinh đều muốn ồ ạt đến đây. Lúc đầu, Tiểu A đã có nhắc nhở cô, tụ họp ở đây đều là nhân vật không đơn giản, cô nên thận trọng đừng nên gây sự với ai nhưng cô nghĩ lại, anh ta là giám cho cô là kẻ gây rối tội đồ sao mà nhắc nhở như vậy, cô cảm thấy có chút tổn thương nhẹ nhưng cũng không thể phản bác. Vì cô có nghe qua câu "Nhiệt tình cộng ngu dốt ra phá hoại."

Dần xe khủng mà có trong mơ cô cũng không được thấy đã đậu kín cả sân Hoàng Gia, ngay cả thu hút người đi đường phải dừng chân vài giây nhìn vào như đang chiêm ngưỡng "kì quan thế giới". Đền độ cô là chủ bữa tiệc mà cô còn thăm xuýt xoa.

Cả cuộc đời này, chỉ có ý nghĩa khi được lên xe hoa một lần, đeo trên mình sự sở hữu của hôn nhân mà bất cứ nữ nhân nào sau khi kết hôn đều nhận thấy và sống trọn đời với người mà mình tin tưởng, chỉ vậy là đủ.

Nhưng với cô thì sao? Thôi bỏ đi. Hôm nay cô phải là một người thực sự vui vẻ, mọi thăng trầm đều bỏ qua hết thảy. Dù sao cô cũng còn 345 ngày tung hoành, cô còn 345 ngày hy vọng. Coi như cuộc đời cô có nghĩa 345 ngày và sau đó thì sẽ có ý nghĩa khác.

"Lăng Khẩu Thiên, tôi là người giúp cô đi lên lễ đường nhưng 345 ngày sau thì cô mới chính là cô dâu cưới vào cửa thực sự của Tích Lăng. Cho nên cho dù cô có bỏ đi vì cái gì chẳng nữa, sau khi trở lại hãy đối xử tốt với Tích Lăng."

Cô không biết cô có hy vọng ngược hay không? Đáng lẽ cô nên mong Tích Lăng đối xử tốt với Lăng Khẩu Thiên, sẽ không đối xử giống cô vậy. Cô dù sao chưa gặp qua Lăng Khẩu Thiên nhưng cô đoán được, Lăng Khẩu Thiên không thích bị áp đặt hôn nhân nên mới bỏ đi như vậy hay có thể cô đoán sai. Đến nay lý do bỏ đi cả Lăng gia đều chưa ai rõ nhưng trong ai cũng lơ mơ đoán với một lý do khác nhau.

Sau tất cả, cô không ngờ cô có thể qua mặt được Tích Lăng. Tích Lăng tin tưởng cô là Lăng Khẩu Thiên một cách không hoài nghi. Cô có chút vui có chút buồn, đây chính là lý do cô cảm thấy có lỗi với Lăng gia - cô vừa mong Tích Lăng không nhận ra cô và vừa mong Tích Lăng phát hiện cô không phải Lăng Khẩu Thiên, mong anh tiếp nhận con người thật của cô hơn là giả dối nhưng hẳn điều đó không bao giờ xảy ra đâu.

Cô vận chiếc váy cưới đuôi cá dài ra đến cựa, ôm ngang ngực với tấm lưới mỏng cao đến cổ. Màu xanh ngọc làm tôn lên làn da trắng nõn của cô, các điểm xuyên được kết thêu các cánh hoa nhí trải dài hết đến chân, có khi là đính kim cương sáng ánh ngọc trắng. Cô ngồi trước gương, nhìn bản thân mà có chút ngỡ ngàng, đó là cô sao? Cô không ngờ cô có thể nhìn xa hơn một chút, cô không dám đi lại nhiều vì sợ chiếc váy này vướng vào đâu đó hỏng vì cô biết nó rất đắt tiền, đây là Lăng gia đặt thiết kế riêng biệt, trên đời chỉ có một cái. Chỉ là cô quá may mắn, vận thay trước Lăng Khẩu Thiên.

Thiếu nữ 21 như cô, chưa từng có bạn trai. Chưa từng ôm ấp hay hôn một ai đó nhưng khi cô trở thành Lăng Khẩu Thiên, cô có thể thực hành những thứ đó với Tích Lăng, một người cô chỉ có thể ngắm nhìn từ xa. Liệu những ngày đó, cô có cảm lòng bản thân được mà không luyến luyến? Cô đành để chuyện gì tới thì tới, nếu tới cô cũng bất khả kháng, cô cười cười ngọt ngào, nhìn vào gương lớn.

Cô chớp mắt vén sợi tóc mai rũ xuống, dù sao cô cũng có chút "nhân sắc". Sao cô lại sợ cô không sống nổi? Tấm bằng Stanford của cô chẳng lẽ để ở không, cô chắc chắn sẽ có một công việc tốt sau khi "trải nghiệm" hết cái hôn nhân chết tiệt này. Cô lại nhớ đến bà cô, đáng lẽ bà phải nhìn thấy cô bước vào lễ đường. Cô còn chưa thành gia lập thất và sanh cháu cho bà bỗng chúc phúc thì bà đã xa cô. Con người cô hân quang, mọi thứ trước mắt cô mờ đi, lập loè nước mắt, cô mau chóng nuốt xuống vì sắp đến giờ cô phải ra ngoài.

Cô dù sao cũng có chút hồi hộp cùng căng thẳng, cô sắp đứng trước bao nhiêu người, cô mồ hôi lạnh ra đầy tay, cô cầm ly nước tu hết một lượt. Cô không sợ bản thân sẽ đi ngoài vì cô sắp chết khát. Cô vừa nghĩ đến Tích Lăng nắm tay cô này nọ trước bao nhiêu cặp mắt sẫm soi bên dưới, chưa gì hết mà cô đã ngượng chín mặt. Hai cánh môi phồng hồng của cô cười tươi, quả thực cô vẫn là thiếu nữ 21 chưa tiếp xúc qua ai bao giờ.

- Lăng tiểu thư! Đã đến giờ.

"Ủy...cố lên Hy Hy." Cô lúc nào cũng tự trấn an bản thân và tự dọa bản thân sợ hãi.

Đến giờ rồi sao? Cô lồng ngực thở hổn hển, hai chân tự mềm nhũn ra. Hầu nhân đứng vây xung quanh cô chỉnh sửa lễ phục vô cùng cẩn thận, tóc cô được xoa tự nhiên hai bên làm cô cảm thấy nóng nực nhưng cô không dám động đến vì đã tạo hình tóc rồi, cô không thể phá đi "công trình" suốt 4 tiếng đồng hồ của cô. Phía sau dàn người đứng đỡ vậy, cô có chút khó khăn đứng thẳng người, quả là cực khổ vì độ đẹp của nó tỉ lệ thuận với độ nặng.

Đi đến cầm tay cô lên lễ đường là ông Lăng, mặt mày ông cười sáng lạn nhìn khách khứa nhưng không nhìn cô, cô mím môi mặc ông nắm tay cô, cô không nắm lại tay ông. Tiếng ồn chiếu thẳng vào chính diện, cô nhắm mắt, hít một ngụm khí để trấn tĩnh bản thân, cô cảm giác như đang đi trên con đường gai nhọn không khác.

"Bình tĩnh, không có gì phải căng thẳng. Thả lỏng và cười thật tươi. Chúng ta chỉ làm lễ 20 phút."

Tiểu A nhẹ nhàng đi lên, môi mòng nhuếch cao, liếc mắt nhìn cô dung nhan mỹ mạo đang nhũn mày khó coi. Cô nghe được giọng Tiểu A thì cảm thấy nhẹ nhàng hơn hẳn, cô bắt đầu cười, có vẻ Tiểu A đã cho cô một viên thuốc trấn tĩnh, cô bớt hồi hộp mà từng bước chân chắc chắn hơn. Tiểu A quả thực không phải thiên thần, cũng không phải ác quỷ, chỉ là cứu tinh tâm trạng, viên thuốc an thần tuyệt vời nhất.

Cô nhìn xa xa, là thân ảnh Tích Lăng đang đứng ở kia, cao cao tại thượng, đẹp đến ngất người nhìn, hẳn sao có thể xinh đẹp đến như vậy? Hẳn như bước ra từ truyện, ảo ảo thật thật mà cao ngạo ngất trời, khí thế vô song lẫm liệt, làm cô chả có tí nào là chân thật. Hẳn vẫn vận vest như thường lệ nhưng hiện tại cô nhìn hẳn, lại có cảm giác khác. Bên cạnh còn có đức cha nhà thờ làm lễ, cùng quyền sở hữu trên tay ông. Đây là cảnh ưa xuất hiện trong giấc mộng và cả tưởng tượng của cô. Cô lúc nào cũng mơ tưởng về cảnh này và hôm nay nó đã xuất hiện nhưng cô chỉ là một nhân vật phụ trong bộ phim cô đóng thế, cô là nữ phụ độc thế à? Cảnh này vừa quen thuộc và vừa xa lạ, cả nam nhân chiếm biết bao nhiêu lòng ái của nữ nhân ở kia cũng không phải sẽ trở thành hôn phu của cô.

Cô cần nghĩ chi cho xa xôi, chỉ cần có hợp đồng trong tay thì gián tiếp nhắc nhở cô, đừng vượt quá phép mà cô có thể.

Cô đã chính thức bước vào vị trí chính của buổi lễ, trước mắt cô là Tích Lăng. Hẳn sao lại vô cảm như vậy, không có gì cho là hẳn đang vui hay đang buồn. Khoé môi bạc kia mím lại nhẹ nhàng mà nhìn cô, con ngươi hồ phách của hắn sáng sủa như nước mùa thu nhưng lại mang cho người ta cảm giác bí bách.

Cô tránh ánh mắt hắn, nhìn xuống khách bên dưới, cô liếc mắt đến mọi góc ngách dù nhỏ cô cũng không bỏ qua, cô không thấy mẹ cô đâu, bà có lẽ còn giận cô nhiều lắm. Cô nước mắt sắp nhỏ xuống y phục thì cô mau chóng nuốt xuống, lúc này cô không thể khóc. Sóng mũi cô cay mà nhìn xuống chân bản thân chung thủy không ngược lên.

- Con - Tích Lăng. Có đồng ý lấy Lăng Khẩu Thiên làm vợ hay không?

Tiếng nói cắt đứt suy nghĩ của cô. Cô nhìn hẳn, hẳn nhìn cô, như thể đang muốn hỏi ngược lại cô, cô có muốn lấy hẳn không? Cô tất nhiên có, cô sợ hẳn chần chừ làm mất vui, nhẹ gật đầu như gió thoảng mây bay mà ngại ngùng đỏ mặt, hẳn nhuếch môi cười một cái mới đáp lại "Có."

- Con - Lăng Khẩu Thiên. Con có đồng ý lấy Tích Lăng làm chồng hay không?

Cô ngược lại không có nhìn hẳn mà trả lời nhanh vô cùng, như vậy là đủ cho hẳn nhìn ra tâm ý của cô. Sau đó là trao nhẫn, cô thắc mắc sao còn chưa hỏi về non hên biển gì đó thì đã đến bước này, sau cô mới nhận ra, thì ra Tích gia và Lăng gia muốn buổi tiệc này thật nhanh chóng, không muốn phức tạp, cả phóng viên cũng không được bước vào lễ đường nữa bước và cả...sở đồ cũng không có đăng ký thì vợ chồng cái nổi gì.

Cô nhìn chiếc nhẫn không to không nhỏ nhưng liền biết giá trị thế nào trên tay bản thân, có nó tự dung tay cô trở nên khác hẳn, đó chỉ là cảm giác của cô. Vòng đính kim cương xung quanh làm nổi bật lên màu huyết đỏ như tơ máu, cô có chút nghịch mà xoay xoay chiếc nhẫn một chút. Đây chính là sở hữu hôn nhân cô nói đến, ngón tay áp út của cô không còn trống nữa, nhưng nay đến thời điểm này, cô mới nhận ra, sở hữu hôn nhân mới là sở hữu vô hạn.

Hôm nay ai bước vào lễ đường? Là cô, cho nên sự thiêng liêng này cũng áp vào người cô. Cho dù cô có thể thân đi chẳng nữa nhưng cô hôm nay là cô dâu, còn Tích Lăng hôm nay là hôn phu của cô không chối cãi gì, cô là nên ích kỷ trong tư tưởng một chút. Cô vui vẻ biết chừng nào, cười híp mắt nhưng cô không dám nhìn Tích Lăng vì là hẳn cảm cô không được cười với hẳn, thật là một con người quái gở nhưng nhiều lúc cô cũng cảm thấy hẳn đáng yêu đấy chứ, chỉ là ít khi bộc lộ ra ngoài, cô tò mò vì sao hẳn lại trở nên như vậy?

Cô rất tự hào vì ai cũng nhìn cô bằng cặp mắt ngưỡng mộ nhưng đây chỉ là vinh quang tạm thời nhưng cũng đủ làm cô vui vẻ tạm thời.

Cô trực tiếp chuyển đồ đạc đến dinh thự riêng của hẳn - Cẩm Viên. Trước khi đi, bà Lăng còn cầm tay cô thật chặt mà bảo cố gắng làm thật tốt, thực sự không cần bà Lăng nhắc nhở cô cũng biết bản thân nên làm gì.

Ai ngờ, về đến Cẩm Viên, hẳn quảng cho cô một cái hợp đồng rồi bỏ đi mất dạng. Cô cụp mắt, lồm cồm đến bàn.

Quả thực cô đoán đầu sai, hẳn luôn biết làm cô máu hòng dồn lên não. Cô từ đầu cũng không có ý nghĩ bản thân sẽ phải ký đến hai bản hợp đồng, chẳng phải nói miệng cũng được sao, hay sợ cô lật lọng, hẳn biết rõ cô không có khả năng đó. Hẳn dư khả năng nắm thóp cô, mắc cỡ sự gì phải ký lằng nhằng giấy tờ.

"Điều 1: Tuyệt đối không được cười với tôi.

Điều 2: Tuyệt đối không được chống cự, kháng cự mọi hình thức với tôi.

Điều 3: Ra ngoài phải xin phép trước, không được qua đêm bên ngoài.

Điều 4: Cấm hỏi những chuyện tôi không muốn hay không thích trả lời.

Điều 5: Tuyệt đối không được giấu tôi bất cứ chuyện gì, lỡ em có mệnh hệ gì đó tôi không chịu trách nhiệm..."

Cô tức điên lên, muốn hét thật to cho vỡ cái óc nhà này vì hẳn thực sự là một tên bệnh hoạn. Cái gì mà có mệnh hệ không chịu trách nhiệm. Được! Cô thề dù có mệnh hệ gì, cô trở thành ma cũng đi ám hẳn cho mà xem.

"Điều 6: Không được đến gần tôi khi chưa cho phép ngoại lệ tôi đến gần em thì có thể.

Điều 7: Không được xen vào chuyện riêng tôi.

Điều 8: Không được qua lại hay dòm ngó với nam nhân khác.

Điều 9: Không được tự ý bước vào thư phòng của tôi dù nửa bước và đến Tích thị phải báo trước.

Điều 10: Bắt buộc em phải nhớ các điều khoản này.

Điều 11: Sẽ còn có nhiều điều khác được bổ sung sau."

Cái tên này, đi chết đi là cùng, Phúc hắc đồn quái gở không chịu được. Cô không biết hiện tại bản thân nên khóc hay nên cười. Cô càng đọc càng hít mũi chặt, vậy toàn bộ đều hẳn có lợi, còn cô có cái gì đâu. Cô phải bãi nại hẳn cô mới vừa lòng, cô phải đợi hẳn trở lại thêm vào lợi ích của cô và...cũng như của Lăng Khẩu Thiên. Nếu đã là hợp đồng thì phải là hai bên đều có lợi, không thể lợi ích dồn về một phía, hẳn đây là quá thể hiện sự chiếm hữu độc tài của hẳn, cô sao có thể sống nổi đây?

Nhưng trước khi đợi hẳn, cô phải sắp xếp đồ đạc đã, đây là lúc cô giấu đồ cá nhân bản thân thích hợp nhất. Đồ đạc thường phục thì cô vất vào giá áo như bình thường, nhưng còn hợp đồng, giấy tờ tùy thân, ảnh chụp các thứ cô lại giấu vào chiếc bao bì như xấp tài liệu bình thường, sau cô đặt xuống, đẩy vali lên trên. Thở phào một cái nhìn thành quả, chớp mắt cô chỉ nghĩ, vậy là ổn rồi. Mất cô vẫn cứ đứng ở nhân trên tay cô, có chút cảm giác lạ lùng hết thấy, còn có cảm giác nóng ở nơi đó mà không hiểu nguyên do. Cô vội lắc đầu, đánh một phát "hăng tay" vào đầu bản thân.

"Mày thích đến thế sao? Hẳn ta là một con ác quỷ."

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài, Anh Thực Không Có Đạo Lý!* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 28: Dựa vào điều 11, tôi bổ sung điều 12

- Tích Lăng, chẳng phải như vậy là quá đáng lắm sao? Các điều khoản này chỉ có anh có lợi, không có điều gì cho em cả, hợp đồng thì có tính chất đối tác cho nên cần đôi bên cùng có lợi.

Hắn quảng cho cô hợp đồng mà bỏ đi không nói không rằng lời nào, trong khi đây là đêm tân hôn của cả hai, hẳn không xem trọng cô có thể hiểu nhưng cái hợp đồng quái gở này làm cô không muốn nói thì không thể. Cô có biết một cuốn tiểu thuyết rầm rộ có tên "Em nấu tình yêu thành món canh" thì nay cô nếu có cơ hội sẽ mơ mộng một chút mà viết một quyển tương tự có tên "Em nấu hợp đồng thành món canh" để thồn vào miệng hẳn món canh đấy cô nấu.

Hắn bắt chân chéo nhau mà ngồi trên giường êm, gra giường trắng phau, không chút nếp nhăn làm cô tưởng tượng hẳn chắc hẳn rất khắc khe với hầu nhân và dù sao cô cũng biết hẳn vốn dĩ bệnh sạch sẽ. Cô hiện tại vẫn chưa thể thay cái váy chết tiệt này, cô còn phải đi sắp xếp đồ đạc của bản thân, dù sao cũng không có gì nhiều, chỉ duy nhất một chiếc vali nhỏ đựng những thứ cô cảm thấy cần thiết và cần thiết mang theo, cô đã thành bản tính, từ nhỏ đã không thích xe xua hay rườm rà.

Cô không phải dạng người "ăn cho mình, mặc cho người" nên cô cứ thấy thoải mái thì cứ mặc, không cần để ý người khác nghĩ thế nào về cô vì cô không có trần như nhộng, có gì xấu hổ. Kiểu cách mỗi người đa dạng, cô không cần ngượng khi mọi người chú ý đến cô. Cô từ lúc nhỏ đến nay, chưa đụng đến cái gì gọi là đất tiền hay số lượng có hạn gì đó nên cô cũng thấy có cũng được mà không có cũng không sao, cô thuộc dạng cho gì thích đấy nên cô sẽ không đòi hỏi nhiều. Nhiều khi gọi cô đơn giản thì cũng không phải!



Cô một tay chống nạnh, một tay cầm hộp đồng xem như thể muốn rút hai tròng mắt xinh đẹp của cô. Cô có chút lạnh sống lưng, cảnh tượng đó thực kinh dị vô cùng. Cô cũng không muốn như vậy đâu! Cô quả thực chỉ có cô mới có suy nghĩ bá như vậy.

- Đôi tác? Đôi bên cùng có lợi?

Hắn khoanh tay, mày kiếm nhúu chặt một đường, cô vì quá mỏi chân mà ngồi xổm xuống nền nhà ầm ập ngược nhìn hắn như một vị vua ngồi trên cao còn cô là quần thần dâng tấu bên dưới, cô lắc đầu liền đứng lên trở lại, cô sẽ không chịu thấp thế hơn. Nhưng cô suy nghĩ lại, điều cô nói đâu có gì là lạ lắm mà hắn nhìn cô như thế đâu.

- Đúng, em nói không phải à? Đôi bên phải cùng có lợi thì mới hợp tác được lâu dài. Dù sao anh cưới em vào cửa, là vợ, anh không thể ức hiếp em tùy tiện được.

- Tôi không cần cô hợp tác, mà là bắt buộc cô phải ký nó. Tôi càng không biết thế nào là đôi bên cùng có lợi.

Cái gì? Hắn phúc hắc con người hồ phách nhìn cô như đang cười nhạo cô, cô nhúu mi tâm đẹp. Hắn đùa cô? Là hắn đang nói cô không xứng để hắn coi là đối tác hay khinh thường cô không đủ thực lực để sánh tằm với hắn. Nhưng đúng là cô không xứng nhưng dù sao cũng là vợ hắn, cũng nên được tôn trọng một chút.

Theo luật "hôn nhân" nhà nước ban định, vợ chồng phải tôn trọng nhau nhưng có vẻ hắn không tôn trọng cô là mấy.

- Ký mau, tôi không muốn chơi trò lạc mềm buộc chặt, chúng ta còn chưa có tiếp xúc quá bao lâu, với lại vợ chồng thì còn chưa trải qua...đêm...tân...hôn đâu.

Hắn cố gắng nhấn mạnh từng chữ. Cô nhúu mày chửi mắng.

"Ai thèm chơi lạc mềm buộc chặt với anh à? Tự đa tình ảo tưởng!"

Cô mặc dù nghĩ vậy nhưng cũng không có nói ra, hắn nhìn vào mặt cô, biểu cảm của cô thể hiện rõ cô là đang thầm mắng hắn. Hắn như nói gót trong bụng cô, cái gì vừa lộ lên trong cô hắn đều đoán ra vì cô dễ lộ tất cả vào cử chỉ bản thân.

- Tôi không tự ảo tưởng, là em mới tự ảo tưởng.

Cô nhìn hắn tròn trĩnh mắt như gặp ma. Cô muốn có tôi bên mình ngay lập tức.

Nhưng cô lắm, "ma quỷ" như hắn thì thành tinh, đầu đơn giản tôi mà trừ khử nỗi đâu. Ít nhất không làm hắn sợ, nhưng tạm thời có thể khiến hắn tránh xa cô.

Cô thấy hắn tức giận thì mím môi, cầm bút giận dữ như có như không mà ký vào, có chút do dự nhưng dù sao cô cũng đặt bút xuống nhưng gắng xoay qua hắn khiêm nhường mà bảo hắn có thay đổi thì hắn lại cố ý không nhìn cô, cô thờ dài rồi ký xoẹt một đường, cầm đưa hắn mà không có ý vui vẻ nào.

"Ký thì ký, tôi sợ gì anh. Dù sao chuyện này là của các người, tôi chỉ là vị khách dài hạn."

Hắn dù có chút khó hiểu nhưng cũng không để ý mấy lời cô nói, cho là cô tức giận mà nói hươu nói vượn làm sao lắng tâm trí hắn. Hắn khoe môi có chút nhếch cao nhưng nhìn vào nơi cô ký tên thì muốn đứng dậy đè chết cô một mạng cho hả giận.

- Cô đang đùa tôi? Ba bốn đường nguệch ngoạc? Cô tưởng đang chơi trò chơi con nít?

Cô là chưa có tập sao chép được chữ ký của Lăng Khẩu Thiên, ai bảo cô ta khó khăn chữ ký đến vậy đâu, cô nhớ lại ngay lúc bản thân lười biếng hết xem phim lại ăn ô mai, cô có chút gãi đầu nhìn hắn.

- Ký cũng đã ký, anh nổi điên cái gì?

Hắn từ bên người, quăng lên bàn xấp giấy mới tinh còn nóng trước tầm mắt cô.

- Ở đây còn rất nhiều, muốn giờ trò thì sợ cô không có sức thôi.

Ai bảo cô giờ trò, nói đúng là cô ký không có ra. Cô cũng không thể ký chữ ký của tên cô vì sau này Lăng Khẩu Thiên trở lại thì phải nói làm sao. Cô run rẩy cầm bút một lần nữa, áo cưới dây làm cô nóng nực mà ra mồ hôi càng nhiều. Từ nhỏ đến lớn tuyến mồ hôi ở tay cô ra nhiều gấp mấy lần người khác nên hiện tại, tay cô ướt đầm, có thể nếu cô căng thẳng sẽ làm rơi bút xuống sàn mất. Hắn quan sát cô, thấy cô lại có cảm giác vừa quen thuộc vừa xa lạ, hắn không biết đã bao nhiêu lần trong hắn xuất hiện cảm giác này rồi.

Cô nuốt một ngụm nước bọt, cố gắng ký một lần nữa. Đặt bút xuống vẫn là mấy đường nguệch ngoạc như con nít đùa bỡn, cô lại kỳ lạ kiên nhẫn hơn, ngồi mằn mò cuối cùng cũng có một tấm ra hồn, cô nhìn lại xấp giấy bản thân ký cũng đoán phỏng chừng hơn 10 tờ. Cô vui như bắt được vàng, giấu xấp ký dờ kia vào ngăn bàn bên dưới để cô "tẩu táng" nó sau, xoay người thì hắn đã biến mất. Trong toilet lại truyền đến tiếng nước chảy róc rách thu hút cô.

Cô nhòai người ra một môi, cô cũng muốn thay cái váy này ra khỏi người. Cô nhìn xung quanh gian phòng của hắn, lúc đầu và hiện tại cô nhìn thấy nó đều có một cảm giác, không có gì thay đổi chỉ là lần đầu hơi hoảng sợ nhưng lần này lại là quen dần. Cô thậm chí còn nghĩ tới chắc hẳn hắn sẽ không



trang trí phòng hoa hay dán đèn đầu và cô đã đứng. Chưa có cái từ gì hơn chữ đậm bạc để miêu tả.

Cô trải người trên giường hần, hít hương thơm thuần chất con người hần, mùi hương nam tính lần đầu tiên cô ngửi được lại thu hút mê muội cô đến vậy, cô biến thái mà ôm luôn cả chiếc gối hần gối đầu. Nhưng cô lại có cảm giác cộm cộm ở tay thế nhỉ? Cô nhìn chiếc gối, bên trong có màu đục đục như mặt sau của một tấm ảnh chụp tay. Cô khó hiểu, một phần là tò mò chiếm lấy cô nên cô không ngần ngại mở dây kéo của gối, có chút hồi hộp mà đưa tay vào, quả thực đó là một tấm ảnh, không phụ lòng của cô.

Cô có chút cứng người nhưng vẫn quyết định lật lên xem, đập vào mắt cô là một nữ nhân đang cười ngọt ngào, hai bên má là lúm đồng tiền sâu hóm cùng một nốt ruồi ngay khoé mắt, yêu kiều lại xinh đẹp vô cùng. Khuynh nước khuynh thành đến độ ai nhìn cũng mê mẩn hay ngẩn ngơ vài giây.

Cô nhìn đến chỉ có thể thốt "Thần tiên tí ti a!!!"

Và hần ngồi bên cạnh nữ nhân đó, hần cười tươi vô cùng, tay còn làm chữ V bên cạnh, nét mặt hần khá ngây ngô nhưng sự ngây ngô đó cũng không sao kìm hãm được vẻ tuấn tú của hần. Hần lúc trước và hiện tại đều đẹp đến hợp hồn nữ nhân. Nhưng sao hiện tại, cô lại không thấy hần cười như vậy, ngược lại hần chưa bao giờ cười để cô nhìn thấy. Đây là tấm ảnh ngoại lệ. Hần cùng nữ nhân một nam trang từ một nữ quốc sắc thiên hương, như hai người được hoạ sĩ miêu tả chân dung chân thực.

"Đây là Tống Tư Tinh sao? Là một Tống Tư Tinh làm hần điều đúng?" Đối với cô nghĩ, chỉ có Tống Tư Tinh mới có thể làm hần cười tươi như vậy, cô so ra đẹp không bằng một nửa nhưng cô chắc chắn cô sẽ không tự ti vì mỗi người một vẻ, với cô không phải xấu không có nam nhân dòm ngó. Nếu không vì dung nhan mỹ mạo hiện tại thì sao cô có thể có được công việc này.

Hần đã từng là một nam nhân đuổi theo tình yêu, ngây ngô cười tươi như một đứa trẻ hay thần thờ huyết sát tạo trò. Chỉ là sao hiện tại lại thành ra như thế này, một con người lãnh băng không tìm không phôi. Hần đã hi sinh một giai đoạn thanh xuân của bản thân để trở thành một người đàn ông lãnh đạm.

Cô từng đọc qua một quyển truyện khi đi thuê sách ở thư viện trường, cô đã rất ấn tượng.

"- I missed you.

- Anh cũng nhớ em

- Ý em là... em đã bỏ lỡ anh.

Cô bỏ lỡ anh 3 năm, sau đó lại bỏ lỡ anh"

Liệu cô suy nghĩ lúc đấy, "anh" có hận "cô" hay không? Thì hiện tại cô có thể trả lời "Hận."

Tiếng mở cửa của hần làm cắt đứt dòng suy nghĩ của cô, cô liếm môi một chút, xoay người thì bắt gặp hần đang trong tình trạng chỉ có chiếc áo tắm bên người, tóc còn ẩm ướt mà nhỏ giọt xuống cổ và mặt hần. Làn da bánh mật khoẻ khoắn, đôi môi bạc mím lại, đẹp đẽ như một bức tạc. Cô dần cảm thấy phản ứng sinh lý của cô xuất hiện, cô nhìn hần không chớp mắt, nhất là cô đặt mắt ở lồng ngực cơ bắp của hần cùng gương mặt tuấn tú kia.

Thân thể cô nóng ran, cô như bị kim châm trói chặt bởi chiếc váy vướng víu này, cô như muốn xé nó ra thành trăm mảnh. Cô bần rùn tay chân mà không dời tầm mắt, hần nhếch mép cười nhìn cô, cô như một con thú hoang đói khát nhìn hần, sự thèm thuồng của cô thể hiện rõ hai chữ trên trán.

Mùi xà phòng bạc hà từ hần thơm mát, làm cô có chút thoải mái, cô chớp mắt và cảm thấy con người cay xè khiến cô nhắm cặp mắt xuống, cô cũng không biết cô đã bao lâu chưa chớp mắt đâu. Cô hoảng hốt cất tấm ảnh trên tay sau làn váy dày, cầu nguyện hần chưa nhìn thấy gì cả, rồi giả bộ như không mà đổi mắt hần. Hần không có nghi ngờ gì mà ngồi xuống cạnh cô, cô vì bất ngờ một bên giường bị lún xuống thì cô nhếch người qua một bên.

Cô vẫn chưa có biểu hiện thì hần đã dúi chiếc khăn lớn vào tay cô, cô có chút khó hiểu nhưng nhìn tóc hần đang ướt đầm thì cũng dần hiểu ra nhưng hần là đang kêu cô lau tóc cho hần à? Có thể tin không đây.

Cô bò ngồi dậy, từ từ đưa khăn đến tóc mềm của hần mà thật nhẹ nhàng mà lau như sợ tóc của hần hay da đầu hần bị chà sát sinh đau. Cô hiện tại cảm thấy thế nào? Tim cô đập mạnh như muốn nhảy ra ngoài một phen, gương mặt đỏ như gấc, đỉnh đầu vẫn còn xộc lên mùi hương bạc hà dễ chịu. Cô từng chút hít hà thật nhẹ, cô cảm giác như ảo như mộng.

Hần ngược lại thấy cô quá mức, có lau tóc cho hần nhưng lại như đang phui nước giúp hần, nhưng hần cũng không có nói gì chỉ là muốn cô lau như vậy thôi, cái này gọi là tự xưng có hứng thú.

Gian phòng lạnh lẽo này của hần dường như đang ấm dần. Hần không cần nhìn cũng biết cô thẹn đến đỏ mặt rồi. Hần thực sự rất muốn nhìn thấy cô, nữ nhân này luôn luôn không chịu được lời trêu ghẹo của hần. Liền không nói hai lời, hần một tay trụ cô ngã xuống đệm, cô giật mình mà đưa tay lên ôm cổ hần, hai cánh môi đỏ mọng run rẩy. Hần áp sát gương mặt đẹp đẽ của hần đến gần cô, cô thờ hồn hèn, nói cũng không dám, chỉ có mắt là nhắm lại nhưng sau đó cô lại nhanh chóng mở mắt ra, chỉ là hành động vô thức nhưng lại khiến hần xuất hiện tia hải lòng.

Con người hồ phách của hần đối cô, cô có thể nhìn thấy hình ảnh của cô phản chiếu trong con người sáng của hần, như một tinh thể sáng rực.

- Lăng Khấu Thiên...

"Ừm...sao?" Sao giọng của hần lại biến đổi như vậy, nó như một viên thuốc hoà rượu đậm làm cô say, ngược lại cô không quen và có chút sợ sệt nhìn hần, cô trả lời hần bằng giọng mũi thật nhỏ như thể cô đã nghe hần gọi cô. Hần sao có thể như vậy, muốn biến cô thành miếng thịt rán à? Da trần của hần

bóng loáng dưới ánh đèn sáng chiếu thẳng vào mắt cô, cô có chút né tránh, nhìn vào đầu mũi cao chót vót của hắn chạm mũi cô, cô nuốt một ngụm nước bọt mà than "sao lại khó thở thế này?"

Ánh mắt hắn nhìn cô tê dại, long lanh tinh ý, lồng ngực cô chuyển động dữ dội, hai cánh môi vẫn chưa bao giờ hết run rẩy, hắn vươn tay nhả nhón, nghịch vài lọn tóc mây của cô, làm cô rung mình một cái, hắn chưa có ý định dừng lại, đưa ngón tay xuống vuốt dọc theo cánh môi cô. Cô nhột nhật vô cùng nhưng không dám thốt lời nào. Tâm màn tim cô bị hắn làm nhiễu loạn, cô lấy dũng khí, không thể nào kìm được mà đưa ngẩng cao đầu phủ môi hắn vì đây là hắn lỗi quyến rũ cô trước, xem như cô bị thôi miên đi. Chân cũng quắn chặt hắn như một con bạch tuộc, cô như không thể kiểm soát bản thân mà cắn nhẹ môi hắn, hắn đẹp đến độ cô không uống chút rượu nào mà vẫn cảm thấy choáng váng say say, tỉnh tỉnh. Cô càng mút mạnh, mùi vị nồng nồng của thuốc lá từ hắn làm cô càng khao khát, một loại khao khát xa lạ chiếm lấy cô, cứ thế mà đắm chìm không lối thoát. Hắn tựa như chất gây nghiện mà quẩn lấy cô.

Hắn bất ngờ đến độ thờ thẩn, mặc cô mút lấy môi bản thân, hắn tưởng tượng như có chú mèo nhỏ đang trêu chọc hắn, lưỡi liếm cô nhỏ nhắn, đồ mọng thêm thuốc, môi mềm như tơ mà vụng về quẩn lấy lưỡi hắn. Hắn thật sự không tin trước mắt mình; cô - một nữ nhân hay tự thẹn đến vậy mà lại bất ngờ quẩn lấy hắn, quả thực nằm ngoài tưởng tượng. Hắn từ từ gần gũi đồng tử, đưa tay ôm lấy thân thể mảnh khảnh của cô, cô không cuốn hút về ngoại như Tổng Tư Tình, mà cô ngây thơ, từ từ lấy lòng vũ kích thích hắn mở lòng với cô, nhưng như vậy cô đã thành công, cô đã thành công làm vục dậy bản năng "săn mồi" của hắn. Bản năng đàn ông của hắn, như oang oang một tiếng, như một con sói hoang trời dậy. Hắn đè cô xuống dưới thân, mạnh mẽ mà chiếm lấy cô.

Cô chơi với mà ôm cô hắn một lần nữa, hắn đã hôn xuống cổ cô khiến cô không nhìn được mà rên khẽ một tiếng hoang ái nhưng sau đó lại thấy bản thân thật dâm loạn. Sao từ miệng cô có thể thốt ra như vậy. Mùi hương cơ thể của cô khiến hắn càng thích thú, nó nhẹ nhàng như hương lái thơm mát quẩn lấy đầu mũi hắn. Hắn vươn tay nhanh chóng cởi bộ váy rườm rà khỏi người cô, cô như thoát khỏi cảm giác bị nhốt chặt, lộ ra khuôn ngực nhỏ nhắn như không của cô, nhô ra có chút "kiêm tốn" và đỉnh hồng như đang kêu gọi hắn, hắn ngăn ra mà nhìn nó khiến cô đỏ mặt che đi, cô hít thở mạnh mẽ mà muốn đẩy hắn. Một tay che ngực bản thân và một tay đặt ở lồng ngực hắn dùng sức. Hắn cười nhếch mép một cái tuần lẳng khiến cô không có đường đỡ mà như một con gấu bông vô tri vô giác nằm đó chờ hắn tới "hành hạ".

Hắn một động tác thành thực, ngấm lấy đỉnh hồng của cô khiến cô ươn người một cái mà rên rỉ. Hắn ngấm một bên ngực, còn một bên tùy ý nhào nặn khiến cô có chút đau, nhưng một bên đau một bên kích thích thành ra cô cũng không thấy đau lắm, khuôn miệng nhỏ nhắn không ngừng xuyt xoa. Cô lần đầu tiên trải qua cảm giác như vậy, vừa nhột nhột vừa kích tình. Tay hắn xoa vùng bụng xẹp lép của cô, răng cở ý nhay nhay đỉnh hồng làm cô kêu khẽ một tiếng, sau đó lại trêu đùa cô phải thét lên hắn mới buông thả. Có phải với bao nhiêu nữ nhân hắn cũng làm như vậy?

Kinh nghiệm tình trường giường gối của hắn đến đâu, cô không quan trọng, chỉ cần hắn không bao giờ nhắc đến nữ nhân khác trước mặt cô. Dù sao, cô hợp đồng kia cô cũng đã ký, cô không thể ghen bất cứ giá nào.

Hắn cắn nhẹ vào eo cô, cô đau đón mà cắn chặt răng lại với nhau. Tay quơ loạn xạ và trừng mắt nhìn hắn đang nhếch mép.

- Không tập trung, em sẽ còn đau hơn nữa.

Lưỡi hắn lia đến đâu, cô hóp bụng, thở khó khăn đến đấy, máu cô tuần hoàn lưu động hơn ngày thường gấp ngàn vạn lần. Hắn không phải là muốn thâm hiểm hết cơ thể cô chứ? Đây là quá mức giới hạn, hắn chiếm tiện nghi cô quá thể.

- aa...anh quyền gì...cấm em không tập trung?

Hắn tay đưa vào nơi bí ẩn cuối cùng của nữ nhân, chiếc quần lót đen mỏng manh bị hắn xé rách nát, vùng tam giác của cô phơi bày trước mặt hắn không che dấu làm cô vừa thẹn vừa ỷ khuất mà bĩu môi.

- Dựa vào điều 11, tôi bỏ sung điều 12: Cấm em mất tập trung.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài, Anh Thực Không Có Đạo Lý!* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

## Chương 29: Tấm ảnh thời niên thiếu

Hắn đang nhìn chăm chăm vào nơi tư mật của cô, cô bản năng khép chân lại, tay đẩy đầu hắn cách ly thân dưới của cô. Cô đỏ mặt hừng hừng như lửa giận mà muốn tát cho hắn một chũr đờ. Hắn làm vậy là đang sỉ nhục cô.

- Anh...tên khốn... đánh chết anh...tên biến thái...

Cô không phải là nữ nhân tùy tiện, và đây cũng là thứ không phải nam nhân muốn thấy là thấy. Lòng tự trọng của cô đang bị hạ thấp 50%. Cô cảm giác bản thân như hàng sale hạ giá cuối tuần. Cô liều mạng đánh loạn, hắn đen mặt mà kìm hãm cô lại, cô là không có khả năng chống lại nên trở mặt nhìn hắn ỷ khuất cùng cảm phẫn. Cô đã thử giạt tay khỏi hắn mấy lần nhưng là không thể nào thoát khỏi.

- Trước sau chuyện này cũng xảy ra. Em đang vi phạm điều 2 của hợp đồng. Em dù có xấu hổ thì cũng không giúp ích gì đâu. EQ cao cũng phải biết dùng đúng chỗ, không nên lãng phí.

Hắn trườn lên sát tai cô mà thì thầm khiến cô muốn kiểm cái lỗ chui vào "Năm dưới thân tôi, hạ thân nằm trong hạ thân, EQ của em là hữu dụng nhất, Lăng Khấu Thiên".

Cô muốn hét lên, tên biến thái này sao có thể không biết lý lẽ thế này. Hắn cứ tưởng cô mèo vờn chuột nhưng thật ra cô muốn tránh né thật. Chỉ vì một hợp đồng đóng thế mà cô bỏ mất cái giá của nữ nhân thì cô quá lỗ chứ đâu có món hời nào đâu. Mặc dù tư tưởng cô không quá cổ hữu nhưng nếu sau này cô lấy chồng, nếu không còn cái "đó", thì chồng cô sẽ nhìn cô với ánh mắt như thế nào.

Hắn cứ thích gọi tên như vậy nhưng cô luôn mong mỗi nếu hắn đổi lại hắn bảo là Lục Nan Hy thì cô sẽ có cảm giác gì nhỉ?

Cô cảm giác không đúng, nằm bên cô mà cứ ní non Lăng Khấu Thiên, như thể hắn đang ngoại tình trước mặt cô, là cô tự ghen với Lăng Khấu Thiên, nữ nhân trời nổi ở đâu không ai hay ai biết. Sao hắn có thể làm cô mất hứng vậy chứ? Cô tâm trạng tuyệt dốc không phan. Cô tưởng tượng Lăng Khấu Thiên giỏi xa cô hơn cả mấy con phở.

- Tịch Lăng. Em mệt rồi, muốn đi tắm

Hắn đang mãi nhìn cô, gương mặt lại rơi vào trầm tư suy nghĩ của cô, nhưng thời điểm nghe cô nói đến muốn đi tắm thì suy nghĩ liền khác, nháy mắt liền đồng ý với cô, một tay nhắc bổng cô mang vào nhà tắm, một bước tiến thẳng.

- Được, vào nhà tắm cũng là một ý tưởng không tệ đâu.

What?!

Hắn đang nghĩ cái gì, hắn đang ám chỉ là làm cái "kia" trong nhà tắm à? Cô là muốn đi tắm, ý nghĩ đi tắm thuần chủng, chỉ là xối nước rồi tắm xà phòng rồi vụn đồ vào, còn hắn đang nghĩ...

- Khoan đã, ý em.....aaaa.... nghe em nói đã...Tịch...Lăng...aaa...

Hắn khuôn cô trên vai rộng của hắn, vùng bụng cô cần khó chịu, hắn làm cô chóng mặt vì máu dồn lên não. Cô ngược lại không còn sợ sệt mà tức giận. Cô đánh thành thịch vào lưng hắn nhưng cũng chẳng si nhê gì, cô là trứng đang chống chọi với đá, chỉ sợ trứng bể tan nát còn đá chẳng bị làm sao. Nên tốt nhất biện pháp là cô nên mềm mỏng.

Hắn đánh vào mông trắng nõn của cô một cái đau điếng đến độ cô chảy luôn cả nước mắt ra ngoài. Vừa xong, hắn đập cửa, như một ác ma quăng cô vào bồn tắm nước nóng đang toả nhiệt, hơi nước tiếp xúc da cô làm cô nhạy cảm vô cùng, giật mình tỉnh thì dùng tay che đậy cơ thể rồi ọ ẹp bản thân vào một góc nhìn hắn bằng con ngươi để phòng. Hắn híp mắt dài dầy mùi thuốc súng nguy hiểm, hắn là đang nhìn bộ dạng cô là muốn thế nào đối hắn.

Hắn không nói nhiều, leo ngay vào bồn, đẩy cô lên cao ngồi trên thành bồn, cô hoảng hốt mà đưa tay nắm vai hắn, hắn như một người khổng lồ còn cô là một con mèo bé nhỏ tuy hắn muốn làm gì thì làm. Hắn lại một lần nữa nhìn vào tư mật đỏ au của cô như đang khiêu mồi hắn, cô thờ hờn hèn cũng vì thế mà hai mép môi của âm huyết nhúch cao lên xuống. Cô càng đè chặt vai hắn càng làm hắn hưng phấn, hắn liếm khoé môi, liếc mắt nhìn cô, cô cup mắt không nhìn hắn thì hắn không nói không rằng chồm xuống sát hoa huy\*t cô như muốn đụng môi vào, cô hoảng hốt mặt dịch càng chảy ra trước mắt hắn, cô ngo nguyệt khó chịu vì hơi thở nóng của hắn phả vào môi hoa huy\*t nóng bỏng. Cô không biết làm gì mà lúng túng tay chân.

- Tịch...L...ăng chúng ta từ từ nói được không? Anh...urm.....aaa.....

Bỗng hắn đưa lưỡi sát vào đầu hoa huy\*t mà mút dọc xuống khiến cô quay mặt sang bên cạnh, nhìn cánh cửa lớn mà thờ dốc, mông cũng nguyệt lên xuống không ngừng, mắt cô nhắm chặt không dám mở ra dù chỉ là hé một tí. Cô giật người như bị kích điện không khác.

Khoái cảm này, quá xa lạ, cô không thể chịu nổi, không thể kiềm chế được. Cô run rẩy dưới cái lưỡi của hắn rất nhanh mà khuấy đảo lỗ huyết nhỏ làm cô như muốn điên dại. Cô không chống cự nữa mà nằm nhào người ra, sụi ơ không còn chút sức lực. Tay cũng thả lỏng mà đặt xuống bồn nước, bồn nước nóng phả vào tay cô mới khiến cô có cảm giác chân thật. Cô mím môi, một chút cũng không dám nhìn đến hắn. Hắn sao có thể ngậm cái "đó", cô thực xấu hổ chết đi được.

Hắn ngược lại không cho cô thoải mái, năng suất làm việc càng nhanh hơn, lỗ huyết mút mạnh, đưa lưỡi mút hai mép môi hoa huy\*t tách ra, cô bản năng khép chân lại thật chặt mà hét lớn, hắn vẫn không buông tha cho cô, hắn đưa tay chọc vào lỗ huyết bên dưới mà ra vào, đưa tận 3 ngón để mở huyết nhỏ của cô, loại cảm giác thốn thốn ập đến. Cô cố gắng cầm lại tiếng rên rỉ nhưng vẫn không cầm được tiếng ní non bật ra, cô không nhịn được. "Không cần...aa....không cần".

Không được, cô sắp đến cực điểm, cô cảm nhận được dòng khí bản thân sắp trào ra, cô không thể để hắn biết được, cô sau này sẽ thế nào nhìn hắn đây. Mười cái hồ cũng không đủ đâu.

- Em...sắp ra...aaa...urm...tránh...

Bụng cô hóp lại tuyệt đối, chỉ để nhìn lại nhưng không thể, hắn vẫn không buông tha, đưa lưỡi rà xoát lên xuống đầu hoa huy\*t đáng thương, ngoạm cả hoa huy\*t như muốn ăn vào miệng. Cô càng nhìn càng kích thích, dâm thủy càng tiết ra nhiều. Cô muốn dùng chân đá hắn nhưng cô không còn sức nữa. Bỗng cô hét lên một cái, khí của cô tràn ra, cô đã đến khoái điểm. Cô giật giật hoa huy\*t, dòng khí trào ra bóng loáng, chảy xuống mông nhòn nhòn. Hắn nhìn dòng khí kia, đưa lưỡi vuốt dọc theo cánh hoa huy\*t nhỏ xong dùng tay thoa xung quanh hoa huy\*t tạo độ trơn, còn cô cả người đã mềm nhũn khó coi, cô không còn biết gì nữa, cô chưa bao giờ có cảm nhận này, cảm giác sung sướng chất đầy trong cô, cô cup mắt cảm nhận nó, tay vẫn còn đặt trên đỉnh đầu mềm mại của hắn, tay vò vò hai ba nhánh tóc của hắn, như đang tiêu khiển.

Hắn liếc mắt nhìn cô, gương mặt hoàn toàn ngây ngốc ra không khác không có hồn, hắn liền đứng thẳng người như một dũng sĩ, cầm cự vật bầm tím ngất to lớn, nhắm ngay lỗ huyết cô mà xoa xoa, lâu lâu lại cứ như bị lỗ huyết hút vào, kêu "òp...òp" khiến cô muốn động thổ, chết quách cho xong, cô đang mê mẩn thì cảm nhận được có một cái gì đó to lớn đang muốn xâm chiếm lấy mình, nhưng cô chưa kịp hoàn hồn ngăn cản thì...

Hắn đâm thẳng cự vật vào, cô cảm giác bản thân như bị đâm thủng ra, xé trăm mảnh đau đớn, cô nắm tay thành nắm đấm, mày đẹp nhăn chặt. Hắn nhìn qua, hoa huy\*t nhỏ như muốn ép chết "con cưng" của hắn, đây là cô lần đầu tiên? Nếu vậy thì hắn vinh hạnh quá rồi.

Hắn nhìn cô càng thêm trân trọng, nếu cô mà không có dòng máu này chảy ra, thì hắn nhất định đêm nay sẽ đá cô ra khỏi Cẩm Viên, cô chảy nước mắt rờn rờn ni non nắn ni hắn mau chóng rút ra nhưng hắn sao có thể rút ra đây, hắn đã khao khát dâng cao đến miệng lưỡi khô khốc. Hắn cố gắng kìm nén mà dừng lại chốc lát để cô thích nghi cự vật của hắn. Cô tưởng tượng ai đó đang nhét đá vào cô, vừa đau vừa ê ẩm. Hắn vươn tay lau nước mắt cho cô, vén sợi tóc mai loạn. Hắn an ủi cô, bên dưới cự vật cũng nhẹ nhàng mà ra vào thật nhịp nhàng. Hắn lại đưa tay vuốt ve đầu huyết để cô bớt đau đớn một chút, nhưng vẫn đau không thuyên giảm. Đến độ, cô không dám nhìn xuống nơi đó nữa, không dám nhích cục cựa dù chỉ nhấc tay.

Hắn không nói nhiều nhưng những hành động như vậy lại có thể làm trái tim cô tan chảy. Hắn có thể không cần nói nhiều nhưng cô có thể hiểu hắn. Hắn không cần mở lòng với cô nhưng cô...thích hắn, từ lúc đầu là thương cảm.

Cô khoe mặt đồ hoe, hàng lông mi cong vút ướt đẫm. Cô cắn môi mà từ từ cảm thấy thích nghi một chút, cô nhìn hắn kìm nén mà mím môi hiểu cho cô thì cô cảm thấy trái tim bản thân đập thành thịch, cô chồm đến hôn lên môi hắn, cô mặc kệ hoa huy\*t đang có cự vật đau nhói nhưng cô vừa chuyển động thì lại đau đến khó tả. Hắn đáp trả cô mãnh liệt, cự vật bên dưới cũng di chuyển mạnh hơn rồi dần liên tục nhưng cô từ từ không còn cảm thấy đau mà thấy khoái cảm hơn nhiều lúc đầu.

Thì ra, nữ nhân nào sau khi trải qua đêm đầu, đều miêu tả tâm trạng y hệt nhau. Đau thật sự nhưng cũng khoái cảm thực sự. Dòng tơ máu của cô sóng sánh dưới bồn nước ấm yên ả. Đập vào mắt hắn, hắn càng cắn môi cô nồng nhiệt, nụ cười có như không chớp nở trên môi đẹp hắn. Hắn đưa tay đẩy đầu cô sát vào hắn, cô cup mắt đáp trả hắn, môi lưỡi quấn nhau, bầu không khí nóng vô cùng. Lưỡi hắn như thần thánh mà khuấy đảo khoan miêng cô một cách thuần thực cùng sáng khoái. Mùi hương bạc hà của hắn thoang thoảng trên đầu mũi cô. Cô ôm lấy chiếc lưng trần bảnh mặt trước mắt mà cảm nhận cự vật đang mạnh dần di chuyển trong cô. Bắp chân nhỏ của cô bị hắn kìm chặt. Không hề nhìn ra bản thân bộ dáng thế nào.

Cô buông môi hắn, thở dốc mạnh bạo, hắn như điên mà ra vào, cô cảm nhận được va chạm hạ thân đang dần nóng lên làm cô sợ hãi nhưng cô không còn sức la hét, cô rên khe khẽ lên từng tiếng, cô sợ sẽ hư mất.

Tiếng điện thoại của cô bỗng vang lên inh ỏi, nhưng hai người cô đâu ai để ý đến, tiếng chuông reo không ngắt quãng một chốc lát thì tắt hẳn.

Hắn ôm cả cơ thể nhỏ của cô, ra vào để cùng nhịp với hắn. Cả cơ thể cô đông đũa, ngực bị hắn nắm lấy mà nhào nặn. Cô không ngờ có thể khoái cảm như vậy. Cô không còn ngượng nữa, dần bị cuốn theo mà dạt chân rộng ra hơn để hắn dễ dàng di chuyển cự vật.

- Hừ.....

Hắn gặm lên một cái, bản dòng tình nóng hổi vào sâu trong cô, cô rung mình, cảm giác bản thân nặng nề, nắm chặt tay hắn đang cầm tay cô, cô cảm nhận rõ nó bản sâu đến độ nào, từ cung cô chẳng? Cô sẽ có thể có con với Tích Lăng đúng không? Cô sẽ không tin sinh lý hắn yếu đâu. Cô bỗng dưng vui vẻ hẳn lên nhưng hai mí mắt của cô đã sớm dính chặt vào nhau, hắn đang cảm nhận khoái cảm thì cô đã gục trên tay hắn mà mê mải thiếp đi, cô đã kiệt sức và cần vào nước biển gấp, hắn nghe hơi thở đều đều của nữ nhân dung nhan mỹ mạo gục ngã trong lòng hắn, nhìn cô tỉnh khiết đến độ muốn tan chảy, hắn sao mỗi lần nhìn cô thì mỗi lần lại có cảm giác khác nhau? Không cưỡng được liền chồm xuống hôn lên cô một cái, hắn cũng có một môi, tấm cho cô xong thì ôm cô ra ngoài.

Trong lúc hắn bế cô lên giường, hắn đã nhìn thấy tấm ảnh của hắn và Tống Tư Tinh dưới lớp váy dày của cô, hắn nhíu mày mà bóp chặt eo cô, khiến cô ngụyêt một ngum khí lạnh mà nhíu mày đẹp. Hắn nhìn cô ân đường xô lại sau mới từ từ buông lỏng tay. Hắn nuốt một ngum nước bọt xuống, vò tấm hình lại không chút nào gọi là luyến tiếc hay đau thương, nhắm chuẩn xác mà quăng vào thùng giấy đối diện, cao ngạo mà quay đi.

Hắn ra sân thượng, nhìn ngắm bầu trời đầy sao trên kia, miệng ngụyêt điếu cigar Cuba phì phò. Hắn cầm ống quẹt, cầm tấm ảnh hắn cùng Tống Tư Tinh có chút nhăn nhúm, hắn cười nhạo khinh bỉ, quẹt lửa mà nhìn nó từ từ bị lửa đốt đi không chút luyến tiếc, xoay người liền như không có chuyện gì. Tàn tro bay phấp phới giữa trời đêm Bắc Kinh lộng lẫy.

Ở đâu đó, một nữ nhân với chiếc đầu không còn nhánh tóc nào nữa, mang một chiếc mũ len đỏ thất nơ xinh xắn, ngồi trên chiếc xe lăn tự động, nhìn phố đêm Bắc Kinh từ trên lầu cao của bệnh viện nhân dân Bắc Kinh, hai cánh môi xám xịt bầu chặt vào nhau, xinh đẹp quá mức nhưng cũng là tàn lụi quá mức, như một đoá hoa hoè nhỏ, dù còn màu sắc nhưng là không có sức sống. Cầm tấm ảnh thứ hai y hệt tấm hắn đốt đi, mà vừa cười vừa khóc. Hai năm qua, nữ nhân này vẫn luôn như thế này phương thức mà ngắm nhìn hắn...qua một tấm ảnh của thời niên thiếu.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài, Anh Thực Không Có Đạo Lý!* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

## Chương 30: Dích thị là tiểu phiến toái

Tiếng chuông điện thoại lại một lần nữa reo đánh thức cô. Cô nhú mồm, lăm lăm tên hỗn đản nào lại phiền cô như vậy. Cô lờ mờ quơ tay loạn tìm tiếng chuông điện thoại đang kêu lên inh ỏi. Nhú mồm đẹp mà nhìn màn hình sáng, là "Tứ Lâu Mạng".

À...cô có nghe qua tên này một lần, nhưng mà ở đâu ấy nhỉ? Đường như cô đã quên và chẳng có tí ấn tượng nào. Song song đó, cô không phải không có tính bất mảy nhưng vẫn reo dai dẳng không nghỉ mặc dù cô đã tắt âm.

- Alo.

Trong điện thoại phát ra tiếng tăng hắng khản đặc, cô cứ tưởng là một nam nhân nhưng câu sau thì lại không phải, là một nữ nhân. Cô suyt nửa thì bật ra "anh là..." rồi mất. Cô nhiều khi nhắc nhở bản thân, chuyện gì cũng từ từ, cô mà giữ nguyên hấp ta hấp tấp thì chỉ có hư bột hư đường.

- Thiên Thiên, chúng ta cả tháng chưa gặp, trưa nay đi uống trà thấy sao? À...mà quên mất, cậu làm hỷ sự cũng không thông báo với bọn tớ, cậu có còn xem tụi này là bạn không đấy?

Cô thở dài thườn thượt.

- Không phải tớ không thông báo đâu, là do Tiểu A tớ đã dặn dò kỹ càng nhưng buông ra anh ấy vẫn không nhớ...haha cho nên không thông báo kịp đấy mà...thông cảm một chút.

Cô còn biết trả lời thế nào, đành phải đổ tội cho Tiểu A. Cô cũng nghĩ Tiểu A sẽ không trách cô đâu nhỉ? Dù sao cô mượn danh hân đồ tội nhỏ nhặt như này cũng là không có chuyện gì.

- Mà này, lúc trước cậu bảo tớ Tích Lăng không phải thích con trai đồng tính? Nay lại đồng ý cưới hân, cậu có bị úng não không đấy? Nhưng dù sao, cũng món hời không nhỏ, tớ nghĩ mẹ cậu chắc không bỏ qua đâu. Một đời này không biết gả cho ai thì gả cho hân cũng không tệ, cậu nay thành bà hoàng rồi nhé, còn có đêm đầu cậu có thấy...cái kia bao nhiêu cm?

Tiếng cười trong điện thoại truyền ra làm cô đỏ mặt, cái gì mà bao nhiêu cm, đang đùa cô à? Chồng của cô mà lại thối mồm làm gì. Với lại, Lăng Khẩu Thiên thật sự cho hân là đồng tính? Hân sao có thể đồng tính cơ chứ, Lăng Khẩu Thiên chắc chắn nhìn hân lãnh đạm không gần nữ giới nên cứ nghĩ hân yêu thích nam nhân nhưng thực ra, hân dành cả Tích Viên để dẫn tình nhân qua đêm, lão luyện chần gối. Dù sao trời có sập, hân có đồng tính cô cũng không tin, không phải không tin mà là không thể tin nổi.

- Nhảm nhí. Tớ nghĩ tớ không thể đi...

- Cậu có lương tâm một chút đi, mấy tháng liền chưa gặp rồi, dành chút thời gian nhàn nhả nói chuyện phiếm, nhớ lúc gần đây gặp, cậu bảo tớ tồn mì ăn

liền cho cậu làm gì vậy? Tổ cứ tưởng cậu mở cửa hàng tiện lợi mì ăn liền. Tổ không nghĩ cậu có thể ăn được hết chỗ đó đâu. Rất nhiều đó. Mà bỏ đi, quan trọng là chiều nay cậu tham gia đi. Nếu không tổ sẽ nghĩ hần là áp bức cậu không cho ra đường.

Cô lẩm nhẩm, hần thực sự là không cho cô ra đường khi chưa xin phép. Với lại cái gì mà tụ tập bạn bè không quan tâm hần gì đấy, cô nhưc đầu chết đi được, cô vẫn không nhớ cái gì với cái gì. Tận 29 điều, muốn thuộc đầu phải để, đầu phải như mức cháo vào miệng là xong đầu. Nhưng Tứ Lâu Mạng nhắc đến mì ăn liền, là Lăng Khẩu Thiên chắc hần chuẩn bị cho chuyến "du ngoạn" đây. Có đầu tư!

Cô chẳng hiểu sao, Lăng Khẩu Thiên chọn bạn rất hay, Mao Tĩnh Ly và Tứ Lâu Mạng thật sự rất giống nhau, đều dai như một con đĩa nước.

- Chỗ cũ, cậu mà không đến thì tổ và A Ly sẽ tìm đến cậu.

"Tít...tít" Cô day nghiêng nhìn vào màn hình điện thoại tắt ngúm đi. Cô còn chưa kịp nói gì hết. Cô không biết cô có nên báo lại cho Tiểu A nghe hay không, nhưng cô nghĩ lại, sao phải báo lại. Cô cứ như vậy phụ thuộc thì cũng không tốt. Chuyện này cũng là chuyện nhỏ, chỉ là ra ngoài gặp mặt trò chuyện phiếm một chút, không có gì to tát. Cô là có thể lo liệu tốt. Nhưng rắc rối ở chỗ, chỗ cũ trong lời nói của Tứ Lâu Mạng là ở đâu?

Cô lắc đầu, một mối voãi~~

Cô nhìn sang bên cạnh, hần đã đầu mất dạng, tự dung cảm thấy trống trải, "thèm" hơi ẩm của hần. Cô nhớ lại hình ảnh hôm qua, cô và hần, cái kia... cô vén chăn, toàn thân cô là vết bầm tím và trên cổ là rõ ràng nhất, nhếch người hạ thân đau nhưc khó tả, kiểu này chắc cô không dám đi vệ sinh luôn mất. Bỗng cửa phòng được đẩy ra, một bà quản gia già nua, đây là lần đầu tiên cô gặp bà ấy. Cô có nhớ lúc đầu, cô có xuống dưới sảnh chính cũng chẳng thấy đâu.

Trên tay bưng lấy một bát thuốc đen ngòm, bốc mùi có vẻ đắng lăm, cô giật bản mình mà lấy chăn che lại bản thân, và ngẫm nghĩ, không phải là mang cho cô uống đó chứ? "Nhìn xem, đen ngòm thế này, ai uống cho nổi". Cô chỉ có nghĩ nhưng nếu bắt cô uống thì cô biết cô cũng sẽ uống nhưng cô cầu trời nó không đắng như cô nghĩ, nhưng cô có bệnh gì mà phải mang thuốc vào cho cô.

- Phu nhân, thuốc chúng tôi đã xắc xong, cô mau uống đi.

Cô mở to mắt nhìn bà đặt chén thuốc trên bàn, nuốt một ngụm nước bọt, toàn thân ề ảm mà ngã người xuống giường trở lại. Cảm thấy cơ thể rỗng tuếch.

- Tôi có bệnh gì sao? Sao phải uống thuốc chứ? Nhìn xem, tôi hoàn toàn không có việc gì.

Cô hỏi thì hỏi như vậy nhưng không có ý định không uống. Tích Lăng sẽ không độc hạ cô.

Bà thoát nhìn gương mặt khá hiền từ, già dặn, có lẽ làm ở đây rất lâu năm, bà tự nhiên đi đến cửa sổ kính mà mở chốt khoá rồi bật ra cho khoáng đãng. Nghe cô hỏi như vậy, trước mắt có chút cứng người nhưng nhanh chóng cười mỉm xua tay.

- Đừng hiểu lầm, chỉ là thuốc bồi bổ, hồi phục thể trạng. Đây không phải là thuốc để chữa bệnh đâu. Tôi ra ngoài, cô mau thay đồ, uống xong rồi làm gì thì làm.

Bà vừa ra khỏi cửa, cô rồi tung rồi mù không biết làm gì. Trước hết cô phải mặc đồ cái đã, cái cây trần trụi không có lá thì thật kì cục, nhưng từ hôm nay, cô không còn là con gái nữa, mà là phụ nữ. Trên đời này ai cũng sẽ trở thành phụ nữ, dù sớm hay muộn nên cô buồn làm gì mà mệt. Cô nhìn trên

sàn, đã không còn cái vali nào, cô cứ tưởng mắt mà xanh mặt chạy đi kiếm, nếu không có thì cô biết vận cái gì đồ đâu. Thì ra đã được hầu nhân sắp xếp vào tủ hết thảy thẳng thớm.

Cô mau mau chọn lấy một cái áo cao cổ để che đi mây mưa đêm qua với quần ôm dài. Đây có lẽ đã trở thành tác phong của cô, càng đơn giản càng tốt. Càng tối giản càng tiện.

Cô chạy ra ngoài nhưng đập trúng bậc cửa, cô nằm dài ra sàn, hoa huy\*t đau nhói, khuỷu tay cũng đầy xước đau nhói. Mông cô thì chả biết tả sao, chỉ có cô đứng dậy không nổi. Đầu tóc cô rối mù, tóc loà xoà trước mắt khiến cô bức tức mà rửa vài tiếng. Cô quyết định là nhất định có thời gian rảnh, cô sẽ cắt phanh cái mái tóc dài phiền phức này đi, dù sao cô trong bộ dáng tóc ngắn không tệ và cũng tiện hơn tóc dài rất nhiều.

Cô xoa xoa mông rồi đứng thẳng người dựa vào tủ quần áo lớn, cô xoa bóp khuỷu tay một chút, đi đến uống chén thuốc kia, một hộp nuốt sạch, quả thực không ngoài cô dự đoán, quá đáng, bởi vậy mới có câu "Thuốc đắng dã tật" không sai. Vị uống vào là đắng, khi tan dần, cái hậu vị càng đắng gấp 10 lần lúc đầu. Cô nhăn mày nhăn mặt muốn quăng chén thuốc kia đi nhưng công sức người ta bồi bổ cho cô, cô không nỡ lãng phí. Cô chỉ biết thuốc bồi bổ vì nghe người ta nói chứ cô cũng chả biết thứ cô uống vào là gì.

Cô mãi nghĩ mà đã quên công việc của mình, cô phải ra ngoài gặp Tứ Lâu Mạng nhưng còn chỗ cù thì sao đây? Cô nếu hỏi Tứ Lâu Mạng thì chắc chắn Tứ Lâu Mạng sẽ nghỉ ngơi cô. Cô hiện tại phải hỏi ai đây, hay cô gọi cho Mao Tĩnh Ly?

Không, không. Cô chợt loé lên suy nghĩ, gần đây có một quán trà mới được ấn định mở cửa, cô là thấy nơi đó không gian mát mẻ lại với nhiều khoan phòng kín đáo thoải mái, cô bảo đảm Mao Tĩnh Ly và Tứ Lâu Mạng sẽ thích cho mà xem. Bỗng điện thoại cô có cuộc gọi đến, cô giật mình mà xem một chút là làm rơi điện thoại, cô nhìn vào màn hình "Tích Lăng" thì có chút bất mấy chậm trễ, hần là có chuyện mới điện cô?

- Alo?

- Tối nay tôi trở về dùng cơm.

Cô biết hần sắp cúp máy thì vội ngăn lại "Khoan đã..."

- Có chuyện gì?

Hần một bên nghe thư ký Tần thông báo, một bên ký văn kiện liền tay như một cỗ máy, nhưng trong đầu cứ nhớ hình ảnh cô nằm dưới thân hần mà cười ngọt ngào nhìn hần, hần như muốn phát điên mà muốn gặp cô ngay lập tức.

- Em...em muốn ra ngoài vì Tứ Lâu Mạng muốn cùng em đi uống nước.

- Cứ bảo tài xế đi, phải trở về sớm.

Cô nghe như thế dịu dàng thì hoảng hốt, hần sao có thể ôn nhu như vậy với cô, cô chắc hẳn đã nghe nhầm đi, hẳn chắc đang phá lệ vui vẻ nhưng hẳn đồng ý thì đã tốt rồi. Cô tâm trạng vui vẻ hẳn, liếc mắt thấy cuộc gọi vẫn chưa kết thúc, cô ảm áp, khoe miệng giương cao, cũng tiện tay thay tên liên lạc thành Lãng Lãng vì cô thấy đề Tích Lãng thì quá là không có thiện ý, nhắc đến cái tên này cô lại nhớ đến bữa ăn tối hôm đó, Ngô Kỳ Phong đã làm cho cô sống dớ chết dờ vì cười.

- Cảm ơn ông xã của em.

Đây mới là lần đầu tiên cô tắt máy trước, hẳn thì lại chưa tin những gì bản thân vừa nghe thấy, vừa muốn hỏi cô vừa nói cái gì thì cuộc gọi đã tắt, hẳn giật giật khoé môi khiến thư ký Tần cảm thấy khó hiểu nhưng mãi mãi vẫn không dám hỏi hẳn. Cô vừa gọi hẳn là "ông xã", là chính tai hẳn nghe thấy, nỗi khát khao gặp cô ngày càng lớn, hẳn sẽ phải nhịn tới chiều mới có thể. Hẳn lại nghĩ đến đôi gò bồng mềm mại thơm tho thì yét hầu lên xuống khó chịu, tay cầm cây viết cũng chẳng nổi. Quả thực, cô không còn là tiểu yêu tinh nữa, mà đích thị là tiểu phiến toái.

Cô làm phiền đến cả tâm trí của hẳn.

- Alo? Chúng ta thay đổi chỗ gặp đi. Chỗ cũ lại mãi cũng chán, lâu lâu cũng muốn đổi mới một chút. Chúng ta đến quán trà vừa ăn định mở cửa ở đầu lộ XX đi.

- Được thôi, miễn cậu chịu đi là được, vậy 10 phút nữa có mặt. Tớ cũng có đến đấy một lần, đợt tớ nói lại với Mao Tĩnh Ly đã.

Cô cầm chiếc túi vải theo bên mình, như sóc mà chạy như bay xuống dưới nhà. Cô lâu ngày mới được ra ngoài tự do như vậy, cô nói không vui là cô nói dối rồi.

- Phu nhân, khuỷu tay của cô...để tôi đi lấy băng cá nhân.

Cô ban nãy chỉ xoa xơ xơ bây giờ mới nhìn kỹ lại một lần nữa. Nó bị bật máu mất rồi, cô đau mông ê ảm té "ạch..." như vậy, cạ khuỷu tay xuống nền nhà, không thấy cũng uống phí đi. Hầu nhân chạy như bay mà sức thuốc thay băng cho cô rồi mới vừa lòng cho cô ra ngoài.

Cô nghĩ Tứ Lâu Mạng và Mao Tĩnh Ly chắc đã đến hẳn rồi, cô là đến trễ nên cô ngó mắt xung quanh, cô còn chưa gặp họ bao giờ, sao biết nhận dạng mà vui mừng như đã diễn trước đây. Hay cô nhìn xem, bàn nào hai người mà ngóng ra cửa thì chắc chắn là đang ngóng cô nhưng cô thấy bàn nào cũng hai người, có khi là một tốp người, cô lấy tay đánh vào đầu bản thân, mệt hết sức~~



- Lăng Khẩu Thiên...ở đây...

Giọng nói có chút quen quen, cô nhìn ngang qua, là đối diện cô hai nữ nhân dáng người mảnh khảnh non dẻ, một nữ nhân mặt mày có chút không có sắc khí, còn một nữ nhân thì trang điểm lòe loẹt vận váy dài. Cô nhìn mãi không ra, ai là Mao Tĩnh Ly, còn ai là Tứ Lâu Mạng và khi ngồi xuống cạnh thì cô nên mở lời tiếp thế nào? Nhưng nhìn qua cô liền có thể đoán qua là tiểu thư đài cát, vì là bạn hữu thân thiết với Lăng Khẩu Thiên thì có ai là tầm thường đâu.

Cô cười có chút cứng nhắc mà đi đến. Cầm chiếc túi xách dùng sức đến đỡ tay.

- Hai cậu...đến lâu rồi nhỉ? Tớ đến trễ một chút.

Đối lại cô là hai cặp mắt ngó liêng liêng cô, cô có chút mất tự nhiên, tay nắm lại càng dùng sức.

- A Thiên, cậu hôm nay...không phải có vấn đề gì chứ? Từ khi nào học được "cách làm người đảng hoàng" vậy? Cậu như vậy khách sáo là cái gì a?

Cô chớp mắt liền cười tươi.

- Tớ muốn một ly trà nóng cùng một ít chanh tươi nhuyền.

Mao Tĩnh Ly đến gần, bỗng cô cảm thấy áp bách. Cô nhắm mắt, thở phò phò lấy lại tinh thần, rồi mở trở lại.

- A Tứ, nhòm A Thiên xem, có phải tươi tắn hơn không? Với lại, mặc áo kín đáo như này hình như không phải tác phong của cậu, có phải là che giấu dấu tích đêm xuân không?

Cả hai cười xa xả nhưng cô nhìn ra họ không có ý định lật xem nên cô mới yên tâm thả lỏng người. Cô gương mặt trắng bệch, tách trà nóng vừa bung ra thì cô đã nhanh chóng cầm lên mà hớp vài ngụm.

- À...tớ có trò này, không biết hai cậu có tham gia không?

Tứ Lâu Mạng liếc mắt xinh đẹp, tay giờ chữ V ngược mà đưa sát vào khuôn mặt tinh nghịch. Cô với Mao Tĩnh Ly không hẹn mà nhìn nhau đồng thời, cả hai nuốt một ngụm nước bọt mà thốt lên.

- Chắc chắn là không đúng đấy trò chơi rồi!

- Này này, A Tứ, đây là quán trà chứ không phải là quán bar mà phóng túng. Cậu mà lạng quạng, tở và A Thiên che trời cứu cậu không nổi, với lại dì Liên mà biết cậu lại như vậy, đánh cậu không tàn tật thì cũng hôn mê. Với mỗi nguy hại nhất là...cậu biết rồi đó. Tứ thị hiện tại đang ngầm tranh nhau chức tổng quản, cậu mà lơ mơ thì mất trắng như chơi, công sức đổ sông đổ bể. Các cô đồng khác dường như không có thiện ý với cậu mấy bằng Tứ Ngân Hạo, dù sao tên ấy cũng là nam nhân, xem như được điểm hơn cậu là đương nhiên.

Mao Tĩnh Ly ngâm viên kẹo chua, chép miệng nhìn Tứ Lâu Mạng gương mặt cười quả thực không đúng đắn, nhìn vào liền biết Tứ Lâu Mạng là đang nghĩ cái gì trong đầu ngay.

- Cậu đừng có đùa tở, chỉ là một trò chơi nhỏ, đâu đến nỗi như vậy. Nghe cậu bảo, tở cứ tưởng là tở sắp làm chuyện tày trời gì đó mà che trời không thấu. Nếu cậu rảnh đến vậy thì đi về mà gạ ông anh rể của cậu đi. Hắn ta nhìn cậu ánh mắt cũng không tệ, sắp chảy nước dãi đến nơi khi nhìn thấy bộ ngực "khủng" của cậu rồi.

Mao Tĩnh Ly cười ha hả không chút dòm ngó xung quanh nhưng cũng may là vắng khách, nếu không còn ai gán cho Mao Tĩnh Ly danh tiểu thư nữa đâu.

- Cháy nhà! Cậu còn bảo, không phải nước chảy, đá lại để ý sao? Chị ta lấy loại đàn ông như vậy cũng đáng..

Cô nhàm chán đến độ muốn ngáp lên ngáp xuống vì những thứ Tứ Lâu Mạng và Mao Tĩnh Ly đối cô như vịt nghe sấm, hoàn toàn không hiểu chuyện gì ra chuyện gì, nếu nghe thêm chỉ tổ đình tai nhức óc bù đầu bù cổ nên cô quyết định mặc họ chìm trong thế giới riêng mà cãi nhau và tám chuyện, còn cô thì đặt mắt ở chậu lan trắng trước cửa, vườn mình đón nắng tươi tắn, cánh hoa thuần khiết trắng sữa đẹp mắt.

Nơi này cô kịp nhìn ngắm một chút, quán trà này là được trang trí theo phong cách thuần Nhật, nơi cô ngồi là một gian riêng được ngăn cách xung quanh bằng một màn vải dày trang trí hình 3D các cô nàng la lị (lolì, các cô nàng búp bê của Nhật) hay búp sáp màu Tiểu Tân chu mỏ. Đây là anime mà cô cũng rất thích, nếu hỏi cô hình ảnh đặc trưng nhất để miêu tả cậu bé búp sáp màu Tiểu Tân thì cô sẽ trả lời ngay là thích khoe mỏ, lúc nhỏ vì phim hoạt hình này chiếu trên TV rất hạn chế tập nên cô phải đi thuê truyện thêm để đọc.

Bà cô đã mất được một tuần lễ, từ tuần trước đến nay cô vẫn không dám gặp mẹ cô, cô biết bà là trách cô nhiều lắm. Bà cô lúc trước, hay vẽ vào giấy chú mèo mấy ú hay búp sáp màu Tiểu Tân này cho cô, bà biết cô rất thích nên đã dán đầy phòng cô. Cô còn nhớ cô đã ôm bà và hôn má bà. Hình ảnh lúc trước ấm áp biết bao, có phải là chính cô phá vỡ hết tất cả không? Mất cô từ từ nhỏ đi trước mắt nhưng cô mau chóng nuốt xuống vì hiện tại ngay

nơi này cô không thể khóc được.

Ở cửa, bỗng tiếng chuông vang lên, đây là điều đặc biệt được nói đến, ở cửa được bố trí một hệ thống chuông giật dây tự động và dán thêm một tấm màn dây xanh phía trước. Khi có khách vén màn, dây cửa thì chuông sẽ được đẩy và phát tiếng động. Lúc này chủ quán mới bảo "Chào mừng quý khách". Đây là cảnh rất quen mà cô thường thấy trên phim ảnh.

Nam nhân đi vào vừa nhìn liền thuận mắt, tuấn tú cũng không phải mà xấu xí càng không đúng. Nhìn đến liền không muốn dời mắt. Vận trên người chiếc áo somi xanh ngọc thoát hai cúc thoải mái quyến rũ. Cầm trên tay chiếc áo vest khoác ngoài, bộ dáng vô cùng thành đạt, có sức quyến rũ vô cùng mị lực. Với hương nước hoa rất nồng. Cô thắc mắc, có phải anh ta sử dụng chắc hẳn nửa chai nước hoa nên mới toả hương nồng nặc như vậy.

Chiếc mũi cao, bờ môi mỏng mím lại, có vẻ rất xinh đẹp nhưng cô nhìn thế nào cũng vẫn thấy không có sức thu hút như Tích Lăng. Hẳn ta là đẹp hơn gấp một trăm lần, là cực phẩm của cực phẩm.

Cực phẩm như vậy, Mao Tinh Ly và Tứ Lâu Mạng lại là nhan không\* nên sao lại không bị thu hút. Cả hai đều cô đơn chưa có mảnh tình vắt vai hiện tại nên hai cặp mắt sáng rỡ, tiếng nói chuyện bỗng im ngang khiến cô cảm thấy có chút không đúng.

(\*) cuồng trai đẹp.

Mao Tinh Ly thời điểm nhìn qua cùng Tứ Lâu Mạng thì đứng khựng người, bật dậy xong quay sang nhìn cô, khiến cô nghi hoặc, không hiểu chuyện gì ra chuyện gì. Cô cảm giác vô cùng bất an, mím môi. Đến tên nam nhân đó cũng nhìn cô với ánh mắt vô cùng trầm tư, khiến cô suy nghĩ lại, là quen biết à? Hay quen biết Lăng Khẩu Thiên. Nhưng nhìn hai người bên cạnh thì cô liền đoán ra là có quen biết với Lăng Khẩu Thiên rồi, làm cô thờ phào một cái nhẹ nhõm nhưng mà tại sao ánh mắt lại khác lạ như này? Chẳng lẽ mối quan hệ quen biết không tốt sao? Nếu hiện tại cô ra mặt ngu ngơ thì thật không hợp. Thay vào đó cô lơ mặt sang chỗ khác, thà cô làm ngơ.

Tứ Lâu Mạng hít thở sâu một cái, nhỏ nhẹ thì thầm với cô.

- A Thiên, đến nay cậu vẫn còn trách Dương Kha Hạo sao? Là cậu phủ người ta trước. Thời điểm cậu cắt đứt liên lạc, Dương Kha Hạo là luôn miệng quan tâm cậu nha. Cậu đúng là nhẫn tâm, một mặt nhẫn tâm, một mặt không khá ái. Cậu lợi dụng xong liền kiếm cớ phui mộng bỏ chạy. Tên này cũng đẹp trai như này, là cậu quá lãng phí, nhưng xem ra lão công hiện tại của cậu là chắc chắn bỏ xa.

"Ách...tên này là tên quái nào nữa?" Cô như muốn khóc đến nơi, kêu trời không thấu. Lợi dụng à? Bà Lăng với Lăng Khẩu Thiên lúc trước ra sao, hoàn toàn cô không thể hiểu nổi.

## Chương 31: Châu Diêm Vương

Nam nhân đó nét mặt cười hiền hoà, vươn tay xoa thái dương có vẻ mệt mỏi.

- Thiên Thiên, em cũng ở đây à? Trùng hợp quá thể.

Cô theo phép lịch sự, chẳng lẽ anh ta là hướng cô nói chuyện mà cô không dòm đến thì ngại quá. Với lại, anh ta và cô cũng chẳng liên quan gì đến nhau, bắt quá chào một cái cũng không chết ai đi.

- Thật là trùng hợp. Dương Kha Hạng, chào anh.

- Em lại thích khách sáo, chúng ta không phải mới quen biết nhau.

Anh ta có ngụ ý cô cũng không hiểu, thà cô không muốn hiểu. Ánh mắt nhìn cô kiểu rất kỳ lạ, khiến cô cảm thấy không thể ngồi yên, cô đưa tay vuốt đầu mũi ngại ngùng.

Không khí nặng nề quá, chứa toàn khí CO<sub>2</sub>, cô hít thở không thông một lát chắc cô té xỉu tại chỗ. Mặc dù cô không biết chuyện gì nhưng anh ta cứ nhìn xoay cô như vậy mãi, cô là không thể chịu đựng được. Giết cô đi còn thoải mái hơn.

Anh ta ngược lại càng tự nhiên mà ngồi xuống cạnh cô, cô như phản xạ tự nhiên mà bật dậy khỏi vị trí ngồi bản thân, khiến Mao Tĩnh Ly cùng Tứ Lâu Mạng dồn ánh mắt về cô như hoảng hốt. Cô thì như chim đứt cánh, loay hoay, vươn tay vuốt tóc xấu hổ, gương mặt cô đỏ rần rần lên một mảng lớn.

Chiếc túi cô đặt cạnh Dương Kha Hạng, cô cũng không dám xoay người lấy đi. Cô hiện tại muốn rời khỏi nơi này lập tức nhưng tự dưng cánh tay cô bị nắm lấy, cô giật bản mình giật khỏi nhưng không thể, cô bất khả kháng quay đầu lại.

- Thiên Thiên, anh đưa em về đi?

Cô sao có thể đồng ý, lên xe không gian chỉ có hai người, cô sao có thể chịu nổi đây?

- Không cần. Xin anh tự trọng một chút. Đừng tự ý chạm vào tôi.

Không khí đang rất căng thẳng nhưng may mắn là Tứ Lâu Mạng lại gỡ rối giúp cô.

- Dương Kha Hạng, A Thiên là hiện tại không thích hợp gần nam nhân, cậu ấy sẽ gặp rắc rối mất, với lại chuyện đã cũ mềm như giẻ rách lau nhà, anh còn muốn thế nào? Chẳng lẽ muốn cậu ấy quỳ xuống xin lỗi à? Đàn ông thì không nên như thế mà tính toán với phụ nữ rạch ròi đâu.

- Tôi còn chưa có nói gì quá đáng, việc gì các cô lên tiếng?

- Anh.....

Mao Tĩnh Ly bên cạnh cũng tức điên khi nghe câu ấy, không ngờ Dương Kha Hạng có thể đều như vậy. Có thể muốn đứng dậy mà cảm ly nước ép tát thẳng vào mặt anh ta nhưng cô đã nhanh chóng ngăn cản, thôi, cô là nên để anh ta chở cô về còn hơn là gây chuyện, nơi này là mới khai trương, không thể vì cô mà xui xẻo nguyên một năm còn lại được.

- Không vấn đề, một cuộc trở về, tôi có thể "ban" cho anh.

Dương Kha Hạng nghe thế cười nhạt, mắt híp dài mà nắm chặt tay cô kéo đi. "Anh ta không thể làm gì tôi." Cô còn chu đáo nhấn lại cho hai hảo hữu của cô. Cô theo đà tới trước, Dương Kha Hạng lại cao lớn như vậy, cô là không thể đuổi kịp nên cứ như tha ma mà bị Dương Kha Hạng kéo. Cô tức giận thật sự, đây là lần đầu tiên từ sau khi trở thành "Lăng Khẩu Thiên" cô tức giận. Cô mặc bản thân đau, quyết chết giật khỏi tay Dương Kha Hạng và cô cảm nhận các khớp xương cô như muốn vỡ vụn, điều đó cho cô biết nguyên do là Dương Kha Hạng đã nắm rất chặt, không quan tâm cô có thoải mái hay khó chịu.

- Tôi có thể tự đi...mau...buông ra.

Tiếng cười của Dương Kha Hạng vang lên khiến cô gai óc, tay cô, anh ta thả lỏng nhưng tuyệt không có nửa điểm buông ra. Cô quả thực nhìn Dương Kha Hạng bằng cặp mắt khác. Lúc này, lần đầu tiên gặp anh ta, anh ta như con của ánh mặt trời, chói lóa cùng âm áp nhưng hiện tại xem ra, đã thú không khác. Cô nuốt nước bọt gấp gáp ra sức chống cự.

- Đổi lại thời điểm trước, em là tự nguyện có thể leo lên giường tôi nhưng nay em lại khác. À...hay kiếm được nam nhân nào bao nuôi tốt hơn chẳng? Hay một lão già trạc tuổi ba em, em cũng muốn?

Cô không ngờ Dương Kha Hạng có thể phũ phàng như vậy. Cô như muốn giáng cho Dương Kha Hạng một cái tát, lòng ngực cô phập phồng căm phẫn. Xinh đẹp cực kỳ, hai má đỏ ửng, đối Dương Kha Hạng căm ghét cùng khinh bỉ. Thì ra Dương Kha Hạng tốt đẹp chỉ là cái "mác". Cô cho rằng cô không phải là Lăng Khấu Thiên đi, nhưng cô nghe lời này thì cô chắc chắn nữ nhân nào cũng tức tởm.

- Miệng lưỡi ác độc cùng bề ngoài hiện tại của anh...quả thực một trời một vực.

Dương Kha Hạng cuối cùng cũng để ý đến cái áo che khuất cổ của cô, mắt anh ta cứ đặt chăm chăm không che dấu vào cấn cổ trắng nõn của cô. Anh ta càng đắc ý mà hù dọa cô. Cô thực trùng bầy của anh ta, gương mặt trắng bệch khó coi, biểu cảm phản ứng của cô đã bán đứng cô, xác nhận cho ý nghĩ của Dương Kha Hạng anh ta đã chính xác.

- Tôi biết em đang che dấu cái gì. Nên đừng khiến tôi mất hứng

- Mất hứng? Việc tôi phải để tâm anh hứng phấn hay mất hứng?

Cô vẫn gan lì không ngừng dùng tay đẩy tay khỏi anh ta.

- Đau~~ aaaa....

Dương Kha Hạng đột nhiên ôm chặt lấy cô, cô mất chữ O mồm chữ A kinh ngạc. Cô không vùng vẫy nữa, cảm nhận Dương Kha Hạng cánh tay đang ôm sát cô có vẻ không có nửa điểm buông ra.

- Xin lỗi em nhưng Thiên Thiên, em lì lợm cấu kính như vậy không chấp nhận anh là cái gì a? Em có thể cho anh một lý do được không, cho dù giả dối cũng can tâm vì ít nhất anh cũng biết được lý do em rời bỏ anh.

"Ông thần ơi, ông đi mà hỏi Thiên Thiên của ông, con làm sao biết đây?" Cô làm sao có thể biết được. Nhưng giọng nói của Dương Kha Hạng có vẻ đang cầu xin cô, cô không thể kìm lòng được, cô mặc dù không vờn tay đáp cái ôm của Dương Kha Hạng nhưng cô có ngã đầu vào vai anh ta như để an ủi vì hiện tại cô cũng không biết làm gì hơn cho Dương Kha Hạng, hiện tại Lăng Khấu Thiên không có ở đây, muốn lý do gì cho Dương Kha Hạng vừa lòng.

- Dương Kha Hạng, anh...để chuyện này nói sau đi được không? Em hiện tại đang có việc gấp nha...

- Một lần muốn gặp em liền khó, em muốn chừng nào mới cho tôi câu trả lời thích đáng.

Cô chỉ còn một cách duy nhất. Cô lau vệt mồ hôi trên trán ướt đầm một cách khó khăn.

- Năm sau, chính là một năm nữa, tôi sẽ trả lời anh.

Đúng! Năm sau, một năm nữa cô sẽ trở lại cuộc sống của cô, trở lại là một Lục Nan Hy và rời xa Tích Lăng của cô. Cô thở dài một hơi, Dương Kha Hạng vòng tay siết cô càng chặt hơn trước, anh ta không hiểu tại sao lại là một năm nữa mới có thể nghe, chẳng phải vô lý lắm sao?

Cô cũng dần thấy không khí lắng xuống, cô biết Dương Kha Hạng đã bình tĩnh hơn nhiều, vòng tay này đối với cô là cô quá khách khí mà tiếp đón nó. Cô đưa tay vỗ nhẹ lưng Dương Kha Hạng, cô cảm nhận rõ ràng tay cô vừa chạm, Dương Kha Hạng bỗng cứng đờ ngay lập tức sau đó phản ứng mãnh liệt lại mà ôm cô.

Cô nhận thấy dường như ánh mắt chú ý đến hai người ngày càng nhiều và có ánh mắt gì đó cô cảm nhận nó rất tàn độc, ác khí đến nỗi cô thờ không nổi, muốn đốt cháy cô và phanh thây cô thành trăm mảnh. Cô hoảng hốt, theo phản xạ tự nhiên giật bản mình đẩy Dương Kha Hạng ra xa bản thân. Dương Kha Hạng vì không phòng bị trước mà bị cô đẩy bất ngờ xuy té xõng soài nhưng may là Dương Kha Hạng có thân thủ nên cũng đứng vững sau vài giây. Còn cô hoảng loạn, không biết làm gì, đâm đầu ra đường lớn mà chạy, cô cũng chẳng biết cô nên chạy đi đâu, chỉ là cô muốn thoát khỏi nơi này, thoát khỏi ánh mắt này, thoát khỏi tình cảnh hiện tại.

Đường lộ lớn vào giờ cao điểm hết sức kẹt xe, đông đúc đến nỗi con kiến cũng không lọt nổi, phía trước cô là đường cao tốc, có biết bao nhiêu xe phóng nhanh với tốc độ có khi lên đến 141km/h. Cô vẫn không biết sống chết mà đâm đầu bỏ chạy, ánh mắt vô hình kia dường như ngày càng gắt gao bám lấy cô, ánh mắt Dương Kha Hạng nhìn cô chết trân, Dương Kha Hạng mau chóng muốn đuổi theo cô nhưng đã bị Mao Tĩnh Ly cùng Tứ Lâu Mạng cầm lại cứng ngắt như còng cua đá.

Mao Tĩnh Ly và Tứ Lâu Mạng vốn dĩ không yêu thích Lăng Khấu Thiên là mấy, chỉ là thuận tiện làm chân chó a dua dựa hơi để lấy cái tiếng bạn thân thiên kim tiểu thư Lăng gia. Nay cơ hội đến, thả hai người không tự xử cô mà là cô tự đâm đầu nên Mao Tĩnh Ly cùng Tứ Lâu Mạng vui vẻ cao hứng đến chừng nào, sao để dễ cho Dương Kha Hạng chạy ra cầm lại cô được.

Nam nhân khi bị thất thế, bị giam chặt thì cũng chẳng thể ăn thua gì nên là Dương Kha Hạng là vô phương cứu chữa, bất khả kháng một chỗ, bất lực nhìn cô rồi lại nhìn Tứ Lâu Mạng với Mao Tĩnh Ly ánh mắt có thể giết người ngay lập tức. Tâm địa của nữ nhân quả thực ghê gớm hơn ai hết.

Cô tâm trí quay cuồng, chỉ còn biết nắm chặt túi xách, chạy đâm đầu về phía trước, cô muốn về nhà, cô chỉ muốn đi về nhà của cô. Cô bỗng "ong...ong..." trong đầu, cô hiện tại ở nhà nào, cô không còn nhà nữa. Cô đứng sững tại chỗ thờ hòng học, lau đi mồ hôi trên trán, không biết bản thân đứng ở nơi nào, cứ trầm mặc mà trầm tư trên đường. A...cô nhớ rồi, xuyt nữa cô quên mất, cô còn muốn tối nay cô tự vào bếp nấu bữa tối cho Tích Lăng. Cô đánh vào đầu bản thân một cái, gương mặt xinh đẹp nhăn nhó mà lục tung túi xách để tìm điện thoại. Cô ấn tìm số điện thoại của Cẩm Viên. Cô dường như bỏ mọi thứ xung quanh mình mà chỉ tập trung ở màn hình phát sáng nhỏ. Đưa điện thoại lên tai mà đợi phản hồi bên đầu dây bên kia.

Bỗng có một tay lái say xin mất khống chế điều khiển phóng ngang nhiên trên đường, nhiều xe đi sau biết được mà tránh đi nhưng cô thì sao đây? Cô

đang mỉm cười ngọt ngào mà nghe điện thoại, không hề biết mối hiểm họa đang đến với mình.

Cô phát cáu vì Cẩm Viên lại không nhắc máy của cô, cô phải thông báo để họ không cần nấu đồ ăn tối. Cô còn nhanh đi chợ để tránh các hàng cá tôm tươi bị dọn sớm. Cô không khác một nữ nhân không bình thường mà lắm nhảm, cô vẫn còn hoảng, chưa bình tĩnh lại như ban đầu. Có nhiều người lái xe đổi diện hoảng hốt nhìn chiếc xe như điên phóng lên cùng nhìn cô. Cô vẫn không nghe tiếng ma sát của xe với mặt đường như thét lên mà vẫn kiên trì gọi mãi cho Cẩm Viên.

"Chết tiệt!!!" Cô thảm máng, mồ hôi trên trán và tay cô đã rịn ra. Cô như có phản ứng trở lại, cô giật bắn người khi nhìn thấy chiếc xe đang như tên lửa phóng đến cô không chút ngập ngừng nào hay phanh gấp, cô trợn mắt, chân cứng đờ, cảnh tượng giống lúc Tiểu A suýt đâm cô như lúc trước nhưng thời điểm đó cô may mắn còn hiện tại cô chỉ còn đường chết. Chân cô cũng sụi lợ, cô biết bản thân nên bỏ chạy nhưng cô không thể nhấc được chân, như thể cô bị đóng đinh tại chỗ. Trước mắt cứ nhìn nó, không thể làm gì hơn.

"Tích Lăng...cứu em...Tích Lăng...."

Cô thật sự hoảng sợ đến mức nước mắt cũng tràn ra khoé mắt. Cô còn chưa có muốn chết. Cô không thể nào may mắn tận 2 lần. Cô không tin được bản thân lại thảm niệm Tích Lăng cứu cô, cô trong tâm trí chỉ có hình ảnh mạnh bạo cùng gay gắt lạnh lùng với cô. Nhưng cô dường như suy nghĩ nhiều rồi, vì hân hiện tại chắc cũng đang bận họp, đâu thể như siêu nhân mà bay ra cứu cô. Cô cup mắt, việc gì đến cứ đến, cô sống cũng không có nghĩa, vậy cứ chết đi!

Cô mặc dù ngoài miệng nói như vậy nhưng gương mặt xinh đẹp của cô đã trắng bệch khó coi cùng nước mắt cứ tuôn ra như suối, chứng tỏ cô không hề mạnh mẽ như ý nghĩ. Quả thực, cô luôn cho rằng bản thân sẽ mạnh mẽ nhưng cô chưa hề.

- LĂNG KHÁU THIÊN...

Tiếng gọi trầm như vậy là của ai, khàn đặc khó nghe như vậy, có mị lực như vậy là của ai, không ai khác là Tích Lăng của cô. Cô mừng như điên, nước mắt càng chảy nhiều hơn, cô chưa bao giờ cảm thấy ấm lòng như lúc này, hân đang lại chiếc xe từ bên dưới lên, hét lớn giận dữ, trừng mắt với cô. Tay lái hân cũng run đi vì sợ cô sẽ bị đâm trúng bởi chiếc xe kia, với nước mắt cô cứ liên tục chảy như vậy làm hân đau xót không thôi, càng đạp ga thật nhanh mà căn chiếc xe mất điều khiển trước khi đến gần cô.

Mọi người hiện tại đã dừng xe đằng xa mà lác đác nhìn cô, ai nấy cũng thảm bàn tán bảo cô ngu ngốc, sao lại không né đi, nhưng chân cô đã tê cứng, việc chạy hoàn toàn không có khả năng.

Rầm...

Cô nhắm chặt mắt, tiếng kim loại va vào nhau, các mảnh vỡ văng tung toé. Hai chiếc xe đâm vào nhau với một lực rất lớn đến nỗi không thể nhìn rõ hình dáng ban đầu. Khói bắt đầu bốc lên gay gắt, cô run rẩy, lồm cồm bò dậy, căn rắng bò đến chiếc BMW trước mắt, cô cắn môi đến rỉ máu, hân đang ở kia, là Tích Lăng đã chặn chiếc xe đó cho cô. Cô luôn luôn mang đến phiền toái cho hân.

- TÍCH LĂNG....T...ích Lăng....

Cô hét lớn, nhìn thảm cảnh trước mắt mà muốn nôn, mùi dầu xăng tràn xa dưới lộ dày đặc. Tiếng còi của cảnh sát cũng dần đến gần, cô hiện tại không còn quan tâm cái gì ngoại trừ Tích Lăng.

Cô đến gần, nhìn vào kính xe nát bét kia thì chẳng thấy hân đâu, cô khóc càng dữ dội hơn, cô quỳ xuống tại chỗ, dùng tay đánh vào cửa xe mà khóc lớn. Người dân thấy cô như vậy càng khó hiểu, có vài người chạy đến khuyên can cô nhưng cô đều bỏ ngoài tay, sống chết không chịu rời đi, cô như thể khóc thương người thân bị tai nạn, nhiều người lại nhìn cô bằng ánh mắt đồng cảm thương hại.

"Tiểu thư, mặt mũi đẹp như vậy sao lại đại đột như thế."

"Lăng tiểu thư, chỗ này chúng tôi sẽ giải quyết, mời cô ra khỏi hiện trường để chúng tôi dễ dàng xử lý."

Khu vực xung quanh bị bao vây bằng vài cách ly, cô ngày càng sợ sệt hơn lúc chiếc xe kia sắp đâm cô. Tích Lăng của cô ở trong kia, cô phải nhìn thấy được Tích Lăng. Cô đưa tay móc chiếc kính vỡ, mảnh nhọn đâm vào tay chảy máu đầm đìa mà cô vẫn không để tâm, nước mắt hoà lẫn vào máu trên tay đau đớn nhưng cô không có nửa điểm nhíu mày kêu đau.

Cảnh sát nhìn cô trân trân, không dám chạm vào cô vì sợ cô kích động, với một lý do là sinh lý nam nhân, hầu như đều là lực lượng trè, nhìn thấy nữ nhân dung nhan mỹ mạo như cô thì đỏ mặt, một số không dám nhìn đến, nhưng toàn bộ đều giả làm tịch làm mặt nghiêm.

Tiểu A cuối cùng cũng chạy đến, thấy cô bộ dáng thảm như vậy, không chịu được mà lác đác ngán ngẫm, chạy đến định kéo cô nhưng thấy cô khóc lóc thảm thiết nên cũng chết đứng tại chỗ như Từ Hải, cô muốn nhìn vào tấm kính kia, nhưng nó cứng quá, cô không thể có sức lực phá vỡ nó, ngược lại nó lại làm tay cô bị thương. Cô xoay người, nhìn thấy Tiểu A thì mừng hơn hờ quỳnh quáng cầm tay Tiểu A, về cầu xin.

- Tiểu A...huhuhuh.....Tích Lăng ở trong đó, xe...cu...à Tích Lăng... là do tôi...anh ấy ở trong kia...tôi...

Chẳng lẽ những người cô thương yêu dần dần rời xa cô? Cô không can tâm, hai chân mềm nhũn, Tiểu A đỡ cô, liếc mắt đến cảnh sát, họ hiểu được liền đi vào xử lý. Cô nhìn thấy xe được đưa đi, cô khóc lóc như mưa, càng dữ dội hơn. Với tay theo nhưng đã bị Tiểu A ôm chặt lại. Khoé mắt cô đỏ hoe, hai má đỏ ché ướt đầm.

- Tiểu A...Tích Lăng...a...nh ấy trong đó...đừng để họ mang đi...

- LĂNG KHÁU THIÊN, hôm nay em lại cả gan trù tôi chết?

Cô choàng tỉnh, ngưng bật tiếng khóc, xoay đầu nhìn chung quanh, tìm kiếm giọng nói hùng hồn ban nãy, thân ảnh đập vào mắt cô đang cầm một cây nạng, một bên chân bó lại ở bắp chân lớn rắn chắc, cô mừng như điên, đẩy mạnh Tiểu A mà chạy đến hân vô điều kiện. Cô muốn ôm hân thì trong một khoảnh khắc nhỏ chợt nhớ lại, trong điều khoản của hân, hân không cho cô đụng chạm vào hân tùy tiện nên cô chỉ còn cách cắn môi, không dấu được vui vẻ mà nhìn hân, nhưng hân lại không cho cô cười với hân nên cô hết cách, chỉ có thể cười mà nhìn chung thủy xuống chân.

Hân nhìn thấy cô kì lạ, không nhìn hân mà lại nhìn xuống chân, hân ừng ực lửa giận, quát tới tấp vào mặt cô khiến cô cảm nhận được độ nghiêm trọng của sự việc này.

- Tôi vốn dĩ sợ em trong nhà ngọt ngào, cho em ra ngoài, em lại gây ra chuyện thế này, lần sau đừng hòng tôi đồng ý với em lần nào đâu. Lên xe mau, kéo paparazzi kéo đến.

Hân đã bị thương thành thế này mà còn quan tâm đến đám phóng viên a?

"Phù...may quá...xém chút thành gà cháy." Hân bức tức lắm bầm lâu bầu, lọt vào tay cô, cô càng muốn bật cười, cô tìm nở hoa, cho dù cô ở đâu, cô cũng không thấy lo lắng, cảm giác của cô, hân luôn ở bên cô. Cô tự giác đi đến dịu hân, tay nắm lấy vai hân nhẹ nhàng, cô không dám mạnh tay, đi từng bước một. Hân nhìn cô trừng mắt, cô là đang xem hân thành đứa nhỏ mà đối sao, cô ngược lại không chút sợ hãi mà mím môi thì thầm.

- Em cứ tưởng anh...đi châu Diêm Vương mất rồi.

- Có....

Hân không có ý định giằng co với cô nhưng vô tình liếc mắt xuống thấp, mảnh nhọn của kiếng đâm vào lòng bàn tay trắng nõn, vết máu dày đặc, hân gầm gừ. Cô sao không nói hân, cô định giấu hân? Nữ nhân này, chuyện gì cũng phải để hân nhắc nhở.

- Mộ Phi, băng lại vết thương cho phu nhân, còn đứng đó...

Thư ký Mộ thấy hân tự dưng phát điên thì sợ vô cùng mà nhanh chóng không dám chậm trễ cầm hộp cứu thương chạy đến.

- Không cần, em ôn mà...

Cô xua tay, nhìn thư ký Mộ ngại ngùng, vừa muốn đưa tay vừa muốn rút trở về.

Dù cô có nói thế nào, hân vẫn giữ nguyên ý định cho thư ký Mộ băng bó cho cô. Hân nhủ mảy nhìn cô, cô lại không dám nhìn hân mà cắn răng đưa tay cho Mộ Phi. Thư ký Mộ cầm lấy tay mềm trắng nõn của cô không dám có chút tư tình, đối với ánh mắt hân, thư ký Mộ chỉ có thể cầu nguyện quá trình băng bó cho mau. Hoàn thành hết thấy, cô gương mặt nhăn nhó vì thuốc bôi vào vết thương làm cô ê ẩm khó chịu nhưng với mức độ cô có thể chịu đựng được, chưa đến mức tè dầm.

- Tiểu phiến toái, về nhà.

Hân sao lại dám gọi cô như vậy, cái gì là tiểu phiến toái? Trình độ gây chuyện của cô cũng chưa đến mức đấy đâu. Nhưng về sau, nói rõ ràng đơn giản nhưng lại đánh vào đúng tâm cô, đây là câu cô muốn nghe nhất sau bao nhiêu lần gục ngã. Cô đã quên sạch sự việc mới thì xảy ra. Chạy theo phía sau hân, vết thương bị động, cô lại xuất xoa nhưng sợ không đuổi kịp hân nên cô vẫn miệt mài chạy theo, cô lăm bầm, hân đã như vậy nhưng tốc độ vẫn như bình thường, vẫn đi nhanh như thể ma đuổi.

Tiểu A nhìn cô phía sau ngậm ngùi như bị cho ăn cám, lắc đầu, đi theo cảnh sát xử lý mọi việc ổn thỏa cùng, cuối cùng Tiểu A vẫn thốt cô quả thực phiến toái hết chỗ nói. Mới xa cô mấy ngày, cô lại gây chuyện cho anh có việc làm.

Lên xe, hân vẫn ngồi cách cô hai ghế ngồi, cô nhận thấy hân lạnh lùng như vậy suốt quãng đường đi, không có nửa điểm muốn trêu chọc cô theo thường lệ nên có chút không quen, ngứa ngáy mà muốn làm hân chú ý cô. Cô từ từ sát lại gần hân, hân một mực để mắt ngoài cửa sổ, không hề có nửa điểm muốn quan tâm cô vì hôm nay hân đã quá mệt mỏi, cô nhìn xuống chân hân, không nhìn được mà chạm đến.

"Chắc đau lắm!!!" Đương nhiên là rất đau. Cô dù không phải bị nhưng cô vẫn có thể cảm nhận được.

Hân đến nay vẫn chưa hết bàng quang, ban nãy nếu hân đến trễ hay chệch một giây nào thì mọi chuyện ra sao đây? Cô quả thực tiểu phiến toái, vẫn mãi là tiểu phiến toái. Nhưng hân lại cười đắc ý, hân tính toán chưa bao giờ sai, lần này cũng vậy, cảm đoán sai lý nào. Hân là tiện trên đường đến toà quốc hội Bắc Kinh, lại bất gặp cảnh không muốn nhìn thấy là cô "gian dũ" với nam nhân, ôm lộ liễu như vậy, hân hít thở không thông mà nắm chặt đệm xe, hân đang quan sát nghiêm ngặt thì cô tự dưng chạy như điên loạn trên đường cao tốc, hân cũng muốn điên lên, hai con người như muốn đổ lửa bốc cháy, nhìn các tay lái bên dưới phóng nhanh lên, tìm hân như ngừng đập, hân chưa bao giờ có cảm giác căng thẳng dù bất cứ hoàn cảnh nào nhưng lần này hân lại xuất hiện căng thẳng, vẫn không chịu thừa nhận cảm xúc này là vì cô.

Chân hân cũng không nặng lắm, bắp chân chỉ bị thương một chút, vá 5 mũi nhưng đối với hân là chuyện vô cùng bình thường, nhưng cô lại thấy khác. Cô xuất xoa cho hân, như thể người bị thương là cô, hân cụp mắt, may là cô không có chuyện gì, nếu không, hân sẽ không thể chịu nổi rằng người nằm dưới thân hân, người vợ trên danh nghĩa gia tộc của hân không lành lặn hay đang chôn dưới đất lạnh kia.



- Tích Lăng, em xin lỗi.

Cô hít mạnh một hơi, bạo gan mà cầm lấy tay hắn đang đặt trên ghế thả xuôi xuống. Cô cắn môi, vè mặt tạ lỗi, tim cô đập thình thịch, chậm chạp nhìn vào mắt hắn, con người hồ phách toả sáng lạ thường nhưng lại không dừng ở cô, không đặt ở cô. Nếu ban nãy cô thật sự xảy ra chuyện, liệu hắn có đau buồn hay không? Chắc hẳn là không.

Hắn bất ngờ nắm chặt cánh tay cô, động đến vết thương, cô đau đớn vô cùng mà nhấn nhó dung nhan mỹ mạo, ngang nhiên hắn đem cô ngồi vào lòng hắn, cô ngại vết thương nên cứ muốn rời khỏi nhưng hắn lại giam cô rất chặt nên cô biết, cô hạn chế di chuyển hay chống cự và cô chột nhận ra cô không còn bài xích với hắn. Cô cho rằng hắn là "trâu bò", vô cảm giác nên không biết đau nhưng ai bảo hắn không đau đâu, dù sao hắn cũng là con người bằng xương bằng thịt rõ rệt ban ngày như này, mỗi lần cô muốn đứng thẳng người, hắn giữ chặt cô, hắn lại thăm xuyết xoa một tiếng nhỏ, mồ hôi trên trán cũng dày đặc, cô mím môi, không dám làm gì nữa, hít thở cũng không dám mạnh, chỉ mong đừng vô tình đụng đến vết thương là ok.

Hai má cô phồng hồng, chớp chớp mắt phượng đẹp, tim cô đã muốn chạy ra ngoài lượn chực vòng, đầu óc rối loạn cả lên, ngôn từ cũng bay bằng đầu mắt, trống rỗng, cô như say đi.

- Tích Lăng, ban nãy...à.... anh còn đau không?

Hắn khoé miệng giật giật, tay nắm lấy bắp tay cô càng dùng lực, hắn không biết cô không biết thật hay cô giả vờ không hiểu.

- Từ nãy đến giờ, mới trôi qua 10 phút kể từ khi tôi bị thương, em có nghĩ vết thương nào lại hết đau nhanh như vậy không?

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài, Anh Thực Không Có Đạo Lý!* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 32: Em cứng đầu với tôi sẽ không có lợi ích nào

- Còn bị thương chỗ nào?

Hắn nhìn cô từ trên xuống, hắn vì muốn quan tâm cô nên mới kéo cô sát đến gần để hắn có thể nhỏ nhẹ mà cô nghe rõ, hắn thích thì thăm vào tai cô, ngửi thử hương thơm lải của riêng cô. Cơ thể trắng nõn không tí vết của cô, nay lại tay chân chứa vết xước đáng thương, có nơi rỉ máu, hắn biết cô rất sợ đau nên hắn càng dễ tâm đến.

Cô đang hồn bay lơ lửng trên mây, nghe hắn nói như vậy, cô rộn ràng hết cả người, hai má đỏ như gấc, xua tay với hắn.

- Em không có bị thương, dù sao...anh mới là người bị thương hơn em. À...tối nay em sẽ nấu bữa tối, ban nãy em tính điện về Cẩm Viên bảo không cần chuẩn bị bữa tối nhưng gọi mãi vẫn không có ai bắt máy...

- Theo như tôi biết, em chưa bao giờ vào bếp, hay đụng đến một con dao nào?

Cô chưa kịp nói hết, hắn đã cắt ngang cô. Cô có chút ngớ ra nhưng nhanh chóng chữa lại.

- Không biết là sẽ nhất định cả đời không biết à? Em là có tập qua, với lại, em đâu có nói em nấu là xuất sắc, nhất định để ăn.

Hắn im lặng, không nói lời nào nữa, cứ thế vòng tay ôm ngang eo cô, mắt lại lia ra cửa sổ, cô nhìn hắn từ trên xuống, quả thực tệ hơn cô. Nếu hắn có mệnh hệ gì thì cô biết làm sao đây? Cô nghĩ đến đã muốn rút nước mắt, hắn vì cứu cô mà chiếc xe hàng trăm vạn kia cũng không cần, ngược lại hắn cá cược luôn cả tính mạng để chặn đầu xe kia cho cô. Cô phải làm sao mới trả cái ơn nỏ cho hắn. Đến cái áo vest kia, cô còn chưa có khả năng chi trả đền cho hắn nỏ, nói chi chiếc BMW kia. Cô suy nghĩ, nợ ngày càng dồn chất như vậy thì chừng nào cô mới trả hết.

Tiền đối với cô mà nói của quý nhân loại nhất đời.

Xe sắp di chuyển qua trạm thu phí, đối diện đó cũng là cái chợ nhỏ, cô đã từng rất nhiều đi vào đây cùng mẹ cô để mua nguyên liệu nấu ăn hàng ngày. Từng cái rế hay hàng chợ nào cô đều thuộc lòng, khó mà quên được. Nói đến đây, phải nói đến thịt mỡ lò của di Trương là tuyệt cú mèo, thịt ấy là trực tiếp mổ lợn đem ra, nóng hôi, tươi ngon bỏ rế. Cô không phải sợ thịt già.

- Thưa ký Mộ, cậu đừng ở đầu đường bên kia giúp tôi.

Hắn tò mò hí mắt nhìn cô, thư ký Mộ liếc qua gương chiếu hậu xong thì cũng gật đầu với cô, nhanh rế tay lái qua trạm. Cô lấy tay tạo hình chữ V quẹt mũi tình nghịch.

- Em đã nói là muốn nấu buổi tối cho anh mà. Phải đi chợ.

- Chẳng lẽ Cẩm Viên thiếu thốn đến mức phải tự thân em đến chợ mua? Em có thể sai người làm đi, Cẩm Viên nguyên liệu được nhập trực tiếp, không phải hàng em muốn mua là mua,...không hợp vệ sinh. Chính xác nhất là tay em như vậy thì còn có thể nấu nướng? Thưa ký Mộ, trực tiếp về Cẩm Viên.

Cô lấy tay đỡ đầu bàn thân, sao cô lại quên mất, hân bệnh sạch sẽ nặng như vậy, chắc chắn nghe đến đồ chợ thì hân không muốn ăn là đương nhiên nhưng cô nấu cô cũng phải rửa sạch cơ mà. Với lại, ăn đồ chợ cũng không có chết được, mình chứng là cô này, từ nhỏ đến lớn chưa từng ăn đồ được mua từ siêu thị đắt đỏ, nhưng cô vẫn trưởng thành bình thường, có lẽ với đời sống thượng lưu ngâm muông vàng như hân lại là khác, nhưng cô không thích cách hân suy nghĩ, quá mức kiêu ngạo, nói như hân, người nghèo khó không có tiền để ăn như hân thì hằng ngày đều ăn đồ không hợp vệ sinh?

Cô nhìn lại, à...đúng rồi, tay cô như này thì phải làm sao đây, không lành lặn thì nấu kiểu nào được, đang cao hứng bỗng tụt hứng không phanh. Hân nhìn ra được cô ỉu xiu như "bánh bao chiều" nhưng hân cũng không muốn để tâm. Chú ý của cuộc hôn nhân này đối với hân là vô vị "tuyệt đối", phương châm của hân là nếu cô không làm gì hân cảm thấy gai mắt thì hân nhất quyết không làm khó cô. Chỉ là lừa gần rom lâu ngày cũng bén, hân nhất định ít nhiều cũng có tình cảm với cô. Còn cô thì...gục trước hân là cái chắc. Cô sao có thể thoát khỏi nị lực của hân đâu.

Suốt mặt mỵ mạo kia, cô chăm chú nhìn đến quên giờ giấc, quên cả việc bản thân hiện tại muốn làm và nói gì. Hân đã nhiều lần trêu chọc cô, có phải chứng tỏ hân cũng có thích cô không? Nam nhân này lòng dạ cô quá khó đoán, nhưng cô cũng không có mơ tưởng gì nhiều vì cuối cùng cô biết cô sẽ bị thiệt. Cô từ trước đến nay biết đoán lòng người sao? Cô cười thầm, sao có thể.

Tay cô băng bó, cả người đau nhức, áo ống cổ cao thì bó bịt chặt, cô thể thảm, quá mức thể thảm. Chỉ là nhớ lại, cô cũng không hiểu vì sao cô lại hành xử như vậy. Cô chẳng lẽ có bệnh tật gì sao? Hay bị động kinh hay rối loạn nào. Cô không dám nghĩ nữa, lắc đầu vứt bỏ suy nghĩ vừa rồi, cô nghĩ...cô chắc bình thường mà, bệnh hoạn cái đầu cô!

Mỗi lần lên xe, cô đều bị bắt buộc ngồi trong lòng hân, đây chẳng lẽ lời nguyên a? Không lúc nào cô có thể thoải mái ngồi một "giang sơn" riêng của cô. Nhưng nếu như ban nãy, hân không để ý cô thì cô liền không quen. Cô sắp ngiên mất rồi, nhưng quả thực cảm giác ngồi trong lòng hân, 10 lần y như 1, cô đều tìm đập thỉnh thích, hai má đỏ chói mặt, cả người nóng ran như lửa đốt. Lý do là tại sao?

Hình như, hân không định tuần trăng mật luôn rồi. Cô chả nghe hân đã động đến lần nào, cô nghe mẹ nói, di ba cô được gả vào nhà giàu nứt đổ đổ vách, cỡ tuổi đấy mà nắm được một tiểu khai\* thì quả thực phúc phần kiếp trước để lại, mẹ cô ưa than thở, cô mặt mũi xinh xắn thế này, vóc dáng mảnh khảnh dễ chuộng, chẳng lẽ không thể may mắn như di ba cô. Chẳng những nắm được, còn được yêu chiều cung hết cỡ nói, đi tuần trăng mật mới về được hai tháng. Haizzz...

\*tiểu khai: đại gia.

Nhưng không phải cô hợp mộng rồi lại vỡ mộng a? Cô là có gặp qua "chú ba" kia của cô qua, chính là dạng phú nhị đại\*, không thể nói cô là ghen ăn tức ở được. Cô thấy lạ ở chỗ, họ hàng của mẹ cô đều một là giàu, hai là được đại gia bao nuôi hay vợ được nhiều tiền của, nhưng chỉ riêng mẹ cô lại cực khổ như vậy, yêu lấy một giáo viên thấp kém như ba cô, không có tiền đồ, đã vậy lại không biết quý trọng, phủ lại mẹ cô, người đàn ông này đối với cô mà nói, cô không muốn nhìn đến nữa.

\*phú nhị đại: con ông cháu cha.

Dù sao họ có giúp đỡ thì mẹ con cô cũng không cần, nên họ không giúp đỡ thì càng tốt, mẹ con cô khỏi phải mang họ một cái ơn, để sau này có dính phải chuyện gì, cũng không đứng đầu cô mà tra tội, bảo giúp này giúp nọ, kể công dài còn hơn xớ tẩu đàng vua.

Cô đâu phải nhờ người ta giúp đỡ thì mới sống nổi đâu, nếu cô bám họ thì cô đâu cần phải làm cái việc không ra việc như này đâu, đóng giả Lăng Khẩu Thiên để kiếm tiền. Cô đang rảnh rỗi, công việc nhàn hạ nhưng "đánh đổi" khá nhiều, lương thì gọi là ngất ngưỡng nhưng nếu đổi lại, ban đầu lúc gặp Tiểu A, thì cô sẽ rẽ hướng khác đi, không cần chần chừ và đi theo vì nói tóm lại, công việc này cô không thích đâu nhưng cô nghĩ dần dần cô sẽ thích nó đến cả 1 năm sau cũng không muốn hợp đồng kết thúc.

- Đến nơi lâu, em còn muốn ngắn ra bao lâu?

Suy nghĩ của cô bị tắt ngúm, cắt ngang bởi giọng nói ngọt ngào của hân, cô thầm nghĩ hân thực phiền phức nhưng chính cô mới là phiền, thà cô ngắn, hân gạt cô qua ngang một bên rồi đi xuống, đằng này cô nắm chặt tay hân không buông, ngồi trong lòng hân cứng ngắt. Nhưng chuyện này là do ai a? Là hân ép buộc cô phải ngồi như vậy, sao hân không gọi bé cô vào luôn đi. Nhưng cô nhớ đến hân là vì cô mà bị thương ra thế này, nói ra cũng không quá nặng nhưng hân như cứu cô một mạng, vì với tốc độ mất kiểm soát kia, cô lại ngồi một đống dưới đường, nếu cứ thế đâm đến thì cô mất mạng hoàn toàn có thể xảy ra. Chính vì thế cô không muốn chọc hân tức điên, thay vào đó nhẹ nhàng rời khỏi hân, đỡ hân từ từ xuống dù tay bản thân bị thương, hân nhìn thấy cô nghiêng răng đau đớn, nhanh có ý muốn đẩy cô, cô lại giả hoạt bám chặt hân không buông, cả hai thành ra hân đỡ cô chứ không phải cô diu hân nữa. "Đã không có lực đạo còn muốn thể hiện." Hân đã vốn muốn cười nhạo cô nhưng là trong lòng hân đang rất vui vẻ, có phải hay không cô là đang lo lắng cho hân.

Hầu nhân thấy hân như vậy, ai cũng hoảng hốt chạy đến nhưng không dám chạm vào hân, chỉ có thể đợi cô diu hân vào rồi mới bùng thuốc than, ngồi đợi hân sai khiến. Hân gọi bà quản gia đến dặn dò không được rò rỉ tin hân bị thương cho ra ngoài, đặc biệt là Tích gia, nếu mẹ hân mà biết thì chắc chắn làm khó cô, người của hân, sao có thể để dễ bị xem thường như vậy đâu.

Hân chưa gì cũng đoán ra bà sẽ cay nghiệt Lăng Khẩu Thiên, day nghiêng bảo cô xui xẻo, đem mặt tốt của Lâm Quân Thi kể với hân, dù hiện tại hân đã có hôn thê. Dù sao người quyết định là hân, hiện tại hân thay đổi vẫn là được nhưng hân không muốn, đơn giản trong thâm tâm hân hướng về cô. Hân nhớ đến lễ cưới kia, mẹ hân cũng không góp mặt, bà giận thì giận nhưng đã làm cho Lăng gia có vẻ hiểu nhiều hơn một chút về sự không hào vui vẻ của bà.

Cô lại mệt mỏi vì hân không cho ai đụng đến hân ngoại trừ cô nên cô nhất thiết phải diu hân lên phòng, đây chính là cái bất tiện "nhà rộng" như cô nói. Cô đã phải dùng 10 phần công lực cha sinh mẹ sanh để có thể "bám" vào hân.

Hắn nhếch mép, để xem, hắn dạy dỗ cô như thế nào? Hắn vốn dĩ có thể đi bình thường, vết thương nhỏ như vậy là đối với hắn như kiến cắn nhưng hắn lại muốn làm khó dễ cô, người của hắn, chỉ có hắn mới có quyền chinh. Hắn nhận ra là hắn dịu cô mới phải nhưng ít nhất cô cũng mệt và đồ mồ hôi là được. Cô cũng nhận ra hắn chơi khăm cô nhưng cô chẳng có đường nào để bài công, chỉ có thể cúi đầu phục vụ, dùng một bên tay còn lại mà dồn sức

- Lãng Khẩu Thiên, tôi muốn uống nước.

- Lãng Khẩu Thiên, lấy xấp khăn tôi để trên bàn chính ở tầng 2.

- Lãng Khẩu Thiên, tôi muốn đi vệ sinh.

Cô thờ hồng học, mệt muốn chết được, cô không dám chậm trễ, sợ hắn khó chịu mà dịu hắn vào toilet dù cô đã kiệt sức, vào rồi, hắn không chịu tự mình "đi" mà yêu cầu cô cởi quần, cho hắn "đi". Hắn sao có thể quá đáng như vậy.

- Mau lên, là tại em nên tôi mới khó khăn di chuyển như vậy, em phải chịu trách nhiệm, phục vụ từ A đến Z kể cả "đi". Cấm không được chậm chạp.

Cô khóc không ra nước mắt, tay từ từ mò mẫm đến cùi patuya quần hắn trong hời hớp, nuốt nước bọt ừng ực căng thẳng, cô kéo một cái "xẹt..." cô đã muốn ngắt đi vì không khí giữa hai người rất nóng, cô bỗng dưng bị dồn thế vào tường, hắn đưa tay chặn hai bên cô. Cô bí bách đường chạy, đẩy hai tay chặn ngực hắn, tránh đầu khỏi tầm mắt hắn, một mặt muốn la hét, một mặt không dám. Hai má cô đã đỏ nay càng đỏ hơn, nhịp thở cô nhanh hơn bình thường, lồng ngực lên xuống mạnh mẽ không chút che dấu, thậm chí là cô bị hụt hơi, mùi hương bạc hà dễ chịu cứ xông lên đầu mũi cô khiến cô ngày càng mê muội.

- Em xấu hổ cái gì? Chúng ta lên giường cũng đã rồi, cơ thể em tôi nhìn qua tất, có gì để em che dấu?

"Cái tên này, ngày càng không biết thẹn!!!" Lên giường? Cô xấu hổ muốn chết, muốn đào một cái hang mà chui xuống. Cô khẳng định, có chết cũng không rứt tay đang đẩy hắn đâu.

- Nhìn thì nhìn a! Mặc xác anh, em vẫn muốn anh tự trọng, mà không phải anh muốn...

- Em vi phạm điều...

Cô chưa đợi hắn nói hết, đã cắt ngang hắn, nhảy vào lời hắn ngời, hắn tưởng hắn có điều luật là cái gì cũng có thể bắt bẻ cô?

- Khoan đã...em biết rồi...không được chống cự nhưng đây là chống cự có điều kiện, phản xạ tự nhiên.

- Được, miệng lưỡi cũng khéo, thả một giấy trước tôi để em mất mạng chỗ đó đi, tôi đỡ gánh nặng nhưng...hiện tại không nói hợp đồng với em nữa, mà là tôi ra lệnh em

Cô liếc mắt thật khéo, nhìn ra hắn là sắp tức giận, núi lửa sắp trào, hỏa diễm son sắp bùng nổ. Cô là không nên tiếp tục chọc vào ổ kiến lửa. Giọng điệu hắn từ từ thay đổi đi, hắn không có tính kiên trì, này giờ giằng co với cô là quá sức tương đương với hắn. Hắn nhìn thấy trong mắt cô ngậy ra, cô là đang suy nghĩ cái gì đó, hắn nghĩ có vẻ là một cái ý tưởng điên rồ nào đó sắp nảy ra, hắn liền chồm đến cắn nhẹ vào cổ cô một cái, cô giật bắn mình, rên khẽ một cái, cả người sụi lơ mà rơi vào trong lòng hắn, hắn không có đi đến môi cô mà trực tiếp bế cô ra ngoài, cô không dám cự vì nghĩ đến hắn bị thương, cả chân hắn cũng rất đau, vết thương cũng rách tươm ra, máu đỏ chói vết trên gra giường thắm màu, hắn không chút để ý, mạnh như một tên khổng lồ bế một con kiến như cô.

Cô đoán qua, hắn là muốn cái kia với cô a? Mới hôm qua xong, nay hắn lại muốn. Aaa~~ hắn sinh lý đòi hỏi cao như vậy!!! Mà không phải cô tình nguyện, hắn đều áp bức cô đến cô xuôi theo hắn.

Nữ nhân trước mặt hắn, mắt nhìn thấy nhưng tâm hồn lại xa mấy con phố, hắn nhìn cô, vậy mà cô lại không có phát hiện ra, vẫn nhìn trần nhà xám xịt, nghĩ băng quơ. Hắn đối mặt với dung nhan mỹ mạo trắng nõn dưới thân, hắn tự dung lại nhớ thời điểm cô dựa vào vai Dương Kha Hạo, hắn điên tiết, cô là nữ nhân của hắn, tuyệt đối không được ai tiếp xúc gần với cô, đơn giản hắn không cho phép, hắn độc tài vô điều kiện.

Hắn không có màn dạo đầu, trực tiếp xé rách quần áo của cô, cô hoảng hốt, chưa bao giờ nhìn thấy hắn một mặt mạnh bạo như vậy, trực giác mách bảo đợt này cô không xong rồi, cô nắm chặt gra trải giường, cô là bất khả kháng nhúc nhích, hắn hưng phấn đâm cự vật vào hoa huy\*t khô khốc của cô, hoa huy\*t đỏ chói bầm lên một mảng như muốn chảy máu đến nơi, cô đau đớn, muốn hét lên nhưng nhanh chóng đưa tay bản thân lên răng để cắn, kìm hãm lại tiếng ồn. Cô là người rất sợ làm tổn hại bản thân hay đau đớn nhưng cô bất chấp bản thân cần như vậy vì cô quá đau. Hắn biết cô đau nhưng hắn vẫn không dừng tốc độ ra vào, ma sát ngày càng mạnh hơn ban đầu, cô đau điếng, mồ hôi túa ra trên trán dày đặc. Dầu ráng trên tay coi ngày càng sâu, sắp chảy máu mất, nơi đó tự lại một vết máu bầm. Cả hai tay cô hiện tại sắp thành phệ vật.

Cô thắc mắc sao hắn lại sớm nắng chiều mưa như vậy? Cô là chưa có làm gì để hắn như vậy với cô, cô ư khuất muốn khóc nhưng lại không thể khóc, nếu cô khóc hắn sẽ càng cười nhạo cô. Cô cương quyết không phát ra tiếng động, không rên lời nào, tay vẫn nắm chặt gra nệm như cũ không buông, dùng sức đến đỏ hết cả tay. Hắn ngược lại không thương hương tiếc ngọc, từng cú thúc của hắn như trời giáng vào lỗ huyệt của cô, nơi đó khô khốc, hắn lại ma sát nhanh như vậy, lỗ huyệt cũng sắp trầy trụa đến bậc máu. Hai hàm răng cô cắn chặt lại với nhau, cô cố gắng chịu đựng, rồi sẽ qua, cô thầm niệm sẽ nhanh qua, nếu cô chống cự hay la hét thì hắn sẽ càng tức giận, cô là người thiết thân, hiện tại hành động của hắn là trừng phạt cô.

hoa huy\*t cô đau rất, đau đến khó thở, hắn sao có thể tàn nhẫn làm như vậy với cô? Cô dần không còn cảm giác nữa, ngậy ra, biết cô có nói gì thì hắn cũng không có dừng lại nên cô quyết định không nói gì thêm, hắn là đang mong chờ cô mở miệng cầu xin hắn, hắn nhất định phải nghe lời ni non từ cô. Hắn làm như vậy, cô và hắn đều đau như nhau, nhưng hắn biết cô sẽ thập phần đau đớn hơn nhưng vẫn là lì lợm quyết không dừng. Hắn tức tối, đưa tay bóp cầm cô thật chặt, cô mau vươt tay cầm lấy tay hắn, hắn bóp ngày càng chặt, cô đau muốn rơi nước mắt lúc nào cũng có thể.

- Vì cái gì lại không nói? Em cứng đầu với tôi sẽ không có lợi ích nào đâu.

Từng ngón tay hằn in lên da mặt non mềm của cô, vết đỏ chói mắt cùng dấu hôn khắp người. Cô gắng gượng cho thân dưới bớt động đậy, đưa tay đỡ bản thân lên cao một chút, liếm khoé môi khô khốc, cặp mắt ẩm ướt hàn quang nhìn hấn.

- Nếu...em cầu xin, anh sẽ dừng lại đúng không?

Cô dò đoán, nếu thật sự như vậy cô sẽ không ngại cầu xin như hấn muốn, hấn ngược lại cười trào phúng, cô tự biết đi, không nên là hấn gặt đầu bảo đúng, vậy tự tôn của hấn để ở chỗ nào.

- Tất nhiên...không

Cô cụp mắt, cười nhạt, thấy chưa...cô biết hết, hấn sẽ không vì nghe lời cô cầu xin mà dừng lại cái trò thú tính đau đớn của hấn.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài, Anh Thực Không Có Đạo Lý!* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 33: Em ngoan hơn, có nhận ra không?

Cô ngủ đã bao lâu rồi nhỉ? Thậm chí nhấc ngón tay cũng không nổi, toàn thân đau như muốn vỡ ra làm hai, hạ thân ê ẩm nhưng lại mát mát, ướt ướt, đưa tay nhẹ quẹt một đường nhẹ, chỉ nhẹ như vậy nhưng cô run rẩy, đau như vừa từ địa ngục trở về, thì ra nó là thuốc bôi. Là hấn bôi cho cô? Xem như hấn có lương tâm, nhưng vừa đánh vừa xoa thì cô không cần. Trò chơi này của hấn, cô không muốn chơi lần thứ hai và nhất định sẽ không dám chọc tức hấn.

Cô nhìn trên bàn lớn, khói bốc lên là...cô đoán ra mà, là lại bát thuốc đen ngòm đó, cô không hiểu, chẳng lẽ sau khi làm chuyện đó xong thì phải lại phải uống. Cô là nhớ lại muốn tự vẫn cho xong, vẫn còn nhớ rõ nó đắng thế nào mà nói. Sau khi uống xong, hậu đắng vẫn dư âm mãi, có ngậm bao nhiêu viên đường cũng không hết đắng, liều lượng nó được sắc thế nào thì cô không biết nhưng cô đoán ngày càng đặc thì phải. Nhớ lại quân gia bảo cô là thuốc bỏ, vậy nó bỏ đến cỡ nào? Cô chỉ là viện cớ để bản thân không muốn uống, muốn trực tiếp đổ đi, nhưng suy nghĩ đó vừa nhóm lên, là đang sắp tới bước thực hiện thì hầu nhân bước vào, thờ dài một cái, nhìn hầu nhân bụng bát thuốc kia đến, niêm nở nhìn, có chút nhìn xuống thân hình trắng nõn đầy vết hôn chi chít của cô nhưng nhanh chóng cảm giác đáng thương.

- Phu nhân, thuốc đã được hâm nóng lại, cô đã thức rồi thì uống ngay kéo thuốc sắc lại càng đắng.

Cô lầu bầu, bấu môi "*Chẳng lẽ bình thường thuốc nó ngọt sao? Các người giỏi mà thử!*" Cô mặc dù nghĩ là vậy nhưng vẫn đưa tay nhận lấy bát thuốc, đưa lên miệng hớp một ngụm, đúng là khó mà nuốt xuống yết hầu, cô nhanh chóng lấy tay nắm mũi lại, nếu không sẽ phun ra mất, sau đó cố gắng đồ hết bát mà nuốt một lượt xuống. Cô gương mặt trắng bệch, bụng khó chịu, cảm giác muốn nôn cứ trào cuộn cuộn lên, nhanh chóng cầm lấy hai viên đường ngậm vào. Mắt nhắm chặt, không dám mở ra, cô lại chẳng biết thứ kinh hoàng cô đã uống được hai bát kia là thuốc huỷ thai, chứ chẳng phải là thuốc bỏ gì cả. Thuốc này không phải thuốc tây nên nó không có tác dụng phụ, hoàn toàn làm từ thảo mộc nguyên chất cho nên tác dụng gấp đôi.

Chuyện này hấn hoàn toàn không hề hay biết, mọi nguồn ngành là bà Tích gây ra, bà đã âm thầm dặn dò quân gia trông chừng cô từng chút một, phải chắc chắn rằng sau khi hấn và cô làm cái kia xong thì phải uống vào. Bà âm mưu, bà biết Tích Lăng hấn bên ngoài ra vào giao hữu với rất nhiều nữ nhân, việc lên giường bê bối của Tích Lăng bà cũng nắm rõ, lên báo trang đầu là vô cùng rất dễ nhìn thấy. Sẽ có người giám sát Tích Lăng cho bà, đều thông báo hết mọi hoạt động của hấn, bà không sợ Tích Lăng biết và hấn cũng không ngại cho bà biết, hấn làm gì thì có gì để che dấu đâu, bà thích quản lý thì hấn cho tự nhiên nhưng động vào chuyện của hấn thì hấn sẽ không ngồi yên đâu. Bà cay nghiệt đến độ không muốn cô mang bào thai của Tích gia. Bà biết rõ hấn là không ưa thích gì Lăng Khẩu Thiên, chỉ là may mắn cho Lăng Khẩu Thiên được hấn chọn.

Bà nghe tin cô uống thuốc đều đều thì cười trào phúng. Cô mà còn uống mãi thì cơ hội mang thai rất thấp, dù sinh lý của hấn mạnh mẽ cỡ nào cũng không thể hình thành trứng chứ nói gì đến mang thai.

Có vẻ miệng cô đã hết đắng, cô đau nhức ườn ườn, cô đói sắp ngất tới nơi, hầu nhân mau chóng đi dọn bát thuốc. Nhưng thấy cô đi đứng khó khăn thì nán lại chốc lát đỡ cô. Cô xua tay bảo không cần, cô có thể tự đi đứng, cô chưa tới mức cần người dìu dắt. Hầu nhân vẫn không đi mà dìu cô, cô lúc này mới không tiếp tục từ chối mà chỉ vào toilet, cô là muốn thay đồ cho thoải mái.

- Cảm ơn.

Cô lập tức đóng cửa một cái "rầm...", cô nôn thốc nôn tháo, cô vỗ mạnh vào ngực, cố gắng nôn hết mọi thứ trong bụng nhưng cô nôn chỉ toàn mật xanh, thuốc không ngờ tiêu hoá nhanh như vậy. Cô xoa vùng bụng dưới, lấy nước súc miệng sạch sẽ vì nếu cô chậm trễ một chút, mùi tanh cô vừa nôn sẽ khiến cô nôn tiếp tục. Cô mở bồn rửa, hắt nước vào mặt cho tỉnh táo, cô có chút say sẩm mặt mày mà ngã dựa vào tường lạnh lẽo, kiệt sức, hạ thân bị động đậy lại khiến cô cắn răng, rên rỉ ngồi xụp xuống tại chỗ, nhìn lại bản thân không có chỗ nào gọi là lành lặn. Mây liễu cô nhú chặt, tay đặt trên thành bồn tắm trắng phếu, nhìn gương phản chiếu trước mắt là một bản thân trắng toát không có sức sống, ồm ồm độ các gân xanh cũng nổi lên rõ rệt, da bọc xương. Cô lầm lẫm, đây chỉ là mới bắt đầu, còn rất nhiều ngày nữa, cô sẽ phải cố gắng.

Chỉ vì tiền...mà cô điều đứng.

Toilet tối om không chút đèn, cô ngược lại không còn sợ nữa mà đổi lại, muốn ngồi ở đây hơn, chỉ có ở đây, không ai thấy cô, sẽ không ai làm phiền.

"Rột...." bụng cô lại kêu ó ó đòi ăn rồi nhưng cô hiện tại đi đứng không nổi nữa. Cô cố gắng gượng vịn thành bồn đứng thẳng, nhưng ba bốn lần vẫn không được, cô thà ngồi yên cho đỡ một chút, nếu cô còn tiếp tục thì đau chết, còn muốn uống nước, cổ họng cô khô khát. Chắc phải ra ngoài, không thể ngồi yên đây nữa. Cô lấy hơi, đứng dậy 1 lần, vịn tường mà lần từ từ ra khỏi như một bà cụ yếu thế, hay xuyết xoa để làm tâm trí bản thân bị dòi chú ý, sẽ không còn đau.

Hầu nhân vẫn đứng đó chờ, nhìn thấy nét mặt cô không khoẻ, không khỏi lo lắng, linh quỳnh tay chân dều, cô xoa tay, cười tỏ vẻ bản thân rất khoẻ, chỉ là nếu có thể nói ra, sẽ thét lên "tôi sắp chết rồi này!!!"

- *Làm ơn...lấy...tôi ly nước.*

Vừa cảm được ly nước, uống không kịp thở như thể lâu năm chưa được uống giọt nào, nhưng vì chưa kịp thích ứng nên ho sòng sọc, nước tràn ra đến mũi. Cô còn chưa hết ho, đã vừa nghe tiếng xe chạy vào sân, cô một mặt hoảng hốt, mau chóng đuổi hầu nhân ra ngoài, làm quần áo xộc xệch trở lại mà leo lên giường, đắp chăn già vờ đang thiếp đi. Nhưng mí mắt lâu lâu lại vờ mờ ti hí để nhìn hân có vào hay chưa.

"Cạch...", cô có chút run rẩy, mau nắm lấy góc nhỏ của chăn lớn mà nhào chặt ướt đầm. Mắt nhắm chặt, môi mím lại nhưng nhanh chóng thả lỏng, thờ dều vì sợ hân sẽ phát hiện cô là đang đóng kịch.

Mùi rượu nồng nặc bay lớn vồn trên đầu mũi cô, dù cô không uống một giọt nào, ngửi đến cũng muốn say mềm. Là hân uống rượu a? Hân thân ảnh cao lớn xiêu vẹo nhưng đặc biệt không bao giờ ngã, vẫn có chút tỉnh táo để nhìn mọi thứ xung quanh chỉ là nhìn đến có chút lả như lá trước gió. Gương mặt tuấn đạt của hân dù không bật đèn cô vẫn có thể mừng rỡ đường nét xinh đẹp đó, không chút sai lẫn vào đâu. Hân quăng trên nền nhà chiếc vest khoác ngoài, một mực tiến thẳng vào toilet. Cô giờ chần, híp mắt nhìn quanh, nghe tiếng nước chảy mới dám rời giường, trong lòng luôn như con thỏ sợ chúa sơn lâm vô lý, cứ lâu lâu lại nhìn cửa toilet mà hai chân nhào đi, chạy đến cầm lấy áo vest của hân, phúi bệ mặt một cái, mềm mại, đúng là đồ có giá trị có khác. Cầm vào liền có thể phân biệt ngay. Cô thậm chí không dám mạnh tay hay làm va vào đâu, làm xước cọng chỉ nào, trần trọng, đặt áo của hân lên đầu mũi mà ngửi ôm lấy, cô dường như nghe được loáng thoáng mùi hương nước hoa nhẹ của nữ nhân, khoẻ môi cười nhẹ, hân là có thể, cô không thể can thiệp, càng không thể chất vấn hay ghen với hân, cô là cái gì? Vợ hay bạn đều không phải. Cô đặt nhẹ nhàng như tơ xuống sofa đối diện, nặng đầu với suy nghĩ kia mà loay hoay một chút, cửa phòng bất ngờ mở ra, cô sợ hãi xoay người định nhảy lên giường thì chân không may va phải cạnh bàn, đầu gối cô bật máu, ngã nhào trên đất, không còn chút mặt mũi nào mà nói, cô cụp mắt lại, định thần. Lầm nhấm trời ơi đất hời!

Cô đợi lâu quá, vẫn chưa có động tĩnh gì, chỉ có cô cảm nhận được đầu gối cô đang ướt át máu. Cô vô thức đưa tay lên bịt miệng vết thương, miệng vô thức nhẹ xuyết xoa một cái, máu thấm vào vết thương cũ của cô cho nên vết thương càng làm đau thêm. Hân từ nãy đến giờ khoanh tay dựa vào tường lớn mà nhìn xem cô đang định làm gì. Hân đã tắm rửa, cũng thập phần tỉnh táo, chỉ có làm hân nhức đầu một chút. Cơ thể cơ bắp bóng loáng màu bánh mật hấp dẫn thu hút ánh nhìn của hân làm cô chẳng may nhìn đến, nuốt nước bọt ừng ực một cái, một giây sau liền hối hận, lại rút đầu xuống như cũ. Hân nhếch khóe môi giương cao, tâm tình có vẻ rất tốt, có lẽ sẽ không có làm gì tổn hại đến cô trừ khi cô chọc tức điên hân hay không hiểu ý hân mà ngang bướng giống vừa rồi. Hân rời bước, vô tình nhìn thấy đầu gối cô một mảng máu, chảy ra khắp các đốt tay ngày càng nhiều, môi khô khốc mà mím chặt lại với nhau để chịu đau, hân nhìn cảnh này, hân lại phá lệ không thể chịu được, trong hân bắt ép buộc hân phải tự tay xử lý vết thương. Hân nhíu mày, vươn tay bật đèn, bộ dáng thể thảm rõ rệt đập vào mắt hân, hân nắm chặt nắm đấm, cuộn cuộn khí tức một cách không rõ, hân ngày càng bộc phát tức giận dễ dàng và tùy tiện mà hân không thể nào điều khiển được nó.

- *Có phải...em chán ghét tôi lắm không? Là bà Lăng ép buộc em gả cho tôi đúng không?*

"....." Cô có chút chậm chạp phản ứng, nhìn vào con người hồ phách của hân mà hoảng sợ một chút, chối chết cắn chặt môi mà lắc đầu. Hân là không thể cho cô nói dối vì cô không tránh ánh mắt hân đối cô nhưng thái độ phản ứng của cô thực sự rất chương mắt hân. Như thể cô luôn muốn chậm nhịp để hân chờ đợi cô phản ứng.

- *Ly hôn?...tôi sẽ không cưỡng ép hay bắt buộc em bất cứ chuyện gì, nói đi...tôi sẽ thanh toán....*

Hân đưa người gần cô hơn, cô dường như có thể nghe được nhịp thở của hân, nóng bỏng, mùi hương nam tính của hân dễ chịu, cuốn tâm hồn lên chín trời xanh. Cơ mặt hân giãn nở, khoẻ môi tạo một đường cong hoàn mỹ nhưng là thập phần dọa cô chứ không phải thực lòng cười với cô. Cô bắt giác nhếch lùi một chút, máu trên đầu gối vẫn thuần thực chảy xuống bê bết, cũng không ngờ lại nặng như vậy. Hân cũng không để tâm, vẫn nhìn cô như vậy một cách khó hiểu. Cô trong lòng căng thẳng, suy nghĩ lấp đầy ngổn ngang, hân là nhắc đến ly hôn, cô không thể để chuyện đó xảy ra đâu, công sức và mọi thứ của cô sẽ tiêu tan. Cô hiện tại cái gì cũng không còn ngoại trừ hân, ánh mắt hàn quang, ngược mắt nhìn hân, môi cô cũng thắm đỏ mọng lên mà mím chặt. Hân có chút hoảng hốt nhưng đồng tử của hân vẫn không có chút biểu hiện, tay hân phía sau nắm chặt thành nắm đấm vì ánh mắt kiên định quật cường nữ nhân trước mắt.

Cô lại không nghĩ ngợi nhiều, một bước chồm tới siết ôm hân. Hân ngạc nhiên cùng ngỡ ngàng vài giây, dính lấy hân như bạch tuộc đeo bám, vì hân quay khác hướng nên cô không biết phản ứng của hân thế nào, chỉ có thể đoán mò mà dò. Hai cơ thể dính chặt vào nhau, cô nóng vô cùng, do dự vừa muốn buông ra và vừa muốn ôm lấy hân không muốn buông.

- *Em không muốn thì không cần miễn cưỡng, tôi biết đây chỉ là cuộc hôn nhân vụ lợi, đôi bên đều có mục đích, được rồi...để tôi giải quyết vết thương cho em...*

Cô tức giận thờ hồng học, hân còn chưa nghe qua ý kiến của cô mà đã nói một lèo như vậy. Nhưng đây quả thực là cuộc hôn nhân vụ lợi của Lăng gia, còn cô thì chỉ là con rối nghe theo chỉ dẫn hợp đồng mà làm lấy lương.

- Em có đừng khi ôm chăm lấy anh dù anh không cho phép, anh còn có thể nói em vì mục đích mà cầu tiến cuộc hôn nhân này?

Cô im lặng, đến độ hơi thở của nhau cũng nghe rõ mồn một. Có vẻ hần đã tin lời cô, nhưng lại không chắc chắn lắm. Nhưng hần lại chẳng có động thái nào làm, làm cô có chút bồn chồn, tay cô đã nhẹ nắm thành nắm đấm chặt.

Cô thở chậm lại một chút, bỗng hần một tay trụ cô xuống mạnh mẽ, cô hoảng hốt đưa tay ôm cổ hần, cô thắc mắc sao hần lại yêu thích làm cái hành động này thế cơ chứ? Làm cô giật mình. Cô thở gấp khó khăn, ánh mắt trần trời nhìn.

Hần đưa ngón tay gần đầu mũi cô, ngực cô ngày càng phập phồng vì nhịp thở ngày càng gấp, nhiệt độ cơ thể ngày càng nóng, phản ứng sinh lý cô đúng ra, dữ dội hết sức, khiến cô xấu hổ muốn đào hố chui xuống đất.

Hần nhếch mép nhìn ra như cười giễu cợt, sao có thể đẹp đẽ đến như vậy, cô đang căng thẳng, tự dung đoạn mạch của cô bị thẳng băng một đường. Đầu óc trống rỗng, thì ra hôm nay cô mới nhận ra một điều, cô mê mẩn nam nhân là đến độ xem chừng quên đường về nhà hay quên mất bản thân là ai. Không thể chấp nhận được, hần đẹp như vậy, nếu khi đói thic cô đâu thể ăn đâu, lắc đầu trấn an bản thân, ra sức can môi để kìm chế sự kích động nhưng độ hấp dẫn của nụ cười đó cô không thể phân lại được. Quá hoàn mỹ, ông trời dường như ưu ái cho hần quá nhiều.

- Em ngoan hơn, có nhận ra không? Có vẻ đau lắm đúng không?

Thử hỏi ai nghe qua câu này liệu có trào phúng hay không? Nắm tay cô càng nắm chặt, nhưng ánh mắt vẫn mềm mại nhìn hần không chút gọn sọng, đối với hần cười nhạt, cô sẽ ngược lại im lặng.

- Còn có thể không ngoan được?

Hầu nhân cuối cùng cũng được phép vào mà xử lý vết thương trên người, cô thân thể nơi nào cũng có băng dán vết thương, không có mặt mũi.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài, Anh Thực Không Có Đạo Lý!* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 34: Sợ là sợ cái gì? Có tôi ở đây, ai dám ăn thịt em

Qua mấy ngày, có vẻ đã lành lặn vết thương ít nhiều nhưng vết thương trên đầu gối thì hình như không chút tiến triển nào. Cô cầm lấy chiếc khăn gấm bản to son thủy xám nhạt khoác lên vai nhỏ, ngồi yên trên sofa không chút tạo tiếng động nào, phòng ốc yên tĩnh. Mắt nhìn tằm thắm dưới chân mà mê say. Như một con mèo cuộn lông ngoan ngoãn nằm đấy, không xác định được ngày qua ngày.

Cửa phòng được đẩy ra, cô biết, tự nhiên như vậy chỉ có hần trở lại, nhưng sao hôm nay lại trở về đột xuất. Hần có bao giờ đâu, một là giờ tan ca nhưng rất hiếm, hai là tối mịch hay rạng sáng mới có hứng trở về. Cô không thể nắm tiếp vì hần đã dừng lại vài giây đặt mắt đến. Hần từ trước tiếp xúc với cô, so với hiện tại khác một trời một vực, hần đêm qua là muốn đánh thức tính cách ương ngạnh của cô, nhưng mãi vẫn không thể, cô vẫn tro tro ra như một con búp bê sứ, không hồn không phách. Hần có thể nhìn ra được đây là hai người nhưng hần vẫn không tin được điều bản thân nghĩ đến.

Cô bỗng chốc hoảng sợ, hần là phát hiện ra cái gì a? Trong một nốt nhạc, liền có năng lượng khắp người, không còn ủ rũ nữa mà vui vẻ chạy đến bên người hần, cố gắng thể hiện bản thân thực có sức sống. Hần ngày càng nghi ngờ, là đang giấu hần cái quái gì mà hần chưa đoán ra được.

Hần khó chịu, muốn bóp nát cô ngay lập tức. Hần nắm lấy cằm cô, dùng sức hết sức, cô nhăn nhó mặt mày, ngày càng không thể chịu được. Tay nắm lấy bàn tay hần cũng dùng sức nhưng vô pháp kháng lại khiến hần buông tay.

- Cô có biết, cô gương mặt khó nhìn, đáng ghét lắm không?

Cô nghe đến cụp mắt, không biết trả lời thế nào, cũng không biết phản ứng thế nào cho đúng, đành im lặng, như không nghe không biết, chỉ có đầu môi khiến không thể yên được, cơ hàm cô đánh lại, nhắm chặt mắt, hần càng mạnh tay, cô nghe đến dốt tay hần kêu "rắc...rắc", cô mau chóng mở mắt ra, hàn quang đối với con người hổ phách gần đó.

Hần có ngàn vạn lần cũng không dám nhìn vào mắt cô, chính nó là thứ khiến hần mềm lòng đi nhưng chung quy hần không nhìn đến vẫn là không thể làm bản thân cảm cực lạnh nhạt.

- Tôi đã nói cô không được nhìn tôi ánh mắt như vậy, cô là làm bộ làm tịch không nghe?

Hần hiện tại, có nhìn cũng không cho cô nhìn, cô đành lơ mắt sang chỗ khác nhưng nếu làm như vậy, biết hần sẽ lại nổi khí xung thiên vì nghĩ không tôn trọng hần, cả nhắm cụp mắt, hần cũng không cho. Cô là tiến thoái lưỡng nan, không biết phải làm thế nào cho phải cho đúng. Nhưng may ra, hai giây sau, hầu nhân chạy vào gõ rồi. Là Tích lão gia đến thăm nom con dâu. Hần nghe đến Tích lão gia liền nhăn mày, không nói không rằng một bước đứng thẳng bệ cô đặt trên giường lớn. Ánh mắt vẫn không rời cô một chút nào, chỉ có cô mím chặt môi, trong lòng tư vị phức tạp không muốn nói, ngay lập tức muốn tìm nơi vắng mà hét thật lớn, xả tạp niệm ra khỏi người, nó lấp đầy cô như quả cân ngàn tạ, dù cân nặng không tăng nhưng cân nặng lòng dạ tăng vọt. Thờ cũng không thông.

Cánh cửa được khép lại, thân ảnh của hắn biến mất sau cửa, cô mừng như muốn khóc, như điên mà ngay tức khắc, thời điểm này có thể trùm chăn lên mặt mà thét lớn, không ngại tổn thương thanh quân vì chỉ có làm như vậy mới có thể thoải mái hơn một chút "nhỏ".

Cô có phải một ngày nào đó sẽ bị điên loạn không?

Một độ tâm xuân cô bình thường, một độ tâm đông cô không tình tảo.

Nhìn lại, bản thân vẫn còn vận bộ đồ ngủ tả tơi của đêm trước, đêm kinh hoàng đó đối đó là bất khả quên được đâu. Theo phép, cô là phải chào đón ông Tích, không thể để mất người duy nhất đứng về phía cô bên vực được. Cô gấp gấp xuống giường, sợ tốn thêm nhiều thời gian nên liền chạy đến tủ đồ lựa lấy chiếc váy dài đơn giản dễ mặc vào là được và quan trọng là phải lịch sự kín đáo hết sức, một bước nhanh như chớp phi vào toilet, buộc tóc đuôi ngựa cao, sau nhìn kiểm tra bản thân trong gương

Đi xuống thang lầu men trắng dài, cô ánh mắt từ xa đã nhìn thấy ông Tích mặt mày cười tươi đối bà quản gia trò chuyện tán nhạn, bên cạnh là bà Tích vẻ mặt khó chịu, xem tạp chí thời trang, mỗi lần xem hết một trang, lật mạnh như muốn xé nát, nhìn ra hờn dỗi cái gì cô không biết nhưng vô thức có cảm giác bất an, hắn từ trong thư phòng bước ra, cô theo phản xạ ngoáy đầu lại nhìn đến, hắn đã từ lúc nào thay ngoài chiếc áo phông cùng quần ống rộng dài thoải mái, nhìn hắn hiện tại lại có tư thái khác, là lần đầu nhìn thấy hắn vận thường phục. Bà Tích quả thực sinh khéo hết sức, nhưng lại sinh ngay ông thần hay nổi đoá với mọi thứ. Quả là có tư chất ông chủ

Hắn nhìn thấy ánh mắt cô cứ nhìn mình chằm chằm, có chút khựng người, nhẩn nhai nhìn lại bản thân có chỗ nào không hợp lý. Giây sau, bất chấp ánh mắt cô, hắn nét mặt thoải mái cười tươi, đi đến ôm eo cô mà từ từ đi xuống, như kiểu thương hương tiếc ngọc đối cô. Cô giật mình, tay hắn đặt ở eo cô không yên, làm cô hiểu ra. À...hắn là đang đóng kịch, che mặt làm thí hài mua vui cho ông bà Tích. Cô biết ý hắn như vậy, không dám lộn xộn, một mặt cũng cười tươi. Hầu nhân từ trong bếp chạy ra, thấy cô và hắn khoác tay đi xuống, liền như cổ máy đã được cài cố định, khép người xuống 90 độ, cúi đầu cung kính.

- *Chủ nhân.*

Vừa nghe tiếng, ông Tích là người phản ứng đầu tiên, nhìn đến cô và hắn hạnh phúc khoác tay thế kia, khoái chí mà cười, bà Tích thì dè bĩu môi, cũng đưa mắt liếc ngang dọc cô một cái song vẫn là đặt mắt ở hắn. Cô bước chân có chút cứng nhắc, không muốn bước thêm nhưng hắn lại ép buộc cô; nhịp bước cô chậm nhưng hắn lại cố tình theo nhịp hắn, làm khó khăn tiếp nhận chừng nào nhưng trên mặt vẫn phải lộ ý cười.

Cười không phải lúc nào nhìn đến cũng dễ chịu. Cũng là một nụ cười nhưng mang rất nhiều ý vị thâm sâu. Cô nhìn bà Tích cười nhưng cô khó chịu vì bà đang cười trào phúng nhìn nơi tay cô khoác cánh tay hắn. Như muốn đốt cháy cô, sự ghét bỏ hiện rõ trong ánh mắt tàn độc của bà ấy. Nhưng đứng về góc độ đó, cô là đã bị qua, hắn là một chuyên gia đối với cô bằng phương thức y hệt nên cô đã không còn lạ lẫm, không cảm thấy nề hà gì nữa. Hiện tại đứng trước mặt, hắn còn chưa buông tay cô, cô cố cười gượng gạo một chút, muốn rút tay về nhưng hắn lại nắm chặt, càng giây giũa thì càng đau đến nhũn nhũn mà ý định muốn thu tay về mà mặc hắn muốn cầm thì cầm lấy.

- *Bà thấy chưa? Hai cái đứa này...ay yaa trước mặt chúng ta mà vẫn chưa chịu tách ra, tình nồng ý ngọt như vậy.*

Bà Tích bĩu môi, nhìn đến tay hắn cầm lấy tay cô nhỏ nhắn chắc nịch thì bĩu môi.

- *Trước mặt như vậy, sau lưng thế nào thì còn chưa rõ, ông đừng có mà vui sớm. Tôi là đang đợi...*

Ông Tích nghe lời này thì liền như quả cà bị quăng vào lửa, tức giận, mặt mũi thối phồng lên, cô cũng có chút lùi lại phía sau một chút, về ngăn người nhìn về bà Tích, bà vừa nhận ra ánh mắt cô liền hung hăng trừng cô một cái. Cô núp hẳn về sau lưng lớn của hắn, cô chỉ có thể như vậy mới thấy an toàn được, như một con thỏ đang nguy hiểm đối chọi với đại bàng lớn. Hắn cảm nhận được sự khản trương của cô, hắn có chút giương mày cao, khoe môi cũng nhếch lên một chút cười khẩy nhưng nếu nhìn kỹ thì hình như không phải.

- *Bà...để tôi tính sau, ăn nói cho cẩn thận...Thiên Thiên con đừng để ý, chỉ cần dưỡng thật tốt, sinh cho ta một đứa cháu đích tôn là Tích gia quá có phúc.*

Cô hiện tại mới thấy rõ, bà là ghét thật sự, cô bàn tay nhỏ đang cầm chặt góc áo hắn vô điều kiện, chỉ là không thấy hắn đang thầm khó chịu vì hành động này.

Hầu nhân nhỏ nhẹ lễ phép đi từ trong ra, nhìn mọi người từ tốn lên tiếng, cô là hết sức vừa lòng vì ở Cẩm Viên này, hắn là chủ nhân nhưng hắn không coi trọng cô, ngược lại hầu nhân ở đây lại chưa có ai xem nhẹ cô.

- *Cơm trưa đã chuẩn bị. Mời lão gia cùng mọi người dùng.*

Tích Lăng hắn nhảy bèn, ôm ngang hông cô, cô tay phía sau buông thả xuống, tìm đập thỉnh thích dù biết hắn chỉ giả vờ đóng kịch.

- *Là Lăng Khẩu Thiên nghe ba mẹ sẽ đến Cẩm Viên. Sáng sớm đã ra lệnh hầu nhân chuẩn bị thực tốt, ban này còn đứng khua tay múa mép dưới bếp một hồi.*

Cô thay đổi ánh mắt, nhìn nửa mặt hắn đang cười tươi say mê tí, không muốn rời mắt, là hắn đang nói giúp cho cô sao? Hắn chẳng phải chán ghét cô lắm? Cái ôm của hắn không mạnh cũng không nhẹ, chỉ là tiện tay đặt lên mà thôi, không có chút dùng sức nào. Chỉ là nơi nào hắn chạm qua, cô đều cảm thấy muốn bốc cháy ở đó. Cô ngây ngẩn ra đó, đến độ hắn liếc mắt nhìn xuống bắt gặp cô đang muốn chảy nước miếng nhìn hắn, cô vẫn không nhận ra, vẫn còn đang ngắm nhìn, sống trong thế giới ảo tưởng màu hồng của bản thân. Hắn nhún mày, bóp chặt eo cô, cô đau điếng muốn nhảy cẫng lên nhưng chi ngón chân lên xuống mà thôi, thắc mắc hắn lại muốn giở trò? Hắn có chút cúi người thấp xuống, ánh mắt đáp ngay ngực cô mà nhìn, không hề kiên kỳ



rằng ông bà Tích đang ngồi đấy, cô nhìn thấy như vậy thì luống cuống tay chân, ngượng ngùng đỏ mặt muốn tránh, cười gượng nhìn ông Tích cũng đang cười thẹn nhìn hai "vợ chồng" cô.

- *Ánh mắt ban này có ý gì khi em nhìn tôi như vậy? Tôi là xinh đẹp đến mức em không cảm lòng được?*

Hắn mặt đối mặt cô, dung mạo tuấn tú hớp hồn người nhìn, mùi hương bạc hà thơm mát lại thoang thoảng vào mũi cô dễ chịu, hắn nhuếch mép nhìn cô đang ngây ngẩn đối hắn. Muốn vươn tay treu ghẹo ngực cô pháp phồng nhưng hắn nhìn thấy cô thẹn đến độ cúi gầm mặt, tay như có như không muốn che lại ngực mình trước tầm mắt hắn, không thể che dấu vào đâu xấu hổ đến độ muốn đào hố chui vào. Hắn cũng không có đặt tay đến. Xem như hôm nay hắn tha cho cô một mạng đi!

- *Tích Lăng, con không định cho chúng ta dùng cơm, tình chàng ý thiếp chừng nào mới dứt được đây? Mẹ đói rồi...*

Bà không nói nhiều, một mặt quảng quyền tạp chí vừa rồi lên bàn thủy tinh kêu một tiếng lớn rồi bỏ đi theo sau hầu nhân. Cô có chút giật mình, nét cười trên gương mặt cũng cứng đờ lại khó coi. Theo sau là ông Tích lắc đầu nhìn mà nổi đóa. Cô chân không bước nổi, hình như đã hình thành "bóng ma" với bà Tích. Hắn quay mặt, tay vẫn đặt trên eo nhỏ của cô, nhìn xuống thì thấy rõ vẻ mặt của cô sợ đến độ mặt xanh đi, hắn tự dưng có cảm giác bức tức, lửa trong hắn đang thăm bùng phát, lại bóp chặt eo cô một cái nữa khiến cô nhúh mày, hít toàn khí lạnh vào bụng. Cô thảm máng hắn một tiếng nhưng may là chưa thoát ra miệng.

- *Lăng Khấu Thiên, em sợ là sợ cái gì? Dù đóng kịch nhưng có tôi ở đây, không ai dám ăn thịt em...ngoài tôi đâu.*

Dù lời này hắn nói ra không có chút nhân nhả, tình cảm nhưng lọt vào lỗ tai cô thì gây ra vài giây, là có cảm giác khác, ý chính của hắn là bảo vệ cho cô. Cô nhìn kỹ lại, nam nhân này mở miệng nhiều khi độc mồm độc miệng, độc đoán phúc hắc nhưng thực ra con người bản chất cũng không tệ. Cô nhớ lại, đã biết gì về hắn đâu, chỉ có biết là CEO của Tích thị cao cao tại thượng, cũng cái tên Tích Lăng trên bảng vàng, ngoài ra cô còn không có biết gì khác. Thứ cô biết hạn hẹp như vậy thì sao có thể khẳng định hắn con người thế này thế kia? Nhưng cô khẳng định được điều duy nhất - hắn là con người lúc mưa lúc nắng, lúc hạn lúc giông, bên cạnh, cô phải xoay theo hắn chóng mặt nếu không cô sẽ ngơ ngác vì tốc độ thay đổi quá nhanh.

Cô trách mình, biết rõ hắn đóng kịch qua loa nhưng sao vẫn động lòng trong từng câu từng chữ như vậy? Khả năng kim chế của cô quả thực là sơ cấp quá, mất hết cả mặt! Không phải nam nhân không tiếp xúc qua đâu, chỉ có nam nhân trơ tráo như hắn thì chưa.

- *Tôi thực tình phản ứng sinh lý của em, đỏ mặt đến như vậy thực khiến cho người khác có ý vị khác.*

Cô hiện tại không tránh đi đâu được, chỉ có thể dựa vào lúc hắn lơ là, chạy bên mát, chỉ là có hơi luyến tiếc. Cả nơi eo, cô vẫn còn cảm giác hắn đặt tay như cũ. Hắn nhìn theo bóng lưng nhỏ của cô, giây sau liền quay lưng, cầm áo vest thông dong ra khỏi cửa mộc phượng lớn đi mất cùng Mộ Phi chờ sẵn xe bên ngoài.

Vào đến bếp thì ông bà Tích đã cầm đĩa ăn từ lâu, cô ngại ngần cúi người, chỉ là không biết có nên vào ngồi cùng hay không vì cô vẫn còn ngại bà Tích. Xoay ngang dọc, thắc mắc sao hắn còn chưa đi vào ăn, hắn lại lên thư phòng ư?

Ông Tích gấp miếng gà xào cay, cũng ngó nhìn tìm kiếm.

- *Thiên Thiên, Tích Lăng đâu? Không gọi nó ăn cùng sao?*

Cô vò tay bản thân, chính cô còn không biết hắn ở nơi nào, thì hầu nhân bên cạnh cười niềm nở, chỉ tay ra cửa.

- *Ban này, thiếu gia có việc gấp phải ra ngoài. Dặn dò mọi người ngon miệng.*

Cô trong con người thất vọng, theo cô thấy hắn rất ít khi ăn cùng một bữa. Có khi một ngày nhìn thấy hắn không quá ba lần, bắt quá nếu cô muốn nghe giọng hắn thì phải kiểm soát gọi điện, nhưng nếu cô điện đến mà không biết nói gì thì hắn sẽ lạnh đi, nằng cô một trận vì làm mất thời gian.

- *Nếu vậy con cũng ngồi xuống ăn đi.*

Cô ánh mắt không dám nhìn đến bà Tích đang nuốt cơm không trôi vì sự xuất hiện của cô, bà nhai cơm có chút dùng sức và chậm lại tưởng tượng như đang day nghiền người khác. Cô không dám thở mạnh, ngồi xuống cũng chậm chạp. Hết cả quá trình ăn, bắt quá đựng đĩa chỉ có dám ba lần thì buông đĩa. Ăn hết cơm thì cũng là hết việc nán lại nên ông bà Tích sau bữa trưa là ra xe về luôn.

Trước khi lên xe, ông Tích có kéo cô nói chuyện riêng, nói hiện tại phải mau lên mà sinh cho ông một đứa cháu đích tôn, ông tay chân ngứa ngáy muốn bồng cháu quá rồi. Nhưng sự thật là ông cũng hám cháu lắm, lâu ngày dài tháng, ông lại cùng các bằng hữu đánh cờ thưởng trà, trong đó chỉ có ông là không có cháu trai để nhắc đến. Mỗi lần ngồi hóp trà mà nghe các ông ấy nhắc đến cháu trai mình thế nọ thế kia thì ông liền muốn nghiền răng ken kết khó chịu.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài, Anh Thực Không Có Đạo Lý!* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.



## Chương 35: Hấn lo lắng bằng phương thức khác

- Phu nhân, hôm nay người vẫn thức khuya đợi chủ nhân sao? Sức khoẻ người đang yếu...em nghĩ người nên đi nghỉ sớm, khi chủ nhân về em sẽ là người thông báo cho phu nhân.

Cô ngồi lẳng lặng ở trước thềm cửa lớn đá phiến, gạch lát đỏ. Mắt mãi mãi nhìn ở cửa lớn mà đợi, đợi một thân ảnh cao ráo một chút, mặt mũi tương đối đẹp đẽ, tính tình trái gió trở trời, thích hành hạ người khác trở về. Ngoài đường lớn, xe chạy ngang rất nhiều, nhưng lại không có tiếng kèn xe quen thuộc de vào sân như cô mong đợi, cũng không có ánh đèn pha của xe chiếu thẳng lên Cẩm Viên cho cô biết hấn đã trở lại.

Dù đã khuya, nhưng cô còn thức, không có hầu nhân nào dám đi ngủ. Họ đủ thông minh để biết được tính tình chủ nhân của họ, dù không thích phu nhân nhưng người bảo vệ phu nhân theo cách riêng của người, luôn dành cho phu nhân một cái nhìn ưu ái, khó để ai dễ dàng làm khó dễ, cho nên họ quyết không được phạm sai sót đâu. Kiểu này là thuộc âu yếm một chút nhưng dạy dỗ một chút.

Một hầu nhân nhỏ tuổi nhất, mặt mày thanh tao như gió mùa hạ, tóc luôn quàng cao, thắt bím thả dài xuôi xuống ngang lưng, nhưng ngược lại, khác xa với mặt mày là có một vết đen bên má phải, dù vậy nhưng vẫn không dấu nổi vẻ xinh xắn vốn có, hồn nhiên khiến người khác không còn để ý đến khiếm khuyết kia. Từ từ cầm áo khoác dày đến che chắn cho cô, cô có chút hoảng hốt, này giờ cô chỉ toàn nghĩ đến hiện tại hấn là ở xó nào? Hai ngày qua hấn không về là ở công ty hay đi đâu? Sao lại không trở lại Cẩm Viên, cô là làm trái ý hấn cái gì a? Cô vươn tay vịn chiếc áo trên vai cho chắc chắn, mắt ngơ ngác vì đã buồn ngủ đến nơi, hai mí mắt cứ như đánh tranh với nhau nhưng cô vẫn không bỏ cuộc, cứ gan lì đấu tranh với cái "buồn ngủ".

Cô biết cô sẽ đợi được hấn, ôm cây đợi thỏ, chắc chắn sẽ gặp được thỏ.

Bước chân của hấn sẽ tự động trở về Cẩm Viên, "gia đình" của hấn và cô. Cô chỉ là đoán mò, cô biết bao nhiêu lần thì thầm câu này nhưng hấn rốt cuộc có trở lại đâu?

Mắt nhìn thấy hầu nhân nhỏ, cô chớp mắt nhìn đến vết đen bên má phải, nhưng mau chóng lơ mắt đi vì cô biết em ấy sẽ ngại. Đôi mắt trong veo chiếu thẳng nhìn vào cô, cô có chút không tự nhiên mà quay mặt đi. Nói ra, cô cũng có chút lạnh, nhưng ngồi lâu dần tê dại với cô cũng chưa từng xem hầu nhân trong Cẩm Viên này là hầu hạ cô nên chưa bao giờ cô yêu cầu ai làm điều gì cho bản thân. Cô cứ quen như vậy, biếng đi lấy áo nên thôi.

Nhưng sao cô phải đợi hấn, thâm tâm cô cứ luôn hiện hình ảnh của hấn, hấn cười, hấn đáng ghét, hấn mím môi, hấn nhú mày, hấn trêu đùa,... sao lại đa dạng hình ảnh trong đầu cô thế này? Là hấn chắc chắn bỏ bùa cô.

Cô ôm tay chân, mái tóc dài rũ xuống bên lưng, dung nhan mỹ mạo nét buồn, mắt phượng đắm đắm nhìn từng lượt xe qua lại. Đêm ngày càng dày đặc, sương ngày càng lạnh, dường như cô lơ mơ biết được, hấn bản thân sắp ngồi đến mạch đêm.

Thích hấn? Cô không có. Nhớ hấn? Cô không có.

Đối lòng.

Cô sao lại không có đâu. Không có sao phải đợi, không có sao phải ngóng, không có sao lại phải ngồi đấy chịu lạnh mãi không chịu vào đâu.

Cô dường như để tâm ai cũng đều có biến cố. Y như gian nan mới biết hy vọng, "nan hy".

Trời tịch tịch, trong lòng càng tịch tịch, rồi ai cũng bỏ cô mà đi, từ bà, đến mẹ. Cô còn ai đứng phía cô đâu? Hiện tại, Ngự Tây nửa bước chân cô cũng đâu dám đến, mẹ thấy cô sẽ tức giận. Quang lệ dần xuất hiện dưới đáy mắt sâu, cô còn không muốn tuông xuống, đành nuốt vào trong, xung quanh cô hầu nhân nhiều như vậy, nhìn cảnh này sẽ nghĩ cô thế nào? Thương hại cô là 100%.

Nhìn cô như kiêu, chàng đi binh chiến chiến trường xa cách hơn ngàn vạn dặm chân, thiếp ở gia cố, đan len thêu thùa khăn tay đợi chàng binh yên trở về, mong có ngày gia đình đoàn tụ. Cô thầm cười, độ suy nghĩ nhảm của cô đã tăng level mới mất rồi, chắc tương lai nhà văn không xa nữa đâu. Quệt môi, cô ngáp một cái dài~~ phản ứng sinh lý, nước mắt túa ra, cô dặm đi cũng là nghe tiếng động cơ xe đang dần tiến gần, chỉ có đèn pha là tắt ngúm, cô chỉ có thể nương theo ánh đèn xung quanh bệ tường cao Cẩm Viên mà lơ mơ nhìn xa. Cô cứ mãi bủn xỉn, mờ đèn như vậy vừa lãng phí vừa vô dụng nhưng nay cô mới thấy cô nói hoàn toàn sai, nó là có tác dụng mới được gần như thế, nhưng chỉ để nhìn như vậy thì cũng có thể nói là có lãng phí đấy.

Cô vui mừng hơn hờ, có thể nói như điên như loạn, muốn nhảy cẫng nhưng còn muốn giữ thể diện nên còn có thể kiềm nén nổi. Hôm nay, cô mới có thể đợi được, chỉ có hôm nay, cô mới đứng. Cô quên mất bản thân buồn ngủ uể oải cỡ nào, đến áo khoác rút khỏi vai cũng không hay biết, chạy một mạch thực nhanh lên phòng, chui vào chăn, không dám hí hoáy dù một chút. Hầu nhân thấy cô chạy như ma đuổi thì gương mặt ai cũng chất chứa đầy nổi tò mò cùng khó hiểu. Cô đi khuất cũng là hấn đi tới, hầu nhân đứng hình vài giây, hấn là áo quần xộc xệch, sơ mi thả lỏng cúc áo trễ 3 cúc dài, có thể lơ mơ nhìn thấy lồng ngực cơ bắp bánh mật bóng lờng, thơm ngon y chiếc bánh kem đang gọi mời cô. Tóc tai rũ rượi hai mái dài, môi mím lại, đôi mắt sắc lẹm độc đoán không thay đổi, đẹp đẽ hút hồn người đối diện đến mê mẩn. Sức hấp dẫn thoát từ hấn không thiếu, mị hoặc luôn có thừa. Tay cầm chiếc áo vest khoác ngoài, lê thê bước chân vào trong, có chút hí hửng kiêu ngạo nhìn hầu nhân tập trung đầy đủ ở nơi này, không còn sớm đâu, nhưng thôi, hấn không chút hời hán nào, nhanh lướt qua và quăng chiếc áo lên không trung một cách ngạo mạn rồi khuất dần sau thang lầu dài.

Hầu nhân xanh mặt, tay chân quỳnh quáng chụp lấy chiếc áo của boss đang rơi xuống, không dám để rơi. Ai nấy thở phào một cái, nạn qua nhưng dư âm sợ hãi vẫn còn. Dần khi cô trở thành chủ nhân thứ hai của Cẩm Viên, hầu nhân ai cũng tò mò về hấn với cô mỗi đêm, không phải vì cái kia làm tình mà là cách hấn đối xử với cô. Dù tò mò nhưng không một ai dám lên lút nhìn thấy, chỉ cần nghe thấy hơi hấn từ xa thì đã chạy vạn dặm tránh đi, càng xa càng tốt, tránh họa rồi.

Cửa mở ra, như tấm màn đen đóng lại trong lòng cô, rõ ràng cô đã như thế nào quyết tâm đợi hấn về, xong khi hấn trở về, cô lại không dám đối mặt hấn.

Cô hiện tại, sao lại thấy mâu thuẫn? Như có thuật thôi miên, cô vừa đặt đầu xuống gối thì liền như ngủ ngay lập tức, mí mắt cô nặng nề, cô cứ chống chọi lại thì trước mắt dần xuất hiện ảo giác, cuối cùng cô cũng không thể kháng lại, liền ngủ sâu đi.

Hắn dựa vào sofa, không có mở đèn, liếc mắt tìm kiếm, cứ như đã hình thành thói quen, trở về Cẩm Viên thì phải nhìn thấy cô một cái.

Hắn lẳng lặng, bước đến bên giường thực nhẹ như sợ làm cô tỉnh giấc, hắn biết cô rất dễ giật mình tỉnh dậy. Hôm nay hắn phá lệ, không muốn làm khó làm dễ cô. Trên khuôn mặt hắn hẳn rõ sự mệt mỏi, thần trí như muốn quay cuồng. Hắn đã điên cuồng lẫn lộn trong đồng văn kiện 2 ngày trời chẳng ngủ nghe gì mấy thời gian. Hắn dù gì cũng là sức người bỏ ra, đâu phải robot làm việc theo lập trình sẵn nhưng trong mắt người khác nhìn vào, hắn với robot chả khác gì mấy.

Nhìn ngắm gương mặt cô, hơi thở trầm ổn, làm cho xung quanh hắn càng thấy rõ yên tĩnh. Trong lòng hắn ngổn ngang tư vị, nữ nhân này, hôm nay không có đợi hắn, hắn trở về thì đã ngủ mất tiêu rồi. Nhưng hắn không có chút nào trách mắng, mấy giây sau muốn đưa kéo chân cho cô, sau lại rút tay về thực nhanh không chút chậm trễ, là chính hắn e ngại bản thân hắn.

Hắn một bước vào toilet, cởi toàn bộ quần áo ra, hắn chưa bao giờ cảm giác dễ chịu như thế này, hắn càng làm việc một tuần đêm suốt sáng, hắn ngược lại không chút buồn ngủ mà là càng tỉnh táo hết thấy. Não hắn kích thích toàn bộ cơ thể hứng thú. Vòi sen phun nước, nước bắt đầu rơi xuống tóc hắn, tràn xuống cơ ngực. Mắt vô ý liếc ra cửa sổ kính mỏng trong đối diện, chỉ bên trong nhìn ra thì thấy rất rõ nhưng ngoài nhìn vào thì là không thấy một cái gì, là hắn thiết kế như vậy để khi ngâm mình trong bồn, có thể uống rượu ngắm Bắc Kinh về đêm. Cẩm Viên là trung tâm, sao có thể lãng phí đâu?

Hắn mí mắt môi chặt, nhìn về phía đèn sáng biểu thị "Bệnh viện nhân dân Bắc Kinh". Mặc cho nước cứ chảy mãi vào mặt khó chịu, hắn vẫn đứng ngây người như vậy. Cảm giác cô đơn và trống rỗng bỗng ập đến, hắn là chưa có chuẩn bị tinh thần tiếp nhận, một mặt hoàn toàn lấp đầy đau khổ cùng tuyệt vọng. Hắn sao có thể có cảm giác này? Hắn có cái gì là không có đâu? Hắn là chưa bao giờ bỏ cuộc đi tìm cái đó! Cái mà hắn không thể có ngoài tất cả. Nhưng dần dần nhận ra, bà ấy nói đúng, hắn có thể có tất cả trong tay nhưng thứ đó hắn không có. Cái ai cũng có, chỉ có hắn không thể có được.

Cái đó đang nói là cái gì?

Hắn nhắm cặp mắt, đưa tay vuốt ngược tóc lên, nước ồ ạt rơi xuống càng nhiều, đưa tay tắt vòi. Quần đơn giản áo tắm, lau tóc mà đi ra ngoài. Đang sáng, bỗng tối thui một màu, hắn không quen, có chút ảo giác trước mắt của đèn. Quăng khăn lớn sang một bên, thay đồ ngủ ra, không còn quan tâm cô nữa, tuy tiện nằm lên giường mà nhắm mắt, không quan tâm tóc có ướt hay khô.

Bên cạnh hôm xuống, nệm lớn có chuyển động, cô có chút thay đổi tư thế ngủ, xoay người mà ôm lấy cánh tay hắn, thấy ấm, cô lại càng bạo gan nhích gần đến, gối đầu lên hắn như một con mèo đi tìm ổ lót bông ấm. Hắn nhủ mảy, trong mắt có chút hoảng hốt, ngược lại hắn không có rút tay về mà là đặt ở đấy, còn sợ kinh động cô tỉnh giấc mà không có chút cử động, vô thức giữ nguyên tư thế. Cô đối mặt với hắn rất gần, trước mắt, hắn có thể nhìn thấy dung nhan mỹ mạo của cô, mắt phượng cặp xuống đẹp đẽ. Hơi thở ngọt ngào của cô nhỏ nhẹ, lắng lắng xung quanh hắn, mùi hương thơm ngọt của cô, hắn lại nuốt nước bọt một cái, miệng lưỡi khô khốc. Nhưng mí mắt cũng nặng trĩu, hắn cứ như vậy mà ngủ say đi.

Bao lâu rồi hắn mới có thể ngủ ngon như vậy, vào sâu giấc ngủ, có thể vào được giấc mơ?

.....

Cô tỉnh dậy, mặt trời vẫn chưa có lên cao, cảm giác thứ cô gối đầu rất khác, nhìn lại thì là cánh tay của hắn, cô không biết hắn có bị tê hay không, cô chắc gối đầu lâu rồi nhỉ?

Liền không nghĩ nhiều, đưa tay xoa xoa ngay chỗ cô gối còn hấy nóng, nhưng nhìn lại, hắn lúc ngủ cũng nhủ mảy chặt, hắn là đang khó chịu hay mơ thấy cái gì khó chịu, không vừa ý? Cô không kìm được mà đưa tay vuốt nó thẳng ra, muốn xua đi mệt mỏi cho hắn, nói cho hắn biết còn có cô ở đây cùng với hắn, ngón tay nhạy cảm của cô vừa chạm đến hắn, như có điện giật tiếp xúc với da khiến cô giật tay một cái. Bỗng chốc tay cô bị hắn nắm lấy rất nhanh, như thể hắn đã có đề phòng trước, đôi mắt hồ phách mở ra, sáng kì lạ, cô hoảng loạn run môi, sợ sệt như đứng trước hồ dữ.

- Anh đừng hiểu lầm em a...em chỉ là muốn...ừm...à...nó....mây anh nhủ lại..

- Chẳng lẽ có mấy ngày đã không chịu được? Lợi dụng lúc tôi ngủ mà âm mưu hãm hại tôi?

Cô lúc đầu là ngại ngùng, thẹn thùng nhưng giây sau, thời điểm nghe hắn phun ra lời này, ánh mắt hoàn toàn chứa đựng tuyệt vọng, thì ra trong suy nghĩ của hắn, cô ở dạng này. Đợi hắn không đề phòng, hãm hại hắn.

Nỗi sợ nhất của cô, là nghe những lời "phi báng" của hắn. Hắn là hiểu lầm cô ý tốt. Nhưng cô biết, cô có thanh minh gì chẳng nữa, hắn sẽ không lựa chọn tin tưởng. Thì ra, cô đợi hắn về, chỉ là có thể nghe những lời nói khó nghe này.

Hắn thấy cô im lặng, ngẩn ra. Tức giận mà bóp chặt tay cô, cơn đau bùng phát làm cô nhủ mảy, miệng xuyt xoa, nhưng không có chống cự rút tay đi. Dần dần cô đã thành quen, tự nhiên sẽ không rút tay khỏi mà nặc hắn cảm lấy vì cô biết sẽ càng làm hắn giận với cô sẽ đau đớn hơn trước. Hắn một mặt thấy cô cam chịu thì càng nổi lửa phừng phừng.

- Vỡ kịch hôm trước, đến hôm nay đã chán chường diễn tiếp? Hết kịch bản? Muốn tôi viết hộ?

Cô nước mắt đã muốn tràn ra khoe mắt đến nơi. Không được! Cô phải kìm nó lại, nó mà rơi xuống thì lòng tự tôn của cô không còn được nhắc đến nữa. Hắn sẽ xem thường cô mất. Cô cặp mắt chặt, dù vậy nhưng mí cô ẩm ướt, nặc nặc, nó vẫn muốn tràn ra khỏi. Cô vừa cắn môi vừa sợ hãi.

- Không muốn nhìn tôi? Vậy tôi phải càng làm cô nhìn thấy tôi. Mở mắt ra.

Hắn trước cười nói chế giễu, sau ra lệnh một tiếng, khiến cô không muốn cũng phải quy theo, giọng điệu hắn quá mức quyền uy. Cô vừa lìm dìm mở con ngươi tự do, nước mắt ào ạt rơi xuống như thác, hắn có chút hối hận, dù không biết hối hận cái gì nhưng trong lòng hắn khó chịu, như ai cầm gậy thọc mạnh, thật mạnh. Cô dù nước mắt rơi xuống nhưng gương mặt hoàn toàn vô cảm, ý chỉ không phải muốn khóc mà do nó tự ý tràn khỏi khoé mắt. Nhìn sơ qua, kiên quyết về mặt, hắn nhìn vào liền biết hắn sáo sặc trách nhảm cô nhưng hắn đã rút lại không kịp, liền phóng lao thì phải theo lao, thà để cô nghĩ hắn độc ác không có tim gan.

- Giả vờ mè nheo khóc chuột là cho ai xem? Ngán ngẫm, cô lại muốn giở trò, nói cô biết, tôi là dạng người không có tính thương hương tiếc ngọc. Nhìn cô làm dáng thật đáng ghét.

Hắn dù nói vậy, mắng cô thậm tệ nhưng trong lòng chưa bao giờ vui vẻ, hả dạ. Tay cô hắn ngày càng dùng sức chứ không có buông lỏng giây nào, cô không còn đau nữa, mà là tê dại đi. Cảm giác được bản thân nóng ran, miệng lưỡi đặc sánh lại, đầu óc quay cuồng, cô không nói không rằng, ngắt xuống. Hắn là không hiểu chuyện gì, thấy cô như vậy thì mau chóng buông tay, ngồi dậy mà đỡ cô ngồi vào lòng hắn. Lo lắng, chạm vào cô thì nhiệt độ nóng hổi làm hắn thót mình một phen. Đưa tay vỗ nhẹ vào mặt cô, cứ thầm gọi "Khẩu Thiên...Thiên Thiên...". Nhưng cô vẫn không tỉnh lại, đầu óc cô nặng nề, như cái xác không hồn. Hắn thì như ôm lấy cái "lò" vì nhiệt độ cơ thể cô ngày càng tăng chứ không giảm. Hắn đã thiếu ngủ nay gặp chuyện này thì càng mệt mỏi, khuôn mặt anh tuần gầy gò xanh xao.

Hắn mau chóng kêu gọi hết hầu nhân, điện cho bác sĩ Trương đến một chuyến.

Ông Trương không dám trễ, nhận điện thoại thì chạy đến ngay, khám sơ qua cho cô. Lắc đầu.

- Thiếu gia, cậu làm gì để cô ấy nhiễm lạnh thế này? Đã sức khỏe đang yếu...nhưng không cần quan ngại, sốt sẽ giảm, bệnh sẽ hết, chỉ cần uống thuốc và tĩnh dưỡng một chút. Không cần lo lắng, không cần.

Ông Trương vô ý liếc qua hắn, thấy cơ mặt hắn ngày càng trầm đen lại, sắp run rồi nên đã sửa đổi lại, cô là thực sự không có chuyện gì nhưng ông nhìn qua tình trạng cô, đã hai lần gặp cô, mà lần nào cũng tệ như vậy.

Hắn gật đầu cho có lệ, tiễn ông Trương đi khỏi, hắn mới nhớ lại, "nhiễm lạnh?", tại sao cô lại nhiễm lạnh? Sức khỏe yếu ớt, nhất định là hầu nhân hầu hạ không tốt. Hắn liếc mắt qua một đoàn hầu nhân đứng đó cúi đầu.

- Tại sao lại nhiễm lạnh? Các người để cô ấy ngoài mưa ngoài gió? Coi tôi không ra gì? Không còn quy phép nữa?

Hắn lực đạo mạnh hét một cái, giọng điệu 8 phần là uy hiếp, nghiêng răng ken két tức giận, hầu nhân ai nấy thót tim, run rẩy xi xàm với nhau, trong đó chỉ có hầu nhân nhỏ, vì bị gọi dậy khi còn sớm, chưa đủ giấc nên ể oải nhưng một chút cũng không dám than phiền.

- Thừa chủ nhân, phu nhân là chờ người trở về, nhất quyết ngồi ngoài thêm lớn, mặc chúng tôi ngăn cản...

Hắn càng nghe càng lưng búng lỗ tai, không đợi cô nói xong.

- Các người...tôi đang chứa bọn đầu đất? Biết cái gì tốt xấu?

Hầu nhân nhỏ, cả bước chân cũng sắp đứng không nổi, hơi hơi xoay về phía sau mọi người đang khép nép mà cầu cứu. Nước mắt cũng túa ra nghẹn ngào vì bản thân ủy khuất, rõ ràng khuyên can nhưng Nan Hy không chịu đi vào, cô nhất quyết muốn ngồi ngoài lạnh, đây là gián tiếp làm khó hầu nhân rồi.

Quản gia cuối cùng cũng lên tiếng, kéo hầu nhân nhỏ ra sau lưng, nhằm muốn làm hắn nguội giận một chút, gương mặt hoàn toàn xanh rồi trắng.

- Chủ nhân, bớt giận một chút. Hiện tại phu nhân đang bệnh, hãy để nơi này cho phu nhân nghỉ ngơi, tránh âm ỉ.

- Tôi đã cho bà xen vào? Càng ngày càng không biết quy củ.

Hắn ngoan độc, tay nắm đấm chặt, thấy cô thở gấp gấp một chút, trán ngày càng nóng thì tức giận như muốn điên lên, hét lên. Hắn nhìn ai nấy đứng đó, số lượng nhiều nhưng lại toàn thứ vô dụng, chứa chặt nhà. Có một mình cô thôi, số lượng hầu nhân gấp đôi, lại chăm sóc không được.

- NGHỈ HẾT, ĐỪNG CÓ Ở LẠI ĐÂY CHƯỐNG MẮT ĐỒ KHỐN.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài, Anh Thực Không Có Đạo Lý!* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

## Chương 36: Thuế giá trị gia tăng một nụ hôn

Hắn canh trực bên giường, không rời nửa bước, chính tay vắt khăn nước nóng mà thay thường xuyên trên trán cho cô. Cô lại mê man đã nửa ngày trời không tỉnh, hắn ngày càng lòng như lửa đốt, mãi mà không thấy cô có động tĩnh gì dù chỉ một cái nhúc nhích ở đầu ngón tay.

Nhiệt độ cơ thể cô chưa hề giảm xuống, trước khi đi, ông Trương còn dặn, cô không được để thiếu nước nên hẳn hiện tại, cảm muốn nhỏ, chăm chút mức từng muỗng bón vào miệng cho cô, dù hẳn không biết cô có uống được hay không.

"Buzz...buzz" điện thoại hẳn rung lên, hẳn, đó là điện thoại chính, hẳn không thể không tiếp, liền cầm lấy mà bắt máy, không nhanh không chậm, khoan thai mà bắt.

- Tích tổng, 2 canh giờ nữa, bắt đầu cuộc họp trực thuộc.

Nghe đến phải rời đi, hẳn liếc mắt qua cô, đầu ngón tay bấm lại với nhau, nhẩn nhai.

- Gọi Tích Phán Hạn thay thế vị trí chủ quản. Hôm nay bận.

Nói đoạn, không đợi đối phương trả lời, liền trực tiếp tắt máy, nói đó là tất nguồn, hẳn không muốn bị làm phiền thời gian này.

Đối với hẳn Tích Phán Hạn là mưu sâu, muốn chiếm lấy vị trí quan trọng trong Tích thị nhưng là vô phương, người chủ này mà nói, hẳn coi không bằng cây đình ba lạng. Tham vọng thì cao nhưng năng lực thì kém cỏi.

Kể đến cũng phải nói trong 78% của Tích thị thì Phán Hạn cũng nắm giữ hơn 20% bù vào, tuy là lúc đầu ấn định cùng nhau hợp tác nhưng dần dần càng thấy rõ Phán Hạn không có kỹ năng lãnh đạo, ông Tích là đương nhiên quy thành chủ tịch hội đồng. Hẳn không phải vì quan hệ sâu xa mà trở thành CEO hiện tại, là hẳn du học trở về thì liền xin đơn vào Tích thị công bằng như mọi người, trải qua phỏng vấn, bắt đầu từ một nhân viên không tên tuổi như ai, chính năng lực mới nhiều năm lên được chức vụ này. Cho nên, từ đầu không ai biết hẳn là ai nhưng khi trở thành CEO thì ai cũng không có gì để nói vì ai cũng nhìn thấy hẳn là quá mức tài trí, không có gì để bàn tán hẳn đi đường vòng.

Hẳn không phải kiêu ngạo nhưng đến mức nào có thể thì sẽ nêu cao tự tôn bằng cách chứng minh rõ ràng.

Hẳn lại nói Lăng Khấu Thiên thời điểm này 26 tuổi, vậy là lúc hẳn đang cao học ở Toronto thì Khấu Thiên đang bắt đầu học lên cao trung...

Cô bỗng ho khan một tiếng, hẳn đang suy nghĩ thì bị cắt đứt, mau chóng cầm lấy khăn trên đầu cô mà thay khăn mới, cô từ từ lim dim rồi mở mắt tuyệt đối, nhìn trước mặt, thấy hẳn, ngồi che lại đường sáng từ kính hắt vào, cô tưởng như bản thân đang nhìn thấy thiên đường, còn có thiên thần đang ngồi trước mặt cô. Cả người của cô ê ẩm, đến nói lời nào cũng là biếng nói.

Hẳn ngược lại nhìn thấy cô tỉnh lại, tâm tư có chút nổi lên tia vui vẻ, hẳn cứ tưởng cô sẽ mê man thêm dài ngày, còn dự định mang văn kiện về Cẩm Viên xử lý, nhưng may là cô đã tỉnh rồi.

- Khát nước?

Cô nghe như vậy, cảm giác cổ họng đầy nước, không có khát khô, liền lắc đầu, dưới đáy mắt xuất hiện vô hình hàn quang, như một lớp thủy tinh mỏng lấp lánh, ánh vào tim hẳn. Lớp băng của hẳn dần dần tan nhưng hẳn lại không chấp nhận, vẫn gan lì giữ lại lớp băng cuối cùng của nó.

- Nếu đã khoẻ, vậy thì để hầu nhân lo liệu, tôi chỉ ngồi ở đây vài phút trước xem xét...

Hẳn vừa muốn rời đi, đứng thẳng người, sửa sang áo vest khoác ngoài thì cô đã nhanh chóng vươn tay, chói với cổ găng nhưng chỉ nắm được góc áo của hẳn nhưng chỉ là một vụn nhỏ như sợi tơ chỉ mềm dầy. Hẳn không nhận ra, cô lại điên cuồng giữ lấy nhưng không vững chắc, hẳn liền bước, liền rơi khỏi tay cô. Con người cô đờm buồn, cô gượng cười một chút, giữ nguyên tư thế nằm sấp như vậy, đây chứng tỏ cái gì? Cô không thể nào nắm giữ được hẳn, với tới hẳn. Nhưng sao cô không nghĩ, hẳn có thể dừng bước đợi cô hay dừng lại vì cô?

Hẳn biết là cô nắm lấy góc áo hẳn nhưng không tới, chỉ là đang đợi một tiếng gọi của cô, suy cho cùng, hẳn đợi mãi cũng không có lấy một tiếng, uly khuất mà bước mạnh đi, không nán lại thêm một chút nào.

Lúc này, khoẻ mắt cô mới thực sự trào nước mắt ra ngoài, ho khan thêm một tiếng nhưng lại là kiềm nén âm thanh cho nhỏ lại như sợ ai đó nghe thấy, nhưng thực chất cô đến ho cũng không còn hơi. Cô cứ nằm sấp như vậy mà mặt dần rồi lại thiếp đi.

Lại thêm một buổi tối trôi qua, hầu nhân là có trở lại xem cô rất nhiều lần nhưng lần nào cũng thấy cô đang ngủ mê nên không muốn gọi làm phiền cô nhưng nhìn thấy thân thể cô nằm sấp xuống thì có chút khó hiểu nhưng một chút cũng không dám động đến cô.

Cô cảm giác bản thân bí bách, bỗng rơi xuống từ trên cao, chói với, đánh thức cô từ giấc mơ trở về hiện tại, khó chịu sắp phát khóc, con người lừ đừ. Nước bọt cũng đông lại, cảm thấy nuốt vào cũng là việc khó khăn.

Căn phòng rộng lớn tối om này, chỉ có một mình cô cùng rèm cửa xám lớn, lâu lâu lại rung chuyển một chút vì gió mạnh. Bụng cô trống rỗng, kêu ừng ực, đau dạ dày lại truyền tới, cô mím môi khô khốc, muốn gọi ai đó nhưng vừa ề người cao lấy sức thì lại xiu xuống. Cô vừa tính làm lại động tác như vậy một lần nữa thì cửa phòng bất ngờ bị đẩy ra, cô vươn người về trước, nghiêng người nhìn ra cửa, là hẳn. Cô nắm tay cầm chặt chặn đắp trên người, nhìn hẳn một cách rất bất an.

Nói tiếp hẳn là hầu nhân bung vào tô cháo bò nóng hổi, cô vừa nhìn thấy đồ ăn thì liền như ánh mắt đều dính chặt vào nó, hẳn là nhìn ra được, khoẻ miệng nuếch cao, nhìn gương mặt cô ngờ nghệch đáng yêu thì liền muốn trêu chọc một phen.

Hẳn tự dung ban nãy trong lòng cảm thấy có lỗi vì cô bệnh như vậy, không phải một phần là do hẳn sao? Hẳn liền không thể điều khiển tâm trí bản thân

quan tâm văn kiện, mà gấp gấp đình chỉ mọi thứ chỉ để trở về Cẩm Viên với tiểu yêu tinh.

Hắn vươn tay mở đèn, nhìn thấy gương mặt xanh xao, dù vậy vẫn không ngăn được vẻ xinh xắn vốn có. Nhìn cô, liền có cảm giác thương hương tiếc ngọc. Ngồi xuống, vén tay áo cẩn thận, trực tiếp cho hầu nhân ra ngoài, hắn thì một tay cầm tô cháo lên. Cô nhìn khó hiểu, định bụng là hắn định hành hạ cô bằng cách quơ loạn cháo trước mặt cho cô thêm thương chứ không có ý định cho cô ăn đâu. Nhưng hành động tiếp của hắn lại là cầm muỗng, quấy cháo cho nguội đi một chút, khới bốc lên nghi ngút thơm mùi hành, bò bằm nổi ván lên trên mặt hấp dẫn thì giác cùng dạ dày cô rất nhiều, chỉ mới ngửi mà dạ dày đã đau nhói và thất lại. Cô nhú mày, hắn là nhận ra cô đói lắm rồi, không dám chậm trễ nữa, cứng nhắc múc một muỗng cháo vừa ăn, bản thân thổi nguội cẩn thận, cô trước đã muốn bóng mắt, đừng nói hắn định bón cháo cho cô đâu. Hắn xác định chắc là nguội rồi, mới đưa lại gần miệng cô, ánh mắt ôn nhu phi thường, cô thì chết trân tại chỗ vì sốc, hắn là không thể như vậy đối cô, đây chắc chắn là ảo giác, là cô bệnh mà sinh ảo giác. Mặc dù là ảo giác, cô cũng muốn sống trong ảo giác, miệng có chút há ra ăn lấy cháo, vị ngọt cháo tan trong khoan miệng, cảm giác khoẻ trong người rất nhiều.

Hắn lại làm y như vậy động tác rồi lại đưa đến gần cô, cô vẫn còn chậm chạp phản ứng, khi ăn vào muỗng cháo, cô mới thấy chân thật, chỉ là chưa thể tin nổi, phản ứng chậm như vậy, cứ mãi nhìn chứ không ăn lấy hắn đưa tới, hắn có chút nhú mày, là cô không thích hắn bón? Ghét hắn đến độ, nhìn thấy hắn ăn uống cũng không được. Vừa nghĩ đến, hắn đã muốn tức điên, nhưng khi hắn vừa buông cháo vào tô thì cô đã nhanh chóng yếu ớt nắm lấy tay hắn, lực đạo mạnh mẽ như gió nhưng nơi cô chạm đến, hắn thấy nóng vô cùng, cô biết hắn muốn rời khỏi, không có kiên nhẫn chờ đợi. Cô ngày càng nắm chặt không buông, hắn lại một chút không dám nhìn vào mắt cô vì hắn sợ hắn sẽ lại xiêu lòng.

Cô thấy hắn lơ đãng, buồn bã cầm bàn tay thon dài, đẹp hết tạc tượng của hắn, dùng tay của hắn, điều chỉnh cầm lấy muỗng rồi múc cháo bỏ vào miệng cô, hắn cứng nhắc tại chỗ, nhìn cô một đoàn như vậy, một cổ đắng, lòng hắn như ai đó cầm búa đập ra làm hai, nhìn nữ nhân trước mặt hắn xanh xao gầy gò, chỉ là ngọn gió mạnh cũng có khả năng bay đi mất dạng. Dung nhan mỹ mạo, đôi môi đỏ mọng, chậm rãi nhai cháo, nhìn hắn ánh mắt mong đợi có, buồn bã có.

Cô ăn hết, lại cầm tay hắn mà múc thêm lần nữa, cứ như vậy cho đến khi cháo vơi cạn, cô mới luyến tiếc buông ra, từng ngón tay sắp buông hết, cô không nỡ mà nán lại một chút, nhưng ánh mắt hắn nhìn cô rất ráo thì cô lại không dám cầm lấy nữa mà ngay lập tức buông ra, hắn không có cầm lấy tay cô mà là lấy ly nước đến. Cô cầm lấy, uống một hơi hết nửa ly là đủ, bụng căng tròn no nê. Liếm mép như chú mèo no say làm hắn đen mặt, không còn gì để nói nhưng hắn lại chịu ngồi nhìn cô như vậy thoải mái hết ngày, chính hắn cũng nhẫn nại gián tiếp bón cho cô hết tô cháo còn gì. Sau vươn tay lau khoẻ môi anh đào nhỏ nhắn giúp, cô ngơ ngác đi vài giây.

Cô chợt nhận ra cái gì đó, gấp gấp nhìn hắn.

- Có phải anh cũng đói bụng không? Để em xuống bếp chuẩn bị tô cháo khác cho anh...chắc chắn nhà bếp còn.

Cô vừa định lê thân nặng nhọc xuống giường thì hắn cũng kịp trả lời.

- Không có đói, ăn ở ngoài rồi.

- À ~ ăn ở ngoài...

Không có gì nói, không khí lại lâm vào tẻ nhạt, hắn vẫn như vậy nhìn vào khoảng không vô định, còn cô thì nhìn chăm chú sườn mặt đẹp đẽ của hắn mà say mê. Cô muốn tìm chủ đề để hai người trò chuyện với nhau nhưng cô có suy nghĩ nát óc cũng không có ra, cô bình thường đâu phải con người ít nói, nay muốn kiếm một chủ đề nhỏ cũng nghĩ không ra, thực muốn hiện tại vô đầu bút tóc cho hả giận.

- Tích Lăng, bác Trương, nói em bệnh tình thế nào? Có nghiêm trọng không anh?

- Cảm mạo, nghỉ ngơi một chút.

Lại nói hết, hắn sao lại tiết kiệm lời với cô như vậy chứ?

- Nhìn anh mệt mỏi quá, xử lý văn kiện chắc hẳn rất bận rộn...hay anh nằm đây nghỉ ngơi chốc lát đi.

Cô chỉ vào nơi giường bên cạnh mà mặt mày ưu tú đỏ cả lên một mảng xấu hổ. Hắn lại chẳng nói gì, cứ chăm chăm nhìn thẳng xoáy thẳng vào cô, dù cô có lơ đãng đi, cô cũng cảm thấy ngượng. Tay chân cứ cuống quýt nắm chặt vào nhau, cảm giác tê ngứa toàn thân. Hắn vậy mà cũng làm y theo lời cô, khoan thai đi đến nằm xuống bên cạnh, mắt vẫn trân trân mở, cô nhìn không ra là hắn đang vui vẻ hay tức giận, cô chỉ còn biết tìm bản thân đập thành thịch. À...cô xuyết nữa quên mất, cô là đang bị bệnh, kêu hắn nằm chung thế này là cô hại hắn, cô sẽ lây bệnh mất.

- Tích Lăng, anh nằm đây đi, em sẽ qua phòng khách nằm, anh sẽ bị lây bệnh của em..

Cô xoay lưng về phía hắn, cảm giác bản thân đã khoẻ hơn một chút, đang tìm kiếm dép mang vào thì nghe thấy tiếng hắn lạnh lùng vang lên làm cô có chút ngưng trệ.

- Không cần, lại gần đây.

Cô là không tin vào tai mình vừa nghe qua cái gì, hắn là kêu cô lại gần hắn à? Mỗi ngày càng mím chặt, tay đã đỏ mề hôi ướt nhem, từ từ nhìn hắn, hắn vẫn không có biểu cảm gì thể hiện, chỉ đã nhắm mắt, và nghe hơi thở đều đều, cô biết, hắn là đã mệt mỏi lắm rồi, là cô định bụng chủ yếu là muốn tránh mặt cô nên mới như vậy, là 2 ngày hắn ít ăn ngủ, nhìn quầng thâm mắt lan rộng, khuôn mặt tuần tú hốc hác, môi mọng luôn luôn mím chặt, nhìn đến, cô lại không kiềm được mà vuốt ve nhẹ nhàng tóc trĩu xuống của hắn đến tận tai. Thực sự, hắn quá là đẹp đẽ, đến độ không thể rời mắt, hắn từ bức họa ra tới, ngàn vạn lần không thể chạm với, ánh mắt dần dần hàn quang, đa sầu đa cảm. Bỗng có một lực đạo mạnh, kéo cô vào trong lòng hắn, nắm gọn như vậy, cô hoảng hốt ôm lấy vai bản thân, tay hắn đã ôm ngang eo cô, nước mắt ban nãy kìm nén cũng ồ ạt chảy xuống trên áo hắn ướt đẫm, cô nhiệt độ

tăng cao gấp đôi bình thường, mùi hương bạc hà của hân bao trọn lấy cô, vừa dễ chịu vừa dễ mê.

Cô đã nói nếu nằm gần cô sợ sẽ bị lây hân bệnh mắt, nhưng hân là không có màng tới chuyện đó. Hân chủ đạo là muốn nằm cạnh cô, sao cô phải rời đi khác. Thực sự là không cần.

Đây thực sự là lần đầu tiên, cô được nằm trong lòng hân thế này, kể ra cũng có cảm giác lạ lẫm. Thì ra nằm thế này ấm áp hơn đắp cái chăn kia rất nhiều nhưng liệu sẽ có mấy lần được như này đâu. Cô vui vẻ đến mức, cơn buồn ngủ cũng thức tỉnh luôn rồi. Cơ thể bản thân cảm thấy bay bổng, lành bênh không chân thật. Hơi thở đều đều của hân phả lên đỉnh đầu cô không nhanh không chậm.

Hân sùn mặt đẹp dễ thế kia, dù chạm bao nhiêu lần cũng đều có một cảm giác chung, đều là ảo mộng.

- Ôm tôi.

Trên đỉnh đầu xuất hiện lời nói tình như không, bá đạo phúc hắc như vậy nhưng lại làm làm cô thốn thức. Nghe đến lời đó, cô đứng lại tâm hồn ngẩn ngơ vài giây, giọng nói hân khi nghĩ lại, không có độ ngân tình cảm gì mấy, chỉ có bức ép ra lệnh, trong đầu ý nghĩ này nên mới dám vươn tay ra ôm lấy hân, cơ thể hân khi tay non mềm như tàu hủ nện của cô chạm đến, hân có chút run lên một cái, hiện tại, sao hân lại thấy bình yên? Lực đạo ôm ngang eo cô tăng lên, cô nhủ mày quay mặt vào ngực hân môi mím chặt.

Hân lúc lâu dường như đã ngủ rồi đi, cô có chút đưa tay đánh nhẹ vào eo hân, bạo gan chồm đến gần hân, không kìm được hôn lên má hân, cô lúc đầu có chút phản ứng nhanh nhưng nhìn lại là hân không có phản ứng gì. Xung quanh yên lặng đến tĩnh mịch.

- Tích...Lãng...anh ngủ rồi?

Cô đợi hai giây, trong dự định của cô là hân chắc chắn ngủ say rồi, ai ngờ đến...

- Rồi.

Vừa nghe đến, cô hoảng hốt, rụt trở lại vùi mặt vào ngực hân, tay chân lú quíu, thì ra hân chưa có ngủ đâu, hân sao có thể trả lời dễ dàng làm cô ngỡ ngàng chín mặt như vậy, đáng lẽ phải cho cô mặt mũi một chút, cô nằm ngơ nguây, hân khoé môi giật giật, tăng hắng một tiếng làm cô cơ thể cứng đờ.

- Không phải ngại, tôi sẽ không trách em...hôn trộm tôi đâu.

Cô hiện tại muốn đánh cho hân một cái, sao có thể phúc hắc như vậy, cô dù gì cũng là nữ nhân a? Da mặt sao có thể dày như hân đâu, hiện tại là không thể nhắc đến mặt mũi tự tôn trước hân rồi, cô lại trách bản thân sao có thể không kìm được trước mỹ mạo cảm dỗ mà gục đổ. Cô khóc không ra nước mắt, cơ thể nóng rực. Bị hân ôm lấy càng chặt - muốn dính chặt vào nhau, ngực cô mềm mềm như rau câu, cứ ma sát vào hân, làm cô càng ngỡ ngàng ngừng.

- Ngủ mau, tôi rút cuộc cũng không có tính thuế giá trị gia tăng...một nụ hôn, rất hào phóng~~

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài, Anh Thực Không Có Đạo Lý!* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 37: Mất hết tất cả

- Có vẻ sau khi khoẻ lại, phu nhân khẩu vị cũng khá hơn nhiều rồi, chủ nhân chắc hẳn đã an lòng hơn. Chứ người còn không mau khoẻ thì chủ nhân rối loạn lên mất, cứ chạy từ công ty đến rồi vội vã trở về, chưa bao giờ chúng tôi nhìn thấy chủ nhân lo lắng như vậy cả.

Cô vừa định múc cháo vào miệng thì dừng ngang, hân thực sự lo lắng cho cô đến mức như vậy sao? Hôm nay chỉ ăn cháo mạch nha như bình thường nhưng lại thấy ngon miệng như vậy, trong đầu cô còn rõ ràng hình ảnh đêm qua, trong lòng xôn xao muốn gặp hân.

Cô đưa tay ngoắc lấy nữ hầu nhân nhỏ, cười tươi như hoa anh đào rạng rỡ, thực sự hôm nay cô gương mặt hồng hào phấn nộn xinh đẹp sức sống trở lại rồi, uống ngụm nước vào liền nhỏ nhẹ vào tai hầu nhân nói nhỏ "Này, em gọi điện cho chủ nhân, bảo tôi lại phát sốt đi."

Hầu nhân nhỏ che miệng, ngạc nhiên tròn tròn mắt.

- Phu nhân...người đang là muốn nói dối...

Cô gật đầu.

- Tôi chịu trách nhiệm mà, làm giúp tôi đi, chớ nhẽ tôi phát sốt, tôi điện đến, anh ấy tin ư?

- Nhưng!!! Nói dối chủ nhân sẽ không hay đâu, rất đáng sợ, phu nhân cẩn thận một chút... hôm trước...

Cô một mặt buồn bã xua tay, chắc hẳn phải chơi trò "thuyết âm mưu" rồi.

- Thôi, không được thì thôi vậy, tôi vốn dĩ chỉ muốn gặp anh ấy...

Hầu nhân nhìn cô như vậy, lại là không kìm lòng, nhìn dung nhan mỹ mạo điểm lệ buồn thiu thiu, rũ rượi đầu tóc mệt mỏi nhìn vào bát cháo ngoáy ngoáy đáng yêu, lại là xiêu lòng một chút, cắn móng tay theo phản ứng rồi nhanh chóng gặt đầu nhưng là quá miễn cưỡng.

- Phu nhân đừng buồn, em làm..

Nói đoạn, hầu nhân nhỏ liền chạy đi, đi đến ống điện thoại nhưng có chút do dự.

Cô thì nhìn theo bóng lưng nhỏ dần xa, tươi cười mon mon.

- Chủ nhân, phu nhân lại phát sốt, cứ ở trong phòng khoá kín cửa, chúng tôi lo lắng nên gọi thông báo cho người một chút an.

Hắn vừa nghe đến, trong lòng "bang bang.." một tiếng, cúp máy nhanh gọn, cô là vẫn chưa khoẻ a? Nhanh chóng gấp gọn văn kiện sắp đầy trên bàn, quay lưng liền cầm áo vest đi.

Cô thì mau chóng nghe theo hầu nhân lên phòng khoá cửa kín mít, nằm trên giường trùm chăn lên người, hơi nệm vẫn còn mùi hương của hắn khiến cô mê mẩn nhưng là nghĩ đến hắn sắp trở lại thì tim cứ đập thình thịch thình thịch, cộng với hơi thở gấp gáp, dần dâng cảm giác đầu cô ê ẩm đi.

Khoảng đang khuê phòng, dương quang chiếu thẳng qua tấm kính dày, ấm áp rất ấm áp.

Chưa đến năm phút, đã nghe tiếng bước chân của hắn dồn dập kéo đến, cô mau chóng nhắm mắt. Nghe tiếng mở khoá cửa, sau đó lại đóng, hắn liền đi đến bên giường, nhủu mày giờ nhờ đi tắm chân, đưa tay lên trán cô, giặt thót tim, sợ sẽ bị lộ mất, liền mở mắt cầm lại tay hắn.

- Lại phát sốt sao? Sáng đến vẫn chưa xuống giường? Để tôi gọi hầu nhân mang cháo đến...

- Ừm...không cần đâu, chỉ là hơi nhức đầu loáng choáng một chút.

Hắn nhủu mày rậm, khuôn mặt tuấn đạt phong tình vạn chủng đến. Đưa tay nắm lấy cánh tay cô đang ngăn lại.

- Ăn uống vào, tôi không muốn ôm người gãy xương.

- Vậy ý anh, thích người mấy trăm ký mới ôm vừa người?

Cô hôm nay tâm trạng khá tốt, nhìn hắn sắc mặt dễ nhìn, liền nổi hứng đầu khẩu.

- Nhìn em hiện tại, 50 còn chưa đầy tới, đòi lên mấy trăm là không có khả năng.

Cô là muốn nói no muốn chết đi được, nhìn chăm chăm vào mắt hắn, đồng tử hổ phách sâu hút như vì sao sáng vĩnh hằng trên kia đều tụ tập vào đấy. Cô còn chưa nghĩ hiện tại nó đẹp để thế kia nhưng hắn mà biết được thì sẽ mây mù giăng lối, biến thành ác quỷ giống nhau, cô là chơi trò mạo hiểm rồi.

Hắn nhìn sơ qua, liền biết cô là khoẻ mạnh, muốn ra ngoài rồi, là hắn sao có thể qua mặt được đâu. Quá quắc, dám lừa hắn nhưng hắn lại không một chút nổi nóng, chỉ lo lý do của cô là quá vụng về đi.

- Từ hôm ấy đến nay, không có trở về Lăng gia lần nào, hay hôm nay một chuyến đi.

Cô liếc mắt không vui, cô không muốn đến Lăng gia, là Lăng gia cô phải xem sắc mặt từng người, không có tự do. Nhưng nghĩ lại, cô là muốn biết chút tin tức từ việc họ tìm kiếm Lăng Khẩu Thiên ra sao rồi. Cô là có chút ích kỷ, muốn Lăng gia tìm thấy Lăng Khẩu Thiên lâu một chút, không cần gấp gáp, nuốt một ngụm nước bọt định thần, nhẹ gặt đầu, vẻ mặt không chút nào thể hiện hào hứng, hắn lại không mấy may để ý, cứ thế quay đi vào nhà tắm. Cô cứ nhìn mãi bóng lưng cao lớn kia, càng ước muốn thời gian trôi chậm, là đã có tình cảm với hắn, mặc dù hắn đáng ghét đấy, nhưng sao không thể không rung cảm, tay đặt lên tim đập thình thịch mới cho cô cảm giác chân thật. Cao cao tại thượng, lời nói chưa oan nghiệt nhưng là đôi lúc lại đáng yêu như vậy.

Vẫn là cô chậm chạp tỏ ý không muốn đi, nhưng khi hắn ngoái đầu, bản năng cô sợ sệt nhúc nhát nên chân liền đi về phía trước băng đến lên xe. Cô cần gì phải căng thẳng đâu, họp đồng thời hạn còn đó, hay đâu thể gầy vò cô chuyện gì, là cô có lợi thế, ngang cơ nhau nga.

Xe chậm chậm khởi động bánh lái, thân dần lù lù lại và rẽ chạy nhanh. Trên đường, suốt quãng đường đi, hắn chỉ có nhìn vào văn kiện, tuyệt không có nói với cô lời nào, cô còn ngỡ ngàng, chẳng phải ban nãy hắn còn đang vui vẻ?

Cô thực sự nhiều lúc mắng hắn sớm nắng chiều mưa, không tìm không phôi. Nhưng nhìn lại, hắn như vậy là phải có lý do, hắn thường xuyên nổi nóng, hành động thô bạo với cô là vì cô thực sự không nghe lời hắn, cãi bướng. Là cô nhận ra nhưng quyết vì tôn nghiêm bản thân mà cảm nín không khuất phục.

Nhưng cô đâu biết, mọi nam nhân đều không thích lên giường với cây gỗ vô tri vô giác, thụ động, không rên rỉ, không cảm xúc, đó thực là ám ảnh.

Nghĩ tới nghĩ lui, thì đã thông hành đến trước Lăng gia, chỉ còn việc đi vào thôi. Vẫn là quản gia như cũ mở cửa xe, nhưng cô không biết hắn có phát hiện

hay không? Lừa dối thế nào cũng không bằng tình thân, trong khi đó, quần gia thân thiết với Lăng Khấu Thiên như vậy, nay gặp lại gương mặt chỉ có tôn kính như bao người khác. Không có mừng rỡ. Nhưng cô liếc mắt thì thấy hần đã chồm xuống xe nên cô thở phào một cái. Đường như long trọng một chút, hần nhân sắp lớp đầy sân trước, cô đang nghĩ đến phong cảnh thời xưa, khi vừa vi hành thì an dân sẽ rạp đầu cúi chào, kính cẩn quỳ rạp, nhưng đây là nhẹ hơn, hần nhân chỉ có xếp hàng với cúi đầu chào thôi.

Tích Lăng đi trước, không có nắm tay cô, hay khoác eo tự nhiên như cô tưởng, đây chính là hần ý vị sâu xa nhưng cô đây náo nhãng nên không hiểu được. Vừa vào đến cửa phượng mộc lớn, đã phòng khách có rất nhiều người, náo nhiệt như một buổi tiệc nhỏ, có rất nhiều nam nhân nữ nhân cầm bìa rượu đùa giỡn, hần đưa tay vào túi quần, thân ảnh mỉa mai, mảy may kiêu ngạo, hần không tin được bản thân thấy cảnh hỗn độn gì đây?

Nhưng rất nhanh tất cả đều chú ý đến hai người, hần cong môi, ra ý gật đầu chào mọi người, ai nấy cũng muốn đồ mặt quay đi chỗ khác, hần là xinh đẹp hợp hần người nhìn, cô trong lòng giảm chua nhẹ, cắn môi, tay vò vào nhau không biết xả tức giận ở đâu? Là hần luôn ga lăng với tất cả nữ nhân, ngoài cô.

Đến thời điểm, có một nữ nhân rất xinh đẹp, vận chiếc váy đen tuyền lấp lánh chưa che hết đến đầu gối, đi đến thuận tay ôm lấy hần, hần hết cười lập tức, trong mắt lãnh băng trở lại, hần là không thích người khác tùy ý như vậy, là nữ nhân đó phát hiện hần là tức giận, vừa định buông, khoe môi đỏ cười tươi nhưng là hần nhớ đến cô đứng sau lưng, nên rất nhanh ôm lại nữ nhân ấy.

Cô mặt mày xanh mét khó coi, nước mắt sắp trào ra, hần quang dưới đáy mắt dày đặc, tay vò đi vò lại góc áo đến đỏ tay, là hần đang qua lại nữ nhân trước mặt cô. Nhưng cô mau chóng nuốt xuống, cô cứ coi như không thấy không biết đi, dù gì hần và cô cũng không có lâu dài đâu. Nước mắt nuốt xuống, dù thể mặt mày đỏ hoe là vẫn còn, hàng mi ướt đầm.

Hần mau chóng buông ra, nữ nhân đó lưu luyến hết sức, cầm lấy vạt áo hần nhỏ nhẹ, nũng nịu.

- Tích Lăng, dạo này không thấy anh đến Bích Vũ nữa, có phải làm việc bận rộn hơn không? Em biết anh là liều mạng làm việc quên mình... lo cho sức khỏe anh mà...

Hần không có ý định trả lời, là cô khuất lưng hần nên không biết, từ đầu đến cuối hần đều lạnh nhạt một thể. Tay đẩy mạnh nữ nhân ra, xoay người, trán mắt nhìn nữ nhân nhỏ bé đứng sau hần, o ép thể nhìn xung quanh mọi người với con mắt xa lạ, e ngại.

Nan Hy bắt gặp hần nhìn đến, hít mũi một cái thật cay, cười nhẹ một tiếng như nói cô ổn. Hần trong lòng sinh sôi lửa giận bùng bùng. Rất nhanh, Lăng Thanh bên trong đi ra ngoài chào đón, đúng là hai nam nhân trưởng thành thương giới, rất khác người. Đối mắt nhìn nhau, Lăng Thanh không chút sợ sệt khi nhìn hần, ngược lại còn rất tự nhiên đi đến nắm tay cô, cô có chút muốn rút về nhưng Lăng Thanh nắm chặt.

- Em gái, lâu quá không gặp, có phải quên mất Lăng Mạc và anh rồi.

Cô nhìn thẳng vào mắt Lăng Thanh, luôn như vậy, đôi mắt này luôn cho cô cảm giác bình tĩnh và an toàn. Nơi bàn tay ma sát da thịt, cô có chút run nhẹ, nóng hổi.

- Đúng là!!! Là anh muốn tiễn em theo chồng còn nói ra về thương tiếc à?

Cô bấu môi, buông lỏng tay, nhưng Lăng Thanh nhận ra, lại nắm chặt như cũ. Tích Lăng nhận ra cái gì đó không đúng lắm nhưng cô đã nhanh rút tay về một cách ngượng ngùng. Cô thay đổi đề tài chủ ý, thay đổi không khí giọng điệu này, chỉ tay về phía trước.

- Buổi tiệc này, là...

- Lăng Mạc hứng lên tổ chức thôi. Ba mẹ trên lầu, lên trên nói tiếp.

Cô cùng Lăng Thanh đi lướt qua hần, hần cũng không có bước theo, đi xa quá tới hai bước, cô nhíu mày, xoay lưng lại, hần cứ đứng ở vị trí cũ nhìn cô. Cô chớp mắt liền rời Lăng Thanh, không sợ hần giận, nắm lấy bàn tay thon dài của hần mà kéo đi, hần trong mắt kinh ngạc có, hốt hoảng có nhưng chỉ tồn tại hai giây. Cô không biết hần giận gì ở cô hay thấy chỗ nào không ổn, nhìn hần như vậy, cô rất đau lòng. Lăng Thanh nắm chặt tay thành nắm đấm, trong lòng tức giận nhưng ngoài mặt là vẫn ung dung cười cợt.

Tay hần nắm lại cô cũng rất chặt, như mãi không muốn buông ra, cô cứ lâu lâu lại nhìn đến nơi tay nắm lấy. Lén cười trộm đồ mặt rất nhiều lần mà nói.

Quả thực, lên trên ông bà Lăng ngồi ở sofa xem tin tức ngày mới. Là cao quý bộ dạng hết sức, vừa nhìn đến, cô bị ép thể, rụt lại như rùa rụt cổ. Là không muốn hần nhận ra, liền ngẩng cao đầu, hít một hơi mạnh một cái, tay cũng buông ta từ lâu rồi.

Ông Lăng chính là một mặt vui mừng như cá chép thấy trước mặt long môn.

- Con rể, mau ngồi xuống, lâu rồi mới gặp nhỉ?

- Cũng lâu.

Hần không có chào hỏi mà là đi trực tiếp đến ngồi, còn có bộ dạng xai chân như ngọc. Chỉ có làm mọi người không dám hít thở mạnh. Lúc hần trả lời, khoe môi nhếch nhẹ.

Bà Lăng về mặt đánh cược nhìn cô, cô lại cúi đầu, Lăng Thanh vỗ nhẹ mu bàn tay cô trấn an. Cô ngược lên nhìn vào Tiểu A nhưng Tiểu A lại không có nhìn cô.



- Khẩu Thiên, con...à đi lấy nước mời Tích Lăng.

"Tiểu A...cùng đi đi." Bà Lăng nhép miệng nhỏ, Tiểu A không có biểu hiện nào. Cô thì nghe như vậy rất vui, nuốt một ngụm nước bọt, gượng gạo rời đi.

Tiểu A ánh mắt dao động, nói đuôi phía sau ra tới, trên hành lang lớn, Tiểu A bắt lấy tay cô, cô hoảng hốt một cái, miệng nhỏ liền bị tay Tiểu A chặn lại, cô thắm oán, thực chẳng lãng mạn tí nào, nhưng vừa nghĩ đến thì mau chóng xua tan ngay. Đôi mắt Tiểu A gương mặt ôn nhu như nước, sóng mũi như làn nước cao, khoé miệng ít cười nhưng nay lại cười thực rực rỡ. Nhưng mắt vừa nhìn đến cô vẫn gầy guộc, có vẻ như gầy hơn trước khi Tiểu A nhìn thấy cô đầu tiên, đồng tử tối lại, hít thở mạnh. Cảm thấy không đúng, chỉ một chút sơ suất liền không ngăn được. Cô sợ hãi toàn tập, Tiểu A liền mau chóng buông cô ra, mắt nhìn thẳng cô không giấu giếm.

- Lục tiểu thư, cô ốm hơn trước.

Cô sờ sờ gương mặt mình, cố trấn an mà cười một cái.

- Có sao? Mau lên, bên trong đang chờ, giúp tôi cùng lấy nước đi.

Cô liền như con bướm lướt thướt hồng thân chạy mất. Tiểu A cũng không chấp nhất, cứ như chưa có chuyện gì mà từ tốn đi phía sau.

Tích Lăng tay đặt lên đầu gối, chân này vắt chân kia, dựa lưng vào sofa, anh tuần nhìn đồng hồ vàng phượng trên cổ tay sòng sánh.

- Hay là sẵn tiện bữa nào rảnh rồi, chúng ta cùng đi xem dự án bên Triệu thị thì..

- Không phải tôi nói không thích chủ đề này sao?

Dù lời hắn nghe qua mà nói rất tôn trọng ông nhưng còn khí phách thì hoàn toàn ngược lại.

Quảng tạp chí lên bàn lớn, đưa mắt nhìn xung quanh, rồi trở lại nhìn vào chiếc bàn thủy tinh như cũ, chỉ có tâm trạng trùng xuống. Sát khí bùng bùng, không hề để ai vào mắt.

Thời điểm cô trở lại, nhìn đến ông bà Lăng cùng Lăng Thanh mặt mày trắng bệch, cô cũng hiểu một chút phép tắc mà đi vào không tạo tiếng động nào, đặt nước xuống, cắn môi căng thẳng, không khí sao lại tệ thế này? Là lúc cô đi đã xảy ra chuyện?

Có hầu nhân hốt hải chạy lên, mặt mày xanh mét.

- Nhị thiếu gia đang gây gỗ bên dưới, là một đám người ồn ào pha chuyện làm thiếu gia tức giận, lão gia, người mau xuất hiện phân xử lý lẽ...

Ai nấy nghe đến thì càng mặt mày, đã dần nghe thấy tiếng ồn truyền lên, hắn vẫn không có nhúc nhích, thay vào đó Lăng Thanh đã chạy xuống ngay lập tức, ông Lăng mau chóng xoay sang hắn.

- Chuyện không có gì hết, ta mong con không bận lòng gia giáo phức tạp.

- Cũng chẳng có gì, pha chuyện phá rối huyên não là chuyện thường tình.

Là hắn nói có hai mặt nghĩa, ông Lăng nghe đến một mặt vui, một mặt tức giận. Còn cô đây tai nghe vậy thì là nghĩ như vậy. Nhìn đến hắn, hắn cũng nhìn đến cô, cô bất giác giật mình một cái, mới xoay người chạy xuống chung.

Là hắn đang định không nhúng tay vào, ngồi yên như không có chuyện gì, để sói đầu đá lẫn nhau cho thoả thích nhưng là thấy cô ăn cơm nhà lo chuyện thiên hạ nên cũng tức tốc nói đuôi theo.

Xuống đến, ơng...khôn cảnh hoảng loạn, bàn ghế chật vật bầy rập trên đất, không khí vui vẻ ban nãy mất hết không còn tăm hơi, là mọi người đứng thành hai dãy dài nhìn vào một tốp 3 người đang náo loạn, trong đó tên để tóc phồng phênh loạn là Lăng Mạc, đầu tóc rối tung rối mù, liều mạng nhảy xồm xồm tới đòi hơn thua.

Cô nghe chuyện, bất bình. Là cái tên Thất Long Phát vì ban nãy thấy Tích Lăng hắn, đang sẵn rượu muốn già điên, mắng chửi Lăng Mạc cướp lấy ý trung nhân khi còn trung học, Lăng Mạc đang uống rượu, men say nồng nặc, nay nghe đến có người dám nói bốn thiếu gia như vậy nên đến đánh người, là cô nghĩ đây là chuyện thường nhưng có tên bạn bên cạnh Trình Trần đến quát cho Lăng Mạc một đám, bên miệng Lăng Mạc có chút đỏ, hình như là máu. Nhìn qua thì Lăng Mạc yếu thế.

Cô nhìn thấy một nắm đấm định giáng xuống tiếp, cô định bụng chạy vào ngăn lại vì nhìn thấy mọi người, ai cũng không có ý can ngăn. Nhưng vừa tính di chuyển bước chân về phía trước thì eo cô đã bị cánh tay choàng qua ôm ngược lại phía sau, cô đưa tay quơ loạn, là hắn, nhìn thấy hắn thì giả nào tìm cô cũng loạn nhịp, nhưng là chuyện cấp bách là Lăng Mạc. Hắn nhìn ra được, trừng mắt đáng sợ, không sợ mọi người xung quanh, chồm đến gần dung nhan mỹ mạo cô mà đe dọa.

- Dám đến gần, mang thương tích, không xong đâu, vừa mới khoẻ rồi giường, cô đừng gây thêm gánh nặng, hảo nhất ở yên một chỗ xem kịch.

Gánh nặng? Là hắn nói cô gánh nặng..

Lăng Thanh đi đến bên cạnh Lăng Mạc, chặn lại nắm đấm mạnh kia, đến Lăng Thanh thời điểm nắm lấy còn có chút nghiêng ngã chứ nói chi nữ nhân như cô yếu đuối, là hấn nói đúng nhưng ngôn từ hấn sử dụng lại là con dao đâm cô một nhát, hoàn toàn lãnh đạm vô cảm, giọng điệu vô tình băng hàn làm tim cô muốn đóng băng nhịp đập, nhưng là bán sống bán chết lơ nhịp vì hấn, có băng cũng không ngăn được, quá mạnh mẽ cơ hồ là chẳng bao giờ ngừng.

- Đứng ở Lăng gia, lại dám làm náo, bôi nhọ người Lăng gia?

Thất Long Phát nghe đến xằng xộc cười, là bộ dáng như phát điên, là say không đứng nổi nhưng lại như rót xuống nước nắm lấy cành gỗ, loạn choạ không đứng thẳng được. Như tấu hài làm mọi người một phen cười nhạo. Trình Trần xấu hổ, là Thất Long Phát thuê Trình Trần tiền a dua theo nhưng là hiện tại biết thế yếu liền thả bỏ câu, vào bên lành. Cúi đầu với Lăng Thanh.

- Là tôi chẳng biết hấn ta, là đưa tôi tiền để bên vực theo, là tôi nhận sai, xin thứ lỗi trước Lăng nhị thiếu gia.

Dù khách khí đến như vậy nhưng là Lăng Mạc nhất quyết không chịu bỏ qua, cười một cái, rất nhanh trả Trình Trần hai nắm đấm liên tiếp nhau, Trình Trần ngã xuống nền đất lạnh, không dám thể hiện nhiều liền bỏ chạy ra ngoài. Chỉ còn Thất Long Phát bị phân, nghiêng răng nghiêng lợi, ngày càng đứng không nổi, tệ hơn ban nãy.

Hấn cũng thấy nhàm chán, chẳng nói chẳng rằng ai câu nào, chỉ có nhìn khoảng không "Về trước." rồi kéo tay cô đi, ông Lăng nắm tay thực chặt, nhìn theo bóng lưng hấn mà chẳng thể làm gì được, thà uỷ khuất cũng không thể để cơ đồ đi xuống.

Cô vừa lên xe, xe vừa lăn bánh đi ra khỏi sân lớn Lăng gia, trong lòng còn chưa hết khó chịu, nay bỗng phanh gấp, cô bị theo thế ngã về trước, cô còn chưa định hình chỗ ngồi vững nhưng là hấn híp mày ôm chặt cô lại, vừa ngược mắt thì thấy hình bóng quen thuộc ập tới, là ông ta, là ba của cô, là người bỏ gia đình mà ra đi, là người mà cô quyết định không nhìn đến nữa, nhưng là hấn ngồi bên cạnh, là ông ta sẽ khiến chuyện cô đang làm đổ sông đổ bể. Mau chóng đẩy tay hấn, hấn càng ngày càng giữ chặt, thay vì nhìn cô thì nhìn nam nhân già nua trước xe, hấn khí dày đặc.

- Mộ Phi, xuống xem

- Khoan đã...

Cô bất ngờ hét lớn, tay hấn đặt ở eo cô dùng sức lớn, cô đau đến độ muốn rơi nước mắt, trần trần nhìn hấn. Nhưng cô biết là ông ta sẽ nghĩ cô không đành lòng, là sống cuộc sống mới nhờ kim cương nuôi dưỡng, cô không thể để hình tượng bản thân sụp đổ đâu. Nghĩ đến đây, hình ảnh ông đội tuyết dày chỉ để mua mẫu bút chì cho cô lúc mới tiểu học hiện về, lúc ấy cô đã quyết định, khi trưởng thành, chắc chắn cho ông cuộc sống tốt, không để ông uỷ khuất.

- Quen biết?

Lời nói của hấn luôn luôn là thứ cắt ngang suy nghĩ của cô, cô nuốt hết xúc động vào trong, thay vào đó hoàn toàn bình thản.

- Là chú làm vườn, chăm sóc cây cảnh làm việc trước kia, để em nói chuyện với ông ấy, hay anh trở về trước đi...

- Xuống xe.

Là cô định dỗ ngọt hấn, không ngờ hấn lại lãnh đạm gương mặt, muốn đông cứng mọi người, quát một tiếng, thay cũng buông eo cô mà đặt trên đùi, tùy ý vuốt ve mầu vại mịn. Cô lúc này cũng đen mặt đi nhưng cũng rất nhanh chóng xuống xe lập tức, ba cô vừa nhìn đến cô ra khỏi xe thì liền rời khỏi trước đầu xe, chạy đến bên cạnh cô lập tức. Cô mắt cứ nhìn mãi BMW rời đi xa.

- Tiểu Hy, nam nhân ban nãy....con còn dám làm chuyện đòi bại gì? Tưởng trở về từ nước ngoài du học là ngon sao?

- Ông im ngay, đã từ lúc ông lựa chọn mục giả kia, chẳng phải quan hệ chúng ta cũng đứt đoạn rồi? Hiện tại mở miệng, còn dạy đời tôi, sợ chưa đủ thâm niên như ông a?

Cô trong mắt muốn mở lớn, cô là sao có thể mở miệng lời này đối với người sinh thành ra mình, nhìn lại ông thường phục bình thường, màu sòn cũ khiến cô đứt ruột nhưng là lòng căm phẫn che mất hết tất cả, đem tội lỗi cái chết của bà đổ dồn lên đầu ông, trong mắt cô chỉ có mẹ là đáng thương nhất...

- Tiểu Hy.... con còn muốn lừa mình dối người khi nào mới chịu tỉnh ngộ hết thấy? Là ta lúc đầu chủ ý bỏ đi sao? Là con hiểu hết, thấy hết nhưng là tại sao vờ không muốn hiểu? Mẹ con mới chính là người tàn nhẫn nhất, còn chưa nhận ra sau quãng thời gian dài?

- Mẹ tôi, ông có thể nói ra tùy tiện như vậy sao?

- Tiền thuốc thang cho bà ai gửi hàng tháng với bưu thư không có tên người gửi, là con đi học, ai gửi tiền qua đây? Chẳng lẽ mẹ con với nghề giao báo đạo mà còn có thể đủ tiền lo chu tất mọi việc, nói ra cũng đúng, bà ấy còn có thời gian cho tình nhân của mình...

Đúng thật, cô có thấy lúc ấy có người gửi bưu thư đến, lại là tiền như mọi khi, nhưng cô không biết nên thắc mắc, vì sao không có tên người gửi, mẹ cô chỉ là trả lời qua loa là do gửi tiền lương không cần phức tạp như vậy. Là bà đem suy nghĩ tồi tệ về ba gieo rắc vào não cô, làm cô với ông ấy có bức tường rất "dày" che chắn giữa. Là bà... bà cần có cô để chiếm ưu thế hơn.

Cô nhớ đến ngày đó, bà ấy hét vào mặt cô là đừng đến gặp bà nữa, là bà ấy nói thật, đó không phải giận lấy, đó là bà ấy thực sự ghét bỏ tẩm tẩm là cô. Cô cũng muốn cười nhưng cười không nổi, khoẻ môi giật nhưng là nước mắt ồ ạt chảy xuống chưa bao giờ ngừng.

Cuối cùng cô nên trách ai? Ai mới là người đáng trách nhất? Cảm giác không còn ai bên cạnh, không còn ai để tin tưởng dồn đến, cô ôm đầu lắc đầu như điên dại, tiếng lòng vỡ vụn, đâm chỉ chít vào tim đau nhói, là cô từ đầu đến cuối, không có ai là thực sự đối tâm. Có, có bà nhưng bà cô đã mất, mất hết tất cả.

- Tiểu Hy....

Ông chỉ có thể đứng như vậy nhìn cô, không dám chạy theo, không dám lại xuất hiện vào cuộc đời cô, là cô hiện tại không thể để ông che chở nữa, là cô sẽ không tin tưởng ông nữa, từ hai hôm trước ông tình cờ nghe tin được bà mất, ông suy sụp toàn tập, chỉ trách người đàn bà tàn nhẫn kia - mẹ cô con người máu lạnh, muốn che dấu ông kể cả mẹ của ông mất.

- Trầm Phương Lan, bà...bà có thể tàn nhẫn như vậy là do đâu? Ha ha ha Trầm Phương Lan....32 năm qua, rốt cuộc thứ tôi nhìn thấy trước mắt thì bà là người thế nào? Tôi vẫn không hiểu, ha ha ha...tại sao?

Tiếng cười lớn của ông, dù nghe qua hoan hỷ nhưng là ngấm kỹ, nó bi ai thế nào.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài, Anh Thực Không Có Đạo Lý!* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

## Chương 38: Con cò bị xoay vần

Cô bước trên đường lớn, cảm thấy bản thân thật nhỏ bé, là cô bản lĩnh cũng nhỏ, mới không nhìn ra được bản thân chỉ là con cò bị xoay vần chuyển thế.

Cô là con người sống trong ký ức, từng hình ảnh như cuộn phim quay chậm trong đầu chiếu về những hình ảnh đẹp mà mẹ cô, bà và ba cô đối tốt. Nhưng đó là thứ cô không muốn nhất, như điên tiết, muốn đập vỡ mọi thứ trước mắt. Cô bất lực, ven đường suy sụp tại chỗ, ngã quỵ xuống, ánh mắt tê dại nhìn ra đường lớn, cứ xe này tới, xe khác đi, cũng như những người cô yêu thương, cứ đi lại rồi đi xa cô, sau đó mất hút.

Đầu tóc cô một búi rối, quần áo xộc xệch bụi bặm, nhưng như vậy, vẫn không ngăn được xinh đẹp, vẫn là một bộ dáng mỹ nhân.

- Mỹ nhân, ngồi đây một mình, khóc lóc thế kia thực sự thảm thương...hay để anh đỡ dành em được không?

Bất ngờ, từ đâu đấy, xuất hiện một tốp 5 người, xăm hình nở rộ trên vai và bắp chân làm cô sợ hãi, mặt mày bặm trợn, khí thế hung tợn. Cô mau chóng co rúm người, mặt mày xanh mét, tay nắm chặt góc áo vô vọng, nước mắt vẫn cứ rơi, nay mắt mờ to, nước mắt rơi càng dữ dội. Thấy tên to nhất ngồi xổm xuống, chồm đến gần, cô liền như chú thỏ tức giận, đứng thẳng người, tay che chéo nhau đặt trên vai bản thân tạo cảm giác an toàn.

- Tôi không quen biết các người.

- Sao khách khí như vậy? Là xa lạ sẽ thành quen biết rất nhanh. Ở đây đâu ai là không biết Hoà Phường Đại Sơn, mỹ nhân là nên chiều ý đại ca, sớm hưởng vinh hoa phú quý.

Là một tên nhanh nháo, thấy cô lơ là nhìn tên trùm sợ sệt, liền bước đến nắm lấy bàn tay mềm mại của cô.

- Mỹ nhân, thơm thật đó.

Cô hoảng hốt, xoay mặt liền vờn tay tát vào mặt tên đấy một cái "bang.." lớn, tên đó tức giận, trừng mắt nhìn cô, mắng chửi một tiếng, vừa định tát trả, cô biết cô thể lực nữ nhân là bất khả kháng chống cự, với kia tận 5 tên to xác, cô nhắm mắt chịu đựng, chưa gì đã có âm thanh ầm ĩ dội vào cô, bốp kèn inh ỏi, bọn chúng liền bỏ chạy hết, cô là không tin tưởng được đường lớn thế này, lại xảy ra chuyện như vậy. Quả là cái méo gì cũng có thể xảy ra.

Cô đang mất hồn, vẫn còn sợ sệt, nam nhân lái chiếc Maybach phía trước, lập tức xuống xe, lấy áo vest bản thân khoác cho cô, biết cô đang sợ sệt mà không dám quan tâm quá mức, còn đang hoảng đến độ giữ khoảng cách để độ không cảm thấy chịu, nhìn qua liền hiện ra nét anh tuấn nho nhã, phong khí quý tộc, còn mặc cả áo blouse trên người, mùi hương thuốc khử trùng pha lẫn cam thảo nhẹ, sức hấp dẫn không thể nào cưỡng lại được nhưng là cô một đường không có nhìn đến, vẫn còn nhìn khoảng không vô định. Là nam nhân đó vẫn chờ cô bình tĩnh lại, là tấm giấy sau, cô liếc mắt, hình ảnh thuần khiết kia rơi vào mắt, đồng tử toàn bộ đều hình ảnh của anh ta.

Là cô từ nhỏ rất thích bác sĩ, nhưng là học lực không cho phép. Cô mím chặt môi một bộ chăm chú, là để ý áo blouse, anh ta mặt mũi bộ dáng đẹp đẽ thế nào cũng không có nhìn đến.

- Tiểu thư?

Là nam nhân này không hề tỏ ra quá nhiều, chỉ là cứ nhìn dung nhan mỹ mạo của cô lộ liễu mà nhìn mãi như vậy, là cô không nhận ra, nếu không cô lại sát nhập cho anh ta tội danh biến thái giống những tên vừa rồi mất, vừa nghĩ đến liền lơ mất đi nơi khác, là nên phòng ngừa hơn chữa bệnh.

Cô nhưng là nghe đến rồi nghĩ lại, sao tốt bụng đối với người bản thân không quen không biết được đâu, đây chính là thời hiện đại, là cứu người muốn đền ơn. Nhìn lại bản thân có đem gì bên mình đâu. Ngoài hơn 200 tệ, nghĩ đến lại liền đưa tay lấy ra.

- Tôi hiện tại không có đem nhiều tiền hay bất cứ thứ gì giá trị, ở đây chỉ có gần 200 tệ...

Anh ta muốn ngắt liền với cô, nhìn bộ dáng như vậy mà lại cầm chưa tới 200 tệ từ một nữ nhân? Là cô cố ý không cho mặt mũi? Sao có thể đối xử với ân nhân của mình như vậy?

- Nữ nhân phải cẩn thận một chút.

Nói xong, liền quay lưng bỏ đi, không có ý định đề nghị đưa cô về nhà hay nói dư lời nào vô nghĩa. Chỉ là bước chân một bước, quay phắt lại nhìn rồi quyết định bỏ đi luôn. Cô trong mắt vừa lòng, nhưng Maybach vừa đi mất, lại nhìn trên vai chiếc áo vest xám tro cô đang khoác kia, đường may vừa vặn, cô còn có thể ngửi được hương thơm của nam nhân đó, thật lạ, anh ta không hỏi tên cô cũng như thông tin liên lạc, xuất hiện như một thiên thần áo trắng không nhiễm bấn, giúp đỡ cô rồi rời đi. Nhìn vào ánh mắt anh ta, là không có ý niệm nào rung động trước cô, cô là không có trù ý nào chán ghét.

Từng bước từng bước trên đường, cô cũng quên luôn những chuyện buồn đi, ban nãy cô có chú ý áo blouse của anh ta, là bệnh viện Nhân dân Bắc Kinh, tiếc là chỉ có địa điểm như vậy. Chỉ là nhìn để trả lại áo sao?

Nhìn lại, là bản thân đang đứng trước tiệm sách nhỏ Hàn Hàn. Là quyết định đến đó, hơn 200 tệ này, đọc sách dư thừa nhỉ?

Đến trước cửa, cô chộp miếng than phiền, xe ai mà đậu chắn hết cả cửa vào, cô cời bỏ giày đặt cẩn thận lên kệ, đi vào trong.

Nhìn bên ngoài thì tiệm sách này cho thật nhưng là vào trong, không gian đọc sách đậm sâu vào trong, bên ngoài là gian lựa chọn sách. Nhìn qua vắng vẻ vô cùng, có một bóng dáng rất quen mắt, chỉ là nhìn lâu cũng không có nhận ra.

Cô còn đang ngẩn ngơ nhìn chằm chằm người đó thì cô chủ Hàn Hàn này đã đi ra đến, à...là bà lão hiền hậu, gương mặt từ tốn. Hỏi cô là muốn đọc truyện nào? Đề bà lấy cho nhanh. Cô ý nghĩ một bụng đen tối, đặt tay lên quầy, vẻ mặt cực kỳ nghiêm túc muốn phì cười, có chút gượng miệng nhưng là nói ra.

- "Qua đêm với tổng tài phúc hắc", "Hợp đồng hôn nhân thâm quyền", "Làm việc chung sống với Bạch thiếu".

Không phải nói, đây là niềm yêu cuộc sống của cô, thời đi học, cô giỏi nhất là ở lĩnh vực này, "đọc truyện" tiêu khiển, trà dư tửu hậu nhất.

- Đợi ta một chút.

Bà lão nhin cười mà đi lấy sách cho cô, cô cả gương mặt hồng hào, tiếp tục xoay nhìn nam nhân quay lưng kia, cô đang kiệt sức vì vất óc lướt qua từng người trong đời đã gặp nhưng mãi vẫn không nhớ, chẳng lẽ người này cô quên nhanh vậy sao? Anh ta mà nghe qua cũng không tin được đâu.

Vừa nhận được sách, cô liền cầm lấy, chạy đến bàn phía sau nam nhân ấy ngồi xuống, cô chắc chắn cô quen người này nhưng cô vẫn chưa định hình là ai, sao có thể gọi xác nhận được.

Vì ở đây không có ai, cô muốn ngồi ở đâu là vô tư lự đi, cô có chỗ ngồi, lại nháo nhào ra khỏi, đi không xoay người thẳng về phía trước, ngồi trước bàn nam nhân kia đang ngồi, ban nãy đi ngang, có vẻ nam nhân ấy không có đọc sách, mà là xử lý văn kiện. Cô có chút ngạc nhiên nhưng là chưa có kịp nhìn mặt.

- Lục Nan Hy...

Nghe được có người gọi, cô xoay người ngay lập tức, thì ra....nam nhân đó là Bắc Từ Quang. Tại sao Bắc Từ Quang mà cô lại nhận không ra? Cô quên thật rồi sao? Là từ lúc đây cô ngã, thì tình cảm của cô trút cạn?

- Lâu quá không gặp, chào anh.

Cô lạnh lùng không đề ý đến lễ nghĩa, chỉ đơn giản chào qua lại, tiếp tục ngồi xuống đọc sách của mình, tâm trí hoàn toàn không có nghĩ đến Bắc Từ Quang. Bắc Từ Quang ngược lại quan sát cô, thậm trí mắt, lúc trước cô đã xinh đẹp, nay lại càng xinh đẹp, là lúc trước ruộng bỏ không chấp nhận cô là anh ta mà a? Hiện tại mới nhìn ra, cô là hoàn mỹ nhất, là anh ta để trượt mắt cô.

Liền dẹp ngay văn kiện một bên, đi đến phía trước, ngồi xuống bên cạnh, cô là bất ngờ trong mắt nhưng hai giây sau liền loại bỏ cảm xúc này, vô cảm hoàn toàn. Tay nắm chặt cuốn sách trong tay.

- Một lát, anh đưa em về được không?

- Không cần, đi taxi cũng thoải mái.

Bắc Từ Quang mặt mày tuấn tú nhắn nhỏ, không hài lòng.

- Chẳng lẽ lâu ngày gặp lại, em vẫn không muốn nói chuyện với anh sao? Một chuyến xe em cũng đề ý?

- Tôi và anh còn có chuyện để nói sao?

Cô nói rồi, cô nhất định sẽ không quên câu "Có giỏi thì đừng xuất hiện trước mắt tôi nữa".

- Là lúc trước anh có lỗi với em.

- Đúng không? Tôi là không có nhớ ra.

Là bao nhiêu năm gặp lại, mối hận giữa cô và Bắc Từ Quang được gỡ bỏ, cô không ngờ bản thân hiện tại có oai như vậy. Là không tin chính mình có thể đứng lên phản kháng.

Cũng không còn hứng đọc truyện dù trong đây, các trang sách đều kêu gọi nóng bỏng. Cô một mực đứng dậy bỏ lại Bắc Từ Quang trần tráo ngồi ngược nhìn. Cô vừa gom sách lại, vừa ý dỗi đi, tay liền bị Bắc Từ Quang hung hăng nắm lấy. Cô nhú mồm, không có cảm giác gì gọi là rung động, là thâm mắng chửi, không có hạo khí.

- Buông...

Cô giật tay khỏi, là không có sức lực nổi, mặt mày tức giận, nổi lửa phùng phùng. Bắc Từ Quang nhìn thấy cô một mặt như vậy, lôi kéo cô ra khỏi, truyện tranh rải rác trên sàn, không kịp theo nhịp, cả cơ thể cứ dồn bước về phía trước, tay cô bị nắm chặt đau nhói.

Ra khỏi, cô lấy đồ bản thân, tay cứ bị Bắc Từ Quang nắm chặt, Bắc Từ Quang liếc mắt đến chiếc áo cô cầm trên tay, ánh mắt nổi lửa càng hung hăng.

Hình như Bắc Từ Quang là quen biết bà chủ nơi này nên đi ra thản nhiên, thậm chí đồ đạc văn kiện chồng chất bỏ ở đây, chỉ tội bà sẽ nghĩ cô xem free, trốn không trả tiền cho bà. Cô nghĩ đến danh dự của mình thì càng nổi lửa, hét lớn mặc kệ xung quanh có người.

- Tôi còn chưa trả tiền sách, mau buông tôi raaaa...

- Anh sẽ quay lại trả sau, việc của em là ngoan ngoãn lên xe đi. Đừng cứng đầu nữa.

Là có hai người đàn ông trung niên ngồi uống cà phê của quán bên cạnh, nhìn vào cô cười thầm.

- Tiểu thư, cô còn giận bạn trai cái gì? Anh ta là quá chu đáo ân cần nha. Ha ha ha

Cô nghiêng răng ken két, tay không ngừng giật khỏi Bắc Từ Quang nắm lấy.

- Không phải, chúng tôi không phải mối quan hệ đó đâu.

Nghe đến, hai người đó càng cười lớn hơn lúc đầu, làm cô ngây người ra như ngỗng, là lần đầu tiên cô gặp được người hung phấn chuyện của người khác như vậy.

- Còn phải ngại, tôi đã thấy qua nhiều nữ nhân giận lấy.

- Đúng rồi, cô ấy chính là người như vậy ạ, cháu cũng không biết làm sao chiều ý!!!

Bắc Từ Quang bị cô đá một phát đau điếng, nhẩn mày ôm chân nhưng tay nắm lấy tay cô vẫn không buông, còn cười nhìn hai người kia một cách rục rờ. Thực sự nhìn lại, là Bắc Từ Quang trưởng thành ngày càng tuấn đạt, chỉ là hiện tại Bắc Từ Quang không còn là người cô thấy vừa mắt nữa, nhìn Bắc Từ Quang, trong đầu cô chỉ toàn hình ảnh của Tích Lăng, cô cũng thắc mắc, là hẳn biết cô bên ngoài một mình sẽ có chuyện nhưng hẳn lại đồng ý cho cô ra ngoài, cô muốn biết hẳn đang làm gì? Có nhớ đến cô hay không?

Chắc là không.

Tích Lăng đâu phải dạng người thích ngồi nhưng nhớ đến người khác một cách dờ hoi như cô đâu.

Kiểu này, chắc cô phải lên xe thôi. Cô không muốn biến bản thân thành món dưa cải muối, muối mặn.

Xe dần lăn bánh, cô cũng không có để ý đến cái gì, chỉ có mắt nhìn bên ngoài một mực im lặng.

Bắc Từ Quang vậy mà mang cô đến nhà cũ trước kia cô ở, cô cũng không có biết ơn hẳn nhớ sau thời gian dài không gặp, cô thân không có mang gì theo nên dờ rờ, nhất quyết không nhìn đến Bắc Từ Quang mà xuống xe. Cô đứng ven đường đợi Bắc Từ Quang chạy mất rồi cô sẽ bắt taxi trở về trước khi trời tối màu.

Bắc Từ Quang nhìn thấy cô như vậy, nghĩ là cô vẫn còn giận chuyện lúc trước. Nếu cô không muốn nói chuyện, Bắc Từ Quang cũng không muốn cưỡng cầu cô, Bắc Từ Quang mở cửa kính xe, giật giật khoé môi ý cười, lắc tay tạm biệt. Cô bấu môi cũng không có trả lời. Xe dần xa hút, cô chưa gọi taxi sớm, xoay người, cảm giác áp lực sau lưng nặng nề vô cùng, nhìn lại nơi cũ, cảnh vẫn còn mà người thì mất. Chưa bao giờ cô cảm nhận được nụ cười bản thân lại mĩa mai đến mức này.

Vậy là, mọi thứ ảm áp cô nhận được từ mẹ và ba đều là giả sao? Họ chỉ xem cô là con cò, con rối không khác. Không có chủ kiến, ai quan tâm hơn liền nghiêng thế ấy. Công cô bỏ ra, tất cả mọi chuyện đi đến mức này, đều cô suy diễn, thương mẹ cực khổ, thương bà bệnh tật, đều là suy diễn...

Thà cô quên nơi này đi, quên hết mọi chuyện đi, quên hết người ta lừa gạt cô thế nào đi, sống cuộc sống mới. Sau khi xong hợp đồng, cô sẽ có cuộc sống mới, sẽ không luyến tiếc thêm một thứ gì đâu.

Người trông rỗng, sao lại đến trễ thế này? Chuyện này cô biết là quá trễ, là ông ác độc đối cô từ đầu đến cuối. Cô hiện tại không thể lùi, cũng không thể tiến. Tiến thoái lưỡng nan.

Nhìn đi nhìn lại, cũng không có taxi để đón, bình thường cô phải lội bộ ra đường lớn mới có thể.

Là nó, nơi Tiểu A đụng trúng cô, là thay đổi cuộc sống của cô từ hôm đó. Cô lắc đầu xua tay, thờ dài một tiếng, chuyện qua cũng không cứu vãn được.

Cô liền bắt taxi rời đi.

Cô sau khi đọc địa chỉ nơi bản thân muốn đến, sau lại không nhớ bản thân đã nói gì. Nam nhân trẻ chủ lái nhìn thấy cô bơ phờ dung nhan mỹ mạo, đồ mặt nhưng khi nhìn đến chiếc áo vest xám cô ôm bên người thì có chút thay đổi ánh nhìn, nhưng vẫn không ngăn được nhìn gương chiếu hậu nhỏ nhẹ bắt lời.

"Tiểu thư, cô sao lại buồn bã như vậy? Tôi mở nhạc cho cô?"

Cô cười nhẹ một cái, lắc đầu, là cô vô tình tạo cảm giác bài xích đến người ta rồi, cô thật bất lịch sự. Nam nhân thấy cô nằn nĩ cười lại thả lỏng người. Nụ cười cô càng nhìn càng gây nghiện, nhưng chủ lái nam nhân vẫn rất tập trung đường phía trước, không cho xe sai xuất dầm trúng dù ngẫu nhiên mẩu đá cuội nào. Là hôm nay có mỹ nhân đi xe, sao có thể gây ra lỗi nào đâu.

"Tôi là Nhân Dư Dư, còn cô, có thể cho tôi biết quý danh tiểu thư không?"

Nam nhân liếc mắt ngây ngô, sợ cô từ chối, cô nắm chặt tay, cảm giác khác lạ, tính mở miệng bảo Lăng Khẩu Thiên, nhưng đây không phải cô, là thói quen rồi ư? Tức giận bản thân nhưng ngoài mặt cũng không có bộc lộ ra.

Thấy cô không có trả lời, không khí gượng gạo, là Nhân Dư Dư tự trách bản thân vượt quá giới hạn, vốn chuyện này không liên quan đến tính chất công việc của anh. Là anh lần đầu tiên gặp nữ nhân xinh đẹp tao nhã như vậy nên thành ra, quên hết lễ phép, là vừa định chuyển chủ đề khác gỡ rối thì lại nghe tiếng cô trả lời.

"Tôi là Lục Nan Hy." Cô không ngần ngại trả lời ra tên họ thật bản thân vì chuyện này giúp tâm tình cô tốt hơn một chút. Cô có thể sống trở về là bản thân cô, không phải sống dưới danh ai.

Nhân Dư Dư lầm nhảm tên cô, cứ thế lầm nhảm hết đoạn đường vì cảm thấy rất êm tai. Đến nơi, cửa phượng vàng lớn, dinh thự Cẩm Viên hiện ra, như chốn tiên cảnh, cô lấy trong túi 100 tệ, đưa vào hộp trước mặt, một bước xuống xe dù Nhân Dư Dư vòì cô tiễn thoi. Nhân Dư Dư thấy cô quay lại lạnh lùng, cũng không muốn làm khó, chỉ là nữ nhân cười tươi ban nãy với nữ nhân hiện tại, Nhân Dư Dư cảm giác như là căn bản hai người khác nhau.

Sắc trời chuyển tối, nhìn đến nơi này, tâm trạng cô liền trùng xuống, tâm tình hoảng loạn, nhìn vào sân là không có xe hân, hân lại vắng nhà. Cũng tốt, sẽ không biết cô giờ này mới trở về, sẽ không có ai tra khảo cô nặng nhọc một môi buồn bực.

Người gác cổng, thấy cô liền cúi đầu khom người chào, cô cũng khom người chào lại, không dám đứng thẳng.

Cô đứng ngoài sân nhìn vào, dinh thự tối om không một chiếu đèn nào, cô thắc mắc có phải cúp điện không? Nhưng là Cẩm Viên chưa bao giờ xảy ra vấn đề này thì phải. Bước một bước, trong hoa viên, là hân, đứng xoay lưng đối cô, chống tay phía sau, lưng thẳng lớn, tư chất soái khí, cầm trên tay ly rượu, chất lỏng đỏ chói sáng ánh bạc. Tim cô thức thời đập nhanh, bước chân ngưng lại, nhưng sau lại mạnh mẽ bước đến, giấu chiếc áo ở ghế khuất, hôm nay cô không muốn gây chuyện với hân, là cô trong người cảm giác không tốt. Hiện tại cô chỉ còn có hân là coi trọng cô, cô cũng suy đoán, nhưng cô mong, bản thân suy đoán đúng, nếu không...cô sẽ là nữ nhân thảm thương nhất thế giới.

Hân cảm nhận được bước chân nhẹ như không đang bước đến hân, hân đoán được không ai khác ngoài cô, mùi hương hoa hồng từ cô mang đến, hân nhìn lên trời, cô liệu không biết đây là giờ nào, trời nào? Hiện tại mới vác xác về, là hân từ khi rời cô đi, liền lo lắng, sợ cô sẽ đại đột làm cái chuyện quái quỷ gì kì quặc. Nhưng chưa kịp xoay, từ phía sau, nữ nhân ôm lấy hân thật chặt, tựa như sẽ không thể cách ly ra được, không thể buông.

Hân người căng cứng một cái, cứ thế giữ nguyên tư thế, mặt mày lãnh đạm, nhìn phía xa vô định. Hân biết cô đang buồn, là biết cô sẽ không nói cho hân, cô luôn thích gặm nhấm chuyện buồn một mình.

- Tích Lăng, đừng cử động dù chỉ nhúc nhích đi xa, cho em ôm anh một chút thôi, phá lệ cho em một lần đi.

Hân nghe gió thổi bên tai ngày một mạnh, mà nữ nhân ôm hân phía sau, cứ như mặt giấy mỏng làm hân lo lắng. Nghe lời như vậy, tim hân thổn thức đập mạnh mẽ, từng tiếng từng tiếng thấm thiết van xin kia, cùng tiếng đập của tim hân, từng tiếng đập mạnh vang trong lòng. Hân sợ cảm giác này, là cảm giác rung động, hân biết hân đã rung động trước nữ nhân yếu đuối trời gả không chặt này.

Hân lạnh lùng, gạt phăng tay cô ra khỏi người hân, bước đi chỉ để lại một lời, làm cô bất lực, ngồi xuống tại chỗ ngơ ngác gương mặt xinh đẹp.

- Điều lệ tôi đề ra, có thể thỉnh thoảng phá lệ, nhưng đối tượng phá lệ, sẽ không là cô.

Đồng tử cô ngập tràn nước mắt, nhìn lên ánh trăng trên đầu, cô nhìn nó cũng có cảm giác buồn bã với cô, là chỉ nó hiểu và đồng cảm cùng cô. Là tức giận ban sáng, người thân bỏ xa cũng cô không có suy sụp bằng hân bây giờ, là cô không còn gì, chỉ còn hân, hân lại nhẫn tâm bỏ mặc cô, gạt tay cô khỏi hân. Cô uất ức, hân đối cô tàn nhẫn cô không trách, mắng cô, cô không phản kháng, đối lại lời nào, chỉ là lúc nào tàn nhẫn với cô, cô cũng chấp nhận nhưng tại sao phải là lúc này? Lúc cô chắc chắn hân sẽ không bỏ rơi cô thì cô lại làm cô mất hy vọng, hân bỏ rơi cô một mình trong lúc cô cô tịch,

tuyệt vọng nhất.

Hắn thật rất biết cách hành hạ cô, thể xác và tinh thần đều tổn thương nặng nề. Trò cá cược này đối cô quá lớn, có khi ngoảnh lại cô sợ hãi, không dám ngoảnh, chỉ dám từng bước cẩn thận đi tiếp.

Mất thấy hắn đi xa, cô mới dám nâng cao gối, nâng đầu úp vào khuỷu tay tựa đầu gối bên dưới. Tiếng khóc cô nỉ non rất nhỏ nhưng từng tiếng từng tiếng đánh vào lòng hắn, rất lớn. Hắn lại tức giận vì bản thân nghĩ đến cô, liền một mạch bỏ đi, không có cảm lòng không đau.

Cô khóc cho đã, nhìn thấy ly rượu hắn đặt trên bàn, liền bung đốc cạn. Hương vị rượu cay xè, là cô không quen, vừa vào liền hương xộc lên mũi, cô cổ họng khó chịu, ho xằng xặc, nước mắt nước mũi hoà lẫn. Cô lấy tay lau đi, đầu óc quay cuồng, mặt mày đỏ khiếp, vì khóc vì rượu.

Cô thực sự say, nhìn con đường phía trước ngày càng ghồ ghề, không có vũng vàng. Con đau đầu dồn đến, tay cô cầm chiếc ly cũng rơi xuống, miếng sành văng tứ tung, tan nát, mi rậm ướt đầm. Hầu nhân liền mau chóng bật đèn hết thấy, chạy ra thấy cô đã gục bên cạnh bàn, đầu ngón tay đỏ máu vì ghim miếng sành nhỏ, ai nấy đều mang sợ hãi trên gương mặt, mau chóng băng cho cô trước vết thương rồi còn lại ở dọn dẹp.

Hắn đang ngồi xem TV, nghe tiếng hầu nhân vội vàng, mặt mày xanh mét chạy đi, hắn vẫn ung dung ngồi đó không hề có chút cử động, mắt vẫn nhìn vào TV, nhìn vào thì là hắn chăm chú, không có tìm gan, nhưng là đầu óc hắn sớm đã không đặt ở TV. Trong lòng hắn cũng nặng trĩu khó coi.

Đến hầu nhân đi qua cô ngang qua, lên trên phòng, hắn cũng không có liếc quá một cái ở cô. Hắn rất phân vân, ánh mắt biểu lộ rõ lúng túng, có nên nhìn hay không? Rốt cuộc hắn vẫn lựa chọn không nhìn đến.

Hắn đợi hầu nhân không có trong tầm mắt, mới tắt TV đi lên phòng. Thực sự hắn đâu cần phải diễn vở hết thấy mọi chuyện đâu, là ai cũng đoán được vị trí của cô trong lòng hắn thế nào rồi. Chỉ có hắn mù mịt không biết, hắn là không phải không biết mà là hắn không chịu thừa nhận cảm giác của bản thân chính hắn.

Tầm mắt hắn, đập vào là hình ảnh cô ngồi trên giường, co rúm người, che chắn nửa người, úp đầu vào khuỷu tay, nỉ non khóc, vai nhỏ run nhẹ. Tóc tai buộc cao, có vài sợi tóc rũ xuống dung nhan mỹ mạo trắng bệch, môi anh đào mím chặt. Nhờ ánh đèn leo lét cam nhỏ, hắn trước mắt tỉnh táo hơn bao giờ hết. Cô là không có nhận ra hắn đi vào, trong lòng trách mắng, như muốn thống hận cả thế giới, sao ai cũng bỏ rơi cô, sao lại tàn nhẫn với cô vậy đâu?

Hắn vẫn đứng nguyên ở cửa, chỉ có nhìn cô khóc, hắn tức tối bức bối trong người nhưng không có biết làm sao. Hắn phải thế nào đây.

Chưa bao giờ hắn cảm thấy bức bách. Là chuyện sinh tử hắn cũng không có chút run rẩy, cấp bách đến độ nào, cũng không có khả năng làm hắn lúng túng.

Nhưng ngoại lệ là cô, là nữ nhân đầu tiên khiến hắn rơi vào tình thế này, hắn đâm ra càng không hiểu chuyện, càng chán ghét cô.

Mà, hắn không có ngăn được, bước chân đến giường lớn, cứ cho là hắn cảm tính đi, hắn liền ôm cô vào lòng, cô là nghiêng theo, rụt đầu vào ngực hắn, không có từ chối chỉ là có hơi ngỡ ngàng trong ánh mắt. Hương thơm bạc hà thơm tho truyền đến làm tâm tình cô rối như tơ vò biến mất, nhưng là cô bị uất tức, hắn sao có thể như vậy, dày vò cô, lúc trước gạt bỏ cô để cô chết đi hi vọng, nay quay lại khơi dậy cho cô hi vọng mới, cô cũng đâm ra không vừa mắt hắn. Cô vừa định kháng cự, nhưng hắn tay nhanh hơn, ôm chặt cô. Hắn tư vị trong lòng không có gì khác, chỉ còn biết ôm chặt cô đi.

- Tích Lăng, anh sao lại có thể như vậy...hức....anh rất rất độc ác....nhấn tâm...không xứng nam nhân huhu...huhu

Nếu hắn không buông, thì không thể cản cô mắng chửi hắn, cô thậm chí còn muốn đánh hắn nhưng không có dũng khí. Hắn mắt nhìn ra ngoài cửa sổ kia, không có đặt lời lời nhai của cô vào tâm trí, như thể bên tai hắn cô không có nói gì.

Nước mắt cô thấm một mảng áo sơ mi hắn, hắn bệnh sạch sẽ nhưng nay lại không có để ý nước mắt nước mũi tèm nhem của cô, còn vờ tay vỗ lưng dỗ dành cô. Cô xúc động nhưng nước mắt tràn ra không có ngăn được, đang từ địa ngục được kéo lên thiên đường, căn bản chưa có thích nghi được ấm áp.

Bỗng dung hắn nhắc bỗng cô, cô ôm chặt nơi vai hắn, cô ngồi hoàn toàn trong lòng hắn, vòng tay rộng quấn lấy eo nhỏ cô siết chặt, cô quên cả việc khóc, mặt mày như bị sung đi, mắt đỏ hoe, mi ướt đầm lấp lánh, chớp chớp nhìn hắn, hắn thương cảm dâng cao, cứ thế bốn ánh mắt nhìn nhau.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài, Anh Thực Không Có Đạo Lý!* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

## Chương 39: Năm lấy góc áo không buông

"Tích Lăng, có bao giờ anh rung động hay con tim lạnh băng kia lỡ nhịp nhẹ vì em không?" Nan Hy chỉ có nghĩ ngợi, không có dám trực tiếp mở miệng vì cảm giác nếu nói ra điều đó, thì thật có lỗi với Lăng gia, đây là không phải nằm trong khuôn khổ công việc nữa.

Cô đã bao lần nghĩ ngợi và có cảm giác này.

Cô không nói gì thêm, chỉ có âm thầm nắm lấy góc áo hắn không buông, đầu óc nặng nề mệt mỏi, tay vẫn dùng sức nhưng mắt đã lơ đãng, mờ hết nỗi rồi, là dựa vào lòng hắn rồi thiếp đi lúc nào không hay. Tích Lăng ánh mắt như muốn trách mắng, con mèo vụng về này, lúc nào cũng thiếp đi trên người hắn, mè nheo làm nũng đến mệt rồi bỏ cuộc đi ngủ, muốn rối loạn với cảm xúc cô thay đổi không kịp phản ứng.

Đến khi hắn đã mỏi, nhìn cô tư thế ngồi thẳng, đầu nghiêng vào ngực mình, hắn là sợ cô nhưc mỏi, vươn tay bế cô nằm thẳng trở lại thì gấu áo hắn cô nắm chặt không có buông làm vướng lại, nhíu mày, xoay người liền bị nơi cô nắm kéo chặt, mém ngã vào cô nhưng là hắn trụ hai tay, may là không có ngã, chỉ là mặt hắn cô đối nhau rất gần, tựa như có thể nghe được hơi thở của nhau, hơi thở nóng của cô ngọt ngào thơm tho cuốn hút hắn, tròn to mắt nhìn dung nhan mỹ mạo của cô ngủ say. Tim lại đập nhanh, thốn thốn. Lại chạm đến thứ hắn chán ghét, liền đứng thẳng người, mạnh mẽ rút tay cô ra khỏi, làm cô giật mình một cái, cũng không có tỉnh dậy mà là trở người, bấu môi ôm lấy chiếc gối dài mà ngủ tiếp.

Hắn bỏ đi ra ngoài, nhưng tầm mắt lại lia trúng đầu ngón tay cô nhuộm đỏ bằng cá nhân, hắn nhắm mắt thở mạnh, tức giận thở phì phò, nhất quyết đi khỏi.

Bích Vũ trang hoàng, đèn lấp loé tối màu, hầu như không nhìn rõ mặt mũi ai là ai. Hắn là phòng bao hạng siêu đẳng, thẻ vàng cầm trên tay, là ai nhìn cũng bằng con mắt khác thường, kính nể vài phần, thân phận cũng không tệ đâu. Với hắn tư chất quyền quý, cao quý từ xương tủy, hơi thở tàn khí lạnh băng làm ai nhìn ngay con người họ phách hắn cũng đông cứng, tự động thuận phục dưới tay.

- *Mậu Hoạch Ma, anh như vậy là không được đâu...um....ha ha ha....aaa...*

Tích Lăng trước mắt còn có hai nam nhân khác chung. Đều là bạn hữu, là cùng giao du được nhiều năm, giúp đỡ qua lại cũng là trên sinh tử nhiều lần. Dù hắn nói không hắc đạo nhưng quy tắc ngầm thì hắn không thiếu, quy tắc ngầm không phải dạng bình thường mà là mang quy định 2:10.

Hai hạn định, mười phần lợi.

Vô số tiếng rên rỉ, ní non hoang ái nữ nhân bên tay, hắn khó chịu, trong đầu chỉ còn hình ảnh cô nằm dưới thân hắn rên rỉ. Hắn mặt mày nhăn nhó, tâm trạng như hàng ngàn con kiến đi chuyển trong lòng ngứa ngáy, nằng chán, đập mạnh vào bàn lớn, châm cigar thả khói phì phò.

- *Cút hết ra ngoài.*

Nghe tiếng hắn, đa số mị lực là 1000%, nữ nhân xinh đẹp duyên dáng ngồi đầy phòng bao đều xanh mét, sợ sệt, nữ nhân ngồi trong lòng Mậu Hoạch Ma hoảng hốt một cái vì bàn tay dừng chấn động mạnh, ôm cô Mậu Hoạch Ma, hôn má một cái nũng nịu.

- *Honey...um.... em muốn ở lại với Hoạch Ma của em nhaa...*

Giọng điệu kéo dài, nũng nịu chảy nước, hắn nghe thì càng chói tai. Là cô hình như chưa bao giờ dùng giọng điệu đó đối hắn, là xem như hắn may mắn đi.

Lư Phồn Hưng ngồi đối diện, vẫn uống hết ly này đến ly khác, không có cảm xúc nào, cũng không có chấp nhận nữ nhân nào đến gần, một thân một rượu. Đến Lư Phồn Hưng vô cảm còn thấy cảnh này thực khiếm nhã, anh sắp sồn cả da gà rồi.

"*Lão đại bảo cút, còn dám ở lại sao? Ăn tôm hùm?"*

Hắn nghe đến cái quái gì là "tôm hùm", tâm tình khó chịu bỗng khoe miệng giật giật. Nhưng về ngoài lãnh băng không thay đổi, tăng hắng một tiếng tạo điệu bộ, đá chân Lư Phồn Thành, liếc mắt hạ giọng nhỏ "*gan hùm.*"

Là Lư Phồn Hưng giả danh học giả, học ít mà biết nhiều, nhưng cái biết nhiều còn phải suy xét lại, là chuyên gia sửa văn đến độ lão luyện, nhiều khi không chú ý thì liền nghe như vậy đúng đắn.

Mậu Hoạch Ma nhướn khoe môi, buông tay mỹ nhân ra, luyến tiếc cả cưa dùng đẩy không muốn rời.

- *Hoạch Ma...honeyy....*

- *Baby, anh...yêu em nhưng chắc "cha mẹ" khó tính ngồi kia không chấp nhận, ly gián chúng ta.....hà hà...*

- *Cút.....*

Hắn một tay quăng nát ly rượu vào hắc tường lớn, tiếng vỡ nát làm ai cũng giật mình, chỉ có Lư Phồn Hưng là thần nhiên ực rượu như nước, Không có ý định để ý xung quanh mình. Tích Lăng càng nhìn càng tức giận, là hắn phải nói đến lần thứ 2 còn chưa ra ngoài.

Nữ nhân phòng bao sợ hãi, vội vã quay đi, đến Mậu Hoạch Ma muốn đùa giỡn tiếp tục cũng không có khả năng.

- *Lão đại, thực quá đáng nha, đang ngao ngón mỹ nữ a!!! Đền cho ta!!!*

Tích Lăng liếc nửa mắt, hằm hằm mặt nhìn khoảng không tối, ánh mắt nửa phần là sương mù.

Cửa; giây sau đẩy ra liền lập tức, ngược mắt là Ngô Kỳ Phong đến, nhận ra được không khí dị thường, cố gắng bật cười thành tiếng một cái, bước chân đi đứng cẩn thận hơn một chút, vẫn nên phòng ngừa hơn chữa bệnh đi.



- A Phiến\* bản mới hôm nay, kịch tính, Lãng Lãng muốn nhìn nốt không? Hay Thành Thành? Hay Ma Ma?

\*A Phiến: phim người lớn (đại khái sex).

- Lão đại là muốn ăn thịt tươi hơn là ngắm nghĩa trưng bày qua màn hình? Làm lẩu ngay bây giờ mới nóng. Thối phù phù, bỏ miệng ngọt ngay giòn tan. Đi theo biết bao lâu, cũng phải hiểu ý chứ, làm việc sơ suất quá.

Mậu Hoạch Ma thêm mắm dặm muối, cùng Ngô Kỳ Phong hài hước tấu hài, quả thực trong các đại hảo hán này là đầy đủ thể loại, người nhây, người căng, người im lặng, trầm mặc với mọi thứ trên đời, như ngồi thường thức bên bờ suối, suối chảy mặc suối, ta uống cứ uống. Ta bất biến giữa dòng đời dạng biến.

- Gõ lão, có muốn cùng lão đại chung vui không? Không ngon không lấy tiền nha. Còn có combo quà tặng thêm...hehe...

Ngô Kỳ Phong nuốt nước bọt một cái, cổ họng lên xuống, giọng cười biến thái hết nấc, nhìn đến Tích Lãng hán thực sự tức giận, ánh mắt đáng sợ, hàn khí dày đặc trong ánh mắt viên đạn hồ phách chói kia, làm ai cũng bị bệnh tình thần áp bức, có vẻ bắn về phía ai bất kì lúc nào nguy hiểm.

Hắn chẳng nói chẳng rằng, uống cạn ly rượu khác vừa rót, mặc kệ Mậu Hoạch Ma và Ngô Kỳ Phong, cặp đôi đồng tiền thao thao bất tuyệt, một hơi nghênh ngang bỏ đi.

- Lãng Lãng, rù chúng ta đến đây mục đích là về trước a.....

- Đừng lo, lão đại chắc hẳn đi tìm Tiểu Phiến xinh đẹp cùng ăn lẩu, hay đến Tự Thanh đánh mạt chược.

Ngô Kỳ Phong quơ cùi trỏ chạm Mậu Hoạch Ma, cười rần một cái, nhập cuộc. Là hắn vừa bỏ đi, nữ nhân phòng bao dòm ngó, biết rằng không còn kỳ đà cần mũi nên tự động chạy vào phòng bao như cũ, chỉ là lần vào này còn được hoan nghênh nồng hậu hơn lần trước.

Nan Hy nửa đêm choàng tỉnh, mờ mắt một giây, tay quơ loạn bên cạnh, thì đã phát hiện khoảng trống, khoảng trống đó cũng biểu hiện rằng khoảng trống trong lòng cô, nó làm cô cảm thấy lạnh lẽo, ngồi ngang người, dựa đầu vào thành giường mộc phượng lớn, suy tư chiếm lấy trí óc cô, mỗi nhịp thở dâng lên sự mất mát khó tả. Đưa tay chạm nhẹ đến điêu khắc phượng, chất gỗ làm tay cô trơn nhẵn yêu thích.

Hắn chẳng lẽ một giây cũng không muốn ở gần cô, như vậy sao còn tỏ ý giả vờ ngọt ngào an ủi, có biết như vậy cô sẽ rơi sâu hơn vào hố mà cô đang rất khó khăn cố gắng thoát ra?

Không gian tối om, nhìn ra ngoài cũng tối om một màu. Là hắn đang ở đâu mới được? Thế giới rộng lớn này, nói đâu xa, Trung Quốc rộng lớn này, xong hợp đồng, cô không còn dính liếu tới họ nữa, vậy cô sẽ đi đâu? Cô không còn người thân thiết nào để nói chuyện nói vãn, cô là phải dành thời gian suy nghĩ đến cái chuyện đó.

Nhắc đến đây mới nhớ, chiếc áo khoác mà tên bác sĩ "trên trời rơi xuống" tốt bụng đó giúp cô, vậy hiện tại nó ở đâu? Cô sợ hắn sẽ nhìn thấy thôi, cô biết hắn không yêu thích gì cô, không ưa mất nhưng hắn tính độc chiếm sở hữu là tối thượng, hắn là không thể để đồ của hắn trong tay người khác. Thực sự rất kinh khủng nếu hắn vô tình bằng cách nào nhìn thấy chiếc áo đó, cô phải mau chóng tìm cho ra mà phi tang, đợi đến khi gặp lại đi sẽ trả lại sau.

Vừa nói làm liền, cô không còn cảm thấy buồn bã, thay vào đó là sợ hãi, mau chóng chạy đi tìm kiếm, cô mặc dù không muốn làm phiền hầu nhân nhưng không làm phiền không được. Cô lính quỳnh cũng chả biết gọi người nào, ái ngại nhìn tới lui. Cuối cùng, vẫn quyết định không gọi ai mà chạy ra ngoài, đi đến phòng giặt giũ. Nhưng cô vừa ra đến sân Cầm Viên thì xe hắn lại rẽ vào, cô hét đường chạy, bí bách, cô chắc chắn hắn đã chưa nhìn thấy cô, cô trốn lách vào hoa viên. Hắn thật sự chưa có nhìn thấy cô, là đèn pha chiếu thẳng đến, hắn nhìn gương chiếu hậu phía sau nên hoàn toàn không có để ý. Thông qua hoa viên, cô đã nhanh chóng đi tìm vật phi tang.

Đến cả nhà giặt, cũng chẳng tìm thấy đâu, trời gần hừng sáng, suốt quá trình cô hót hái tìm kiếm liên tay nhưng sau một hồi, cô ngưng động hoạt động, ánh mắt ngưng trọng trong không trung, hắn không nhìn thấy cô, chẳng lẽ không nổi xung thiên tìm kiếm ư? Là hắn nhắm tâm đến độ hiện tại không quan tâm cô nơi nào, vì sao không xuất hiện trước mắt hắn?

Đã vậy, vì tìm không được, trong lòng càng lo lắng, bức tức, ngậm ngùi bỏ ra khỏi.

Hầu nhân ban chiều cầm lấy chiếc áo liền mang vào cùng giặt thẳng thớm, với công suất như cỗ máy, tất cả hoàn tất trong vòng một nốt nhạc. Chiếc áo kia hiện tại đang "ngủ" tại phòng thay đồ, lẫn trong đống vest của hắn mà treo lên ngay gần thành hàng.

Cô cắn móng tay, chạy tới chạy lui rã cả chân, cắn răng đợi đến sáng, cô nhất định phải tìm cho bằng được ra.

Tay cô vịn thang lầu mệt mỏi, lắc đầu ngán ngẩm nhìn bậc thang dài xa tận trên kia, cô than thở cũng chẳng phải cô cũng biết mệt, đã bình thường Cầm Viên rộng, nay cô toàn thân rã rời lại càng thấy Cầm Viên mênh mông bát ngát, cô bay thẳng cánh còn có thể. Thờ dài một cái, chạy thần tốc lên, giây sau liền ngồi phịch xuống nghỉ chân, là một chuyện đi dài nha...

Qua ngang thư phòng, định bụng đi thẳng qua, nhưng chính vì ánh đèn sáng mà dừng lại. Cô đã chưa bao giờ nhìn thấy hắn nằm nghỉ ngơi một cách thoải mái, hắn luôn luôn bận rộn sáng đến tối, qua đêm suốt sáng. Là tại sao? Nhưng người có tiền, trên vạn người cuộc sống là thế này? Không có lấy thời gian nằm ngủ từ tẻ đi. Khó ải quá, ôi!!! Tiền là gì?

Cô bấm tay, có nên quay xuống pha cho hắn tách cà phê, nhưng nhìn lại cái thang dài kia, thôi bỏ qua đi...hai chân cô nhừ đến độ muốn cưa bỏ nhưng

cửa rồi sẽ đi bằng gì, cô lắc đầu, không nên nghĩ thêm, quá vớ vẩn, trình độ nghĩ nhảm lại tăng level mới~~ haizzz...

Vươn tay định gõ, nhưng lại rút tay trở lại. Giờ tay tiếp tục, giây sau lại buông thả. Cô đến khi nào mới có bản lĩnh trước mắt hần tự nhiên như không?

Hần một tay chống đầu, dựa toàn thân vào bàn phương mộc lớn, ánh đèn chói sáng xuống thủy tinh kính, hất vào đồng tử hỏ phách hần càng hiện nét thâm tình, làm nữ nhân dao động tâm tình nếu tình quang nhìn thấy được. Môi bạc thả lỏng, còn có nét cười nhẹ, tóc rũ xuống che phủ qua chân mày kiêu đậm, tim hần đập lờ nhịp, trật đi trật lại nhiều lần. Hơi thở pha lẫn mùi men nồng nặc, thơm mát.

Một mực nhìn chăm chăm vào màn hình máy tính, đang sáng kia, tập trung quá mức, "đầu lạnh" hoàn toàn tỉnh táo đến đủ thức tỉnh mọi thứ đến phi phạm, là hình ảnh Lăng Khẩu Thiên đang cười ngửa, Lăng Khẩu Thiên ở buổi đầu giá, Lăng Khẩu Thiên...nhưng nhìn thật kỹ, hần lại nhìn ra phong thái Lăng Khẩu Thiên trong ảnh và Lăng Khẩu Thiên bên cạnh hần, hoàn toàn tư thái không giống nhau. Nếu so ra, hần có thể dám khẳng định đây là hai người hoàn toàn khác nhau nếu hần chưa gặp qua.

Nghĩ lại, hần vậy lại đi ngắm trộm Lăng Khẩu Thiên? Hiện tại, sự hoạt động tay chân của hần, con người hần, hần cũng không điều khiển được nữa rồi. Nhanh chóng đóng laptop một cái "bụp...". Cô đứng bên ngoài, áp sát tay vào cửa lớn, cũng giật mình vì tiếng động phát ra mới thì. Hần lại tức giận sao? Vậy cô phải chuồn lẹ mới được, nếu không muốn bị vạ lây, giận cá chém thớt thì ai qua được Tích Lăng đầu. Nhưng vừa xoay người, cửa lại bật ra khỏi, cô quay mặt, hần hung tợn nhìn, cô sợ hãi vụt chạy nhưng không nhanh bằng hần vươn tay ngang eo cô mà kéo vào lòng.

Hần đè ép cô vào tường lạnh cảm thạch lạnh lẽo, cô mặt mày xanh mét, tay chân thả lỏng hoàn toàn, không dám động đậy. Mặt chạm mặt, hần mũi chạm đến mũi cô, hai mắt đối nhau, đồng tử hần chói sáng hỏ phách làm cô càng bị xoáy vào sâu, cô dường như không thể điều khiển nổi tim đập mạnh, lồng ngực hoạt động mạnh mẽ, mặt mày đỏ ửng, xấu hổ tuyệt đối. Liếm môi một cái ẩm, quay mặt sang chỗ khác.

Hần bị mùi hương ngọt ngào trên người cô thu hút, bản tính nam nhân trời dấy chiếm lấy hần, liền muốn ăn cô ngay lập tức, nuốt vào bụng một cái tiêu, hần ngọt bạch thổ trước mắt. Cô tóc tuý ý thả, tóc con rũ xuống chường đi mắt, bay loạn, đưa tay vén gọn qua, mắt chung thủy không dám lại nhìn mắt lên.

Xung quanh im lặng đến dị thường, hần gần cô như vậy, hơi thở cô gấp gáp, nóng phùng phùng, hần đang từ từ nghe nhịp đập tim cô mà mê man không thiết động tay chân. Nữ nhân này, hần sợ ở chỗ, hần mạnh tay, có khi đứt làm đôi như tấm vải mỏng hay không?

- *Cô có phải tế bào phát triển có vấn đề? Cao không nổi mà ốm cũng không cải thiện được.*

Hần liếc mắt ghét bỏ, giọng điệu cổ tình hạ thấp khó nghe, nhìn cô từ trên xuống, nghe lời này, tâm trạng cô liền trùng xuống tám thước lòng. Chóp chóp mắt, tự ái nhẹ lướt qua như có ai dùng lông vũ kích thích cô.

- *Nữ nhân như này là chuẩn con gà mái rồi, cân đối, không quá cao cũng không quá thấp.*

Hần không có đáp lời, càng ngày càng thấy cô cách nói chuyện khá khó hiểu, xoay người, buông tay ra, bỏ đi một nước vào phòng. Cô thì đứng lặng tại chỗ, nhìn theo bóng lưng hần, cô tận sâu trong thâm tâm hần cảm giác đơn độc, buồn bã sao lại nổi lên trong suy nghĩ cô thế này?

Hần sao có thể đơn độc, cô đơn? Không có núi này, cũng có núi nọ. Hần làm bá chủ nhiều núi cũng không ngại, đâu đến phiên cô lo thay đâu.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài, Anh Thực Không Có Đạo Lý!* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 40: Hoan hỷ sự rơi từ trên trời

Nan Hy hiện tại trấn tĩnh, là có nên nói chuyện rõ với mẹ cô cho rành rọt hai bên không? Im lặng cũng không phải thượng sách, cô cũng không biết bà còn ở lại Ngự Tây? Nhưng đối với bây giờ, cô trong lòng, chắc chắn bà sẽ còn ở lại Ngự Tây trừ khi cô nói bà chuyển đi. Cô có thể hiểu hơn về bà rồi. Không còn ngây ngô d mà đi lo toan như trước kia.

Cô len len vớ lấy quyển sách trên kệ của hần rồi bỏ chạy ra hoa viên ngồi hóng gió, cũng chưa biết sách lấy đi là quyển gì, vì cô nghĩ chỉ đi hóng gió ngồi không thì thực là nhảm nhưng hiện tại có lẽ, cô ngồi thần thờ cũng hết thời gian rồi, chợt thấy cuộc sống Lăng Khẩu Thiên này thực nghèo túng quá, đến bạn bè xa gần cũng không, chỉ có nhớ lại Mao Tĩnh Ly cùng Tử Lâu Mạng thì lại thấy khí tức dâng trào. Cô là thực sự tức thay Lăng Khẩu Thiên, sao có thể chơi với hạng bạn bè phường vô lại thế này đâu. Là thiếu thôn tình bạn a? Sao lại chơi bằng mặt không bằng lòng gây mối họa. Cô có nghĩ trăm lần vẫn không có ra điều muốn hiểu. Đang nghĩ ngợi ngon lành đi, thì điện thoại rung bần bật, cô choàng tỉnh, lắc đầu lấy lại thần trí đã, nhìn thấu nhấp nháy "Tần Tang - thư ký Tần" thì cô liền mau chóng nhắc máy, cô cũng có chút bất ngờ vì cô với Tần Tang này, căn bản gặp nhau chưa nói quá ba câu.

- Cô Lăng, chiều nay 3h tôi sẽ đến rước tiểu thư, đã đặt hẹn ở bệnh viện Nhân dân Bắc Kinh, là ca trực bác sĩ Ưu sẽ nhận hẹn.

Ngơ ngác, càng nghe càng ngơ ngác, cái gì là đặt hẹn, muốn mang cô vào bệnh viện cái gì a? Cô đã từ nhỏ đến lớn không thích bệnh viện, mà khoan, hình như Cẩm Viên có bác sĩ riêng, nhưng nói gọn lại, cô vì cái gì mà khám chứ?

- Cái gì hẹn? Ai bệnh? Tôi có vấn đề gì? Là ai đặt hẹn đâu?

Trong điện thoại truyền tới tiếng thờ dài, bất lực, cô còn tưởng tượng ra dáng vẻ Tần Tang nhún vai ý bảo cô cũng đâu biết sự ra sao.

- Là Lăng tổng hẹn, muốn giúp tiểu thư vết thương ở đầu gối, chỉ là không yên tâm nên muốn tiểu thư đến đây sẵn kiểm tra sức khoẻ thân thể luôn vì nhìn thấy

Là Lăng Thanh a? Nan Hy nghĩ, có nghe nhầm không? Thật nghi ngờ, sao lại đối cô tốt vậy? Là cô có nghe nhầm không?

Cô tự đứng một dòng suối nhỏ như mạch nước ngầm len lỏi trong tim ấm áp, mặt mày bỗng bừng sức sống, phơi phới gió xuân, cô thừa nhận hiện tại, cô đã không còn ai bên cạnh nữa rồi, tuyệt vọng tuyệt đối vì Tích Lăng hẳn, cho nên những hành động nào ấm áp của ai, cô cũng đều rung động, cảm kích vô cùng. Nhưng cô nhanh chóng nhìn xuống đầu gối bản thân, là trước hầu nhân có qua loa rửa sạch, có vết rỉ máu, có nơi đóng mủi đặc cứng nước vàng, nhìn ghê rợn vô cùng nhưng cô thường không có nhìn đến nên cũng chẳng để ý, lại để thành ra thế này. Cô dù không có đối diện trực tiếp với Tần Tang nhưng cô lại phát giác ngại ngùng ra mặt vì đến bản thân cũng lo không xuể.

- Tôi biết rồi, mà chiều đến chỉ có cô và tôi à?

- Vâng cô Lăng, Lăng tổng rất bận rộn, là nhờ tôi chú ý cô thật tốt.

Cô liếc mắt liền hiểu, à thì ra cô ta là từ đầu trợ lý của Lăng Thanh, cô cười lớn một tiếng, ra vẻ tự nhiên hết sức.

- Cô chuyển lời đến anh ấy, tôi không phải Lăng Khẩu Thiên bị cô tập nói để anh ấy chăm tới chăm lui nữa, mau mau tìm chị dâu mà chăm đi nghe chưa? Dù sao tôi cũng là nữ nhân đã có chồng, nhìn anh trai bản thân cô đơn thì sao chịu được chứ!!

Cô biết lần trước đến Lăng thị, biểu hiện không tốt của cô chắc hẳn Tần Tang rất tò mò nhưng hiện tại cô tuồng lời này, sao Tần Tang còn có nghĩ gì.

Thực sự Tần Tang là có ý nghĩ đó, là nghe tin Lăng tiểu thư bệnh nằm giường suốt, bỗng quay trở lại dự cuộc họp thường lệ hành chính, là Tần Tang được Lăng Thanh giao đi theo cô lúc ấy, nhìn đến cử chỉ hoạt động có vẻ yếu điệu hơn lúc trước, như thể con người này không thể mạnh mẽ quật cường nổi, lại còn ngơ ngác với mọi thứ. Tần Tang nhìn kỹ, đó chính là Lăng Khẩu Thiên bề ngoài nhưng nhân bên trong tâm hồn lại không phải Lăng Khẩu Thiên, chính suy nghĩ của Tần Tang biến Tần Tang bối rối trước mình. Nhưng nay nghe được câu đùa bông đùa này, vẫn là Lăng Khẩu Thiên mới thích chọc anh mình đỏ mặt, là Tần Tang đã thấy qua, thật Lăng Khẩu Thiên không có khó gần, lạnh nhạt như cô nghĩ.

- Chào tiểu thư...

Vừa nghe lời này, cô không cần nghe tiếp, là biết Tần Tang sắp cúp máy, là cô nhủ mày nhanh tay cúp trước, đây chính là tôn nghiêm, cô không thể để Tần Tang cúp máy của mình. Không hiểu sao điều này lại khiến cô khó chịu, bắt buộc phải như thế.

- Phu nhân, điểm tâm đến rồi.

Mỗi lần cô nghe đến "phu nhân" lại cảm giác nặng nề, muốn mở miệng khách khí nhưng thôi, đây là vấn đề hấn dạy dỗ hầu nhân, cô tốt nhất không nên dính vào mới là nữ nhân chừng mực, như hình tượng hiện tại cô xây dựng trước mắt mọi người, là cô biết Tích Lăng ưa mềm không thích cứng, cho nên cô tận dụng "mềm nhũn" đi, nhưng có vẻ hẳn lại thích cô vừa mềm vừa cứng hơn, cô cứ như khúc gỗ khi hấn mắng thì càng tức điên, chỉ muốn cô cãi bướng lại một lời thôi, trong khi đó cô lại im lặng, cô như vậy như trực tiếp châm dầu vào lửa cháy phừng phừng.

Là cô chưa gì đã thấy choáng váng đầu óc, vốn thông thạo văn học không nhiều, nay nhìn đến sách hấn đọc; khó mà hiểu nổi ý nói nên càng nhức đầu hơn. Hầu nhân thấy cô chẳng nói chẳng rằng, tay xoa xoa thái dương thì vội đặt bánh cùng trà xuống, vẻ mặt lo lắng; bây giờ không ai dám lơ là cô dù một chút vì hấn sẽ dạy dỗ một phen rất gay gắt

- Phu nhân, người không sao đấy chứ?

Nan Hy cười trừ, nói cũng nói không được, sao con đau lại truyền đến đau nhức gấp mười lần bình thường thế này. Là cô nhận ra dạo này, thể trạng yếu đi rất nhiều mà không hiểu nguyên do, vẫn không có hồi phục mà là ngày càng tri trệ hơn. Cả bụng dưới cũng thường xuyên quặn đau, cứ nghĩ mùa đông đến nhưng cô vừa hết tuần trước, sao lại xảy ra chuyện này được, không phải nó đau là vô lý do đâu.

Cô xoa tay, lắc lắc ý bảo cô không sao đâu, gượng đứng thẳng người loạng choạng, nhờ hầu nhân đỡ vào phòng, chỉ là đường đi quá dài thành thang làm tổn sức một chút. Cô nghĩ đến bỗng nổi sợ kéo đến, đáng lẽ cô nên nghĩ đến chăm sóc bản thân nhưng không, cô sợ cô đổ bệnh, là vô tình gây "gánh nặng" cho hấn, cô sợ lắm. Cổ họng khô khát như muốn bốc cháy, nhưng đi một đoạn, nghĩ đến sách hấn vẫn còn ở kia, cô mượn ở đâu phải trả lại ở đó, với hấn không cho phép cô đụng chạm đồ mình, đã vậy cô lấy không để lại thì là tội nặng nề, khua tay với hầu nhân đang cầm lấy bắp tay cô nhẹ nhàng nâng đỡ.

- Giúp tôi, dẹp quyền sách ấy vào chỗ cũ.

- Vâng.

Cô hiện tại mệt mỏi, cô phải mau đi nghỉ, đến 3h khoẻ lại là ok rồi, cô là thực không muốn rời Cẩm Viên an toàn nhưng là không chịu được ngọt ngào, với cô đi Tần Tang thì có gì là nguy đâu. Cô ra đường toàn gây chuyện nên hiện tại đối với cô việc ra đường là vô cùng khó khăn.

Nằm xuống gối êm ái, cơn đau động đến lại nhức thêm, cô nhăn mày, cô từ nhỏ đến lớn rất sợ đau đớn, chỉ là hiện tại không có thời gian chú ý bản thân nên sợ lạnh cũng không có để ý thường xuyên mang vớ. Nhắc đến vớ, bà có nhắc cô nhớ mang vớ vào bảo vệ chân trần, có lẽ người quan tâm cô chỉ

còn có bà thôi. Cô cười đáng thương, ảo ảnh trong mắt bà xuất hiện trước mắt, bà ngồi trước lò sưởi, cười rặng rờ, các nét mặt xô lại hiện từ, cô đưa tay ra nắm lấy hình ảnh đó nhưng lại chạm vào thì liền mất đi. Cô chơi vơi mở mắt ra khỏi, lạc lõng nhìn về phía trước cánh tay trống tuếch, hàn quang hiện lên trước mắt, nước mắt là châu rơi xuống.

- Bà, bà nhất định phủ hộ Tiểu Hy của bà sống tốt nhé, cháu muốn có sức mạnh vượt qua mọi chuyện, bà giúp cháu với, ở bên cháu, đừng để cháu cô đơn, bà biết đó, từ nhỏ cháu bị gọi là bình hoa di động, bị đám trẻ con trong xóm xa lánh, không cho cháu chơi cùng, cháu biết bà và mẹ...

Cô nghĩ đến mẹ...liền im lặng một chút, mê xằng nói tiếp...

- Sẽ buồn nếu nghe như vậy nên cháu cố gắng ít ra ngoài hơn, cháu biết tính con nít không thể ngăn được, cháu đủ biết mọi người xa lánh mình, ghét bỏ mình không lý do thích đáng, cháu cố phớt lờ như thể không cần nhưng thực ra cháu rất cô đơn đấy.

- Bà trên cao có nhìn thấy cháu không? Bà đừng lo, cháu cuộc sống rất tốt, bà thấy cháu rể của bà không, rất tuấn tú, anh hùng xuất chúng, tài trí hơn người. Bà phải vui cho cháu nha. Cháu bà không phải bình hoa, không tài cán đâu. Là thiếu nữ xinh đẹp và tài giỏi đấy.

Cô tự lừa mình dối người, à không, cô không dối ai, cô đang lừa mình và dối bản thân mình. Óc cô buốt, rất buốt đến tê dại.

Nước mắt vẫn không ngừng rơi, hai bên gối động lại một mảng to ẩm ướt, cô cũng không biết khóc bao lâu rồi, dần cô mệt mỏi rồi thiếp đi, tay ôm chặt chiếc gối của Tích Lăng hân mà mỉm cười như không thực ra là dễ tâm, rất dễ tâm và buồn phiền vì hân, ngửi mùi hương từ hân ngập tràn khắp phòng êm ái đi vào giấc ngủ.

Cô chỉ có nuôi mộng một chút, thì liền bị đánh thức, dù sao nhờ chút nghỉ ngơi này, cô cũng dần thoải mái hơn nhiều, cơn đau rồi cuộc cũng thuyên giảm.

- Phu nhân, có thư ký Tần đến đón ạ.

Cô nháy mắt một cái, chun mũi nhìn ra cửa sổ.

- Đang ở đâu vậy?

- Vâng, là đợi ở dưới sảnh chính phòng.

- Được rồi, tôi xuống ngay.

Hầu nhân dù nói chuyện qua cửa đóng kín nhưng vẫn cúi đầu kính trọng rồi quay đi không dám chậm trễ nửa bước.

Cô nhanh chân rửa mặt đánh răng sạch sẽ, dùng chút nước hoa, khoác thêm áo khoác dài là xong, bộ dạng cô lách thuếch như nam nhân nhưng cô không có quan tâm, vẫn quan niệm cũ. Thoải mái là được. Cô đến bệnh viện là khám bệnh, đâu có đi ra mắt ai hay tán tỉnh ai mà diện đẹp đẽ. Vẫn là lẽ nào thói đó đi.

Vừa xuống đã gặp Tần Tang ngồi đó, còn có đối diện là Lăng Thanh nho nhã ôn hoà đối chuyện qua lại. Cô ngạc nhiên nảy ra mặt, chẳng phải Tần Tang bảo Lăng Thanh bận rộn lắm sao, việc công còn lo chưa xong, sao lại cất công đến đây đưa cô đi thế này, nói ra cũng thấy có chút có lỗi, cô làm phiền người khác quá thể. Cô cũng không có hỏi Lăng Thanh sao lại bỏ việc đến đây, bỏ qua như không có chuyện gì.

Lăng Thanh xa xa là người nhìn thấy cô đầu tiên, vẫn nụ cười trầm ấm đó, ánh mắt kiên định mạnh mẽ kia làm tâm tình cô trấn an bình tĩnh. Cô cảm giác thực sự là người anh trai tuyệt vời, là Lăng Khấu Thiên may mắn khi có người anh trai như Lăng Thanh.

Là y thật sự thích cô, nhưng nếu biết cô chỉ xem y như anh trai thì thế nào? Y sẽ đau buồn không?

Lăng Thanh đứng thẳng người, trực tiếp ra xe ngồi trước, còn Tần Tang đến cùng cô, phía sau hầu nhân theo bước tiễn tận đến ra khỏi. Lên xe, cô và Lăng Thanh sắp xếp ngồi ghế sau, còn Tần Tang lái xe, không khí quả thực rất khác. Cô thường lên xe cùng Tích Lăng, cô cứ thấy ngột thở thế nào, nên cô cứ nghĩ hễ lên xe hộp thì cô sẽ đều bị như vậy, nhưng hôm nay mới nhận ra, chỉ khi cùng ngồi gần Tích Lăng cô mới tìm đập nhanh, khó thở dù là ở đâu chứ không riêng xe hộp.

Nghĩ đến Tích Lăng, cô lại đỏ mặt rần rần, mặt mày cúi thấp che đậy tâm tư bản thân suy nghĩ không đúng đắn. Lăng Thanh là này giờ nhìn ngắm cô, nhận ra cô như vậy khác thường, liền mở miệng hỏi thăm, chỉ sợ cô khó chịu chỗ nào ngại không dám nói thôi, anh là đường đường nam nhân đại trượng phu, mới tác oai hùng, chẳng lẽ rúc đầu e ngại không dám mở lời.

- Thiên Thiên, em khó chịu chỗ nào? Anh có thể cho dừng xe một chút để em lấy không khí.

Cô càng nghe càng nhức mắt, ngại ngần không dám nhìn Lăng Thanh, chỉ dám xua tay, lắc đầu không có.

- Lăng tổng, là ban sáng gọi đến, là Lăng tiểu thư bảo chuyển lời đừng xem cô ấy là trẻ con bị bắt nạt nói mà đối, với lại có thích thì tìm chị dâu mà chăm sóc đây.

Lăng Thanh tuấn tú, mặt mày giãn cười đùa, tâm tư gọn sóng một chút, Nhìn nữ nhân e ngại rúc vào một góc nhỏ.

- Thật sao? Con bé này, to gan lắm rồi.

Chuyện đã thay đổi, cô nghe qua Tần Tang cùng Lăng Thanh cười, nhanh chóng nhìn Tần Tang đang nhìn gương chiếu hậu nhìn mình, cô run một cái, liền vào vai diễn ngay lập tức, mặt mày đắc ý, khoác tay ngang ngực, nhuếch môi làm anh biểu cảm biến hoá vô cùng biến hoá.

- Còn không phải sao? Anh cũng đâu còn trẻ, đợi đến thành ông già cạn sức chống gậy gỗ mộc, còn nữ nhân nào thèm đến đâu, em cũng không có chị dâu để quán quýt, dù sao trong nhà không có chị gái, em vẫn là khó lòng tâm sự cùng hai anh được, nói phải không?

- Mồm mép được lắm, em thích chị dâu như vậy thì cứ việc đi lấy, anh còn chưa muốn chị dâu.

Cô cười cười dương dương đắc ý, là cô chiến thắng, cô đã thành công đi trước Lăng Thanh chặn họng, khiến anh; một bậc tài trí lúng túng, dù sao hai người chỉ diễn cùng nhau, chỉ nói chuyện như bình thường nhưng tình thân nó lạ lắm, cô và Lăng Thanh nhìn vào tự nhiên hết sức, như anh em thực sự nhưng ở giữa hai người lại có bức màn chắn vô hình, cô nói ra lời trêu đùa cũng phải uốn lưỡi mấy lần, suy nghĩ cho kỹ càng mới nói ra. Tần Tang lại cứ nghe người này cãi người kia tranh thì cười híp mắt, không khí trong xe nhộn nhịp hết sức.

Chẳng mấy chốc đến nơi rồi, cô đây là lần đầu tiên đến đây. Nhìn nơi to lớn thế này, cô áp lực không muốn vào, cô nghĩ đến khâu vết thương, mũi kim nhọn hoắt đâm vào da thịt hay dao phẫu thuật thì sợ hãi, mặt mày trắng bệch, không còn vẻ cao cao như ban nãy nữa. Lăng Thanh nhìn qua liền bật cười, lắc lắc tay trước mắt đánh thức cô.

- Mau vào thôi, chúng ta trễ 5 phút rồi, không có sớm đâu.

Cô vì nghe trễ, nhìn qua lại người người tấp nập, không khí ồn ào mới làm cô trấn tĩnh lại, từ từ theo sau Lăng Thanh, bước sau là Tần Tang.

"Ting.." thanh máy dừng ở lầu 5, là phân ra các khu phòng riêng, trang trí nội thất chủ đạo cao quý, thiết bị máy móc hiện đại, sáng sủa, cũng không tệ, xứng với danh bệnh viện trang thiết bị hiện đại, lớn bậc nhất Bắc Kinh. Trên cao còn có bảng chạy chữ lớn khắp nơi, âm thanh của loa phóng thanh ồn ào.

Vào đến một gian lớn ở cuối hành lang, xung quanh là kính dày cách âm, nhìn vào trong là một nam nhân, mặt mày thanh tú, như gió mùa xuân dịu nhẹ, môi mỏng mềm mại hé nụ cười nhẹ, độ cong hoàn mỹ, thực rất xinh đẹp nhưng rất quen mắt. Là anh ta sao? Cô liền nhớ đến tấm thẻ lần trên áo blouse trắng. Là bệnh viện này, là anh ta a?

Có phụ tá đẩy cửa vào, Nan Hy có chút chần chừ nhưng vẫn bước vào, là anh ta vẫn chưa có liếc mắt nhìn cô lần nào, Lăng Thanh tự nhiên như không ngồi vào sofa, thoải mái cởi bỏ áo khoác ngoài như thể nơi này là của Lăng Thanh. Cô cũng không có để ý, bỗng tiếng nói trầm ấm vang lên, là cô xác định chính xác là anh ta.

- Mời cô lại gần đây đi.

Dù là dễ nghe lọt tay nhưng thái độ anh ta sao thiếu tôn trọng như vậy, nãy giờ vẫn chưa có nhìn tới cô lần nào. Cô cũng đồng ý ngồi cạnh, đến khi yên vị, anh ta mới xoay mặt.

- Cô là? Lăng tiểu thư.....

Có chút ngưng trệ ánh mắt, trong đồng tử giãn nở, cô nhìn ra được anh ta ngạc nhiên nhưng chỉ trong vài giây, là do cô nhìn vào mắt hắn trực diện nên cô mới nhận ra. Bỗng không khí lắng xuống, cô mới cười trừ thay. Ưu Tình Tập đưa tay xem mạch tượng tay của cô, khom gần đến nhìn vào kiểm tra dưới mắt, đưa tay chạm đến mặt cô, tay anh ta thô kệch, bị nam nhân lạ chạm đến, cô ngượng ngùng đỏ mặt thẹn tránh ánh mắt, anh ta không có để ý, hơi thở cam thảo thơm mát quần tây cô rất gần gũi.

Chỉ có nhìn vào khoan miệng cô rất nhanh, hỏi cô vài điều bình thường thấy, cô cũng thành thật trả lời thật rành mạch, cảm giác như đang trả bài cho thầy, mắt phượng cô cười lên, như trắng sáng lưỡi liềm, tươi sáng gương mặt thanh thuần, đẹp đẽ hết sức, chỉ là yếu điệu thực nữ, quần tử không có hào câu.

- Sắc mặt cô không tốt, mạch đập rất yếu, thể trạng có vẻ mệt mỏi, ánh mắt đờ đẫn, là ở nhà, cô có dùng thuốc gì thường xuyên không? Đây là tác dụng phụ thuốc phát tán, có vẻ rất có hại.

Cô mím môi, hai tay bầu chặt vào nhau, ngẫm đến bản thân uống thuốc bậy bạ hay không nhưng thực ra không có. Nhưng lại nhớ ra, thứ thuốc khó chịu đó, mỗi lần cô và Tích Lăng qua đêm, nó liền xuất hiện, là tại sao? Nhưng cô thẹn không có nói.

- Ý anh là sao? Bảo rằng tôi không có ý thức, uống bậy bạ gì đó? Tôi thực không có uống gì hết.

- Vậy sao?

Anh là nhìn ra không có muốn nói, anh cũng không ép, cô đau thì chắc chắn cô sẽ nói vào lần sau vậy, không bắt buộc ai đâu. Phụ tá mang đến hộp cứu tế, cùng xe đẩy đủ thứ khử trùng xang đỏ vàng, cô nhìn vào mà ê buốt cả mắt.

- Vết thương thành ra thế này, sơ cứu có hơi đau nhức một chút, gắng chịu đựng, tầm vài giây.

Ưu Tình Tập anh nhìn qua, nhìn ra cô nhát cây rồi, chắc hẳn sơ cứu đau như vậy, vết thương lại thế kia thì đằng nào cũng không có chịu nổi.

- Cậu lo gì, miệng lưỡi con bé rất tàn độc, làm cho nó đau vào.

Cô trừng mắt, liếc nhìn Lăng Thanh cảm tạ chỉ che kín mặt, vai còn đưa lên rồi hạ xuống như thể Lăng Thanh không có nói gì hết, vừa rồi là cô nghe nhầm. Cô thăm mắng, đúng là nam nhân không có chí khí.

Bông cứu thương vừa đỡ sơ cõn, mùi hương xộc lên khứ trùng làm cô sợ hãi, quíu hết cả tay chân rồi, người ngồi không ngay, run lập cập, tay tự giác bấu vào nhau.

Ưu Tĩnh Tập vừa cầm bông vừa liếc nhìn cô sợ hãi, khoé môi có chút dịch cao. Lăng Thanh nhìn thấy hết thấy, là tức giận ghen tuông, liền từ tốn đi đến, về mặt hiên ngang thanh cao.

- Tĩnh Tập, cậu thấy tớ lúc trước rất có thiên bẩm với bác sĩ nhưng là như không có duyên, cha tớ lại bắt buộc theo sự nghiệp của gia. Lại nói hôm nay, cậu thấy tớ giúp cậu việc gì được, hay giúp cậu chữa vết thương cho Thiên Thiên đi, còn cậu đi lấy thuốc đi.

- Cậu chắc cậu giỏi hơn tớ không? Là vết thương này nói ra rất nặng, đừng đùa nữa, mau lại đó ngồi yên đi.

Tần Tang nhìn qua nhìn lại, nhức hết cả đầu, là hai nam nhân này đang tranh giành chữa vết thương nhỏ, không đáng nói là nặng. Chỉ có, ánh mắt Tần Tang nhìn vào Lăng Thanh đang cười với cô thì tim liền đau nhói, bắt giác lùi về phía cửa mà dựa vào.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài, Anh Thực Không Có Đạo Lý!* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 41: Tránh mặt; cầu gặp

- Bọn khốn nào hại cậu ra nông nỗi này? Nói mau, tớ nhất định ăn thua đủ...

- Lăng Thanh... cậu nhất định phải bảo vệ Tần Tang, là tôi có lỗi, không tin lời cậu nói, giờ có lẽ mạng sống cũng khó mà giữ nổi nhưng lo nhất là em gái ở lại một mình, duy chỉ tôi còn một người thân, xin cậu, nhất định nể mặt tớ chết trước mà chăm lo...

Tần Uy Phải nắm chặt tay Lăng Thanh, máu trên đỉnh đầu ngày càng rời nhiều, răng cắn chặt đau đớn, ánh mắt đã mê man nhưng là nhất quyết không chịu buông xuôi, cứ gượng muốn ngồi thẳng, trước mắt sắp đom đóm hoa mắt, sắp không trụ nổi bao lâu, sắc mặt trắng bệch khó coi.

- Tần Tang, em có phải rất thất vọng về anh? Em đừng lo, cậu ấy sẽ chùng em thật tốt, tốt hơn cả anh, sẽ không lo tương lai bản thân ra sao đâu, chỉ có việc, anh nói này, nhất định phải luôn luôn tin tưởng cậu ấy, trợ giúp cậu ấy thật tốt, xem như em trả nợ anh em chúng ta; nợ cậu ấy ân công, đổi lại em đi theo cậu ấy biểu hiện tốt. Lúc mẹ chết, anh có dặn em rồi đúng không? Phải nhất định anh em mình sống thực tốt, là em thay anh sống thực tốt.

Lăng Thanh lần đầu tiên hoảng sợ như vậy, ánh mắt trợn trừng nhìn Tần Uy Phải từ từ gục xuống mặt xuống đất, mắt nhắm nghiền, tay nắm chặt ban nãy cũng buông lỏng, hơi thở lúc ngắt lúc kịch liệt hơi vào. Anh níu tay lại, vẫn giữ chặt, gương mặt không quá biến sắc chỉ là tức giận hừng hực lửa.

Tần Tang bên cạnh nhìn anh trai mình gục xuống thì cũng nức nở oà khóc. Tay cứ lay lay Tần Uy Phải nhằm nuôi nấng hy vọng rằng anh đang lừa gạt họ, anh chỉ là đau quá ngất đi nhưng sau đó sẽ tỉnh lại thôi.

Sau khi mai táng, Tần Tang liền đâm đầu theo Lăng Thanh không lý do, chỉ biết trong đầu phải vì Tần Uy Phải mà nghe lời Lăng Thanh vô điều kiện. Cô tin rằng Lăng Thanh nhất định sẽ giữ lời hứa với Tần Uy Phải, sẽ trông thực tốt. Là Tần Tang không hề nghi ngờ vì anh trai Tần Tang rất khó tính, để dặn dò Tần Tang như vậy thì nhất định đây là nam nhân chữ tín hàng đầu, đáng tin tưởng với lại bề ngoài lại ôn nhu ấm áp, là nữ nhân nào có thể cưỡng lại, cô trường hợp cũng không ngoại lệ.

Tần Tang từ lúc đi theo Lăng Thanh; đối anh như hình với bóng, chủ yếu là mục đích bồi dưỡng học hành về trợ lý để phụ giúp, đây là Tần Tang muốn như vậy. Cô hầu như chỉ nhìn thấy Lăng Thanh mới thấy an toàn nhẹ nhõm. Nhưng sau khi chính thức trở thành trợ lý của anh, anh lại chỉ thẳng mặt Tần Tang, không chút xem sắc mặt cô thể nào biến đổi làm trọng.

- Anh nói trước, anh thực rất quý em, nếu bình thường, anh cũng không nói nhưng đây là liên quan đến lợi ích công ty, là đôi bên có lợi, anh hiện tại chỉ là thực hiện lời hứa với Tần Uy Phải là chăm sóc em, anh nhất định sẽ làm tốt nhưng chỉ cần em một điều làm tốt thôi, ngoài ra chuyện gì em làm sai sẽ không trách mắng một lời, là em nhất định đừng nảy sinh tình cảm với tôi, chính là cấm kỵ, nhớ cho rõ.

- Nhất định, một lời không sai.

Tần Tang chẳng hiểu trong đầu Lăng Thanh nghĩ gì, chỉ là gạt đầu lia lia vì ham muốn công việc nhưng dần dà, ở bên loay hoay đều chạm mặt nhau vô ý thì trái tim cô dần rung động. Chỉ là Tần Tang khó khăn hơn người khác, muốn nhìn lâu cũng không dám, muốn quan tâm Lăng Thanh một chút cũng không thể. Bức bối muốn chết!

Cô thắc mắc, tại sao không thể là cô? Bao nhiêu nữ nhân khác có thể nhìn anh với cặp mắt mê mị đầy ngưỡng mộ còn cô thì không? Có vô lý quá không?

Nói đáng ra, Lăng Thanh chỉ nghĩ Tần Tang dừng ở mức em gái, là phải thực hiện lời hứa của Tần Uy Phải, thì nhất định phải cứng rắn như vậy để Tần Tang phân biệt cho rõ quan hệ của họ đang ở đâu và làm thế nào là hợp lý nhất.

Tần Tang mỗi lần nhìn thấy Lăng Thanh dẫn bạn gái ra ra vào vào, siêu mẫu mỹ nữ thì liền gục bước, lùi về phía sau. Nhìn lại, Tần Tang là không có ngoại hình sắc sảo hoàn mỹ, gương mặt cân đối dễ nhìn, không mỹ mạo, còn gia thế thì không thể sánh bằng, cô đây gọi gì? Ăn bám Lăng Thanh. Chỉ có từ đó là mô tả đúng nhất thôi.

Thử hỏi nếu cô rời khỏi Lăng Thanh thì sao? Thì sẽ rất khó khăn. Là Lăng Thanh đang phải chịu đựng giữ lời hứa từ đầu đến cuối, Tần Tang hiểu rõ bản thân không nên làm khó Lăng Thanh thêm, một mực giữ vững giới hạn cô đang ở.

Cũng như cô nhìn lại, là không hợp hình tượng cơ bản đứng cạnh anh, Tần Tang phải dùng thái độ ngưỡng mộ nhìn Lăng Thanh mới đúng, có vẻ chột nhận ra cô chỉ ngưỡng mộ thôi, là cô chưa thấu đáo được mọi thứ? Cảm xúc bản thân không cảm nắm được.

Lừa người dối lòng

- Chiều nay, cuộc hẹn với bác sĩ Ưu cho Thiên Thiên thế nào rồi?

- Tần Tang...

Tần Tang bị Lăng Thanh gọi mà giật mình xoay người cung kính khom người, anh nay mới nhìn kỹ, khoẻ mặt Tần Tang dù to nhưng là lệch hướng xuống một chút nên lúc nào nhìn Tần Tang cũng là vẻ mặt đượm buồn. Nhưng Lăng Thanh không có thời gian rồi mấy chuyện đó nên tiếp tục đánh văn bản trên máy.

- Lăng tổng, ban này tôi đã có gọi đến, cô Lăng đã nói chuẩn bị tốt đợi đến thời gian đến.

Tần Tang gan tỳ, không chiếm được quan tâm của Lăng Thanh. Sườn mặt đẹp để góc cạnh của anh ngồi ngay dưới dương quang chiếu thẳng thì càng thêm hư ảo nam nhân bước ra trong tranh làm cô ngẩn người nhưng là không có dám, chỉ có lên liếc liếc mắt nhìn lại cho rõ.

- Cô Lăng còn hỏi Lăng tổng có đi hay không? Tôi biết, sắp lịch cuộc hẹn huỷ bỏ khỏi lịch trình của anh và...

- Không cần, cùng đi đi.

Nhiều mây, anh bận như vậy, nhìn lại là văn kiện chất đầy bên dưới là "đầy dầy lớp đồ", sao hôm nay lại chịu buông công việc khỏi tay thế này? Tần Tang thắc mắc thế nào cũng im miệng lẳng lặng gặt đầu rồi đi sắp xếp trong kìm nén, cũng thầm nhớ lại, lúc trước Lăng Thanh đối Lăng Khẩu Thiên cũng không đến mức chu đáo như hiện tại.

- A!!!!!! Đau quá, nhẹ tay một chút.

Ưu Tĩnh Tập nhăn mày, này giờ anh còn chưa chạm đến vết mài mà Nan Hy lại la ó thế này, căng thẳng một phần lo cô đau, một phần công việc, nhất định phải đảm bảo hết thảy, cho nên đành làm thực nhẹ tay, cái gì cũng cẩn thận mọi việc nhưng đây là thực cản trở chạm đến.

Ra về, cô đành đợi Lăng Thanh cùng Tần Tang đi khỏi trước, mới dám ngoảnh lại nhăn nhu.

- Ưu tiên sinh, tôi rất cảm kích lần trước anh giúp tôi, cả chiếc áo, tôi sẽ gửi trả lại anh sau, nhất định đó, tôi sẽ giặt giữ thực kỹ trước khi trả về.

Ưu Tĩnh Tập nhìn cô khách khí khoẻ môi nhuếch cao.

- Vốn dĩ không có gì lớn đâu, cô không cần phải như vậy đối tôi khách sáo, không quen.

Cô không nói gì thêm, gặt đầu, quay theo phía sau Lăng Thanh, anh tự nhiên nắm tay cô kéo đi ngay lập tức, Ưu Tĩnh Tập thì quay lại công việc, xem như này giờ chỉ dành thời gian suy ngẫm một chút, chưa có ai đến hay việc gì phát sinh.

Nan Hy thực ngày càng thấy Lăng Thanh dễ mến, rất vui tính.

- Lăng Thanh, hôm nay cảm ơn anh.

Tay cũng vô thức giặt khỏi, mắt lơ đãng không dám nhìn nam nhân trước mặt.

- Không có gì, là do Tích Lăng làm cô bị thương, chúng tôi phải có trách nhiệm bảo vệ cô như trong hợp đồng đúng không?

Lăng Thanh chỉ có cách nói như vậy, dù phủ bỏ tất cả nhưng chỉ còn cách đó, không lẽ anh nói trắng ra là lo lắng cho cô, nhìn như vậy bị thương làm anh ngứa ngứa tay chân, không thể ngoảnh mắt.

- Đúng rồi, cảm ơn Lăng gia có lòng như vậy, tôi rất biết ơn.

Vừa nghe đến hợp đồng Lăng gia thì cô cơ miệng đang cười bỗng cứng lại, thì ra không ai thật lòng muốn quan tâm cô, là cô lúc đầu nghĩ nhiều rồi. Cô cứ ngờ...haizzz. Cô không có ép Lăng gia quan tâm cô nên nhận quan tâm này cũng thấy khách sáo.

Quãng đường ngồi trên xe, vẻ mặt âm ỉ, không có cao hứng như ban đầu, càng là không nói gì cả làm Lăng Thanh cảm thấy có lỗi, cứ lâu lâu lại lén nhìn sắc mặt cô thay đổi.

- Thiên Thiên, lâu rồi chúng ta không ăn cơm cùng nhau từ lúc em hết bệnh rời giường đến nay, hay ta cùng...

Nan Hy cướp lời.

- Không được rồi, Tích Lăng dặn tôi nay anh ấy trở về sớm, em ở nhà chuẩn bị cùng ăn.

Cô biết cô nói lời này, Lăng Thanh nhất định sẽ không làm khó dễ.

- Con bé này, lấy chồng lại quên anh em.

Lăng Thanh trêu vài câu, lại thăm vỗ ghế Tàn Tang ý bảo dời hướng đến Cẩm Viên. Cô thăm thẳm vọng, phải anh cố ý không xem lời từ chối cô thì hay. Là cô nữ nhân sao có thể tùy ý chấp thuận đâu.

Đến Cẩm Viên, cô nhìn vào sân, vẫn không thấy xe hán nhưng không tin tưởng, lúc trước trở về cũng đâu thấy xe nhưng hán có sự hiện diện. À quên, Nan Hy còn phải trả lại áo cho Ưu Tình Tập. Cô đưa cho Lăng Thanh có vẻ nhanh hơn vì có vẻ Lăng Thanh cùng Ưu Tình Tập quen biết nhau, mối quan hệ khá tốt mới đùa vui vẻ như vậy không kiêng dè.

Nhớ lại, liền nắm lấy tay Lăng Thanh, anh con mắt nghi hoặc nhìn mày nhìn nơi hai tay tiếp xúc, cô cũng chợt giật mình, nhanh chóng thả ra, ngại ngùng nhìn vào mắt anh, cô dù gì nói ra chuyện này thì có hơi xấu hổ.

- Lăng Thanh, em...em muốn nhờ anh trả áo lại cho Ưu tiên sinh giúp.

- Áo? Em cùng Ưu Tình Tập có gặp qua?

Cô nói ra liền đoán được chắc chắn Lăng Thanh sẽ thắc mắc mà vặn hỏi, cô cũng không muốn mang gánh nặng nghi hoặc bên mình cho nên rất nhiệt tình giải thích đầu đuôi rõ ràng, không chút tránh né. Lăng Thanh hiểu ra thì trầm ngâm, giây sau cô liền hồi hận, thà cô tự trả còn nhanh hơn nhỉ? Là cô gây rắc rối hơn rồi.

- Thôi...chắc không cần gấp gáp, để em tự...

Lăng Thanh không đợi cô nói hết, liền nhảy vào giành lời trước, xua tay.

- Không không, để anh. Anh là tối nay cùng Ưu Tình Tập có hẹn, sẽ rất thuận tiện đường.

Cô cũng không nói gì thêm. Đợi xe dừng bánh, cô hiện tại cũng không biết chiếc áo đó ở đâu, lén la lén lúc chạy ừa vào, nhìn quanh là không thấy hán liền thở phào, thực ra hán đã bay Pháp ba giờ trước.

Cô không hề biết chuyện này, thậm chí còn tưởng hán lẫn quần ở Tích thị say mê văn kiện.

Cô mau mau gọi hầu nhân, miêu tả lại ngày hôm đó như thế nào, nói lẫn quần nhiều chuyện một hồi, may rủi có người nhớ ra, liền chạy đi lấy cho cô nhưng là tìm kiếm rất tốn thời gian. Ngồi đợi mà cứ hồi hộp ngóng ra cửa, sợ Lăng Thanh đợi lâu, cô vói cổ hỏi thêm lần nữa, rốt cuộc hầu nhân cũng tìm ra, đứng trên lầu giờ áo lơ lửng hỏi cô, cô nhìn thấy mừng rỡ, liền bảo hầu nhân xuống, hầu nhân sợ vô lễ với cô nên không dám, chạy một mạch xuống thờ phỉ phò, trao tận hai tay đưa cô.

Cô tính bảo không cần đổi cô như vậy nhưng lại lẩn nhủ khó mở miệng.

- Nhờ anh nha.

Lăng Thanh nhìn dung nhan mỹ mạo cô lâu một chút, vì không thể lúc nào cũng gặp cô thường xuyên được. Cô bắt gặp được ánh mắt Lăng Thanh nóng rực, cô xấu hổ tránh đi.

Lăng Thanh nhìn xung quanh, thực không có ai, mới cẩn thận bước lên một bước gần cô hơn, cô tim đập mạnh thỉnh thoảng nhìn nam nhân tuần tú ngày càng gần bản thân, cô vô thức lùi một bước. Cô thắc mắc Lăng Thanh hôm nay có hơi khác lạ.

- Lục tiểu thư, tạm biệt.

Đến khi cô nghe rõ lời nào, cô liền hiểu ra, Lăng Thanh là đang muốn bảo vệ cô. Sợ ai đó sẽ nghe thấy, cô sẽ bị lung lay khó dễ.

- Lăng Thanh...

Chỉ là cô vừa gọi anh, anh liền quay lưng bỏ đi. Cô một bụng tuyệt vọng nhìn Lăng Thanh lên xe rồi đi.

Xoay người.



- *Này, hôm nay Tích Lãng sẽ trở về ăn cơm, các người chuẩn bị giúp tôi thức ăn cẩn thận...*

Hầu nhân nào nghe qua cũng một mặt ngạc nhiên nhìn, hầu nhân nhỏ buộc miệng thốt lên

- *Phu nhân, là chủ nhân ba giờ trước đã đột ngột bay Pháp giải quyết việc rồi ạ, không cần đợi, chủ nhân còn dặn...*

Không hiểu sao nghe lời này, khoe môi cô đang cười tự dưng cứng lại, sao có thể như vậy? Cô song song đó tức giận thờ hồng học, đầu mũi cô đỏ ửng muốn khóc.

- *Anh ấy nói, tôi sẽ trở về mà... có phải tôi không nói như vậy, tôi liền không biết anh ấy đã đi rồi không? Các người...*

Tích Lãng ngồi xoay ghế mệt nhọc. Là Mộ Phi nhìn thấy như vậy cũng buồn rầu theo. Hắn cứ ngồi ngẩn như vậy, văn kiện trên tay theo hướng gió thổi đi thổi lại cũng không làm sao nhuyển tâm trí chút nào.

- *Này nếu bạn gái cậu như không muốn nhìn thấy cậu nữa thì cậu sẽ thế nào? Ý tôi là hai người giận nhau.*

Bỗng hắn lên tiếng, lời như có như không quan tâm nhưng là rất để tâm câu trả lời Mộ Phi. anh ngẩn ra vài giây, chả hiểu hắn hỏi vậy là có ý gì đây? Trước đây chuyện tình trường, chưa bao giờ hỏi han. Mộ Phi cũng cần thời gian suy nghĩ đã. Nhưng là anh làm việc với Tích Lãng, là không có khái niệm thời gian chần chừ, cho nên là nháy mắt trả lời liền.

- *Chủ nhân, lúc đó, nếu như là tôi, tôi sẽ trốn khỏi mắt cô ấy, đợi khi cô ấy nguôi giận thì quay trở lại, thế nào trong thời gian đó cũng thấy thoải mái một chút vì không bị quấy rầy. Nhưng mà, chủ nhân, tôi còn chưa có người yêu, tôi chỉ nhận xét khách quan.*

Hắn liếc mắt, liền cho đó là đúng, tin trời chết, tuần trước hắn nhận tin một nhánh nhỏ ở Pháp có vấn đề đàm phán trong một văn kiện quan trọng, gửi thông báo, hắn phải đến đó lập tức nhưng còn nhân nhá chưa có quyết định, nay nghe vậy, có thể đi ngay rồi. Hắn nhìn vào khoảng không, nghe xong không có biểu cảm hay hành động nào mà là trực tiếp gọi về Cẩm Viên.

- *Phu nhân có nhà không?*

- *Thưa chủ nhân, ban này Lãng đại thiếu gia vừa đón phu nhân ra ngoài kiểm tra sức khoẻ.*

- *Phu nhân không khoẻ chỗ nào? Cô ấy lại ngã sao?*

Hắn nghe vậy tức giận, hỏi vặn lại hầu nhân, là hầu nhân như thế nào chăm sóc cô mà lại để trong người không khoẻ?

- *Thưa chủ nhân, không phải ngã đâu ạ, lúc trưa phu nhân vẫn ngồi đọc sách như bình thường, đến khi Hoa Hoa mang trà ra, phu nhân bảo mệt nên Hoa Hoa dìu phu nhân lên phòng là ngủ một giấc đến khi Lãng đại thiếu gia đến.*

Hầu nhân nghe giọng điệu Tích Lãng mà đoán già đoán non, hắn đang như con hổ động rừng đáng sợ, giọng điệu giải thích của hầu nhân run rẩy hoàn toàn, như muốn nói không nên lời nhưng là không dám như vậy.

- *Được rồi, đợi khi cô ấy về, nhớ bảo phải ngâm chân bằng nước ấm trước khi đi ngủ, tôi có việc đột xuất bay đến Pháp một chuyến, vắng vài hôm.*

- *Vâng chủ nhân, đều như lời dặn mà làm ạ.*

Hắn cúp máy trực tiếp đánh máy thông báo qua bên kia, bên đây sai Mộ Phi đặt vé máy bay, liền đi ngay. Nghĩ đến việc Nan Hy không muốn gặp hắn thì càng muốn đi nhanh, cho là Mộ Phi ý kiến hay.

Cô buồn rầu, là cô nên trách, là hắn không nói lời nào với cô.

Đến tối, cô không ăn gì vào bụng, cứ để bụng trống rỗng lên giường, hầu nhân mang chậu nước ấm vào, cô cũng không đếm xỉa đến, cứ như vậy nằm nhìn ra cửa sổ vô định.

Căn môi rồi lại buông ra, trần trở đến tối vẫn không có ngủ được đâu. Rất muốn nghe hắn nói thế nào. Là cô không nhịn được, tay nhanh hơn não, lần đầu tiên gọi vào số của hắn, là cô lúc trước âm thầm lưu vào điện thoại Lãng Khấu Thiên rồi giấu nhẹm, cô biết thế nào cũng cần dùng đến, có khi cũng thuộc lòng rồi.

Tiếng reo rất lâu mới có người nhận máy, cô căng thẳng, mồ hôi lạnh rơi ướt trán, lúc hắn chưa nhận máy, có vô vàn điều muốn nói, muốn trách cứ nhưng đến khi nghe giọng trả lời ồm ồm bên tai, thì mù mờ không còn gì để tiếp chuyện.

- *Tích...Lãng, là anh đi công tác vài ngày ạ? Sao em chưa nghe gì hết.*

Chỉ nghe bên tai giọng hắn "ừm" gió nhẹ, như có như không, nếu cô không chú tâm thì nhất định sẽ không nghe được đâu. Biết hắn chắc chắn không rảnh rồi để trả lời nhưng là cô im lặng lúc lâu, hắn cũng không có trách hay cúp máy, cứ như vậy đợi cô.

Là hắn lần đầu tiên nhận được điện thoại cô chủ động gọi đến, cũng có chút bất ngờ trong ánh mắt. Nhưng lại nói ra không biết nói gì.

Là hẳn cũng không tin tưởng được hẳn lại nghe theo ý kiến Mộ Phi, bởi hẳn biết anh ta thực không có bạn gái, suốt ngày theo đuổi đam mê hầu hạ thật tốt Tích Lăng hẳn.

- À...ha ha không có gì, anh nhớ nghỉ ngơi cẩn thận là được, giữ gìn sức khỏe, có thể hiện tại chưa quen giờ giấc thay đổi.

Nghe xong, vừa định trả lời, cô lại cúp máy, hẳn thở dốc bức tức, quay sang mắng đồ hết tội lỗi cho Mộ Phi, Mộ Phi không hiểu chuyện, làm rơi xấp tài liệu trên tay không hay vì bị mắng uống phỉ.

- Ý tưởng của cậu, loạn hết, nếu hôm sau còn nói ra ý tưởng nhảm đó đừng trách tôi. Cái gì mà tránh chứ hả?

Đã Mộ Phi từ lúc trước đến nay vẫn không hiểu gì, anh hoàn toàn ngu ngơ, về mặt vô cùng uy khuất mà nhìn Tích Lăng không dám cãi lại. Trong tâm trí kêu gào "Có thể nói cho tôi chuyện gì xảy ra không Chúa ơi!!!"

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài, Anh Thực Không Có Đạo Lý!* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 42: Tuần trăng mật

Gé Vincé E, Marseille.

- Tích Lăng, dự sự kiện lần này, vì lý do gì đó, nếu không anh sẽ không có mặt ở đây đúng không? Hiểu tính anh thế nào mà!!!

Nữ nhân cầm ipad mini bên tay cùng sắp văn kiện đầy giấy tờ, trên người vận lễ phục trang trọng điểm lệ sè rãnh ngực sâu tự tin tinh tế vừa đủ quyến rũ mọi ánh nhìn không quá khiếm nhã, dung nhan mỹ mạo sắc sảo, khoe mắt trái có nốt ruồi nhỏ đáng yêu thập phần.

Khoác vai Tích Lăng đang ngồi ở vị trí chủ trì giữa phòng họp lớn, cả người đồ lên vai rắn chắc, hẳn khuôn mặt không chút biểu cảm, không thèm nhìn nữ nhân quần lấy hẳn, tỏ ra phiền phức ngay mặt tuần tú.

- Ary, đừng chạm vào tôi tùy tiện ý muốn. Tôi đã có vợ.

Đưa tay mạnh mẽ quẳng tay cô.

Lâm Nhiệt Dụ giật mình, nhìn sâu vào mắt hẳn. Chính miệng hẳn thừa nhận? Thể hiện hẳn rất coi trọng nữ nhân kia, là hẳn thực tình yêu cưới rồi.

- Vậy sao? Lúc trước không chấp nhất sao? Hiện tại có ư? Từ khi nào anh nhỏ mọn như vậy hả? Khó khăn mới gặp anh một lần, nay lại như vậy, Lăng Lăng đáng ghét.

- Cô học đâu ra trò mèo của Ngô Kỳ Phong vậy hả?

Hẳn một nước bỏ đi, hại Lâm Nhược Dụ chạy theo nấn nỉ gây lười, sợ hẳn sẽ bỏ về ngay lập tức. Là cô đang chọc tức hẳn, hẳn mà bỏ về như hôm trước thì chính Cô phải là người bay theo mà mang hẳn trở lại, nếu không sẽ trở thành tội đồ của nhân loại a~~

Lâm Nhược Dụ một mặt hốt hoảng.

- Tích Lăng, anh đừng như vậy đối nữ nhân như em mới đúng, anh như vậy không thích em liền không làm mà, thế, em thế này...đứng lại đi...

Đi đến nửa đường, hẳn vô tình gặp Liên Lâm vừa nhìn thấy hẳn anh tuần thân ảnh sừng sững trước mắt liền sợ hãi nhanh chóng xoay người chạy trốn, hẳn cũng không có tâm trạng để ý nhưng là dừng bước một chút làm Lâm Nhược Dụ đuổi kịp.

Cô vỗ vai Tích Lăng, thờ phỉ phò, hít sâu một hơi lấy sức nói tiếp nhưng vẫn quần lấy như thường lệ, không xem lại lời nói ban nãy.

- Là cô ta vẫn còn tương tư anh đó, thế nào? Đạo này được Auth để ý cho nên trang diện một chút, xinh đẹp hơn nhiều, vậy anh có thay đổi suy nghĩ...

- Cô...muốn tôi cắt lười cô không? Hay đá khỏi Tích thị?

- Không có, tuyệt đối không. Em biết anh không tàn nhẫn như vậy mà, ha ha. Một bước thành công, ha ha, chúng ta mã đáo thành công nha...ha ha cùng nhau...ha ha...

Không còn dám ở lại nữa, vừa lùi vừa nhìn Tích Lăng mặt mày u ám, hại sau lưng bồn cây tránh không kịp, tính trượt chân thì lại nhanh chóng đỡ kịp bản thân nên không có làm mất mặt. Mặt mày xinh đẹp tái xanh tái mét biến mất.

Hẳn phiền phức, là do Lâm Nhược Dụ đối hẳn không tỷ nghiêm túc cho nên ai trong công ty cũng thăm bàn tán cô lên giường hẳn chắc chắn có, thấy rõ

không công bằng ở chuyện đối xử nhân sự.

Nhớ lại, nhìn cô, trong tâm trí hần lại xuất hiện hình ảnh Lục Nan Hy như mèo rụt đuôi trước hần, hoàn toàn khác biệt Lâm Nhượng Dự. Hần vô thức lấy điện thoại, tay nhấn gọi ngay Cẩm Viên, là sợ hiện tại trời tối chắc hần ai cũng ngủ rồi nhưng vẫn muốn thử, ai ngờ, vẫn được nhắc máy.

- *Chủ nhân, từ khi nghe người đi, phu nhân cứ tồn sức ngồi ngoài vườn nhìn cổng lớn chờ đến tối mịch, mắt mở không lên mới chịu trở về giường.*

Nghe giọng hầu nhân có vẻ muốn khóc, nước nở trong điện thoại làm hần nóng lòng. Một mặt nhăn nhó, một mặt gấp gáp. Mộ Phi từ bên trong ra đi đến, vừa định mở miệng thông báo hần buổi họp bắt đầu, đây là buổi họp cố đông rất quan trọng, Mộ Phi không dám sơ suất, nay nghe lời hần nói, anh nổi tiếng lãnh đạm cũng phải hoảng hốt.

- *Mau đặt vé máy bay trở về ngay.*

- *Tích tổng, có gì hiểu lầm không? Chúng ta đang...*

- *Mau đi, cảm nhiều lời.*

Mộ Phi dù vậy vẫn nghe theo lời chủ tử bảo, liền cầm ipad tra thời gian vé, nhận thấy không có vé hôm nay mà dời hôm sau, đưa qua hần, hần mày kiếm nhần lại một đường xanh đỏ.

- *Gọi phi cơ riêng đến.*

- *Tích tổng, gọi phi cơ riêng cũng cần thời gian...hay xem xét lại buổi họp thế nào được không?*

- *Có lẽ lời tôi không đủ giá trị nữa?*

Hần nhìn chằm chằm Mộ Phi, suy ngẫm nhìn khoảng không. Lâm Nhượng Dự căng thẳng nhìn mọi người, từ "mặt lớn mặt nhỏ" đại diện, cười một cái yêu kiều, đẩy đà ra ngoài. Vén lễ phục cao mà chạy đến bên hần đứng ở hành lang dài vợi vãi, giày cao gót nện xuống gạch men trắng sang trọng "cạch...cạch..." đủ thấy sự khẩn cấp vợi vãi.

- *Tích Lăng, là mọi người đang đợi anh, là bắt đầu thời gian chính họp rồi, đừng làm khó....*

Warning!!!

Cấp bách rồi, Tích Lăng chính là đang cần thời gian bình tĩnh lại, cảm giác dường như hần không còn là hần nữa, tại sao phải trở về liền? Hiện tại bị cái gì tác động? Hần đã thực sự buông bỏ mà thích cô thật rồi?

Hần nhất định không thể như vậy, liền một bước xoay người, trở lại phòng họp, kéo theo Lâm Nhượng Dự cùng Mộ Phi trán ướt đầm mồ hôi.

- *Không cần nữa, tôi lịch đều bỏ hết thấy, ở lại thêm 5 ngày.*

Song song đó, vẫn lờ mờ mắt cảnh cáo Mộ Phi, ý rằng nếu còn dám không nghe lời hần lần sau thì đừng có trách.

Hả??

Cả hai phía sau đều như mới trải qua cơn mưa ngẫu, nay lại đến nắng cực gắt, là chẳng hiểu hần rốt cuộc thực tâm muốn ở lại hay là muốn trở về nhưng hiện tại việc họp quan trọng hơn cho nên không thắc mắc thêm, tránh mất thời giờ là vàng là bạc.

Tan họp.

Do tâm trạng bức bối không thôi, liền một mực đi thẳng không quay đầu ra khỏi công ty. Lên xe đến đón, một bước đến khách sạn nghỉ ngơi, ngoài ra không mở miệng nói một lời nào khác, cả Mộ Phi cũng bị bỏ lại, cảm vận đi theo hay xuất hiện trước mặt tránh phiền phức.

Mộ Phi là thắc mắc; làm sai điều gì mà hần lại như vậy không muốn nhìn đến? Dù đi theo đã lâu nhưng hần hi vọng vô thường vẫn là đoán không có ra.

Nan Hy nằm trên giường rảnh rỗi quá mức, nóng nẩy, bước ra sân thượng cũng không có mát hơn, âm thầm đi xuống hoa viên mà ngồi đấy hóng gió, cứ tiện mắt lại nhìn ra cửa như cũ đợi hần; là vô thức. Đây là trong mắt hầu nhân cô đang đau khổ đợi chờ một thứ gì đó xa xôi, vì giận dữ sự việc hồi chiều mà hiện tại không thể ngủ yên được.

Nhưng mà càng ngồi càng lạnh, hầu nhân thấy cô vẫn ngồi đó thì mang áo khoác dày ra phủ khắp người, còn có mang trà gừng đun thần tốc.

Còn quân gia thì nói chuyện với hần, cứ lo lắng vô cùng, là sợ cô bệnh, người đầu tiên tra cứu sẽ là bà, với lại nhìn cô nhỏ bé như vậy, gió thổi cũng muốn bay đi, vậy sao có thể chịu nổi lạnh lẽo sương xuống như vậy, có nhiều hầu nhân khuyên can vẫn không chịu vào trong, làm ai nấy hú hồn hú vía một phen.

Hầu nhân nhỏ ngồi chồm hổm bên cạnh, quay lên nhìn cô chu môi, về mặt ụy khuất.

*"Uy, phu nhân, sương xuống người sẽ bệnh mất, xin người đỡ, vào trong đi mà... cả em cũng buồn ngủ lắm rồi, phu nhân còn thức thì sao em dám ngủ đâu...phu nhân mà bệnh thì chủ nhân sẽ lo lắm, phu nhân mau vào trong đi thôi, cô mà bệnh thì chủ nhân lo lắng lắm."*

Hầu nhân nhỏ còn phụ đạo run rẩy nhẹ, cô là ai cũng biết, rất ngại làm phiền người khác, là hầu nhân nhỏ đánh trúng tâm lý, thực chất cô không có xem mình hơn mọi người, xem là phu nhân kiêu ngạo cho nên ai cũng đều rất mến yêu, ngoài mặt vui cười lễ phép, trong lòng càng thoải mái.

Cô nhìn thấy hầu nhân nhỏ run lấy bầy thì chớp mắt vài cái đi vào nhà. Hầu nhân nhỏ thở phào một cái, chạy theo phía sau lạch bạch trên nền đá men trắng tạo hình đường nét kim tự tháp.

Trở lại giường, dường như hóng gió man mát cho nên dễ đi vào giấc ngủ hơn, mới nằm xuống liền ngáp một cái, cảm giác dễ chịu rất nhiều. Nhìn cô nữ nhân nhỏ giữa gian phòng lớn, trống trải vô cùng. Nỗi nhớ lấp đầy, tâm sự bay bổng ngổn ngang, là hấn mới không nhìn thấy một ngày trời.

Cô đơn, dù mí mắt mở không nổi nữa nhưng nước mắt lại chảy ra không ngừng được. Dù hấn ở gần bên chỉ có day nghiêng hành hạ nhưng ít nhất cô không có cảm giác, tối đến chỉ có một mình hoang vu, không ai nằm cạnh trống trải bên ngoài, trống rỗng bên trong.

Chợt, giữa một trời yên ắng, điện thoại cô reo liên mạch, có chút giật mình, nhanh chóng bắt máy không chần chừ.

- Muốn làm loạn sao hả?

Giọng nói bên tai làm Nan Hy khoé môi tự động cong lên. Dù không có mang thiện ý nhưng đủ làm cô vui vẻ. Cô có lẽ không nhận ra, từ lúc không còn gì cả, cô dần trở nên bị động, lệ thuộc.

- Em đâu có ý đồ...

-Tôi sẽ ở lại 5 ngày, trong những ngày này, tôi mà còn nghe cô bỏ bữa hay thức khuya đến tối mịch thì cô không xong đâu.

Hấn giọng điệu xen lẫn tức giận làm cô ngày càng ảm áp, nước mắt chảy từ nãy giờ cũng không có ngừng, hít mũi vô thức, sợ hãi bật lại âm loa của điện thoại nhưng là hấn đã nghe rồi, hấn biết cô đang khóc ở bên kia đầu dây. Hấn day nghiêng, bàn tay nắm chặt, nhìn bầu trời xanh ngoài kia thờ dài.

Có chút xiêu lòng nhẹ.

- À...ba tôi la mắng, muốn tôi mang cô đi tuần trăng mật gì đó, chúng ta phải đóng kịch cho chuẩn, ngày mai sớm thu dọn hành lý, sẽ có người đón cô đến sân bay, đến đây.

Cô quên mất bản thân đang khóc lóc, buông tay ra, vui vẻ giọng điệu ghen ngào.

- Thật không? Là ba nói thật à?

- Là cô nghi ngờ tôi lời nói không còn tin tưởng được?

Tích Lăng liền một cái tắt cuộc gọi, miệng mắng lầm bầm mèo phiền mít ưót, còn cô vui vẻ đến độ quên hết thấy buồn bã. Chỉ một lòng một dạ nghĩ đến Pháp, quên cả việc buồn ngủ muốn chết, thức tỉnh. Chạy đi lục lọi quần áo bản thân mà mang bỏ vào vali. Là cô thấy vali chứa rất nhiều ảnh thẻ hay giấy tờ tùy thân, cô không biết cất ở chỗ nào, chỉ có nghĩ đơn giản là tìm một ngăn ẩn rồi nhét vào thực gọn là ok.

Là cô đã có nghĩ đến, đến lúc bị phát hiện thì làm sao? Có lúc nào đó bản thân sẽ bị hấn phát hiện không phải Lăng Khẩu Thiên, cô rất tò mò, hấn sẽ thế nào đối cô? Nhưng hy vọng, hấn chừng nào không nhận ra, cô còn có cơ hội ở bên hấn chừng ấy.

Nhưng nghĩ lại, phải dùng visa và passport thế nào đây?

Nghĩ đến liền xanh mặt, Nan Hy nhắc điện thoại cầu cứu Tiểu A.

Tiểu A rớt cuộc không mắng cô tối khuya tối mịch làm phiền, mau chóng giải quyết giúp mọi thứ nhanh gọn. Cô khoái chí, chìa tay lên, búng tay một cái kêu lớn.

Trước khi vào sân bay, Nan Hy nhìn Tiểu A thật lâu, thật sự cô rất cảm kích nhưng cô biết Tiểu A chỉ làm vì trách nhiệm anh nên làm, nên cô cảm ơn vì ân công riêng thì có vấn đề không?

Quay đi không nói lời nào.

26 tiếng sau, đáp xuống sân bay, cô đứng là lần nào lên máy bay xuống cũng say sẩm mặt mày, nhớ lại lần đầu tiên, cả tiếp viên trực riêng bên cạnh vì quá nôn, thực thất vọng bản thân hết sức nói.

Nghĩ lại, đúng là hết chỗ nói, càng không nói đến tự tôn ở đâu. Là nữ nhân mà lại chạy theo nam nhân đến tận Pháp, mặt mũi xem như xong.

Đâu có phải nam nhân xa lạ, là chồng cô nha!!!

Vừa nhận ra liền Mộ Phi cùng hai nữ nhân bên cạnh, cô không còn tâm trạng nhìn đến cảnh ngoài kia nữa, ngoác tay đến, phía sau có một nam nhân nghi hoặc đi đến xách vali, cô nhấn nhó kiên quyết không đưa, Mộ Phi liền chạy đến giải quyết, thực không chịu nổi cô ôm khư khư hành lý không buông như

sợ người xấu lừa đảo.

Dẫn Nan Hy ra đến xe, cẩn thận cho cô uống nước trấn tĩnh, mở cửa thấy hân yên vị bên trong, như liều thuốc an thần, không còn đau đầu nữa, mà thay bằng cảm giác lâng lâng không chân thật, Tích Lăng tay cầm tạp chí lật tới lật lui. Cô thừa biết hân là không có chủ tâm đọc sách, ý chính là muốn làm ngơ trước mặt, đã vậy cô liền nhảy lên xe, ôm chầm chầm lấy hân, cứng nhắc người, tròng mắt, cũng không có kháng cự gì, mặc cô ôm lấy chỉ có gương mặt hân là nguy hiểm nhìn vào mắt cô đánh đổ sự tự tin, miễn nhiễm sự mạnh mẽ trào dâng.

- Tôi đã nói là...

- Anh...em mang tâm trạng buồn bã khi anh đi...gặp lại anh cũng không cho vợ mình một cái ôm sao?

Tích Lăng găm giữ im lặng, là lần đầu tiên thấy Nan Hy như vậy.

Trong khi đó, Mộ Phi cùng Lâm Nhược Dụ và Hàn Ý Nhi kinh ngạc, là hân thật sự đầu hàng kìa. Chưa lần nào cả ba thấy hân dễ thuần phục và ngoan ngoãn như vậy.

Hàn Ý Nhi vỗ vai Mộ Phi, đánh mắt qua lại, ý hỏi thật sao?

Mộ Phi khuôn mặt cực kỳ nghiêm trọng, nhẹ gật đầu, lại không tin bản thân đã gật đầu, liền gật lại thực mãnh liệt.

Trái lại, Lâm Nhược Dụ lại tỉnh như không, thì ra hân từ chối Lâm Nhược Dụ là vì cô, cô rõ ràng theo Lâm Nhược Dụ nhìn sơ qua, là nữ nhân mỹ mạo nhưng lại rất không bắt mắt, Lâm Nhược Dụ không cam tâm, ánh mắt viên đạn nhìn cô tươi cười. Liên khoác tay Hàn Ý Nhi cùng bảo Mộ Phi đã đến thời gian xuất phát.

Cô định đùa một chút nhưng là nhìn đến Mộ Phi đang nhìn chăm chăm cô, cô ngại ngùng, đồ mặt cực kỳ liền buông hân nhưng ngược lại hân nhìn ra, không muốn buông tha cô, cô không cho hân mặt mũi, hân tuyệt cũng không cho cô mặt mũi.

- Ngồi yên, nhúc nhích loạn, tôi liền ăn cô tại chỗ này, tôi không ngại đâu.

Đồ vô si.

Cô sợ sệt nắm chặt vật áo somi mỏng tênh, ánh mắt nghịch ngợm ban nãy mau chóng thay bằng quang lệ, xấu hổ mà gục vào vai hân trốn tránh.

Hân có chút động lòng, là cô bộ dạng như con mèo con cuộn người vào hân, với gương mặt tinh tú cô đang đồ ừng đáng yêu, mùi hương dễ chịu từ cô khiến hân như mê hoặc, người hân dần nóng lên, không thể kìm chế nổi, tay cứ nắm chặt thành nắm đấm.

"Thỏ mà lại thích thú đóng vai hổ chế ngự."

Hân nói xong, găm lấy cần cổ cô ngọt ngào, cô nẩy người một cái, tay ôm hân phía sau nắm chặt áo hân, cố gắng chịu đựng không phát tiếng rên.

Xe lăn bánh, trong xe chỉ có Mộ Phi. Cô cứ sợ Mộ Phi phát hiện cho nên nép mình hết sức vào hân.

Hân gặm thỏa thích, gây ra rất nhiều vết ân ái, cô sợ hãi, biết làm sao giấu được đâu, muốn hân dừng lại thì cũng không có khả năng.

- Ừm...ừm...đau...aa..ừm...anh...nhẹ nhàng....

- Suyt. Em muốn tên kia nhìn thấy thì cứ việc hân học lớn tiếng, tôi không cưỡng cầu bất cứ thứ gì đâu.

Hân cười tươi, phúc hắc vô cùng, quay trở lại giày vò cô bằng cách găm xuống vùng trên ngực một chỗ. Cô càng tê dại, không trụ được nữa mà dựa vào hân hoàn toàn.

Áo somi cô cứ dần cúc cởi ra dần hết, cô xám xị mặt mày, phối hợp với hân ngày càng thành thực, không dám làm trái lại.

Cô là nữ nhân cực nhạy cảm, chỉ cần một cái chạm đầu ngón tay nhẹ, cô cũng vẫn có thể phát hiện ra được, lưỡi hân dần xuống rãnh ngực, cô thờ dốt từng đợt một môi, vì cố gắng chế trụ tiếng rên và xem chừng Mộ Phi với tâm trạng thấp thỏm mà cô tưởng tượng bản thân như già đi 10 tuổi. Đã vậy hân còn lâu lâu liếc nhìn cô thách thức.

- Hay...ừm...hay chúng ta làm sau đi...a....được không? Ở đây...ừm...ừm...quả thực...không phù hợp.

Cô đưa tay đẩy ngực hân, chồm đến tai hân mà thì thầm như kiến nhỏ, hân vô lại lắc đầu.

- Em như vậy là nghĩ đến anh, không...không có nói suông, là nhằm khi Mộ Phi xoay người, liền thấy anh và em không đứng đắn, là em giữ thể diện cho anh với lại...aaa...đời đã...với lại Mộ Phi sẽ nhìn thấy em không vận áo chỉnh tề...

Hân dừng lại hết thấy, trầm ngâm một chút, bộ mặt hân cô nhìn như thể sợ người khác cướp đi đồ đặc của mình, cô muốn phì cười nhưng hiện tại phải đóng vai nghiêm túc cho nên không có dám. Hân liền buông cô sang ghế bên cạnh, cô cảm giác như vừa thoát chết xong, đưa tay tốc độ nhanh nhất gài cúc áo, rồi như không có chuyện gì mà nhìn ra ngoài cửa sổ nhưng nhịp tim cô lại không thể che dấu, nó đập thành thịch như muốn thoát ra ngoài luôn rồi.

Là im lặng quá mức, cô sợ hẳn sẽ nghe thấy, liền đưa tay lên mà đè mạnh, vẫn không ăn nhằm gì. Chỉ còn cách...

- *Chúng ta đang đi đâu nhỉ? Ha ha đi đâu ta?*

Tích Lăng nhếch mép, hẳn còn không nhìn ra cô làm gì? Cô cần phải che giấu bằng cách ngu xuẩn như vậy.

Quả thực chỉ có tiểu yêu tinh của hắn là đáng yêu nhất.

Trong đầu vừa xuất hiện suy nghĩ như vậy, hắn liền lạnh trở lại, tăng hắng một tiếng, phủ nhận.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài, Anh Thực Không Có Đạo Lý!* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

## Chương 43: Một chút tin tức Lăng Khẩu Thiên

- Tiểu A, Lăng Thanh vừa thông báo, phát hiện một người hệt như Lăng Khẩu Thiên ở Pháp, xem xem, con bé có phải không? Mau đi xem sao.

Tiểu A nhú mày, là nghĩ đến vừa tiền cô ở sân bay đi Pháp, có phải thám tử tư nhìn ngay cô hay không đây? Dù sao anh cũng vẫn xoay lưng đi xem cho rõ, dù chuyện thế nào cũng vui về chấp nhận.

Nhắc máy, đánh cuộc gọi đến Lăng Thanh, thay vào đó Lăng Mạc lại trả lời, giọng điệu hai người vô cùng vui mừng xen lẫn vội vã, nói như muốn cuốn lười vào nhau. Nhưng nhìn Lăng Thanh, có vẻ vừa vui vừa buồn thì đúng hơn.

- Tiểu A, thực sự là Lăng Khẩu Thiên rồi, em ấy đang len lén mua đồ ở cửa hàng tiện lợi Vincé I. Không nhầm rồi, nhưng chỉ là tấm ảnh mơ hồ, thám tử tư lại lỡ mất dấu, nhưng đây cũng là manh mối lớn rồi.

Tiểu A nghe qua ngạc nhiên, là trùng hợp vậy sao? Anh về mặt cũng có chút thoáng buồn y như Lăng Thanh. Có vẻ thời gian qua giúp đỡ hỗ trợ cô, ít nhất cũng nên một chút, nay thời gian tìm thấy Lăng Khẩu Thiên sớm hơn dự kiến làm anh cảm thấy hụt hẫng một phen. Là trước đó còn thăm chuẩn bị thêm hợp đồng để tặng hạn kỉ của cô vì nghĩ sẽ chẳng thể tìm được Lăng Khẩu Thiên đâu.

- Được, tôi sẽ đến Lăng thị ngay lập tức.

Cô theo sau Mộ Phi. Vào khách sạn nơi nghỉ của Tích Lăng. Hẳn bận việc đã đi trước rồi, chỉ còn cô cùng hành lý cần sắp xếp lại. Sau khi vào phòng, Mộ Phi cũng rời đi.

Là cô nhìn ra khách sạn này quá sang trọng đi, khiến không dám đặt chân vào vì sợ làm bẩn nền nhà bóng loáng. Chắc hẳn rất đắt đỏ nhưng lại là rất đắt khách, phòng nào cũng đầy. Cô có chút ngại ngùng vì sợ nhìn bản thân bề ngoài quê mùa không phù hợp với nơi như thế này.

Lục Nan Hy lắc đầu, đem đồ đạc ra mà treo vào móc gọn gàng, nhìn vest bên cạnh, là tầm 5 đến 6 bộ đấy nhưng toàn là đen một loạt. Cô thắc mắc, hẳn mua đắt như vậy lãng phí tiền mà chỉ mua một màu thế này nhằm chán, rốt cuộc sẽ không bao giờ hiểu được những người có tiền, tiêu tiền kỳ lạ đến thế nào.

Còn vali thì đặt ở góc phòng, thở phào một cái, ngã ngào ra nệm mà thiếp đi ngay lập tức vì cô cảm nhận được lưng bản thân như sắp gãy làm hai rồi. Suốt 26 tiếng không có chợp mắt, lại không có chút buồn ngủ càng khiến cô thấy kỳ lạ nhưng khi vừa đặt đầu xuống gối thì liền ngủ ngay lập tức.

Lăng Mạc bày ra bàn lớn rất nhiều tấm ảnh chụp dính Lăng Khẩu Thiên, rất mờ nhưng có thể nhận ra được là cô. Trong ảnh, cô đội chiếc mũ lưỡi trai che gần hết nửa mặt, vận đồ bình thường không có gì khác biệt người khác nhưng là những người đã từng tiếp xúc qua thì sẽ liền nhận ra ngay cô vì có tật rất lạ, cách biệt người khác là khi xoa tóc, thích đặt tóc phân nửa trong áo, phân nửa ở ngoài mà buộc lên một chút. Chính Tiểu A cũng có hỏi qua, vì sao lại thích như vậy, cô cứ điềm nhiên cười tươi, nói là nhìn rất cool ngẫu với đẹp nhưng ai cũng không hiểu đẹp cái chỗ nào.

Là Lăng Khẩu Thiên đơn giản là vì buộc tóc cao nhưng cô lại lười, buộc hai vòng liền buông ra, khi tóc phân nửa rớt ra, Lăng Khẩu Thiên cũng không để ý mà sửa lại. Là vì nhiều người hỏi nên muốn đùa một phen gây tiếng cười.

- Phải hai ngày sau mới có vé bay đến Pháp.

Tiểu A trầm ngâm, nói lớn rồi lại tiếp tục nhìn kỹ từng bức ảnh. Ban nãy trên xe, là anh có hy vọng, đó là chụp lúc Lục Nan Hy ra khỏi sân bay đi. Sẽ lại mờ mịt về Lăng Khẩu Thiên nhưng không, thực sự là cô thật.

Tiểu A thở dài một cái, nhìn đến Lăng Thanh ủ rũ ở kia, cũng hiểu được phần nào tâm tư. Anh không nói lời nào, khi Lăng Mạc ra khỏi mới đi đến vỗ vai Lăng Thanh, như hai người bạn thân thiết vô cùng, ngồi xuống bên cạnh đó.

- Tổ còn không biết cậu nghĩ gì sao? Là cậu thích cô ấy rồi đúng không?

Lăng Thanh không đổi tư thế, nhìn vào khoảng không vô định. Thật là buồn cười, có người anh trai nào mà tìm được em gái mất tích lại không vui về đâu?

- Thằng nhóc này, hôm nay biết buồn rồi?

Tiểu A mạnh mẽ cười lớn, cặp cò Lăng Thanh, quật mạnh làm anh không muốn đề ý cũng khó.

- Tôi cũng là con người, sao lại không biết buồn vui? Buông ra....cái tên này...cho cậu biết tay...

Rồi, hai người cùng xông vào đấu đá nhau quyết không thua như hai tiểu hải tử năng động năng nổ. Trong lòng cả hai tự biết được, là rất lâu rồi mới được cảm giác vui vẻ như vậy.

Là nhìn cảnh tượng rất buồn cười, hai nam nhân tuần tú, cương nghị bao giờ biến đâu mất rồi -.-

Tần Tang vừa đẩy cửa, nghe ngay tiếng ồn ào cùng tiếng thui đám, va chạm chói tai. Hốt hải nhìn vào, đến cô thường ngày là nghiêm túc lại không chịu nổi cảnh này, khoe miệng giật giật, tay cầm văn kiện che lại nửa mặt.

3h.

Lục Nan Hy cảm giác có người đang ôm chầm phía sau, cô nhú mảy, thấp thòem lo sợ, lại còn mùi rượu nồng nặc, thăm mớ mắt, lim dim nhìn ra được là Tích Lăng, mắt nhắm chặt, tay mạnh mẽ ôm ngang eo cô. Cô cố vùng khỏi thực nhẹ nhàng nhưng là bất khả kháng.

- Tích Lăng..... anh....có nghe em nói?

Cô chỉ muốn thử hán có nghe hay không thôi. Nhưng đúng là hán vẫn thờ đều đều, không hay không biết. Mặc cô cứ nhẹ gọi từng đợt như vậy.

Cô yên tâm một chút, cả gan hơn ngày thường, hôn lên má hán thật chậm rãi. Là tay hán đặt eo cô không có dời hay biết gì, thờ phào, cô cười nhẹ một cái.

Lại hôn bên má còn lại, tay chạm từng đường nét trên khuôn mặt tuần tú không thể cưỡng. Tay còn lại ôm lấy hán, siết chặt, cũng không muốn buông. Cô bỗng dưng có linh cảm không tốt. Càng sợ hãi ôm trong lòng.

Lát sau lại nhẹ hôn lên môi hán, mắt hán, mũi hán. Cô muốn hán nơi nào cô cũng hôn qua, nơi nào cũng có môi cô lướt qua. Bỗng bật cười ngây ngô như đứa con nít, là cảm thấy bản thân biến thái quá mức. Dù biết hán không có hay biết nhưng cô vẫn trông chừng hán xem hán có nhất cử nhất động hay không? Có lẽ quen rồi, quen hán nhảy, hán mắng, bài xích.

Cô thiết nghĩ, Tích Lăng khi ngủ, ngoan như vậy, cả gương mặt tuần dật kia cũng không còn lãnh đạm, hiền hoà hơn rất nhiều. Là cô trước đó nghĩ sai. Cô nhớ hán nói tuần trắng mặt, dù là cha hán bắt buộc nhưng cô cũng không có lý do nào buồn bã mà ngược lại, cô cười ngọt ngào không che dấu.

Không cần hán làm gì nhiều, ở bên hán tự giác cô tim đập, hồi hộp, không thể diễn tả, vì không thể điều khiển được nhịp thở mà ngực phập phồng khó che dấu.

- Em thích anh.

Cô chỉ thích thôi, chắc không sao đâu?

"Em rất thích Nhật, là nơi rất thoải mái, rất thoải mái. Còn có thể ngắm hoa đào, rất xinh đẹp. Nhưng nay lại thấy, Pháp xinh đẹp hơn nhiều, xứ sở hạnh phúc mà, chỉ cần có anh; em liền thích. Liền cảm thấy nơi đó thoải mái ngay, thoải mái nhất luôn.

- Tiếc quá, chỉ có thể nói với anh lúc anh không biết gì.

Cô nắm chặt bàn tay đến ửng đỏ, lấy dũng khí nói ra điều cô sắp nói, mắt đặt đến khuôn mặt hán không dời đi nơi khác, vẻ mặt tri trệ thấy rõ, sợ nếu hán trong trạng thái tỉnh táo, nghe đến cô không phải Lăng Khẩu Thiên thật sự thì sẽ như thế nào?

- Còn nữa, em luôn muốn nói với anh là em...

Lục Nan Hy im lặng một chút, không hề chớp mắt.

- Em thật sự là....um....

Môi nặng nề bị chế trụ lại. Cô tròn mắt nhìn hán trong gang tấc. Hán mơ màng gặm môi cô, là nhẹ nhàng lạ thường. Tay đẩy gáy cô để nụ hôn sâu hơn.

Mùi thuốc lá cùng mùi rượu nồng nặc lan toả trong khuôn miệng làm cô ho khan, hán liền buông mà ôm chặt cô, đặt cô dựa vào vai hán.

- Không cần nói nữa.

Ý là hán đã hiểu tâm tư của cô. Từ nãy đến giờ hán nghe cô nói rõ mồn một. Không phải hán đã từng nói, hán càng uống nhiều rượu thì hán càng tỉnh táo đến lạ thường. Nghe cô nói một loạt như vậy, hán hiểu ra cô không có chán ghét, là hán từ đầu đến cuối hiểu sai hết thảy, là Mộ Phi đáng chết, đáng lẽ

ngày mai nên trừng phạt một trận.

"Mộ Phi: Chủ nhân, tôi không có lỗi mà, báo oan a, báo oan~~"

Lạ thật, hẳn bao nhiêu thứ phức tạp trên đời, hiểu rõ mòn một như trở lòng bàn tay, vậy mà tâm tư nhỏ của một nữ nhân lại không nắm được, ngược lại còn mù mịt thấy rõ.

Cô hiểu được hẳn lời, gương mặt đỏ ửng, tim càng đập mạnh. Ngượng ngùng mà vui mặt vào ngực hẳn, không muốn hẳn nhìn thấy cô mặt, tay ban này mãnh liệt ôm hẳn cũng buông khỏi.

- Là em biến thái vẫn hoàn biến thái, tôi tự biết bản thân xinh đẹp nhưng không ngờ em lại không nhận được mà hôn trộm tôi. Bắt trộm em lần thứ mấy rồi nhỉ?

Cô ngượng hoá giận, những nhẽo nữ nhân ập đến, khóc hụ hụ hụ. Hắn mỉm cười, vuốt dọc lưng cô an ủi làm cô càng khóc lớn. Cô cũng không ngờ bản thân lại như vậy nhưng do hắn an ủi nên cô không thể dừng khóc mà càng khóc lớn.

"Khụ...khụ..." Lăng Thanh giật mình, cả Tiểu A cũng bị đình lại các hoạt động hiện tại, nhìn lại, áo Lăng Thanh khoác cùng áo somi của Tiểu A đều bị nhăn nhúm. Tay Tiểu A đang định đánh xuống thì Tần Tang hoảng hốt, ho khan một tiếng.

Cả hai giật nảy ra, nhìn lại mặt mũi ai cũng bầm tím. Lúc đầu là đùa giỡn nhưng sau lại là nổi điên đánh thật.

Tần Tang mau chóng cầm lấy khăn giấy lọc ướt, mang đến lau cho Lăng Thanh, sau cũng đưa một miếng cho Tiểu A, anh lại không nhận lấy, đi ngang qua Tần Tang. cô cũng không để ý nhiều, chỉ có tay vừa chạm đến mặt Lăng Thanh thì liền bị anh giật lấy khăn mà tự bản thân lau. Cô sớm đã quen, cho nên cũng không buồn bả gì mấy, thản nhiên như không.

Bà Lăng vui mừng khôn xiết, cứ chạy đi chạy lại báo hầu nhân tới đến làm bữa ăn thịnh soạn hơn ngày thường một chút ăn mừng vì bà đã phải rất hao tâm tốn tứ, buồn phiền để tìm con gái của bà. Nay tìm thấy, lý do gì không vui đâu.

Ông Lăng cũng được gọi về, cả Lăng Mạc cũng về cùng nhưng chỉ có Lăng Thanh thì không trở về. Anh lại lúi thủi với công việc.

Tối đó, ông Lăng có ý muốn mời Nan Hy đến, nhờ Tiểu A, lúc này anh mới thông báo cô đã đi Pháp một hai ngày trước. Bà Lăng nghe vậy thờ phào, thật sự bà cũng không muốn nhìn thấy cô, đâu có người mẹ nào chấp nhận cho nữ nhân xa lạ đến chăm sóc thay chồng của con mình đâu, đây lại là nam nhân tuyệt thế, anh tư phần chần, thần trí vô song.

- Tôi nói thật với ông, là Thiên Thiên nhà ta bất đắc dĩ suy nghĩ loạn mà bỏ đi, tôi thật không thể nhắm mắt làm ngơ chuyện tốt vụt mất. Cơ hội chỉ đến một lần, nhất cử nhất động phải xem chừng cẩn thận. Là ông bà thông gia đang rất muốn cưới dâu rồi, không thể để vụt mất.

Bà nhìn ông Lăng đang kiên nhẫn nghe thì vui vẻ nói tiếp.

- Thế nguyên lai là hoàn cảnh Lăng thị lại tuột dốc, aizzz yaaa, không phải tôi nói ông làm việc không hiệu quả mà là chúng ta cần cơ hội này, chúng ta cần Tích thị cao cao tại thượng kia nhìn đến. Nói đến, cũng phải nói đến cơ bản....

- Bà sao lại vòng vo dài dòng, vào vấn đề chính đi.

Ông Lăng nghe đến Lăng thị thì không chịu nổi tính hoa hoè của nữ nhân, thêm mắm dặm muối cho vừa nghe được, ông nhủ mày, tỏ vẻ bản thân đang rất không kiên nhẫn.

Bà Lăng nhìn vậy, cũng không dám vòng vèo quanh co.

- Ý tôi rất rõ rồi, tôi không thích con bé ấy.

Lăng Mạc cũng vừa thay thường phục, xoắn tay áo đi xuống thì nghe bà nói lớn như vậy, cũng bình thường đi lướt qua.

- Mẹ bình thường cũng có ưa thích hay yêu mến xa gần ai, nay ghét người ta cũng là chuyện thường, không nói thì ba cũng biết, ánh mắt và cử chỉ mẹ thể hiện khi nhìn thấy cô ấy là quá rõ ràng, đúng hơn là...quá lộ liễu.

Lăng Mạc không bênh vực nói đỡ cô hay đứng về phía bà, mà là đứng ở giữa nói điều đúng đắn, công bằng.

Bà Lăng vừa nghe vậy, như mèo bị giẫm đuôi, tức giận quay sang nhìn Lăng Mạc thì anh đã đi một mạch ra khỏi hoa viên.

Cả ông Lăng cũng tắt TV, tay cầm theo một tạp báo, hướng lên phòng đi thẳng. Bà Lăng bị bỏ lại, lời nói không ai để ý thì tức điên, muốn nhảy cẫng làm loạn, vò đầu bứt tóc khó chịu nhưng là nghĩ đến hình tượng, hầu nhân trong nhà khắp nơi, vì sao sáo này giờ mà có không ít chú ý, nay bà làm lớn thì không là chuyện hay lắm.

Thà bà thua thiệt còn hơn mất mặt.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài, Anh Thực Không Có Đạo Lý!* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).



## Chương 44: Tổ tình ngầm

- Hiện tại, chúng tôi đang kết hợp với viện kiểm soát quốc tế Marseille, điều tra cô Lăng sẽ dễ dàng hơn một chút, chắc hẳn sẽ không còn bao xa đâu để tìm thấy tung tích cô ấy.

- Đẩy nhanh tiến trình đi, 1h tăng thêm 1000 tệ.

Bà Lăng không thể chịu nổi nữa rồi, đã có bàn bạc sơ qua với ông Lăng về giá cả này tăng thêm hợp chẳng nhưng ông cũng nỡn con gái trở về cho nên là đồng ý, giá nào cũng gặt đầu thông qua.

Thám tử tư nghe vậy, mặt mày sáng rỡ, nói quá trời quá đất về kế hoạch quy mô rõ ràng bản thân đang thực hiện, chứng tỏ nhiệt huyết tạo sự tin tưởng, ông Lăng vốn là nhà kinh doanh đầu óc trí tuệ, nghe qua kế hoạch thì thấy có chút không khả thi nhưng không còn cách nào khác nữa.

- Tiểu A, chúng ta đẩy sớm hơn một ngày, ngày mai rạng sáng liền đặt vé bay đến Pháp đi, phải càng sớm càng tốt, miễn hợp đồng.

Tiểu A cúi người gặt đầu, nhìn bà Lăng cười mà anh thì cười không nổi, bà chẳng phải đang nói đến "miễn hợp đồng."

Chuyện gì đến cũng đến.

- Đây là nơi nào?"

Nan Hy vì đến một nơi xa lạ, nhìn đường này đến đường khác đều không biết nên thấp thỏm lo sợ. Lúc trước ở Mỹ, cũng không quá khó để hoà nhập ngay, nhưng hiện tại cô đã thay đổi, muốn dựa dẫm, một môi trường phải cố tỏ ra mạnh mẽ nữa.

- Là nhà thờ Notre Dame de la Garde.

Tích Lăng ôn nhu đặt tay ở vai cô, cô ngồi ngay trong lòng hắn ấm áp.

Cô nhìn cũng không quá ngạc nhiên như kiểu quen mắt nhìn, nhưng nhìn lên đỉnh nhà thờ, lại nhấn mạnh bằng bức tượng tôn nghiêm vàng chói mắt. Vì ngồi trong xe, đang đậu rất xa cho nên chỉ có thể thấy loáng thoáng. Hắn nhìn theo hướng mắt cô.

- Đó là bức tượng Bonne mere\* bằng mạ đồng dát vàng, rất bắt mắt?

\* bức tượng Đức mẹ bồng Chúa.

- Anh cũng rành đấy chứ? Chắc hẳn rất tin tưởng.

Hắn cụp mắt, rất lâu sau mới đáp lời.

- Tôi chỉ tin vào số mệnh định sẵn.

Số mệnh định sẵn? Ý hắn là không tin bất cứ thứ gì ngoài bản thân cả. Cô nhìn sâu vào mắt hắn, là hàng vạn câu hỏi muốn nói ra nhưng lại không thể mở miệng nói.

20 ngày trôi qua rồi. Đêm nào cô cũng đếm hết, âm thầm đến trên đầu ngón tay, cứ hết 10 rồi lại 10. Cũng không ngờ thời gian trôi nhanh như vậy.

Là đêm qua, cô muốn nói với là cô không phải Lăng Khấu Thiên đâu, nhưng dường như chuyện đó là mãi mãi không nên nói cho nên cô có muốn nói, tự nhiên sẽ không được suông sẻ để nói ra được.

- Em đói rồi.

Bụng cô sôi ùng ục. Không để phát hiện nên cô liền nói nhanh để lấn áp tiếng kêu xấu hổ này.

Mộ Phi không cần nghe chỉ lệnh điều gì, nghe như vậy thì liền rẽ xe đến nhà hàng mà họ thường xuyên lui tới. Đây là một nơi rất nổi tiếng ở Marseille, nhà hàng truyền thống hươm cách thức trang nhã, cách bày trí cổ điển cùng màu sắc chủ đạo vàng mặt ong hài hoà.

Là Tích Lân tiêu soái đi đến, có một nữ nhân ra đón, đây là quản lý của nhà hàng. Lại là người Trung, cho nên rất thuận tiện cho cô để hiểu được hai người đang nói gì.

Tán gẫu với nhau một hồi trên bàn ăn, mới biết nữ nhân này - Trương Quyển Hân là người thiết kế nhẫn cưới cho cô đeo trên tay kia. Cô biết hắn qua loa nhưng không ngờ hắn vì thể diện mà chuẩn bị kỹ càng như vậy.

- Là Tích Lãng gọi đến, điều tôi thiết kế hẳn cười, tôi rất ngạc nhiên đó, nữ nhân nào lại có thể thuyết phục được anh ấy cười vào cửa, chắc hẳn rất mị lực đi, nhưng không ngờ ngoài sức tưởng tượng đâu, cô lại xinh đẹp như vậy nha.

Trương Quyển Hân vui mừng vì không biết khi nào mới gặp hẳn được như này, với lại cô rất bận rộn. Cứ mỗi lần đến Pháp thì Tích Lãng sẽ đến nơi này ăn trưa cùng.

- Không phải đâu.

Cô mặt mày đỏ ửng tự nào, kiềm cả ngừng ăn, dừng đùa, ngượng nhìn xuống chân hồi lâu không nhúc nhích cử động gì nhiều. Vì chưa bao giờ đối mặt với người nào khen ngợi nhiệt tình trước đây, làm cô không quen lắm.

Tích Lãng nhìn cô bộ dáng xấu hổ thì ánh mắt càng ôn nhu, tìm hẳn đập mạnh mẽ, ánh mắt cứ đặt ở cô không che dấu. Trương Quyển Hân ngời đôi điện, hết nhìn hẳn rồi lại nhìn cô mà nâng vai lắc đầu như bà cụ non, thực sự lần đầu tiên nếm mùi được làm "bóng đèn" là như thế nào?

- Các người còn muốn ăn uống gì không? A hèm...hừm hừm...

Nhờ Trương Quyển Hân tăng hắng vài tiếng mà hẳn cùng cô tỉnh mộng xuân. Lục Nan Hy má còn ửng đỏ, dung nhan mỹ mạo say lòng người ngược mặt nhìn Trương Quyển Hân cười nhẹ một cái.

Tích Lãng lại trở về lãnh đạm, hẳn nói đúng là bị phát hiện, khuôn mặt xám xịt nhìn Trương Quyển Hân mà nhúu mày khó chịu, như ý rằng không chịu được thì cắt chỗ khác.

Trương Quyển Hân chấp tay đầu hàng, không dám mở miệng nữa, mặc kệ hai người liếc mắt đưa tình đi, ngoan ngoãn cúi đầu ăn tiếp.

Cô nhún mày với hẳn, mặt nghiêm lại, hẳn sao lại khiến Trương Quyển Hân uất ức như con mèo ướt thế kia?

Vì ai cũng nôn nóng cho nên Tiểu A đi cùng với Lăng Mạc, sau Lăng Thanh nghe tin hôm sau sẽ xuất phát, lo cho cô nên cũng muốn đi theo.

Rốt cuộc cả ba người, mang trong mình muốn hy vọng tìm kiếm Lăng Khẩu Thiên chỉ có Lăng Mạc.

Đặt chân đến Pháp cũng là 6h sáng hôm sau. Tiểu A không đợi được, liền muốn tách ra mà bắt xe riêng, Lăng Mạc nhìn Tiểu A gấp gáp, cho nên quỳnh chân chạy theo phía sau, còn Lăng Thanh thì không nề hà để ý mấy, liền bắt xe riêng khác đến khách sạn nghỉ ngơi.

Lăng Mạc cùng Tiểu A liên lạc thám tử tư, cùng bắt tay điều tra, đẩy nhanh tiến độ, do nhận thêm tiền cho nên với sự trợ giúp này, đối thám tử tư là quá không hài lòng.

Cũng phải mất một tuần nữa, mới bắt đầu dò được. Trước hết là khai rõ mọi thông tin, kiểm tra chuyến bay nào, visa nhập cảnh. Còn mọi thứ trên đời cần thời gian tìm rõ. Vì mình lạc người trên đất người ta cho nên người ta cũng dính lấy một phần nào trách nhiệm, liền hợp tác một cách nhiệt tình vui vẻ.

Lăng Thanh do dự, không biết có nên nói với cô họ đang ở Pháp vì tìm thấy một phần tung tích của Lăng Khẩu Thiên hay không. Mãi một lúc lâu, vẫn quyết định nhắc máy đi, một mặt anh nặng nề, chắc chắn cô sẽ rất vui vì thoát khỏi gông xích của mẹ anh rồi.

Cô nhận được điện thoại của Lăng Thanh thì nhúu mày, không biết anh điện có việc gì cần nói nhưng cô đang bận ở nhà tắm cho nên không tiện bắt máy. Chuông reo một hồi dài tắt, không có người trả lời. Anh kiên trì gọi lại một lần, lúc này cô đã nhanh chóng lau mình và thay đồ rồi, ra khỏi cửa liền bị Tích Lãng hẳn biến thái ôm lấy không buông, cô lại không thể trả lời điện thoại.

- Tích Lãng, đừng loạn nữa, em có việc phải nghe điện thoại đó...aaa...đừng.

Hắn ngửi mùi hương thơm tho của cô mới tắm gội xong, nhẹ dùng lưỡi trêu đùa sau gáy trắng mịn làm cô nhẹ run rẩy người.

- Em lại xem trọng cuộc điện thoại hơn tôi?"

Cô nhất định phải đứng thẳng người, dù rất kích tình nhưng là cô biết Lăng Thanh không phải lúc nào cũng gọi cô suông, là có chuyện cần nói. Hắn giọng điệu nũng nịu, ôn nhu kéo dài, làm cô nhún người ngay lập tức, liền thuận theo không mặt mũi. Hẳn quả là tên tuấn tú phúc hắc nhất trên đời.

- Hắc hắc...không có đâu...um...nhưng chẳng phải anh sắp có cuộc họp sao? Không nên đến trễ, người nước ngoài - quan điểm của họ là công việc phải đúng giờ đó.

- Ngốc như em cũng biết? Nhưng tôi ngốc lắm, cho nên tôi muốn âu yếm vợ xong tôi mới đến đấy, trễ hay sớm thì đều như nhau.

Lời hẳn nói trầm ổn bên tai như vậy nhưng cô lại đỏ mặt, lại úp mặt vào ngực hẳn không dám nhìn hẳn nữa. Cơ thể cô ngượng đến mức máu lưu thông dồn dập, cô còn cảm nhận được trái tim cô đập nhanh đến khó thở, bên tai cứ vang mãi câu "âu yếm vợ".

- Biến thái.

- Đúng, đó đến nay, tôi đâu có nhận bản thân đường hoàng, tôi là rất phúc hắc.

Quên bẵng cả việc điện thoại của Lăng Thanh, cô không đợi hẳn cử động tiếp, chủ động chồm người, tay đặt ở vai hẳn mà nhón chân hôn hẳn, cô vụng

về quán môi, nhưng cô chỉ là con mèo lẻ mề mút phù môi hấn. Tích Lăng bị cô làm cho mù mờ thần trí, cũng kiên trì đợi cô nhưng dục vọng lấp đầy trong hấn không có cách nào tiêu giải, không ngăn được như vỡ ra, hấn ôm chăm lấy cô, đè dưới thân, hôn đáp trả mãnh liệt gấp 100 lần. Khoan miệng cô bị ngang tàng quét qua, mạnh mẽ như sói.

- Tích tổng, chúng ta đi được...ch...chưa?

Mộ Phi gõ cửa, đang định nói, nghe tiếng rên của cô một tiếng uy mị thì liền hiểu ra ngay. Biểu cảm cứng đờ. Nhưng còn buổi họp thì không biết giải quyết làm sao cho nên chỉ còn cách ngồi đợi bên ngoài.

Cô nghe tiếng của Mộ Phi bên ngoài thì giật thót mình, hấn tay nhào nặn ngực cô, cô có chút tránh né.

- Tích Lăng, ưm....anh...kia....

Hấn không còn tâm tư trên đùa nữa, hôn lên trán cô một cái, nhuếch môi đáng tiếc bỏ đi. Cô ngược lại nhanh chóng ôm chặt hấn phía sau. Nũng nịu nắn nỉ.

- Anh giận em?

Tích Lăng lắc đầu.

- Ngoan, ở đây, tôi thương.

Hấn vuốt tóc cô ôn nhu, cô cười rất ngọt ngào nhưng nghe đến hấn "thương" thì xanh mặt, vội chối lắc đầu liên tục, xua tay

- không cần, ha ha không cần.

Hấn đi rồi, điện thoại nhắc thì lịch sử lỡ cuộc gọi là 5 cuộc. Cô không dám chậm trễ, liền gọi lại. Là Lăng Thanh đang đợi cô cho nên rất nhanh bắt máy. Nhưng khi nghe giọng cô trả lời thì lại chần chừ không muốn nói.

- Lục tiểu thư, tôi có chuyện muốn nói.

Cô nghe ra được giọng điệu của Lăng Thanh là không đúng cho lắm, cô biểu cảm hoàn toàn nghiêm túc.

- Vâng, tôi nghe đây.

- Tôi cùng Tiểu A đang ở Marseille, là điều tra được một chút tin tức của Lăng Khấu Thiên, chắc hấn tìm kiếm sẽ không còn lâu. Cho nên tôi muốn thông báo cho cô tin vui này sớm hơn một chút.

Cô đứng hình lập tức, nuốt một ngụm nước bọt, cô không ngờ lại nhanh như vậy.

- Thật sao?

- Đúng, là chúng tôi vô tình chụp được Lăng Khấu Thiên ở cửa hàng tiện lợi Vincé I. Với lại....

Lăng Thanh ngập ngừng.

- Sớm như vậy gọi đến, không biết có làm phiền cô hay không? Chắc hấn phải thức giấc vì tôi rồi.

Dù Lăng Thanh không nhìn thấy nhưng cô vô thức lắc đầu cười ngượng ngùng khách sáo.

- Tôi đã thức lúc trước, không có chút làm phiền nào đâu, anh không cần khách sáo như vậy đối tôi, là tôi ngượng vì lỡ mất 5 cuộc gọi đó.

Cuộc gọi rơi vào trầm mặc, ai cũng nói hết rồi, cô muốn tìm cái gì đó để bắt chuyện tiếp nhưng là không có gì để nói vì cô với Lăng Thanh cũng không phải thân thiết đến vậy, gắp mặt lên bao nhiêu chuyện vụn vặt, không có.

- Vậy, cảm ơn anh, tôi cũng cảm thấy vui mừng cho Lăng gia, Lăng tiểu thư chắc chắn sẽ được tìm thấy sớm, không lâu đâu."

Là niềm vui của người khác nhưng lại cô đau lòng, là cô cùng Tích Lăng mới hoà nhau ngày trước. Không ngờ ông trời lại muốn lấy của cô hết thấy thứ tốt đẹp. Cô nhìn vest của hấn, nhìn chiếc gối hấn nằm, nhìn hộp thức ăn hấn chuẩn bị trước cho cô, mùi cay nồng, mát rom róm hấn quang, cô không can tâm. Là cô ở cùng một thành phố với Lăng Khấu Thiên, sao lại trùng hợp như vậy?

Lau nước mắt, nhất quyết thay đồ chỉnh tề, cả thức ăn cũng chưa chạm đến, chạy ra công ty ngồi đợi tan họp, cô sợ mình không nhanh lên, hấn sẽ biến mất khỏi cuộc đời cô. Cô khi chấm dứt họp đồng, không được dây dưa với hấn đâu, đây là điều khoản giấy trắng mực đen, với lại, cô cũng không phải loại người đó như bạch tuộc xấu không dứt, làm chuyện không đúng đắn.

Mộ Phi, Hàn Ý Nhi nhìn thấy cô cứ ngồi đây ghe hành lang thì ngạc nhiên. Cô sừng mặt thanh tú, nhìn nghiêng lại càng nghiêng nước nghiêng thành. Ăn mặc lại không quá đà, được lòng quần chúng. Hai gò má đỏ ửng, càng làm nữ nhân như cô đáng yêu bất mắt thập phần. Cô buộc tóc cao năng động lại càng được điểm. Hàn Ý Nhi nhìn cô càng thêm妒 mắt, mau nhanh tay tiếp đón cô nồng hậu, chủ động bắt chuyện, còn pha trà nóng mời cô. Cô không

còn tâm tư để ý nhiều, chỉ một lòng muốn gặp Tích Lăng cho nên cô già già với Hàn Ý Nhi cần thiết hết mức có thể.

- Lăng tiểu thư, à...phải gọi là Tích thiếu phu nhân mới đúng nhỉ?

Cô cười mỉm, thờ mạnh.

- Đừng như vậy, gọi tôi A Thiên là được rồi.

- A Thiên...cũng hay đấy.

Hàn Ý Nhi tựa người vào tường trắng, nét mặt quyến rũ đối phương, phía đuôi mắt xếch lên một chút, khi cười cứ như gọi mời, rất nóng bỏng vì vận lễ phục đồ chói xè ngực cùng lộ phần lưng rậm nắng đến thất lưng. Cô chưa bao giờ thấy da rậm nắng hay tối màu là xấu xí mà đó cô thấy là tràn đầy sức sống năng động, mà đối Hàn Ý Nhi mà nói thì là tuýp người rất ưa chuộng nam nhân yêu thích.

- Vậy cô cũng gọi tôi là A Nhi đi. Cũng không cần khách sáo với tôi. Tôi là trợ lý của Tích tổng.

Cô đơn thuần gật đầu, cô nhìn cũng biết là trợ lý rồi. Vì cô nhận thấy được ánh mắt của hắn dừng ở một mức nhất định, không muốn thu hút hoặc bắt quan tâm là đằng khác. Nhưng nghĩ lại, là nhìn Hàn Ý Nhi hơn cô gấp trăm lần ấy, cô không phải muốn so sánh mà là muốn nói hắn sao lại có thể để Hàn Ý Nhi xinh đẹp như vậy uống phí mỵ mạo dung nhan.

- Ừm...A Nhi...cô cho tôi hỏi Tích Lăng anh ấy...ừm...khi nào mới kết thúc cuộc họp?

Cô không giống Hàn Ý Nhi dễ dàng bắt chuyện với người khác, cô ngượng ngập, nhìn lướt qua Hàn Ý Nhi, khoe môi cô nhuộm cao khách khí vài phần.

Hàn Ý Nhi đưa tay cầm ipad mini đưa trước mắt cô lịch trình của hắn, là cô nhìn thấy rất nhiều, ngập tràn giờ giấc rõ ràng, chắc hẳn hôm nay hắn rất bận, cô lại ở đây làm phiền hắn, cô phải nghĩ đến hắn đến nơi này là có chuyện gấp giải quyết, mỗi ngày đều có cuộc họp đến, sao cô lại không nhìn ra được chứ?

Bỗng xấu hổ nhẹ~~

Cô vươn tay xua đi tóc mai bay loạn sau mang tai.

- À...không cần thông báo với anh ấy tôi đến đây đâu, tôi chỉ là muốn nói chút chuyện nhưng là quên mất rồi.

Cô đâu biết khi cô đến, Mộ Phi đứng ở cửa đã liếc mắt với Lâm Nhiệt Dụ, cùng Hàn Ý Nhi ra động tác kín đáo thông báo đâu, hắn đã biết cô bên ngoài rồi, cho nên biết làm sao giờ.

Cô tạm biệt xong, mắt thấy còn 5 phút nữa kết thúc cuộc họp, không nhanh không chậm thân nhiên hướng cửa mà đi, nhưng cô vừa nhắc mông khỏi ghế, tâm trạng nặng nề hết sức, hắn lại ra khỏi cửa, cùng một đám người trắng cổ, đen cổ, cao to vạm vỡ, không ai là gương mặt hướm Châu Á, toàn là lai tây. Cô muốn đi tiếp nhưng bước chân lại khựng tại chỗ.

- Quay lại đây.

Hắn vừa nghe Lâm Nhiệt Dụ báo cáo mức độ hoàn thành dự án, vừa phân tán suy nghĩ ngoác tay với cô, là hắn trong đầu không còn sót lại mảnh công việc nào nhưng là nghe tới đâu phân tích rõ ràng trong đầu cùng ghi nhớ tới đó, đây có phải gọi là thiên bẩm?

Cô chân chừ nhưng cũng nhẹ dạ chạy tới, hắn ôm cô ngay vào lòng không hề nề hà Lâm Nhiệt Dụ, Hàn Ý Nhi cùng Mộ Phi trước mặt với một số người ban nãy chưa giải tán hết. Gương mặt cô bình thường đã đỏ, nay trước mặt bao người mà hắn ân ái thì cô lại xấu hổ hơn, không dám nhìn ai, quay mặt vào ngực hắn như mọi khi, hắn lại vì thế mà tìm đập mạnh, lần đầu tiên cảm giác được lòng bàn tay bản thân đồ mồ hôi.

- Tiểu yêu tinh, em...là...đang... xấu hổ?

Hắn lại không ngừng trêu chọc, cười mỉm tuấn tú, khom người gần đến mang tai cô, hơi thở nam tính bạc hà thơm mát phủ đến, cô có chút mê muội, giọng điệu thì thâm đó là dẫn dụ, là trái cấm của thượng đế.

Cô tìm đập, cả người nóng rực, cơ mặt đông cứng vì ngượng. Nhẹ đưa tay thụi vào ngực hắn như ý trách mắng.

- Anh thực không có đạo lý, phùng vô lại.

- Đạo lý? Tôi có thừa, tôi sẽ cho em biết bằng hết đạo lý mà tôi có, bằng lòng không?

Lời này, hắn chẳng khác nào tỏ tình ngầm cô, cô biết phải làm sao được? Nếu không thì cô sẽ dẫn vật tâm can chết mất, nếu có thì là sắp kết thúc tất cả, cô lại không cam tâm. Còn một ngày nữa là rời khỏi Pháp rồi, đất nước tình yêu lãng mạn, cô còn chưa có cùng hắn làm cái gì ý nghĩa, cô nhất định nắm lấy không nhút nhát buông tay nữa.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài, Anh Thực Không Có Đạo Lý!* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 45: Ở bên là đủ

Đến khi dời đi, Lục Nan Hy cùng Tích Lăng rời xe riêng khỏi. Ngồi trên xe, không gì khiến cô nôn nóng bằng thời gian trôi mặc lo lắng.

Hắn vừa lái xe vừa chú ý đến sắc mặt cô, là rất tệ. "Lăng Khẩu Thiên, có chuyện gì lo lắng?"

Hắn không thích như vậy, những người bên cạnh hắn lo lắng bất an, là xem như đang đánh giá thấp hắn vậy. Đây lại là nữ nhân bản thân yêu thích, cô lúc nào cũng trưng bày bộ mặt ngây ngẩn suy ngẫm, hắn chưa đoán được cô giấu bao nhiêu điều phía sau nhưng cũng không nhanh chóng muốn biết vì cái gì mà gấp gáp quá mức hay, phải từ từ bí ẩn mới có thể thu hút thần trí hưng phấn.

Cô nghe giọng nói hắn cắt ngang suy nghĩ, giật mình một cái, hơi thở gấp gáp, chính cô là sợ hắn nhìn ra bản thân không đúng, mau chóng ôm lấy ngang người hắn, vì hắn còn phải lái xe cho nên cô ép mình cẩn thận hết sức, chạm đến đầu, sờ chắc đến đó, cô vô thức nuốt nước bọt một cái. Tiếng nghẹn lại làm hắn nhũn mày, muốn mắng cô liền biến thái nhưng hắn suy nghĩ lại, cô càng ngày càng khác người, luôn luôn về mặt như thể hắn phát hiện cái gì đó cô cất giấu thật kỹ càng.

- Em...nhất định không được lừa dối tôi bất cứ thứ gì đâu, nếu không...đừng trách tôi lột da em.

Hắn biết cô rất yêu quý làn da trắng sáng "yếu ớt" của bản thân. Hắn phát hiện cô rất sợ lạnh, buổi tối nhiệt độ có khi xuống đến âm độ, dù có lạnh lẽo đến cỡ nào, cô trốn trong chăn ra sao, cô cũng mò tìm lấy lotion dưỡng thể. Hắn vì điều này mà cười nhạo cô trong lòng không thôi.

Đúng là rất có hiệu quả, cô liền rút người chặt vào hắn, thắm toát mồ hôi lạnh ở sống lưng. Nhưng cô lại cười, vì không còn bao lâu nữa, rất nhanh thôi, mọi chuyện sẽ trở lại quỹ đạo như cũ. Dần tâm trạng cô nặng nề trở lại. Là hắn dừng xe ở một công viên thơ mộng, thoáng nghĩ vắng vẻ nhưng nhìn xa thì có vài cặp đôi "mắt xanh tóc vàng" khoác tay nhau dạo quanh. Cô nhìn vậy đồ mắt nhưng không còn tâm trạng chú ý, chỉ chăm chăm ánh nhìn về con suối đỏ như thắc từ trên cao phía xa, gọi không khí khoáng đãng dễ chịu, lòng suối nhỏ lại nước chảy nhẹ nhàng hơn, thanh thản.

- Tích Lăng, chúng ta chơi một trò chơi đi.

- Nói thử xem.

Tích Lăng nghe qua không chút hứng thú, liếc mắt nhìn cô, ngán ngẫm nhăn mày nhưng cũng chịu thua cô một bước vì nhìn thấy thoáng buồn bã con người ánh mắt nữ nhân dung mạo xinh đẹp trước mặt hoa lệ lệ.

- Hmm...là chúng ta lần lượt viết ra giấy note ba, chỉ ba nguyện vọng nhỏ muốn đối phương làm giúp và cũng thay phiên nhau thực hiện chúng.

Cô cười cười dung nhan mỹ mạo là lướt tóc mai trong gió mát, vờn tay quơ trước mắt hắn xấp note giấy hồng nhỏ nhỏ xinh xinh. Là cô trước trong lúc chờ đợi, có nhờ Hàn Ý Nhi giúp mua lấy. Lúc đầu chỉ là suy nghĩ băng quơ nhưng dần dần lại muốn làm chúng thành thật.

Cô đưa bút kèm một note cho hắn, hắn ngoan ngoãn cầm lấy, xong liền xoay người trốn xa cô gần vạn dặm, cô liền muốn ngã tại chỗ~~ hết lớn

- Anh...là anh xem của em thì có...làm gì có chuyện em nhìn trộm đâu...

- Ai biết được...

Cô có thể khuyu xuống tại chỗ rồi.

Cô cũng đâu vừa, tình nghịch trốn sau góc cây lớn cách năm bước. Đưa bút muốn nhanh nhẹn viết xuống nhưng là cô lại rút trở về, cô muốn bản thân phải suy xét thật kỹ, đây có thể là cơ hội duy nhất và cũng là cuối cùng của cô thì sao?

"\*Hợp đồng "kỷ luật" hôn nhân, em muốn bãi bỏ, không đồng ý.

\* Có thể giờ tan ca sẽ liền về đến nhà.

Hai điều trên cô dành cho Lăng Khẩu Thiên, thực chất cô chỉ muốn một điều thôi, cô dùng hết hy vọng cùng bi thương viết điều cuối cùng.

\*Em muốn một ngày trọn vẹn ở bên anh."

Cả khi viết xong, cô vẫn lưu luyến không rời mắt.

Khi ló đầu khỏi góc cây lớn thì chợt phát hiện hắn dựa lưng phía sau, lẳng lặng nhìn khoảng không vô định, là rất nghiêm túc trầm ngâm.

Cô lợi dụng hắn không để ý, định bụng giật lấy tấm giấy hắn cầm vụng về trên đầu ngón tay kẹp lại, nhưng là không thành, sao có thể dễ dàng như vậy. Đã thế, hắn còn bắt tận tay.

- Tôi đã đoán trước rồi, đừng hòng, trước đó em tự ái, tôi xem em cao cả lời nói, hiện tại phải rút lại rồi.

Hắn vẽ mặt buồn rầu vô cùng, ánh nhìn sáng ngời đồng tử, trong con ngươi hắn, chỉ có hình bóng cô ở đây, cô đỏ ửng mặt ngượng ngùng vì cái nhìn kia, liền mạnh mẽ chuyển sang chủ đề chính.

- Nào nào, cùng trao đổi nào.

Hắn cứ việc tuân theo thôi, chìa tay đưa cô, cô lấy rất dễ dàng, chính cô cũng đưa cho hắn cùng lúc, nhưng khi cô nhìn xuống giấy viết thì thờ hồng hộc muốn giết người.

"- Tiểu hắc ám

- Tiểu yêu tinh dâm đảng.

- Tiểu phiên toái ngu ngốc."

Cô khoé môi giật giật, mặt xám xịt như xác than cháy vụn, ánh mắt hùng hục lửa, lăm lăm "Anh, cái tên này...." Trong lúc cô nổi điên thì vô tình lấy khỏi cái mép giấy nhỏ, là chữ viết rất nhỏ nhưng truyền cho cô tò mò nhất định, nhất quyết phải đọc cho bằng được. Là chữ ở nếp giấy nhỏ dễ nhìn hơn là ở bên ngoài cho nên không khó đoán là hắn cố gắng nắn nót rồi, là thành ý của hắn, cô càng muốn giữ gìn.

"- Ở bên là đủ."

Chợt mọi thứ xung quanh dần dịu đi, như muốn đứng yên, cử động thật chậm rãi. Khoé môi cô nhếch cao, đưa tay lưu luyến mà sờ sờ vào mặt chữ rồng bay phượng múa xinh đẹp. Nước mắt cô yếu đuối rơi xuống, là hắn đã đọc xong khi cô vừa trao qua, chỉ có hắn này giờ bận nhìn ngắm cô. Là nhìn thấy cô nước mắt lấm đẫm rơi xuống thì vội ôm lấy thân thể mảnh mai cô, vụng về an ủi.

- Ngốc, chỉ có lời đơn giản như vậy, đã thấu tóm em cảm động rồi, nhẹ dạ cả tin, như vậy chính là lý do không cho phép em ra ngoài một mình, ai dẫn dụ cũng có thể nghe theo.

Không đợi hắn lau giúp, cô vươn tay xua đi nước mắt, cười rạng rỡ ôm chặt hắn, tựa như không muốn buông ra nữa, mãi mãi như thế này đi, xin thời gian ngừng lại một chút, chỉ mấy giây ngắn ngủi thôi.

Vốn cô không muốn viết.

"Anh là nguyện vọng của em"

- Chúng ta sẽ giữ của nhau, từ từ thực hiện.

Giọng điệu cô quả thực rất không bình thường, từ lúc rời xe, cô giống như hoàn toàn là người khác, luôn luôn buồn bã bất an.

- Nguyên vọng thứ nhất, là tôi có thể nhìn biểu hiện của em mà miễn cưỡng.

Gương mặt hắn giãn nở, tuần tú tươi cười, ôm chặt cô thêm một chút, cảm thấy thoải mái hết sức, ngửi mùi hương anh đào thơm tho của cô.

- Nguyên vọng thứ hai là em muốn, tôi nhất định như vậy.

- Nguyên vọng thứ ba, không những một ngày, có thể dài ngày, dài tháng, dài năm rồi cũng có thể cả đời nhưng để xem em thế nào đã...

Chiếc mũi cao ngất cùng bờ môi mỏng quyến rũ làm cô muốn cắn một cái.

- Nếu em biểu hiện không tốt thì...

Hơi thở hắn trong lành thơm mát phả vào trán cô, con ngươi hổ phách khát khe thường ngày không còn nữa mà loé lên chút vẻ tinh nghịch khó tin.

- Thì tôi sẽ biểu hiện tốt, có gì khó đâu...

Bỗng có một nhiếp ảnh, đi từ bậc thềm xuống, nhìn cô và hắn ôm lấy nhau, hình ảnh đẹp như vậy thì liền không muốn bỏ qua, là nam nhân cùng nữ nhân tuyệt diệu, bước từ truyện tranh ra khỏi. Ánh nắng trời đỏ chiếu vào họ như lòng đỏ trứng bọc quanh, vài tia không chân thực làm nhiếp ảnh giả như có điểm mù trước mắt. Vươn máy ảnh mà chụp lấy liên tục hai tấm liền.

Là hắn nhạy nghe thấy đầu tiên, không phải lúc nhiếp ảnh chụp mà là lúc nhiếp ảnh lại gần. Nhiếp ảnh là không có vẻ muốn chiếm lấy, đưa cho hai người, cô và hắn mỗi người một tấm.

Hắn con ngươi điềm tĩnh, nhìn nhiếp ảnh giả trước mặt, tóc cũng đã hoa râm ít nhiều, hắn vừa định lấy ví thì nhiếp ảnh chào từ xa và bỏ đi như thể chưa từng đi qua nơi này lần nào.

Là cô cũng nhìn theo, rồi lại nhìn ảnh trên tay vô tình được chụp lấy, là cô chưa có kịp cảm ơn câu nào, tay một lần cất thật kỹ giấy hồng của hắn cùng ảnh vào ví thật cẩn thận.

- Haizzzz...là tôi quá xinh đẹp, cho nên đi đến đâu cũng có máy ảnh đến đó...

Hắn thở phào, soái khí, hành diện vuốt vạt áo.

"Tự phụ quá mức."

"Chúng tôi đã tìm được cô Lăng Khẩu Thiên, rõ nơi ở hiện tại cùng công việc đang làm, hiện tại có nên bắt ép cô ấy trở về không?"

"Không cần, nhấn địa chỉ, chúng tôi sẽ nói chuyện sau."

"Vâng."

Tiểu A nhắc điện thoại lần nữa, gọi điện về bà Lăng. Bà Lăng hớn hờ, muốn đón con gái về ngay lập tức, giọng điệu vội vã.

- Mau...mau nói chuyện với nó, nhỏ nhẹ từ tốn một chút, trước hết đồng ý hết đi rồi tính tiếp.

Tiểu A sau đó là đi gửi tiền vào tài khoản của thám tử tư.

Anh di chuyển xe về phía một khu dân cư nhỏ. Nơi này là nằm quanh bên cảng, cho nên rất ồn ào nhộn nhịp. Đi sâu vào bên trong là nhà cửa san sát nhau, hình dạng bề ngoài y chang nhau. Khó có thể nhìn ra điểm khác nếu không biết số nhà.

Tìm được đúng địa chỉ, Tiểu A có chút khựng lại khi nhìn thấy Lăng Khẩu Thiên một thân mặc váy dài phong cách cổ điển của Pháp xưa, trên tay một giỏ hoa lớn đầy màu sắc, vui chơi cùng bọn trẻ ở phía đối diện sân lớn rộng rãi.

Trong lòng anh đánh một tiếng lớn.

Cô vô tình đứng ngay vị trí vòng xoay đối mặt anh, đưa mắt nhìn đến, hình ảnh nam nhân quen thuộc, cùng mình suốt 5 năm ở bên thân cận như trong gia đình. Cô vốn dĩ rất mạnh mẽ cho nên không có xúc động nhiều, chỉ là vui mừng chạy đến ôm lấy Tiểu A.

- Tiểu A, anh nói xem, Tích Lăng hẳn không phải là em vợ sắp cưới sao? Em như vậy cùng hẳn một thành phố, sao lại không tìm đến?

Tiểu A không có đáp lại cái ôm của cô. Không hiểu sao nhìn lại Lăng Khẩu Thiên, Anh lại cảm thấy bản thân đã quá ích kỷ cùng không công bằng. Nhưng tất cả mọi rồi ren đều bắt đầu từ việc cô tự ý bỏ nhà đi, làm mọi người loạn một phen.

- Di Lăng ở nhà rất lo cho em

- Trở về thì liền trở về thôi, nhưng em phải ở lại đây thêm 3 ngày, vì sau 3 ngày tới thì em lãnh lương, đồng lương đầu tiên trong đời vất vả đó.

3 ngày sau.

- Anh thấy em lợi hại không? Tiền lương đầu tiên đó nha...

Đối Lăng Khẩu Thiên khoe khoang thì ai cũng không để ý đến~~

"Lăng Khẩu Thiên: tui khổ tâm quá mà T~T"

- Chúng tôi đặt khoan hạng nhất. 5 vé.

Dù có 4 người nhưng Tiểu A muốn đặt riêng một dãy cho ngồi thoải mái. Người quản lý phòng vé trong điện thoại im lặng một chút, sau giọng cười nhả nhận ngượng ngùng phát ra một tiếng.

- Xin lỗi quý khách, là khoan hạng nhất đã được bao hết, chúng tôi chỉ còn các khoan thường thôi.

Ai nấy nghe xong đều há hốc. Là tên nào kiêu ngạo như vậy, hãng hàng không Marseille không phải rẻ đâu, bao hết khoan thực hào phóng quá.

- Cũng được, vậy 5 vé.

Trong lòng ai cũng muốn trở về sớm cho nên đồng ý ngay không chần chừ lâu.

Lục Nan Hy kéo hành lý bản thân, hẳn bên tay lại không mang gì, cả Mộ Phi cũng người đi sau nhẹ nhàng, cô chắc hẳn gửi về trước đó cho nên không gọi ngay.

Lên máy bay, đến khi cất cánh, chỉ thấy ba người ngồi trống rỗng trong một khoang lớn. Cô nhìn hẳn thắc mắc, hẳn nhìn xoẹt qua đáy mắt cô liền hiểu cô muốn gì.

- Tôi bao hết khoan, cho nên em thoải mái đi.

- Lãng phí như vậy.

Cô tiếc tiền, nhìn từng chỗ ngồi tiền quá trời là tiền. Hần cũng là lần đầu tiên nhìn thấy nữ nhân tiếc tiền như cô. Vì trước kia nữ nhân nào bên hần, nhìn hần vung tiền như nước thì thích thú vô cùng, đồng thời xác định là nam hào hần thực thụ.

Cũng xác định được, hần không cưới sai người nha.

Nhìn cô quyết môi giận dỗi, hần ngọt ngào trong lòng, hôn lên gò má cô hồng hào.

- Đây là tác phong của anh nhưng không phải tác phong của em, sau này không được quăng tiền như rác nữa, bây giờ là ít nhưng sau bao lâu tích góp a, con số nó sẽ lên không lồ...

- Được rồi, đều nghe theo em.

Hần cũng chịu thua, ôm cô đầu hàng.

Mộ Phi nhìn cảnh tượng này liền muốn "Ước gì có thể hôm sau bay về riêng cũng được."

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài, Anh Thực Không Có Đạo Lý!* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

## Chương 46: Vận động một chút

- Mẹ bán đứng con, lúc đầu bày trò cho con lạc mề mề buộc chặt, nay lại tìm kiếm nữ nhân thay con dâng chồng tận miệng a?

Lăng Khẩu Thiên giãy nảy, tức giận đứng ở sảnh chính làm loạn, khoắc tay khí thế, hùng hục lửa giận nhìn bà Lăng ăn ngồi không yên mím môi.

Ông Lăng từ bên ngoài đi vào, nghe tiếng ồn, là giọng Lăng Khẩu Thiên mà. Ông có chút vui mừng nhưng nghe rõ cô đang hét toáng cái gì, sau lại thêm một người khí tức, cũng muốn hỏi tội bà tiếp tục.

- Bà làm cái gì? Có phải nhà này mất hết tôn ti quy củ không?

Bà nghe Lăng Khẩu Thiên thì không sao, nhưng lại xuất hiện thêm ông Lăng nghe chuyện thì run rẩy. Là bà định lúc đầu nếu bà làm như vậy vì ông Tích yêu thích cô là sẽ khiến Tích Lăng thêm hao tổn công sức tìm cho bằng được cô, vừa nhiều thời gian làm bền chặt hai bên gia đình, nhưng nay nghĩ lại là quá vô dụng, tìm Lăng Khẩu Thiên trở về thì cô lại tự ý thần trí tự hoạt động, đến bà cũng không biết tầm tích ở đâu.

- Tôi...tôi không có. Ai bắt con bé làm như vậy, đừng vu oan giá hoạ cho tôi, tôi lý do gì làm chuyện này, lợi ích gì đâu.

Bà liếc mắt cẩn thận kín đáo với cô, cô tạm ngưng làm cà, im lặng bỏ đi lên lầu.

Ông cũng không muốn nhìn bà nữa, bỏ đi một mạch vào thư phòng.

- Bà là người bắt đầu thì mau thu dọn đi, đừng để tôi phải đau đầu nữa, tôi còn nhiều chuyện để lo lắng.

Tích Lăng cùng Lục Nan Hy đi đến ngoại ô thành phố, là đồng cỏ nội bội phần yên tĩnh. Không chỉ Giang Nam là ôn hoà nhất, vùng nông thôn cũng thoải mái không kém, chỉ có không đẹp xuất sắc như Giang Nam, dễ chịu hơn.

Trước mắt cô hiện ra dinh thự nguy nga tráng lệ, xung quanh tập hợp hầu nhân như nêm, như nước. Người cắt cỏ xung quanh, người quét tước sân lớn. Nói chung nhiều nhưng ai cũng bận rộn, việc cần động tay chân không thiếu, vừa rẽ xe vào, nghe tiếng chim hót, là cô nhìn qua kính, phía tường chắn cao xung quanh, là có các cây gỗ lớn tạo thành hình tam giác, và mắc nhiều lông chim ở đấy. Cũng tầm thấp thấp vừa cho ăn cùng đùa vui với chúng.

Cô bị choáng ngợp nặng nề, còn xa hoa hơn hẳn Tích gia cùng Lăng gia, vui vẻ ra mặt, nhìn trán cô liền hiện ra chữ "ham muốn", cô "chắc chắn" miệng liên hồi, là nhờ luôn làm chuyện tốt cho nên có thể chiêm ngưỡng nhiều thứ cả đời không có được như này, nhìn thôi cũng loá mắt người nhìn. Nhìn hết thấy, phía xa là ngôi làng nhỏ, là dinh thự này "ăn" hết, chiếm vị trí độc tôn mặt tiền.

Cô kỳ lạ vì là con dân Bắc Kinh, những nơi thế này lại chưa bao giờ đặt chân đến, chỉ đồ lỗi thành phố này quá lớn.

Xe hần vừa de vào sân, hầu nhân liền sắp thành hàng ngay ngắn, dù quần áo là tự do nhưng là đều thẳng thớm cùng lịch sự áo quần dài không hở hang, nhìn qua nghiêm khắc cực kỳ, trang nghiêm đến độ cô không dám bước xuống xe, nhìn dàn hầu nhân, đều là lớn tuổi phần nhiều, nhưng họ là cúi người kính cẩn như vậy chào cô, cô sợ tôn thờ cùng thất lễ nhưng chẳng thể làm gì được.

- Sao không xuống xe? Đợi tôi bế hừm?



Hắn thấy cô cứ nhìn tới rồi nhìn lui, ngồi ngẩn ở đấy nên nhieu mày thắc mắc, cô là nói ra sợ hắn chê cười, biết có tiền có quyền cho nên hắn sẽ không để ý chuyện này, là quen từ nhỏ nhưng cô thì khác, nghèo khổ muốn chết, sống phải nhìn sắc mặt người khác cho nên quan điểm cứ là như vậy không dám

- Anh không định mở cửa cho em à? Không biết lắng mạn...em đợi anh sắm kịch bản cho cẩn thận mà.

Vờ giận dỗi, ai ngờ hắn rời xe ngay không do dự, cô tưởng hắn sẽ mở cửa mời cô nhưng không, hắn còn bỏ lại một chữ làm cô tức lộn ruột.

- Năm Mơ.

Cô tự mở cửa xe, nhưng gương mặt có chút biến hoá xấu hổ, chắc hắn ai cũng nghe rồi, không nhìn hầu nhân đang chào mình, một mực hướng thẳng đuôi theo tên nam nhân xấu xa kia.

Vào phòng khách, cô nhìn đâu đâu cũng treo ảnh gia đình, từ bên phải sang trái, là hắn từ nhỏ đến trưởng thành, cô càng nhìn càng tâm phục khẩu phục. Bà Tích quả thực rất sinh khéo, hắn xinh đẹp tuấn tú khác thường từ lúc chập chững đi đến lớn thế này.

- Đừng có thừa cơ hội xăm soi tôi, tất nhiên trưởng thành tuyệt mỹ thì lúc còn là tiểu hài tử đương nhiên là hoàn mỹ rồi, nhưng là ngại người khác trong lòng sinh hảo cảm lưu luyến.

- Tự luyến.

Hắn ôm ngang eo cô không kiêng dè, nghe cô thàn như vậy, đen mặt mà bóp chặt tay, cô nhủ mày xuýt xoa, nhanh chóng nhìn qua nhìn lại xung quanh. Từ trong đi ra, bộ dáng già nua chống gậy chậm rãi, từng tiếng gõ gậy xuống nền đá sang trọng, kích thích cô rất nhiều, là một ông lão đang đến gần, trên người vận quần áo truyền thống xưa Trung Hoa, phẳng phiu sạch sẽ, chòm râu dài càng làm càng nghiêm nghị, ánh mắt hiền từ nhìn phía Tích Lăng mà hiện lên một vòng cung nhân hậu, khiến người khác mỗi cũng cười theo.

Tích Lăng vừa nhìn thấy ông liền vội đi đến đỡ lấy, Lục Nan Hy cũng chạy theo đỡ bên còn lại, chạm vào ông không dám mạnh tay, cho nên cứ nhìn như thế đang sợ làm nhăn quần áo kia.

- Là cháu dâu của ta? Để ta xem nào dung nhan thế nào?

Ông ngồi xuống sofa phụng đồ sang trọng, híp mắt nhìn cô trước mặt. Nụ cười nở càng lớn, càng nhìn ông, cô lại nhớ bà cô, bà cũng như vậy phương thức nhìn cô yêu thương, khoé mắt long lanh nhưng mau chóng nuốt xuống. Hỷ sự như vậy, cô lại khóc thật là không thích hợp cho lắm.

Lại nhìn cách ăn mặc của cô, giản dị đáng yêu, làm ông càng hài lòng.

- Cháu trai của ta, chọn vợ rất khéo, rất khéo, ta rất yên tâm, như cha ngươi, chọn vợ giỏi, hậu tốt làm ta không có ý kiến gì phản đối, ha ha ha....

- Ông đang nói là mẹ hiền lành nhân hậu, là mẹ sư tử hà đông không lại thì có, bỏ chạy xa cả phố.

Cô là lần đầu tiên thấy hắn như vậy đùa giỡn, có chút khựng người, nhìn cho rõ.

Không có thắc mắc vì sao ông lại không xuất hiện ở hôn lễ. Một phần là do sức khoẻ không phù hợp đi đứng thuận tiện, một phần đây là đám cưới mang hình thức cho cô.

- Cháu cảm ơn ông.

Ông nghe ra giọng điệu khách khí thì liền nghiêm mặt ngay, khí phách thấy rõ, khi còn trẻ đã là một hảo hán hùng mạnh nam nhi.

- Gọi ta ông nội!

Cô lia lịa gật đầu, như có tật, ai khen ngợi thì cô liền đỏ mặt. Từ nhỏ đến lớn, ai cũng mắng nhiếc cô, cho nên đối với lời khen có cánh thì cô không quen nhận lấy. Hắn nhìn cô ôn nhu thập phần, thấy cô đỏ mặt như thường lệ thì liền muốn ăn cô ngay lập tức.

- Cháu lấy vợ thảo, liền quên mất ông già này, rất lâu không lui tới nữa."

Nhìn ra là trách móc nhưng yêu thương thì nhiều, hắn cười lấy lệ, rót trà điệu nghệ, mùi hương hạt sen pha lẫn làm cô cũng muốn uống một ly, cô tưởng tượng đến vị ngọt thì liền chảy nước miếng. Hắn là nhìn thấy biểu hiện cô buồn cười, muốn trêu đùa cô một cái nhưng sợ cô xấu hổ cho nên cũng rút đưa cô một tách trà.

Cô rất nhanh cầm lấy, uống một ngụm, còn lướl lưỡi vài lần, là thấy vị cũng như trà bình thường, chỉ có hơi ngọt hơn một chút, thoảng xấu hổ, đặt tách xuống, ngồi không chút nhích nhích, nhìn chân bản thân. Cô như mèo con thất vọng, làm ông cùng hắn cười lớn, cô không hiểu chuyện, càng cảm thấy ỷ khuất, là hai người hợp tác trêu đùa mình, trong lòng thầm mắng nhiếc.

- Lăng Khẩu Thiên, đến việc trà sen em cũng không biết thế nào?

Cô lơ mắt, cắn môi vụng về lẩm nhẩm "Em...đâu có."

- Dám trêu cháu dâu ta, ta đánh cho một gậy bây giờ.

Ông giờ gậy, hù dọa toang đánh, hấn hợp tác đưa hai tay xua đi, bộ dáng tránh né đầu hàng. Cô có người bệnh vực, vẻ mặt như nắng nóng được ăn miếng dưa hấu mát lạnh, cười khúc khích. Hấn nhìn cô như vậy thì dừng động tác, mục đích của chỉ muốn vậy thôi, nhìn cô uy khuất thì không nỡ dù rất nhìn đáng yêu nhưng hấn biết trong lòng cô rất căng thẳng cùng xấu hổ vừa rồi.

- Mẹ, chấm dứt cái hợp đồng này lại đi, hợp đồng ngu xuẩn quá mức.

- Được rồi, liền gọi cô ta đến ký kết chấm dứt hợp đồng theo ý con.

Bà nhìn liếc qua Tiểu A thì liền miệng nói.

- Tiểu A, ba ngày nữa đánh cuộc gọi bảo Lục tiểu thư đến giúp ta.

Tiểu A gật đầu, nhìn Lăng Khấu Thiên một cái rồi quay đi.

Lăng Khấu Thiên lại giầy nẩy lần nữa, nhất quyết không chịu, liền muốn ngày mai kết thúc nhưng bà Lăng còn muốn cô có thời gian nghỉ ngơi một chút.

Lục Nan Hy nhìn đến giờ ăn trưa, hầu nhân tấp nập chuẩn bị món ăn, cô cũng xoắn tay áo định bụng giúp một tay nhưng ai cũng xua đuổi như tà khí.

- Thiếu phu nhân, cô như vậy, lão gia sẽ mắng chúng tôi mất, cô chỉ cần ngồi nhìn là đủ rồi mà.

- Sẽ không mắng đâu, vậy tôi giúp mang thức ăn ra bàn nha.

Ai cũng yêu quý cô, nữ nhân xinh xắn nhỏ nhắn, là vai thiếu phu nhân, rất cao quý, lại hạ thấp đi đến gian bếp đầy mùi hành tỏi khó chịu, làm giúp họ vài chuyện vặt vãnh không đáng

- Mọi người gọi tôi là Thiên Thiên là được.

Hầu nhân nghe vậy, sợ sệt ra mặt xua tay.

- Chúng tôi không gọi vậy được, thiếu phu nhân đừng làm khó, lão gia nghe được sẽ lại mắng..

Cô làm bộ đáng nhìn chuyện phức tạp, đưa tay chống cằm suy nghĩ "Thực tình lúc nào cũng lão gia mắng, lão gia mắng, haizzz", giây sau tỉnh nghịch vô đôi một cái

- Vậy lâu lâu có hứng gọi tôi là Thiên Thiên, còn bình thường gọi thiếu phu nhân, đổi gió như vậy đi.

Sau cô cầm lấy đĩa thịt bò xào hành tây thơm phức, cả cô bụng cũng đánh trống rồi nên năng suất làm việc rất nhanh, chạy ra không cần ngoáy lại, mặc họ có đồng ý hay không.

Ăn cơm xong cũng là đến xế chiều, tạm biệt ông xong, liền lên xe rời khỏi.

Hầu nhân nhìn theo đèn sau xe rời khỏi ngay ngã rẽ, thì thầm nhau.

- Tôi thích thiếu phu nhân nha, vừa xinh đẹp lại vừa lễ phép chuẩn mực.

- Nữ nhân làm cho "núi băng lạnh ngàn năm" cao 3000m tan thì làm sao mà là nữ nhân bình thường vô vị được.

- Tôi thích ở vui tính, không xem chúng ta là người hầu kẻ hạ thấp hèn, lạm quyền chèn ép.

- Đúng đúng

- Chỉ phải.

"Lục Nan Hy: \*gục ngã\* Áaaa...ha ha hạnh phúc quá a... ha ha."

Ai nấy đua nhau nói xem, ai là người nói đúng nhất.

Trên xe, cô nói luôn miệng, đến độ hấn mệt mỏi, xoay qua xoay lại cũng chỉ có một chủ đề, cô thích chậu lan trắng trong vườn của ông. Hấn xoay qua gương mặt thoảng u ám, thấy xe gấp làm cô theo đà muốn hất về phía trước nhưng may là có thắt dây an toàn cho nên không có chuyện gì, không liên quan thuốc men. Thầm nắm chặt đai an toàn thăm thử phào, lại tự thưởng bản thân làm việc tốt cho nên gấp toàn chuyện tốt.

- Ban này trong món ăn cũng không có ớt.

Giọng điệu hấn trầm thấp ồm ồm làm cô sồn da gà, sợ hãi nhanh chóng lắc đầu không suy nghĩ.

- Tối nay, chúng ta vận động một chút đi, tôi sẽ cho em thấy tôi bản lĩnh cỡ nào, đến đâu.

- Không cần, ha ha không cần, một nam nhân như anh thì bản lĩnh cao ngất trời, khiến thế nhân loạn lạc...à không khiến toàn vật hưởng thụ... à không...nói chung là không cần chứng minh...

Cô trấn an bản thân bằng việc cười nhẹ một cái. Hắn không đợi cô nói, liền chồm đến phủ lấy môi cô mãnh liệt, gặm môi sưng tấy, hắn cảm giác như gặm kẹo bông mềm mại. Hơi thở cô nóng bỏng gấp gấp càng làm hắn kích thích dục vọng nhen nhóm.

Cô to gan, mở mắt nhìn hắn say đắm nghiêng môi cô không rời.

Chợt lấy dừng khí ở đâu, đưa tay mạnh mẽ chặn môi hắn, hắn viền mắt gấn lên như thú dữ, có thể nuốt cô bất cứ lúc nào. Cô gằn giọng.

- Tích Lăng, em là ai?

Là cô hy vọng, hy vọng chỗ đứng của cô trong tim hắn, biết bao nữ nhân tuyệt mỹ vây quanh, liệu cô sẽ có giá trị được hắn để mắt đến không?

- Lăng Khấu Thiên đồ ngọc.

Cô buông lỏng tay, sóng mũi cay xè, ngực cô đau nhói, chưa bao giờ cô đau khổ như lúc này, cô biết hắn nói đúng nhưng khó tránh được khó chịu. Hắn vẫn hôn môi cô, lưỡi vào sâu trong khoang miệng cô mà quét qua, cô nhắm chặt mắt; nước mắt cô tràn khỏi khoé mắt, là cô không thể kiểm soát. Hắn như vậy nhìn thấy, liền dừng lại động tác, hứng thú liền biến mất, hắn một giây xúc động ôm chặt cô.

- Tiểu phiền phức, không khóc nào, không cần khóc, không cần khóc, không phải tôi chưa làm chuyện gì sai trái sao?

Là biết hắn an ủi thật lòng yêu thương nhưng nghe "Thiên Thiên" thì nước mắt cô càng không ngăn được. Cô chủ động hôn lấy hắn, hắn là nhìn cô như vậy vụng về hôn, gặm lên như sư tử, đè chặt cô xuống ghế, bật xuống, cô nằm đấy mặc hắn cởi bỏ áo xuống, gặm lấy ngực cô. Tay đi xuống quần nhỏ của cô. Quần sau cũng được cởi bỏ sạch. Cô không còn quần áo trên người nữa, cô xấu hổ tránh mặt, nhưng không nhịn được rên rỉ khi lưỡi hắn trơn trượt trên da thịt.

Bỗng hắn cự vật đi vào cô, cô "hự" một tiếng, đau đớn cầm chặt tay hắn. Lúc đầu nhìn cô nhăn nhó, là chuyển động nhẹ chờ cô thích nghi, nhưng khi nhìn cô thoải mái một chút, liền như không kiểm soát, mãnh liệt ra vào, cô càng ngày càng hét lớn, nơi lỗ huyết cô như muốn bốc cháy vì cọ xát.

- Tích Lăng...hừm...nhẹ một chút...không...chịu...được....á...hự....

- Không phải khi này còn mạnh miệng?

Cô chống tay đỡ bản thân, liếc mắt hắn

- Đó là vô thức kháng... kháng...aaa.

- Nằm dưới thân tôi, em lại xinh đẹp như vậy, chỗ thích hợp cho em, chắc...ừm...chỉ có chỗ này thôi.

Cô muốn đánh hắn nhưng đầu ngón tay không còn sức lực nữa.

- Phờng vô lại.

- Lăng...Khấu Thiên...tôi sắp ra...tôi sẽ ra trong em...ừm...hự...hự....

Tích Lăng gặm lên, cự vật vào sâu từ cung mà bắn dịch nóng hổi. Cô run rẩy, khoé môi nước miếng không tự chủ rơi xuống ngực lạnh. Như con nít mà muốn ngồi bật dậy, lại bị hắn đè xuống lần nữa, cô định nói thì hắn lại chặn trước một bước, tiếp tục di chuyển trong cô lần nữa.

Toàn thân cô đau nhức, ngực cô bị hắn ngậm lấy, răng hắn nhay nhay nơi đầu nụ hoa, cô ngứa ngáy, thờ gấp gấp

- Không cần...mau....đi ra mà....hu hu....

Bỗng, có tiếng "cách...cách" ngay kính xe không dứt, càng ngày càng mạnh tay, hắn mất hứng thả kính đen kín xuống tầm vừa cho mắt lộ ra ngoài, nhìn thấy một nam cảnh sát, vẻ mặt rất trẻ trung, nhìn biết ngay mới vào nghề.

- Phiền anh ngoan ngoãn ký vào biên bản phạt, xe là đang đậu ở nơi không cho đỗ xe, làm chập đường.

- Không ký.

Hắn lạnh lùng quay mặt, tiếp tục chuyện tốt, nhưng cô lại khác, lấy tay che miệng, tay còn lại to gan đánh vào bụng dưới hắn mạnh, hắn tròn mắt lớn anh tuần nhìn cô nguy hiểm, đưa tay trụ tay.

- Đừng làm mất thời gian nữa, quay về bảo Doãn Dĩ Vương đóng phạt cho tôi, này...nhớ chép lại bảng số xe, coi chừng tôi làm loạn trốn mất đó.

Nam cảnh sát trẻ tuổi tức khí đỏ mặt thấy rõ, cầm tờ giấy quơ quơ như thể cầm thánh chỉ vua lên mặt.

- Anh có biết đó là ai không? Đến tôi còn chưa được gặp Doãn thiếu soái, chỉ câu này, tôi có thể cho anh ở tù một rong, không có ngày nhìn thấy ánh sáng bên ngoài.

Cự vật hấn bầm tím, to lớn làm cô tròn mắt, lắc đầu ngay lập tức. Nghiêm mặt quay đi, không hề cảm thấy thoái mái.

Hấn ghét bỏ, thái độ không chút nào kiên nhẫn.

- Cút đi, về bảo như vậy, ta họ Tích, tên Lăng, về báo lại y hệt là được.

Anh gãi gãi đầu, thực sự chưa bao giờ nhìn thấy người nào vì phạm lại hùng hổ xưng tên họ, còn báo chép bảng số xe kỹ càng, lại liên tưởng đến một nam nhân hùm miệng nhưng nhát cây nhưng hiện tại xem ra không phải. Tích Lăng hẳn chưa bao giờ thể hiện thất thế.

Xem như tin tưởng một lần.

- Được, có bảng số xe anh đừng hòng trốn.

Nhìn cô bộ dáng không còn mảnh quần áo trên người. Vết ân ái dày đặc, cô ngượng ngùng ngồi co rúc người, ôm chặt lấy bản thân, ngược mắt nhìn con người hổ phách hấn xoẹt tia âm áp, liền đóng kính, mặt mày nhăn nhó.

Hấn hôn lên gò má cô, hôn đôi mắt cô ướt đầm hàng mi đẹp đẽ, hôn trán cô. Vì hành động bất ngờ của hấn cung chiều mà cô ngẩn ngơ vài giây.

Hấn là muốn nói lời yêu thương cô, nhưng có dùng ốt bong miệng, hấn cũng không nói ra được lời nào. Cứ lấy dũng khí rồi lại tránh mặt, đôi mắt lấy dũng khí rồi lại tránh mặt tiếp.

Quay ra trước lái xe, vận lại đồ cẩn thận, chờ cô thay y phục.

- Xuyên Quốc, chúng ta đi đâu gặp được Doãn thiếu soái?

- Làm gì? Cậu ám đầu à? Muốn gặp Doãn thiếu soái là chuyện không thể.

Nam nhân Xuyên Quốc nhìn anh một cách nghi hoặc.

- Chuyện là thế này, có nam nhân kia hùng hổ bảo về báo lại Doãn thiếu soái đóng phạt tiền đồ xe không đúng nơi quy định cho anh. Còn nói chép cho đúng bảng số xe, cả họ tên Tích Lăng..

- Đồ ngốc...còn không biết Tích tổng a? Sống thế kỷ nào rồi, chuyện lần này...chết rồi..

Doãn Dĩ Vương uy uy quyền quyền ngồi ở đặc khu như tù túng, là ba anh bắt buộc không thể rời khỏi cho nên muốn chết tới nơi rồi.

- Doãn thiếu soái, hôm nay có tên làm loạn, không chịu đóng phạt tiền đồ xe không đúng nơi quy định, còn hùng hổ xưng danh Tích Lăng..

- Vậy a?

Anh xinh đẹp nhuếch mép, nghĩ "Tên này, là hạ thấp mình quá mức, gây chuyện xong bắt tôi cao quý thế này lại đi đóng phạt rẻ tiền...hừ."

"Tích Lăng: ha ha, nhiều tiền để làm gì? Tôi thực vinh hạnh được Doãn thiếu soái đây đóng phạt giúp nha \*an ủi điệu bộ\*."

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài, Anh Thực Không Có Đạo Lý!* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

## Chương 47: Quyên Trình - Tiểu nữ nhi thối!!

Lục Nan Hy không biết bản thân đã về nhà bằng cách nào, cô ngủ như chết, không hề biết sự gì. Ngủ mê man tới tận xế chiều ngày hôm sau, chỉ có hoa huy\*t hơi nhối là chân thật, lúc nào cũng không tránh khỏi chuyện xấu hổ này.

Thời điểm tỉnh, lại hầu nhân mang đến bát thuốc đen ngòm như mọi khi. Cô lại không chút nghi ngờ mà ngoan ngoãn cố gắng uống sạch.

Trả lại bát, ngậm viên đường, nghe hầu nhân thông báo là có một người di họ xa của hấn thường hay đến gửi một tiểu nữ tử xinh xắn đến chiều thì đón về. Cô nghe nhà có khách đến thì cô đâu dám lại "nướng" trên giường đâu.

Xuống khỏi bên dưới, là đứa bé gương mặt phúng phính tròn trịa, đôi mắt to tròn sáng sủa tinh nghịch liếc nhìn xung quanh. Đôi môi chúm chím nhỏ nhắn, khi cười cứ tựa như nụ mai nở rộ. Là tóc thắt bím hai bên, vận đầm đơn giản màu xanh ngọc như giọt nước trong.

Vừa nhìn liền yêu thích, là cô rất yêu quý trẻ con. Nhưng cô muốn là thấy đi họ xa gì của hấn nhưng là không thấy, xoay hỏi hầu nhân sau lưng thì bảo rằng đã rời đi mười phút trước. Còn cẩn thận lắm lắm sau lưng cô

- Phu nhân cẩn thận đấy, con bé ấy nhìn đơn thuần như vậy nhưng thực ra là không phải, rất tinh ma quỷ quái, đến chủ nhân còn muốn điên đầu đi.

Cô nghe như vậy, nhú mày, con bé này như thế nào mà bị miêu tả như vậy, cô đến gần nở nụ cười hoà nhã

- Chào con, là phải gọi ta là...

- Chị xinh đẹp quá đi, em biết rồi, chị là vợ cả...của chú lớn.

Cô khoé môi giật giật, cương cứng đình lại mọi hoạt động, cái gì là vợ cả vợ lẽ ở đây. Có vẻ tinh ranh không kém đâu, phải nói, ai mà liên quan đến Tích Lăng, đều không phải tầm thường nhân.

- Nhìn dưới mắt chị kìa, sưng phồng lên, cùng gương mặt phờ phếch ra rồi, em bảo đảm là mới ngủ dậy rồi, đây là không còn sớm đâu, xé chiều mắt rồi đấy. Mẹ nói ngủ nướng là không tốt, sinh tính lười biếng a...

Cô bắt đầu khâm phục, vội chối lắc đầu, chối bỏ.

- Không có, không có nha, là chị phải làm lộn vẩn mết mới cho nên mới bị biểu hiện mết mội như vậy đó.

Sau, muốn thay chủ đề ngay lập tức vì thấy con bé ánh mắt còn chưa ngừng sẫm soi.

- Em mấy tuổi rồi?

- Em 8 tuổi, gọi em là Tiểu Trình đi, cách gọi này rất dễ thương đó.

Cô như bị nắm thóp, luôn luôn gật đầu nghe theo, nhìn về phía hầu nhân cầu cứu thì hầu nhân chỉ có nâng vai, lắc đầu, còn ai không trải qua nữa đâu, đến quản gia khó tính cũng không dám đứng gần.

Đang định đi đem bánh cắt ra đĩa thơm ngon thì hấn đã de xe vào sân, còi xe inh ỏi. Từ cửa vào, đã nhìn thấy cô bung bánh ra đến, hấn liếc mắt nhìn hầu nhân chỉ biết đứng nhìn, tình hình không ai biết ai là chủ tử, hầu nhân sợ hãi, rụt mặt chạy đến đỡ bánh trên tay cô lấy đi. Cô không để ý nhiều, tay rảnh rồi liền xoắn tay áo dài mà đi đến bên Quyên Trình.

- Chú lớn, Tiểu Trình thưa chú lớn, Tiểu Trình muốn chú lớn đưa Tiểu Trình đi chơi công viên.

Hấn nhìn cô bộ dáng thất thế tội nghiệp, không những không hướng đến cô mà còn ra điệu bộ cười muốn ra nước mắt làm cô cảm thấy không phục.

- Đúng, là tan ca sớm đưa Tiểu Trình đi chơi.

Quyên Trình vui mừng, chạy đến ôm lấy chân hấn, cầm tay hấn dắt hướng ra cửa, hấn nhìn cô, ngoắc tay bảo cô cùng đi. Có cơ hội đi chơi, cô cũng không có bỏ lỡ, liền bỏ qua hết thấy, chạy theo.

Đỗ xe vào sân công viên Bắc Đẩu. Cô nhìn ra ngoài, là rất nhiều trò mạo hiểm siêu tốc, chợt vô thức cầu nguyện là sẽ không đến lượt chơi những cái ấy. Vì Lục Nan Hy cô ám ảnh lúc nhỏ, là một lần trượt đường ray, may mà nó chỉ ngay khúc cua rẽ bị lệch một chút, cũng không quá gọi là đồ văng đi, nhưng mà lúc ấy ai cũng sợ hãi, hét toáng lên.

Cô kiên quyết muốn ở trong xe, Quyên nhìn cô như vậy cũng không có ý kiến, chỉ có hấn nhất định không cho phép, hấn một tay mạnh mẽ bế cô ra ngoài. Là đi được một nửa đường, nhiều người dòm ngó, cô ngượng ngùng cầu xin hấn buông ra, cũng chưa muốn bản thân thành trò cười thiên hạ đâu.

Tích Lăng một nhân vật tiếng tăm, xuất hiện về ngạo nghễ ngồi ngời tiêu sái, làm nữ nhân để ý muốn chảy nước miếng. Cô tức giận, chặn hấn lại. Nhìn kỹ hấn một hồi, hấn thối mặt nhìn cô. Cô đưa tay sửa lại tóc của hấn, làm nó thật loạn nhưng cũng là hấn tuần tú không đổi, mặc có đứng ở góc cạnh nào nhìn đến.

"CMN, tại sao vẫn xinh đẹp?"

Cô mắng thầm, hấn là rất ngạc nhiên vì lần đầu nhìn thấy cô bộ mặt này hung dữ.

- Xinh đẹp để em nhìn, là xinh đẹp có ích.

Cô tay đồ đầy mồ hôi khi Quyên Trình cứ nặng nề ki kèo chơi tàu siêu tốc, cô nhìn đường ray ngoằn ngoèo tùm lùm tà la, cô tránh như tránh tà, tay cô bị hấn nắm chặt, cô khó mà thoát khỏi

- Có tôi ở đây, em sợ cái gì? Nếu hiện tại, thời điểm em rời khỏi, là xem như không tồn trọng tôi.

Cô nhìn tiếng tàu chạy ỉ xèo, tạo tiếng động ầm ầm trên cao, thậm chí cô nhìn đường ray cao đến mức chỉ còn chấm nhỏ, cô dựa sức lực hoàn toàn vào người hấn, lắc đầu lia lịa, đáy mắt hàn quang, tim cô đập mạnh, từng nhịp lượn tới lượn lui là mang theo tiếng lòng cô trung theo.

- Không, rất đáng sợ...aaa em không chơi được đâu...aaa...

- Đúng là, tuổi này còn không bằng một tiểu nữ nhi.

- Là hai người, đủ rồi. Mất công tốn tiền mua thêm vé, em lại là người chuồng tiết kiệm.

Cô như nhai phải bã trà đắng, nhìn Quyên Trinh cười tươi như hoa. Ngược lại con bé ấy lại đáng ghét không nhìn cô, lơ cô thấy rõ. Cô nhìn thấy con bé có vẻ rất thích chơi nó, ánh mắt lấp lánh nhìn.

Hắn lại cứ không buông tay cô, một bên Quyên Trinh hời hợt không đợi được, một bên cô lại nằng nặc trốn tránh. Cô nghĩ lại, không lẽ cô lớn như này, ăn của cha của mẹ bao nhiêu năm, 21 cái xuân, lại không bằng một tiểu nữ nhi hỉ mũi chưa sạch 8 tuổi. Nhưng cô cũng thuộc dạng trời gả không chặt, so sánh thật không khác con bé ấy là mấy, mất mặt quá.

- Sợ gì cái này, chuyện nhỏ, ba chúng ta cùng lên đi.

Lục Nan Hy bỗng đột ngột thay đổi, vẻ mặt tự tin chắc thắng làm Tích Lăng rất hưng phấn, liền mua vé lên thẳng. Cô đứng ở đây, cảm thấy bình thường nhưng khi đến gần tàu lượn thì cô ngày càng căng thẳng, chân cũng muốn đứng không nổi.

Người xếp hàng lên tàu là dày đặc, cô trong miệng lầu bầu, cái trò quỷ đáng sợ thế này, là không bình thường mới thấy vui vẻ a...

Đến lượt phân ghế còn nhừu đầu hơn. Là hắn ngồi cùng Quyên Trinh là thích hợp rồi nhưng hắn không thể để cô ngồi chung với nam nhân khác. Cũng là nói nếu hắn ngồi cùng cô thì không công bằng với Quyên Trinh. Cho nên cô đành ngoài miệng nói không sao, chọn lựa một ghế ngồi, trong đầu cô không có quan tâm bản thân ngồi cùng ai nữa mà chỉ nghĩ tới hành trình kinh khủng phía sau.

Kể cả có người gọi cô, cô cũng không nghe, trong đầu cô là loạn xạ tư tưởng phân tán.

Nhân viên đến từng ghế đóng chốt an toàn, cô cũng không hay biết, bản thân nắm chặt góc áo không buông, tay cô lạnh ngắt, gương mặt hồng hào không chút sức sống.

Đến khi tàu dịch chuyển được một chút, cô thân người chuyển, cô hét toát lên, làm cả đoàn tàu ai cũng nhìn đến. Hắn ngồi trên cô, nhìn xuống lo lắng nhưng Quyên Trinh cười to còn trên cô nhát gan; cô không quan tâm, nhắm mắt lại. Nhân viên cũng biểu hiện bối rối, vô cùng ngại ngùng, liếc mắt nhìn nhau, cười một cách miễn cưỡng, chờ cô bình tĩnh.

Hiện tại trong đầu cô chỉ có, hình ảnh con bé Quyên Trinh đáng ghét cười nhạo mình.

Cô gạt đầu với nhân viên, ý bảo cô ổn rồi. Đoàn tàu thực sự chạy.

- Aaaaaaaaa....cứu tôi...chết tiệt.....

Nước mắt nước mũi tèm nhem, hắn ngồi trước như kiến cắn, cứ lâu lâu quan sát giữ "cửa" không rời mắt khỏi.

Lại một dốc thẳng đứng đâm xuống.

Đến khi kết thúc, cô hoàn toàn miễn nhiễm mọi thứ, hàng mi ướt đầm, cổ họng khô rát, vô hồn thờ thẩn. Rồi khỏi vẫn chưa hết hoảng sợ.

Thời điểm xuống tàu, bên cạnh mới nhìn thấy là Ưu Tĩnh Tập. Anh cũng rất thoải mái để tay vào túi quần mà chào hỏi cô.

Hắn sau chạy đến, hung hăng nắm tay tôi không buông làm Ưu Tĩnh Tập anh ngạc nhiên.

- Tích tổng anh với Lăng tiểu thư là...

- Tình nhân của tôi.

Cô nghe như vậy, ngược lại không tức giận, cô trốn dưới danh nghĩa Lăng Khấu Thiên, cô chẳng khác nào tình nhân hắn bao nuôi cả.

Điều đúng đắn thôi!

Ưu Tĩnh Tập không như những người khác, anh ta có tự cao riêng, không có nhìn hắn quá độ, là lướt qua chào hỏi rồi rời đi trong khi cô chưa chào hỏi gì.

- Tên đó là ai?

- Là bạn của anh trai em, bác sĩ Ưu, từng khám sức khỏe qua vài lần.

- Tôi còn tưởng em có gian tình riêng, hồng hạnh vượt tường.

- Hồng hạnh vượt tường? Không đúng, chúng ta chỉ là tình nhân, không thể dùng cụm từ đó miêu tả được.

- Tình nhân cũng không được.

- Anh... aaa~~

Quyên Trinh nhìn hai người, một bên nam nhân vững chắc lập trường, nói câu nào nắm thóp câu đó, nguy hiểm ánh mắt, còn một bên nữ nhân đút lý, yếu mỏng manh cái cổ cho kịp.

- Chúng ta lại đi thêm một vòng nha chú lớn.

- Không.....

Khỏi cần đoán cũng biết là cô rồi, cô cảm giác đi một vòng thì tóc cô bạc thêm một chút vậy.

- Di ấy như vậy, con thấy để đi ấy ở nhà là tốt nhất đó.

Cô nghe đến đâu, lỗ tai lủng bùng đến đó, là con bé này, một lời hai lời đều muốn công kích cô, khiến cô ra khỏi hẻm. Còn có sau lưng hẻm lại gọi cô một tiếng "chị", là không để cô vào mắt tôn trọng.

Hắn nhìn cô không khoẻ rồi, sắc mặt rất tệ. Liền không muốn chơi nữa, còn có tia tự trách bản thân vì cô đã không muốn còn bắt ép quá đáng.

Quyết định tiếp đến đưa đi ăn, Quyên Trinh vừa nghe đến ăn thì không còn muốn chơi nữa, vui vẻ hô mừng. Nhìn lại, chỉ là một đứa bé mà thôi, cô không nên so đo mới đúng, cô là con người ít kỷ vậy sao?

Trở về là đã chập tối rồi. Di họ ấy cũng đến đón. Quyên Trinh vừa nhìn thấy mẹ thì vẻ mặt tự động chuyển sang chế độ hiền hoà đáng yêu.

- Mẹ, đi chơi rất vui đó, lúc nào đi chơi với chú lớn cũng vui hết.

Di ấy nhìn không có bất mắt từ lúc mới nhìn, nhưng nhìn kỹ thì nét đẹp rất mặn mà, dễ nhìn. Ăn vận đơn giản. Tóc búi cao. Gương mặt nếp nhăn cũng khá nhiều. Cô lễ phép chào hỏi cẩn thận. Tiễn hai người ra cổng cũng là cô.

Hầu nhân đứng sau cô đóng cửa, vẻ mặt nghiêm trọng hỏi cô.

- Ôn không phu nhân?

Cô phối hợp, gật đầu lia lịa "Ôn.", hai người cười khúc khích. Bỗng cô có hứng đi dạo trong vườn một chút, cô sắp rời xa nơi này rồi, cô muốn bản thân đặt chân hết mọi góc ngách, sau sẽ không nuối tiếc cái gì bởi vì rốt cuộc cũng có cuộc sống mới ở đâu đó, bạn bè mới, có khi lập gia đình, sinh con. Ai biết được đâu.

Cô nhờ hầu nhân chuyển lời với hắn đến hoa viên. Cô một thân ăn vận đơn giản, trong gió lạnh đi xung quanh bồn hoa lớn. Hoa viên Tích gia rất sạch sẽ, đèn văng tứ phía, không có nơi nào là tối, cho nên không cần phải sợ với chế độ an ninh là tối cao.

Cô ngồi xuống chậu hoa cúc, tro tro với đất, thật buồn bã. Cô sống mũi cay nồng, phải chăng cô giống nó, tro tro một mình, không có ai để cô nương tựa cả. Cô đưa tay vuốt lấy những cánh cúc nhỏ thật nhẹ. Từng đợt gió lạnh thổi qua bên tai rít tiếng "vù vù" làm cô càng thấy cô quạnh gấp đôi.

"Từ nhỏ đã không được may mắn, bị mọi người chỉ chiết dù không có làm gì sai với ai. Chỉ có một người yêu thương thật lòng, bà cũng rời đi. Ba và mẹ, thật ra đều vì lợi ích mà nhìn mặt mình. Mình quả thực không nên sinh ra mới phải."

Nghe tiếng bước chân, cô thu hết tâm trạng u sầu vào trong, lau hết nước mắt, tập cười niềm nở, rồi quay người nhìn, hắn là trên tay cầm chiếc áo khoác bông dày, cho cô mặc vào. Cô nũng nịu đến ôm chặt hắn. Là hắn vừa tắm ra; mùi hương bạc hà thơm tho phả mũi dễ chịu. Tâm tư cô thoải mái vô cùng phủ bỏ hết tạp niệm.

- Tích Lăng, em thích anh.

Anh lặng người, nhìn vô định, nghe cô thì thầm không chút buồn chán, chính vì ngỡ lạnh nhưng độ tiếp xúc của cả hai, làm không khí lạnh cũng muốn ấm dần.

- Tích Lăng, em thích anh, có nghe rõ không?

Giọng điệu cô ngày càng nhỏ, nghe càng không đúng, là cô sắp muốn khóc rồi, tay cô siết chặt như sợ hắn sẽ đẩy cô ra. Ngược lại, cô làm hắn sợ đi, nghe như vẽ, hắn sắp mất cô vậy.

- Để em kể anh nghe câu chuyện này. Có một mèo con, lông trắng mượt, rất đáng yêu. Tiếc thay, xinh đẹp như vậy mà mèo con không có bạn bè, bị cha mẹ mình không nhìn đến. Anh thấy xem, mèo con có đáng thương không?

Hắn một tay bế cô lên, hắn ngồi trên ghế mây gần đó, đặt cô lên chân bản thân, cô ngồi trong lòng hắn, đổi câu chuyện của cô, hắn không có trả lời, trầm mặc dò xét một chút trong ánh mắt cô "Không."

Cô không có bờ ngỡ với câu trả lời này, là hắn con người vô cảm mọi thứ, làm gì biết thương xót cái gì đâu.

- Em thì lại thấy mèo con rất đáng thương, anh biết sao không? Vì em có thể hiểu được.

Thực ra, suy nghĩ hai người không tương đồng. Tích Lăng đang nghĩ đến xa hơn cô tưởng.

Trăng đêm nay rất sáng, ánh vàng sậm, nhìn như lòng đỏ trứng khổng lồ. Thật ra, nghĩ lại, chú Cuội đâu có cô đơn, vì có cây đa làm bạn.

"Hôm nay, cảm ơn anh....."

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài, Anh Thực Không Có Đạo Lý!* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

## Chương 48: Ôm lấy tảng băng, còn không mát mẻ?

- Mẹ có thấy bất hợp lý không? Là cô ta cùng con tính tình vô thức không giống nhau, thế nào Tích Lăng cũng nhận ra ngay, hẳn ta là người rất nhạy bén, không khác chó săn.

Bà Lăng có nghĩ đến chuyện này rất lâu rồi nhưng vì hoàn cảnh lúc ấy, là bà không nghĩ được cách nào khác, tiền thoái lưỡng nan.

- Không phải con tài giỏi lắm sao? Cho mình hơn người. Lo liệu mà hỏi han tập dần đi.

Lăng Khấu Thiên không chấp nhận lời này, từ đầu là bà làm sáo trộn, nay lại đưa ra lời lẽ không vừa ý.

- Như vậy mà cũng nói được a? Là con Lăng Khấu Thiên, lại đi tập làm Lăng Khấu Thiên, có phải quá ư là....

- Đừng làm nhảm nữa, mẹ mệt rồi, ngày mai cô ta đến rồi tính tiếp.

Lục Nan Hy đã thức từ sớm, đợi Tích Lăng đi khỏi thì liền như gà mắc phong, vội vội vàng vàng bành đi lục lại lại hợp đồng, cô phải chuẩn bị trước, để Lăng gia thấy, cô rất không hài lòng với công việc này, sẽ không lo lắng có ý đồ riêng, có ăn học đường hoàng mà, đoán được Lăng gia sớm sẽ đánh cuộc gọi báo.

Nhưng lại đến nhanh như vậy, vừa suy nghĩ thoáng qua, liền Tiểu A gọi tới. Cô ngăn lại xúc động, chấn chỉnh cảm xúc ngay lập tức.

- Lục tiểu thư, bà Lăng mời cô đến Lăng gia một chuyến, tôi sẽ đón cô... và cả chúng tôi đã tìm thấy Lăng Khấu Thiên; có thể hợp đồng sẽ kết thúc tại đây.

- Hào, chuyện tốt, chuyện tốt nha, chúc mừng Lăng gia. Được ngày mai tôi đợi anh, khoan...còn có, tôi muốn hỏi anh lo liệu cho bà tôi ở đâu? Tôi muốn gặp bà.

Chưa có hết lo bao lâu, nhớ lại, từ lúc ấy đến nay, bà được an táng chôn cất nơi thế nào quy mô cũng không biết. Có phải bất kính lắm không? Một tay ôm đầu, xuống giọng.

- Ngày mai tôi sẽ đưa cô đến một lượt luôn.

Kết thúc cuộc gọi, thờ dài một cái. Chuyện này sớm muộn cũng đến. Là Lăng gia hủy hợp đồng sớm hơn dự định, có thể sẽ đền hợp đồng cho cô nhưng cô sẽ không chấp nhất, chỉ cần số tiền họ đưa ra yêu cầu ban đầu.

Cô chưa gì đã thấy phía trước khó khăn, vậy bản thân sẽ ở đâu được, cô làm cái gì sống qua ngày. Với số tiền của Lăng gia, cô có thể mua dư ra một căn hộ nhỏ, sau cô xin việc đi làm cũng được.

Quyết định vậy đi.

Cô một bước xuống sảnh lớn, đi thẳng vào bếp, hôm nay có hứng a, muốn làm thật nhiều bánh quy. Nan Hy trước có nhìn Lăng Mạc làm qua, cũng học "trộm" được sơ sơ, có thể khua tay múa mép một chút.

Hầu nhân kết hợp bày nguyên liệu, đây chính là hối tiếc vì mình đã không có biết gì về vị trí mọi thứ trong nhà, đến cái muỗng, cái tô cũng không rõ nơi nào. Ai cũng tụ họp lại gian bếp rộng, đứng xung quanh chỉ để nhìn cô làm được gì.

Từng khuôn nhỏ nhấn đủ loại hình xinh xắn.

Cô vẽ mặt thực nghiêm túc, trong đó, có di Tuyết cũng một tay bánh quy chuyên nghiệp, đứng ra phụ cô, nhưng có vẻ cô phụ di ấy thì đúng hơn. Cả quán gia thường ngày không bắt chuyện nhiều với cô, nay cũng đến dòm ngó, còn không ngăn được miệng mà mắng cô khi trộn bột không đều.



- A... Chúng ta cùng làm đi, để tôi đọc diễn một hồi, bày bữa đẹp một nghi.

Đây là lần đầu tiên cô làm bánh quy, dành hết tâm tư, làm cho hân ăn. Trên mỗi cái bánh, cô dùng tâm tư, nhúng socola nóng, tô lên chữ. Vừa ăn và cũng vừa để giải trí, vui mắt đấy.

Giống như mỗi ngày, hân mở hộp lấy một cái ăn, thì là cũng cảm thấy vui vẻ. Bánh của cô chỉ có.

"Hôm nay là ngày đẹp trời."

"May mắn."

"Hạnh phúc."

"Thuận mưa gió hoà."

Cô còn vẽ hai hình nhân nắm tay nhau.

Cứ vậy lặp đi lặp lại. Cô làm rất nhiều, chứa đầy 3 đến 4 hũ nhỏ, còn buộc nơ trên nắp hũ. Cô có thử rồi, là rất béo và ngọt thanh, đây làm là hoàn toàn ảnh hưởng hân khẩu vị. Bánh cô nhìn liền muốn ăn chỉ không biết vị sẽ ngon không thôi.

Mỗi cái bánh đều có "vị" tâm huyết. Làm cho người mình thương yêu thì cái gì không tốt nhất đâu. Nên mới có câu thể này "Thương ai thương cả đường đi lối về." nhỏ nhặt như thế mà còn để tâm cơ mà...

Nan Hy còn tốt bụng chia cho mỗi hầu nhân hai bánh ăn thử. Mất khá nhiều thời gian. Đến trưa mới hoàn tất, giờ xoắn tay áo bắt đầu dọn dẹp.

Người ta nói, làm cái gì cũng được, quan trọng là phải có hứng thú, mới nên chuyện.

- Chị cười xinh đẹp thật đó.

Cô ngượng ngùng nhìn hầu nhân nhỏ, lúm tẩm bột trắng như lớp sương phủ hai bên gò má nhưng vẫn không ngăn được tư thái thanh tú hoàn mỹ dung mạo.

- Thật à? Thôi đi cô nương, tôi không dễ bị lừa vậy đâu, muốn tôi tấn một cái cho không?

Cô cảm hũ cho chia đều ba bánh trái tim, đưa hầu nhân nhỏ, thì thầm bí hiểm "Cầm lấy, đem cho nam nhân trong lòng, thành tâm một chút."

- Chị đùa sao? Em làm gì có thích ai đâu.

- Ở trường lại không có để ý đến ai? Là không tin nổi đâu nha, nhìn kia, gương mặt đỏ ửng lên hết rồi, cái này là cà chua không cần vội vả chín.

Cô chỉ vào hai gò má của hầu nhân nhỏ, hầu nhân nhỏ chia tay chậm rãi nhận lấy, xong bỏ chạy không quay đầu.

Cô cười lớn không kiêng dè, là lúc trước cô cũng như vậy, cô lại mù quáng yêu thích Bắc Từ Quang, không nhìn ra bộ mặt của Bắc Từ Quang thế nào trở mặt nhanh.

- Phải thành công trở về nha....

- À...phải chuẩn bị bữa trưa...quên mất...

Chợt nhớ ra, xoay người hốt hoảng, dạo này, Tích Lăng có hướng muốn ăn cơm trưa tại gia cho nên lúc nào cô cũng muốn chuẩn bị.

- Không cần đâu ạ, phu nhân. Chủ nhân dặn dò sẽ đón cô ra ngoài, không cần chuẩn bị.

- Vậy cái này bánh, cất cẩn thận giúp tôi, ngày mai hãy đưa cho anh ấy.

Nan Hy lưu luyến nhìn lại khay bánh, sau bước đi xa, nhíu mày đẹp, sao cô không nghe gì nhỉ nhưng dù sao đi với hân là tốt rồi, liền trở lên thay đồ. Cô ngày càng không muốn ra đường vì phải cẩn thận ăn mặc, giữ thể diện cho hân, trong khi đồ cô lại không có bao nhiêu, cứ áo phông cùng quần jean phối tới lui, còn có hai bộ lễ phục, nhưng khi cô đi, cô sẽ để lại hai cái này, cô chỉ mang đồ thuộc về mình.

Vẫn là áo phông quần jean không đổi, tóc buộc đuôi ngựa cao, cô kể cả không cần dùng son thì cô gương mặt vẫn xinh đẹp tươi tắn không kém nhạt chút nào, môi hồng hào tự nhiên.

- Lăng Khấu Thiên...em ở đâu?

Là Tích Lăng giọng

- Em ở nơi này....aaaaa...đau đau...

Chạy ra khỏi phòng, vụng về mà sàan tron, trượt chân nhưng may là chưa đến gần cầu thang đi xuống, nếu không thì mặt mũi cô, xong rồi. Đau đớn xuyết xoa, ngồi tại chỗ xoa đầu gối. Hần nghe tiếng cô "A" một tiếng, liền đoán được cô lại va vào đầu hay ngã rồi.

Vừa ngược mắt thấy hần, liền đứng bật dậy nhưng chân cô bị trật, không thể lại đứng ngay, cho nên ngã lẩn nữa, mông ê ằm, cấn môi chịu trận, nhìn hần mím môi, như trẻ con bị người lớn bắt lỗi về mặt. Mắt cá chân sưng tấy, hần muốn liền chặt ngay chân cô cho xong đi, phải nói biết bao nhiêu lần, cô phải thật đi đứng cẩn thận, nhưng lời nào nói với cô ở tai này thì đều lọt qua tai kia, không còn sót một cái gì vào thần trí ghi nhớ.

- Di chuyển được không? Không phải tôi nói con người chỉ có hai việc quan trọng nhất là đi đứng và ăn uống? Trong khi đó đi đứng không xong thì phải làm sao?

Dù giận nhưng hần có lo lắng, biết cô sợ đau mà nhẹ nhàng động tác rất nhiều, còn cố tình ép lại lực bản thân hết mức vì chỉ sợ làm cô thấy đau. Cô lắc đầu, hần cũng không còn tâm trạng. Xoay người bảo hầu nhân nấu cháo yến mạch ngay, còn hần thì bế cô vào phòng. Cô cảm thấy bản thân vô dụng quá, ngượng ngừng không dám nhìn lên.

Hần ngược lại, tưởng cô là rất dói rồi cho nên mới như vậy, sau khi để cô xuống giường thì liền chỉnh bản thân xuống bếp thúc giục hầu nhân. Nhìn thấy hần quay đi, cô thở dài một cái, là cô khiến hần mất hứng rồi, trong lòng lại càng sợ hần bỏ bữa. Trong lúc không biết nên làm thế nào thì cửa đột ngột mở, hần quay trở lại mang theo bát cháo yến mạch nóng hôi thơm ngon, cô ngạc nhiên ánh mắt vài giây.

- Là tôi không phải lo lắng cho em, mà là sợ người khác dị nghị thấy người khác gặp nạn không ra tay hiểm trợ.

Cô gạt đầu ngoan ngoãn, có cháo ăn là may cho nên Tích Lăng nhất trí mọi thứ.

Còn ngạc nhiên hơn, cô cười tươi tắn vươn hai tay chìa ra nhận lấy bát cháo thì ngược lại hần thổi một muống, đưa đến gần miệng cô. Cô ngơ ngác, tay trên không trung cũng chưa có rút về.

- Em...em bị chân a, không, ý em là...ừm...tay vẫn bình thường này.

Cô còn phối hợp lắc tay trước mặt, điệu bộ làm trò nhảy múa, còn muốn thể hiện khoẻ mạnh, gồng cơ tay dù chả có cái gì nhô cao. Hần cặn lời, nghiêm mặt như bảo mẫu giữ trẻ dói cô răn đe

- Chân mệt mỏi, tay cũng phải nghỉ ngơi, như vậy mới cân bằng được sinh học.

- Vậy a?

Dù sao có nam nhân tuân tú như hần bảo bảo vô song phục vụ, không ăn thì quá uổng phí, liền mở miệng ăn lấy.

Nhìn hần nghiêm túc thổi cháo "phù phù", cô sóng mũi cay nồng, hần cùng cô hoà thuận chưa bao lâu mà. Tức cười vì hần cũng có khiếu chăm sóc người khác đó.

Muống tiếp đến, cô chậm một hồi, vươn tay cầm tay hần, đưa ngược về môi bạc tuân tú nam nhân.

- Anh chắc chắn bụng cũng trống rỗng.

Hần tìm đập mạnh, ánh mắt dò xét, trong ánh mắt chứa tia ngượng ngừng nhưng chỉ trong một giây, liền dứt khoát ăn lấy muống cháo, muống tiếp cô lại đưa đến hần. Cứ như thế đến khi bát cháo thấy đáy.

Vừa được no bụng, vừa được thưởng ngoạn nam nhân. Trong lòng cô đá nặng trĩu, không cách nào có thể vui vẻ.

Hần đặt bát xuống bàn, cô liền chồm đến ôm eo hần. Hần cứng nhắc người rõ rệt, cô lại nở nụ cười thoải mái, ngửa mặt tinh nghịch, úp nửa bên má vào da thịt cách lớp áo mỏng nhưng là rõ nhiệt độ ấm áp.

- Hôm nay thời tiết hơi nóng, ôm lấy anh tăng băng, còn không mát mẻ?

Hần thế lại bị trò mèo ngớ ngẩn của cô mà bật cười, trong lòng thầm cười, lợi dụng lúc cô ngẩn ra ngu ngốc bộ mặt, xoa đầu cô rồi tinh rồi mù, cô như mèo con bị đùa nghịch khó chịu gầm gừ.

- Anh...muốn chết sao?

- Tôi hửm? Muốn em làm tôi rời giường không khả năng hơn.

Cô đỏ mặt, chuyện nhạy cảm như vậy, hần lại có thể nói ra thuận miệng dễ dàng, nam nhân vô sỉ thành tính.

- Hôm nay...anh không có bận đúng không?

- Tôi nói đâu sai, em chưa gì đã nôn nóng...không sao, tôi sẽ bỏ qua lịch trình vì em, bảo bối.

Hần âm thầm khoá điện thoại, tắt nguồn rồi quẳng ở trong hộp bàn kín, không hề do dự.

Bảo bối? Hắn gọi cô là bảo bối. Cô cả người rợn rùng, tay chân quít lại với nhau hết cả rồi. Sung sướng đến tận óc. Khuôn miệng nhỏ nhắn cô cười sáng, ngọt ngào quá, tổng tài đại nhân của cô...thật là.

- Chúng ta còn nhiều thời gian quá, hiện tại làm gì tiêu thời gian?

Ngồi trên giường, hắn đột ngột ôm cô chặt, vẻ mặt hoảng hốt trong khi cô không hiểu chuyện gì cả.

- Tích Lăng...

Cô cảm nhận được chiếc ôm này, thế nào sợ hãi.

- Em sau này đừng dùng giọng điệu lời nói như vậy nữa, tôi sẽ cấu với em, hậu quả không lường trước.

- Được rồi...không nói, tuyệt không nói nhé...ha ha nhìn anh kia...

Cô vỗ nhịp tay vào lưng hắn an ủi

- Hôm nay anh nhất định phải, phải ở nhà. Một mình thế này nơi rộng lớn, sợ ma muốn chết đi.

Hắn im lặng, tay lấy từ túi áo trong ra một hộp lớn, nhìn chiếc hộp vuông đề Catier "hoành tráng", cô mù mịt không đoán ra. Hắn tặng cô chiếc vòng tay sợi mảnh, còn có các dây thông xuống từ trái tim nhỏ xinh xắn tinh xảo. Trên các hình lá trang trí đều được làm sáng bằng kim cương bất mắt. Cô nhìn qua là biết không có rở rồi, chần chừ đưa tay cho hắn đeo vào.

- Rất đẹp, không ngờ xấu xí như em cũng mang vừa.

Hắn hài lòng nhìn qua "tác phẩm" của bản thân, môi mông nở nụ cười, cô nhận thấy, hắn dạo này cười rất nhiều, có phải cười vì cô không?

Cô gật đầu, không để ý lời trêu ghẹo, trở lại vào trong lòng hắn, không muốn rời nửa bước. Chính ngày mai, cô sẽ không còn ở bên hắn nữa, khoé mắt cô bắt gặp đồ hoe, lưu luyến hắn, là hắn con người lạnh lùng vô tâm như vậy nhưng cô hiểu được bên trong, Tích Lăng là nam nhân rất ấm áp cùng đáng yêu.

Trời dần tối, cô thiếp đi trong lòng hắn không hay biết, đến khi giật mình thức dậy thì hắn vẫn ở trước mặt cô, xử lý văn kiện tại nhà. Cô rất hài lòng, ngập một cái thoả mãn, bụng cô lại kêu réo đòi ăn.

Hắn bên này phát hiện cô tỉnh, chính lúc hầu nhân thông báo có bữa tối. Hắn dẹp gọn văn kiện chất ở thảm lông xám, cô thì đánh răng rửa mặt tinh tảo, đi ra, là hắn đợi cô ở trước cửa, cô nắm tay hắn kéo đi, hắn trước mắt rung động một cái, là lần đầu tiên cô như vậy chủ động, có tiến bộ, không cần ép buộc.

Cô như mọi khi rót một ly nước cho hắn, bởi hắn ăn uống không nhiều, chỉ có ăn mấy miếng rồi uống sạch nước là rời khỏi bàn ăn rồi. Cô nghĩ có lẽ khẩu vị hắn không tốt cho nên đặc biệt để tâm rút kinh nghiệm.

Có điện thoại bàn reo, cô cùng hắn không quan tâm, chỉ lo cùng ăn. Hầu nhân nhắc điện thoại, sau chạy đến

- Chủ nhân, Mậu thiếu gia nói gặp chủ nhân, chủ nhân tắt máy cho nên hơi bất tiện.

Hắn nhíu mày, thường bọn này gọi cho hắn, chỉ có muốn rủ hắn thác loạn. Hắn nghiêm mặt sai bảo từ chối.

Hầu nhân chạy đi, cô vừa nhìn hắn cười một cái, ở cửa liền có chuông báo. Đi vào là Mậu Hoạch Ma, Ngô Kỳ Phong, Lư Phồn Hưng cùng Hàn Ý Nhi, Lâm Nhiệt Dụ, Lỗ Tuy Đồng, Phạm Yên, Doãn Dĩ Vương. Có chút bất ngờ, cô đứng thẳng, cúi người chào. Trong đó cô chỉ có nói chuyện qua Hàn Ý Nhi thôi.

- A Thiên, chào cô.

Hàn Ý Nhi niềm nở chạy đến nắm tay cô thân thiết, cô cười lại cho có lệ. Còn Mậu Hoạch Ma cùng Lư Phồn Hưng ngạc nhiên nhìn cô. Mậu Hoạch Ma mồm mép lạnh lợi đi đến gần cô nhìn lên rồi lại nhìn xuống, ánh mắt lộ rõ dâm tà

- Mỹ nhân nào đây, Lăng Lăng? Cậu khi nào thay đổi giấu Tiểu Phiến ở Cẩm Viên vậy? Tớ nghĩ phải là Tư....

Ngô Kỳ Phong may mắn chặn miệng Mậu Hoạch Ma lại, anh thăm thò phào, nếu không hai giây sau tan nhà nát cửa người ta rồi.

- Im miệng, cậu đừng có mà làm nhảm nữa, ăn nói hàm hồ, bắt nhả ý.

Xong Ngô Kỳ Phong đổi về mặt Lục Nan Hy đang tò mò nhìn Mậu Hoạch Ma, nhe răng cười ngu ngốc.

- Lăng tiểu thư, đừng có để ý tên khốn này nói xằng bậy, là tên này tối trời thì liền không phải là chính mình, là không phải hắn nói đâu.

Mậu Hoạch Ma trợn mắt phản kháng, giãy giụa như cá chết nước đáng thương, anh đang muốn đòi lại cái gì gọi là công lý cho bản thân. Cái gì mà tối trời không phải chính mình?

- Không, không phải, ý tôi là anh ta muốn chết ngay rồi, tốt nhất anh không muốn đi tù thì mau buông tay đi...

Cô gật đầu lia lịa, biết Mậu Hoạch Ma muốn nói gì nhưng là cô không muốn nói thêm. Tích Lăng lúc trước hay hiện tại ra sao thì mặc kệ hắn.

Còn tốt bụng đi đến, gỡ lấy tay của Ngô Kỳ Phong giúp Mậu Hoạch Ma, anh giải thoát, được nước trốn sau lưng cô, còn có cảm thấy vai cô che chắn, lợi dụng thời cơ chạm mỹ nhân thân thể, trắng trợn nhưng hợp lý.

Tích Lăng hùng hục sát khí, ánh mắt giết người nhìn chằm chằm Mậu Hoạch Ma. Cô cảm nhận được là lưng bản thân nóng rực, có phải hay không hắn đang nhìn cô a? Cô ngượng ngùng tránh Mậu Hoạch Ma nhưng tay anh ta lại nắm chặt vai cô cho nên cô bất khả kháng tránh. Trong lúc cô không biết nên làm cái gì, mặt mày xám xịt thì Lâm Nhục Dụ đến gỡ rồi, cô trước khi đến gần đã có nhìn lướt qua Tích Lăng hán một cái, nhếch mép xinh đẹp thách thức.

- Mậu Hoạch Ma cái tên này, nữ nhân người ta nhìn bề ngoài yếu đuối như vậy, sao có thể hành động vô phép như kia hả? Thiếu tôn trọng quá mức, phải bỏ tức cho anh lại một khóa về lịch sự nhân tính...

Theo thể không phòng bị, Lâm Nhục Dụ một thân phóng đến đánh bật xuống, Mậu Hoạch Ma cảm giác tay bản thân như muốn gãy đến nơi rồi, rú lên ầm ĩ. Lục Nan Hy đang hướng phía trước, nay không còn tay của anh gi chặt thì cô bị đà văng về phía trước, nhẹ bẫng như bao thóc bị quăng.

- Aaaaaaa..... Chết tiệt...

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài, Anh Thực Không Có Đạo Lý!* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

## Chương 49: Hôn không có điểm dừng

Tích Lăng một mặt vội vã đi đến, cầm lấy tay Lục Nan Hy giật nhanh, cô rơi vào lòng hắn dễ dàng nhưng cô dung mạo xanh mét khó coi, tinh thần còn chưa nạp lại hoàn toàn lại bị nắm lấy kiểu này thì chủ có thể miêu tả bằng sự sợ hãi tột cùng.

Hầu nhân nhìn cảnh như vậy, vội vàng chạy lại hỏi han cô với giọng điệu lo lắng. Cô xua tay, cô thực sự không có sự gì, chỉ có hơi hoảng sợ một chút ban nãy罢了.

Hắn nắm chặt vai cô, cô đau đớn nhưng không dám nói tiếng nào, xoay nhìn hắn, làm bộ dáng chớp mắt nũng nịu, tay vò vò nhau tạ lỗi. Đứng trước nữ nhân nghiêng nước nghiêng thành làm dáng điệu bộ đáng yêu, cứ tưởng một nam nhân như hắn sao tránh khỏi nhưng hắn lại tránh khỏi, ngược lại còn miễn dịch là đằng khác đó.

- Ngừng lại ngay, nếu không muốn tôi giết em ngay lập tức.

Lỗi Tuy Đồng này giờ im lặng, là im lặng hết nổi rồi mới lên tiếng, cười xua tay đi vào trung tâm sự.

- Đây, chúng ta đến đây để hưởng lạc, vui chơi nha, không phải sinh sự căng thẳng.

Lỗi Tuy Đồng đưa tay làm điệu nhấc tay xuống, ý bảo hạ hoả. Mà nhấc đến đây, mọi người nháo nhào vì nhớ ra, à bản thân đến đây là vui chơi giải trí dự định ban đầu. Ngô Kỳ Phong cũng xướng theo, hầu nhân đã quen việc này, liền bày trước sân bàn tiệc lớn, đèn văng đầy từ phía bao quanh đẹp mắt ầm ầm.

Cô trong đầu suy nghĩ, có phải là buổi tiệc ngụ ý? Sau hôm nay, cô cùng bọn họ quan hệ gì cũng không phải rồi. Cô nhanh hào hứng, nắm tay Tích Lăng kéo đến.

- Chúng ta cũng phải tích cực tham gia.

Hắn đứng là ở bên cạnh cô, không thể phân biệt được thời điểm nào hắn giận và không còn tức khí.

Ngồi vào bàn, cô không biết uống rượu cho nên cứ ngoáy qua ngoáy lại nhìn ai cũng ửng ửng năm đến bảy ly, với ánh mắt ngờ ngẩn.

Lỗi Tuy Đồng khi say thì vô cùng náo loạn; không thể ngồi yên một chỗ được, nháo nhào muốn chơi "thách hay thật". Trong đó có Lục Nan Hy là muốn phản đối nhất, nhưng cũng tò mò vì cô là chưa có chơi qua lần nào cho nên mù mịt hoàn toàn, nhưng từ khi ở bên Tích Lăng, cô khai thông được ít nhiều.

Doãn Dĩ Vương là có tính nhất, ngay ngắn không nháo loạn, nhưng cứ mở miệng thì là

"Doãn thiếu ta, tần hết các người."

"Doãn thiếu soái ta, giam hết các người."

Thì ra, mới biết, hôm trước Doãn thiếu soái là người này. Nhưng nhìn qua, phong thái cũng ra dáng thiếu soái đó nhưng là say, còn tỉnh thì không biết thế nào. Khổ tâm hết sức. Sao mà Tích Lăng lại có bạn bè toàn là sức ảnh hưởng, cô cũng phải học tập mới được.

Lục Nan Hy ngồi đối diện Tích Lăng, nên có hơi khó khăn gọi hần nhưng dường như lúc nào cô để mắt đến hần thì cũng thấy hần đang nhìn cô. Cô nói bằng khẩu hình miệng hỏi hần có hứng tham gia? Hần đánh mất đi chỗ khác, không có trả lời. Cô tưởng hần không hiểu được cho nên vẻ mặt buồn bã, nhìn Phàm Yên cùng Ngô Kỳ Phong tấu thí hải, miệng qua lưỡi lại không nhường nhau câu nào, kẻ tám lạng người nửa cân không biết phân thắng thua, còn có Doãn Dĩ Vương lúc sau cũng tham gia một cách nóng nảy.

Đến lúc trò chơi bắt đầu, cũng chuẩn bị rượu sẵn đợi phạt. Tuy nhiên, cô cũng không thoát, ai cũng tham gia, Tích Lăng cũng không ngoại lệ đâu.

Chỉ định một người ngẫu nhiên. Ai cũng thi nhau chỉ vào hần như tính toán sẵn, hần đen mặt nhú mày.

- Không công bằng.

Phàm Yên nhăn nhó mặt mày.

- Lão đại lúc nào cũng chọn phạt uống rượu cả, có lúc nào cay miệng trả lời thật lòng nổi đâu? Chọn người như vậy đầu tiên thật nhảm chán.

Hần vậy mà làm chuyện không tương, chọn nói thật.

Cô tay cũng muốn đồ mờ hời, tò mò đủ thứ, đây là cơ hội đây mà.

Chính là thời cơ hần nói thật chỉ có một lần nhưng ai cũng không biết nên hỏi cái gì vì hiểu hần quá rồi còn gì thắc mắc.

Mậu Hoạch Ma chỉ tay vào cô, muốn cô đặt câu hỏi. Cô nuốt nước bọt một cái lấy bình tĩnh, nhìn hần.

- Trong tất cả những người ở đây, anh có yêu mến người nào không?

Hần không cần do dự hay thời gian suy nghĩ, trả lời ngay lập tức.

- Không có.

Nhưng một giây sau, đầy tiếng than vãn quần chúng xung qua b vang lên, Ngô Kỳ Phong còn tăng động, giờ trò kim cổ hần trêu đùa.

- Cậu dám không yêu mến sao? Tên khốn Lăng Lăng này, sao có thể vô tình với Phong Phong như vậy chứ? Uống công ta đợi huynh mấy năm trời ở bờ sông Thiêng, ngồi tết tóc mỗi như tay, muỗi đốt muốn chết mà không có ung muỗi...

Tích Lăng mặt vô cảm, không có trả lời nhưng hần học trông thấy liếc nhìn anh. Nhìn rõ lời anh là có tia chân thật nha.

Cô "A" một tiếng, cười muốn lộn ruột, là hoàn cảnh éo le nào đây?

Bỗng hần chỉ tay, làm mọi người dồn chú ý vào cô.

- Tôi muốn hỏi em, em có giấu tôi chuyện gì không? Đó là gì?

Phàm Yên trác lưỡi, lăm bằm với Hàn Ý Nhi cùng Mậu Hoạch Ma và Doãn Dĩ Vương.

- ayyy daa... chết chết, đến lục đục nội bộ, lục đục nội bộ rồi đây.

Cô trong lòng căng thẳng nhưng vẻ mặt cười nhạt, ánh mắt sáng bất thường làm hần không biết cô đang nghĩ gì "Chịu phạt." là câu trả lời của cô.

Mọi người có chút thất vọng, vốn dĩ tưởng còn được xem kịch hay, không ngờ hạ màn sớm thế này, cô lại kết thúc mọi thứ nhưng lại nhận lên khi dồn đến đưa rượu mời chài cô.

Cô vừa định cầm lấy, hần híp mắt nhìn, thốt lên chắn ngang.

- Để tôi uống.

Lâm Nhược Dự ý đồ riêng, ngăn hần, ôm ngang ngực chắn lại. Cô nhìn hành động đó, tức giận không thở được, không do dự, liền cầm lấy rượu uống một hơi sạch, cô ho sảng sặc, vị rượu cay xé lưỡi, nồng nặc trong khoang miệng đắng đắng hậu ngọt có chút vị tanh, vào đến yết hầu thì như muốn bốc cháy, thần trí cô bắt đầu ảo giác điên đảo. Cô không hiểu thứ này nam nhân yêu thích cái chỗ nào hay ho đâu.

Tích Lăng nhắm mắt không nhìn nữa. Doãn Dĩ Vương đến bên cạnh cô hát hò, nhưng nghe ra dở tệ vô cùng.

Cô còn tận 4 ly, mới một ly mà cô gù gật. Nhìn đến tay Lâm Nhược Dự chưa buông, cô cầm ly thứ hai của Phàm Yên uống sạch một hơi. Cô muốn nôn rồi, bụng khó chịu kêu réo, cô mau chóng chặn miệng bản thân, uống vào chút nước ấm từ tay Hàn Ý Nhi.

- Được rồi, ba ly còn lại tôi uống, ai cự tuyệt tôi liền đá khỏi Cẩm Viên.

- Aiiii....sao có thể a...không công bằng..

Hắn chủ nhà cho nên ai dám cự tuyệt đây, mà hắn nói là hắn làm thật đó. Cho nên hắn dễ dàng uống ba ly còn lại, còn cô thì như lá rũ rượi, ngồi hết muốn nói, miệng còn lẩm bẩm mắng hắn. Hắn mau chóng đi đến đỡ cô vào trong, để lại bên ngoài mặc họ muốn làm gì làm, quậy phá cái gì quậy phá.

- Tích Lăng, anh đồ xấu xa. Sao lại dám tùy tiện ôm nữ nhân khác...huhuhh, đồ xấu xa...phường vô lại đáng ghét.

- Tên đáng ghét khó ưa, em thích anh em nói ra, anh thích em anh lại không nói, không công bằng.. em muốn nghe anh nói... thực lòng muốn nghe...

- Bà ơi....hức hức...bà....aaaa

Hắn để cô ôn nhu xuống giường lớn, vuốt tóc mai cô rũ bên cằm loạn, mắt người đàn ông khép hờ thâm tình tận thật lòng.

- Không đúng, anh thích em, anh thực thích em mà.

- Không phải...anh không phải thích em, hức...anh thích Khấu Thiên...không phải thích em..

- Em nói gì?

- Anh thực không phải thích em...

Anh cho là cô say, cho nên ăn nói loạn, anh cho cô thực sự là Lăng Khấu Thiên vì nếu cô không phải thì Lăng Khấu Thiên ở đâu, với lại trên thế gian này làm gì có Lăng Khấu Thiên thứ hai.

- Giải tán.

Lâm Nhược Dụ say khướt, chồm đến ôm ngực hắn, lẩm bẩm cái gì mà hắn cũng không có nghe rõ, Phàm Yến cùng Lỗi Tuy Đồng ngồi hát um xùm ngẫu ngẫu, Ngô Kỳ Phong cùng Mậu Hoạch Ma và Doãn Dĩ Vương cười như điên như loạn, triệu lại thêm mấy tiểu bạch thỏ đến, Lư Phồn Hưng như cũ uống rượu ngắm cảnh. Hắn muốn điên đầu, không thương hoa tiếc ngọc, mạnh mẽ đẩy Lâm Nhược Dụ ngã xuống nền cỏ đau nhói, bảo hầu nhân đuổi đi hết, không kiêng dè một ai, nhìn rượu trải khắp sân, bản thân ư sạch sẽ cho nên không thể nhìn thêm nữa, tránh vào nhà ngay lập tức.

- Nấu canh giải rượu.

Hầu nhân nghe hắn lời giáng xuống, không cần đoán cũng biết cho ai, trối chết chạy nhanh nện đi làm, là hắn đe dọa lần trước, nhưng là lần trước hay trước đó hầu nhân đều làm rất rất tốt công việc của mình, chỉ có cô là nằm ngoài khuôn khổ, đau lòng mãi cho nên hắn hiểu nhầm đi vấn đề. Bình thường hắn chỉ cần cau mày thì hầu nhân đã sợ rồi rúm rúm, đừng nói hắn cảnh cáo ngay mặt. Nhìn hắn con người tuấn đạt như vậy nhưng thực ra rất khó chịu cùng nghiêm khắc.

Tích Lăng ngồi sofa nghịch điện thoại không bao lâu thì trên lầu phát ra tiếng "phịch" lớn, hắn gương mặt xám lại, là lần đầu tiên hầu nhân nhìn thấy hắn vội vã như vậy chạy đi như bay, chớp mắt liền không còn bóng dáng nữa.

"Có ái tình thì tự động nó vậy à!!!" Hầu nhân nhỏ đang lau sàn nháy mắt, quản gia bên cạnh sợ hãi vội vã mang hầu nhân nhỏ "Đừng có nói bậy, chủ nhân nghe được thì không xong đâu."

Mở cửa, Lục Nan Hy ngồi phịch ở trong góc khuất, hắn bật đèn sáng, mím môi nhìn xung quanh.

- Lăng Khấu Thiên, em...

Nhà tắm có đèn sáng, hắn mau chạy đến đập cửa, cô là đang nằm ở bồn tắm.

Cô bị hắn như vậy bất ngờ thì thất thởi kinh ngạc, ngẩn ra.

- Ban này tiếng động gì vậy?

Hắn lại gần, ngồi ngay trên thành bồn tắm lớn, lát gạch viên đỏ sang trọng, cô một tay kéo mạnh hắn về phía mình, "bùm" cả người ướt sũng. Mặt hắn đối cô, cô thần trí mờ mờ ảo ảo, nhìn trắng ra sao, nhìn trời ra trắng.

- Tích Lăng, đẹp trai quá a. Anh là đang lo lắng cho em..

Hắn giận tím mặt, ngược mắt trừng về phía cô, cô đẩy mắt quang lẹ, vì hắn hình ảnh ướt át trong con người cô mà một giây sau liền khí tức tan biến không còn nữa điểm.

Cô toàn thân không mảnh vải, men rượu quần quanh người dày đặc, hắn không dám đối mặt với cô vì sợ hắn sẽ không nhịn được mà kích tình với cô ngay lập tức.

Hắn không muốn, cô càng kẹp cổ hắn đến gần cô, môi cô như có như không chạm đến gò má hắn, vì ướt sũng mà áo dính ngay vào da thịt, làm lộ lên cơ thể cường tráng xinh đẹp bánh mật quyến rũ người nhìn. Ngược lại hắn, cô hạ thân nóng rất như thể thiếu cái gì đó không thể chịu được, cô muốn lấp đầy.

- Ừm...moa...Tích Lăng, em muốn, ừm... a nơi này thiếu thốn, muốn anh....hức...

Lời nói cô ngọt ngào rót mật vào lòng hắn, hắn sao có thể cưỡng lại, bị mê hoặc hoàn toàn, cự vật bên dưới ngo ngoe muốn xuất đầu lộ diện ra ngoài giải tỏa ứ khuất. Hắn nuốt nước bọt, nhìn con người si dại của cô trước mặt, dung nhan mỹ mạo hoàn toàn ngỡ ngàng ra nhưng lại bạo gan cầm tay hắn đưa đến hoa huyệt bên dưới ẩm ướt nhồn nhĩ. Hắn vô thức vuốt nhẹ sờ thịt mềm, hồng hồng phản lên vào mắt.

Theo đường tay hắn di chuyển là tiếng cô rên không dứt đoạn nào.

Không ổn rồi, cô bị thuốc kích dục. Hắn không đoán ai ngoài Lục Phồn Hưng, nhìn hắn như vậy cô độc ngồi say rượu một mình nhưng là dùng những thủ tiêu khiến cực nguy hiểm. Ai bảo anh ta không có thủ vụ đâu.

- Ha....aaa nơi này cũng cần đến...nữa...

Lại lần nữa tay được dẫn dắt đến ngực mềm mềm như bánh bao thơm tho. Ngực cô mềm mại, hắn nhào nặn thú vui, không nhịn được liền ngâm lấy đỉnh hồng gọi mời.

Cô không còn biết gì nữa, ngồi trơ ra đó, miệng cười thoải thích, còn cả ưỡng ngực khích lệ hắn. Hắn đưa lưỡi treu đùa nhũ hoa cô, nhay nhay răng làm cô không chịu được mà ngo ngoe, đưa tay chặn vai hắn ý bảo dừng lại ngay. Nhìn cô biểu hiện như vậy sung sướng thì hắn lại không muốn ngừng. Đường lưỡi dài lên xương quai xanh cô, đến mang tai mà dùng lưỡi treu đùa.

- Không cần....á...không cần nơi này..

Hắn phủ môi, chặn lời cô nói. Lưỡi hắn chẳng khác thuốc kích thích tâm tình cô nóng này, linh hoạt dò quét khoan miệng cô.

Cô chủ động ngồi lên thành bồn tắm, hắn nhìn cô ánh mắt hực lửa, cự vật hắn sắp nổi điên rồi, máu trong người hắn cũng lưu thông nhanh hơn bình thường. Lục Nan Hy đưa một chân lên vai hắn, nơi tư mật hoàn toàn chiếu thẳng vào mắt rõ ràng, mép thịt hồng hồng xinh xắn, khí sóng sánh lấp lánh. Cô ưỡng người, hắn là hiểu ý của cô nhưng là muốn cô thể nào dẫn dụ hắn chiều bản thân đây. Không ngờ, cô lại đưa tay đến đỉnh đầu hắn, dịu dàng vuốt má hắn, cô chạm đến đầu, hắn liền nóng nảy đến đây.

- Tích Lăng...ừm...nơi đó...đó cũng muốn anh...anh cưng chiều mà... hửm?

Giọng cô ngọt ngào uy mị, ma hoặc điên đảo nam nhân, hắn khó từ chối. Hắn cúi xuống mạnh mẽ bắt ngờ, cô thở dốc một cái, hắn hôn lên bắp đùi nhỏ trắng nõn của cô, mở giọng, mặt mày có tia đỏ ửng, cảm xúc trào dâng mãnh liệt, trong sương mù bốc lên của nước nóng, ánh đèn vàng chiếu rọi như mọi thứ được bọc trong lòng đỏ trứng gà, nhìn hắn lại càng tuần tú chết người, ánh mắt ôn nhu thâm tình như nước, giọng điệu ồm ồm nghiêm túc

"Tiểu damsang, tôi thích em."

Sau này cô có nhớ lại liền tức giận, CMN lúc tỉnh táo lại không nói cho người ta biết, đợi say đợi không tỉnh táo thì nói biết bao nhiêu là thứ động lòng.

Liền đưa lưỡi chạm đến mép hoa huyệt non mềm, cánh hồng run rẩy từng đợt quét lưỡi của hắn, đến hắn mút chặt, cô chẳng chịu nổi mà cong cả người lên thoải mái, khí trào ra rất nhiều nhưng đều được hắn mút sạch sẽ, cô đặt tay ở sau gáy hắn, tiếng rên rỉ kích tình vang vọng trong nhà tắm kín càng nghe càng thích tai, kích thích dục vọng.

Hắn chỉ có với cô mới đồng ý chủ động làm như vậy. Từ trước đến giờ, hắn chưa từng chạm tay qua hoa huyệt của nữ nhân nào, chỉ có người ta chủ động nằm xuống cảm lấy cự vật hắn đâm vào thôi. Hắn nghĩ lại, là hắn bị người ta gián tiếp cưỡng hiếp a~~

Đến khi môi hắn rời đi, cô vẫn chưa hết run rẩy, từng đợt sóng trong lòng chưa yên ả. Hắn không đợi cô, liền đứng thẳng người, đưa cự vật vào ngay hoa huyệt sung phòng không do dự, cô hét lên một tiếng, hắn hôn lên gò má cô không có điểm dừng.

Cô có thể lơ đãng nghe được mùi hương dịch của mình trong hơi thở hắn mà cười thoải mái, tay đặt vai hắn mà cảm nhận từng đợt ra vào cùng cùng chiều của hắn...

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài, Anh Thực Không Có Đạo Lý!* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

## Chương 50: Kết hợp đồng

Tầm trời chưa sáng hẳn đâu, lênh đênh mây ửng xanh nhạt pha lẫn hồng đào xinh đẹp, Lục Nan Hy choáng tỉnh, mở mắt muốn ngồi dậy vô thức thì liền có gì đó kim chặt cô lại, mùi hương hoan ái quyến luyến không buông lan khắp phòng, xoẹt ngang thần trí mê mê tỉnh tỉnh không dứt.

Là hân ôm cô, ngủ mê man, khoe môi còn nhướn mép cười như ẩn hiện, chân mày kiếm gần nở một cách thoải mái. Lần đầu tiên cô thấy hân như vậy, hoa huy\*t cô ê ẩm nhướn người không nổi, ở đuôi nhỏ trắng nõn nhứt môi, vurun lông lánh khí, hơi thở hân nam tính vây quanh. Cô đưa tay vuốt ve gò má hân xinh đẹp, sóng mũi cay xè, thắm nhũ mày nhìn xuống mu bàn tay bị hân cầm, cô sợ làm động đến giấc ngủ của hân cho nên mau chóng kìm lại cảm xúc, cũng ngăn không cho bản thân thở mạnh bởi hân giấc ngủ rất khó khi nào hân tâm tình dễ chịu như vậy.

Hân lúc ngủ cũng ôm chặt cô như vậy, cô là rất khó khăn mới đặt tay hân khỏi. Rồi giường, nước mắt cô không kìm được rơi lã chã, vội trấn an bản thân.

Cô cầm lấy vali giấu ẩn ở trong góc tủ, chỉ cần thay đồ sạch sẽ là được. Cô nhìn lại vali, không dám để sót thứ gì, nhưng nhìn lại cổ tay cô cùng nhẫn cưới, thực sự cô rất quý bọn chúng, cứ có thời gian rảnh là cô lại ngắm nhìn, nhưng đây là đồ của Lăng Khấu Thiên, không phải của cô, cô khó khăn đi đến ngăn tủ ở bên kia giường, với tay lấy hộp trang sức, chiếc nhẫn cưới cô đặt cẩn thận vào, cả chiếc vòng tay cô nâng niu như em bé. Xong, lại đưa trở lên.

Nhìn người đàn ông xinh đẹp nằm kia bất động, dù không có thể hiện tí nào mị lực nhưng không kém mê hoặc quyến rũ; cô yên tâm, xách vali rời đi. Giờ này hầu như vẫn chưa có tỉnh, cô ra ngoài, lính gác bình thường rất cẩn trọng chủ nhân, cô vừa ra ngoài liền cúi đầu chào, mở cửa lễ phép vô cùng, cô cũng cúi đầu cảm ơn rồi mới dám đi ra ngoài.

Xe Tiểu A đỗ gần đó, nhìn thấy ánh đèn Roll Royce quen thuộc, cô không rời khỏi đây, xoay người nhìn toàn bộ, nhìn nơi phòng ngủ tối đèn kia; nước mắt tràn ra khoe mắt ngày càng nhiều, cô sắp không thở được nữa, trước mắt nhoè đi. Xoay người dứt khoát đi đến xe Tiểu A. Tay kéo vali run rẩy như thể lúc nào cũng có thể buông ra hay kéo hụt đi. Không ngờ mọi thứ bắt đầu lúc cô lên xe cùn Tiểu A và hiện tại cũng chính anh kết thúc tất cả, quay lại thời điểm ban đầu.

Tiểu A xuống xe tươi cười với cô, nhưng nụ cười này quá cứng nhắc đi, giúp cô chuyển vali lên xe, nhìn khoe mắt cô đỏ ửng mà trong lòng nặng nề. Tiểu A bất ngờ đến ôm cô, vỗ lưng cô nhẹ nhàng như hai người bạn tri kỷ của nhau mà an ủi.

- Không sao....

Cô cứ vậy mà cầm lấy gấu áo anh, trút giận. Đây là lần thứ hai cô khóc trong lòng Tiểu A, là chưa bao giờ có yếu vị khác trong suy nghĩ nhưng trong lòng ấm áp vô cùng.

- Anh... anh đưa tôi đến gặp bà...gặp bà trước đi, tôi không muốn đến Lăng gia ngay lúc này.

Cô nắc nhen, không dám nhìn về phía dinh thự Cẩm Viên sáng đèn, chỉ sợ bản thân không chịu được mà chạy ủa trở lại mất.

Vốn dĩ, cô lừa dối bản thân là sẽ không nhưng nhớ gì nhưng đây là nơi cô thấy yên tâm, còn có nam nhân cô yêu thương. Cái gì cũng có sợi dây dây dưa.

- Đi thôi.

Cô vừa nói vừa nhảy lên xe trước, không đợi Tiểu A mở cửa theo phép lịch sự gạ lăng của nam nhân. Anh không ngờ cô lại thay đổi nhanh chóng làm không yên tâm chút nào nữ nhân này sẽ thế nào khi cô đơn một mình đau khổ?

Xe lăn bánh, mang cô đi thật xa cũng mang niềm hy vọng cuộc sống của cô vứt bỏ một bên. Cô chính thức chẳng còn ai bên cạnh mình, nỗi cô đơn trống rỗng xộc đến, vừa lạ lẫm vừa khó chịu. Chẳng chốc lát đã dừng ở một nghĩa trang trang hoàng lộng lẫy, đây là khu nghĩa trang của những gia giàu có mà những người bình thường không thể chôn cất ở đây được, rất gần trung tâm thành phố, có thể nói là những gia bình thường, đến công cũng không thể chạm tới nổi, cho nên cô như vịt què nhìn thấy thành phố.

Cô xoay người, cảm kích nhìn Tiểu A, cúi người tỏ vẻ như cảm ơn anh. Anh không trả lời, đi trước dẫn đường vào, ở nơi này hằng ngày có nhân viên lau dọn rất sạch sẽ, với đi vào cũng không đáng sợ vì tập trung khá nhiều người.

Đi đến một ngôi mộ ở hàng thứ ba, toàn bộ được lấp bằng đá thạch bóng, bia mộ đề rõ chính là bà cô, cô nước mắt lã chã, chạy đến vuốt ve ảnh bà cô trên di mộ. Anh muốn cho cô không gian riêng cho nên nghĩ bản thân tránh đi cho cô một chút nhưng nhìn xung quanh không có ai cả, sợ cô sẽ sợ hãi cho nên đứng đó không có bao xa tầm mấy bước chân để đến.

- Cháu đây, hụ hụ.....Tiểu Hy bắt trung bất hiếu của bà đã trở về, để bà nằm đây cô đơn, thực lòng cháu xin lỗi bà...bà ơi....hức....

Nhìn cô ngày càng khuyu xuống đất, Tiểu A không nhịn được đi đến đỡ lấy cô ngồi vào lòng bản thân. Cô cứ thất hồn như vậy. Sau lại mạnh mẽ đứng dậy như gió xuân thay đổi.

- Bà...cháu sẽ đến thăm bà thường xuyên, xin bà phù hộ cho cháu sống thật tốt, không cho ai cơ hội bản thân dựa dẫm.

Ngay tức khắc, vội vã nắm tay Tiểu A kéo đi không hề kiêng dè thứ gì. Cô muốn là ngay lập tức thoát khỏi cái hộp đồng ngu ngốc kìm hãm này lại đi, muốn như tiểu hót bay bổng tự do.

- A...Lục tiểu thư, chúng tôi muốn nói...

- Để tôi nói trước thì hơn, thời gian giao kết hợp đồng tôi sẽ không quan tâm, tôi biết Lăng gia muốn nói gì...tôi đồng ý, dù sao tìm được Lăng Khấu



Thiên thì công việc tôi cũng kết thúc.

Bà Lăng không ngờ lại dễ dàng như vậy sự, không tin cô như vậy chịu buông nhà Tích Lăng đơn giản, không hám tài quyền.

Bà gạt đầu, trong lòng thầm cười nhạo.

- Vậy thì tốt, ngoại trừ những thứ tôi đưa ra lúc trước, lần này tôi sẽ thêm khoản bồi thường hợp đồng, mong cô sẽ thực hiện đúng điều khoản hợp đồng, không làm phiền dây dưa... sau hợp đồng... cô hiểu chứ?

Tiếng "không cần" nghẹn cứng trong cổ họng, cô không thể nào thốt ra được lời nào, đành im lặng về chấp nhận. Sau nhớ lại, lấy từ trong vali, điện thoại cùng giấy tờ của Lăng Khẩu Thiên trả lại như cũ cùng thẻ vàng ông Lăng đưa cô lúc trước cũng trả sạch, lương thiện không giữ lại thứ gì không phải của mình.

Giây sau, Lăng Khẩu Thiên tự tiện mở cửa bước vào, nhìn cô y hệt bản thân vì chột như hoàng hốt, Lục Nan Hy không tin tưởng lại giống như vậy, có phải cô sợ hãi không tìm ra khác biệt thì sẽ quên cô đi.

Tất nhiên không.

Chỉ có chú ý lâu một chút, Lăng Khẩu Thiên có nốt ruồi nhỏ ở hõm cổ xinh xắn, cũng không quá rõ rệt nhưng Lục Nan Hy từ nhỏ chăm chú thị lực rất tốt cho nên nhìn qua liền phân biệt ra được.

Lăng Khẩu Thiên nhìn cô vẻ mặt không đổi. Là Lục Nan Hy dung nhan mỹ mạo nhu mì như nước chảy mây trôi nhẹ nhàng nữ tử. Còn cô thì là lạc nhan như thủy triều sóng vỗ, mạnh mẽ bức họa. Nhìn qua liền thấy khác biệt.

Cô cùng Lăng Khẩu Thiên không ai cùng lời với ai cả, một bước nhận thẻ xách vali rời đi, vô cùng cool~~ như những cảnh ngẫu ngẫu ở TV nhưng là trong lòng lại dằng vặt.

- Mẹ nhìn xem, cô ta...như vậy chắc hẳn đã có thân mật với Tích Lăng rồi, sao có thể lừa gần rơm lâu ngày cũng bén đầu. Như vậy ngộ nhờ mang dòng máu Tích gia thì là hiếm hoi, đây là cô ta thấy đối ý định ăn vạ đòi quyền lợi khác thì làm sao?

Bà lắc đầu gạt đi tay Lăng Khẩu Thiên, bà đã lo quá nhiều thứ, hiện tại chuyện như vậy thì xuôi như vậy đi, nếu tới bước đấy thì tính sau.

Tiểu A thông báo lạnh nhạt không chút cảm xúc, anh thần trách bản thân vì vừa thần trí xoẹt qua ý định tạo phản.

"À:ừ~~"

- Tiểu thư, chúng ta mau trở lại Tích gia, là Tích tổng chắc hẳn đã thức giấc rồi, sẽ lo lắng cho cô khi vắng nhà.

Lăng Khẩu Thiên gạt đầu.

Lục Nan Hy từ chối ý tốt Tiểu A tiễn cô, cô hiện tại trong tay chỉ có chiếc thẻ ban nãy nhận lấy, là lương của cô, nhờ do sức cô nhận được, không phải đồng tiền bản đầu, cô có thể dễ chịu mà tiêu tiền.

Nhìn mặt trời lên cao, cô lại nhớ hôm đó, hẳn cùng cô lên đồi cao ngắm mặt trời mọc, còn có nói nếu cùng ngắm mặt trời mọc, sẽ bên nhau không rời, đôi chẳng tách lẽ. Cô lúc trước tin tưởng sai cổ nhưng so ra hiện tại thì cô một chút cũng không tin, quá mức giả thiết.

Cô lao đảo trên đường như này nhưng là lúc đó cô còn biết bản thân đi đâu, còn hiện tại lại không, dinh thự Ngự Tây càng là nơi cô không muốn đến nhất, cũng không muốn nhìn thấy, xem như cô trả ơn gắng sức dưỡng dục cô đi.

Đi trên con đường đầy ngã rẽ kia, cô lơ mơ, có lẽ tối nay cô phải ở khách sạn 1 đêm rồi.

- Lăng Khẩu Thiên...

Tích Lăng vừa từ nhà tắm ra, trên tóc vẫn còn ẩm ướt, quần khăn đơn giản ở nơi cần che đậy. Đến khi mặc quần áo chỉnh tề thì cũng không có lấy một tiếng đáp lại. Hắn nhủ mảy, không nhanh không chậm mở cửa từng phòng ốc, đi xuống đại sảnh mà mắt không ngừng tìm kiếm bóng dáng nữ nhân quen thuộc, không nhìn được đến trong lòng khó chịu.

- Phu nhân đâu?

- Dạ...từ sáng sớm đã không thấy thiếu phu nhân đâu ạ, bình thường cô sẽ ở hoa viên nhưng là sáng quét sân cũng không có thấy.

Hầu nhân nhỏ như nhớ ra điều gì, nhanh chóng chạy vào bếp cầm lấy những hộp bánh quy đến trước mặt hắn, vẻ mặt hạnh phúc.

- Chủ nhân, phu nhân hôm trước làm cho người đó, rất ngon miệng, cô còn tận tình vẽ vời từng chiếc bánh, tốt bụng chia cho chúng ta một vài hộp hồng nhỏ.

Hắn khuôn mặt tuấn tú sợ hãi, không biết làm gì hiện tại, chỉ có thể đến sofa ngồi bình tĩnh suy xét.

Nhìn bánh quy xinh xắn nhỏ, nhưng lại rất vụng về, có rất nhiều vụn bánh bị rớt ra ngoài hoặc bánh không cần thận mà nứt ra nhưng vẫn nhìn đến hình dáng ban đầu được. Hần khoé môi bất giác mỉm cười, chợt Lăng Khẩu Thiên từ cửa bình thân đi vào. Hần vui mừng liền đi đến ôm Lăng Khẩu Thiên vào lòng, trước mắt cô ngạc nhiên, tay cũng từ từ ôm lấy hắn. Vô tình hắn ngửi thấy hương nước hoa từ hờm cổ cô, là Lục Nan Hy rất không có cái thói quen sử dụng nước hoa, với ôm lấy cô rất có cảm giác xa lạ mà trực giác chợt lên tiếng.

- Em mới vừa ở nơi nào về?

Trên tay Lăng Khẩu Thiên cầm theo vài bịch snack khoai tây, lắc lắc bao giấy trước mặt tươi cười rạng rỡ không chút hoá tạo.

- Cửa hàng tiện lợi gần nhà.

Thanh âm cùng giọng điệu của cô có chút trầm nhưng nghe qua thì không khác biệt bao nhiêu cho nên hắn căn bản không có khác khe nhìn ra được.

- Bánh quy đó tự tay làm?

Cô ánh mắt cũng hiếu kỳ nhìn qua bên bàn lớn, sau trời chết gật đầu, biểu cảm có chút ngưng trệ nhưng mau chóng thu lại. Tích Lăng cũng không nói gì nhiều, buông cô khỏi nhưng tay còn chưa rời.

- Đúng đó, em là rảnh rồi cho nên muốn làm thử một lần qua cho hiểu người biết ta.

- Làm bánh câu nệ vậy a?

Hắn có ý tiến sát khuôn mặt tuấn tú nị hoặc lại gần Lăng Khẩu Thiên, cô bất ngờ, sau vui vẻ đáp trả hắn định hôn lấy hắn nhưng hắn đã kịp tránh ra, cảm lấy áo khoác ngoài, đồng thời nhìn xuống cô tay ngón nhẫn trông phộc.

- Ở nhà đợi tôi, tôi trở về sớm.

Lăng Khẩu Thiên thất vọng gật đầu, hắn quay phắt người bỏ đi, rõ ràng hắn nhận ra sự khác biệt, đây không phải. Hắn có phải đa nghi lắm không? Rốt cuộc, trong thần trí hắn, như thế nào mới là Lăng Khẩu Thiên thật sự. Cô mạnh mẽ vô song, thích đua ngựa vượt dã hay Lăng Khẩu Thiên ngọt ngào hay ngượng ngùng đỏ mặt như tiểu nữ tử. Hắn khẳng định, Lăng Khẩu Thiên trước cùng Lăng Khẩu Thiên sau cùng hắn này thì là hai nữ nhân khác biệt, với nhẫn cưới đã đi đâu?

Hắn đau lòng, biết rõ được lý do cô hay xúc động ghen ngào khóc lóc, biết vì sao cô làm bánh quy chúc phúc, biết vì sao đến hiện tại mới mở lời thích hắn, còn vặn hỏi hắn có nghe rõ hay không? Chắc chắn rất nhiều lần. Trách hắn là nói Lăng Khẩu Thiên chứ là cô, là hắn quá vô tâm nên không nhìn ra cô như thế nào suy tâm.

- Điều tra rõ cho tôi Lăng Khẩu Thiên lúc trước như thế nào? Cùng những hoạt động gần đây nhất, cụ thể là trước thời điểm làm lễ kết hôn, động thái Lăng gia thế nào?

Mộ Phi phía trước lái xe, không có động thái nào, nhưng là trong đầu đã vạch sẵn bản thân phải làm gì. Tích Lăng dựa đầu bản thân ra phía sau, nhắm mắt, miệng lưỡi đắng nghét không chịu được.

Lục Nan Hy đi đến khách sạn, trên đường cô thất thiếu muốn ngã mấy lần đau thương, ai cũng nhìn cô với ánh mắt buồn cảm, đúng là không quen tí nào. Cô đang muốn giá rẻ nhưng phòng lại ổn. Cô không nên tiêu quá tiền lãng phí như vậy, phải cắt đồ trước đã.

May thay cô nhặt được vé quảng cáo ở trên đường, là khách sạn Hoàng Gia giảm 30% phí đặt phòng cùng dịch vụ cao cấp. Suy ra đã rất rẻ rồi, cô cứ thế đi thẳng tới đó, không nhìn không ngó một gian hàng nào khi đi qua chợ trời náo nhiệt thu hút đam mê mua sắm phụ nữ. Hề nhìn đến thì không sao thoát khỏi thôi miên của cái đẹp cuốn hút đa dạng của quần áo.

Đặt được phòng, cô đẹp xong đồ đạc, liền làm việc năng suất, sắp bao kết việc làm lúc trước mua thì hiện tại có thể sử dụng rồi, cô nhanh tay bỏ ra tâm huyết tiền tới tiền lui, hết năm bản thì tay mỏi như. Cô định sẽ nộp nhiều chỗ ở Bắc Kinh, không có ý định đi nơi nào khác vì một phần bà cô ở đây, ảnh hưởng rất lớn trong quyết định này.

Cô mau chóng tắm rửa cho thoải mái, vận đồ công sở lịch sự hết mức, áo sơ mi, váy dài đến mắt cá chân thanh lịch, tóc quấn cao thành búi gọn gàng. Nhìn bản thân hài lòng trong gương, cô mang đôi giày bằng đế thấp, không có khả năng mang cao gót, có nhớ một lần cô mượn của Smith mang thử thì là lần đó ngã sông xoài trên đất một cách xấu hổ. Không phải là cô không muốn mà là da chân cô rất mỏng, rất dễ bị xước hoặc trầy ở gót. Với cô phải thường xuyên mang vớ giữ ấm cho chân cho nên giày đế thấp là lựa chọn hoàn hảo nhất, không bàn cãi thêm, cũng là lý do để bản thân không rút hầu bao thêm tiếu nuối.

Vừa cầm 1 tệp hồ sơ ra khỏi, cô vừa dùng thẻ khoá, "ting...ting." Xoay lưng thì va phải một nam nhân, cô ngượng quá mức, xin lỗi tới tấp, nhưng nhìn lại thì là Bắc Từ Quang đang ôm lấy vai cô, tránh cho cô không vững thế đứng.

- Tiểu Hy, sao em lại ở đây?

Cô không trả lời mà hỏi ngược lại lấy lệ, đa phần là phát tiết.

- Anh cũng... đến... khách sạn a?

Nhìn ánh mắt cô, đa nghi ánh nhìn làm Bắc Từ Quang tươi cười, mau chóng xua tay lấy lại danh dự cùng hình ảnh trong sạch trong mắt cô của bản thân danh sạch tiếng thơm.

- Không phải như ý nghĩ đó, chú của anh điều hành khách sạn này, là rảnh rồi liền ghé thăm qua, không ngờ lại gặp em nơi này.

- Ủ, tôi cũng thấy trùng hợp...mà...tôi có việc, tôi phải đi trước, cáo từ.

Cô lạnh lùng phất tay anh khỏi bản thân, giận dữ bỏ đi. Trong suy nghĩ cô thầm than phiền, là do cô ham 30%, nếu biết tên khốn này ở đây thì cô đã không đến, tránh như tránh tà rồi, chịu tiền phòng nơi khác thế nào cô cũng chấp nhận chi.

Bắc Từ Quang không chấp nhất nhưng trong thần trí thì quyết định, chắc hẳn thời gian ghé thăm nơi này sẽ thường xuyên một chút vậy.

Cô vừa đi khỏi không bao lâu đi, anh tiếp cận quây tiếp tân.

- Chào Bắc tổng.

Nữ tiếp tân nhìn thấy Bắc Từ Quang thì nét mặt tự động cười như hoa, tình đưa nước chảy, muốn lấy lòng nhiều hơn là tính chất công việc đối chủ tử.

- Nữ nhân ban nãy, không cần tính tiền phòng, muốn nán lại bao lâu thì nán, trả thẻ đi.

- Vâng.

Nghe xong lời này thì có chút cứng nhắc biểu cảm, không thoát được gập đầu dạ thưa mà làm theo. Một nữ nhân bên cạnh nữ tiếp tân tiếp lời thì anh đi khá xa với thái độ ngăm chế giễu.

- Chắc hẳn nhìn người ta xinh đẹp uy mị dụ hoặc, Bắc tổng đã bị hút hồn rồi, bởi thế nhân nói chớ sai mà; nam tử không qua khỏi ái mỹ nhân.

Người khác cũng tán thành, gập đầu nâng tay đồng thành.

- Không phải, nhìn họ như quen biết nhau, ở hành lang ban nãy, tôi còn thấy Bắc tổng ôm bà vai cô ấy, như là hai người va nhau, sau nói chuyện thân mật.

- Nhưng cam tâm mà nói, người ta nữ nhân phong nguyệt bệ hoa, tường thành xinh đẹp võ ngã vì mỹ nhân bước hoa ngang dọc.

Trương Ân quản lý nhân sự bên trong đi ra, không nhận được cảm thán. Giấy sau, liền bị ánh mắt nữ nhân xung quanh khác cho vào danh sách đen.

Lục Nan Hy là bất ngờ phát hiện ra có một đoàn người xếp hàng chờ xét tuyển công ty tiêu khiển Thương An. Cô nhìn tấm bảng lớn chọc trời kia mà nhũn mảy, cái gì mà tiêu khiển? Nhưng cũng đang thiếu công việc, làm ở phòng công ty là may rồi. Cô cũng xếp hàng vào, đưa cho nhân viên hồ sơ ở trước đi dài xuống nhìn xem số liệu văn kiện.

Chợt có người đứng cách cô ở bên năm sáu người ngoắc tay vui mừng.

- Lục Nan Hy, này...tớ ở đây....

Cô nhìn theo tay chìa ra, sau cũng rõ người, vẫy tay đáp lại ngập ngừng.

- Tuệ Mẫn Mễ...

Sau một tốp người được mời vào phòng chờ, Lục Nan Hy cùng Tuệ Mẫn Mễ là hai số ngồi cạnh nhau. Tuệ Mẫn Mễ kích động nắm tay, nhận ra tay cô là ướt đầm mồ hôi vì căng thẳng rồi mà trong khi Lục Nan Hy không có một chút lo lắng nào.

- Tuệ Mẫn Mễ, lúc trước cậu theo gia đình trở về Phúc Kiến quê nhà không phải sao? Ở đây cũng phồn hoa lắm, sao hiện tại lại quay trở lại đây?"

Tuệ Mẫn Mễ lúc trước là chung khối với cô, cô có nói chuyện qua mấy lần, cô bạn này cũng thú vị lắm, không bao giờ xem thường cô, còn nhớ lúc trước cô đi học mà trong bụng không có chứa cái gì, là chính Tuệ Mẫn Mễ cho cô hộp sữa mỗi ngày, cô rất biết ơn điều đó thành ơn.

Ba cùng mẹ Tuệ Mẫn Mễ là thương buôn, cho nên đi đó khắp nơi, sau nghe cô nói gia đình sẽ chuyển đến Phúc Kiến định cư vì có bà nội ở đấy, nhưng hiện tại lại thấy ở đây cho nên Nan Hy có hơi bất ngờ.

- Ba tớ cùng mẹ ly dị, tớ theo cha thì ông ấy chắc hẳn đối xử không tốt cho nên tớ theo mẹ, dù sao phụ nữ với nhau, cái gì cũng dễ dàng đối.

Cô phải khâm phục Tuệ Mẫn Mễ, nghe trong giọng nói thì nghe ra không phụ thuộc vào ai cả, dù nói là theo mẹ nhưng là đơn độc bản thân nuôi nấng.

- Mà này cậu nghe tin gì chưa? Không phải lý do gì mà người ta đổ dồn xếp hàng như vậy công ty chưa tiếng tăm đâu, mà là thông qua công ty Thương An này mà tuyển chọn cho tập đoàn lớn đó, cậu lo mà biểu hiện cho tốt vào, chỉ có năm suất được chọn. Mà tớ chỉ nghe phong phanh như vậy, còn chuyện thực hay ảo thì còn chưa rõ, báo chí tôi qua rần rần, tớ tin sái cổ đấy.

Tuệ Mẫn Mễ vẻ mặt như tiểu thí hài xinh xắn, vẻ hồn nhiên còn nguyên vẹn như lúc trước, làm cô tưởng thời gian sao trôi nhanh quá.

- Mà cậu ốm yếu thật đó, mỏng hơn tờ giấy, tờ thạc mấc hiện tại cậu sống thế nào? À à.. chút nữa quên mất, lúc trước không lâu sau tớ cũng nghe cậu ra nước ngoài học hành tốt lắm? Có thật không?

Cô gật đầu.

- 3331.

Tuệ Mẫn Mễ nghe số bản thân thì vội buông tay cô, vẻ mặt ngày càng căng thẳng, thở gấp mà bước đi theo nhân viên kia, đi xa còn ngoái lại cổ vũ cô ý rằng "cố lên", fightinggg...

Chợt ngoài cửa, cô nhìn theo, nhìn thấy Mậu Hoạch Ma cao cao tại thượng đi vào, phong thái khác hơn ngày thường rất nhiều, nhưng bản tính phong lưu, thích làm trung tâm khó mà đổi được, mắt huyết hoáy nữ nhân, cô mau chóng dùng tạp chí trên tay che mặt bản thân nhưng từ khi đi vào thì liền bị đáng ghét hắt nhìn ra, liền thay đổi bộ mặt, theo sau đoàn thư ký nghiêm mặt khắc khe.

- Mỹ nhân, sao lại ở đây? Cũng muốn thử sức à? Là lão đại không nuôi nổi em? Em thật phí sức mà, tuyển thành công thì vào thẳng Tích thị, còn thi thố với ai làm gì? Vậy em hiện tại về vòng tay anh thì cũng không thua thiệt gì đâu, sẽ chăm em thật tốt được không?

Cô nhìn mọi người xung quanh bàn tán xôn xao, gương mặt hớn hờ, nghe tiếng vào thẳng Tích thị, tập đoàn lớn nhất, nắm vị trí thương giới chẳng đùa được, cô nhìn Mậu Hoạch Ma vẻ mặt đanh cứng

- Anh nói nhầm gì vậy? Là nhìn nhầm ai rồi, tôi không quen biết anh hay ai là lão đại cả, tránh xa tôi một chút kẻo mọi người nhìn tôi với cái nhìn không tốt nữa tử.

Đoàn thư ký phía sau đều ngạc nhiên, lần đầu nhìn thấy nữ nhân không cần nịnh hót khi nhìn thấy Mậu Hoạch Ma đó.

- 4255.

Lục Nan Hy liền bỏ đi ra khỏi; lịch sự nói với nhân viên cô không muốn tuyển nữa. Vừa lúc Tuệ Mẫn Mễ đi ra, nhìn thấy cô bỏ đi thì ngạc nhiên, liền chạy theo, trước đó cũng có nể mặt cúi người chào hắt, là Mậu tổng xuất chúng thương giới, sao có thể ai không biết đâu. Là chuyện này làm náo loạn một phen trên dưới.

- Này, Lục Nan Hy...cậu đi đâu vậy hả? Đây là cơ hội lớn lắm đó, ngàn năm có một thôi, cậu làm sao...đợi tớ.....

Tuệ Mẫn Mễ khó khăn lắm mới đuổi kịp cô, liền nắm giữ cô lại.

- Cậu đi đâu vậy? Hay lâu lắm mới gặp lại, tớ mời cậu uống nước hạ hỏa được không?

Cô nghĩ lại, cô hiện tại trở về khách sạn cũng không có làm gì, cho nên cô liền gượng đồng ý. Tuệ Mẫn Mễ nhìn sắc mặt cô rất tệ.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài, Anh Thực Không Có Đạo Lý!* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

## Chương 51: Thương An xét tuyển; phía trước gặp ghềnh

- Hy Hy, nói cậu nghe, ở trong phòng, không khí căng thẳng lắm chỉ có over, còn có một hàng giám khảo mặt lạnh như tiền, tớ nhìn thấy liền run rẩy. Mấy người giống tớ trung tâm ngồi, trả lời rất siêu đẳng, câu nào đặt ra liền trả lời thuận hoà câu đó, thuận buồm xuôi gió một cách hoàn hảo, còn tớ có chút lấp bắp cho nên không biết sẽ thế nào kết quả nhưng là nhìn trước phải là xuất chúng cho nên tớ rút là đương nhiên..

Lục Nan Hy từ việc ban nãy mà chưa ổn định được, nhưng nhìn Tuệ Mẫn Mễ quá mức để tâm làm trọng cho nên quyết định kìm cảm xúc bản thân phần nộ.

- Tin cậu nghe lúc trước là đúng rồi.

Tuệ Mẫn Mễ mất chữ O mồm chữ A, muốn ngất tới nơi, đến tay cũng run rẩy.

- Cái gì? Tích thị, haizzz tớ thất bại là cái chắc rồi, chỉ có năm suất được chọn thôi, tớ làm sao có thể...Tích thị đó...tiếc thật.

- Đừng lo, cậu cũng không phải không có khả năng lựa chọn. Chờ kết quả xem, tầm hai tuần tới, xem chừng bằng vàng lại dính ngay Tuệ Mẫn Mễ thì đừng quên bao tớ một châu.

Cô cầm lên trà xanh thơm ngát, bốc hương ngào ngạt. Uống một ngụm lạnh, cảm giác cổ họng mát mẻ vô cùng, tinh thần cũng thoải mái, hoàn toàn vứt rã rời lúc nãy phía sau. Chỉ muốn thư giãn, trêu đùa.

- Này...hiện tại cậu ở đâu?

Cô nghe đến nơi ờ thì liền không muốn nhắc đến, lúc đầu không biểu thị điều gì nhưng không hiểu vào thần trí Tuệ Mẫn Mễ thì như thế nào, cô lại thay đổi về mặt đồng cảm, nhìn Nan Hy ánh mắt như người vô gia cư~~

- Vậy đến ở cùng tớ đi, tớ có một khoản tiền bà ấy cho, tạm mua được căn hộ nhỏ nhưng là chưa góp hết hợp đồng, nơi ở rất thoải mái dễ chịu.

Nan Hy vui mừng như vớ được vàng, không định tiết lộ bản thân đang là khả năng triệu phú có thể.

- Được không? Không làm phiền cậu đúng không?

- Làm gì có...làm gì có...cứ đến ở cùng tớ, chúng ta có cơm ăn cơm, có cháo ăn cháo, chứ tớ sống một mình thực nhàm chán muốn chết.

- Vậy tối nay tớ liền dọn đến nhé, tớ hiện tại ở tạm khách sạn.

Cô không đợi Tuệ Mẫn Mễ nói lời nào, liền chào tạm biệt rồi đi, còn chưa có kịp hỏi xem Tuệ Mẫn Mễ ở nơi nào nhà?

- Cậu làm sao biết nơi tớ ở mà gấp gấp như vậy, để tớ đón cậu, cậu ở khách sạn nào đã?

Tuệ Mẫn Mễ xanh mặt, với theo lo lắng, nghĩ đến hẹn là hẹn nhưng người một nơi, biết kiếm on đâu, không phải là lục lọi hết khách sạn này qua khách sạn khác a. Cô kịp nghe thấy sau khi cửa đóng lại, mở trở lại mà hét lớn

- Khách sạn Hoàng Gia.

Mặc kệ ai có nhìn cô chẳng nữa, trong đầu hưng phấn, là cô tiết kiệm được bọn tiền, không còn lo nơi ở thế nào phiền toái.

Trở lại cũng 30 phút sau, đoạn đường cũng gần, chỉ có chân Nan Hy mỏi nhừ, đây là biểu hiện cô ít vận động, lười biếng tập thể dục hằng ngày. Mà phải nói, cô thời gian đâu rảnh rỗi a? Đòi hỏi bản thân như vậy là quá lớn.

Nữ tiếp tân nhìn thấy cô thì nhớ lại, lật đật chạy theo cô khi cô đang gấp gấp.

- Lục tiểu thư, chúng....chúng tôi có chuyện muốn nói.

Cô nghe đến có người gọi tên mình, là giọng điệu nữ nhân, mới xoay người nhìn. Nữ tiếp tân vui mừng khôn xiết, còn tưởng phải đuổi theo cô lên đến tận phòng.

- Cái này là....

Cô nhìn lại thể bản thân, nhú mảy.

- À...ừm chúng tôi do có chương trình đặc biệt cho nên sẽ miễn phí ngẫu nhiên cho một khách hàng, cho nên chúng tôi không tính phí của quý khách.

Cô nghe qua liền biết, tên Bắc Từ Quang này là nhận người quen rồi. Chả có ngày nào đẹp như hôm nay. Phải nghĩ đến, ngu ngốc mới không biết đã giảm giá phòng nay lại thêm một tập miễn phí thì quả là một khách sạn có hảo tâm lớn nha.

- Tôi cũng cảm thấy hôm nay tôi may mắn!

- Chúc mừng! Chúc mừng!

Sau cô mới nhớ lại, bản thân lúc đầu có mang theo tệp hồ sơ, chết rồi, cô là đưa cho trợ lý ở Thương An rồi, cô phải làm sao đây?

"Lăng Lăng, có biết khi sáng tớ gặp chuyện vui gì không?" Mậu Hoạch Ma gác chân lên bàn lớn, mặt cười hớn hở, cầm trên tay bản hồ sơ của Lục Nan Hy mà đọc đi đọc lại.

"Tôi nói đừng gọi tôi như vậy, có phải muốn chết không?" Tích Lăng liên tay ký văn kiện kiểm soát, không có thời gian rời mắt, hôm nay hần tự dưng không muốn trở về Cẩm Viên nữa. Là nhận ra rồi, Lăng Khẩu Thiên của hần, tiểu yêu tinh không thể nào là nữ nhân ở với hần hiện tại, là Lăng gia giờ trò ngay từ đầu. Hần tỉnh thần trở về ngày trước, không còn thú vui, không còn muốn gì nữa cũng không có gì để hần mong chờ sau mỗi khi tan sở.

"Được rồi, là khi sáng, tớ gặp Lăng Khẩu Thiên xét tuyển cuộc tuyển nhân sự của chúng ta ở Thương An."

"Sao?"

Buông viết, ngạc nhiên ra mặt thấy rõ làm Mộ Phi bên cạnh đưa truyền tệp văn kiện cũng bị ảnh hưởng mà mừng theo dù không biết là chuyện gì diễn ra khiến hần như vậy kích động tâm tư.

"Nhưng là cậu như thế nào lại để cô ấy nghe tiếng Tích thị liền chạy mất dép, may là không để lại giày, nếu không tớ bắt buộc phải thành hoàng tử tìm công chúa mất." Một mặt Mậu Hoạch Ma lúc đầu ngấm ngấm, một bên hần tức giận không thở nổi.

"Cậu mà để cô ấy mất dấu, bỏ trốn mất, tôi liền giết cậu..." Mậu Hoạch Ma nghe mùi ám khí ở đây nồng nặc, không những dừng lại mà còn trêu ghẹo khiến hần đỏ ửng mặt mày xinh đẹp "Chết dưới tay anh là hạnh phúc của em đó Lăng Lăng a!!!"

Hần suy nghĩ, tên này cùng Ngô Kỳ Phong đúng là ngày càng xem thường hần không có giết chết từng người một.

Thay đổi tư thế, mím môi lãnh đạm, giọng điệu ra lệnh nghiêm nghị.

- Đến Mậu tổng, cầm lấy hồ sơ, điều tra rõ đi.

Mộ Phi công việc đang làm dở cũng bỏ xuống, đi ngay lập tức, bố trí người khác vào thay nhưng hần bảo không cần, hần cũng không còn tâm trạng làm cái gì nữa.

"Chúng ta vừa ngủ tới qua, sáng đến liền muốn rời bỏ tôi, chuyện này sao có khả năng đâu." Hần vuốt khoé môi quyến rũ, somi thoát hai cục mị hoặc dẫn dụ nữ nhân, tuấn tú mỹ mạo nổi bật, ánh mắt lãnh khốc một cách lạ thường nhìn tầm ảnh nữ nhân trong lòng hần ôm lấy hạnh phúc.

Đá ghế ra phía sau, nghênh ngang rời đi, khoé môi còn cười nhạt khinh thường.

Trở về Cẩm Viên.

Tích Khang xe rẽ vào thì Lăng Khẩu Thiên đã nhanh nhẩu chạy ra vì Lăng Khẩu Thiên đã trực chờ hần lâu rồi, dù sao nghĩ lại, hần hứa sẽ về sớm thì thật là về sớm. Cô đến ôm lấy hần, hần không những nhìn đến mà còn đẩy tay Lăng Khẩu Thiên thật mạnh, bỏ đi tuyệt tình, quăng lại một câu lạnh nhạt cho cả quá trình cô đợi hần về.

- Đừng có chạm tay tiện vào người tôi.

- Anh là cái gì mà tôi không thể? Con người anh tùy tiện nóng lạnh như vậy thật kỳ lạ...

Lăng Khẩu Thiên tức giận, vốn tưởng cô là sống được Tích Lăng hần cưng chiều hết mực nay nhìn ra là không phải, còn thăm mắng Lục Nan Hy ngu ngốc, cô nhìn rõ được vẻ mặt Nan Hy rất luyến tiếc hần, dù sao nghĩ lại, nữ nhân nào lại không thích mỹ mạo nam nhân hoàn hảo vô song toàn diện mọi mặt như hần đâu, lại còn cái mác Tích thị, danh Tích tổng vang xa khắp Trung Hoa, ai mà không biết đâu hần tài giỏi thương trường xuất chúng, chủ nhân thương giới nắm trong tay.

Hần đi đằng xa, không có đối lại mà trực tiếp đi thẳng không ngoái đầu. Rõ ràng Lăng Khẩu Thiên hần thấy, không cố gắng đóng lại như cũ với Nan Hy, là cô chủ kiến riêng nhưng đây chính là khẩu vị hần không thích nhất. Hần nhớ nữ nhân mà hần chửi mắng cũng chỉ thăm khốc sau lưng hần, có gì đau khổ tư mặt đều giấu hần, trước mặt hần chỉ có cười đùa cùng vui vẻ, và nữ nhân đó không phải danh là Lăng Khẩu Thiên.

Hần thói quen trở lại thì phải nhìn qua Nan Hy một lần, nhưng hiện tại lại không có thấy, dù biết cô không ở đây nữa nhưng vẫn đi từng phòng dò xem thân ảnh cô. Hần không tưởng tượng được, hần sẽ nổi điên thế nào nếu mất cô dễ dàng như vậy, nếu cô trở lại, hần nhất quyết đeo bám cô không dứt.

Còn có trong ngăn tủ, cô hoàn toàn không nhận quà hần tặng, cả nhẫn cưới cũng để cẩn thận ở đấy. Hần biết cô là nữ nhân ngay thẳng, cái gì không phải của bản thân thì nhất quyết không nhận lấy. Còn có bản tính cô tiết kiệm không đời; hể lần nào hần tiêu tiền như nước, không tiếc một đồng nào thì cô lại lên lớp hần, mắng không kiêng nể.

Thứ hần thiếu nhất không phải là tiền, mà là nụ cười của cô. Chỉ cần cô đối hần có thái độ là được, hần không muốn nhìn cô không có động thái nào đối hần, hoàn toàn khúc gỗ cam chịu.

- Mang đến một đĩa bánh quy.

Hần nhớ lại, là cô làm cho hần, hần nhất định phải ném thư để còn nhận xét giúp cô, cô đã tổn sức như vậy mà.

- Cậu thật là...đến điện thoại liên lạc cũng không có, làm tớ rồi muốn chết mới gọi cậu ra được.

Lục Nan Hy nhìn Tuệ Mẫn Mẫn mà cười lớn, là rất lâu rồi cô mới được cười thoải mái, cười ở trạng thái chính mình.

- Mau...tớ muốn chuyển đến nhà cậu...tớ không muốn ở bụi khách sạn nữa đâu.

Cô thúc giục Tuệ Mẫn Mẫn, cô không muốn đứng ở trước cửa khách sạn người ta. Ngại chết được, còn có trang trí chủ đạo sáng trưng, thiết kế quá sang trọng, làm cô từ lúc ở đến khi ra vẫn cảm thấy ngượng.

- Cậu khái niệm khó hiểu thật đấy, khách sạn Hoàng Gia không phải muốn ở liền ở đâu, ở bụi là thế nào chứ?

Nhắc đến, cô lại nhớ hần, một nam nhân không có đạo lý, thích mọi thứ trong tầm tay mà thay đổi một cách ngang ngược, lật trắng thành đen trong nháy mắt. Tuệ Mẫn Mẫn lay cô nhiều lần, cô mới tỉnh dậy khỏi mơ mộng của bản thân. Cô lắc đầu, vươn tay, một tay cầm hành lý nhanh gọn, một tay đẩy Tuệ Mẫn Mẫn bước đi nhanh.

Đúng là theo lời Tuệ Mẫn Mẫn nói, nhà cô cùng đoạn đường cho nên rất nhanh đã đến nơi rồi, không khí Bắc Kinh hôm nay rất tốt, liền muốn đi dạo một chút nhưng Nan Hy nghĩ lại, có lẽ không phù hợp cho nên gạt qua ngay lập tức.

- Tiểu A, Lục tiểu thư đi rồi sao?

Lăng Thanh mệt mỏi giật lấy cà vạt thắt tỉ mỉ gỡ xuống, thoát cúc áo somi, ôn nhu lên tiếng hỏi Tiểu A, Tiểu A vốn nhìn ra Lăng Thanh vẻ mặt hỏi qua chuyện nhưng là tâm tư rất dễ tâm.

- Đi ban sáng.

Trả lời giọng mũi một tiếng ừm thì liền đi lên lầu, vẻ mặt tức thì thất vọng, nghĩ đến Nan Hy đi sao lại không chào hỏi anh một tiếng? Có phải nặng nề gì đâu.

- Hy Hy, tớ có mua vài ly mì ăn liền hỏi trưa, cậu cùng tớ đói thì liền làm?

Cô cũng không ngờ Tuệ Mẫn Mễ lại như vậy nhiệt tình với cô, cô nghĩ tình cảm bạn bè từ trước đến giờ cũng cô không đổi, chỉ có nhớ lại Tứ Lâu Mạng cùng Mao Tinh Ly thì cô rùng mình, là Lăng Khẩu Thiên vậy lại chơi cùng ở kiến lửa, rắn độc, bằng mặt không bằng lòng. Mà cũng phải thôi, giới thượng lưu họ chơi với nhau, cô làm sao hiểu được khi một ngày chưa tiêu trên 500 tệ.

- Được đó, tớ cũng thấy đói.

Nói đúng hơn, Lục Nan Hy khách khí, là cả ngày nay cô chưa có gì trong bụng ngoài hộp sữa tiện lợi. Cô nhìn xung quanh gian nhà Tuệ Mẫn Mễ, rất rộng rãi nhưng chỉ có nhìn qua hơi sồn cũ, cô nhìn qua lại, tủ quần áo của Tuệ Mẫn Mễ rất nhỏ cho nên cô tự ngượng, cứ để đồ đạc gọn ở vali cho tiện.

Tuệ Mẫn Mễ lục đục ở trong bếp, cô nghe mùi trứng rán thì bụng càng đánh trống thùng thùng nhưng cô mau chóng nuốt con thèm ăn xuống. Kể cả khi Tuệ Mẫn Mễ gọi cô, cô còn giả vờ bận việc mà chậm chạp ra đến. Nói gì thì nói, cô giống như hình thành suy nghĩ, rất sợ người khác thấy bản thân quá tồi tệ.

- Tớ cảm thấy rất kì lạ, muốn hỏi cậu, cậu có phải ở cùng khách sạn với Bắc Từ Quang? Tớ ngạc nhiên vì cậu như vậy chung tình đó, tớ còn nhớ cậu ta khi trước rất đáng ghét, một mực xua đuổi cậu, tớ là tức thay...

Cô biết thế nào cũng có hiểu lầm, cô là chưa kịp nói, Bắc Từ Quang tránh cô vụng dại là được.

- Làm gì có, lòng sớm tối rất dễ đổi dạ, tớ cũng vậy, hồi đầu mà si mê. Ha ha, là khách sạn Hoàng Gia do gia đình anh ta quản lý, cho nên xuất hiện cũng không có gì ngạc nhiên.

Tuệ Mẫn Mễ như không tin được, tròn mắt nghiêm túc nhìn cô.

- Cậu hiện tại tư thái rất ngẫu nha, là tớ cảm thấy rất có khẩu vị.

Hợp khẩu vị? Cô quyết mời, cô là đồ ăn à?

Nhưng không sao, miễn đó là ý khen thì được rồi. Cô húp mì xột xột, ăn một cách ngon lành, đây là món bình dân nhất có thể, không phải cao lương mỹ vị gì nhưng là khẩu vị cô tăng gấp đôi hơn là khi ở Cẩm Viên sang trọng xa hoa.

Hắn mệt mỏi, đưa tay xoa thái dương, dựa người vào gối đệm lớn, mắt nhắm chặt, thư thái nghe Mộ Phi báo cáo.

- Lục tiểu thư, 21 tuổi, tốt nghiệp Stanford, học lực không cao, vừa đủ tốt nghiệp. Là gia đình không mấy khá giả, cha là giảng viên đại học, mẹ làm việc vặt giúp mọi người, không có công việc ổn định, kiếm lương ít ỏi, sống hoàn toàn gia đình nhờ vào trợ cấp từ việc giảng viên của bố. Nhưng sớm lúc trước, đã ly dị, Lục tiểu thư lựa chọn sống cùng bà và mẹ vì bố cũng có con riêng, bà cô ấy vừa mất một tháng trước, là nhờ xinh đẹp mỹ mạo, tư dung hết Lăng Khẩu Thiên, cho nên khoảng thời gian trước nghe tin Lăng Khẩu Thiên mất tích thì đột ngột xuất hiện là do Lục tiểu thư ký kết hợp tác hợp đồng qua mặt chúng ta với Lăng gia.

Hắn không có biểu cảm nào nổi bật, hắn im lặng đến mức, hơi thở hắn cũng khó nghe được, Mộ Phi cứ tưởng hắn chọn mất rồi nhưng không.

- Hiện tại, ở đâu?

- Chuyện này...ừm...đang trong quá trình tìm hiểu.

Mộ Phi lấp bắp, là chưa có tìm ra được.

Hắn cho phép Mộ Phi rời đi, chân gác chéo nhau, dựa vào đệm êm, nhớ lại, cô tỉnh thần lúc đó hao hệt, lúc hắn ôm lấy cô, cô là khóc rất lâu. Nhớ lại liền muốn đánh cô một cái, hắn mà không nghe từ cô, chắc chắn cô cũng không bao giờ nói hắn nghe, tức giận không thờ được.

- Lục Nan Hy...Nan Hy.... tên này không tệ mấy...

Cô tên, hắn cứ nhắm đi nhắm lại, trong đầu xuất hiện vẻ mặt của cô...lúc đang ân ái.

"Au: áaaaaa~~ hãhhaha...."

## Chương 52: Được đại minh tinh dòm ngó

Đúng là chuyện tốt, vô tình Tuệ Mẫn Mẫn thuyết phục Lục Nan Hy cùng ra ngoài, cô lại gặp lại được Cẩm Như và Quân Quyết Hiêm. Quân Quyết Hiêm khi trước là lớp trưởng lớp cô, rất nghiêm túc nhưng song song đó rất hài hước. Bên cạnh còn có bạn của Tuệ Mẫn Mẫn.

- Giới thiệu cậu nha, đây là Hàn Viên, Tứ Mịch, Vân Y Vũ và Phong Đường Minh.

Trong tất cả, Phong Đường Minh là nhìn tuần tú. Cô cũng là nữ nhân, cũng yêu thích cái đẹp. Phong Đường Minh ga lăng khách khí chào cô. Hàn Viên, Tứ Mịch cùng Vân Y Vũ có vẻ lo cô ngay cái nhìn đầu tiên, cô cũng không có ý nghĩ gì ghét bỏ chỉ là hơi có chút khó chịu.

- Bạn tớ, Lục Nan Hy.

Cô thấy có chút khó thở, cô lúc đầu là không muốn đi theo, nhưng là gặp lại Cẩm Như cùng Quân Quyết Hiêm thì không tránh khỏi vui mừng.

Cẩm Như vui vẻ ngay từ lúc nhìn thấy cô, liền mời gọi, là rất lâu rồi mới gặp lại.

- Hy Hy, tớ ở đây.

- Cậu quen biết cùng bọn người kia à? Cậu cùng Quân Quyết Hiêm ở đây, khiến tớ không khỏi ngạc nhiên.

Cẩm Như lắc đầu ngay, nhìn Quân Quyết Hiêm bên cạnh ngọt ngào ôn nhu.

- Là anh ấy quen biết đó.

Sau nhìn bọn người kia ngồi không thèm đếm xỉa.

- Là tớ mặt mũi xinh đẹp như này lại quen biết bọn người nhìn trời không nhìn đất kia à?"

- Tay cậu...

Nan Hy nhìn vào ngón áp út của Cẩm Như đeo nhẫn cưới sáng chói, có vẻ rất mới, cô hoảng hốt mồm chữ O lớn. Cười lớn một tiếng, che miệng nhìn vào mắt Cẩm Như ngại ngùng, là cô lần đầu nhìn thấy Cẩm Như như vậy rụt rè e thẹn đó, lúc trước Cẩm Như còn có biệt danh "Tào tháo mông dầy".

- Mông dầy, cậu rốt cuộc thế nào biết ngại ngùng rồi? Nam nhân như thế nào rước trúng cậu vậy hả?

Cẩm Như liếc mắt đưa tình đến Quân Quyết Hiêm, cô không khỏi nhìn đến tay Quân Quyết Hiêm, là nhẫn cưới giống hệt Cẩm Như. Là cô không tin được vì trước đây Cẩm Như cùng Quân Quyết Hiêm như chó với mèo, hễ gặp mặt nhau liền trên trán hiện "tác chiến", giờ đây hai người lại hội ngộ một nhà, thật là một chuyện không thể tưởng tượng được.

- A... đám cưới đám không mời tớ nha, hai người...như vậy ích kỷ.

Cô giận lấy nhìn Quân Quyết Hiêm ôm lấy Cẩm Như đỏ mặt một chỗ như cục đất.

- Là cậu còn dám nói, liên lạc còn không có giữ.

Bây giờ mới thấy Quân Quyết Hiêm đổi chuyện, cô nhìn họ hạnh phúc, cô tâm tư liền vui mừng theo, sau cô liền nhớ lại, sóng mũi cô cay cay "Ồ bên là đủ." Giọng điệu ồm ồm nị lực đó vang mãi trong đầu cô, mang cô nỗi nhớ không chịu được, cô muốn nhìn thấy hắn, có phải hiện tại hắn quên cô rồi không? Cô nắm chặt ví bản thân, vì ở đó có hình hắn cùng cô, có giấy nguyện vọng do chính tay hắn viết, rất đáng giá.

Tuệ Mẫn Mẫn chớp lấy micro, chạy đến tươi cười cầm lấy tay cô trao lại, đồng thời chỉ tay vào màn hình lớn, tiếng nhạc thiết tha vang lên.

- Đến lượt cậu rồi.

Nan Hy mau chóng nhìn hết một lượt người sau, lắc đầu.

- Tớ không biết hát đâu, tớ ngồi chơi như vậy là được rồi.

- Sao có thể như vậy, đã đến, cậu nên hát một bài chung vui đi mà...mau lên...

Tuệ Mẫn Mẫn lay cô, cô không thể không hát được.



- Cậu còn chối, giọng hát cậu chẳng phải rất dễ nghe sao? Khi trước, cậu còn đi thi tiếng hát triển vọng, đã chết cậu bây giờ, với trong nhà tắm, cậu hét to muốn chết, là có tổ chất nhưng không bộc lộ đam mê đúng không? Quá đúng.

Cô hoá Cầm Như, cô là có đi thi tiếng hát triển vọng gì đó sao? Đúng là, dựng chuyện không sáng tạo nhưng không khí ồn ào như vậy, căn bản cô không thể đủ sức nói lớn được.

Nhìn màn hình lớn chạy chữ sinh động, là bài "Đáng tiếc không phải anh."

Lục Nan Hy thật sự không biết bài này trước đó, cô ngỡ ngác khi chữ màu đã nhuộm chữ trắng rồi. Để tránh không khí mất vui, cô bập bẹ hát theo như con nít học vắn tượng.

Chợt trong phòng bao tối đèn, Phong Đường Minh phía sau giật lấy micro, hát một đoạn dễ nghe, tiếng hát êm tai một cách lạ thường, cô ngạc nhiên vài giây, nhìn góc mặt anh sắc sảo, ngũ quan sáng chói, như một minh tinh thực thụ.

- Đoạn này phải hát như vậy mới đúng, hiểu không?

Nghe qua lẳng mạn, cô đỏ mặt, nhìn lại khoảng cách, là quá gần, liền di chuyển sang hai bước, cười một cái tỏ ý với Phong Đường Minh, gạt đầu hiểu đã rõ. Phong Đường Minh cũng không có ý muốn cô khó xử, nghe vậy xong liền trở lại chỗ ngồi.

Hàn Viên quơ tay trên Phong Đường Minh

- Thấy nữ nhân người ta đẹp mắt, yêu thích rồi đúng không? Là cậu không nhìn ra hay cố ý chứ? Cô ta lúc trước được mệnh danh là bình hoa di động, tay chân vụng về khiến người khác tức giận. Tớ không muốn viên ngọc quý như cậu lại để ý dạng tầm thường chướng mắt như vậy đâu.

- Trước đây như vậy thì sau này nhất định cũng vậy? Tớ trước giờ không có quan điểm nghe theo cảm nhận người khác, tớ chưa tiếp xúc ai đó thì liền không tin người khác nói gì.

Phong Đường Minh chéo chân thoải mái, dựa đầu vào ghế dựa lớn nhìn Lục Nan Hy dung nhan mỹ mạo đáng yêu thập phần ánh nhìn thu hút. Ban nãy, chính cô đỏ mặt, dưới ánh đèn yếu ớt chiếu từ màn hình, càng hiện lên cô nữ nhân yếu đuối muốn nam nhân che chở, vẻ mặt đáng yêu thoát tục cùng ánh mắt kiên định lóng lánh làm Phong Đường Minh nắm chặt tay thành nắm đấm, là chưa thấy qua nữ nhân nào sức hút.

Cô đến khi hát xong, còn không biết được quá trình hát bản thân, giọng như thế nào chuẩn, đỉnh ninh hồi hộp. Trở về chỗ ngồi, liền bị Cầm Như lên án.

- Cậu ban nãy là cố tình quyến rũ Phong Đường Minh đúng không? Mà này, cũng đừng hòng chối, tớ là thấy rõ ràng lắm.

Tự hỏi, sao ai cũng thích áp đặt cô? Quá mức không công bằng, cần phải phản công mới được, chớ khi bị dồn chân tường thì đương nhiên phải quay qua cắn bậy.

"Hy Hy: Nhaaaa, tôi không phải chó.....au thật cũng thích áp đặt người khác."

"Au: tôi...tôi...đâu có...."

- Tớ có như vậy sao? Anh ta là ai mà tớ phải quyến rũ, cậu như vậy nói, thấy hợp lý không?

Cô xua tay loạn, càng làm Cầm Như nắm điểm yếu, buộc tội càng dễ dàng.

- Cậu đừng đùa như vậy. Minh tinh màn ảnh khó cưỡng Phong Đường Minh, sao có thể không biết được? Cậu lang thang ngoài đường phố, chẳng lẽ không thấy poster khắp nơi?"

Lục Nan Hy trước hết thấy bản thân thật siêu đó, cô suy luận bậy bạ liền đúng, càng ngày càng có tiềm năng Sherlock Homes thứ 2 nha.

- Cậu biết đó, tớ đi liền nhìn mây trời cỏ hoa thôi, làm gì tâm tư để ý gì đâu.

Cầm Như ra vẻ học thức, nhìn cô lắc đầu, chống tay làm cô muốn phì cười.

- Không hợp lý.

- Nhưng mà, tớ thấy anh ta để ý cậu như vậy thì tới đi, tớ muốn làm bà mai một lần, là cậu độc thân như vậy không thấy cô đơn a? Tớ buồn giúp luôn đấy. Là anh ta nam nhân tuấn tú, cậu nữ nhân xinh đẹp, rất hợp đôi.

Cô về mặt liền nghiêm trọng hoá ngay lập tức, phản đối gay gắt, có khi còn nhìn ra cô đang cấu.

- Không đùa nữa, tớ hoàn toàn không có cảm giác với anh ta. Phong Đường gì đó, tớ không biết gì hết, cái gì minh tinh đều không biết!!!

- Mọi người, hôm nay đừng khách khí, là hưởng phúc của Phong Đường Minh, anh ấy bao nha, loa loa....

Từ Mịch ngà say, trước mắt mờ mờ, thần trí điên đảo, cười ngả ngón, đứng thẳng mà hét lớn làm Hàn Viên đang say sưa hát cũng bị chú ý đến.

- Không công bằng, lúc đầu anh là bị bắt ép đến, sau lại bị bắt ép bao phòng.

Phong Minh Đăng đùa như vậy, nhưng cuối cùng là người đứng ra chi hầu bao, ở quầy tiếp tân còn có nhiều nhân viên tán loạn hét ó ăm ỉ muốn chụp hình cùng.

Cô một giọt rượu cũng không dám uống vào, không muốn bản thân không kiểm soát, làm điều không ngờ được. Ra đến sảnh, cô một thân một mình nhìn Cẩm Như được Quân Quyết Hiêm dìu đi, Vân Y Vũ, Hàn Viện, Từ Mịch cùng Tuệ Mẫn Mễ khoác vai nhau rời đi. Hoàn toàn không thấy cô, cô cầm lấy áo khoác cô đơn thân ảnh nhỏ nhắn ra đến cửa, chợt có xe dừng ngăn đường cô, cô nhú mày, trở người tránh đường, kính xe thả xuống, không muốn buông tha cô, cô kịp nhìn lại, là Phong Đường Minh.

Hiện tại anh đã khoác thêm áo vào, nhìn ra dáng phong lưu, quả là hình ảnh trước và sau thực khác nhau, đây là thể hiện quan trọng hoá của trang phục nha. Trước khi cô còn kịp ngẫm nghĩ thì Phong Minh Đăng mở lời trước.

- Anh đưa em về, hửm?

Cái "hửm" đó làm cô thức tỉnh, cô không do dự từ chối.

- Nhà tôi rất gần đây, đi xe không cần đâu với lại bản tính tôi không thích làm phiền người khác.

- Hiện tại, em không mau lên xe, paparazzi đến, thì đây là lỗi của em chậm chạp từ chối.

Cô muốn thốt lên "cái quái" nhưng là kịp ngăn bản thân lại, giữ hình tượng thanh cao. Cô nhìn lại, thực sự có chút xa, cô một lát chắc chắn sẽ phải bắt taxi, lại đổ thêm một khoản tiền vô ích, cô trách Tuệ Mẫn Mễ bỏ rơi cô, một mặt cắn răng lên xe một cách cưỡng ép thể hiện rõ ràng.

Ngồi vào khoang xe sang trọng, ánh đèn vàng hui hắt làm nổi lên trang trí ánh bạc lấp lánh. Cô có chút không dám nhúc nhích vì sợ bản thân sẽ vô ý làm trầy xước cái gì đó, cô nghĩ lại, sao thời gian ở bên Tích Lăng, cô vẫn là không thể nào tập tính ở "sang" được.

Xe lăn bánh ra đường lớn, cô bây giờ mới nhìn ra, là Phong Đường Minh dường như trải dài hết Bắc Kinh poster. Cả các cao ốc cao đều hình ảnh ta lờ lững bay phấp phới nhưng nhìn kỹ, là rất tuần lễ, không thể chệch vào đâu được ánh mắt kia nhìn.

Phong Đường Minh, cô nghĩ tuy tiện ra ngoài mua lon nước ép hay đi cửa hàng tiện lợi thì liền bị vây quanh ngạt thở mất, nghĩ đến cảnh tượng đó cũng làm cô lên mặt mới.

- Em ở đâu?

Cô cũng thật thà nói ra chỗ bản thân đang ở. Ngắm một hồi lăng bánh lái, Phong Đường Minh nhìn ngang.

- Là em ở chung nhà với Tuệ Mẫn Mễ?

"..." Thực sự đối nam nhân này cô không muốn tiếp chuyện nhiều, từ trước đến nay, suy nghĩ cô, minh tinh liên quan hệ không đường hoàng cho nên cô hình thành ác cảm, ai cũng không hâm mộ, còn có tuân thủ thể lực ngầm để nổi tiếng, cô là nói ra, từ mở lời đến im lặng đều không có ngay thẳng minh tinh.

Mất 10 phút, rốt cuộc cũng đến nhà rồi, suốt đoạn đường, cô không có mở lời nào, chỉ có Phong Đường Minh thỉnh thoảng liếc nhìn cô.

Phong Đường Minh xuống xe ngay, mở cửa mời cô. Cô vừa rời xe, liền có một máy ảnh kịp chụp lại mà cô cùng anh không kịp nhìn ra. Cô không lo ngại gì, quay lưng cảm ơn và đi vào nhà ngay, chính cô cũng sợ paparazzi nhưng cô không ngờ rằng cô đã bị chụp dính mắt rồi.

- Lục tiểu thư, cũng không gọi là quá trễ, anh có thể mời em dùng bữa tối được không?

Cô đến cửa, kịp nghe thấy, xoay người cười khách khí. Trên trán hiện rõ chữ "tôi không đi".

- Tôi không đói, cảm ơn.

Phong Đường Minh nhún vai, lầm bầm.

"Dung nhan mỹ mạo thực khó cưỡng nhưng lại quá khó tính thế này, haizzz.

Và cũng lần đầu cảm nhận được, cảm giác không được nữ nhân để ý đến là như thế nào, thực khó chịu thật a~~

Lục Nan Hy đêm nay chẳng thể ngủ ngon, nằm trên giường xoay người biết bao nhiêu lần, cô sợ làm ảnh hưởng đến Tuệ Mẫn Mễ bên cạnh cho nên bỏ đi ra ban công nhỏ. Ban công này chỉ có hàng cây tulip trổ trên hàng rào sắt, trong những bồn đất rộng, có một chiếc ghế cao đặt cạnh đó, cô ngồi ở đấy, nhìn xuống phố Bắc Kinh điều hòa ở đêm tịch. Nhờ ánh đèn nhỏ ở trên trần, cô nhìn hắt, qua tấm ảnh kia, cô ôm hân cười ngọt ngào như vậy, khung cảnh ở Pháp lúc đó chẳng thể nào rời khỏi tâm trí cô lãng mạn.

Cả nét chữ hắt trên giấy hồng, "Ồ bên là đủ." Cô thậm chí không dám đọc thành lời, lòng cô đau như cắt, nước mắt trào ra khỏi khoé mắt, vì lạnh mà vành tai cô cùng mũi và gò má đỏ ửng lên, cả hơi thở cũng nhìn ra được. Cô nếu biết như vậy trước, cô đã không giữ những thứ này, đều để lại cho hắt,

chỉ trách cô hiện tại không nở bở đi, cứ lưu luyến mà ôm vào ngực, cô sợ nước mắt bản thân làm ướt đến, giữ gìn thực cẩn thận hết sức, ai nhìn cũng nhìn ra cô yêu quý chúng thế nào.

- Cậu làm gì ngoài này vậy?

Giọng nói ngáy ngủ, có chút lười biếng của Tuệ Mẫn Mễ vang lên phía sau, cô hoảng hốt, mau chóng lau đi nước mắt bản thân, xoay lưng liền cười tươi như hoa, nhưng khoé mắt cô ướt đầm đỏ hoe, làm sao mà giấu được.

- Cậu khóc?

Cô lắc đầu, chối liên tục.

- Đâu có, tớ làm gì có buồn phiền cái gì, chỉ là bụi ở thành phố bây giờ quá nhiều, muốn hít thở không khí một chút nhưng là...ùm bụi bay vào mắt.

Tuệ Mẫn Mễ nhìn phía sau lưng cô đang giấu cái gì nhưng nhìn ra là cô không muốn nói rồi, đành để cô riêng tư, xoay người gấp một cái dài.

- Vậy cậu mau đi ngủ đi, trời sắp sáng, không phải ngày mai cậu còn chưa sức để đi xin việc đâu đó a?

- À..đúng rồi, tớ quên mất.

Cô mau chóng đánh lạc hướng Tuệ Mẫn Mễ, chạy đi vào trước, cất đồ cẩn thận xong, mới vội xoay người nằm vào giường, đắp chăn kín bít từ đầu đến chân vì lạnh, đầu ngón chân cô bầm tấy lên ghê người.

"Tích Lăng, ngủ ngon."

Chỉ một lời thăm niệm đơn giản nhưng nghe qua, bị thương nhường nào. Nước mắt lại trào khỏi khoé mắt một lần nữa, muốn thở cũng không nổi, mũi hoàn toàn bị nghẹt, không dám thở mạnh vì sợ Tuệ Mẫn Mễ bị làm phiền, gối ướt một mảng lớn khó coi, nhưng nước mắt lại không ngừng chảy.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài, Anh Thực Không Có Đạo Lý!* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

## Chương 53: Chụp ảnh giảm 10%

- Hy Hy, cậu có thư...này, có thư nha.....

Tuệ Mẫn Mễ hét lớn, kỳ lạ không nhìn thấy cô đâu cả.

- Tớ ở đây, đợi tớ một chút... xong ngay...

Lục Nan Hy là đang bận tay giặt quần áo bản thân, cô chỉ còn một cái áo somi bản cần giặt ngay vì đã ngâm nước lâu rồi. Mau vắt nước rồi phơi lên, lau tay chạy ra ngay lập tức, cô tò mò, cô làm gì quen biết ai với lại cũng không có làm gì, vậy ai gửi thư và cùng nói cái gì đây?

- Đâu rồi?

- Tớ để trên bàn.

Cô chạy đến cầm lấy, là phong thư trắng muốt sang trọng.

Mở ra, cô nhìn vào không chán chừ, trước mắt xuất hiện "Tích thị", cô liền gấp lại ngay lập tức, trợn mắt to, là không có phỏng vấn, sao lại được chọn? Có phải đến tai hần rồi không? Nhưng cô nghĩ lại, cô hiện tại không liên quan Lăng gia, hần cũng có Lăng Khẩu Thiên rồi, việc gì để mắt cô đâu. Lừa mình dối người, thực ra cô đang rất buồn bã trong lòng.

Nhưng sao có thể biết nơi mà gửi đến? Quả thực, Tích Lăng muốn cái gì liền có thể, cô dù chân trời góc biển nhưng muốn biết là liền biết, muốn triệu cô đến thì liền triệu, cũng phải nói đi nói lại, chỉ toàn tên Mậu Hoạch Ma khôn kiếp.

Quá đáng sợ, một tay thâu tóm trời.

- Hy Hy, thư là gì vậy? Có người nào thích cậu à...Hy...aaaa...này...là thư Tích thị đó, cậu làm sao mà...woaaaa....

Tuệ Mẫn Mễ nhảy dựng lên ngay như gần muốn chạm trần nhà rồi, cô nghe mùi kỳ lạ.

- Cậu làm sao được chọn thế này, lúc đấy cậu không phải bỏ về sao? Sao kỳ lạ thế này? Đừng nói với tớ, cậu quen biết phòng nhân sự hay làm....

Nan Hy nhăn nhó mặt mày xinh đẹp, xua tay Tuệ Mẫn Mễ, cô nhìn rõ cô ấy nghĩ gì, cô tuyệt không bao giờ làm cái sự không đúng đắn.

- *Đừng nói bậy bạ, tớ lúc đấy bỏ đi là không muốn tuyển vào nữa, việc thế này...chắc do may mắn...nếu cậu muốn, tớ cho cậu thay tớ đi làm?*

Tuệ Mẫn Mễ nắm tay cô vui mừng, sau mặt mày ủ rũ trở lại. Trong tích tắc mặt mày không chút vui vẻ, còn đau lòng hơn thời điểm trước.

- *Cậu đừng đùa chứ, tập đoàn lớn như vậy, cậu nói thế thì hơi đơn giản hoá đó, đâu phải như đi chợ, ai muốn vào liền đến..., ừm, tớ cũng thấy là lạ, cậu bỏ cuộc xét tuyển nhưng lại được chọn?*

Cô không biết đây là xấu hay tốt, trong đầu còn chuẩn bị thay đổi cho Tuệ Mẫn Mễ đi thay mình làm việc, cô không nhanh không chậm gọi điện đến tổng đài tư vấn Tích thị ở cuối góc giấy, muốn hỏi rõ thế nào.

"*Xin chào, tôi là thư ký Giang Giang Tích thị.*"

"*Ừm...à tôi muốn hỏi một chút chuyện là thế này...*" Nan Hy một bên nghe điện thoại, thuật lại mọi chuyện từ đầu đến cuối, một bên vịn lấy ghế vì Tuệ Mẫn Mễ đề lên cô để nghe thấy giọng trong điện thoại, cái gì hể mà liên quan Tích thị thì Tuệ Mẫn Mễ cô đều hứng thú. Dù gì, chỉ nói chuyện với thư ký phòng nhân sự nhưng trong lòng Nan Hy vẫn có chút căng thẳng.

"*Tôi hiểu rồi, đây là thông báo của cấp trên, tôi cũng không rõ, nhưng cô có vấn đề gì sao? Tôi sẽ trực tiếp thông báo với cấp trên đề nghị của cô!*"

"*Không cần, không cần, tôi cảm ơn đã làm phiền.*" Cô gấp gấp trả lời, xong liền cúp máy phăng đi.

Tuệ Mẫn Mễ ngạc nhiên, đưa tay lên trán cô mà kiểm tra, một tay còn lại cũng đưa lên trán bản thân để so nhiệt.

- *Cậu cũng đâu có nóng trán hay mệt mỏi đâu, Tích thị không phải muốn vào liền vào đâu, cậu là một trong năm suất đó, tập đoàn làm mưa làm gió nhất Trung Quốc, không phải cậu không biết đâu, với lương khủng lắm...*

Nan Hy im lặng gật đầu, là thông báo cấp trên? Cấp trên có thể là ai? Bắt đầu xoắn tay áo vì cảm thấy có chút nóng nảy thân thể, tìm đập thỉnh thỉnh muốn nghẹn thở.

Để phong thư vào hộp tủ cẩn thận, là đầu ngày tuần sau bắt đầu thử việc, cô còn chưa có biết bản thân có nên đến hay không? Hay là cô cứ làm việc đi, hần như thế nào thì mặc kệ hần, cô bỏ công ăn lương mà, với cô trang điểm một chút thì sẽ thích hợp. Cô định muốn cùng Tuệ Mẫn Mễ ra ngoài mua sắm quần áo nhưng là sợ Tuệ Mẫn Mễ chê cười, vì sĩ diện cô đành đi đứng một mình.

- *Một giờ nữa tớ có việc ra ngoài nha, có vẻ cơm tối cũng không muốn ăn.*

Nan Hy vừa chạy vào phòng tắm, cầm đồ đạc sẵn thay, vừa nói với lại, vì sợ Tuệ Mẫn Mễ không nghe thấy, vào đến nhà tắm vẫn còn nói, vì nghĩ tiếng vang ở đấy, lí nào cô ồn ào vậy lại không nghe đâu.

- *À tớ quên mất, cậu khi trở về đừng quá trễ, mua cho tớ hai màn thầu, sáng mai chúng ta ăn cháo.*

Nhanh chóng mang giấy vào cẩn thận. "*Tớ biết rồi.*"

Cô lang thang đường lớn, cảm thấy nhìn đến đâu cũng vui vẻ lộng lẫy, cô chưa nghĩ đến việc đi một mình thế này thật nhàm chán hết sức. Nhìn lại đồng hồ, là chỉ mới vừa điểm 7h, chưa có trễ, cô còn muốn đi dạo mọi nơi, mọi nơi một chút.

Mà nói cũng phải nói, cô như vậy lại không yêu cầu hần một ngày hẹn hò như những cặp đôi khác, bây giờ trong tâm tư tiếc hùi hụi.

Cô vì chuyện ngày hôm đó, đến nay, không dám đi đến nơi vắng vẻ hần hui nữa, một lời từ biệt ngay lập tức.

Có phải hay không? Mọi thứ lúc nào cũng không như bản thân mong muốn.

Trước mắt, bóng lưng nam nhân khoác vest kia, sao lại giống hệt Tích Lăng như vậy? Cô khoé mắt đỏ hoe, lưng trông nước mắt, không nghĩ ngợi gì mà chạy đến, nhưng thật ra, xoay lại thì không phải hần. Hiện tại, nhìn đâu cũng ra cái nam nhân kia, vừa nhớ vừa hận muốn quên.

Cả cái nam nhân xa lạ kia, cũng dùng ánh mắt kì lạ dò xét cô vì chính cô nhìn họ với ánh mắt chăm chú khác thường.

Cô đứng nhỏ bé ở giữa hàng ngàn người, nhìn lên cao ốc Tích thị cao chọc trời kia độc nhất vô nhị, sao cảm thấy bản thân thật sự với không tới. Giới hạn của cô không thể sánh tiếng tăm vô hạn kia được.

Một thế giới lạc lõng với một thế giới tiếng tăm không chút tịch tịch. Cô như vậy nhưng cùng xe cộ đông đúc âm ỉ bên tai như thực không liên quan đến nhau. Cô bề ngoài là lạc quan cổ động người khác, vui vẻ tươi cười như chưa bao giờ có chuyện xảy ra, có khả năng nuốt chửng bi ai nhưng mà trong bản thân lại bi ai không tưởng, không thể tự chữa cho mình, chỉ có thể cứu tinh cho người khác.

Cũng như bác sĩ nghề, chỉ có thể chữa bệnh cho người khác thực cao siêu, nhưng mà lại không thể chữa bệnh cho chính mình.

Có một bàn tay chạm vào vai cô, cô bất chợt vui mừng, cười thật thực tâm, hai giây sau mới phát giác xoay người, là Ưu Tình Tập.

- *Tích... anh... sao lại ở đây?*

Biết rõ, hẳn một nhân vật công chúng lớn lao như vậy, đâu có thời gian tùy hứng đi dạo bình thần như cô đâu nhưng vẫn lừa người dối mình cố chấp hy vọng.

Nhưng việc gặp được anh ở đây thực sự là trùng hợp sao? Cô đoán hẳn là không phải.

- *Tôi không thể ở đây?*

Nan Hy nhanh chóng lắc đầu, đồng thời cũng gạt tay anh khỏi. Vẻ mặt không chút thoải mái, sông mũi cay đến nỗi không thể khống chế, tự dưng trong lòng nổi lên cảm giác uất ức thế nào không rõ.

- *Lăng Thanh rất lo lắng cho cô.*

Đúng rồi, sao cô có thể quên mất Lăng Thanh lòng tốt đối cô đâu.

- *Có thể không, cùng tôi gặp Lăng Thanh, cậu ấy gặp lại cô chắc chắn rất vui mừng.*

Ưu Tình Tập nhìn thẳng cô không tránh né, rất chân thật ánh mắt, nhìn ra cô do dự cho nên không nhanh không chậm bỏ tay vào túi, thản nhiên về mặt, tạo cho người đối diện sự tin tưởng nhất định.

- Đạo này, thời điểm gần đây cậu ấy tinh thần rất không tốt, nếu...

Cô cũng không hiểu sao, bản thân lại đồng ý, cùng với Ưu Tình Tập đến gặp Lăng Thanh. Cô là lần thứ hai bước chân đến Lăng thị. Là tan ca rất lâu rồi cho nên không còn ai cả, ngoại trừ phòng giám đốc điều hành còn sáng đèn.

Nhìn xuyên qua lớp kính dày, ánh đèn đủ sáng rọi cả gian phòng, Lăng Thanh miệt mài xem văn kiện, không nghỉ tay, chỉ có một mình anh. Cô cũng không hiểu, sức quyến rũ của công việc nằm ở chỗ nào mà nam nhân nào cũng tốn công làm việc quên hết thảy mọi thứ như vậy, cô còn nhớ Tích Lăng tối mịch mới về, mệt mỏi liền ngủ ngay, cô vì xót không thể ngủ, cầm lấy khăn lạnh chạm người cho hắn thoải mái một chút, có thể vào giấc ngủ thoải mái.

- *Lăng Thanh, tôi...*

Nan Hy cô nghĩ đến chuyện này đến tai bà Lăng thì sẽ có ý gì đây? Chắc chắn không ngoài mong cô giàu sang đeo bám.

Giọng điệu e dè chậm rãi, Lăng Thanh thoát đầu ngơ ngác, sau như về kích động, đi đến cầm lấy vai cô, làm cô có chút hoảng hốt.

- *Lục tiểu thư, cô lúc đi cũng không chào tạm biệt tôi một tiếng, có phải không vừa lòng tôi ở chỗ nào không?*

Nhìn lại tư thế gần gũi, đến cả hơi thở mạnh mẽ thơm tho của anh cô cũng có thể cảm nhận được, liền ngượng ngùng, tránh ánh mắt của Lăng Thanh.

- *Không có, lòng biết ơn còn không hết, sao có thể buồn phiền hay chán ghét chỗ nào?*

Lăng Thanh liếc mắt than phiền đến Ưu Tình Tập vẫn còn đứng đó làm kì đà cản mũi, bóng đèn sáng. Anh rút cuộc nhìn qua lại, cũng hiểu rồi, không có ý nào là ngượng ngùng, còn làm vẻ cao lãnh, là anh bận rộn, chứ không phải do Lăng Thanh đuổi đi.

Cô muốn ngăn Ưu Tình Tập lại, chẳng lẽ cô lại ở một mình với Lăng Thanh. Không khí này cô sao có thể đối tốt đây? Nhưng khổ nỗi, anh cứ như được lập trình kế hoạch trước, vừa nghe hiệu lệnh liền đâm đầu chạy đi, cô vô phương gọi được.

- *Anh mời em đi ăn được không?*

Nhắc đến, cô nói với Tuệ Mẫn Mẫn không có ăn cơm tối, nếu bây giờ từ chối đi, đến trở về cô lục lạo đồ ăn, chẳng phải phiền hà lắm sao. Nghĩ đến liền gạt đầu. Nhưng cũng phải trước khi trở về mua màn thầu, vậy không thể quá trễ rồi.

- *Hiện tại, em không còn hợp đồng nữa, cũng không cần kiêng dè Lăng gia thế nào, em cứ trở lại cuộc sống của bản thân, không cần chuyển đi nơi khác hay áp lực bất cứ thứ gì.*

Cô lúc nào ở bên Lăng Thanh cũng cảm thấy ấm áp, là cảm giác anh trai săn sóc em gái, dùng những thứ tốt nhất, những lời nói nhẹ nhàng ôn nhu nhất. Cô nhìn anh cảm kích, cứ như trở lại, hai người trêu đùa nhau không biết ngượng trước mặt Tần Tang.

- *Anh như vậy, là rất nhiều nữ nhân thích lắm đúng không? Nếu là em, thì cũng sẽ thích anh.*

Lăng Thanh nghẹn đứng, cô có phải nói có ý, nếu anh tỏ tình cô cũng đồng ý?

Mặc dù biết cô nói đùa nhưng không ngăn được bầu không khí ngượng ngùng trở lại. Cô nhanh tay gấp một con tôm lớn vào bát Lăng Thanh, cười lớn, xua đi xấu hổ đang bùng phát. Cô nghĩ đến nếu trong tình huống này, hẳn chắc hẳn sẽ cầm lấy tay cô, bá đạo khẳng định "*Một lời đã định, em thích tôi.*"

- *Thật em nghĩ vậy sao?*

Cô ngỡ ngác, không hiểu ý gì, gật đầu một cái, ăn bình thản như thường, chỉ có Lăng Thanh là khoái chí, quá thể ngu ngốc, cả lời nói dễ hiểu lắm như vậy mà vẫn nói với giọng điệu không biết gì được.

- *À...mấy hôm nay, anh có nghe tin Lăng Khẩu Thiên đổi thế nào không? Mọi chuyện suôn sẻ chứ?*

Nhìn cô hỏi đến Lăng Khẩu Thiên thì Lăng Thanh thấy có chút chột dạ, đưa tay chống cằm mà nghiêm túc nhìn vào mắt cô, muốn biết cô sẽ suy nghĩ thế nào. Cô tay bên dưới cấu vào nhau, cảm nhận được "phóng điện".

- *Thật ra, không phải lúc đầu Lăng Khẩu Thiên mất tích đâu, là do mẹ anh nhận thấy trước đó em ấy quá buồn bình, không yêu thích Tích tổng nhưng là bây giờ muốn em ấy bỏ đi, sau đó tìm một người có diện mạo dễ nhìn một chút thay thế, là muốn Lăng Khẩu Thiên khi nhìn thấy nam nhân kim cương kia là của mình nhưng vào tay người khác thì sẽ tức giận, quyết trở lại quán quyết không buông. Nhưng không ngờ, may mắn gặp Lục tiểu thư đây lại y hệt như vậy.*

Nan Hy có chút tức giận thờ đốc, không phải xem Tích Lăng hấn như đồ chơi sao? Thích thì đưa người này thế, ngày mai lại thay người khác.

Cô gượng cười, gấp lấy bông cải cho vào miệng nhắm che dấu bản thân đang hừng hực lửa giận, nhưng là bông cải ngon đến vậy, ăn vào cũng vô vị như nhai sáp nên không khác. Cảm giác no bụng rõ ràng dù bản thân chưa đụng đũa mấy lần. Có phải hay không? Hấn đang cô đơn một mình? Có phải hay không, hấn đang say?

Hấn có nhớ cô hay không? Cô rất nhớ hấn.

- *Tích Lăng, anh có phải thay đổi...*

- *Không phải tôi nói cô không được tùy tiện bước vào thư phòng của tôi?*

Hấn vẫn vẻ ly rượu, mặt mày tuấn tú phong lãng, dựa đầu vào đèn lớn bên cạnh, híp mắt nhìn Lăng Khẩu Thiên chỉ vận đúng một chiếc đầm dây cắt đến đầu gối, vô cùng quyến rũ, thu hút hormone nam tính nhưng vào mắt hấn lại quá đỗi nhàm chán, bức bối, không muốn thấy mặt.

Hai mắt híp lại, hương nga nga say làm cô choáng, nhìn hấn say mê, nam nhân quá mức xinh đẹp.

- *Em ý là muốn...*

Vẫn không đợi cô nói hết, cắt ngang, giọng điệu khàn đặc quyền lực làm Lăng Khẩu Thiên bản lĩnh cỡ nào cũng hoảng sợ, tự động rút lại mấy bước.

- *Cút.*

Tích Lăng chẳng khác nào mãnh thú, gần nhìn cô, không còn cách nào khác, cô biết hấn hiện tại tâm tư không tốt, gật đầu như nghiệm ra cái gì đó, gượng cười một chút dù rất sợ sệt, sau đó cửa bỏ chạy về phòng, còn có mặt mũi nước mắt tùm lum đáng thương, nhớ đến hấn ban nãy liền nổi da gà. Không có nửa điểm vì cô nam nhân mà đổi xử.

Cả hành động cùng sắc mặt, tóm gọn đều không có chút nào định xem cô là nữ nhân mà ôn nhu.

Hầu nhân đều thức giấc vì nghe tiếng ồn, đều nháo loạn vì cảm thấy lạ, là hấn yêu thương thiếu phu nhân ai cũng biết, vậy tại sao hiện tại lại thay đổi thái độ nhanh đã chán ghét.

- *Chủ nhân giống như sở thích đặt theo giống thời vụ vậy.*

Quần gia nhanh nhéo tay hầu nhân nhỏ đầu gối, hầu nhân nhỏ phản ứng kịch liệt, gạt tay nhanh về, nước mắt sắp tràn ra rồi.

- *Im ngay, còn mở miệng nói không biết ý tứ, liền ngày mai cuốn gói đi.*

- *Nhưng cái này con chắc chắn nói đúng, con nhìn thấy phu nhân hiện tại so với trước đây là như hai người khác nhau vậy.*

Có hầu nhân khác cũng thấy y hệt, liền gật đầu theo ý.

- *Đúng rồi, mấy hôm trước tôi vừa bị phu nhân mắng vì không mang nước ép đúng giờ.*

- *Chủ tử la mắng một chút liền liên minh thái độ như vậy, có tin tôi nói chủ nhân thay hết hầu nhân hay không?*

Quần gia đứng là ra dáng quần gia, nói đến thay hầu nhân, mặt ai nấy tái xanh tái mét, không dám cự cãi mà chủ động giải tán đi ngủ hết.

Hấn đã hai đêm liền không ngủ, hấn hiện tại rất mệt mỏi, cứ thúc giục bản thân nên ngủ đi nhưng là nhắm mắt một chút lại mở trở lại, ngược lại, không có chút buồn ngủ nào cả. Nhìn vào giấy hồng, nét chữ Lục Nan Hy rõ ràng, nhỏ nhắn như cô vậy, thân ảnh nhỏ nhắn vụng về. Nói đến, hấn liền uống vào ngụm rượu lớn, không hiểu sao, rượu khiến con người ta say đi mà khướt, còn hấn, tại sao càng uống vào lại càng thấy tỉnh táo hấn ra.

Hắn trách cô, vì vài đồng tiền ít ỏi đó, chẳng lẽ hắn không có đủ điều kiện cho cô sao, hay là vợ hắn thì rất chi là mắt mặt? Tại sao biết bao nhiêu nữ nhân yêu thích hắn đến quý lụy, hắn muốn cả thế giới trong tay liền có, hắn đủ bản lĩnh cùng tư cách để thay đổi cả tương thành này lớn lao, vậy mà, cô lại không chịu dựa vào người hắn. Có phải cô muốn cho hắn bài học không nên kiêu ngạo? Không nên nghĩ ai cũng cần mình?

Hắn quẳng ly rượu cầm trên tay sắc sảo vào tường, rượu bắn lên đồ chói mắt, tiếng vang lớn làm ai cũng rung mình, cùng với miếng ly văng tứ tung, hỗn loạn hết thấy gian phòng sang trọng.

- *Lục Nan Hy, tôi mà xác định được cô, tôi nhất định lột da cô, bẻ nát xương vụn ra.*

"Xoẹt"... giấy hồng kia, hắn gần như nổi điên, cũng xé vụn ra, không chừa mảnh nào lại, hắn quẳng ra cửa sổ, bay đi lá tả như cánh ở Pháp hôm đó, hoa li ti cánh nhỏ bay phấp phới, hắn ôm cô thoải mái không nghĩ ngợi, cô hạnh phúc ôm chặt hắn, thời gian lúc ấy, ngưng đọng mãi trong lòng cô không quên. Còn hắn, vốn dĩ như vậy nhưng hiện tại hắn nhận tâm quên sạch.

Lăng Khẩu Thiên nằm trong phòng lớn run rẩy bản thân một mình, là lúc trước nghĩ hắn thần kinh lãnh đạm, nay quả thật là đúng rồi. Thảm hoảng sợ nhiều lần. Ban nãy vì đứng hình mà chưa nghĩ tới, có phải ban nãy hắn mắng thẳng vào mặt bản thân, cô uly khuất tức giận.

- *Lục Nan Hy, em có muốn ăn tráng miệng không? Có vẻ thức ăn không hợp khẩu vị cho lắm.*

Nghe Lăng Thanh không dùng cách xưng hô khách khí xa cách nữa làm cô có chút không quen, ngồi đối diện cảm giác nóng lên, liền chia tay cầm ly nước uống vào một ngụm.

- *Ừm không, em no rồi, muốn trở về nhà thôi.*

- *Được, anh đưa em về.*

Lăng Thanh nhanh tay nhanh chân đi ra trước tính tiền, nhìn lại phòng bao chỉ còn mình cô ngồi đợi, thức ăn quá chừng dư, cảm thấy nuôi tiếc nhưng bản thân lại không có khẩu vị ăn thêm, muốn mang về nhưng lại sợ làm mất hình tượng của anh.

- *Nhưng mà...Lăng Thanh, em có việc rồi, chắc không có về thẳng nhà, hay anh trở về trước đi, tạm biệt.*

Cô nhìn chằm chằm Lăng Thanh, anh nhú mày, ánh mắt dịu dàng nhìn cô, quyến luyến đáng thương.

- *Sau này tôi muốn gặp em...sẽ như thế nào phương thức?*

Nan Hy có chút chột dạ, nhìn ánh mắt anh vẫn như ngày nào đen láy toả sáng, mang cho cô thoải mái nhất định, không cần điều gì quá xa vời.

- *Đấy...*

Dù sao cô cũng đã học thuộc số Tuệ Mẫn Mễ vì cô biết, sẽ có lúc cần dùng mà, ví dụ như là lúc này, cô không ngần ngại bám vào cho anh, sờ đi, sờ mà cô thuộc cũng chỉ có hai người, một là Tích Lăng, hai là Tuệ Mẫn Mễ.

Chỉ khác nhau ở chỗ. Một số gọi đi gọi lại không chút quan ngại, còn một số, thử bao nhiêu lần vẫn không dám gọi, dù rất muốn nghe được hắn giọng, qua đó đoán được hắn khỏe hay ốm, đang vui vẻ hay buồn bực.

Lăng Thanh nhìn qua một lượt lên xe, không do dự quay bánh lái, cô nhìn theo đèn xe phía sau của anh dần xa, thờ phào nhẹ nhõm, cô cũng rẽ bước đi đến khu thương mại mua sắm Hoàng Gia. Cô dự định mua trả lại cho hắn chiếc áo vest mà lần đầu tiên gặp nhau, sợ ý làm bản. Cô đã hứa bản thân cô có đủ tiền thì nhất định cô sẽ mua trả, tất nhiên cô sẽ không dùng hàng chợ.

Nhìn đến gian hàng áo vest, nhìn xung quanh đèn bóng bẩy, cô có chút cảm thấy bản thân bị dồn ép, chân đông cứng không dám bước thêm bước nào, ngại ngùng nhìn tới lui như người dưới tình lên thành đồ vậy. Nhìn cô như vậy, chắc hẳn không ai nghĩ cô có 100 vạn tệ bên người.

Cô cũng không dám bước vào gian quá xa hoa, nhưng gian cô bước vào lại là đắt đỏ nhất, vì tâm điểm bán hàng là giúp tâm tư khách hàng thoải mái, không vì cách bày trí quá mức bình thường, quan trọng là chất lượng. Cô chưa kịp nhìn vào trong, ở ngoài hàng treo, chiếc áo vest đen, nhìn vài điều đều đẹp mắt, cô đã thấy rất ưng ý, liền muốn mua nó ngay.

Cô vừa đặt mắt thì đã có nhân viên từ bên trong niềm nở tươi cười tiếp cô.

- *Cho tôi hỏi, chiếc áo này bao nhiêu tiền?*

- *Vâng là 1999 tệ. Cô muốn hết lớn, cái gì, là 2000 tệ. Con số đối với cô rất khủng, dù cô có số tiền dư dả để mua nhưng thật sự rất tiếc.*

- *Cô có nhầm không? Chỉ có chiếc áo khoác này thôi mà.*

Nhân viên cũng vì biểu cảm của cô mà bối rối, nghĩ lại, đây đã là cái rẻ nhất trong tổng số hàng đợt này. Nhìn cô dung nhan mỹ mạo yêu kiều nổi bật hết thấy người, ăn mặc giản dị, phong đen quần jean nhưng là năng động xinh đẹp, tôn lên làn da hồng hào trắng nõn, cảm thấy nếu là cô làm người mẫu ảnh cho các tạp chí lớn thì phải là quá tuyệt vời rồi.

- *Không có đâu tiểu thư, Zegna của chúng tôi, chăm lo từng chiếc áo dù một chi tiết nhỏ, rất thời thượng và sang trọng, mua tặng lão công ở*

*nhà thì đây là lựa chọn thích hợp nhất đó.*

Cô hết nhìn nhân viên tận tình giải thích cùng nhìn chiếc áo, quả thật không sai, đường may rất khéo léo, còn có nhìn vào liền thích mắt, cô không có chuyên nghiệp không việc nhìn nguyên liệu may cho lắm cho nên muốn cô như một người chuyên nghiệp đứng ở góc độ xem xét thì cô không thể, chỉ có biết đẹp hay nhìn thích không thôi. Cô chợt nhận ra, không hiểu mặt bản thân không biết có dính bản gì không là nhân viên nhìn cô ánh mắt lâu như vậy làm cô xấu hổ.

- Cho tôi hỏi một chút, cô có phải nhân vật của công chúng không?

Nan Hy không do dự lắc đầu, ngược lại còn có chút sợ hãi, cô thầm nghĩ, chuyện quái gì sắp xảy ra nữa đây.

Nhân viên thầm nghĩ, chắc hẳn cô không muốn trả lời, càng khẳng định cô ít nhiều cũng có tiếng tăm vì nhìn cô rất giống phong thái nhân vật của công chúng.

- Vậy, à hôm nay có chương trình khuyến mãi 10%, cô có thể cho tôi chụp cùng một tấm được không? Sẽ được áp dụng ngay.

- Được, được, không vấn đề đâu.

Dù không biết gì nhưng nghe giảm giá cho nên chắc chắn bảo cô làm gì cô sẽ làm ấy. Là giảm 10%, cô nghĩ khá ổn đó. Cô không nghĩ nhiều, chỉ có một tấm ảnh nhỏ mà giảm được mấy trăm tệ, là chuyện vui rồi. Quả thực, mấy ngày nay toàn là chuyện vui kéo dòn dập đến, thoải mái hết sức.

Cô ngoài miệng cười tươi rạng rỡ như đóa hoa lưu ly xinh đẹp nở rộ, trong lòng cũng vui vẻ thập phần. Là trong thần trí đang thăm chà đập bản thân, thăm trêu chọc bản thân phát cười, cô không hiểu, nhìn cô nơi nào giống nhân vật công chúng đâu?

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài, Anh Thực Không Có Đạo Lý!* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

## Chương 54: Làm loạn Cẩm Viên; gánh rắc rối

Nan Hy không nghĩ nhiều, chỉ có vui vẻ vì mua được chiếc vest này. Cô bụng no căng, bỗng dưng mắt mờ không nổi, cô liền trở về nhà, quảng ý nghĩ mua màn thầu từ đời nào rồi~

Bước vào, đoán ngay là Tuệ Mẫn Mễ không còn thức rồi, cô mau đem chiếc áo để vào vali cẩn thận, còn nhìn nó cười híp mắt ngây ngô như tiểu thí hài được tặng quà vậy.

- Này Hy Hy, hôm qua dặn cậu nhớ mua màn thầu, cậu cũng quên, cậu ở nhà trông nhà đấy nhé, tớ phải tích cực đi xin việc làm từ sớm, nếu có lòng hảo tâm cùng cao thượng thì cậu nấu luôn bữa trưa đi, hôm kia tớ mới đi siêu thị, cậu nổi tiếng không ăn uống nhiều nhưng tớ thì có đó.

Nan Hy ngủ mê man, chỉ có chút ý thức còn lại là giờ ngón tay ý bảo nghe rồi. Tuệ Mẫn Mễ đóng cửa rồi đi, cô mệt mỏi, nhăn nhó mặt mày lồm cồm nhìn đồng hồ trên đầu giường, thối mắt không chỉ mới 6 giờ a, đi như vậy là không phải sớm quá, cô lại nghĩ đến, chắc hẳn Tuệ Mẫn Mễ nôn công lắm rồi.

Cô cũng không còn tâm trạng để ngủ nữa, bất chợt tỉnh một cách lạ thường, chỉ có lưng cô như muốn gấp làm hai vì mỏi, chứng tỏ buổi tối cô ngủ không ngay thẳng, để bây giờ bản thân, cả người đều uể oải khó chịu. Cô vươn tay thẳng, có thể nghe tiếng kêu "rộp", liền tưởng tượng xương bản thân hãy vụn làm hai mà tự nổi da gà, cô thừa nhận, bản thân không có gì giỏi ngoại trừ tưởng tượng hoá vấn đề.

Nhìn qua bàn lớn bên kia tường, xếp chồng nhau rất nhiều lớp hồ sơ xin việc, cô nhớ lại bản thân trước đó rất mệt mỏi ngồi điền nhưng xem ra hiện tại hẳn đã không cần nữa. Sáng sớm như vậy, Tích Lăng có phải đã sớm đến công ty, hay đã đem qua không trở về. Cô nhận ra cô có mưu ý xấu nha, lúc trước hẳn đã nói hứa hẹn sẽ không về trễ hay qua đêm ở đâu đó ngoài Cẩm Viên và hiện tại cô rồi đi cũng sẽ không thay đổi. Hẳn chắc chắn sẽ yêu thích Lăng Khấu Thiên hơn Nan Hy vì cô rất kiên cường mạnh mẽ, thích hợp khẩu vị nam nhân, chứ không phải như cô ngờ ngợ ngốc ngốc, bị dặt mũi không hay biết.

- Cái thằng tiểu tử thối này, mày muốn đảo chính đúng không? Lúc trước như thế nào ngọt ngào không phải? Tại sao hiện tại lại như vậy đối Lăng Khấu Thiên?

Chỉ có ông Tích tức giận, mặt mày nhăn nhúm khó coi nhưng uy quyền thì không đổi không giảm, từng lời nói đều hầu nhân run rẩy. Bà Tích bên cạnh hả hê, cười hết buổi cũng không ngừng, đứng bà suy đoán, hẳn chỉ xem cô như con rối không hơn không kém, chơi xong liền vứt bỏ thẳng tay.

- Không phải tôi nói rồi sao? Con dâu ông lựa chọn; sớm muộn cũng là con trai yêu quý của tôi không thích nữa, tôi đã nói trước rồi, ông còn chưa chuẩn bị tinh thần kíp a?

- Bà im miệng, còn chưa tới lượt lên tiếng.



Bà dùng dùng mặt mày, nhìn ông Tích nổi giận không chút kiêng dè, căng thẳng cục bộ.

- Cái gì? Cái gì là chưa tới lượt? Vợ chồng bình đẳng, lời tôi nói đều có lý cả thôi.

- Tôi không cần biết đúng hay không đúng mà là Lãng Khẩu Thiên ít nhiều đã là con dâu Tích gia, là một phần trong gia đình, tôi không chấp nhận nó không quan tâm hay tránh mặt con bé.

Tích Lãng đứng im chịu trận, trong lòng thâm tức giận, chỉ có Lãng Khẩu Thiên mách lẻo chứ không ngoài ai khác.

- Nhìn con trai tôi xem, như thế nào quý giá kim cương; thế nào lại mặt mày mệt mỏi thế này.

- Bà....bà..... mày mau trở về, đối tốt với con bé, nếu không đừng gọi ta là cha nữa, cũng đừng bao giờ vác xác đến Tích gia nhận họ hàng. Tiễn khách.

Bà Tích gấp gấp xen vào.

- Không không, con có thể không có cha nhưng còn có mẹ, yên tâm. Con muốn trở về khi nào cũng được nha..

Hắn nhìn ra; là ông bà Tích muốn đua nhau xem con dâu người này chọn thì hắn sẽ thích ai nhất.

- Chuyện hôn nhân của con; con tự quyết, từ nay về sau, đừng ai nhúng tay làm rối loạn thêm nữa.

- Cái gì...cái....

Hai người cùng đồng loạt ngạc nhiên quay mặt về phía hắn, hắn thật không thể còn kiên nhẫn, xoay lưng một bước cùng Mộ Phi rời đi.

Hắn thật không ngờ được, mới sáng sớm, hắn lại bị càu nhàu, mà đây là "ân huệ" của ai? Vừa nói đến đã chịu không được, nhất định hắn phải làm rõ.

Vừa trở về Cẩm Viên, đã đi thẳng vào phòng lớn, chẳng những thế mà còn đập cửa gây náo loạn, lửa giận hừng hực, ánh mắt hổ phách sáng hoắc đáng sợ, khiến hầu nhân đang dọn dẹp mau chóng tránh đi xuống tầng 1.

Tiếng vang làm Lãng Khẩu Thiên giật bắn mình, lồm cồm tỉnh giấc; còn chưa hay chuyện gì thì đã bị hắn mạnh mẽ túm lấy tóc đau điếng, lòng hắn thật lạnh lẽo mà đối.

Lãng Khẩu Thiên đau đớn, mặt mày còn chưa tỉnh táo, mau vươn tay cầm lại mái tóc đang túm chặt đau đớn.

- Cô như vậy miệng mồm không yên, tôi nói cho cô biết đau khổ là cô tự chuốc lấy, Lãng gia giờ trò, sẽ đau khổ chuốc lấy vì cô.

- Anh lấy cớ gì đe dọa tôi? Hành động như vậy là đáng để đối xử với nữ nhân sao?

Hắn hít một hơi nguy hiểm, nghiêng răng.

- Được, chờ xem, tôi sẽ cho cô xem, thế nào là lấy cớ.

- Anh là đồ nhỏ nhen, ba anh cũng có làm gì tổn thương anh chưa hả? Buông tôi ra...buông ra...tên khốn này...cút đi...mau buông...đau....áaaaa

Lãng Khẩu Thiên cảm nhận da đầu bản thân như sắp rách toạt mất rồi, cứ gắng sức giật tay hắn khỏi, hắn bắt giác buông ra, cô nhìn tóc bản thân trên kệ tay hắn cùng trên giường thì bùm mặt khóc la. Hắn trước mắt hoàn toàn xem như không có chuyện gì, không thèm nhìn đến Lãng Khẩu Thiên ăn vạ bên dưới, một mực bỏ đi, xem như chưa có chuyện gì, kiêu ngạo phui vạt áo bị làm bẩn, vết nhơ không chịu được.

Toàn thân Tích Lãng rã rời, mệt mỏi ập đến nhưng trong thần trí hắn chưa bao giờ nghỉ ngơi, hắn nhất định phải cho Lãng gia nếm mùi khốn khổ, dám trêu đùa sau lưng hắn, chắc chắn Lãng gia phải rất đang tươi cười chế giễu vì mạng hắn trắng ngốc không hiểu chuyện.

- Chết tiệt.....cút hết.....

Hắn một mặt như mãnh thú nổi điên, quăng đồ hết tất cả mọi thứ trong thư phòng, hầu nhân đang an ủi Lãng Khẩu Thiên, nghe tiếng "ầm" thì ai nấy bắt chột giật mình một cái, như tiếng sấm rạch ngang trời, chạy nhanh đến nơi phát tiếng động. Nhìn đến cửa phượng mộc lớn đóng chặt nhưng bên trong chắc chắn là đồng hồ loạn.

Hắn vốn không xem trọng cái gì quý giá, mang hết tất cả thứ có thể đập vỡ liền đập xuống. Mờ hồ động cũng không làm nổi hắn tỉnh táo, hắn cảm thấy rất nặng nề.

"Tích Lãng...em thích anh...anh lấy cớ gì cấm tôi không tập trung...em thích anh...em thích anh...."

- Chính cô...cút đi... cút khỏi mắt tôi.....tại sao? Tại sao?

Tích Lãng xô thẳng kệ sách, đập xuống nền gạch sứ. Hầu nhân vẫn chưa giải tán hết, xúm lại nhìn nhau, một tiếng động hết lớn vì sợ sệt cũng không dám, chỉ sợ kinh động đến hắn.

Lâu như vậy, sao lại không có tiếng động gì...

Hắn ngồi vật ra sàn nhà, ánh mắt đắm chiều thơ thẩn nhìn khoảng không. Bên ngoài ánh nắng gay gắt chiếu thẳng vào phản chiếu đến nửa mặt hắn tuấn tú nóng rực. Mái tóc rẽ mái che khuất nửa mắt phong lãng, dưới phản chiếu ánh vàng. Hắn không tránh, cứ ngồi như vậy, con người hổ phách tỏa sáng bị thương.

Bản thân không có nỗi một ngày hạnh phúc thì nắm trên tay đỉnh cao danh vọng có lợi gì?

"Mẹ hức hức... mau đến đây, anh ta đánh con đó, nghe không? Nghe rõ không? Hức hức...huhhhh mau đến đi mà, con sợ lắm, con gái mẹ bị người ta nắm lấy tóc...." Bà Lăng nghe trong điện thoại tiếng Lăng Khẩu Thiên khóc lóc âm ỉ, liền biết nghiêm trọng rồi, cả bà cũng chưa từng nghe chuyện này qua với cô lúc trước. Bà cũng không dám ngồi yên, liền làm âm ỉ theo vì từ nhỏ đến lớn, bà thậm chí một cái đánh nhẹ cũng chưa dám đối cô, bắt buộc Lăng Thanh cùng Lăng Mạc phải đến Cẩm Viên ngay lập tức, vì không muốn làm lớn chuyện làm náo loạn đến Tích gia.

Là nhờ hợp đồng hợp tác trong dự án của Lăng thị có nét bút của Tích thị cho nên mới cân bằng tình hình lại một chút, chỉ một vết mực nhỏ của hắn thì liền thay đổi tất cả, từ một Lăng thị đang trên bờ vực phá sản thì cũng có thể ngay lập tức như cá gặp nước, cá chép hoá rồng, đây là an nguy của cả gia tộc, không thể vì chuyện nhỏ này chưa biết rõ mà làm lỡ tiền đồ sự nghiệp phía trước dù bà rất xót nữ nhân của mình.

- Chúng tôi muốn gặp Tích tổng.

Lăng Thanh điềm tĩnh như không, nhìn hầu nhân nhỏ nhả mà yêu cầu, Lăng Mạc nghe Lăng Thanh như vậy khách khí thì nổi điên lên.

- Cái gì mà Tích tổng? Gọi anh ta xuống đây cho tôi, muốn chơi tôi liền chơi tới với anh ta, đừng có hiếp đáp em gái tôi, tưởng sinh ra là người khác liền bắt buộc phải ngược nhìn sao?

- Chủ...ch...ủ nhân...c...có khách muốn gặp...chủ nhân ạ...

Hắn không chút nhích nhích, nằm vật ra sàn, mi tâm không chút động đậy, như nam nhân bước ra từ bức họa tinh xảo phong thái ngất trời.

- Không tiếp khách.

Mặc dù hơi phát ra rất nhẹ nhưng là khiến người khác không thể không xem trọng.

Hầu nhân nghe vậy nhưng là không dám quay trở xuống tầng 1, cổ hít hơi thở sâu mở miệng lần nữa.

- Không...k...hông phải, là Lăng đại thiếu gia cùng Lăng nhị thiếu gia...ạ.

- Không tiếp khách.

Hắn như vậy lì lợm, lần này lại là nhắm cụp mắt, một lần nữa lên tiếng nhưng là giới hạn cuối cùng của bản thân. Hầu nhân biết rõ không nên nói lại với hắn lần thứ ba nhưng là đây tình huống cấp bách, tiến thoái lưỡng nan, là không thể đuổi khách và cũng không thể không báo hắn đi xuống.

- Chủ...c...h...nhân...

- Quản gia đâu?

Hắn gằn giọng quyền lực, chỉ một tiếng thì liền đánh thẳng vào tinh thần người khác, khiến không thể cự cãi lại được. Bà quản gia nghe đến hoảng hốt, đứng trước cửa, dù hắn không thấy nhưng vẫn tự giác cúi người thấp cung kính, đưa ánh mắt nhìn các hầu nhân khác chết trân tại chỗ.

- Vâng, chủ nhân.

- Có lẽ bà cùng đám hầu nhân ngu ngốc này không còn não nữa, ngay ngày mai không cần làm, đều cắt hết đi.

Bà quản gia gục ngã ngay tại chỗ, hầu nhân nhỏ đến đỡ phía sau nhưng là bà quản gia đẩy tránh, một thân quỳ rạp xuống, các cơ mặt xô lại nhăn nhó, nhìn các nét điêu khắc phượng mà nhoe đi, bà cũng không ngờ lại có ngày này, vốn tưởng sẽ chôn vùi cả đời cuối này đi theo hắn.

- Thiếu gia, tôi theo cậu từ nhỏ đến lớn, tôi thật sự không thể rời đi được.

- Tôi cùng bà máu mủ chỗ nào, tình thâm đến đâu, đều không liên can nhau, đừng khiến tôi nói nhiều, ngày mai liền đóng gói đi khỏi hết đây.

Một bước đi thẳng đến nắm cửa mà mở ra, bà quản gia nhìn vào phòng, là kệ sách văn kiện giấy tờ bay ộp trời, hoảng loạn vô cùng. Không nhìn bà quản gia phải quỵ xuống, một bước đi lướt qua không nhìn đến, tàn nhẫn không lường tâm đến mức giẫm lên tay bà đang đặt ở dưới chân, bà có đau cũng không dám lên tiếng, chỉ có thể khóc lóc, các hầu nhân khác cũng khóc theo. Họ ở đây cũng rất lâu rồi, bán hết nhà cửa cùng đi làm cho hắn, bây giờ một tiếng sa thải, họ phải biết đi đâu mới thích hợp.

- Các người muốn náo loạn cái gì? Tôi cho 5 phút để trình bày, tự nhiên không miễn cưỡng.

Hắn như trở thành con người khác, con người hổ phách dịu xuống ít nhiều, bộ dáng lười biếng, đưa tay xoa đầu một cách tùy tiện, từ trên lầu xuống, xa hoa lộng lẫy bày trí óng ánh bắt lên người hắn, hắn cao ngạo, nhếch môi cười quyền rũ đầy chế giễu. Lăng Mạc cùng Lăng Thanh, dù gặp được người

muốn gặp nhưng là nhìn thấy hấn thì liền bản lĩnh rút lại như mèo cụt đuôi, Lăng Mạc càng nhìn càng không chịu được kích động tức giận.

- Đừng có làm càn, mày như vậy không thấy chướng mắt, sao có thể nắm tóc hành hạ Thiên Thiên...

- Lăng Mạc.

Lăng Thanh trừng mắt nhìn Lăng Mạc, gần một tiếng làm anh cũng ngạc nhiên, anh không chịu được khi nhìn Lăng Thanh vẻ mặt khiêm nhường thấy rõ được.

- Anh muốn cái gì? Là cái sự nghiệp chết tiệt gì đó mà chịu cúi đầu trước thằng kiêu ngạo hi mũi chưa sạch này? Nó tài cán gì, cũng chỉ là nhờ sự nghiệp có sẵn, nó chỉ cần nhảy vào quản lý là được rồi.

- Lăng Mạc, im lặng đi, đừng có nói xằng bậy, không thể vì tức giận mà nói đùa được.

Lăng Thanh kim chế hết sức, môi mím chặt, yếu thế thấy rõ. Là vì thân ảnh uy quyền hấn thôi đã đủ làm mọi thứ trước mắt nhỏ bé.

Lăng Khấu Thiên ôm chặt Lăng Thanh mà khóc lóc tiếp tục.

- Anh không thương em sao? Thanh, là anh ta vừa mới đánh em đó.

Lăng Thanh cả khuôn mặt tái xanh lại, nhìn hấn mà từ tốn mở lời.

- Lăng tổng, có gì hiểu lầm ở đây không? Chuyện này là...

- Hết 5 phút.

Hấn đưa tay gõ đồng hồ, từ sofa đứng thẳng người, một tay phui vest dù không có một đường nhăn nhúm, như từ nãy đến giờ, hấn đang xem một vở tấu hài vui mắt. Tay Lăng Thanh nắm lại thành nắm đấm, thực sự tức giận, là hấn muốn cho Lăng gia không có mặt mũi, cố tình không xem trọng.

Mộ Phi là túc trực chờ rất lâu bên ngoài, nghe hấn yêu cầu thời gian thì liền hiểu ý rằng 5 phút sau hấn sẽ xuất phát. Cho nên chuẩn bị xe trước. "Tích tổng, chúng ta đến thời gian phải đi rồi."

Bị hấn bỏ lại, hầu nhân sụt sướt bên trên nhưng cũng bắt tay vào dọn dẹp thư phòng hấn đồ vỡ, còn ba người bên dưới, Lăng Thanh cùng Lăng Mạc như muốn ối máu tại chỗ, Lăng Mạc đứng đờ đẫn Lăng Khấu Thiên trở về Lăng gia, chỉ có Lăng Thanh mặt tỉnh thần mà lao đảo đi phía sau, trong ánh mắt anh phức tạp, nghĩ lại, là Lục Nan Hy lúc trước cũng sống không tốt, là Lăng Khấu Thiên mở miệng vì biết bản thân sẽ có người bênh vực, còn cô thì sao? Thế nào cô nói ra cũng bị mẹ anh càn xem như cái gai trong mắt.

- Thiên Thiên, không phải em dữ dần lắm sao? Sao không đánh trả anh ta? Ít nhất cũng được vài cái hả giận."

Lăng Khấu Thiên nhớ lại liền lắc đầu.

- Đang trách ngược em sao? Tỉnh lại đi, em là người ở thế bị đánh mà. Sao anh không tưởng tượng lúc ấy, hấn ta tức giận thật sự rất đáng sợ.

- Đừng nói nữa, đủ rồi. Là mẹ bảo chúng ta đi qua xem xét nhượng bộ, không được làm náo loạn mọi chuyện, chuyện bé xé ra to.

Bà Lăng vốn nhìn ra Lăng Mạc dễ dàng kích động mắng chửi nên muốn cho Lăng Thanh đi cùng xoa dịu nhưng là quên mất, Lăng Mạc cái gì cũng đã nói qua.

- Ý anh nói tôi có ý làm loạn sao? Anh nhìn lại điệu bộ anh ta xem, chúng ta đã muốn đàm thoại đường hoàng nhưng lại dựa vào đó lảng nhục chúng ta không có chí khí, còn có thể nhượng bộ thêm.

Lăng Thanh chậm rãi vươn tay để lên kính xe, xoay người nhìn chằm chằm Lăng Khấu Thiên đang cắn môi dùng dằng tức khí.

- Chính vì chúng ta chửi rửa cho nên mới thất thế, nếu là ai thì cũng vậy thôi, làm gì có kiên nhẫn ngồi nghe nhảm nhí sự?

- Anh đừng giả vờ bản thân thanh cao, cái tên nghĩa khí nhưng bản chất lại là hèn nhát.

Lăng Thanh ngoi đi, xem như không nghe thấy, hiện tại tâm trí anh rối bời, chính là biếng tiếp chuyện với loại người cứng đầu cứng cổ.

- Chủ nhân, tối nay chúng ta có lịch trình, cũng không có gì quan trọng, cho nên người thấy có nên huỷ hay....

Hai chân thon dài xinh đẹp gác chân lên ngăn xe phía trước, hiện trạng vô cùng bức bối, đưa tay xoa mi tâm đau nhức, hạ giọng trầm ra lệnh

- Nói.

- Là Lý Dân Sư hiện nay đang gặp vấn đề hình tượng một chút, là scandal về tình cũ, nhưng là cô ấy đang đại diện cho bộ mặt Tích thị, vừa được sa thải gần đây, hiện tại chúng ta cần mở ra tuyển chọn hình ảnh mới làm thay đổi đổi mới...

- Chuyện như này hình như...tôi chưa nghe ai thông báo bao giờ, có phải bây giờ tôi đã thành có như không không?

Mộ Phi nhanh chóng sửa lời, nhìn hần thần thái mà điều chỉnh nhiệt độ.

- Vâng không phải, mà là vừa đưa thông báo xuống, tôi liền thông báo ngay.

- Còn hoạt động gì?

- Là hoạt động xem qua nhân viên mới.

- Từ trước đến nay, tôi có tham gia những hoạt động nhằm nhĩ thế này sao hả?

Hần là máu ngực lên máu não, khí tức tăng cao, gằn giọng khàn đặc, là hần giọng điệu tấn công tinh thần người khác khiến miễn nhiễm với kháng cự. Nhưng, khoan đã, nhân viên mới...

- Bỏ hoạt động đầu, hoạt động sau tham gia đi.

Mộ Phi vừa chuyên tâm lái xe vừa nhìn kính chiếu hậu để nhìn xem biểu cảm của hần một cách cẩn thận hết sức, đối hần còn khản trương hơn là lái xe nguy hiểm.

- Chủ nhân, nhưng hoạt động đầu rất quan trọng, nó liên quan đến tính lan truyền tiếng tăm...

- Tôi tự có chủ ý.

Chưa bao lâu đã đến Tích thị, vừa đi vào, nhìn thấy Lâm Nhiệt Dụ chạy tới lui vội vã thì liền nhú mảy

- Tại sao Devy\* còn chưa trở về Pháp?

\*Lâm Nhiệt Dụ.

Còn chưa Mộ Phi mở miệng, Lâm Nhiệt Dụ đã cầm trên tay chất thành đồng văn kiện cần xử lý đi đến, là cô trên người vận lễ phục ngắn quyền rũ, nhìn qua liền đoán không phải mục đích làm việc, là lần quần tâm trí nam nhân ăn nằm ở đây mới đúng.

- Chúng ta từ từ rồi nói.

Lâm Nhiệt Dụ liếc đến văn kiện nặng trên tay bé nhỏ cô khênh nặng nề, vẻ mặt nũng nịu đáng yêu; ánh mắt tô điểm nốt ruồi càng thêm khiêu khích, hần nhanh chóng cởi bỏ áo ngoài, chàoàng lên người cô, vẻ mặt anh tuấn vô cùng khó chịu.

Các nhân viên trong công ty rầm rộ nhau nhìn lên, thấy cảnh này thì liền muốn rụng rời. Có thể nhìn thấy nam nhân này xuất hiện thì như là mấy tháng liền mới được ăn tiệc một lần.

- Tại sao còn chưa trở về đi?

Hần ngồi trên ghế lớn, văn phòng yên tĩnh, chỉ có Lâm Nhiệt Dụ cùng hần xung quanh. Hần nghiêm mặt nhìn làm cô quyết môi đáng yêu.

- Ở bên đó rất ổn, Karthy\* đã trở về trước, em nhận thấy ở đây cần xử lý lại một chút, là văn kiện quá mức lộn xộn, còn có anh ở đây nữa, nhận thấy ở Trung Quốc vui hơn nhiều.

Lâm Nhiệt Dụ quần lấy hần, tự giác trào lên người hần như dây bìm bìm leo không dứt, trước mũi hần lảng vảng hương nước hoa nồng nặc. Đưa môi mềm mại như bông kẹo đến môi bạc mỏng lạnh lẽo, hần không nhanh không chậm cùng lúc tránh đi, hơi thở bạc hà không chút gấp gáp làm cô nhú mảy khó chịu.

\*Hàn Ý Nhi.

- Tích Lăng, anh rút cuộc xem em là cái gì?

Hần nghe thấy trong đồng tử có tia ngạc nhiên, xoay lại, nhìn vào ánh mắt Lâm Nhiệt Dụ cứng rắn, không chút ngại ngùng hay đan xen tức giận nào.

- Là một thư ký của Tích thị.

Chậm rãi phun lời nhẩn tâm cắt đứt hy vọng của Lâm Nhiệt Dụ.

- Có bao giờ anh xem em đặc biệt hơn một chút không?

Hần đưa tay ra không muốn vô ý chạm đến cô, ánh mắt thoát khỏi đồng thời.

- Có, là lúc trước cô là nhân viên quèn, không gọi gì là nổi bật, sau xem cô là thư ký trưởng, cao hơn trước rất nhiều.

- Nếu em từ chức thì sao? Anh thấy thế nào?

Lâm Nhiệt Dụ trong lòng ngửa ngáy, vặn vẹo ngực vào lồng ngực rắn chắc hần không ngừng nhưng thấy hần không chút thay đổi làm cô cup mắt, che dấu bản thân thất vọng, trên môi đỏ quuyến rũ luôn là nụ cười chết người ẩn hiện, luôn luôn là vậy.

- Dựa vào cách ăn mặc hôm nay, đủ để cô bị sa thải, sao có thể gọi là từ chức? Tôi sẽ tuyển thư ký khác, nếu không thích tôi có thể ký bút xuống cho cô ngay lập tức.

- Nhưng em theo anh 5 năm thì sao? Đó không phải quá lâu sao?

Tích Lăng có vẻ kiên nhẫn một cách lạ thường, nhếch mép cười.

- Cô thấy rất lâu sao? Thời gian đó đủ thể hiện cô như thế nào mặt dày đeo bám tôi thì cũng rất kiên trì cùng miệt mài.

Quả nhiên, nghe danh lâu nhưng hiện tại Lâm Nhiệt Dụ mới được ném qua trực tiếp bây giờ, hần vô tâm, máu lạnh, không có tim phổi, không có cái gì làm ấm hần nổi trong lòng. Nhìn hần tuấn tú, là liều thuốc giết chết người khác một cách chậm rãi, ngoan cường tàn độc được, không chỉ hủy hoại thân trí mà còn hủy hoại cả trong lòng nữ nhân say mê.

- Em sẽ mang bí mật cùng văn kiện có tầm ảnh hưởng lớn, bán đứng Tích thị cho tập đoàn khác vurun lên thì...?

Cô nghịch vạt áo hần xám xịt, trên vai áo khoác cũng đưa xuống, đưa lên mũi ngửi một cách biến thái nhìn hần, ngũ quan tinh xảo như hoa hồng gai nhọn, chớp mắt đưa mũi bản thân chạm mũi cao hần vô cùng dẫn dụ, giọng điệu mê người.

- Nếu cô đủ bản lĩnh, khôn ngoan.

Môi bạc tàn nhẫn nhếch mép, cô nhìn liềm muốn hôn lấy. Cờ thể vẫn không rời, tay vẫn đặt sau gáy Tích Lăng như cũ chỉ có hơi dùng lực hơn trước, khoé mắt cũng đỏ ngầu như sắp muốn khóc rồi.

- Tích Lăng.....

Lâm Nhiệt Dụ rít tên hần cắn hần, đưa tay sau gáy hần mà đưa môi phủ lên mạnh bạo. Con người hồ phách kia không hề dao động dù một chút, tia bất định cùng chế giễu xẹt qua làm trong lòng cô lạnh đi đến mức băng giá run rẩy.

Vốn dĩ có xinh đẹp ngút trời, phong thái cao quý thế nào chẳng nữa, không động lòng thì nhất định bất kể cái gì cũng không động lòng, vốn Lâm Nhiệt Dụ phải biết đạo lý nay khi sanh ngang hần mới đứng, không nên si tình, vì thế giới của hần, không tồn tại, cái cảm xúc cảm khái mang tên tương tư.

Thiền thân đắm đầu vào ánh đèn, cũng đều có lý do...

"Au: có ai giống ta không? Thời điểm mấy chương trước, có ác cảm với Lâm Nhiệt Dụ nhưng sau lại thấy cô đáng thương không?"

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài, Anh Thực Không Có Đạo Lý!* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

## Chương 55: Biến cố lớn

- Các người...tôi nói thông tin đó không có lý...

Lý Dân Sư đứng giữa ban quản trị mà hét lớn không chút kiêng dè, nữ nhân nhỏ nhắn, gương mặt xinh như hoa, nét rất êm mắt nhìn, cứ nhìn một lần lại muốn nhìn thêm lần nữa, có thể nói không thể rời mắt nhưng khí thế lại quá bị o ép.

- Không có lừa, sao lại có khói? Chúng tôi đã nói trước khi bắt đầu hợp đồng, không được có bất cứ tin đồn gì bê bối, dù có thật hay không, tùy cô hạn định sắp xếp.

- Cô cũng đã cam kết nhất định, một lời như đã nói.

- Hiện tại đứng đây tố cáo làm loạn, chúng tôi không có nghĩa vụ giải quyết, cũng không có thời gian lắng nghe cô đối lý lẽ bướng bỉnh.

- Với đối xứng hành động ngông cuồng hôm nay không chút tỏ chức, liền thấy cô đã không thích hợp cho chúng tôi Tích thị gửi gắm hình ảnh.

- Tích Lăng, anh tin em, em không có thật sự như trên tin nói.

Cô vẻ mặt khốn khổ, vốn định muốn mang thân biến chữa cháy, thực sự rất cần công việc này che chắn, Tích Lăng lại như có vẻ không quan tâm lắm chuyện này, nhìn ra ngoài, ngồi nghịch chân một cách lạ thường, không hề để tiến nội dung cuộc họp này diễn ra thế này, nhưng nhìn lại có lẽ thích hợp

gọi là buổi vạch trần tội lỗi, hoàn toàn có người thợ gây bánh xe. Vốn biết hết tất cả, nhưng thay đổi thì không đổi, đây đã là định lý, đứng trên cao không vững chắc thì chuyện bị đẩy xuống là thường tình.

- Ở vị trí này lâu rồi, hiện tại có người khác tiếng tăm hơn, chúng tôi chẳng lẽ không có quyền thay mới?

Lý Dân Sư tròn mắt đẹp lên, không chút đáng sợ mà ngược lại đáng thương thập phần, muốn khóc đến nơi, viền mắt đỏ ửng nhưng cố gắng cầm lại lệ.

- Nhưng rõ ràng, là vì tin nhầm này mới...sao có thể....Tích Lăng em.....

- Chúng tôi mời cô công tư phân minh, ở nơi này giúp cô, chỉ có mỗi người một phiếu thiện, cấp trên ảnh hưởng cấp mấy cũng không thể thay đổi được điều gì, đây là mang tính ảnh hưởng...cô vẫn chưa hiểu sao?

Là trong phòng họp này, nói rõ ràng không có ai là thật lòng vừa mắt với Tích Lăng độc đoán, là cảnh báo cô nhưng chăm chĩa mũi nhọn vào hấn.

Nhìn Lý Dân Sư thái độ, trong thần trí hấn liền hưng phấn, nếu như không thể nói nhiều thì nói ít hơn đi; là phụ nữ, không nên nói nhiều, điều đó tạo nên cho mình một trường phái khác, một đẳng cấp khác, xa bật bình phàm giữa hàng vạn phụ nữ.

- Được rồi, kết thúc cuộc họp. Chúc mọi người cao tiến sự xa.

Hấn kiên trì quá 30 phút, chịu không nổi nữa, một thân ảnh lịch thiệp ngồi ngời, cười nhuếch mép nhìn cả phòng họp ánh mắt đáng sợ vô cùng, nghênh ngang quay đi. Ra đến cửa, bỏ lại cho Mộ Phi một câu "Điều tra."

- TMN Hôm nay là ngày quái!!!

Hấn quyết môi thâm mắng, nhìn xe phía trước, gạt tay ý bảo Mộ Phi không cần đi theo, chìa khoá tự giác đưa ra, anh chỉ có dùng ánh mắt kỳ lạ nhìn xe rời đi. Đã quen như vậy rồi cho nên anh cũng không nhất thiết tò mò.

Tích Lăng không biết bản thân lái đến đâu, chỉ có nhìn lại, đã đậu xe dưới đồi cỏ lớn. Hấn từng bước đi từng bậc thang lên cao, là lần đầu tiên hấn cũng một nữ nhân trên lưng, và cũng là lần đầu tiên tâm tư thoải mái nhất nhưng chính hấn cũng không hiểu được tại sao lúc đó bản thân nổi giận tổn thương cô, chính cô là nữ nhân giúp hấn thoát khỏi thế giới bị người khác đặt áp lực bắt buộc công cái mất tự do là uỷ thác trên vai.

Thăm cò mịn, nam nhân tuấn tú nằm dài người thoải mái, trên khuôn mặt không chút nào lạnh lùng nữa nhưng lại không làm người khác mất đi tầm chán vô hình, không thể chạm đến.

Thờ dài vô cùng tự nhiên, không cần để ý hình ảnh, cái gì tự tôn nữa.

Nhìn lại lòng bàn tay bản thân, các đốt tay dài thon xinh đẹp, đôi khi hấn cũng không tin vào mắt mình, rằng là đôi lúc nhìn nó rất siêu phẩm nhưng đôi lúc lại rất đáng sợ. Với đôi tay bản thân, hoa lệ lệ nhưng, hấn là đã làm gì để khiến cho chính mình cũng ghê sợ đâu?

Tổng Tư Tinh từng nói, cô rất thích ngắm nhìn tay của anh, làm cái gì cũng nhìn thấy đẹp mắt.

Cô còn nói...

- Không....

- Không ngờ, tôi lại có thể vô tình gặp được Tích tổng tại thượng ở nơi thế này.

Một giọng nam dần gần tiến gần, hấn trở về trạng thái cũ, mím môi khó chịu đứng thẳng người, vuốt tóc lại nhanh chóng, nhìn theo hướng giọng phát ra.

- Chào.

Thương Quân Tuấn vỗ tay kịch liệt, như thể nhìn thấy thần tượng bản thân, ánh mắt sáng rỡ, anh nhanh chân phi đến như bay, nhìn lại vận vest cùng cách cư xử thực không hợp cho lắm.

Hấn không chút thay đổi sắc mặt, ngược lại còn muốn rời khỏi đi.

- Khoan đã, theo tôi thấy, Viễn Bảo cùng Tích thị không xa nhau bao nhiêu, ý ở đây tôi muốn nói, là nếu tìm thấy một sơ hở nhỏ thì có thể Tích thị không giữ được vị trí độc tôn thương trường nữa, liệu Tích tổng hiểu chứ?

- Sao? Chiêu này cũ quá rồi.

Tích Lăng nhớ lại, lúc nào gặp nhau, Thương Quân Tuấn đều dùng ý khích tướng, để làm dao động hấn tính kiên định khó dời. Nhưng lần này, hấn nhìn rõ cậu ta khuôn mặt quá mức đắc ý.

- Nói trắng ra Tích tổng không hiểu rồi, ý tôi rất đơn giản, vốn tưởng Tích tổng đây sẽ nhanh trí hiểu ngay nhưng là lời đồn vẫn mãi lời đồn...

- Dù rồi, tôi bản lĩnh nói thẳng, không thích đoán tới lui với óc chó, đương nhiên không cùng ngôn ngữ nên không thể hiểu, vốn dĩ tâm chi không cùng hướng đi thẳng, có nhiều ngã rẽ quá mức nhầm nhai.

Thương Quân Tuấn có mỗi cừu hận riêng tư khó nói, nghe vậy khó mà không tức khí dâng trào.

- Được, tao nói thẳng, vụ mày lùm xùm với Lăng gia đừng tưởng tao không biết, đừng tưởng tao khích tướng xuống, vốn nhiều lần trước là đùa giỡn nhưng hiện tại là không thể rồi. Tao hiểu mồn một chuyện, đừng để tao với báo chí, người tung người hứng.

Trong ánh mắt Tích Lăng xuất hiện tia dao động nhưng rất nhanh trong ba giây sau. Hắn mỉm cười một cái đáng sợ khó dò được tâm tư.

- Thì sao? Nói tiếp nghe xem.

- Hoang đường, mày đừng có giả vờ giả vịt, tao biết mày hiểu rõ. Chỉ có rận mới biết trong chân có gì!

Rận?

Hắn lắc đầu, vẻ mặt bất chợt như ngày thơ ra làm Thương Quân Tuấn ngày càng không chịu được.

- Tôi hiểu rồi, hiểu ở chỗ...chính vì vậy Thương Quý lại không để cậu làm nắm chính mà uỷ thác Thương Hiền Tiến dù là con út, vốn dĩ con trưởng chỉ có thể làm những trò ngu xuẩn, không ra chuyện, rình mò từng tin tức nhưng thực ra vô dụng, không chút tiềm năng. Tôi bình thường rất dễ tính, nếu muốn đường sống, tôi liền chừa đường sống nhưng trừ khi nghịch ý, tốt nhất, cậu đừng nên để Thương Quý đến đây quỳ dưới chân tôi lần thứ hai, là con, bốn phận cho cha cảm thấy tự hào một chút và, đánh giày rất cần tâm tư cẩn thận, nếu không, sẽ không sạch vết bẩn, cùng mùi da đáng tiền quá nồng nặc...

Hắn cảm thấy đủ lời lẽ, không thông báo mà xoay người rời đi lập tức, chiến thắng vang dội. Thương Quân Tuấn chửi mắng thậm tệ sau lưng vì bức tức hắn sao lại dám nói tên cha anh ra như vậy lăng mạ, hắn cũng không để ý chỉ có than vãn, thể trạng uể oải, ngày hôm nay đúng là, vận hạn, không gây phút nào yên ắng.

Lên kế hoạch trốn thoát...

Nan Hy lo lắng, cô nhìn lại ngày mai là bắt đầu ngày gặp nhân viên mới. Cô cần rằng, Tích thị luôn như vậy từ lúc thành lập đến nay, nhằm cho nhân viên có thể gặp mặt hết tất cả cấp trên tụ họp, giao lưu thân thiện, tạo điều kiện gần gũi thoải mái trong quá trình làm việc.

Đến lúc ấy phải đi đứng thế nào? Phải ăn nói thế nào cho lấy được nhiều yêu mến? Haizzz...

Liệu có gặp Tích Lăng không?

Hắn sẽ như thế nào nhìn thấy? Tuấn tú rạng ngời lãnh đạm hay làm một ông chủ vui vẻ dễ gần, nhưng đúng đây là một cái cố tình, cô không có thi tuyển như các người khác nhưng lại được chọn, không thế nào.

Ngó qua ngó lại, Tuệ Mẫn Mễ ăn trưa xong thì lại ra ngoài, để Lục Nan Hy phải rửa chén cô đơn một mình.

- Khách đến nhà...nha nha...khách đến nhà...Hy Hy....có khách này....

Giọng hét ầm ĩ này còn là của ai được? Cầm Như lời kéo Quân Quyết Hiêm đi vào tự nhiên như không, cô còn chưa kịp để xuống chén đĩa thì Cầm Như đã mở cửa vì lan theo tiếng nước chảy.

- Khách đến, cậu không thể cho tớ một cốc cà phê aa? Quên...cả chồng mình nữa, hai ly nha, lão công tớ uống ít đường, còn tớ như cũ nhaaa....

Nan Hy đối mặt trực tiếp cô, đưa hai tay đang đeo bao tay mà giờ lên, mắt híp lại, mặt đen như mới bị ăn giấm, hai má đỏ ửng vì cảm cực con giận muốn hết lớn.

- Hai cậu đến đây làm gì?

Đặt hai cốc cà phê xuống không chút vui vẻ, cố ý dẫn mâm sán chén, nhưng hai vợ chồng nhà này như thể mặt cũng chai sạn luôn rồi. Hết cách, cô cũng ngồi xuống, thay vào đó cho bản thân trà nóng vì cấp này cô không được khoẻ, cứ đau miết.

- Còn nói a? Tớ đến là vì cậu, muốn xem tiến triển cậu cùng Phong Đường Minh thế nào rồi thôi.

Nhắc đến Phong Đường Minh, cô cũng quên băng mắt anh, đến giờ còn không nhớ rõ khuôn mặt như thế nào.

- Tớ đã không phải nói, giữa tớ cùng anh ta chẳng thể tiến triển hơn, cậu dai quá đó, hơn bạch tuộc hay đĩa hút máu đây?

- Bạch tuộc sao dễ thương như tớ...à mà xàm quá, nhưng nói đi cũng phải nói lại, ánh mắt Phong Đường Minh nhìn cậu mùi mẫn đến độ tớ cùng lão công tớ muốn chín cây ngay luôn đó. Vời, anh ta là đại minh tinh, quá là cực phẩm.

Cô sắp đỡ đầu không nổi, là muốn Cầm Như ngừng cái từ "LÃO CÔNG CỦA TỚ". Quá mức chói tai~~

"Au: Lão công người ta, người ta hạnh diện? Là cô đang ganh tỵ a? Người gì tính tình kỳ cục hà....."

Phối hợp đưa ra điện thoại với tin tức "Phong Đường Minh nghi vấn tình cảm quan hệ với Lưu Biễn Hàn Doãn."

- Bình thường thôi, đóng phim với nhau, cứ như mở máy là nhìn vào mắt đối phương hết thời gian thời lượng, sao có thể không nảy sinh tình cảm?

Ngẫm lại, Lưu Biễn Hàn Doãn là ảnh hậu năm nay, thực sự không phải dạng vừa. Lý do Nan Hy biết là cô làm đại sứ cho nhiều thương hiệu nổi tiếng, là gương mặt được săn đón.

Lật xuống khung khác, một tháng trước "Phong Đường Minh nghi vấn tình cảm quan hệ với Chung Khiết Nhiên."

Cô tròn mắt "Ai, Quá phong lưu." Xua tay kịch liệt.

- Không được không được.

- Không phải như vậy.

Cầm Như cầm tay cô lại xua loạn, không thể nghĩ hành động của bản thân đang dẫn đến kết cục tiêu cực.

- Tôi đưa ra là muốn cậu thấy sức hút thế nào, chứ không phải phê bình để cậu tránh xa.

- Đúng rồi, Phong Đường Minh rất tốt, chỉ có một chút phong lưu.

Quân Quyết Hiêm hưởng trọn một cái tát từ Cầm Như.

- Uy, anh không thấy em là đang làm lay chuyển từ từ Hy Hy sao? Nói như vậy, còn dám yêu thích? Haizzz, anh im lặng cho em một chút đi, làm hỏng hết chuyện rồi cái ông này.

- Nhưng...vì sao cậu phải như vậy, thật quá đáng nghi ngờ? Cậu chẳng lẽ bị mua chuộc hay bắt buộc bị uy thác? Chắc chắn anh ta dùng vật chất che mắt cậu rồi, đến bạn thân cũng bán nót.

Cầm Như lắc đầu trời chết, ánh mắt lúng túng lộ rõ.

- Đâu có, cậu sao vậy, tôi chỉ nói như vậy thôi, là lo lắng cho cậu, mà cậu lại nở xem tôi như vậy trong mắt, nói không sợ tôi buồn lòng à? Nhân sinh chín phương ác, mù mịt thì cũng chưa lại một phương thiện, sáng suốt nha.

- À...anh nhớ rồi, con mèo giống Asotic ở nhà là của em lấy từ Phong Đường Minh đúng không? Bởi vậy hỏi ra em không dám nói, là anh ta biết em thân thiết Hy Hy.

Và Nan Hy cùng Quân Quyết Hiêm cùng lườm Cầm Như, cô nhìn lại cục diện không có lợi rồi, chỉ biết giờ tay đầu hàng xuống nước đi, vì quá đúng, trúng tim đen rồi.

- Là Phong Đường Minh biết em thích mèo, cho nên tùy tiện tặng một con, chứ có chú ý gì khác đâu, nhìn em đi, mặt mũi không quá hoàn mỹ, lợi lộc càng không nhắc đến...

- Nam nhân tặng quà cho nữ nhân đã có gia đình, đây là không có gì à?

Nan Hy cô dần cảm thấy mức độ nghiêm trọng tăng lên rồi, có thể tan nhà nát cửa, cho nên mau chóng ngăn cản ngay lập tức vì thấy Cầm Như cùng Quân Quyết Hiêm đã chính thức trở thành kẻ thù.

- Không sao không sao, dù sao tớ cũng rất hâm mộ Phong Đường Minh, nếu anh ấy chịu mở lời thì tớ sẽ đồng ý, cho nên đừng tranh cãi nữa.

- Thật không?

Cầm Như hỏi vặn lại, thấy cô đắn đo liền nhảy dựng như cũ.

- Cậu....anh... nếu không tin em như vậy, sống chung còn có ích gì đâu, liền ra cục ly dị....

Quân Quyết Hiêm cũng một mặt tức giận, không chút nào ý muốn xin lỗi. Cho nên cô phải chắc chắn mới được.

- Thật, thật mà. Nhìn xem, anh ấy mà ngỏ lời, tớ đồng ý ngay, đồng ý lập tức đó.

- Anh...chúng ta không cần diễn nữa...ha ha Hy Hy đồng ý rồi, là anh làm chứng đấy nhé!!! Yêu lão công của em....

Cái gì? Cô bị lừa một đống quá lớn.

- Hai vợ chồng các người, biến đi.



- Lãng Thanh, sao rồi con, ổn không hả?

Lãng Thanh nhẹ gật đầu, vẻ mặt có vẻ mệt mỏi, vì bà nhìn thấy anh cứ đưa tay xoa mi tâm cho nên lo lắng nhiều hơn.

- Không sao, rất ổn.

- Mẹ, đừng có nghe anh ta nói, là giả dối lừa bịp, vốn dĩ anh không có làm gì hết, chỉ có im lặng và khiêm nhường, không để mặt mũi Lãng gia ở đâu.

- Có phải hay không con làm rầm rộ ở đây rồi hả? Cái thằng này, trước khi đi ta dặn dò đi dặn lại cái gì hả?

Bà Lãng liền nhảy vào đánh Lãng Mặc túi bụi, anh vừa tức giận vừa uy khuất hết lớn, tuyệt đối không cam tâm Lãng Thanh cứ thế không bị mắng bằng mình ra sức bảo vệ em gái.

- Dừng...dừng lại, mẹ làm cái gì vậy? Là Lãng Thanh anh ấy có lỗi trước mà, Thiên Thiên bị giật tóc hành hạ uy khuất nhưng qua đây chỉ đứng để Tích Lãng hấn ta hống hách ngạo nghễ bỏ đi, không coi ra gì, ay daa...mẹ...con nói thật mà...đau....quá....đau....

- Mẹ không cần đánh anh Mặc, anh ấy đã bảo vệ con rất tốt đó, người mẹ trách là ai kia chứ không phải anh ấy.

Vừa nói, Lãng Khẩu Thiên lườm nguyệt sang Lãng Thanh đang đứng chết trân đó bình tĩnh suy nghĩ, chưa có động thái nào phản ứng, vừa đi đến can ngăn hành động của bà, bà càng tức giận, đánh lay sang cô, cô cũng một bụng tức khí.

- Mày, cũng mày, cái con ả hại, chỉ có một việc nhỏ như vậy, không thích ăn cơm mềm, tao đánh mày chết luôn, hai anh em mày đi cùng luôn...hừ..."

- Con có làm gì đâu chứ....

- Đau....mẹ chưa bao giờ đánh con nhưng nay chuyện này lại động tay chân trong khi con thất thế trước người ta, mất thể tự tôn rồi....mẹ đánh con như vậy có ích lợi gì, con nói mẹ biết, anh ta nói con sẽ chuộc lấy đau khổ cùng Lãng thị cũng sẽ chuộc lấy đau khổ, mẹ lo liệu bước đường trước đi, đừng có tốn thì giờ đánh con cùng anh Mặc vì vốn dĩ tụi con có làm gì đâu.

- Nói sao? Mày còn dám, cái thứ phá gia chi tử, mày muốn mẹ chết mới hả dạ đúng không? Bây giờ ba của tụi bây phải làm sao? Bao nhiêu sự gây dựng tan tành hết mới vừa lòng phải không?

Bà đầu tóc rối bời, không thêm giữ xi diện nữa như trước, bà cứ điên loạn xấn tới đánh liên hồi mãnh liệt, Lãng Khẩu Thiên trán không kịp cho nên ăn trọn hai cái bạt tay đau điếng người nhưng vẫn không chịu im lặng.

- Mẹ.....

- Đừng lo lắng, con có cách giải quyết.

Vì giọng nói của Lãng Thanh như cứu tinh hết thấy, bà Lãng dời chú ý sang, từ bộ mặt tuyệt vọng nổi điên thì liền thay bằng bộ mặt vui mừng hơn hờ.

- Con vậy nhất trí giải quyết, đừng giao cho hai đứa đầu đất này nữa, bọn nó chỉ giỏi ăn rồi hại, trông sự vào con, mang Lãng thị thoát khỏi sự đe dọa của Tích Lãng, cố gắng nha con...

- Mẹ có cần nói như vậy không hả? Cái gì đầu đất?

- Im miệng.

- Mẹ.....quá đáng vừa phải thôi...

- Không phải đơn giản như vậy xong chuyện, mày cũng phải trở về mau, đợi Tích Lãng nó về, thể hiện bản thân đáng thương cho đạt vào, khiêm nhường, xin thứ lỗi thật nhiệt tình.

Lãng Khẩu Thiên sừng sộ, thậm chí muốn nhảy dựng. Làm hầu nhân xung quanh cũng muốn sợ hãi.

- Cái gì? Con bị đánh hay ai bị đánh?

- Mặc kệ, một cái đánh của nó cũng là quý trọng, mau đi đi, đừng để ta trực tiếp đá mày ra khỏi nhà, mau lên...

- Nhục nhã như vậy sự, sao con có thể làm được, mẹ đừng có ép buộc, con không làm.

- Nhục nhã? Nhục nhã với một người hay muốn nhục nhã với toàn quân chúng?

"Au: au chúc mọi người đọc truyện vui vẻ."

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài, Anh Thực Không Có Đạo Lý!* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

## Chương 56: Giết gà dọa khỉ

Tuệ Mẫn Mễ còn căng thẳng hơn cả Nan Hy, chăm chú từng vạt áo cùng tóc tai của cô mất nửa buổi trời, nhưng đáng nói là dựng đầu dậy lúc chỉ có 4h.

- *Tớ buồn ngủ quá a~~*

- *Chịu khó một chút; tớ muốn cậu lấy được cảm tình của nhiều người mà, để yên tớ trang điểm cho nhanh, cậu sẽ thật xinh đẹp.*

6h20, sớm được hơn 40 phút, cô nhìn bản thân trong gương một lượt, tạm ổn hơn thường ngày, sợ Tuệ Mẫn Mễ hao tổn tâm tư cho cô nhưng không được lời khen ngợi nào về thành quả cho nên cô cũng giả là được vài câu rồi đi ngay.

Đến Tích thị đoạn đường rất gần, 10 phút sau là đến nơi, nhìn thấy đông đúc như vậy thì hơi quan ngại, nhưng sau một mạch bình tĩnh trà trộn vào đám đông, đây không phải chỉ có nhân viên thành công xét tuyển mà còn có khách mời.

Nan Hy cố gắng rướn người cao để nhìn lên trên, cô tưởng tượng buổi họp fan hơn là cái lễ chào nhân viên đó. Dân bảo vệ ra đến nơi, dân hàng người trật tự, cô bị lừa vào sát đến bên trong, gần cửa ra vào nhất, cô đứng bên dưới, ngược nhìn lên đỉnh cao nhất của Tích thị, tự dung cảm thấy bản thân thấp cổ bé họng.

Có người đưa cô đến một văn phòng lớn, vừa đặt chân vào, liền có máy ảnh lia đến chụp liên tục gần vài chục tấm nhưng như cảm giác chưa đủ cho nên cứ đặt máy chụp miết, cô đưa tay che mặt bản thân, tránh ánh sáng flash, lách đi vào. Nhìn xung quanh là các cấp trên ngồi bên phải, cao nhất là ngồi ở hàng đầu tiên. Hàng cho nhân viên là ở bên trái, hàng thứ nhất.

Năm người ngồi cùng nhau, cũng không ai nói chuyện với ai, nhìn qua lại chỉ có cô là nữ nhân xung quanh bốn nam nhân ngại ngùng.

Có một thư ký xinh đẹp đi đến nhưng nhìn kỹ thì là Lâm Nhiệt Dụ ngồi ngồi tươi sáng lướt qua, Nan Hy thầm tránh mặt than, không phải cô ta đã trở lại Pháp rồi a?

- *Tiểu thư, nhìn cô không được khoẻ?*

Nam nhân bên cạnh đưa cho Lục Nan Hy một xấp giấy tay vì mồ hôi ướt đầm trên trán cô.

Xua tay, lắc đầu nhưng cũng khách khí nhận lấy.

- *Tôi không sao, cảm ơn anh.*

Nhìn cô về xa cách, nam nhân này cũng không dám bắt chuyện thêm, anh cũng lo nhìn quá trình buổi lễ sắp bắt đầu, trong lòng ai cũng thấp thỏm run run cả.

Không khí xung quanh ồn ào là chuyện dễ đoán, còn có một bàn dài như buổi họp báo, dành cho phóng viên. Nan Hy nghĩ dựa vào hôm nay sẵn tiện họp báo luôn thế cho nên rất nghiêm túc chỉ sợ bản thân nói sai cái gì đó, cô lẩm nhẩm một lúc sau dạng chuẩn bị sẽ mở miệng như thế nào lịch sự và có cảm tình nhất.

Cũng nhìn xung quanh, chỉ để tìm kiếm Tích Lăng, muốn nhìn lại, hấn đạo này sẽ ốm hay tròn trịa, thân ảnh sẽ như thế nào xinh đẹp trước mắt.

Không biết ước muốn này đã bao nhiêu lần xuất hiện trong đầu rồi, thậm chí bản thân, nhớ đến mức độ nào đâu.

- *Hừm...buổi lễ, tôi Lâm Nhiệt Dụ thuộc phụ trách thư ký trường Tích thị, bắt đầu buổi lễ. Hôm nay có sự góp mặt của rất nhiều khách mời, nổi bật nhất là Thương tổng - Thương Hiến Tiến - Thiên Chính, Lăng tổng - Lăng Thanh - Lăng thị, Quốc tổng - Quốc Chiết Mạnh - Yết Kiều thị, Mậu tổng - Mậu Hoạch Ma - Mậu thị, Lư tổng - Lư Phồn Hưng - Liên Ảnh thị, cùng một số khác hân hạnh và phóng viên hân hạnh tham dự. Cái chính hôm nay, là muốn tổ chức lễ chào mừng nhân viên mới, tạo một môi trường thoải mái không áp lực, hân hoan niềm nở. Cái phụ, là chúng tôi muốn làm một buổi họp báo nhỏ, cái này sẽ do giám đốc chúng tôi chủ trì sau.*

Vẫn Lâm Nhiệt Dụ quần áo lễ phục thiếu vài nhưng là có phần đặc biệt, xanh mướt màu thẫm đậm ngả đen sang trọng tôn lên làn da trắng hồng tinh tế dù một chi tiết nhỏ, sắc sảo đường nét, đính kim cương đúng nơi, lấp lánh làm không thể nào rời mắt khỏi, phía sau lưng lộ hết mảng lưng mảnh mai thân thể, hoàn toàn hoa lệ lệ đến ngút người.

- *Đó, chúng ta sắp sẽ làm việc cùng cô ấy.*

- *Xinh đẹp quá thể, mỹ nhân nha, là mỹ nhân aaaa...*

Năm phút sau, toàn bộ nhân viên Tích thị có mặt ở hàng dưới. Theo sau, cắt đuôi hàng dài, Mộ Phi dẫn trước, tay cầm văn thuyết quan trọng, phía sau Tích Kangx vest cao cao tại thượng, tóc tai có chút khác ngày thường tuấn soái, nhìn thích hợp ngay thẳng hơn nhiều. Lúc này, đèn flash của máy ảnh khiến cô không thể nhìn rõ hẳn được, cô nhắm mắt lại, không có quay đi, tay thậm chí lên che nửa mặt dù khó chịu hay không.

Như được đảo không khí, từ ồn ào mức độ nhẹ, đến hẳn xuất hiện thì liền so sánh như cái chợ y hệt, xôn xao dày đặc, đều một chủ đề muốn hỏi hẳn vài vấn đề, nổi gót hẳn như cá kèo đông đúc.

Chỉ có một tuần không gặp, nhìn đến cô lại thấy nhớ nhưng như vậy. Cứ ngỡ vài năm rồi. Nhưng, ngày càng thấy hẳn tuần tú thì phải.

Tự động cảm giác bài xích không lý do.

- *Chủ nhân, 5 phút nữa bắt đầu.*

Hắn đứng từ tầng 55 nhìn xuống, bên dưới mọi thứ rất nhỏ bé, tay nắm chặt, trả lời bằng giọng mũi, "ừm" một tiếng. Mắt không rời nơi khác, hẳn không biết mình đang say mê nhìn ngắm cái gì, tâm tư chỉ nghĩ đến thân ảnh nhỏ nhắn kia sẽ xuất hiện trước mắt hẳn một lần nữa.

- *Đem bánh lại đây.*

Mộ Phi liền mang đến hũ bánh thủy tinh lớn, mở nắp, hương bơ thơm phức xộc đến, đưa tay chọn lấy một cái, hẳn nhìn là chọn ngay bánh "em thích anh" mà ăn vào. Mỗi ngày, nếu có hứng, hẳn sẽ chơi trò phiếm là nhìn ngắm và chọn một cái bánh ý nghĩa thế này. Mộ Phi lúc đầu thấy kỳ lạ nhưng sau dần quen, nếu hẳn nói thì liền anh hiểu ngay mà đem đến.

- *Theo kế hoạch mà làm.*

Gật đầu, Mộ Phi chạy đi dàn xếp, đến ngay hàng đầu, Lâm Nhiệt Dụ ngồi bên cạnh không kiêng dè đặt tay lên đùi săn chắc hẳn mà mở miệng ngọt ngào.

- *Anh đến rồi!!!*

Cả lúc Lâm Nhiệt Dụ cười, cô ánh mắt thành hình lưỡi liềm đáng yêu, bên môi còn có hai đồng điệu sâu thu hút.

Lâm Nhiệt Dụ không ngờ hẳn lại nắm tay cô, cười nhẹ đáp cô, cảm giác mùa xuân gió đang trải khắp người, thay đổi suy nghĩ, chẳng lẽ hẳn đổi ý rồi?

- *Bạn này em đã đọc lời khai mạc rồi, anh chỉ cần nhìn xem quá trình diễn ra và chủ trì họp báo một chút.*

- *Rất tốt.*

Dù một lời như vậy ngắn gọn nhưng cô tâm tình khá lên ít nhiều, máu như cuộn trào nóng bỏng, nhưng đã gần lại muốn gần hơn, tham lam mặt ngọt, đứng nép người hoàn toàn vào hẳn, khiến hẳn thậm chí mảy may nhưng cũng không quá tính toán.

Nan Hy thu vào mắt một tràng tình chàng ý thiếp ngọt ngào thì khí tức cuộn trào, cả người nóng hừng hực, bấu môi, đánh mắt sang nơi khác, thu tay bản thân lại, thậm chí trách ngu ngốc, hẳn làm gì để ý đến mình nữa mà núp núp ló ló, làm chuyện buồn cười.

Còn các người không vừa mắt, các thành phần ban quản trị nhìn vào hẳn cùng Lâm Nhiệt Dụ thì không chút biểu cảm, lướt qua nhanh gọn.

- *Tích Lăng, em thấy hình như...quản lý nhân sự ở đây thật sự không tốt, cả em muốn nói là, các ông bác đầu hói kia, cũng không yêu thích vừa lòng ở anh. Em nhất định không để như vậy đâu, thư ký trưởng em cũng có tâm ảnh hưởng lắm đó.*

Tích Lăng nhìn sâu vào mắt Lâm Nhiệt Dụ sáng ngời, như bị xoáy vào, nhuếch mép chế giễu.

- *Lo lắng tôi bị ức hiếp?*

Cô gượng cười lớn một tiếng, môi yêu kiều xinh đẹp, giọng điệu nũng nịu, đưa thậm chí sát gần hẳn làm tư thế hai người vô cùng mờ ám.

- *Sao có thể? Anh là ức hiếp người ta thì có vẻ hợp lý hơn. Dù các người không vừa mắt nhưng không dám mở miệng tố cáo.*

- *Ngô Kỳ Phong không đến?*

Thậm chí mắt một lượt, như chắc chắn hơn, với ban này kiểm tra thiệp mời, rõ ràng Ngô Kỳ Phong đã không nhận.

- *Cậu ta bận tham gia lịch trình chăm sóc cho mỹ nhân nào rồi, với lại từ trước giờ cũng đâu để ý mấy cái này, chỉ nên tâm tư đâu mà...*

- *Ê..... này cô...nói xấu tôi cái gì đó, trước mắt Lăng Lăng thì tôi phải nhất, Tích thị công sự, sao lại không tham đến a.*

Giành lời Lâm Nhiệt Dụ nhiệt tình nói lại, cô mặt bí xị nhìn Ngô Kỳ Phong phúc hắc le lưỡi trêu đùa, nhìn bộ dáng đường hoàng cùng địa vị thì xem ra hơi chênh lệch.

- *Này Tích Lăng, cậu cần thận, tớ nhìn thấy có người hành động nghi ngờ, không đường hoàng.*

Chợt nghiêm túc, nhỏ nhẹ chồm xuống thủ thị bên tai Tích Lăng, hẳn nghe qua xong gật đầu cho có lệ, thật ra hẳn đã nhìn ra rồi, là ngồi dưới cách một dãy giữa, đây là hàng khách mời, để hẳn xem, như thế nào phương thức làm loạn. Chỉ cần một cái liếc mắt thì nhìn ra được đâu là gian đầu là ngay thẳng.

- Tích tổng, có phải lâu quá chúng ta không uống cùng nhau?

Thương Hiên Tiến chậm rãi đi đến, đưa mắt nhìn hẳn đủ rõ sự kính trọng như bậc tiền bối.

Hắn không có ý định trả lời, nhưng là có buông ra Lâm Nhiệt Dụ, sửa lại cổ áo mà nhìn thẳng mắt Thương Hiên Tiến. Đầu phải trong lòng anh như thế nào tính toán hẳn không biết đâu. Rõ ràng là muốn gây sự, hờ hững qua, cáo lại cứ muốn gây sự.

- Hôm nay có mặt ở đây, cũng là nhờ một chút phúc khí của Tích tổng chú ý, rất cảm phục. Mời Tích tổng một ly.

Đưa ly rượu đến, hẳn định từ chối thì Lâm Nhiệt Dụ đưa tay nhận lấy. Ngay thời điểm đưa lên miệng thì hẳn đưa tay ngăn lại. Cô có chút khó hiểu, nhều mày nhìn Tích Lăng rồi lại nhìn Thương Hiên Tiến về mặt mong chờ. Đây là ly rượu rất khó nói, uống không được mà từ chối cũng không xong.

Cô mím môi.

- Đạo này bụng tôi không tốt, không thể vào rượu được.

- Vậy Lâm thư ký tiếp anh một ly được không? Mời cô.

Ly được dời sang Lâm Nhiệt Dụ một lần nữa, thấy được ánh mắt hẳn lờm sắc bén, cô nhanh chóng hiểu ra ngay.

- Một lát tôi phải chuẩn bị văn thuyết hợp báo, còn nhiều chuyện khác cần đến tôi cho nên không tiện.

"Hừm...uống một ly cùng Tích thị sao lại khó thế này!!!" Thương Hiên Tiến trong đáy mắt thất vọng, xoay xoay dòng rượu mà nhìn ngắm đẹp mắt.

- Cô, uống đi, tiếp tôi một ly.

Tích Lăng nhìn xuống dưới, ngay nữ nhân hẳn tia từ nãy giờ, vừa đưa tay đến nữ nhân đó mặt mày liền xanh xao, vô thức lên đưa mắt đến Thương Hiên Tiến.

- Đây là thành ý của tôi, sao có thể uỷ thác cho người khác, như vậy tôi sẽ nghĩ Tích tổng xem nhẹ.

Thương Hiên Tiến nhanh nhạy một bước nhưng hẳn nào có để được lâu.

- Đầu cô, như vậy là chúng tôi rất xem trọng, tôi uỷ thác ngẫu nhiên tiếp 1 ly, là tôi không có từ chối, ngược lại còn rất để tâm lễ nghĩa có đủ.

Thương Hiên Tiến cười không nổi, thật sự lời như vậy là quyết tiến thoái lưỡng nan. Nữ nhân rung rẩy nhìn ly rượu đang đưa lại gần, giật giật khoe môi mà một lúc uống vào, nhìn có vẻ rất khổ sở mới nuốt xuống.

- Cô có vẻ không biết uống rượu? Như vậy làm khó nhau rồi nhỉ?

Rõ ràng hẳn đều hiểu như vậy ý tứ nhưng vẫn muốn trêu đùa.

- Không có, tôi biết một chút.

Hắn tỏ vẻ như đã hiểu, ngồi quay trở lại, tùy nữ nhân đó sẽ như thế nào. Chỉ có ly rượu, cũng không thể Thương Hiên Tiến muốn cướp mạng sống hẳn trắng trợn ngay Tích thị, căn bản không dám vì truy ra rất dễ dàng, muốn ném đá dẫu tay cũng khó qua khỏi hẳn trí óc siêu phẩm.

- Chúc mừng thành công.

Nói xong liền đi khỏi, hẳn cũng rời đi, nhưng là Thương Hiên Tiến vẫn không ngăn được xoay người nhìn hẳn ánh mắt muốn bốc lửa vì tức khí, nắm chặt tay thành nắm đấm, rõ ràng cơ hội luôn đến rồi bị trượt khỏi tay một cách nhẹ nhàng đến độ khiến người khác nghiêng răng ken két vì cảm hận.

Mộ Phi đang đứng điều khiển ánh sáng bên trong cùng quan sát camera thì hẳn đến bên cạnh.

- Chấm dứt nó đi, một vài ngày, nguyên lai cổ đông Thương Chính có nguồn thiệt hại, lỗ biến thùng nặng, Thương Quý âm thầm lo bước dài rút khoản thuộc về mình, không để ý đến đại cuộc, chung quy là sự hưng thịnh Thương Chính chỉ là mặt ngoài cho nên chúng ta lần tới lật đổ đi rất dễ dàng, đây là mặc hạn chế ít ai nhìn thấy. Vốn nói ra sự tin tưởng hiện tại rất có thể khả năng thay đổi rất rất cao.

- Chủ nhân, theo tôi thấy có chút quan ngại, chúng ta không thể nào một lần phui sạch quan hệ, Tích thị sẽ nhằm bị tai tiếng không có quan hệ bền vững thật lòng.

- Tôi nói cho rõ điều này; muốn đi theo tôi thì phải nên thói quen, đại cuộc sẽ không có xuất hiện khách khí, nhớ lấy cho kỹ.

Mộ Phi nhìn hẳn tàn nhẫn về mặt mà run người, dù đi theo hẳn lâu như vậy; coi mạng sống này là của hẳn nhưng anh vẫn không thể nào hiểu, rốt cuộc

hắn là người thế nào.

- Tôi là được Thương tổng chiếu cố mới được vào đây, chứ không dễ dàng gì đâu.

- Trùng hợp thay, tôi cùng cậu cùng hướng, nhưng chúng ta đâu có tự do, phải làm việc cho hai đầu.

- Nay nói nhỏ thôi, kéo ai nghe được thì chết.

Ba nam nhân ngồi trên cạnh xăm xi to nhỏ, Nan Hy đoán ra ít nhiều, sự của người khác cô căn bản không muốn liên can nhưng là lại lọt vào tai như vậy trở trêu.

Rõ ràng nghe ra, ba người này âm mưu mờ ám, không đường hoàng làm việc rồi, cô phải tìm cách nói lại cho hắn nghe. Cô rất ngại thẹn, cứ tưởng đại sự nằm trong tay. Căng thẳng hồi hộp mà đợi chờ, đến mắt cũng không thể đặt một chỗ, cứ dìm ngó xung quanh, làm bản thân bị người khác nhìn thành đáng nghi hơn là kẻ đáng ngờ.

Buổi họp báo chính thức bắt đầu, cửa đóng sầm lại kín đáo, phóng viên tụ lên tự giác vây quanh.

- Tích tổng, có phải hay không Tích thị đang lực đực nội bộ?

- Tích tổng, dự án sắp tới có phải Tích tổng hợp tác cùng Thương Chính?

Máy ảnh chìa thẳng vào mặt đúng là hắn rất không thích. Liếc mắt đến thì phóng viên liền lui mấy bước vì hắn ánh mắt lạnh lùng uy quyền thập phần, băng lãnh đến độ đông cứng hết không khí xung quanh.

- Tích tổng, Thương Chính cùng Tích thị là có xích mích với nhau vấn đề gì sao?

Nan Hy nghe tai này rồi đến tai khác ồn ào, cô cũng muốn hỏi "Có phải ngồi ở trung tâm đó rất khó chịu không?". Cô cảm giác hắn như "bánh mì kẹp thịt".

Ừm, nói ra từ sáng đến nay, cô chưa có gì trong bụng, lại phải thức sớm, hao hụt khí tổn, hơi sức yếu đuối.

"Au: lạy bà, Hy ơi là Hy -- nào mới trưởng thành? --"

- Tôi muốn nói một lời, cũng như sẵn chuyện tuyên bố một thể, tôi Tích thị cùng Thương Chính...không hề có mối quan hệ liên can đến nhau, cũng không có dự án gì cả về mặt hợp tác, chúng tôi song song mà tiến hành mục đích đôi bên.

Thương Hiên Tiến đang vui mừng, giây trước còn đắc ý, giây sau vẻ mặt đành cứng nhắc nhỏ, cảm thấy như đang bị hắt một xô nước nhục nhũ, liền trốn ra luồng phía sau mà bỏ đi cùng thư ký bên cạnh, một bụng tức khí sôi trào nhục nhũ không chịu được, khẳng định sẽ không dễ yên.

- Chúng tôi nghe đến Thương lão gia - Thương Quý đã quỳ dưới chân anh để xin hợp đồng hợp tác sắp tới nhưng xem ra là không phải rồi.

- Tôi thực không muốn nhìn thấy người khác hạ bệ danh dự trước mặt mình. Ông ấy làm gì thì đều có lý do của mình.

Phóng viên một màn xôn xao rầm rộ, kẻ tung người hứng chưa bao giờ dứt.

- Tích tổng quả thực khoan dung độ lượng, chắc chắn đức cao trọng vọng.

- Là chủ tịch của tập đoàn Thương Chính hô phong hoán vũ mà lại đi làm cái trò này, chứng tỏ đi lên không đường hoàng.

- À, nghe cách đây 2 tháng, Tích tổng đây đã tổ chức lễ cưới, không biết là thực hay ảo?

Nan Hy nghe đến thì giật mình, ở bên hắn, chỉ có 2 tháng thôi, nhưng quả thực trôi qua rất nhanh thời gian.

- Không có.

Nhìn thấy Tích Lăng trực tiếp phủ nhận, là không liên can chuyện đến cô nhưng sao vẫn cảm thấy nhói lòng? Có phải bản thật tập tính lo chuyện bao đồng quen rồi không?

"Au: ayyy daaa... cái tính này, gay go lắm đó..."

"Lục Nan Hy: Cút, trở lại truyện đi nào, đừng có trêu đùa ta mỗi chương đều đều như vậy nha~~ có ai bắt bình giúp ta không huhuhhh?"

Chỉ vòn vẹn 10 phút sau, kết thúc họp báo nhanh chóng, cô cũng không ngờ được không khí họp báo là thế này vấn tất vấn đề. Nhanh như xé hộp phóng bay.

- Một tuần sau, giả niệm yết cổ phiếu giảm đi, chờ hợp lý, liền nhảy vào. Nếu trong khoảng thời gian trước đó, rơi vào tay ta Thiên Chính dễ dàng thì đó có thể giết gà dọa khỉ nhưng khi có tập đoàn nào để mắt đến, thu mua lại, chúng ta sẽ một mũi tên trúng hai con nhạn. Nhưng có thể sẽ một mũi tên ba đích, gây tranh giành lợi ích thương trường. Nói trắng ra, con mồi trong tay ta, là rất đáng giá.

Mộ Phi nghe qua gật đầu, ánh mắt vô cảm xen lẫn tia ngường mộ "nhẹ" đi phía sau hần bóng lưng quyền quý, anh tài ngút trời.

Chợt cảm thấy, sự nghiệp cả đời gầy dựng đối với một người, lại có thể một phút sụp đổ chỉ với một đường sai sót. Hần chính là tử thần, tử thần tối cao độc đoán, không cho bất kì ai đường lui, đã nhảy vào cái bẫy của hần thì liền đứng dậy không nổi; mắt trắng mọi thứ.

Nan Hy chạy theo phía sau gấp gáp, hai nam nhân cao lớn, một xải chân thì bằng cô hai bước dài chạy cho nên cô càng phải nhanh chân. Cũng không kịp, thang máy cửa sắp đóng, cô quỳnh quáng ngã phịch xuống đất, tuyệt vọng nhìn cửa đóng.

Nghĩ lại, cô ban nãy là tính đối diện hần trực tiếp nói ra luôn ư? Sao có thể được? Không có khả năng. Cảm giác bản thân không còn sức ngồi dậy nữa, cứ ngồi như vậy nhìn dòng người đông như nêm đi lướt qua. Kể cả ngồi trong một ô vuông gạch bóng trắng của Tích thị cũng cảm thấy cao quý lấy một chút. Đến khi có nhân viên lau dọn di chuyển đến, cô mới miễn cưỡng uể oải đi khỏi.

Ra đến cửa chờ thang máy, bóng dáng nữ nhân đi đến, cô nghe tiếng đạp gót mạnh mẽ có uy lực ít nhiều, nghiêng người nhìn, là Lâm Nhiệt Dụ, rất nổi bật, cô đứng cạnh thì liền có thể thấy đẳng cấp hoàn toàn khác biệt ngay lập tức không chần chừ.

Lâm Nhiệt Dụ nhìn có hơi quen thuộc, đến khi thấy mặt thì như gặp lại người quen cũ, vẻ mặt xinh đẹp ngạc nhiên, chìa tay chỉ vào Nan Hy.

- Là cô? Lăng Khấu Thiên à?

Nghe đến cái tên này, cô giật giật khoe môi, rõ ràng mãi mãi như không thoát khỏi, miễn cưỡng cười một tiếng lớn như là sự cố thật sự.

- Có nhầm lẫn rồi, tôi không phải Lăng Khấu Thiên gì đó đâu.

- Vậy sao? Vậy tôi nhầm rồi, thực ngại quá.

Lâm Nhiệt Dụ cũng không có biểu hiện thái quá nào, nhẹ cúi người rồi bỏ đi vào thang máy, lắc đầu cảm thấy lạ lẫm, không tin bản thân lại nhìn nhầm vào đâu được, cố gắng híp mắt tinh nghịch nhìn cô qua khe cửa thang máy sắp đóng, chắc chắn bản thân không nhìn nhầm mà.

- Phì~~ sao lúc nào ra ngoài cũng bắt buộc gặp tình cảnh thế này T~T....

"Lục Nan Hy: Ta thực khổ tâm, là người bắt buộc ta trong tình thế này."

"Au: người.... ta cho người vai chính, người còn muốn kêu ca?"

"Lục Nan Hy: "...." hahahaha từ hầy giờ ta đùa mà~~"

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài, Anh Thực Không Có Đạo Lý!* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

## Chương 57: Tính ảnh hưởng choáng váng cảm tưởng

Suy đi nghĩ lại, chúc mừng cái gì chứ? Buổi lễ này gọi trang trọng là vậy nhưng ý chính là Tích Lăng muốn hợp báo, là thông qua đó mà diễn ra, không gây chú ý nhiều.

Chỉ sau nửa ngày, nội dung hợp báo lan tràn khắp nơi, cả màn hình chính Bắc Kinh, cũng đang quay lại. Tính ảnh hưởng rất lớn, đến độ choáng váng cảm tưởng.

Người người đổ bộ đi mua báo chí, cả những sinh viên theo kinh tế học, rất quan tâm đến cái tag hot là #tichthi.

Quan trọng nhất là Thương Chính, Thương Quý vừa hay tin, nghe TV đến đâu, nhục nhã dâng cao đến đó, khí tức đến độ ngất tại chỗ, bệnh tim tái phát làm Thương gia xanh mặt toàn tập, từ trên xuống rối loạn. Thương Hiên Tiến giận rung người, cả tình hình Thương Chính cũng không thể cân bằng nổi, cổ đông chia nhiều phần vì lo hậu sự bản thân, đồng loạt rút khỏi. Lô hồng trong tài chính cũng đưa ra ánh sáng, nhân viên đồng loạt đình công, giá thị trường cổ phiếu tụt thảm hại, lỗ lãi đều dôn vào đâu, sự sợ hãi dâng cao, anh không ngờ được, bất khả kháng chống cự nổi, tiến thoái lưỡng nan.

Ông Thương, sau khi dần tỉnh lại, vẫn trong trạng thái nửa tỉnh nửa mê, hào sảng lắm nhằm loạn. Thương Quân Tuấn ngồi bên cạnh, nghiêng răng ken két, nghe mùi nước khử trùng mà khí tức dâng cao, không ngờ, Tích Lăng hần nói liền làm, không hề đe dọa suông.

Nhưng suy xét cho kỹ, không thể nhanh như vậy mọi thứ sụp đổ, là nguyên lai Thương Chính gốc rễ không chắc chắn, thân không lành lặn. Không có cách nào khác mà hoá nguy thành an. Cả Thương gia chịu trận.

Hoạ này từ mầm mà ra, hành động lộ liễu không suy xét. Thương Quý vẫn chưa biết gì nhưng nếu biết được, hai thằng con trai ông bước đi như vậy khiêu khích thì sẽ thế nào. Sẽ cảm đạo không có mắt; đâm mãnh liệt đến?

Thương Quân Tuấn cầm tay ông lại mà thăm hỏi hân.

- Cha, bây giờ có như vậy cũng không thay đổi được gì, có cần nhất thiết phải đau khổ ngồi đây đau đớn, từ từ có cách giải quyết.

- Hai đứa tụi mày, kế hoạch nội ứng ngoại hợp cái quái gì đó hợp tác...cái đầu đất! Ta đáng lẽ lúc đầu nên ngăn cản...là nên ngăn cản mới đúng...toàn tin vào bọn ăn hại mà nhất thời hồ đồ, đánh mất đại sự, chung quy...ta...ta cũng là thằng đàn mà...aa ta là thằng đàn, bị dắt mũi... Cả gia nghiệp, gầy dựng của cha ta, xem như xong rồi, xong hết rồi, tụi mày thoả mãn hết chưa?

Ông kích động, mắt trợn ngược đáng sợ, ngắt lần thứ hai. Bác sĩ điều động y tá đến. Nhất thiết cách ly người nhà. Thương Quân Tuấn bị mời về, rút cuộc, căn bản anh ta cũng không muốn ở lại nơi này nhưng mang tiếng cha mình; không thể không chăm sóc vậy nên nghe lời này, như phiếu giải thoát phát đến tay, sao có thể từ chối?

Sau khi thuê điều dưỡng cẩn thận, bỏ đi một nước không do dự, cũng không có ý định ngoảnh lại.

- Thương Hiền Tiến...Hiền Tiến....

Trong khi phụ ông thờ, ông vẫn nắm hy vọng, lầm nhảm vô điều kiện; ông đang hy vọng Thương Hiền Tiến vui mừng chạy lại và thuật rằng "Thương Chính không sao rồi."

Thế nào cũng chỉ là hy vọng..

Thương Hiền Tiến là có đến, nhưng là tới mạch đó, trốn ánh mắt phóng viên hết thấy, về mặt thất vọng, suy sụp nặng.

- Chúng mày giết ta quách đi cho xong, tốt nhất đừng để ta phải bước xuống giường cầm dao thẳng tay từng đứa một, ta không thể nhìn cứ như vậy ngất trên cao lật đật hết thấy....

- Chaaa.... con xin lỗi..

Khoé mắt Thương Hiền Tiến đỏ ngầu lên, quần áo xộc xệch khó coi, trong hơi thở còn pha lẫn men rượu khó che giấu được, nhìn điệu bộ đáng thương vô cùng. Nhớ lại một giây trước đang là kim chủ lòng lẫy, giây sau không còn gì, là điều khiến ai cũng không thể chấp nhận ngay được.

- Thế nào?

- Đúng như chúng ta dự đoán, giả thị trường cổ phiếu Thương Chính đang tụt một cách thảm hại.

Tích Lăng vân vê đầu ngón tay thon dài, về mặt tuấn tú nhuếch mép xen lẫn chế giễu cùng hưng phấn, môi bạc cong một đường đẹp mắt. Cảm thấy rất bình thường, hần chỉ coi như con cờ bị lật đổ khỏi đường đi phía trước.

- Còn có, Thương Quý đang nằm viện, có vẻ tình trạng rất nặng.

- Thương Chính chắc chắn che dấu tin này, nhằm lại mọi chuyện thuyên giảm một chút.

Không cần nói, Mộ Phi cũng biết làm gì, sai người tung tin ra Thương lão gia suy sụp, nằm việc chưa biết thể trạng ra sao, càng đẩy lên cao trào.

Ông Lăng đang thương thức cả phê nóng, lật tạp chí thì đây rầy thông báo của Thiên Chính, tường thành sụp đổ. Mau chóng dùng remote bật TV, 24/24 đều là tin nóng Thiên Chính.

Còn nghe qua giá cổ phiếu thị trường giảm mạnh, đang tìm kiếm nhà đầu tư thu mua. Rõ ràng, ai xem qua, cũng biết đây là cái bẫy định sẵn, làm gì có người dám nhảy vào mua đâu, xem ra, Tích Lăng ngày càng cao tay, ông Lăng chưa biết chuyện, cười tít mắt vui mừng.

- Bà bảo nhà bếp nấu đồ ăn ngon một chút, tôi muốn tối cùng ăn và uống rượu.

- Ông có chuyện vui a? Nhìn ông hí hửng chưa kìa.

Bà nhìn lên TV, ánh mắt khó hiểu, cổ mở to mắt, đúng thật là bà hiện tại sợ còn hơn ở hang cọp, lo lắng đủ chuyện, không biết Lăng Khẩu Thiên trốn ở trên lầu thì che dấu kiểu nào qua mặt hết hôm nay.

- Đúng, tôi đang rất vui, bà biết Thương Chính không? À...nhảm, làm sao lại không biết được, hiện tại Thiên Chính đã không còn nữa...ahaha..

- Làm sao có thể? Ông mừng quá nên hào sảng luôn?

- Bây giờ bà hiểu vấn đề rồi đó, xem TV sẽ hiểu ngay mà, hay báo chí này...

Ông quảng tạp chí sang. Bà Lăng để lên cuộn len đang cuộn dở, lật xem, càng nhìn càng mở to mắt.

- Tại sao mà?

Bà không tin, sao có thể được, Thiên Chính chỉ ngay sau Tích thị, không thể mới nửa ngày đã không còn cái tên này nữa. Nhưng chính cái đó mới là khiến người ta chường mắt.

- Là con rể chúng ta dọn đường, thấy đã chưa? Chàng rể phú quý, ta có phải âm thầm hốt bạc về nhà không? Hahaa

Nhắc đến Tích Lăng, bà khoe môi gượng cười, trong lòng như ngàn vạn con kiến bò đi. Nếu ông biết Tích Lăng đã nói Lăng gia sẽ chuốc đau khổ thì chắc chắn một điều, tìm cô mà bóp cổ ngay lập tức, nghĩ đến đã thấy sào sáo âm ỉ.

- Thương lão gia - Thương Quý, suy sụp nặng nề, do bệnh tim tái phát mà thảm hại...

Thương Quân Tuấn phiền phức tắt đi TV, nhìn ông Thương bên cạnh, khoe mắt cứ luôn trực trào, mắt hờn chẳng khác nào là người điên. Nhưng thời điểm vừa nghe tin tức, hoảng hốt thấy rõ.

- Sao, sao có thể? Có phóng viên xung quanh đây sao?

Thương Quân Tuấn nhú mày.

- Ở nơi nào mà phóng viên tụ tập được chứ!

- Thăng khôn đó, không phải ta tự thân quỳ xuống chân nó sao? Sao nó có thể làm vậy đối ta.....

- Ba thấy chưa? Giấy trước thì sao, một mặt Tích Lăng, một mặt Thương Hiền Tiến, giờ thì sao? Chả bao giờ xem thăng này ra gì. Nhưng cũng phải nói, ba ăn ở thế nào được, chết tiết, cô đồng không một ai tin tưởng, chỉ một chuyện còn con, ai nấy cong móng chạy mất, nhẹ dạ rút sạch, chúng ta chưa tới mức tuyên bố phá sản ngay lập tức là may mắn.

\*xì xào\*

- Thương tổng, hiện tại công ty có nguy cơ rơi vào tay nhà đầu tư khác, không biết anh cảm thấy thế nào?

- Thương tổng, suy sụp đến mức không thể chống đỡ nổi, nhìn sắc mặt anh xem, có phải không còn khả năng cự quạ nổi không?

- Thương tổng, các cổ đông không nhất đồng, cùng tài chính công ty là lỗ hồng nặng, vậy thực hư thế nào?

- Anh tránh như vậy thì biểu chứng tất cả đều là sự thật?

Thương Hiền Tiến không quan tâm một người nào, Hi Yêu cùng bảo vệ chạy đến xe, ngăn trở lại đám phóng viên đang lia máy sát vào mặt anh, cảm giác hết sức chua chát, trong lòng cay hết sức cay cú, đã vậy còn phải vượt qua đám nhân viên biểu tình, đòi lãnh lương.

- Em thấy thế này, chúng ta sẽ từ từ giải quyết nhân viên nội bộ, nhưng còn cánh phóng viên, anh đừng tránh theo kiểu qua tuông, không nên giải quyết phương thức này, đám phóng viên thế nào cũng sẽ không dễ yên cho đến khi nhận được câu trả lời thỏa mãn tính hiếu kỳ quần chúng, việc của họ, thêm mắm dặm muối là đương nhiên, có khi càng khoái chí khi anh tức giận dùng dằng.

- Em muốn anh thế nào? Anh còn có gì để nói; anh rất nhọc nhãi, sẽ cố gắng giúp Thương Chính đứng dậy nhanh nhất có thể, chỉ cần cho anh thời gian hau đứng lên kêu gọi mọi người cổ vũ ủng hộ?

Thương Hiền Tiến cảm lấy vai Hi Yêu, cô nhú mày, đưa tay vuốt ve gò má cao trước mắt nàng nị, làm cho nam nhân nào nghe được, trong lòng cũng nóng chảy nhiệt huyết.

- Anh đừng lo, em sẽ ở bên cạnh anh, bất cứ lúc nào.

Anh ôm lấy cô, siết chặt hết sức, vòng tay mạnh mẽ, trong đấy mắt xúc động vô cùng.

- Em ở bên anh như vậy, tiểu thư danh giá mà phải ẩn dưới chức danh thư ký không chút tiếng tăm, kể cả lúc trước hay bây giờ, không cảm thấy ỷ khuất?

- Đến bây giờ anh mới nghiệm ra à? Em có phải nhìn lầm nam nhân không à?

Hi Yêu vẻ mặt ngưng trệ, trêu đùa gây tiếng cười, dù biết là vậy nhưng mà anh vẫn không sao cười nổi.

- Thôi, không đùa nữa, em nhất định không để Thiên Chính rơi vào tay Tích thị, anh tin em không?

- Em có thể?

Thương Hiền Tiến ánh mắt lộ rõ tia sáng hy vọng, khoe môi chợt mỉm cười lộ rõ nhìn cô, cô không ngờ anh sẽ như thế ánh nhìn, ngay giây sau đó lác đầu.

- Em cũng chưa chắc hahaa....



- Đã giờ nào rồi em còn có tâm tư đùa giỡn vậy hả? Anh còn nhiều giấy tờ phải nhìn đến, chuẩn bị cho anh đi, có thể em sẽ phải gửi một nửa vào email, sẽ không thể nửa ngày giải quyết hết được.

Hi Yêu gật đầu, nhanh nhẹn nhìn xung quanh, chồm lên hôn gò má anh, vẻ mặt hết sức tự nhiên như không, một mạch bóng hồng chạy đi vội vã.

Thời điểm trở lại, bận rộn một bên ôm nhiều giấy tờ dính kèm cùng một bên tay cẩn thận một hộp com tiện lợi nóng hổi cùng chai nước suối khoáng kèm note "Đừng quá bận rộn, em lo."

- Em biết từ trưa đến nay, anh chưa có ăn gì, không phải chúng ta cùng cố lên sao? Nhất định anh phải khoẻ mạnh trước đã, em thuận tiện trước cửa công ty...

- Hi Yêu.....

Câu cảm ơn bị chặn ở miệng khiến Thương Hiền Tiến không thể nào thốt ra được cho nên chỉ có thể thế này gọi tên. Chính anh cũng không ngờ, người bên cạnh hiện tại lại là Hi Yêu.

- Chaa, con muốn giúp đỡ Thiên Chính trở lại?

- Con còn dám nêu điều kiện với ta sao? Con tự ý đi theo cái tên đó mà ta đã chưa lần nào vừa lòng, hiện tại còn dám muốn ta giúp đỡ? Thấy chưa?

- Ba biết Tích thị hồ phong hoán vũ như vậy, không phải ba rất ghét sao? Ba cũng danh xưng một tay che trời. Hiện tại nếu giúp được Thiên Chính thì Tích thị sẽ một lần mất mặt không phải a? Mưu toan tính kế.

Ông nghĩ đến tuổi trẻ quá mức hời hợt, sao có thể không nhìn ra được?

- Chuyện nhà ai nấy rạn, rớt cuộc không thể giúp gì được đâu, kiếm hăm ham muốn nam nhân, trở về bên ta mau, Thương Hiền Tiến đó, không còn tương lai nữa rồi.

- Tạm biệt, con sẽ gọi lại sau.

\*Phù....cô quyết môi, sao ông lại giáng cô vào loại người đó moi tiền nam nhân? Vốn biết từ trước, đoán sẵn là ông không giúp rồi.

- Trầm Phương Lan, tôi nói cho bà biết, đã đủ giới hạn rồi..

- Giới hạn? Ông cùng Miết Mỹ Ái ân ái ái, tôi không đến giới hạn sao?

Bà tức giận, nhất quyết kịch liệt phản lại, không muốn thất thế.

- Đây nguyên lai là chủ ý của tôi sao? Chẳng phải ý muốn bà, nếu Miết Mỹ Ái chịu chi tiền cho tôi giàu có thì Tiểu Hy sẽ được hạnh phúc? Bà là đồ khốn.

- Hâhhhaaaa

Nghe vào tai, nhuếch mép cười không kiêng dè.

- Tôi là đồ khốn, đúng rồi, tôi khốn kiếp.

- Hiện tại Tiểu Hy đang ở đâu?

- Uy...nó đi làm, thay thế danh phận thiên kim tiểu thư, rất nhiều tiền, với nó trưởng thành rồi, không phải lúc nào quần cũng trong giới hạn của tôi được.

Ông nhớ lại ngày hôm đó, nước mắt tự động lăn trên má, ông trách lầm Nan Hy, vậy mà cô lại không một lời nói tự biện vì cô biết nói thế nào ông cũng không có nghe cùng tin tưởng.

- Bà hay lắm, con của tôi, bà lại dám làm thứ dè tiện đó, Trầm Lan Phương 32 năm qua, xem như tôi và bà không còn gì níu kéo nữa, từ nay đoạn tuyệt, gặp nhau xem như người qua đường xa lạ, không cần tiền.

Ông một bước ra khỏi quán coffee, đi không ngoảnh đầu, bóng dáng già nua xiêu vẹo đau khổ, dù cô hận nhưng nếu nhìn thấy như vậy thì liệu có đau lòng hay không?

Bà trước mắt, vẫn còn nhớ rõ mòn một, lúc ấy thời tiết dần se lạnh, chắc hẳn có thể sẽ tuyết phủ dày đặc, Lục Hạ Thư ông, nghe tin bà bị ốm, không vì lạnh lẽo, ăn mặc đơn giản, chạy dưới nền tuyết lạnh cóng mà đến nom bà thế nào.

Có nhớ một lần, Lục Hạ Thư vì muốn mua cho bà món mì dầu mè yêu thích mà đã bị xe va phải, ở chân vẫn còn vết sẹo lành hẳn, đến tương đi cũng bị ảnh hưởng.

Ông dùng tiền lương từng đồng ít ỏi từ nghề giáo, cho bà dùng để chăm từng bữa ăn gia đình. Bà lúc ấy, thiếu nữ mơn mớn ngập sắc trong tình yêu, ngượng ngùng vô cùng, trong lòng ấm áp vì có nam nhân chăm lo cho mình.

Ít nhất cũng 5 năm mới xiều lòng kết hôn. Biết bao kỉ niệm vui buồn, hợp rồi tan, chính là cũng không hiểu, vì sao mọi chuyện đi đến mức này không thể cứu chữa. Có phải bà đang thăm tiếc nuối, bản thân đã chưa kịp làm gì cho ông?

- Em gặp ông ta thế nào? Ổn chứ?
- Còn có thể thế nào? Ông ta cũng đâu đến nỗi xấn đến đánh người.
- Tốt, ban nãy anh đợi sẵn ở ngoài đó, em yên tâm, ông ta làm gì em quá đáng, anh đợi sẵn ở ngoài, tản cho hả giận.
- Thôi, đừng gây chuyện nữa, chúng ta đi, em thanh toán rồi.

Những người ngồi xung quanh, ít nhiều cũng có vô tình nghe được, chột khinh bỉ nhìn hai người, rõ ràng cảm thấy không nên nhưng mà thương cảm thì đúng hơn.

Bởi thế, người ta nói, nhân tình thế thái, rốt cuộc ai cũng không thể sống trong cuộc sống toàn là màu hồng, phải có muôn đời đủ màu sắc, hi nộ ái ố, mới là thấy cuộc sống có nghĩa, còn có cái để ghi nhớ.

Đúng là người năng lực phi thường, Tích thị lọc nhân viên một cách có tổ chức. Lục Nan Hy đứng nhìn một lượt dài nhân viên nhận lấy hồ sơ rút khỏi, phong bì thư tiền ít ỏi còn lại mà hậm hực bỏ đi. Còn có người không kìm được, rủa mắng thậm tệ nhưng nguyên lại vẫn không dám làm loạn càn.

- Lục tiểu thư, chính vì sự gặp gỡ ban nãy, tôi sẽ trực tiếp hướng dẫn cho cô một thể. Cô ừm...làm ở ban khai thác và sáng tạo đi, đọc hồ sơ thấy cô thì...không tệ.

Lục Nan Hy nhìn vào Lâm Nhiệt Dụ, đi theo đến một văn phòng mở ở tầng 10. Nhìn không khí bận rộn xung quanh thì hào hứng thập phần, muốn hoà nhập ngay lập tức.

- Quyên Quyên, giúp cô ấy một chút văn kiện mở đầu, làm quen với mọi người,

Vừa nói xong, Lâm Nhiệt Dụ vỗ vai cô thân thiện rồi bỏ đi, Lục Nan Hy nhớ lại, có phải lúc trước cô hiểu lầm Lâm Nhiệt Dụ rồi không? Nhìn ra cô ấy cũng không phải là quá khó gần, nhìn bóng hồng rời khỏi trong lòng không khỏi bất mãn trước đó.

Quyên Quyên là trưởng phòng ở đây, nhìn qua rất mộc mạc thanh dị, ánh mắt chân thật, liền muốn hợp tác ngay.

- Xin chào mọi người, tôi là nhân viên mới - Lục Nan Hy, tôi rất mong có thể cùng hợp tác làm việc thật tốt và mang hiệu quả đến công ty, mong mọi người chiếu cố ạ.

Cô cúi người thấp, chào toàn thể một lượt. Cảm giác phục trước người khác là thế này? Nghĩ lại, kiêu ngạo thì không làm ra chuyện, phải là ăn điểm ở cái nhìn và nói chuyện đầu tiên thu hút.

Lời ăn tiếng nói không mất tiền mua, tội vạ lại không tô điểm cho nó, trau chuốt một chút, cái gì cũng tới nơi tới chốn. Con người khôn ngoan, luôn luôn không bao giờ thốt ra cái gì làm trái lòng người khác. Đây không phải là vào chuồng cọp thì phải vuốt khéo cọp, mà đây là tài ăn nói khéo léo, thuần hoá sự yêu mến.

- Cô gọi tôi là Quyên Quyên đi, như mọi người vậy.
- Vậy, chỗ ngồi của tôi ở đâu?

Cô nhìn theo tay Quyên Quyên, gạt đầu, mắt dán vào chỗ ngồi của mình mà yêu thích, hiện đại đến chói mắt xung quanh.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài, Anh Thực Không Có Đạo Lý!* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 58: Bắt đầu lại từ đầu

- Cô gọi tôi là tiền bối, tôi đối cô hậu bối mà hướng dẫn, tôi là Thực Cảnh, hân hạnh được gặp gỡ cô, nhất kiến tương phùng...à nhầm...tôi chỉ là quá phần khích thôi, đừng để ý tôi nói cái gì nha...ha ha..

Một nam nhân hăng hái chạy đến, vây quanh cô, khuôn mặt không quá mức tuấn tú, mà là thuần mắt nhìn.

- Chào, tôi là Lục Nan Hy.

Lục Nan Hy không chút rụt rè thụt cổ mà vui cười nòng hậu, làm anh muốn ngất tại chỗ vì nụ cười xinh đẹp quyến luyến người.

- *Quyên Quyên, tôi cũng đã chịu cảnh một mình lâu lắm rồi, hiện tại có mối tốt, để tôi dẫn cô ấy thì hơn, xin chị đỡ...*

- *Không phải nói... trong công ty không được tư tình riêng?*

- *Trưởng phòng à, hãy vì chúng ta mãi là chị em đi, đừng nghiêm khắc như vậy, nếu sau này tôi hoang vắng một mình thì chị phải chịu trách nhiệm với tôi đó.*

Thực Cảnh lay lắt van xin đủ thứ, Quyên Quyên tỏ ra bản thân không để ý nhưng lại một mạch bỏ đi ngẫm đồng ý.

- *Lục Nan Hy, thế nào rồi?*

Tích Lăng ngồi nghiêm nghị ở văn phòng, tay cầm văn kiện xem xét, nhưng tâm trí lại đặt ở nữ nhân khác.

Lâm Nhiệt Dụ hí hóp mắt nghi ngờ.

- *Em sắp cô ấy vào phòng khai thác và sáng tạo, Quyên Quyên chắc chắn sẽ xem thật tốt.*

- *Không còn chuyện gì thì đi đi.*

Cô vẫn không muốn đi, cứ nán nã ở lại, dùng mọi cách thu hút ánh nhìn từ hân.

- *Anh, thế nào Thương Chính? Em thấy Hi Yêu tiểu thư đi theo Thương Hiền Tiến, không tâm thường nữ nhân, cha là chủ sòng bạc Casino Hong Kong lớn, đồng thời là chủ nhân ALLURE thị, nước hoa thương hiệu nổi tiếng.*

- *Tôi không cần biết, Thương Chính như vậy cổ phiếu, thích thì cứ đầu tư vào, tôi đâu có rên ép? Cô ta bán linh thì thu mua.*

Hân nhếch mép trên đùa, ánh mắt hình hai viên đạn đáng sợ.

- *Chủ nhân, có lẽ chỉ Thương Chính trong vòng vây, ngoài ra không có nhà đầu tư nào tham gia vào tranh giành.*

- *Khôn ngoan nhỉ?*

Vân về ngón tay yêu thích, chiếc nhẫn hình hồ bạc, mắc xuyên lỗ lấp lánh quyền lực.

Lâm Nhiệt Dụ nhìn tới nhìn lui, rốt cuộc không tránh khỏi bị dồn ép trở về Pháp, không thể ở thêm, ngày nào Tích Lăng hân cũng hân học khó chịu, còn có cú sốc hôm trước, quả thực mặt dày không nổi.

- *Tích Lăng, anh là đồ khốn.*

- *Mẫn Mẫn, hôm nay rất suôn sẻ, tớ có mua vịt quay Bắc Kinh nổi tiếng này.*

- *Cậu mới vừa nhận việc, có bao nhiêu tiền mà ăn sang?*

Tuệ Mẫn Mẫn miệng nói nhưng phản ứng rất thành thực, cầm lấy chiếc hộp nhựa mà hít lấy hít để.

- *Nghèo cũng ra dáng nghèo nhưng mà, lâu lâu đãi một châu hoành tráng, chẳng lẽ không đủ khả năng?*

Với tay lấy hai chiếc đĩa cùng chiếc đĩa lớn, đặt lên đĩa hết phần đùi và ức riêng, mùi thơm ngào ngạt đặc trưng, màu sắc thu hút khẩu vị. Nước miếng cả hai sắp rơi ra khỏi miệng rồi, là từ lúc cô chuyển đến, chỉ toàn là mì dồn bụng qua ngày.

- *May cho cậu, tớ có xào cải thảo cùng thịt, cho nên nấu cơm khá khá, bằng không chỉ có thể trộn mì cùng ăn.*

Lục Nan Hy gật đầu cười, tay tách lấy đùi lớn mà bỏ vào đĩa Mẫn Mẫn. Cô nhìn lại, chỉ có một chiếc đùi, sao có thể như vậy ăn không để ý, cứ muốn nán nã đừng đẩy. Cuối cùng, miếng đùi này chỉ có thể xé thịt ra nhuyển rồi chia đều.

- *Cậu ăn nhanh lên, cứ ăn như thỏ gặm nhấm thế này thì chỉ có ăn không kịp tớ, tớ cho cậu ăn cơm thay thịt đấy.*

Lục Nan Hy bị Tuệ Mẫn Mẫn hỏi há, chỉ có cô ăn mấy miếng thịt nhỏ vẫn nhai chưa xong.

- *À...đúng rồi. Chuyện tình cảm của Phong Đường Minh, cậu tính thế nào?*

- *Thế nào là thế nào?*

Đũa còn chưa rời miệng, nhú mồm nhìn Tuệ Mẫn Mẫn, nhằm chán với chủ đề cũ như giẻ rách không toi.

- *Tớ nói này, cậu nhất định phải có câu trả lời ngay lập tức, day dứt mãi này..đến tớ cũng thấy khó chịu.*

- Nói tớ dạy dứt? Chứng có chỗ nào? Không phải nói, tớ từ chối rồi sao? Là anh ta mặt dày không chịu tránh xa, cậu phải gửi lời đến giúp tớ, tớ không muốn có quan hệ sâu xa nào với anh ta, còn muốn gặp tớ ở đâu thì tránh 10 bước là an toàn, bằng không tớ sẽ hết lớn, huy hoại tôn nghiêm mình tình màn ảnh gì đó...

Khẩu vị càng tệ, cảm giác nuốt không trôi nữa, bỏ bữa xuống bàn mà phản ứng gay gắt, thực sự cô không hiểu cái tên Phong Đường Minh này đang bày trò cái gì mà mặt dày không buông, nghĩ trong đầu, còn hơn là bạch tuột dính người day đắng, là không phải đơn giản mà là âm mưu?

- Còn nữa...khụ khụ..... cậu...cậu muốn giết người sao hả? Khụ...khụ...Hạ thủ ám sát...

Lục Nan Hy đem miếng vịt lớn nhét vào miệng Tuệ Mẫn làm cô ho sặc sụa, tưởng có thể ăn ngon đêm nay, cũng trong đêm nay đem chôn cất vì ghen hòng luôn rồi.

- Ngày mai chuẩn bị kiện hoa, để tâm chọn lựa một chút.

Mộ Phi nhìn Tích Lăng nghiêm nghị không chút thoải mái khuôn mặt tuần tú, trong ánh mắt xa xăm càng làm người khác không thể tiến gần cho nên anh không dám thối thuờng tò mò, chỉ có thể bản thân dự đoán xem, chủ tử bảo làm sao thì làm y hệt.

- Vâng chủ nhân, còn có Lăng thiếu phu nhân thì...

Vừa nhận được u ám lờm lờm làm Mộ Phi cảm miệng ngay lập tức, biết hẳn tâm trạng có chiều hướng tức giận.

- Qua ngày mai, thu mua lại Thương Chính, đầu tóm gọn nhất có thể.

- Nhưng mà, theo tôi thấy, phỏng chừng nó có khả năng giá tăng lên cao sau vài ngày tới, cổ đông chờ đợi thì ngày càng có giá trị nói đến.

Nhắc đến công việc, anh thẳng thắn nói ra tâm tư nhưng là hẳn có chính kiến, vạch ra đường đi nước bước "lãng nhạ" sẵn một cách hoàn hảo đến tuyệt vời.

- Tôi nói như vậy thì là như vậy, còn có tìm hiểu nữ nhân bên cạnh Thương Hiên Tiến.

- Vâng, chủ nhân.

- Ôn Diêu Đoái, hay cho chúng tôi biết cảm xúc của cô thế nào khi vinh dự được trở thành gương mặt đại sứ cho Tích thị?

Ôn Diêu Đoái ngồi trên ghế xoay đen tuyền cao, hai chân thon dài ngan vàng gác lên nhau yếu điệu đẹp mắt, nhếch mép cười liễn hiện ra bản lĩnh tính cách.

- Sao chúng ta không thay bằng, Tích thị cảm thấy như thế nào khi có tôi làm gương mặt đại sứ?

- Chuyện này...

Quản lý của Ôn Diêu Đoái miễn cưỡng cười, bối rối đứng phía sau nắm lấy tay cô mà ngăn cản lại gây chuyện.

- Dù sao đi nữa, tập đoàn Tích thị, tôi cảm thấy rất hạnh diện, đây là thể hiện sự viên mãn của cố gắng mà tôi đã phải rất cực khổ mới có được.

"Hài lòng?" Ôn Diêu Đoái cười khiêu khích, quay về phía quản lý ngậm chế giễu. Quản lý phía sau mặt mày tái mét, nhờ phản ứng biểu cảm đó mà phóng viên càng tôn vinh, đưa cô lên ngất ngưỡng danh vọng. Sự mạnh mẽ ngoan cường hiện rõ ở thái độ cùng ánh mắt.

- Vậy cô có thể tự nhận xét, bản thân cùng Lý Dân Sư có gì khác biệt làm đổi mới hình ảnh Tích thị ngày càng theo chiều hướng tăng dần?

Vì đây là câu hỏi mang tính ảnh hưởng cho nên Ôn Diêu Đoái không dám trả lời bừa, quản lý cũng sợ sệt cô sẽ tùy hứng mà không nề mặt.

- Lý Dân Sư có nét riêng, tôi cũng có hình ảnh riêng và phong cách của mình, tôi tin ánh nhìn thấu đáo của Tích thị là đúng đắn, hợp thời thế cùng xu hướng hiện nay.

Không chỉ biết trêu đùa đúng chỗ, biết chừng mực, lần này tốn bao nhiêu giấy mực.

- Thiên Thiên, mẹ đây.

Bà Lăng lên la lén lút, rón rén từng bước thực cẩn thận như ăn trộm trong chính nhà của mình làm bà khó chịu tức tối nhưng là không thể làm khác. Trên tay cầm khay com phong phú thức ăn.

Lăng Khẩu Thiên mở cửa dứt khoát không do dự, khép hờ cửa chỉ để bà Lăng tiện nhìn vào, cô nghĩ thấy mùi hương kích thích vị giác thì nuốt nước bọt không kịp nhưng giây sau thì buồn bã.

- Chẳng lẽ con phải trốn thế này mãi sao?

- Nếu không muốn, thì mau quay trở lại Cẩm Viên ngay lập tức.

- Con quay trở về thì chỉ có bị lăng mạ, không có gì tốt đẹp, có khi... anh ta sẽ giết con luôn, mẹ đừng có mà hối hận.

Bà Lăng cũng không muốn nói nhiều, sau khi cô cảm lấy khay, bà cũng bỏ đi, dặn dò hầu nhân chăm cô thật kỹ càng, túc trực bên cạnh phòng khi cô cần cái gì không có.

"Cốc...cốc..."

- Mẫn Mẫn, cậu mở cửa đi, tớ còn bận thay áo ngoài.

Lục Nan Hy vừa bận mặc áo cẩn thận, vừa nói với ra ngoài Tuệ Mẫn Mẫn, cô cũng nhũn mày tò mò, ai lại đến lúc này, chẳng phải quá trễ rồi sao? Là cô định đi ngủ rồi.

Tuệ Mẫn Mẫn đặt bát báp rang nóng hổi xuống, chỉnh sửa quần áo lại, vừa mở cửa, đập ngay vào mắt là bó hoa hồng lớn, cô thảm xuyết xoa vì xa xỉ nhưng sau lại thấy khuôn mặt thoáng thất vọng của Phong Đường Minh, cùng với một mối thấy rõ.

- Sao lại là em? Tiểu Hy đâu?

Vì nhớ lại ban nãy cãi nhau âm ỉ sinh bực tức.

- Hy Hy ngủ rồi, anh phiền khi khác quay lại.

Cô cũng muốn nói ra nhưng đây là không phải chuyện của mình cho nên cô ngại mở miệng.

Vừa nói, Lục Nan Hy chạy ra còn chồm đến bên Tuệ Mẫn Mẫn vì tò mò ai đến mà lại không nói gì mà còn đặc biệt đứng rất lâu. Cô vừa định trêu chọc thì nhìn thấy Phong Đường Minh rạng rỡ, liền rút đầu lại ngay lập tức, trốn sau Tuệ Mẫn Mẫn bé nhỏ làm lá chắn. Thảm cảnh môi, bút tóc.

Cả Tuệ Mẫn Mẫn cũng cảm thấy khó xử, liền lôi cô ra chịu trách nhiệm, một bước ba chân bốn cẳng chạy vào nhà.

- Chào...ha ha chào anh.

Lục Nan Hy làm mặt tỉnh như chưa có chuyện gì, nắm chặt áo len bản thân mà vò đi vò lại.

- Anh thuận đường đến, tặng em.

Phong Đường Minh ngược lại không chút nào gọi là đường đột đến, hoàn toàn tự nhiên làm Lục Nan Hy cứng miệng, cô nhìn anh tuần tú, nhưng trong lòng lại không chút rộn ràng nào

- Món quà này, đắt tiền quá thể, trưng trong nhà sợ không hợp, với khi hoa héo, sẽ rất tiếc cho nên em không thể cam lòng nhận.

Anh bất ngờ đưa hoa đến không thông báo, cô bất ngờ đưa tay ôm lấy vì sợ rơi, cho nên thành ra cầm luôn.

- Anh đã có ý tặng, em cứ nhận lấy, nếu em tiếc tiền thì khi nào héo, anh lại tặng em bó khác sắc hoa rực rỡ như cũ.

Nan Hy nghe đến đây cười không nổi vì lời nói cô ý như có như không tán tỉnh của anh.

- Anh biết em không có ý gì xiêu lòng nhưng mà, gò má em đỏ lên như vậy thực khiến người khác hiểu nhầm.

- Có sao?

Lục Nan Hy đưa tay vẹo lấy gò má bản thân, vừa lúc anh chia tay định chạm đến dung nhan mỹ mạo cô khó cưỡng thì cô lại bỏ vào trong nhà, đóng cửa lại.

Phong Đường Minh cười lớn một cái, nghĩ đến bộ dáng bóng hồng xinh đẹp lớn vồn thần trí. Lần đầu tiên anh bị cuốn hút như vậy, cứ rảnh rỗi thời gian thì đều nghĩ đến Nan Hy, nữ nhân nhẹ nhàng, không quá cầu kỳ mọi thứ, vừa nhìn vào ánh mắt thì liền muốn khuất phục vô điều kiện.

Chợt mưa lớn ào ào kéo đến, Phong Đường Minh đang mơ mộng cũng choàng tỉnh, cả người gần ướt sũng, chạy ra xe ngoan ngoãn ngồi không loạn, nhìn tình hình này chắc hẳn không thể nhìn rõ đường, không thể điều khiển xe.

- Mưa rồi, mưa kiểu này...ùm...

Tuệ Mẫn Mẫn chạy đến cửa sổ, nhìn thấy xe Phong Đường Minh sáng đèn thì bất ngờ, há hốc mồm.

- Nan Hy, cậu nhìn xem, Phong Đường Minh bị kẹt mưa rồi, mưa thế này ào ạt, căn bản không nhìn được đường rõ, mà ban nãy, tớ có nhìn thấy anh ta thoáng vẻ mặt mệt mỏi.

Tuệ Mẫn Mẫn nói như vậy, nguyên lai cô biết không phải ép buộc cô để ý nhưng lương tâm bị cắn rứt, nhìn đến bó hoa hồng trên bàn mà cắn răng.

Không nói không rằng, cầm ô chạy ra khỏi.

Đưa tay mở cửa xe thì đã bị khoá, cô bị nước mưa tạt vào mà ướt sũng, ô cũng muốn bay đi. Gõ mạnh vào kính xe.

Phong Đường Minh đang định ăn vào chiếc bánh mua ở cửa hàng tiện lợi hồi trưa đến nay thì nghe tiếng động mạnh, do dự mở khoá thì thấy ngay Lục Nan Hy cô đứng đó, mặt mày đúng khó chịu nhăn nhó, trong lòng có chút cảm thấy ấm áp, nghĩ có phải cô lo lắng cho anh không?

- *Hay anh vào nhà đi, mưa thế này không thể đi đâu được, ở trong xe thì càng mệt mỏi nhưc người.*

Lục Nan Hy nói lớn, lần áp tiếng mưa ồn ào muốn khan cả tiếng, thầm nghĩ nghĩ, cô tự dưng phải gánh nặng bên mình.

Phong Đường Minh liếc mắt thấy vai cô ướt sũng, cất chiếc bánh dưới ánh nhìn của cô, ngược ngung đi theo phía sau, ga-lăng đưa tay choàng lấy vai nhỏ, cầm ô cao lên một chút che chắn hoàn toàn cô, còn anh thì phần lưng somi ướt sũng như chuột lột.

- Cảm ơn em

- *Cảm ơn anh bó hoa.*

Sòng phẳng, không ai nợ ai.

Tất Lục Nan Hy mang vào bị ướt, bàn chân cô nhiễm hàn mà đỏ lên đáng thương, phải đến gần lò sưởi để ủ ấm.

Tích Lăng đứng ở phòng lớn, một mảnh heo hắt, xung quanh tối om như mực, vì tiếng mưa lớn mà phá vỡ không khí quý dị im lặng.

Xoay người nhìn giường mộc, là lúc trước, lúc nào cũng nhìn thấy nữ nhân nhỏ nhắn nằm lấp đầy nhưng hiện tại thì không, chợt không quen nhìn, cảm giác trống rỗng chiếm hữu cả thần trí một mõi. Ánh mắt đẹp nhắm chặt.

Tức giận mà nắm tay lại mạnh, nghe tiếng răng rắc đáng sợ. Ánh đèn yếu ớt phía trước hoa viên soi sáng vào phòng, một nửa khuôn mặt hân sáng lên, vẻ mặt tuấn tú có chút khốn khổ cô độc, ánh mắt hổ phách sáng nguy hiểm, nhưng hiện tại chứa đựng sự xa xăm cô quạnh.

Cầm lấy ly rượu mà đưa lên miệng, chất lỏng sóng sánh đỏ hoà vào màn đêm. Đầu lười vì rượu mà cay nồng, càng thức tỉnh, đầu óc hưng phấn, lấy lại tinh thần thoải mái mà đi đến giường lớn.

Trong đầu chỉ còn có suy nghĩ "*Mang tất vào, không nhiễm lạnh.*" Bên môi bạc quuyến rũ cười chế giễu, hẳn toan định nói cho ai nghe? Không ngờ đôi lúc, lại thấy bản thân đáng thương như vậy. Lấy chăn che kín người, cũng chưa cảm giác hết lạnh lẽo, hàn khí toả khắp cơ thể.

Tuệ Mẫn Mễ nhìn tình hình, khôn ngoan ôm gối cùng chần ra sofa giành lấy "địa bàn". Chừa lại phòng ngủ cho Lục Nan Hy cùng Phong Đường Minh muốn làm gì thì tùy hứng.

- *Cậu có phải muốn bức tớ chết không?*

- *Ở với mỹ nam, sao có thể bức cậu chết?*

- *Cà phê nóng...cho...anh.*

Lục Nan Hy cảm cảm nóng mà tay cô đỏ lên, nhìn Phong Đường Minh run rẩy trong chăn dày, vẫn không khỏi lạnh, nhìn qua điệu bộ gương mặt tái mét thì hẳn là bệnh mất rồi.

- *Tôi...*

Vì nhìn thấy anh không phản ứng cho nên cô chồm đến không hề đề phòng, chìa tay mà kiểm tra trán anh xem nóng đến mức độ nào? Chưa kịp phản ứng, cũng chưa kịp tiếp xúc với lòng bàn tay thì anh đã nhanh tay ôm lấy cổ mà trụ dưới thân.

Lục Nan Hy trợn to mắt, nhìn Phong Đường Minh như trở thành con người khác, ánh mắt vừa ôn nhu vừa xoẹt qua tia tình nghịch hiểm thấy.

- *Anh...anh định làm gì?*

Cánh môi cô run rẩy, tay đặt ở ngực anh hờ hững, sau lực mạnh, dùng hết sức đẩy ra khỏi.

- *Em nghĩ xem...đối với một nam nhân ở thế bị từ chối tình cảm thì trước mặt nữ nhân đã từ chối trong tay bản thân thì thử hỏi...nam nhân này sẽ làm gì?*

- *Anh mà dám làm càn, tôi sẽ hét lớn, đến lúc Mẫn Mẫn vào đây, anh sẽ mất thể diện, đồng thời tôi sẽ thông báo cho báo chí rằng Phong Đường Minh anh là loại người đáng sợ.*

Phong Đường Minh ngược lại không bị cô uy hiếp, chồm đến gần, đến nỗi hai đầu mũi muốn chạm vào nhau.

- *Em đang thách thức?*

- Anh xung quanh vây đầy nữ nhân, quyền rũ có, ngậy thơ thần tiên tỷ tỷ có, búng tay một cái, cả đám nữ nhân ngã ngửa, vậy anh trêu đùa tôi làm gì? Làm xáo trộn cuộc sống của tôi.

Chợt bộc phát khí tức, đúng là Nan Hy đã kìm nén rất lâu, đã cuộc sống hiện tại của cô rất tệ hại, lại gặp toàn xui xẻo đeo bám vào mình.

- Anh chưa nhìn được ai, cả em cũng chưa nghe qua có nam nhân nào theo đuổi, vậy tạm ràng buộc anh đi.

- Đây là chuyện tình cảm, sao anh có thể nói ra được chấp nhận hay không chấp nhận quá dễ dàng, với tôi theo đuổi người ta, anh có thể quản được?

Cô nhìn vào mắt anh, chỉ muốn hiểu được anh đang nghĩ cái gì mà nhất quyết không chịu từ bỏ ý định của anh, vốn biết được, tình cảm của mình thì sẽ không bao giờ là chân thật mà ra với lại có thêm định kiến cho nên càng không muốn dây dưa.

Cà phê từ nóng cũng chuyển sang nguội mất rồi.

- Cho tôi một cơ hội sánh bước bên em được không? Tôi không nói trên phương diện là một Phong Đường Minh tiêu sai minh tinh mà là một Phong Đường Minh an phận thủ thường.

Anh nắm lấy tay Lục Nan Hy không buông, tư thế hai người thế này, nếu thực sự Tuệ Mẫn Mễ vào thì cô nghĩ như thế nào hai người?

- Tôi đã nói rồi, tình cảm là thứ không thể bắt buộc, cho nên...tôi có quyền không đồng ý.

Chợt Phong Đường Minh như biến đổi thành con người khác, cầm lấy chiếc dao rọc giấy ở bàn mà đưa đến hung hăng kề vào cổ cô. Cô hoảng người, không dám nhúc nhích, nuốt nước bọt thật trọng, mắt tròn lên nhìn lưỡi dao sắc lẹm mà tay đổ mồ hôi căng thẳng.

- Anh làm cái gì vậy hả? Anh muốn giết người sao?

- Em có thấy trên TV có mấy tin giết người không? Là do đâu? Hôm nay em đã hiểu vì sao rồi đấy!!! Dao kiếm không có mắt cho nên đừng lộn xộn...đừng bảo tôi không có nhắc nhở trước...

Cô cơ mặt co giật, đến thờ cũng không dám thở mạnh, nhìn anh mà từ từ xoa dịu bằng ánh mắt ôn nhu, thái độ hoà hoãn. Lục Nan Hy cô vốn hồn tiêu phách tán tự nào, bình tĩnh mà vuốt ve cổ tay Phong Đường Minh nũng nịu khéo léo vì cứ nghĩ anh bị tổn thương vì cô như vậy tuyệt tình, còn có chút thương cảm.

- Chuyện từ từ nói được không...anh?

Dừng vài giây, thần sắc cô trắng bệch chưa chuyển dần tốt lên, thì anh mỉm cười, bỗng thả con dao xuống, ôm bụng cười bò lăn bò lóc, phải nói lúc anh cười, rất trong sáng tươi tắn, mê người lúc nào không hay không biết nhưng cô lại vui không nổi, chỉ muốn chồm đến mà cầu xé cái tên tiểu tử thói dám trêu chọc lão bà.

Dĩ nhiên chuyện sống chết, không ai không lo lắng. Còn có Phong Đường Minh diễn quá đạt đi, làm cô một phút không làm chủ được bản thân, chỉ sợ dao làm cô lìa khỏi thân thôi.

- Đúng là...ôi trời...chết tiệt...trường đào tạo nào dám chứng nhận anh đó? Tôi sẽ đi tố cáo, vì đào tạo học viên sinh trường đạo tặc, dám trêu đùa tính mạng người khác a, đặc biệt là nữ nhân yếu mềm..còn có.....

Cô loạn, chính bản thân nói gì cũng không biết, nước mắt nước mũi tèm nhem đáng thương, miệng nói không ngừng nhưng là nói cái gì thì nghe cũng không có rõ và cũng không có hiểu nổi, câu chữ loạn xạ...

Anh nhìn đến cô như vậy sợ hãi thì thấy là, bản thân trêu đùa có hơi quá mức.

- Anh xin lỗi.

- Xin lỗi cái đầu anh...đồ khốn kiếp....chết tiệt... từ sau đừng nói trước mặt tôi cái gì là cơ hội nữa...

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài, Anh Thực Không Có Đạo Lý!* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

## Chương 59: Cầm hận

- Hy Hy, cậu còn không mau thức dậy thì trễ mất, là do tình ái đêm trắng mà mất sức a~~

- Cậu...thôi trêu đùa đi, tớ đã trễ mất 10 phút rồi, để trở về sẽ xử cậu sau vậy.

Lục Nan Hy vội vã đến mức chân cũng muốn quít lại với nhau, luôn luôn vì vụng về bản thân mà vấp ngã. Trong đầu sợ sệt, nghĩ đến tình thanh liêm, liệu ngày đầu tiên đi làm, cô lại đến trễ, sẽ thế nào nhìn cô đấy?

Gây ác cảm đúng không?

Mau lên thôi!!!

Rốt cuộc cũng đến được Tích thị nhưng là bị dính con mưa rào nhỏ, lại bề ngoài lợm lợm, hai ống quần ướt nhẹp, tóc tai rối loạn cả lên, bước đến cửa đã có nhiều người dòm ngó, có khi không nhìn được còn phì cười, cô rùng rợn chạy lướt đi như gió nhưng là không ngăn được bản thân tự xấu hổ.

Lên đến, đội lượt vào thang máy mới đầu đầu, đứng mãi 20 phút, còn chưa được vào. Đành rẽ ngang máy coffee, cầm chạy lên bằng thang bộ. Tay chân rã rời.

- Hừm... tôi phải nói cô đi trễ 51 phút 8 giây... gần 1h đấy, tôi không cần biết lý do nhưng là đội ca chiều đến cũng không muộn nhỉ? Lại còn tâm tư uống coffee thì...

- Không phải...tôi...ừm...tôi là đội mưa cho trường phòng mà.

Lười lười đi, vì mệt mà hơi thở đứt đoạn, phải khó khăn lắm mới có thể đứng thẳng người, giọng nói liên mạch ngay lập tức. Nhìn Quyên Quyên khoanh tay, đôi mày nhíu lại khó chịu, ra dáng trưởng phòng nghiêm khắc hẳn như Thực Cảnh đã nói qua.

- Đừng căng thẳng, chẳng phải khi này chị cũng...

Quyên Quyên xấu hổ rõ rệt, nghiêng nhìn Thực Cảnh đang nghiêng, đứng là dưới ống quần cô cũng ướt như Lục Nan Hy, có vẻ đến sớm hơn cô cũng không là bao.

- Coffee mua.. cho cô...

Trong lòng thoáng giờ khóc giờ cười, không chịu được ánh mắt của Quyên Quyên quá mức khó xử cho nên cô liền phá vỡ ngay, thâm trầm mất với ân công của mình. Dù sao, chúng ta là nữ nhân với nhau, đương nhiên phải hơn bênh vực nhau.

Sau, chạy đến chỗ ngồi bản thân, xem như không có chuyện gì xảy ra, bất quá cô làm thêm giờ, bù trừ nhau là hoàn hảo rồi. Không quá gian xảo, vừa luyện tập tính siêng năng.

- Cậu, Thực Cảnh... cậu muốn tháng này có nhận xét không tốt? Là tôi đang quản lý cấp dưới của mình, sao cậu lại có thể làm tôi mất mặt? Sáng nay đâu phải có tôi đi trễ, nên nhớ cậu cũng trễ mất 5 phút vì lo chuyện vật ở phòng ăn... đừng tưởng tôi không biết được.

- Quyên Quyên, chị đang dọa tôi sao? Tôi chỉ công bằng, tôi tin chị liêm chính trước nay trong công việc.

Cô tức giận bỏ đi, nguyên rủa nhìn xuống quần ướt mà muốn xé nát ngay lập tức, chính nó làm bản thân lộ tẩy.

- Lục tiểu thư, chúng tôi có hoa đưa đến.

Lục Nan Hy đang lật văn kiện khó hiểu trước mắt mờ mịt, đang mở máy tính thì có người giao hoa đi đến bất ngờ, cô bất ngờ "a" một tiếng, mắt mở to hơn, đứng khò nhìn ngó xung quanh mọi người để ý.

- Tôi sao? Là ai đưa đến?

Trong đầu phong phú cô ý tưởng bắt đầu nghĩ đủ thứ trên trời dưới đất đều có, nghĩ đến sao bản thân không đi làm nhà làm phim hay viết kịch bản gì đấy, chắc hẳn rất thú vị.

- Chúng tôi có trách nhiệm bảo mật thông tin người gửi vì họ không muốn tiết lộ, mời cô ký nhận.

Cô cũng không muốn làm khó, nhìn thấy mưa gió mà còn chuyển bó hoa hồng lớn thế này chắc hẳn rất mệt mỏi, cho nên không mất thời gian mà ký ngay lập tức không do dự.

Nhìn đến bó hoa đất đỏ, thắc mắc nghi vấn ngày càng lớn, ai lại tùy tiện tiêu hủy bao như vậy gửi cho cô?

- Chủ nhân, họ đã thông báo giao tới, đã ký nhận.

- Hôm nay lịch trình đều hủy.

- Vâng.

Hắn không nói lời nào, đi đến thang máy riêng mà đến tầng 10 không do dự.



Thể hiện ra ngoài, cái gì bản thân cũng thấy phớt lờ, nhưng là trong lòng thì cái gì cũng đều để ý, không có nửa điểm lơ mờ.

Vừa mở cửa, không có bước chân ra ngoài, giữ tay ở nút mở, tưởng chừng thời gian như ngưng đọng, Tích Lăng gặp lại cô, trong lòng vừa vui vừa hận. Vốn dĩ ánh mắt nhìn ra cảm ghét hơn là vừa ý. Nhưng nhìn đến, cô khoe môi xinh đẹp nở nụ cười thoải mái hoa lệ như tiểu nữ tử không kém tươi tắn, vẫn là không thể trách chỗ nào, với nữ nhân ghen tỵ xung quanh, làm cô đỏ mặt ngượng ngùng, không hiểu sao, thần trí lại lâm bầm "Đây mới chính là em, tiểu vụng về..." còn có "của tôi" nhưng là trong suy nghĩ cũng không cho phép bản thân nói ra được.

Con người hần, đến cảm nhận bản thân cũng không thể thoải mái vì quá hoàn hảo mọi thứ, vô cảm sự.

Lục Nan Hy nhận rõ có ánh mắt nhìn mình, rất là quen thuộc, cô nhanh chóng đưa mắt dò xét, tìm đập thành thịch, lưu thông máu ở tại trong người như loạn điên đảo, ngực lên xuống vì thở dồn dập.

Là Tích Lăng.

Là Tích Lăng của cô? Cô không tin bản thân ở tận Tích thị mà lại không nhìn thấy hần 1 lần đâu.

Hốc mắt dần đỏ, muốn khóc đến nơi nhưng ở quanh cô có quá nhiều người để mắt đến bó hoa trên tay. Đầu óc nặng trĩu, trong tâm tư tự động muốn giấu đi bó hoa, dù nó có đắt thế nào cũng quẳng xuống dưới chân vô điều kiện, là không muốn bó hoa này rơi vào mắt hần, đã bỏ qua vấn đề đất tiền từ lâu rồi.

Cô lại không biết, chính hành động này, khiến hần nhủ mảy.

- Tổng giám đốc, chào anh.

Quyên Quyên trên đường đi photo lật vật giấy tờ thì đi lướt ngang thẳng máy riêng, nửa ngày trời nhìn, hần vẫn ở đấy, còn nhìn cái gì thì cô cũng không biết, theo ánh mắt Tích Lăng, cô thấy cả đám người đang tập hợp lại vị trí nhân viên mới - Lục Nan Hy, nghĩ qua, hần đang trách cô không thể quáng xuyên chặt chẽ thời điểm công việc nghiêm túc, không có vấn đề riêng.

Tay chân run lấy bầy, quỳnh chạy lại chào hỏi. Xong, nghe tiếng này, ai cũng xoay người, trên mặt đều hoảng sợ mà dần dần đi về vị trí của mình. Quyên Quyên ánh mắt qua lại cảnh cáo.

Sóng mũi cay xè, Tích Lăng đang ở đó.

Nam nhân cô nhớ nhưng, đã thật sự trước mặt bản thân. Toàn thân lãnh đạm tuấn tú quen thuộc làm cô chỉ muốn mọi thứ không can hệ mà chạy đến ôm lấy hần, dựa một bên mặt lên ngực rắn chắc ấm áp, an toàn tâm tư. Chỉ sợ bản thân nhìn lầm, vì cô hiện trạng thực tại nhìn đâu cũng ra Tích Lăng.

Đáng thương nữ nhân.

- Tôi... tôi lần sau tuyệt không để xảy ra chuyện này, làm tổng giám đốc thất vọng là lỗi của tôi...

Vốn dĩ hần chỉ muốn xem cô như thế nào nhận hoa hần gửi nay lại làm xáo loạn mọi thứ, liền muốn phui tay bỏ đi. Một bước không có trả lời hay liếc mắt lần nào đến Quyên Quyên, ầm đóng thẳng máy dứt khoát, tuyệt tình.

- Kì quái, chưa bao giờ tổng giám đốc có hứng đi "dạo" thế này đó, tôi làm việc on đây được một năm, nhưng là thời điểm một năm, đây là lần tôi thấy là thứ hai.

- Woa...không ngờ bên ngoài còn đẹp hơn trên tạp chí, nhưng nhìn đến anh ấy, tôi liền thấy sự chênh lệch rõ rệt, là anh ta hơn người hay chúng ta quá thấp kém?

- Là gặp ai mà dám nói nhảm? Có biết đó là ai không hả, đúng là các người, muốn chết thì chết một mình đi, đừng kéo tôi bị lây họa...làm việc đi!!!!...

Quyên Quyên quẳng lên bàn chòng vãn kiện photo, yêu cầu bọn cô phải hoàn thành vào sáng mai, vì đây liên quan đến nội dung cuộc họp, phải tra kỹ càng số liệu rồi gửi lên phòng thư ký xem xét.

Cửa thang máy vừa đóng, chọt nước mắt tràn khỏi khoé mắt, vị nằn nặn xen lẫn chua chát, rốt cuộc, gặp nhau thì cũng chỉ có như vậy từ xa đứng nhìn, cô không cam tâm.

- Mỹ nhân, không phải vì những lời Quyên Quyên mắng mà cô khóc đấy chứ? Đã nói trước đó, nên tập làm quen...

Thực Cảnh chưa nói xong, cũng chưa nhận được từ Nan Hy câu trả lời nào thì cô đã chạy mất. Nhìn bóng lưng yếu đuối rồi đi, khiến ai cũng bất ngờ. Là tò mò cô đang muốn kiếm nơi nào yên tĩnh khóc một mình?

Đôi chân không thể tự chủ mà chạy theo, nhìn đến con số đang đi xuống, bản thân ngu ngốc leo thang bộ dài nhằng, mồ hôi ròng rã, đôi chân sắp không trụ nổi, xuống đến sảnh, thang máy hần vừa mở khỏi, cô thở phào nhẹ nhõm, tìm đập nhanh đầu không chịu được, biết là nhìn được rồi nhưng lại không có can đảm đến gần. Thảm trách bản thân đã biết như vậy mà còn đuổi theo để làm gì?

Đó được gọi là sự sai khiến của hoài mong, của sự thương nhớ vô hạn. Tình cảm dành cho một nam nhân vô cùng nhiều. Từ trước, với ai cô cũng chưa

bao giờ trở nên thế này, điên điên đại đại chỉ để nhớ một nam nhân vô tình lạnh nhạt.

Cảm giác lúc trước với hiện tại thì thời điểm này là rõ ràng nhất. Tích Lăng ở kia, hoàn toàn ở trong một thế giới hào hoa khác mà cô có cách mấy sức mạnh đập phá cũng không thể chạm đến, không thể bước gần.

- Cô có sao không? Chân cô đang chảy máu...

- Cô.....ơ này.....mau tỉnh lại.....mọi người...có người ngất xỉu, lại giúp tôi đi...

- Lão công, anh có nghĩ Hy Hy chấp nhận Phong Đường Minh chưa?

Quân Quyết Hiếm mắt đặt ở TV, sau nghe giọng Cẩm Như bên cạnh, xoay người vuốt về tay cô, vẻ mặt như không đồng tình.

- Anh biết, em rất thích Vũ Vũ, nhưng mà, chuyện áp đặt tình yêu cho bạn bè như vậy, anh thấy thật khó xử, rất khó xử...

- Anh nói cái gì? Cái gì gọi là áp đặt...

Cẩm Như còn chưa hiểu ý anh, đã muốn ăn tươi nuốt sống. Trên tay cô, chú mèo Vũ Vũ như hiểu được có người muốn nói xấu mình, liền cọ cọ vào tay Cẩm Như, như muốn nói rằng bản thân rất đang ủy khuất, mắt long lanh chớp chớp cùng tiếng kêu meo meo thiết tha, bảo ai không cầm lòng được. Là anh thâm mắng, chắc nó thành tinh mất rồi.

- Anh nhìn Phong Đường Minh, chỗ nào không tốt. Khó nữ nhân còn chưa với được, em như vậy là muốn tốt cho cậu ấy. Nam nhân vô song, mặt mày tuấn lãng, hào hoa phong nhã khí thái, chỗ đứng xã hội là hàng đầu giải trí, gia thế hiển hách.

- Cái đó, em nói giọng điệu ngưỡng mộ như này có phải em đang chê cười anh bao dưỡng em không tốt?

- Anh... rốt cuộc không biết anh có phải chồng em không nữa?

Cẩm Như hất mặt thẳng, đưa Vũ Vũ xuống lòng, an toàn rồi mới xoay người cùng Quân Quyết Hiếm đầu đá, không ai khiếm nhường ai, cô cùng anh thay phiên nhau trụ đối phương dưới thân, cứ xoay đi xoay lại vẫn chưa ai mở lời nhường nhịn, ai cũng cảm thấy bản thân có lý nhất. Là vẫn chưa biết, Phong Đường Minh đã tự ra tay cho bản thân.

- Thời điểm từ nãy đến kiện tại, anh đáp em rất ôn nhu, không chấp nhận bạo lực.

- Anh... a tôi không cần biết...là ai gây hấn trước tự nhận định...

"Au: Mọi người không biết có để ý? Gia đình này toàn sáo sạo bởi chuyện bao đồng thiên hạ, quả thật là tốt bụng ghê~~ haizzz"

- Quyên Quyên, nhân viên mới thuộc phụ trách của cô... đã vào viện rồi... tổng giám đốc mời cô lên phòng xem sao. Mau lên.

Quyên Quyên nghe đến tổng giám đốc mời đến, mặt này xanh mét, trong đầu tức giận, trong ngày mà đã bị mắng hai lần, hôm nay thực xui xẻo không tưởng.

- Thưa giám đốc.

Tích Lăng trong lòng hôm nay đã không có vui vẻ, gặp Nan Hy ngất xỉu ngay trước mặt bản thân thì đã chịu đựng không nổi nữa, gần như tốt cùng nổi điên.

- Cô có gì muốn nói với tôi?

Quyên Quyên bị gánh nặng tâm lý, chân run rẩy, tay đã lạnh từ lâu, mắt nhìn xuống sàn gạch sang trọng mà chói mắt, thầm nhận ra, chưa bao giờ muốn mất dần xuống sàn như lúc này. Cô không biết nên nói thế nào, nhìn hấn về mặt cường quyền đáng sợ thì tự động lui về sau 1 bước.

Môi cũng muốn tê cứng, im lặng tuyệt đối, không dám mở lời nào, nhưng vào mắt hấn thái độ cô là đang xem nhẹ. Đã tức giận, lại càng sinh nhiều tức khí,

- Nói.

Một văn kiện đầy nhăm nhăm ngay Quyên Quyên mà ném tới. Cô không dám tránh, trên cổ tay bị tróc da, gôm máu, nước mắt sắp tràn ra khỏi khoé mắt, cắn môi ủy khuất, rõ ràng chuyện này hoàn toàn cô không liên can. Hôn đã sớm lạc khỏi thân chủ, tiếng vang khủng khiếp nhưng là không dám nhúc nhích.

- Tôi...thật sự rất tiếc.

Cô không thể nhìn thấy hấn sắc mặt mà điều chỉnh hành vi, và cũng không có bản lĩnh để nhìn lên. Thật sự rất đánh sợ. Tay cứ khẳng khẳng che miệng vết thương đau rát. Quyên Quyên cô nhận ra, hấn là không có nói câu nào mang ý khẳng định nhưng là trong lòng cô thầm nhận rõ được, hấn là rất dễ tâm đến Lục Nan Hy tình trạng.

- Cút khỏi đây.

Bị quát một tiếng lớn, cô giật mình, hơi thở nặng nề, bước chân như nặng đi, không thể nhắc nổi.

- Tôi xin lỗi, lần sau tôi sẽ chú tâm cấp dưới bản thân thật tốt.

- Cút. Đừng để tôi nhắc lại, bằng không thu dọn đồ đạc ngày mai không cần trở lại nữa.

Quyên Quyên mặt mày xinh đẹp chuyển từ xanh mét đến trắng bệch, vừa nghe đến đây, trong đầu không còn gì ngoài bị đuổi khỏi Tích thị, liền chạy trời chết ra ngoài.

- Vào viện, xem tình trạng nhân viên mới thế nào, báo cáo. À...tôi để ý trên bàn cô ấy có bó hoa, sẵn tiện đem đến giúp đi.

Vừa dứt lời, hần trong lòng trăm ngàn tơ rối, rốt cuộc là ghét bỏ hay yêu thích mà muốn né tránh?

Nhìn văn kiện dưới nền nhà kia mà híp mắt suy tư, trong lòng thời điểm trước có chút hoảng sợ thoáng qua. Bác sĩ còn nói, cô đã SẦY THAI, là cô uống thuốc phá thai, với liều lượng được ước đoán là đầy đủ mỗi ngày.

Con của hần.

Chính là con của hần.

Tích Lăng lòng căm ghét dần dần chiếm hữu tâm trí hần, là Lục Nan Hy chắc chắn không còn tình người nữa, chuyện gì cô cũng dám làm, đến đứa bé vô tội cũng bị lấy vào một cách không công bằng. Là muốn trả thù hần? Hay chính cô cũng hận hần thấu xương?

- TÔI HẬN CÔ, TẶN XUÔNG TUY, SAO CÓ THỂ? Sao có thể đâu? Đời này kiếp này đều không muốn liên can. Lục Nan Hy...cô quá độc ác....khiến người khác ghê sợ...

Hần hốc mắt đã đỏ ngầu kinh sợ, là nghĩ đến, cái gì cũng có thể vì cô mà làm, nhưng chỉ có cô, cái gì cũng không cam tâm vì hần. Chính là nữ nhân ích kỷ.

Hất tay một lượt, cả bàn mộc phượng đồ vật đã đổ hết thảy. Tiếng vang gấp mười lần, bên ngoài cửa lớn, các thư ký cùng nhân viên liên tục rung mình. Vốn dĩ ai cũng biết, hần dạo này tâm trạng không tốt, luôn luôn dễ dàng sinh tức khí nhưng là cũng chưa nổi điên đến mức này.

Mưa lất phất bên ngoài, không thể nào khiến Tích Lăng xoa dịu được đau đớn trong lòng, hần nhất định cô phải trả giá cho bằng được...mọi thứ, nhất định là mọi thứ. Vết thương trong lòng hần là một, hần sẽ trả lại nữ nhân này gấp mười lần.

Trong gian phòng hoang tàn, toàn bộ đồ đạc tứ tung. Hần một thân phong trần, lãnh băng vô cảm đứng bên lớp kiếng chiếu thẳng ra ngoài tầm nhìn thành phố mỹ lệ từ trên cao. Cảm giác rõ được, như có những mảnh ghim nhọn đang chà sát lên mắt bản thân. Trong lòng chưa lúc nào cảm giác thoải mái. Đầu tóc rối loạn, khuôn mặt tuấn lãng hần rõ một mối, hần hối hận, bản thân đã nhớ cô đến mức độ nào, trong căn phòng tối đèn, chuốc bao nhiêu rượu chỉ để hình ảnh cô trong thần trí dần hiện rõ hơn là tưởng tượng không chút chân thật.

Hần hiện tại có thể gục ngã xuống bất cứ lúc nào, đã hoàn toàn tuyệt vọng, trong đầu cứ liên tục nhắc đến "Tại sao?"

Rượu trên tay cũng trở nên mờ nhạt, vị hoàn toàn không thể cảm nhận nữa, song song đó vị mặn chiến lĩnh, là nước mắt ư? Đã bao lâu rồi hần chưa có thấy nước mắt bản thân như thế nào rồi? Chẳng phải là từ tiểu học, hần nhận rõ bản thân không thể như những đứa trẻ khác vô tư diễm nhiên, phải gánh trọng trách lớn trên người.

Hần chưa bao giờ vui vẻ, và cũng chưa từng có ai thực lòng muốn hần vui vẻ, quan tâm cảm xúc hần một cách trong sạch không dính dáng địa vị xã hội.

Từ lâu, trên người hần đã gắn mác, chống chế.

- Lục tiểu thư cô tỉnh rồi à? Tôi đang chuẩn bị thuốc, cô uống vào một liều trước, bảo người nhà chăm sóc tốt là được, đến chiều thêm một liều, cô sẽ cảm thấy khá hơn.

Nan Hy nhìn đến y tá huyền thuyên, không chữ nào cô nghe được trọn vẹn. Liếm môi khô khốc, bụng quần quai đau đớn mà nhú mảy, đầu óc nặng nề vô cùng.

- Y tá, vì sao cô lại ngắt đi?

- Sao? Người nhà còn chưa nói lại cho cô ư? Khi sáng, bác sĩ đã chẩn đoán, cô thực sự chăm sóc bản thân rất kém, tinh thần chính là liều thuốc độc chết cô. Còn có...cô...cô đã sảy thai rồi....

Y tá nhìn thẳng mắt cô không kiêng dè, chẳng hiểu sao, nhìn vào mắt cô, y tá lại không cam lòng nói ra điều đang muốn nói, chỉ có thể nói qua loa.

Nghe qua một lượt, đến sảy thai, cô tròn mắt phượng đẹp, không tin vào tai mình, tay tự giác đưa lên bụng, nước mắt trào không dứt khiến y tá trước mắt khó xử nhưng cô mặc kệ, chưa nghĩ đến việc gì, chỉ có cần khóc thôi, cô đã nín rất lâu rồi, duy chỉ có việc này, cô không cảm được nữa, tuyệt không thể cảm nữa. Thời điểm sau khi y tá xoay người, Lục Nan Hy liền ngắt ngay, khiến y tá kinh hãi mà hô hoán bác sĩ.

## Chương 60: Hiệu lực bao lâu?

- Ưu Tình Tập, tại sao tôi không giữ con của mình được? Anh nói đi, TẠI SAO? tại sao....tại sao..

Nan Hy ánh mắt đỏ xè vì khóc quá nhiều, bản thân gầy guộc, móng mạnh đến mức độ ai nhìn cũng không cam tâm, dung nhan mỹ mạo hoàn toàn suy sụp. Vì cô quá mức kinh động, anh sợ cô lại ngất một lần nữa, mau chóng tìm cho cô liều thuốc an thần. Chính anh không ngờ đến, cô lại rất ngoan ngoãn, không hề kháng cự. Chính cô cũng không muốn kháng cự, ngược lại còn đồng ý. Cô không muốn bản thân điên loạn như hiện tại, nhưng để không điên loạn, cô không thể làm được.

Sau khi thuốc ngấm, cảm nhận rõ ràng được, cả sức lực cơ thể đã biến mất, ánh mắt tha thiết khẩn cầu nhìn Ưu Tình Tập, cô thật sự rất muốn biết có vì sao cô lại mất đứa bé.

- Lực tiểu thư, tôi mong cô đừng nên kích động một lần nào nữa, hiện tại cơ thể cô rất yếu, chính cô sao mãi bỏ đi chúng tôi vào nước biển giúp cô khỏe hơn một chút. Nói ra, mong cô hãy dùng sự bình tĩnh mà lắng nghe, dù sao mọi chuyện cũng đã qua rồi, hối tiếc cũng không thể làm gì được ngoài hoài niệm, nhưng tôi mong cô dứt bỏ luôn cả hoài niệm về chuyện này đi, đứa bé cũng chưa có hoàn thiện, chỉ là một cái phôi chưa nên hình nhân. Cơ bản là vậy. Là cô uống đều đặn cái gì đó, trong đó có chứa liều lượng phá thai cực kỳ mạnh. Có thể nói, hoàn toàn có thể gọi là thuốc phá thai, tôi không biết...

Tại cô bắt đầu lùng bưng, là phôi chưa nên hình nhân, cô đã độc ác làm hại đứa bé chưa nên hình, chỉ là tồn tại ở dạng phôi. Thâm rùng mình, đều đặn uống trước đó... chỉ có thuốc bỏ mà quân gia đưa cô uống, là nói thuốc bỏ hấn mua cho cô.

Không lẽ...

Là hấn đầu độc thuốc phá thai cho cô?

Ý nghĩ này khiến cô hoảng sợ, nhanh chóng đưa tay ôm đầu. Là hấn không thích có con thì cô thích, cô chấp nhận không ràng buộc đứa con này với một ai. Viễn vất cô đỏ ửng nhìn vào khoảng không vô định, mắt hồn hoàn toàn.

Bên ngoài vang tiếng bước chân dồn dập kèm tiếng chép miệng lo lắng, ánh mắt dò đi dò lại phòng ốc, nhìn lại là Tuệ Mẫn Mẫn.

- Cô là người thân của bệnh nhân? Mong cô giúp cô ấy hạ hỏa, bình tĩnh trở lại vì sức khỏe cô ấy không cho phép bản thân quá mức kích động, tôi còn có việc, sẽ trở lại lấy kết quả xét nghiệm.

- Cảm ơn bác sĩ.

Vừa nói xong, Tuệ Mẫn Mẫn liền chạy đến, Nan Hy lại cứ vẫn ôm đầu, không quan tâm cái gì khác, mắt phượng u uất làm cô không dám đến gần, chỉ có ngồi bên giường mà dò đoán vì sao cô lại như vậy. Định đưa tay chạm vào cô mấy lần nhưng lại đưa xuống trở lại, bác sĩ đã dặn không được để cô kích động, ít nhất hiện tại là cô đang trong trạng thái bình tĩnh.

- Hy Hy, cậu nghe tớ nói đi được không? Là tớ có lỗi nha, tớ không biết quan tâm đến cậu, cậu có trách mắng gì thì đánh hay mắng tớ đi, đừng im lặng ngời ù lì như hiện tại được không?

Lục Nan Hy nghe đến giọng Tuệ Mẫn Mẫn thù thi. Nhìn đến gương mặt đáng yêu của cô tạ lỗi, khác với vẻ ngoài nghịch ngợm mà phá lên cười không kiêng dè. Nan Hy là biết được, bản thân có nổi điên đến đâu thì chuyện cũng chẳng thể thay đổi rồi, nhưng là tức giận trong lòng không thể tan biến. Có phải hại đi đứa con này của bọn họ, Tích Lăng đang rất vui vẻ? Thỏa mãn?

- Cậu...quá đáng, là nhìn thấy vẻ ngoài không khác kỳ quái của cậu nào nề phờ phệt hoàn toàn mà định xuống nước một lần, ai ngờ cậu lại được nước cười phá lên, không cho tớ chút mặt mũi.

- Tớ đói rồi, muốn ăn, ăn thật nhiều nha.

Cô nói xong, còn kèm động tác xoa bụng, quyết môi. Là Ưu Tình Tập dặn dò kỹ càng, cô nhất định phải ăn trước khi uống thuốc. Hiện tại, không gì ngoài ước muốn bản thân khỏe mạnh trở lại, nhất định phải là kiên cường, đòi lại công bằng cho con của mình. Không thể để con ra đi ụt khuất đâu. Thiên chức làm mẹ sẽ cho cô đủ sức mạnh kèm bản lĩnh để làm chuyện đó.

- Tớ còn không biết, nhìn mặt cậu kia, đói muốn chết rồi, xanh éo thế này.

- Còn trêu chọc tớ, đợi tớ khỏe, sẽ cho cậu biết tay.

- Rồi, rồi, đợi cậu khỏe lại, hãy bản lĩnh cho tớ biết tay đi.

Thức ăn đặt trước mặt, dù giấy trước ngoài miệng bảo là rất muốn ăn, muốn hồi phục nhanh chóng nhưng hiện tại là không có khẩu vị, ăn vào miệng thức ăn như đang nhai sấp giống nhau.

- Thực Cảnh, thông báo phòng nhân sự, Lục Nan Hy cô ấy nghỉ 1 tuần. Có thời gian rảnh một chút nghỉ ngơi lại sức.

- Cái gì? Chị cũng biết mà, nghỉ 1 tuần là điều chưa từng xảy ra cho phép bất kì ai...

Chưa đợi Thực Cảnh nói hết ý tứ, Quyên Quyên thờ dài một cái, đưa tay chặn lời kiên quyết, vẻ mặt khó chịu khó đoán được, vì chính cô trong lòng thực sự đang rất kinh hãi.

- Tôi nói như vậy thì liền thi triển như vậy đi.

"Chẳng phải ban nãy bị mắng đó chứ?" Anh tự dưng bị mắng một tiếng, không hiểu sự tình, khó hiểu mà gãi đầu, nhìn cô đi vào văn phòng riêng bên trong, với tấm lưng run rẩy như muốn khóc mà dồn nén, chính bản thân cũng muốn trêu đùa vài câu nhưng là sợ lại làm cô tức giận ủy khuất thêm, trong lòng lo lắng cực độ.

Mã Thời La thấy người gặp nạn, lại còn trêu chọc, chạy đến vỗ vai Thực Cảnh, cười như không cười, vẻ mặt hiểu biết, thờ dài lắc đầu như bậc thánh quân nhìn thấu mọi thứ.

- Nữ nhân chính là loài cái khó hiểu nhất thế giới đó, nếu cậu hiểu được, thì người ta đã sinh sống trên cũng trắng hết rồi. Cho nên đừng qua bị quan...tốt rồi...

- Cái tên này...cút... Dòng họ "ngựa" liền không vừa mắt...

- Ế...cái tên này, là tôi đang an ủi cậu, ý cậu "ngựa" là thế nào....để cho cậu biết thế nào là lễ độ... tôi đi nói cậu thích Quyên Quyên....

Vừa nghe đến đây, Thực Cảnh mặt mày xanh mét, máu dồn lên não, trợn mắt nhìn Mã Thời La không chút hào ý.

- Một ngày, cậu phải gây chuyện mới vừa ý đúng không? Không thể cho tôi một ngày rảnh rỗi à?

- Cái gì? Cậu ấy thích Quyên trường phòng? Zaaa....zaaaa....zaaa

Cả văn phòng xôn xao, đến Mã Thời La cũng không ngờ được, thời điểm trước muốn trêu đùa suông nhưng hiện tại chuyện lớn đến thật rồi. Liền giờ hai tay lên đầu biểu ý "Không phải lỗi của tôi a!!!". Giấy tiếp...chuồn đi mất, làm Thực Cảnh thờ dốc, nghiêng răng ken két đáng sợ, vẻ mặt u ám không thể nào nhìn lắm được, đánh mắt xung quanh sau kiểm soát chạy theo Mã Thời La chuồn mất, mặc kệ có nói lại Quyên Quyên hay không.

Sau khi ăn xong, Nan Hy vừa muốn đi dạo dưới sảnh lớn, phòng cô là hướng cửa sổ đến sân chơi của bệnh viện, đại thụ được trồng khắp, bóng mát thoải mái an nhàn, xung quanh yên tĩnh đến muốn nhắm chán. Cô định bụng bảo Tuệ Mẫn Mẫn điu bản thân thì thấy cô đã ngủ gục trên sôpha, Nan Hy là biết Tuệ Mẫn Mẫn chắc hẳn là là khắp nơi tìm việc làm rất mệt mỏi cho nên không tiện làm phiền được.

Chôm người nhìn ra cửa sổ, gió tự nhiên liền mát mẻ hơn gió nhân tạo từ máy lạnh nhiều, dễ chịu trong lòng, nhưng là dưới bóng mát bên kia, có một nữ nhân ngồi xe lăn, khoác chiếc áo tơ tằm dài mỏng trên vai, nổi bật nhất là gương mặt không chút sức sống nhưng xinh đẹp đến động lòng người, mím môi ánh mắt lãnh băng chiếm hữu người nhìn, đáng vẻ quý tộc không thể che giấu. Đến nữ nhân nhìn đến cũng không thể cảm lòng vì quá mức khuynh thành rồi. Vì quá xa nên không thể nhìn được ánh mắt nữ nhân ấy như thế nào, đang cảm xúc nào. Nhưng là tóc đã trụi, chỉ còn chiếc đầu bóng, nhưng vẫn xinh đẹp khó cưỡng. Cô là đang chăm chú nhìn, bỗng có nam nhân nào đó, đi đến tuổi cười rồi đẩy đi, nhưng nhìn ra được, quan hệ hai người không xa hơn bạn bè, chính cô cũng không hiểu sao cô lại có ý nghĩ này.

- Cậu sao lại không nghỉ ngơi? Như vậy sao lại sức được đây? Thuốc bác sĩ cũng không phải thuốc tiên đâu.

Bị tiếng Tuệ Mẫn Mẫn đánh tỉnh, Lục Nan Hy dờn mắt khỏi, nhìn đến tóc cô rối bời, vẻ mặt mệt mỏi không kém cô.

- Cậu về nhà ngủ cho đủ giấc, tớ không sao đâu...

Đang nói thì, có tiếng gõ cửa, cô mau chóng sửa lại dáng vẻ bản thân, cũng như quần áo chỉnh tề một chút. Nhìn lại là Mộ Phi, cô thật sự nghi ngờ không che dấu, anh ta là người của Tích Lăng, vậy hiện tại xuất hiện ở đây là ý gì? Đến để trêu chọc ư?

Trong lòng có chút không muốn tiếp đãi, ánh mắt khó chịu ngó lơ, muốn xem như vô hình nhưng cuối cùng bản thân cũng không thể. Cứ nhớ đến hắn, là cô liền nước mắt ra nhanh.

Còn có trên tay anh là bó hoa ban sáng, có phải hay không bó hoa này?

- Chào anh, thư ký Mộ.

- Cô đã khỏe hẳn chưa? Ban sáng là...tôi thấy cô ngất trên sảnh nên đưa cô đến đây, sau rồi đi cũng chưa có biết cô tình trạng thế nào.

Trong thần trí thẳm sâu, là anh ta đang muốn kể công sao? Sau khi mất đứa con này, cô tuyệt đối sẽ không thể tin tưởng hay hoài ơn một ai nữa, phải che chắn bảo vệ bản thân mới thể tồn tại, đây là điều đáng lẽ rất lâu cô phải hiểu.

Thực ra, người hải hùng đưa cô đến là Tích Lăng.

Anh đã rất lo lắng, nhưng lại ép buộc Mộ Phi nói lời không đúng.

- Hoa này, trên bàn của cô, tôi nghĩ sẽ giúp ích tinh thần gì đó cho cô.

Trong phòng hiện tại đã không còn ai, Tuệ Mẫn Mễ sau khi thấy Mộ Phi vào phòng thì đã rời khỏi.

Lục Nan Hy cup mắt thờ dài, nhìn Mộ Phi với ánh mắt khó hiểu, giọng điệu không nhanh không chậm nhưng làm đối phương tò mò cô đang nghĩ cái gì.

- Anh vì sao đối tốt với tôi như vậy? Tôi với anh không hề có mối quan hệ nào, nhưng nhìn lại toàn bộ lời nói anh từ lúc bước vào, khiến tôi có thể hiểu lắm là, anh đang tương tư tôi mà lo lắng.

Cô nói ra không chút kiêng dè, nhưng là gắt gao nhìn vào mắt anh, chỉ có chờ xem anh phản ứng, đối cô sự này chỉ là thường tình, hời hoạch tạch ra như vậy cũng không vấn đề gì.

- Chuyện này quan trọng sao? Ý chính ở đây, cô hãy giữ gìn sức khỏe thật tốt, chủ...Tích thị cần cô, đều từ công tư phân minh, nên vấn đề này cô yên tâm. Chỉ là tôi cùng coi không quan hệ cho nên tôi phản ứng như này thì đúng là có hơi khó hiểu.

Tích thị cần cô?

Chẳng phải cô cũng định muốn nói là cô muốn từ chức? Không hiểu sao, lời nói chẳng thể nào phát ra được. Cô còn lưu luyến cái gì ở nơi đó? Vì lời này còn con mà mềm lòng, hay nhớ thương người đàn ông đã nở tay ác độc diệt sinh con cô?

Lương tâm cô nằm ở đâu? Không thấy cắn rứt sao? Con cô đã làm nên tội tình, sao có thể ra đi khi chưa mang hình hài đâu.

Chưa nghĩ thấu đáo, nước mắt ấm nóng đã tràn ra khỏi hốc mắt đỏ hoe sưng tấy, điều này minh chứng cô đã khóc rất nhiều lần.

Mộ Phi lúng túng, nghĩ ra, có lẽ cô muốn không gian riêng cho nên yên tĩnh đặt bó hoa lên đầu giường, sau không một lời nào bỏ đi. Ra đến cửa liền đánh cuộc gọi đi.

- Chủ nhân, nhìn thể trạng hồng hào nhưng tinh thần thì giảm sút, có thể mau chóng nổi nóng.

Nguyên lai, anh chỉ hoàn thành nhiệm vụ của mình.

Làm sao có thể an ủi Nan Hy, cho cô bình ổn đây?

- Mọi người lại đây, tôi có tin mới, nóng hổi, vừa thổi vừa nghe này.

Khai Tâm Giao là nam nhân không ra nam nhân mà nữ nhân cũng chẳng giống nữ nhân, có thể nói là \*Bisexual. Mang nhiệm vụ cao cả trên người là cái loa phóng đại thông tin của toàn công ty.

- Mị nói cho nghe nè, hồi nãy nha, tôi thấy \*người đàn ông kim cương tầng 55, vẻ mặt chưa bao giờ biến hoa nhưng là chính mắt tôi nha, chính mắt tôi, không phải ai khác đâu...

Còn chưa nói hết đã bị đám đông vỗ đập khó chịu.

- Có định nói hay không? Giám đốc làm sao?

- Cái ông này, nói mau lên xem nàooooo.....

- Ông nào ở đây? Giận nghĩ kẻ!!!

Giây sau, nững nịu.

- Thôi! Kể nè, chuyện là vậy, anh ý, hmm anh ý đã bế nhân viên mới bị ngã xiu ở sảnh lớn đến bệnh viện.

- Nữ nhân may mắn nào vậy? Điều tra danh tính xem nào, mặt mũi kiểu nào?

- Còn điều quan trọng hơn, anh ý đó, vẻ mặt rất sợ hãi, nói chung biến hoá dữ dội lắm, mị nghĩ có quen biết.

Có một bà thím nhảy vào chen ngang.

- Nói càn, thử hỏi xem, có người ngã trước mặt mấy người, mấy người có biến hoá cảm xúc sợ hãi hay không? Có chân tay không yên không?

Lại ý kiến khác từ đám đông, như con sóng không bao giờ yên ả~~

- Đó là ai, không phải người bình thường, mà là nam nhân vô cảm, giám đốc chúng ta tuyệt không phải nhân bình thường.

- Mấy người này, tin của người ta là tin hot nha, sao cứ làm tuột most hoài vậy hả?
- Tôi biết bình thường giám đốc không có thói quen đi dò khắp nơi công ty nhưng mà ban sáng tôi có nghe nói ban Khai Thác và Sáng Tạo bị mắng cho một trận, may rùi giám đốc thấy họ đang rảnh rang ngồi chơi xơi nước đó.
- Mấy người này thông tin nhanh thật, tôi còn chưa có biết kíp, thôi giải tán đi....
- GIẢI TÁN MỌI NGƯỜI ƠI!!! GIÁM ĐỐC MỜI MỊ LÊN PHÒNG RIÊNG CHẮC...bà chết chứ sống gì nổi...tuần điểm quá aa.....

"Tích Lăng: \*nổi da gà nhẹ\* Au, có phải nữ nhân nào xinh đẹp dung mạo tương tự nghĩ đến tôi không?"

"Au: ờ...ừm...hmm nữ nhân này... à...rất đẹp đó, thần tiên tí ti chứ chẳng đùa, đợi có thời gian sẽ cho cậu ra mắt." Ha....ha....ha...

- Lục tiểu thư, đến giờ tiêm thuốc.

Y tá đẩy xe thuốc gần tới, để mắt thùng rác cá nhân hơi cộm lên bó hoa bị dè nát thì nhúu mày nhưng mau chóng rời mắt. Hề nghe đến mùi băng gạc Nan Hy liền muốn nôn. Đưa tay che nửa mắt, đưa tay về phía trước vô cùng đau khổ, nhưng nếu không tiêm đều đặn thì cô chẳng lấy lại sức nhanh được, phải tập tính hợp tác.

Y tá cũng không ngờ cô lại ngoan ngoãn cho tiêm như hiện tại, chẳng lẽ cô đã suy nghĩ lại rồi?

- Cho tôi hỏi một chút, bác sĩ Ưu còn làm việc không?

- À.. tôi quên mất, Ưu trưởng bối nhấn lại với cô, năm hay mười phút nữa sẽ đến khám lại một lần nữa.

Mũi tiêm vừa đưa đến da thịt mềm mại, theo quán tính, cô răng cắn chặt, mắt tự động sụp lại, tay kia cũng che chặt mắt không chỗ hở. Đôi khi còn truyền đến tiếng rên đau nhẹ làm y tá là nữ nhân, cô cũng không kìm lòng mà tiêm cho nhanh.

Chợt con quận đau không hiểu nguyên do chiếm lấy hoàn toàn cơ thể, đầu óc quay cuồng khiến cô rên rì, thở dốc.

"Tích Lăng.."

Trước mắt là một tiên cảnh, ở đó chỉ có ba chúng ta.

Duy chỉ ba chúng ta.

"Mẹ...."

Là một tiểu hài tử, chạy đến ôm chân Lục Nan Hy, cô nhìn xuống, mềm mềm như cục bột, trắng nõn nà, miệng cười xinh đẹp khiến người khác cũng vô thức cười theo.

Phía sau cô, một nam nhân ôm tới, là Tích Lăng, hẳn đang cười, cười thật lòng, vòng tay ôm eo cô rất chặt, như thể chẳng bao giờ rời xa nữa, chẳng bao giờ rời xa nữa....

Chẳng thể rời xa...

Không cho rời xa...

- Lục tiểu thư.... cô....Lục tiểu thư..... bác sĩ....bác sĩ....

"Tít....tít...."

"Tích Lăng... anh q...uay lại đ...ây...ở bên là đủ...có hiệu lực bao lâu? Nói em nghe đi..."

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài, Anh Thực Không Có Đạo Lý!* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

## Chương 61: Không đợi được nữa rồi

- Ưu Tình Tập, tôi thực sự đã khỏe rất nhiều, có phải xuất viện được....

Còn chưa đợi Lục Nan Hy nói hết, Ưu Tình Tập nhúu mày đẹp, đẩy mắt kính trượt khỏi xuống đầu mũi lên cao, mắt híp dài hoàn mỹ, vừa lo lắng giọng

điều xen lẫn bắt buộc tính chất, tay liên tục viết nguệch ngoạc gì đó lên bảng theo dõi, không thèm liếc mắt đến cô một cái.

- *Tiền viện phí cô không cần lo lắng nhiều, mà, bỏ qua một bên đi, thiết yếu là, cô thể trạng còn phải được bác sĩ chuyên môn theo dõi, nếu mà nói có thể xuất viện thì...tầm vài tuần nữa, cũng có thể dài hơn, nhưng nhìn đi, bên ngoài khuôn viên khoáng đãng, môi trường sống chống khuẩn tuyệt đối, là nơi lý tưởng...*

- *Lí tưởng à? Chắc duy chỉ từ miệng bác sĩ mới nói ra những câu thế này thôi. Những người bình thường giống chúng tôi thì vào bệnh viện chính là điều không hảo may. Ừm...tôi có chuyện này thắc mắc mãi, muốn hỏi anh...tôi... còn có thể mang thai nữa hay không?*

Cô trong lòng hoảng sợ, đôi mắt sợ hãi mà hỏi anh, nhìn thẳng con người đen láy kia không chút gợn sóng, cô mi tâm nhú lại vì căng thẳng.

Anh nhìn cô, lại trong lòng đang đấu tranh, liệu cô tinh thần hiện tại có thể gạt bất cứ lúc nào vì quá yếu ớt, anh phải xuy xét lời nói.

- *Không cần lo lắng, cơ hội chưa bao giờ từ chối một ai.*

Nhiều khi, lời nói dối trong y học là không quá đáng trách. Để có thể gánh mọi trách nhiệm về bệnh nhân thì là, đều giành ra tất cả mọi thứ tốt đẹp nhất, hoàn hảo nhất.

Lục Nan Hy không hiểu sao, dạo này cô lại thích so sánh ánh mắt cùng lời nói người khác. Chợt nhận ra sự im lặng thật thú vị. Nhìn rõ được ánh mắt anh cùng lời nói quả thực không tương đồng. Lời nói thì an ủi nhưng ánh mắt lại xen lẫn tia hỗn tạp khó dò.

- *Hy Hy, em...tại sao lại, đã khỏe hẳn chưa? Anh là chỉ mới vừa nghe tin em nhập viện, anh...rất lo lắng.*

Phong Đường Minh một bước thần nhiên, vội vã chồm đến mà ôm chầm lấy cô không kiêng dè làm ai cũng ngượng. Cô mặt đỏ bừng bừng, chưa có phản ứng kịp thời mà ngay người ra hoàn toàn, hoàn toàn chưa tin được mọi chuyện đang xảy ra. Anh ta, không phải nhầm lẫn à?

- *Anh...PHONG ĐƯỜNG MINH, có phải anh bị ảo não không?*

- *À...Lục tiểu thư, hai tiếng nữa không được ăn uống, còn phải xét nghiệm máu, tôi còn có việc, đi trước.*

"Khoác đã..." Lời còn chưa kịp nói thì Ưu Tĩnh Tập đã rào bước ra khỏi, đến y tá vào phân thuốc liều lượng cũng rẽ bước đi. Phải nói là ngượng chín hết cả mặt.

- *Là cố ý hay cố tình? Đây là bệnh viện, anh đừng có làm càn...*

Còn chưa nói hết, Phong Đường Minh đã đưa ra đến một hộp lớn, là một số thuốc bổ cùng nhân sâm. Cô len lén quan sát, anh ta gương mặt tuấn dật vô cùng nghiêm túc, không còn nửa điểm tinh nghịch quái gở ban nãy.

- *Em đừng khó chịu khi gặp anh được không? Chỉ là muốn đến, để nhìn em thể trạng thế nào? Đã khỏe hay còn có vấn đề.*

- *Anh lại vừa nhận vai diễn mới à?*

Nói xong, cả hai cùng bật cười tít mắt nhưng thực ra, trong thần trí hai người đều biết rõ, là không phải.

- *Sắp tới...anh có lịch quay xa kéo dài tầm 2 tháng.*

Cô chỉ lo nhìn chiếc hộp đồ vừa nhận, ánh mắt hoàn toàn không đặt ở anh, chỉ trả lời bằng thanh giọng "ừm" một tiếng.

- *Ha ha, ôm được mỹ nhân 1 cái hoan hỷ, sao có thể hai tháng không nhớ nhưng?*

- *Anh...cái tên khốn này, nhớ giữ gìn sức khỏe thật tốt. Nhưng sao giọng điệu lại thế kia, chẳng phải đi công tác chỉ có hai tháng sao? Chúc mừng, theo tôi thấy, anh trước kia chọn nghề nghiệp này, là con đường đúng đắn đó.*

Nan Hy còn phụ họa thêm ngón tay "ok", mãi lúc lâu trò chuyện qua lại, lướt qua cửa nhìn thấy Tuệ Mẫn Mẫn một tay cầm túi đồ lớn, tay còn lại cầm túi com. Cô liền xanh mặt mà đuổi cổ anh.

Dù gì, ra đến cửa Phong Đường Minh cũng phải chạm mặt Tuệ Mẫn Mẫn thôi. Nhưng là cô không muốn tình hình khó xử.

- *Cậu, túi đồ lớn thế này, muốn dọn hết đồ đạc chuyển đến đây à?*

- *Tớ còn cách nào khác, hiện tại không có xe, việc di chuyển rất khó khăn, còn có cậu phải ơn lại nhiều ngày, tớ lại người thân duy nhất cho nên như vậy là ổn thỏa hết thảy. Nào, ăn com trước đi đã, tớ có nấu món cậu thích.*

Lục Nan Hy nhìn vào bát com bé tí nhưng là thức ăn kèm thì nhiều vô số kể. Liếc mắt qua thì lại thấy bát Tuệ Mẫn Mẫn lại nhiều com làm cô nhú mày.

- *Cậu, phân biệt đối xử. Sao com tớ có thể...ăn với thức ăn này là không khả năng.*

- *Làm sao? Ăn com nhiều tinh bột nhiều, thức ăn nhiều đặc biệt nhiều chất giúp cậu khỏe trở lại. Là đều tốt cho cậu, mau ăn nhanh lên, cảm*



*rằm hoài không khác bà cụ non đâu.*

*- Mà khoan...*

Nói tới cô mới nhớ ra, hai giờ nữa xét nghiệm máu, cô không được ăn mới đúng nha.

*- Tớ...ừm Ưu bác sĩ dặn tớ không được ăn, đi xét nghiệm máu nữa mà.*

Mặc dù rất thèm thường nhưng là ý chí đánh gục cảm đồ trước mặt. Tuệ Mẫn Mễ chỉ gạt đầu lấy lệ, mau chóng như cỗ máy thu dọn, đựng vào túi giữ nhiệt, xong còn giờ cao khoe mẽ. Sau thấy cô trở lại ăn tiếp tục ngon lành, bụng sôi sùng sục, liền mau tạm biệt rồi chuồn đi đến văn phòng Ưu Tĩnh Tập.

Vừa đi đến cửa, đã thấy anh day day thái dương mặt, còn có nghe nhiều y tá xì xào mấy hôm nay là anh ở lại rất khuya để nghiên cứu cứu hồ sơ bệnh án. Nhớ lại bản thân hay làm phiền anh giúp cái này nọ kia, trong thần trí dâng cao khó xử. Định quay đi, bản thân cô tự có thể đi xét nghiệm một mình được, bước chân chưa quay khỏi thì tay đã bị nắm lại, là cô còn chưa có nhìn thấy Lăng Thanh đang ngồi sofa ở góc khuất bên cạnh. Trước mắt ngạc nhiên, bồi hồi cảm xúc.

*- Lăng Thanh?*

*- Anh cố gắng liên lạc với em nhưng không được, rất lâu, khi anh vừa công tác về, nghe em nhập viện liền chạy đến, là Ưu Tĩnh Tập nói định đưa em đi xét nghiệm máu cho nên anh định đợi.*

Mắt Nan Hy vô thần nhìn xuống nơi hay bàn tay va chạm nhau, sự vô cảm không hề nhẹ. Chẳng lẽ, mãi mãi cô cũng không thể có mối quan hệ xa hơn với anh ư?

Trong thần trí nghĩ như vậy, liền gạt tay khỏi, bởi đã không thể cô cũng không muốn chút nào luyến tiếc, Lăng Thanh có chút nhũn mảy, nhìn cô cách cư xử hơi kỳ lạ nhưng giây sau liền giãn nở khoé môi, cười thoải mái, đánh mắt xua đi bầu không khí ngập ngừng khó xử.

*- Để...ừm anh gọi Ưu Tĩnh Tập giúp em.*

Nan Hy nghe tiếng anh ầm ập ôn nhu, kích thích màn giác cùng tâm tư yếu đuối, ánh mắt dần thuần thay đổi. Liền cảm giác thế giới xung quanh không còn một ai nữa, ngoài âm thanh dễ nghe nam tính này. Có thể đọc đến đây, ai cũng nghĩ đến cô đáng thương đến nỗi mưu cầu đủ thứ, duy chỉ một câu dễ chịu đã muốn sụt sùi khóc. Không phải cô đòi hỏi mà là những thứ tác động chưa hề khiến cô yên tĩnh.

Sau khi thử máu chờ xét nghiệm, cô một tay giữ băng gạc trên cánh tay, ngồi xe lăn để dễ đi chuyển. Ưu Tĩnh Tập không đưa cô đến phòng bệnh mà lại đẩy đến khuôn viên đại thụ ở phía sau toà nhà hồi sức.

*- Chẳng lẽ định trú mãi trong phòng bệnh đâu? Nằm mãi xương cũng ảnh hưởng mà não cùng thần kinh chắc chắn không thoát khỏi ảnh hưởng.*

*- Lợi hại như vậy a, biết tuốt, phải trước kia học y được...*

Đang nói, mắt lại nhìn thấy nữ nhân hôm trước, cũng chính dưới góc đại thụ cùng một mình bản thân. Không khỏi xua tan nghi hoặc mà thầm hỏi.

*- Ưu Tĩnh Tập, nữ nhân đó, có phải anh cũng biết không?*

Nụ cười trên môi anh dần thu lại một chút, chỉ còn lại ý cười miễn cưỡng xen lẫn một tí nào đó mỉa mai mà cô cảm nhận được.

*- Cô ấy mắc căn bệnh ung thư, đến nay đã chẩn đoán là giai đoạn cuối, có thể không còn sống qua 1 tháng nữa, nhưng mà lại không ngừng cố gắng, ý chí rất mạnh mẽ, lúc nào cũng chăm chỉ làm theo chỉ dẫn bác sĩ cùng y tá hỗ trợ luyện tập từ châm cứu, hoá trị, xạ trị.*

Lục Nan Hy từ cái nhìn đầu tiên đến cái nhìn lần sau, đều cảm thấy quen mắt, có phải bản thân đã từng thấy qua ở nơi nào hay không?

*- Tại sao ngày nào cô ấy cũng ở đấy? Dưới góc đại thụ, nhìn vô định?*

*- Không thể nhìn vô định, cô ấy đang hướng mắt ra cửa lớn.*

Hướng mắt ra cửa lớn? Cô ta chờ ai đây? Hình như trên tay còn đang cầm cái gì đồ bìa trắng, rất nhỏ. Vì khoảng cách nhau đối xa xăm cho nên muốn nhìn rõ cũng hơi khó khăn một chút.

*- Cô ấy là Tống Tư Tình. Mỗi ngày đều ở đấy đau khổ chờ đợi một nam nhân cao lãnh, mà biết rằng dù hắn ta không đến, cô vẫn đợi, mỗi buổi tối đều đặt ảnh hai người dưới gối mà khóc hết nước mắt. Nhìn tình cảnh như vậy anh không mong em cũng như cô ấy. Tránh xa hắn cự ly, hắn ta là một tên cay nghiệt lạnh tình lạnh cảm, không tìm không phải độc ác thờ ơ nữ nhân dành tâm lòng cho hắn như vậy. Anh thực sự khuyên em, Lăng Thanh...thực lòng thực dạ mà đối.*

Giọng điệu Ưu Tĩnh Tập nuối tiếc xen lẫn phẫn nộ, ý chính anh muốn nói ở đây chỉ có, sao cô lại chưa hề nhìn lại Lăng Thanh luôn đối tốt với mình?

Nghe thì nhiều, nhưng thu vào tai chỉ có Tống Tư Tình. Hai tai bắt đầu lù lù. Là cô ta, nữ nhân trong hình ảnh yêu ngọt ngào cùng Tích Lăng đêm đó, là người hắn không ngừng thương nhớ, chính vì cô ta mà hắn không xem Lục Nan Hy ra gì, đành đoạt cướp đi mạng sống con cô. Thực lòng đối

mặt, cô không hề có chút cảm nhận thương cảm hiện tại, trong lòng còn thầm xuất hiện một cổ ghen đáng.

Vốn vì yêu thương mà Lục Nan Hy mù quáng, từ đầu chí cuối đều không nhận ra Tích Lăng đều không có tình cảm với Tống Tư Tinh. Hiện tại, cô còn chưa đủ thâm? Nữ nhân si dại lòng với hắn đều có một kết cục, đau khổ cho đến chết.

- *Đưa tôi trở lại phòng bệnh.*

Trong lòng băng giá, giọng điệu lạnh nhạt y như cơn gió bắc giống nhau. Ưu Tinh Tập đưa mắt nhìn xuống, mi cô dài như hai chiếc bao phủ mắt xinh đẹp ướt đẫm, mũi cao xinh đẹp phì phò cho anh biết cô đang tức giận, môi anh đào hồng hững hờ nhún nhún thành một đường mỏng đẹp mắt đến mê người nhìn.

Đứng dưới chân đại thụ, hoàn toàn bóng mát đại thụ ôm lấy, tóc mai nữ nhân mềm mại nên nã theo làn gió mà bay loạn, các đốt tay cô thon thả nhưng là gầy guộc, cả thân thể trắng nõn nhưng lại xanh ẻo dọ người, cộng với một tạp ánh mắt đượm buồn vô hạn làm người đàn ông nào cũng muốn quàng tay ôm lấy mà cưng chiều sủng nịch. Nếu còn nói đến sở dục thì...còn chưa nghĩ tới.

- *Hĩ Ca, có phải anh nói xem, xe chạy đằng xa kia là Tích Lăng hướng tới?*

Tần Hĩ Ca hoàn toàn một mặt chịu đựng, gồng gượng cười một tiếng cho có cảm giác bản thân không quá lạc lõng trong tâm trí nữ nhân đối diện đang hướng mắt tận tâm vô định. Vốn hỏi anh nhưng là ý lại anh có thể đáp lời hoặc không, cư nhiên anh biết anh sẽ không từ chối đáp lại cô bất cứ thứ gì, nếu cô muốn được nghe, ít nhất một lời trấn an.

- *Tích Lăng sắp đến rồi đó, hay anh đưa em trở lại phòng nhé, kéo nhiễm lạnh, sẽ không đợi được cậu ấy.*

Chỉ có thể đem lấy cái lá chắn Tích Lăng ra mà làm Tống Tư Tinh hồi tâm chuyển ý, bằng không sẽ ngày đêm chịu sương gió không chịu rời mắt khỏi cái gọi là chờ mong đến kiệt quệ, héo hon.

- *Không đợi được nữa rồi, là em có lỗi với anh ấy....thực có lỗi....thực...xin lỗi...*

Vừa định đi chuyển bánh lăn, tấm hình trên tay nữ nhân đã rơi tự do theo gió tứ phía, các đốt ngón tay tựa hồ không còn sức lực để mà nhấc cử động, mỏng manh trắng toát như tờ giấy vô hại, buông thõng xuống, mắt phượng đẹp nhìn theo hướng gió bay cuốn đi kỷ vật từ lâu đã không ngừng chôn sâu trong lòng, tiếc nuối có mà bất lực cũng phải kể đến, giây sau nhắm nghiền, im lặng đến độ, tiếng hót lảnh lót chim sẻ nhỏ vang trời chiếm hữu, hơi thở yếu ớt cũng dần ngừng lại, nhưng đôi môi tái mét lại hoàn toàn cho người khác cảm giác cô đã thỏa mãn, không còn vương bận sự đời cay nghiệt.

*"Tích Lăng, không mong ích kỷ bên nhau một đời, chỉ mong nhân sinh chưa lần nào bỏ lỡ."*

Ưu Tinh Tập vừa định quay lưng, nghe tiếng Tần Hĩ Ca hô hoán náo loạn, đầu tóc rối bời không biết làm gì khác ngoài như vậy, liền không để ý gì ngoài trách nhiệm bệnh nhân. Dù Lục Nan Hy cô quyết không chấp nhất nhưng trước mắt nhìn thấy cũng không ngăn được hơi thở dần gấp gáp, cô sợ hãi, nỗi sợ lan tỏa khắp thần trí, dần đóng băng lối thoát rằng cô rốt cuộc cũng sẽ không thoát khỏi kết cục kia. Lồng ngực đau đớn, máu lưu thông không bình tĩnh, liền mạch, một tay che lại mắt bản thân, một tay bấu vào đùi trắng nõn để lấy lại cảm giác chân thật.

Bức ảnh nằm lẫn lộn trong xác lá không chút thương xót, nhưng nó sẽ không bao giờ lạc lõng bởi sự ám áp lưu luyến Tống Tư Tinh chưa bao giờ nguôi. Cô đã đi sai một bước, hối hận cả một đời, không thể cứu vãn. Nếu năm đó... sẽ không bao giờ có nếu như, và cũng sẽ không bao giờ gặp lại được Tích Lăng của những năm thanh xuân tươi đẹp nữa.

Cả một khoảng ký ức, kết thúc tóm gọn bằng giọt nước mắt phân ly cuối cùng mà cô rơi xuống, dành cho người đàn ông mà bản thân đã yêu đến sức cùng lực kiệt.

*"Tích Lăng, xe đạp này...anh lấy đâu ra? Ăn trộm?"* Tống Tư Tinh trên tay cặp tãp xinh đẹp, tóc quăn thấp, tóc mai hai bên mang tai mang đến cái nhìn hoa lệ thấp phàn đáng yêu, ánh mắt nhìn chiếc xe điều khiển dưới tay Tích Lăng mà trở mắt ngạc nhiên.

*"Em nghĩ anh là ai, sao có thể dinh dáng hai chữ ăn trộm? Là anh mang xe hơi lưu lấy 10 chiếc xe đạp đủ kiểu đó, bởi tuổi chúng ta không thể lái xe hơi tùy tiện được, vớ lại..."*

*"Anh điên sao? Chú Tích sẽ thế nào khi nghe được tin này anh mang xe đi trao đổi. Vớ lại, 10 chiếc xe đạp này chưa chắc mua được một chiếc xe hơi sang trọng như ban đầu anh mang đến đâu...mau chỉ em địa chỉ nơi anh vừa tạp nham ra đi, đòi lại công bằng, nhìn anh dáng vẻ không giống phong trần thì liền bị lường gạt."* Cô đã muốn điên đầu, dùng dùng tức khí nhìn nam nhân trước mặt tuần tú trầm ôn hơi thở nam tính bình đạm. Hắn lại không nói gì, trong mắt cũng không biết thế nào cô lại tức giận, chỉ thấy sự mình làm hoàn toàn bình thường.

*"Anh đúng là thiên tài thật, làm chuyện không ai nghĩ tới luôn đó. Còn nữa, em cũng không thích đi xe đạp đâu."* Vừa nói vừa đẩy tay hắn vì thấy hắn ngờ ngác toàn tập, liền đẩy cặp lên rõ xe trước mắt, giành tay lái mà rẽ bánh trước, hùng hùng hổ hổ giành lại công lý, rõ ràng thấy được, nhìn hắn một tiêu hải tử không biết chuyện liền ăn nói không lý lẽ. Đáng lẽ không phải 10 chiếc đâu, mà phải là cả nghìn hoặc trăm nghìn chiếc cũng chưa đủ.

Mặc dù ngoài miệng ăn nói không ngọt ngào nhưng trong lòng chạy e thẹn hết mức, hai gò má phấn nhòe hồng hào đỏ chót, sắc xuân thiếu nữ ngời ngời. Là hắn trao đổi xe đạp là vì cô, sao có thể không vui? Chỉ hận không thể ôm hắn một cái và chi hận...sao có thể không giữ được ký ức là mãi mãi?

Không hận người bội bạc, chỉ hận mình bất sở.

Hoá niệm thành hẹn ước, giữ mãi không buông tay.

Tổng Tư Tình không chỉ giữ một tấm hình...

Từ trước đến nay, em chưa hề đau đớn, vì khiến anh hận em, là đau đớn đỉnh điểm.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài, Anh Thực Không Có Đạo Lý!* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 62: Nhìn tôi tệ lắm sao?

*"Nhìn thấy tình địch trước mắt ra đi, vì sao không thỏa mãn?...Chờng anh ta đau khổ, đến đó lúc thỏa mãn?"*

Tầm nhìn trước mắt mờ mờ, hàn quang lạnh nhạt, nghe tiếng bước chân rộn ràng của thân nhân Tổng Tư Tình. Từ tiếng là hét đến tiếng than khóc bầm ruột.

Tuệ Mẫn Mễ nhìn Lục Nan Hy ngồi yên lặng đến lạ thường, tựa như búp bê sứ yên tĩnh, có vẻ không muốn nói gì cả một ngày, từ lúc được Ưu Tình Tập đưa trở về phòng bệnh thì đã như vậy, cả com trước đó muốn ăn, hiện tại cũng không nữa điểm nhìn. Vậy là sao đây?

Buồn cảm cũng ảnh hưởng, lây lan ư? Một bụng tò mò khiến cô không thể chịu nổi nhưng lại không dám hỏi, đến đi đứng cũng không gây tiếng ồn, cẩn thận phòng khi chạm phải vật cản. Nhìn Lục Nan Hy dòm chùng, sau đưa mắt tầm kính mỏng ngăn cách ra bên ngoài, hành lang chưa bao giờ hết tiếng giày nện va chạm sàn.

Lục Nan Hy trong đầu hiện tại, trống rỗng đến mức, bản thân cũng cảm thấy lơ lửng, hoàn toàn không còn trọng lượng nữa, mất hồn. Nếu ai có thể hét vào cô mạnh bạo một chút thì may ra còn có khả năng cô hồn phách nhập trở lại. Hiện tại, cả mọi thứ bị bao vây bởi sự sợ hãi, muốn trốn chạy. Môi khô khốc không muốn mấp máy, đã nguyên một ngày không vào cơ thể ngụm nước nào, thử tự hỏi người khỏe mạnh còn chịu không nổi, sao có thể người yếu ớt có thể?

*- Tích Lăng...tôi muốn gặp anh ta....các người...khôn kiếp.....mau đi gọi tên khôn đó ra đây...phường già nhân già nghĩa....*

Các nhân viên cùng thư ký nhìn thấy Tân Hi Ca thì liền quen thuộc như thể không cần nhìn nhau vội vã thông báo nữa, liền đại diện thư ký đứng ra nói chuyện lý lẽ, dập lửa trước còn chuyện gì xảy ra nữa thì định tính sau.

*- Tân tiên sinh, bình tĩnh trước đã, nếu anh cứ như vậy trạng thái muốn làm càn thì chúng tôi đành thất lễ.*

Chính lời nói ngay thẳng cũng không si nhê, anh đang tức khí, nghe lời vào thách thức, nổi điên thêm là chuyện không khỏi tránh, càng muốn xông lên. Còn chưa nói hết, đã thấy từ xa Mộ Phi nhàn nhã đi đến, hoàn toàn không ngạc nhiên mấy, như lúc trước, ngay lập tức không mất thời gian lôi kéo Tân Hi Ca đến phòng tiếp khách không kiêng dè. Anh không được tôn trọng, anh không để tâm nhưng để Tổng Tư Tình ra đi buồn bã ủy khuất thì không thể chấp nhận.

Tiếng ồn kéo dài tầng này đến tầng khác nhưng sau một nén nhang sau thì im phăng phắc trở lại, như chưa có chuyện gì xảy ra, kì lạ đến độ khiến người ta sờn gai óc.

Tích Lăng sau khi xem xong văn kiện cuối cùng, định uống hết ly nước mới thì nghe Mộ Phi thông báo gấp Tân Hi Ca muốn làm nhiều loạn ở dưới đại sảnh. Hắn không nhanh không chậm dùng khăn giấy lau tay cho khô đi, nhếch mép tuần lãng mang tia giễu cợt nặng nề.

Tiêu sái bám thang máy xuống, tay dứt vào túi quần vừa vặn đất tiền, mang theo một khí chất lấn át đối phương, mà không thể ai cũng có thể. Vì đây là thang máy riêng, khi mở ra nó sẽ dẫn đến một hành lang riêng, lối riêng, chẳng phải thang máy thông dụng nối các tầng, cho nên đây chính là lý do nhân viên rất ít khi mà cơ hội gặp mặt chủ tử của mình. Còn chuyện hắn có mối thân hay không thì là chuyện khác, đương nhiên chuyên gia thiết kế thì chuyện này sẽ không xảy ra đâu, đùa thôi mà.

Tân Hi Ca ngồi ở phòng tiếp khách đợi tầm hơn 5 phút, vẫn chưa thấy hân bóng dáng đâu, ánh mắt híp lại, cắn răng tức giận, vừa định đứng dậy thẳng thì nghe tiếng thang máy đánh một tiếng, như tiếng vang thức tỉnh, lồng ngực phập phồng không đổi nhưng là thần trí có chút căng thẳng. Vốn Tích Lăng cùng Tân Hi Ca chỉ quen biết hờ nhau qua Tổng Tư Tình, nhưng sau anh biết cô yêu Tích Lăng chết đi sống lại thì không còn hy vọng nữa, từ một người chưa hề nói chuyện lại biến đổi thành kẻ thù không đội trời chung, vì anh biết chỉ có thể dùng cách này để thức tỉnh bản thân cho bằng hắn, anh không thể giàu có độ đó vùng tiền không cần lo lắng, dung mạo tư chất ngồi ngồi phi phạm, địa vị tiếng tăm nơi nơi tường tận, quá mức hoàn hảo làm người ta tròng trẹo.

Chỉ nghĩ đến đây thôi, sự sợ hãi thoáng qua ban nãy hoàn toàn bị lấn xuống thay thế phát tiết. Nhìn thấy hắn, liền nghĩ đến bản thân trước mắt, là nam nhân khiến Tổng Tư Tình đợi chờ mòn mỏi héo hon, không tin được rằng, trên đời này, còn có nam nhân vô tình đến mức lãnh khốc. Ánh mắt hắn rõ ràng lạnh nhạt nhìn Tân Hi Ca từ trên xuống thất hồn mà muốn cười to.

*- Sao? Tình nhân lại xúi cậ đến quấy rối nữa?*

Vốn Tân Hi Ca đã rất cố gắng kìm nén, niệm trong lòng, nhất định không được làm to chuyện, giải quyết mọi chuyện bằng lời lẽ, không dùng bạo lực. Rõ ràng là như vậy, nhưng Tích Lăng vừa dứt lời, anh đã không thể nhịn, tay nắm chặt đèn độ gần tay nổi lên đáng sợ không che giấu, ánh mắt như rực lửa như ác quỷ, bất ngờ xông đến, nhưng là Mộ Phi còn phản ứng nhanh hơn, chặn đến trước mà cầm lại lực Tân Hi Ca xông đến, làm giảm đi một nửa, tâm tư không bình ổn cho nên dễ dàng bị Mộ Phi chế trụ.

- *Tên khốn, mày như vậy an nhàn trong khi cô ấy chờ đợi từng ngày đau khổ không dứt, hiện tại thời điểm ra đi, mày cũng không thể nói lời nào khiến cô ấy mỉm cười, mày...mày có còn là người không?*

Tân Hi Ca xúc động, nước mắt nóng ẩm tràn ra khỏi khoé mắt, nguyên lai, những thứ này rơi vào mắt hắn chỉ có là trò đùa cho thiên hạ, hắn một chút cũng không muốn hiểu, còn cố ý đến gần, khuôn mặt hoàn toàn vô cảm, nhưng lời nói phun ra khiến người ta trợn mắt không thể hình dung được, sao hắn có thể?

- *Yêu đến mức nào? Nếu đến vậy thì...bảo cô ta cố mà sống dậy đi, quỳ xuống chân tôi, may ra lúc đó, có khả năng tôi bỏ thí cho một đêm lên giường được không?*

Anh gần như điên khùng, cố gắng rời khỏi Mộ Phi chế trụ, dùng hết sức lực gầm thét như thú hoang, đầu tóc rối bời, mặt mày hằn rõ mệt mỏi, con người hằn đỏ rõ rệt.

- *Tổ chức tang lễ cho kín tiếng, đừng có lợi dụng danh tiếng của tôi mà vùi đồng nào, quá mệt mỏi...*

- *Mày....*

Hắn phui sách thân áo, ý cười trên môi bạc lạnh còn chưa dứt, xoay lưng rồi đi dứt khoát, giọng điệu trầm ổn mang theo chút tia lười biếng làm người ta yêu thích, mạng tính giải trí thì nhiều, nhưng không thiếu uy quyền, cái người nghe, vậy mà không dám ngay lập tức tuân theo đâu.

- *Tiền khách, tôi không tiếp người không tinh táo.*

- *Buông ra, tôi tự mình có thể đi.*

Tân Hi Ca chỉ có thể buông xuôi tất cả, ngược lại còn cảm thấy có lỗi, vốn anh không nên đến đây, gây thêm nhiều lời lăng mạ cho Tổng Tư Tình và anh cũng biết, nếu hiện tại cô còn sống, nghe như vậy sự, cô sẽ giận anh lắm.

Được đưa đến nửa đường, trong đội hình như thế tội phạm bị giải đi y hệt khiến Tân Hi Ca có chút xấu hổ, nhìn mọi người xung quanh không dám nhìn mình thì còn cái gì khó chịu hơn. Nhưng mà phải nói, anh phải khám phục hắn ta, quản lý nhân sự là quá mức hoàn hảo, ở đây là chưa nói đến các chi nhánh dây đặc khác, ở nơi trụ chính, số lượng nhân sự đông đảo đến chóng mặt, chưa lần nào đến Tích thị mà thấy được sự lơ là của nhân viên, dù chỉ chuyện phiếm làm ồn cũng hiếm. Nhìn đâu cũng thấy hoàn hảo, thắc mắc, có phải người không? Hay thần thánh phương nào?

Đối với nữ nhân ái đến mức, chỉ muốn làm mọi thứ để mưu cầu tình yêu từ nam nhân, nhưng là đến chết, cũng chấp nhận một cách dễ dàng không oán trách hay tức tưởi, thì đó gọi là gì?

Cứng đầu hay cao cả?

*"Không thể trách tôi quá mức vô tình, mà là trách chính bản thân cô quá mức ngu muội. Tình, may ra, chỉ có chết, cô mới thức tỉnh..."*

Send: Tổng Tư Tình - By: Tích Lăng

- *Liên lạc bác sĩ riêng, liền đáp máy bay hai ngày tới.*

Mộ Phi nghe nói, liền biết mục đích để làm gì, không dám để một lát, đi sắp xếp ngay lập tức. Hắn chỉ vì chuyện Lục Nan Hy mà tâm tình mấy ngày này chẳng thể giây phút nào tốt. Càng nhớ, càng hận, nhưng lại không thể bỏ mặt. Thế loại không dứt khoát này, vốn không phải hắn tác phong.

Tiếng chuông di động làm hắn tỉnh ra khỏi suy nghĩ băng quơ.

- *Lăng Lăng, tối nay 1h, có mời mời, không đến là đừng có mà...*

Nghe ra là biết, chất giọng biến thái không đời Mậu Hoạch Ma trâu ghẹo, liền không kiêng dè cúp máy. Anh mắt chớp chớp nhìn màn hình điện thoại truyền đến "tút...tút..." khó chịu. Đã di động hết pin, phải tìm ngay điện thoại cục chính của công ty khó khăn, đã chưa nói hết lời liền bị cúp đi, hỏi anh tâm tư bị vứt chỗ nào rồi?

Ông Lăng dạo này tâm hồn treo ngược cành cây, cứ vui vẻ thần thơ hết ngày, là vì có con rể Tích Lăng danh vang tiếng tăm hùng hồn. Nhưng tối đến, nghe tiếng chuông cửa in ỏi, ăn cơm tối, còn chưa gấp đũa cơm vào miệng thì nghe hầu nhân chạy vội vào, trên tay ôm đồ khựng khựng, đứng không muốn thẳng người, còn có ngoài sân là vali chông chênh, khó đoán, ông nhìn qua là biết đồ của Lăng Khẩu Thiên nhưng tại sao lại như vậy?

Nổi trận lôi đình, lôi cả nhà dậy hết đêm, Lăng Khẩu Thiên không thể trốn được nữa, cô đành đi xuống nhận tội trong lo sợ. Chỉ là đứng từ xa, nhìn ông, là chưa bao giờ thấy ông tức giận như hôm nay, tay chân run rẩy bần rần, đi một hai bước ước chừng tâm vài phút mới hoàn chỉnh.

Nghe ra chuyện cận kề, càng nghe, ông Lăng càng muốn lên tầng xông, muốn ngất lên ngất xuống, không ngờ mọi người lại lừa ông một vỏ quá sâu quá đáng như này. Nhìn mặt cô, ông liền đánh tới một cái tát đau điếng, nhưng là cô không dám than khóc một lời, chỉ có nước mắt nước mũi tem nhem. Đưa

tay vịn lấy một bên má đỏ ghê người, cả bà Lăng, Lăng Mạc không dám bênh vực. Đến chuyển đêm một chút, khuya lác khuya lơ, Lăng Thanh nhủ mày nhìn nguyên đình thự Lăng gia sáng đèn, khó hiểu bước vào, nhìn gương mặt hầu nhân ai nấy khó coi vô cùng, xanh mét như gặp ma. Liền đưa đồ mà lên thẳng phòng khách, mới thấy Lăng Khẩu Thiên quỳ trên đất thăm thương, ông Lăng thì cũng không ổn hơn, bà Lăng vuốt ngực ông đang ông thoải mái tâm tư.

- Lăng Thanh...con nghe ba...không thể để Lăng thị như Thiên Chính được nghe con...Thanh...

Còn chưa có chuyện gì xảy ra, ông đã sợ hãi, nhìn Lăng Thanh ôn nhu hết mức có thể, gần như năn nỉ, cầu xin thực lòng. Chính ông hiện tại mới hiểu, Thương Quý vì sao gục ngã đến mức nhập viện muốn chết đi cho rồi, tình hình mãi không tốt lên.

- Cha...

Lăng Khẩu Thiên không chấp nhận được, nhìn ông đau khổ mà trong lòng như có ngàn vạn con kiến lúc nhúc bò đi bò lại khó chịu không tưởng.

- Mày im ngay, ta không có đứa con gái như mày, đừng gọi ta là phụ thân bao giờ nữa...

- Chư tướng anh ta một tay che trời à? Là lợi dụng lỗ hổng của người khác rồi hạ bệ mọi thứ, dùng quần chúng ảnh hưởng, còn chúng ta, có gì để sợ đâu? Loại người như vậy, tốt lành chỗ nào, không khác yêu mà quỷ quái...

- Mày im ngay...

Ông Lăng gần như kiệt sức, dựa vào bà mà nhắm tịt mắt, làm cả Lăng gia nháo nhào gọi bác sĩ riêng đến chỉ sợ ông có bất trắc, ông giận đến mức, có mạng nước đến, ông hắt đổ không biết bao nhiêu lần, một cái nhìn cũng không muốn nhìn đến.

Bà Lăng đúng là cũng xót con nhưng là chuyện này vỡ lẽ, nói thật ra, bà cảm thấy nhẹ nhõm, bởi ngày nào còn che giấu cho cô, ngày đó bà chẳng nghe ăn ngon ngủ yên đâu.

- Tiểu A, tìm cô ta ngay, kế hoạch chúng ta có lỗ hổng rồi.

Lăng Thanh nghe như vậy, rốt cuộc con người anh cũng không khỏi sử dụng thủ đoạn. Như nghiệm ra được cái gì đó, khuôn miệng có chút giãn nở.

- Lục tiểu thư, bị bệnh nặng, nhập viện phụ trách bởi Ưu Tình Tập, viện phí được trả hoàn toàn bởi Tích thị.

- Nhất định, nhất định không được để cô ta thoát khỏi tay chúng ta được.

Đây chính là lý do thương trường không nên xuất hiện niệm tình. Một cái chớp nhoáng, trong tay liền có tất cả, chớp nhoáng, mất hết tất cả.

- Hy Hy, khuya rồi, cậu còn không ngủ sẽ mệt mỏi lắm đó, cậu không phải muốn mau khỏe lại sao?

Tuệ Mẫn Mẫn vẫn nhắc nhở, mặc Lục Nan Hy có đề tâm, có nghe hay đáp trả cô.

Lục Nan Hy cố gắng đưa mắt ra khỏi cửa sổ, vô định nhìn trời đêm u ám, nước mắt cô tràn khỏi khoé mắt dày đặc, mà không hiểu nguyên do rằng bản thân đang đau lòng cái gì?

Sau bao nhiêu chuyện, như cô đứng ngoài tất cả, không liên quan chút nào, nỗi nhớ hân vận dày đặc cô không buông...giọng điệu ồm ồm khó nghe đó lấp đầy tâm trí cô.

- Hôm nay, Bích Vũ có vài tiểu bạch thủ ngon miệng, không biết lựa nào?

Cả gian phòng rộng lớn đen om, mùi hương mới mẻ khó cưỡng tràn ngập mọi góc ngách, xen lẫn ắt tạt hương nước hoa nồng nặc. Tiếng cười đùa nữ nhân cùng mùi hương tiền là không thể thiếu.

Phòng bao này chính là thu hút nhiều nhất, nữ nhân nào ra ngoài cũng ngực đầy một xấp tiền không rõ bao nhiêu, nhưng dày cộm là yêu thích rồi. Nhưng đặc biệt, không phải là những ông già ham gặm cỏ non, là là những sugar daddy tuổi trẻ tài cao, tiếng tăm không phải dạng tầm thường nhưng là vào Bích Vũ thì không được xem là đặc biệt mấy, hoàn toàn mù mịt, chỉ có tiền mới chứng tỏ đẳng cấp nổi.

Trên bàn đánh bạc, Tích Lăng chép miệng, chéo chân lên nhau, điệu bộ lười biếng hoàn toàn lười biếng, như không còn chút sức lực, ngồi bên cạnh là mỹ nữ, mà chắc chắn tối nay nữ nhân ấy hẳn chọn qua đêm..

Đánh bạc cũng không phải hôm nay có hứng thú, hẳn đặc biệt không đề tâm mà trao đi biết bao nhiêu tiền nhưng là một chút cũng không để ý, chỉ có uống rượu rồi ngồi tiêu khiển liếc mắt, quá trình đánh cũng không biết đến đâu. Lâm Ngộ Kỳ Phong cùng Mậu Hoạch Ma và Lư Phồn Hưng cũng chán vì ở đây...chẳng có ai cần tiền cả, nhìn nhau rồi lại nhìn hân cư nhiên lác đác.

- Tích Lăng, tâm tư không tốt hử?

Giọng điệu nữ nhân nũng nịu vang lên bên tai, nhìn hân góc cạnh sắc sảo như muốn đòi mạng nữ nhân, nhìn không chớp mắt, chỉ muốn hôn lên môi bạc, cầu xin hân thỏa mãn, nhìn hân cười một cái, tiêu vài tuổi xuân cũng đáng, nam nhân kim cương trên trời này chỉ có ngàn năm mới được tiếp một lần, thực không dễ dàng gì được để mắt.

- A!!! Nhìn tôi tệ lắm sao?

Hắn cũng không ngại đáp lại một tiếng trêu ghẹo, mỹ nhân được đà để ý, sùng thủ, liền cười ngọt ngào, dùng đưa nữ ngực cố ý chạm vào bắp tay hắn thực nhịp nhàng cùng tự nhiên, vươn một chân dài mà vuốt ve chân hắn thon dài, ánh mắt đưa đến gần hắn chỉ cách một ngón tay mà đưa tình luyến ái, nhưng hắn lại như không có chuyện gì chỉ thuận tay đưa tay nắm lấy eo nhỏ mỹ nhân mà dùng lực một cái, làm mỹ nhân càng xích lại gần, như thể đang ngồi trên người hắn.

Ý cười còn chưa dứt, mỹ nhân đã vươn tới tự ý hôn lên khuôn mặt hắn, gò má lạnh nhạt, cả người hắn có chút lạnh, đồng tử đáng sợ tối sầm, khoe môi chưa bao giờ giãn nở.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài, Anh Thực Không Có Đạo Lý!* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 63: Nếu không mất sự nghiệp...anh sẽ đồng ý có gia đình?

Ở trước Tích Viên, đột này tuy ý hầu nhân trang trí đèn đuốc nhưng là không quá phô trương, Tích Lăng mắt mờ hồ hết trên giường lớn, chắn che đi nửa người nhưng không ngăn được vẻ cuốn hút mỹ mạo toả sáng chói người, môi bạc mím chặt khó đoán. Tay chống lên bên cạnh làm hắn bộ dáng như đang ngồi thẳng. Mỹ nhân bên cạnh đã ngủ say, loã thể không chút lo lắng mây may nào, nụ cười mê người trên môi còn chưa có thu hồi.

Sau cuộc hoan ái không chút nào hứng thú, bình thường hắn sẽ ngủ ngay, đến trời sáng sẽ bỏ đi từ sớm, nhưng là hiện tại có nhắm mắt bao nhiêu lần vẫn không thể đi gặp chu công nổi. Mùi hương hoan ái cùng nữ nhân lạ làm hắn khó chịu, cho nên liền không một lời nào, quăng lại chi phiếu, mặc vào áo mới rồi đi ngay lập tức.

- *Đợi cô ta tỉnh dậy rồi dọn dẹp, tiễn khách.*

Hầu nhân trực đêm, nhìn thấy hắn cũng rất ngạc nhiên, hắn mất ngủ ư? Mắt đẹp vô cùng mệt mỏi, lại còn động tác xoa thái dương liên tục, dù không ai dám đến gần nhưng tạo cho đối diện cảm giác muốn giúp hắn xoa tan ưu phiền vô lý do cùng động lực. Ra đến sân lớn, hầu nhân sắp sẵn một hàng dài đưa tiễn, chỉ cần nhìn thôi là muốn đau đầu hơn.

Khi Tích Viên phía sau mất hút, Tích Lăng vẫn không biết được, chính xác bản thân muốn đi đâu? Hiện tại trời còn chưa có sáng hẳn, tối mịch thế này, nhìn đồng hồ điện tử từ từ khoan xe, điểm đúng 4h53. Nhưng một hồi dằng co, vẫn là trở về Cẩm Viên, đó chính là nơi...hắn không bao giờ ghét bỏ.

Dinh thự Cẩm Viên to gấp đôi Tích Viên, nhưng tối om như mực, đơn độc một mình lộng lẫy nguy nga giữa thành phố xa hoa, như tách biệt khỏi, không có một bóng người hầu nhân nào, từ lúc trước hắn đã sa thải hết thảy, chỉ còn người dọn dẹp theo ca theo ngày mà còn trụ lại. Đến sảnh, hắn đốt tay thon dài với mờ đèn lên, trống rỗng lạnh toát chính là cảm giác thời điểm này. Không có người nào mong chờ hắn trở về hay còn có tiếng chào hỏi cho hắn cảm giác bản thân không cô đơn. Ánh mắt dần thay đổi đi, lê bước nặng nề lên lầu, hiện tại hắn có nằm giữa sảnh cũng chẳng ai có thể nhìn thấy được, tự do tự tại một cách nhàm chán.

Không thể đợi thêm mà tắm rửa ngay, cả khí của nữ nhân ban nãy còn dính nhớp nhớp trên đùi hắn dơ bẩn. Tay chạm qua da thịt là không thể không có. Cả cụ vật cũng mệt mỏi, hắn không biết đã "chơi" qua nữ nhân thế nào? Nhưng khẳng định là đã rất kịch liệt cho nên hắn sức lực hoàn toàn trút sạch. Bụng kêu ầm ầm nhưng không hề để tâm, tắm rửa thì leo lên giường ngay lập tức, buồn ngủ đến mức bỏ quên thế sự.

- *Tiến, em buồn ngủ quá, hay hôm nay ta dừng ở đây đi, qua chỗ em nghỉ ngơi...*

Hi Yêu loay tay qua bắp tay rắn chắc của Thương Hiên Tiến, mặt mày nũng nịu đáng yêu thập phần nhưng không thể vào mắt anh nổi. Anh cứ tối ngày ôm lấy vẫn phòng không buông, mặc dù biết còn rất nhiều, số lượng khổng lồ không thể nói xong liền xong nhưng là lại không chịu rời bỏ. Bướng bỉnh đến độ cả tuần còn chưa có về nhà, hầu hết thời gian là ở nơi này giam mình xử lý văn kiện.

Thương Hiên Tiến còn bận đến độ, bản thân còn chưa có nhìn qua gương lần nào, còn chưa nhận ra bộ dạng hiện tại không khác ăn xin thảm hại. Râu ria xuất hiện, quầng mắt thâm đen, đầu tóc dài hơn mang tai một chút, xụp xệ không che giấu. Hằng ngày chỉ ăn sandwich hay cơm hộp cô mang đến. Có lẽ lần này, anh thực sự bị chấn động kinh sợ. Chăm chỉ thì anh có thừa nhưng là tìm đối tác tạo niềm tin lại không có, nhà đầu tư thì lại danh sách sơ lược không có một ai thèm nhìn đến. Bắt buộc anh phải làm sao đây? Anh không dám nhìn Thương Quý, sợ ông sẽ đối anh với ánh mắt thất vọng, căm hận.

- *Không được đâu, ngày mai anh chiều em được không? Hôm nay anh bận...*

- *Anh hôm qua cũng nói lời này, anh định như thế nào mới chịu buông công việc ra khuấy khỏa đây, em nói anh, đây không phải là một hai ngày liền có thể cải thiện, chúng ta cần con đường dài để có thể vực dậy, anh như vậy bản thân còn chưa ổn định thì công ty ổn định gì nổi.*

Hi Yêu không cho Thương Hiên Tiến cơ hội trả lời nào, liền nhảy vào lòng anh bận rộn, quăng đi viết hết thảy, chồm đến chế trụ môi anh ngay lập tức không cho cơ hội phản kháng. Dĩ nhiên đây chính là chạm vào bản năng tự nhiên của người đàn ông, họ luôn luôn ở thế này, không bao giờ từ chối đâu.

Nụ hôn ướt át còn chưa dứt, anh đã đẩy thân thể mảnh khảnh mềm yếu cô trụ lên bàn lớn đầy rẫy giấy tờ mà mây mưa, ngoài kia mưa lất phất, lại như

có như không truyền đến tiếng rên ừ ừ nữ nhân làm xua tan đi màn đêm yên tĩnh.

Hai có thể trần như nhộng ôm lấy nhau quấn quýt ở ghế bông dài, từng nhịp ra vào cự vật khủng của Thương Hiền Tiến làm Hi Yêu liên tục thờ dốc, gần như muốn thét lên, cảm nhận dưới thân như rực lửa, cả người cũng y hệt, độ nóng cả hai không thiếu, mồ hôi lấp lánh rơi trên ngực nở nang của Hi Yêu dày đặc. Anh vươn lưỡi, mút lấy ngực cô, vị mặn có xen lẫn một chút ngọt ngọt gây nghiện. Tay không ngừng xoa âm huyết bởi cô không ngừng vênh mông, nắm chặt tay đau đớn. Đặc biệt, hoa huy\*t Hi Yêu khô khốc, không một chút khí làm Thương Hiền Tiến bối rối phần nhiều. Chỉ còn cách dùng nước bọt bản thân mà làm ướt nó.

Truyền vào tai tiếng rên đều đều ừ ừ, kích thích màn giác, kích tình không thôi, vươn chân nhỏ đặt ở vai rắn chắc anh, cho anh dễ dàng tiếp cận môi hoa huy\*t dễ dàng thoải mái. Lưỡi anh trượt đến đâu, Hi Yêu rùng mình đến đó, tay đặt ở sau gáy anh đè chặt, đùi mìn màng không ngừng kẹp chặt đầu anh. Nhưng ngày càng thuần thực, ngày càng mở rộng chân. Môi hoa huy\*t cô có chút lớn, bao bọc trần châu đỏ ứng gọi mời, tiếng mút chặt làm cô gương mặt đỏ ửng không ngừng thờ dốc thoải nần. Cả Thương Hiền Tiến cũng hưng phấn, mùi hương hoa huy\*t không chút nào khó chịu cả, liên tục hoạt động môi cùng lưỡi điêu luyện, chỉ muốn làm cô nổ tung.

- T...Tiến...ummm...aaa...ừm....mau nữa...m...mút mạnh vào....aaa

Rốt cuộc hoa huy\*t cũng ngoan ngoãn nhả ra khí, nhưng lại rất ít, anh không nỡ mút hết, đưa tay xoa đều ra xung quanh, liền rời khỏi, mau chóng đưa cự vật trở lại, tay Hi Yêu vươn ra cổ anh mà ôm chặt, bắt đầu lắc lư thân mình tập làm quen.

- Hi Yêu.....

Thương Hiền Tiến đưa lưỡi trơn trượt ở vành tai cô lạnh lạnh, phả hơi quyến rũ chết người làm cô rụt người như thỏ con đáng yêu mị hoặc. Đến thời điểm xuất tinh, anh mau chóng rút cự vật, lấy tay cô vuốt về nó bắn ra ngoài, nhưng cô lại mau kéo đẩy vào hoa huy\*t mạnh bạo không kiêng dè làm anh thờ dốc, ánh mắt nóng ầm, nhũ mảy.

- Em mang con anh, chúng ta sinh con, không cần trốn tránh.

Nhờ giọng điệu cứng nhắc này mà Thương Hiền Tiến như tỉnh giấc, không đáp lời, nghe đến sinh con, liền nhẩn tâm rút cự vật khỏi, dòng tinh nóng ầm cũng rơi trào xuống nền nhà trắng bóng nổi bật ánh nhìn. Hi Yêu như quá mức mệt mỏi, ánh mắt cô đủ nói lên cô có bao nhiêu tuyệt vọng, có bao nhiêu đáng trách đối người đàn ông trước mặt.

hoa huy\*t sưng tấy, cô không ngại nằm yên, yên lặng nhìn anh biểu cảm hoảng hốt. Không nhận được, giây sau đưa ngón tay trắng nõn vuốt ve cạnh gò má cao của anh, nước mắt cũng kịp trào khỏi khoé mắt phượng. Như có ngàn vạn mũi kim đâm tự do vào tim cô rỉ máu, anh sao lại từ chối cô?

- Tiến...anh không muốn có con sao?

Mọi lời Thương Hiền Tiến như không nghe thấy, chính anh cũng thấy sốc bởi hành động này của bản thân? Anh tự hỏi, bản thân còn do dự cái gì? Tại sao không chính diện đối mặt như Hi Yêu, anh đã rất may mắn có cô nhưng sao hiện tại lại từ chối.

- Nhìn em.

Tay nhỏ cầm lấy cằm nhọn ồm ồm của anh, anh cũng thuận theo, tay bên dưới nắm chặt vì nước mắt cô rơi phải, nóng ầm bỏng rát khó chịu, mắt không dám nhìn cô nước mắt lã chã, chỉ có thể nhìn môi cô mấp máy, sau cụp mắt mệt mỏi.

- Ở tuổi này, anh chỉ có thể...là người đàn ông đam mê mạo hiểm, theo đuổi sự nghiệp.

Phải cố gắng lắm, khó khăn lắm nói này mới thoát khỏi tâm trí anh, anh gần như nổi điên nhưng lại cố gắng kìm nén, nghiền răng ken kết, giọng điệu che lấp nhẹ nhàng như gió mây bay.

Chỉ một lời nhẹ như không, nhưng lại có thể cắt đứt hết mọi thứ, anh nói anh chỉ có thể vì sự nghiệp hiện tại, thời điểm này anh chưa thể thuộc về gia đình, cô đây là đang ràng buộc anh. Hi Yêu nắm chặt tay, mau chóng bình tĩnh lại, nhìn cự vật bầm tím nhộp nhোáng tình óng ánh, nước mắt chưa bao giờ ngừng.

- Vậy nếu...anh không mất đi sự nghiệp, như trước, thì...anh chấp nhận có gia đình?

Hi Yêu không ngờ, chưa bao giờ cô bình tĩnh được như lúc này, còn có thể hỏi đi hỏi lại khi anh đã chốt ý rồi. hoa huy\*t như đồ lừa khiến coi không ngừng cọ xát để cảm giác khó chịu xua đi.

- Anh...

- Khó trả lời lắm sao? Giữa sự nghiệp mất hết, anh lại như vậy buông tay người bên cạnh giúp anh trấn tĩnh tinh thần, chọn lấy cái gọi sẽ rất khó chắc chắn. Anh là nam nhân nhu nhược, hèn hạ.

Nhìn thấy ý Hi Yêu muốn bỏ đi, không đợi cô lồm cồm bò dậy, Thương Hiền Tiến chồm đến chế trụ môi cô mà hôn tới, cô trốn tránh, nụ hôn này như thể cái tát dành cho cô. "Bang..." Chính cái tát làm anh bừng tỉnh, dừng lại động tác, nhìn cô nước mắt còn chưa ngừng từ nãy giờ, trong lòng khó tả, híp mắt vô cảm. Bỗng một cảm giác truyền đến, anh không cần gì nữa ngoài cô, nhưng bóng lưng yêu kiều đó, anh vừa định níu giữ, thì cô đã đóng cửa mắt hút.

Thương Hiền Tiến vượt tóc cao lên, suy sụp khuỵu gối tại chỗ, mùi hương hoan ái sộc vào mũi ngay đấy, ánh mắt lãnh cảm nhìn dòng tình bên cạnh, cùng ẩm ướt vệt nước mắt chưa khô trên cánh tay. Đến khi mặt trời lên cao, chiếu dương quang mọi góc ngách gian phòng anh không chút sức sống, dương quang chiếu thẳng vào con người khó chịu nhưng anh cũng không ngại chuyển mình, cứ nằm như vậy. Như trở thành một Thương Hiền Tiến khác, không còn nhanh nhẹn, cùng năng lượng. Như đã chết rồi nhưng lại còn hô hấp.

Chính Tích Lãng đẩy anh ta vào con đường này, vào hoàn cảnh này, anh nghĩ, mối thù này không trả không được. Nhớ đến khuôn mặt hằn, anh liền muốn xé nát thành trăm mảnh, máu sôi trong người khó chịu không thể tả, liền vuron tay đâm một nắm vào tường lớn, các khớp tay thon dài như có như không run run, góm máu ghê người, nhưng lại anh không cảm thấy chút đau đớn, trong ánh mắt hoàn toàn là căm thù, tức giận.

Trên đời này, chỉ còn Hi Yêu quan tâm đến anh, nếu hờ hững bỏ qua, cuộc đời anh sẽ thế nào đến cuối. Thần trí mạch bảo nên đi tìm đi, nhưng chân tay lại không muốn động đậy. Mắt đỏ ngầu trực trào quang lệ, tràn khỏi anh mắt, hận không phải là nam nhân nữa.

- Em bước đi từ từ nhẹ nhàng thôi.

- Cảm ơn anh đã cho chúng tôi quá giang một đoạn đường.

Lăng Thanh cười nhẹ ảm áp như gió xuân làm lung lay hồn phách nữ nhân, tay cầm lấy bắp tay nhỏ Lục Nan Hy chưa rời, cẩn thận một chút như muốn bế cô đi rồi. Nếu theo phép lịch sự, anh đáng ra phải giữ là vài câu khách khí nhưng hiện tại anh lại không nói lời nào, chỉ cười rồi tiếp tục động tức đỡ cô làm cho cả hai bên cảm giác gần gũi hơn như quen biết thân thiết.

- Hy Hy, anh có mua chút cháo bò, để... nhờ Tuệ tiểu thư giúp đỡ em ăn.

Cô nghe vậy nhìn trên tay anh hộp cháo nóng hổi, hít mát nhìn anh cười xinh đẹp mà xiêu lòng, không ngờ anh lại tốt đến mức này, chợt cảm thấy có chút có lỗi. Liền không xa cách, đưa tay còn lại cầm lấy tay anh, người hoàn toàn dựa vào ngực rắn chắc đối diện mà di chuyển nhanh hơn, cô lại không để ý anh ta thậm chí phả một cái.

Lăng Thanh thấy cô ngoan ngoãn dựa vào mình, tự thụ cảm mà vui sướng trong lòng, có phải cô không còn đề phòng nữa không?

Sau khi giúp đỡ cô ngồi thẳng, đưa hết hành lý mà phần lớn là của Tuệ Mẫn Mẫn vào, xong liền rời đi ngay, còn không quên dặn dò cô uống thuốc đúng buổi, ăn uống đầy đủ mau chóng hồi phục.

- Cậu may mắn thật, không có tiên đề mất thì cũng có thánh. Hồi này tớ để ý Lăng Thanh bước vào phòng hành chính, tớ nghĩ anh ấy chỉ trả viện phí cho chúng ta đó, vì sau đó không thấy y tá nhắc nhở thanh toán, tớ tự giác chạy ra thì đã bảo thanh toán xong.

- Thật sao? Tớ lại mang một gánh nặng, biết trả lại thế nào?

Lục Nan Hy dù mở miệng kêu ca như vậy nhưng trong lời không khỏi vui vẻ ngọt ngào. Với tay lấy ly nước uống cạn ngay lập tức, hai gò má hồng nhuận ngập tràn sắc xuân, hoa cũng muốn đua nở vì nhìn thấy nắng ban mai, màn trời như tươi tỉnh hơn hẳn.

- Nhìn cậu kìa, muốn đem cà chua nấu canh rồi.

Tay còn trở vào bắp tay cô.

- Cậu chỉ giỏi treu đùa tớ thôi, cậu này tớ nghe chán muốn chết. Mau lên, tớ đói rồi này, bụng trống rỗng đáng thương luôn.

Cô chu môi làm nũng, khoanh tay trước ngực cụp mắt, mi dài thu hút quyến rũ, bộ dáng này đến nữ nhân cũng muốn quy theo.

- Chủ nhân, lịch trình hôm nay.....

- Đề nghị đi.

Tích Lãng đưa tay che vùng mắt, xung quanh yên tĩnh đến mức hai tai như ù đi. Anh vừa định mở miệng nói thêm thì liền bị hấn cắt ngang dứt khoát.

- Cậu cũng rảnh hôm nay, cứ đi giải khuây đi.

Mộ Phi nhủ mày, có phải anh làm sai hành động gì để hấn có thành kiến hay không? Nghe đến hấn cho giải khuây thì y như rằng anh chưa bao giờ vui vẻ tiếp nhận đặc ân. Nghĩ vậy, không dám nhìn hấn biểu cảm mà trực tiếp quay lưng, nhưng vừa định bước đi, chưa đến một bước đã vội vã xoay lại cũng kính.

- Chủ nhân, ban sáng Lục tiểu thư đã xuất viện trở về nhà rồi.

Hấn còn chưa biết rõ chuyện thế nào, khuôn mặt mệt mỏi không đổi, nhưng ánh mắt có chút chuyển đổi, sáng hơn hẳn nhưng giây sau tối sầm đáng sợ.

- Cút.

Chỉ có thể miêu tả bằng một từ, ủy khuất.

"Au: Đừng buồn, Phi Phi baby, ta an ủi người mà~~".



---

*\*Nhảy "cóc" trước một chút nào...vù....vù....*

Tích Lăng như mất hết thần trí, trước mắt gần như hoá bão tố, ngực phập phồng dồn dập hơi thở khí tức sát khí đằng đằng dâng trào nhìn nữ nhân trước mắt tro mắt ngời yên lặng đối diện không chút nào biểu cảm hối lỗi. Tay cứ liên tục đưa lên, sau lại buông thõng xuống vô lực, không cách nào làm chủ bản thân, bị phản yếu điều khiển. Hắn thực lòng không thể cách nào nhắm mắt động thủ với Lục Nan Hy. gương mặt nữ nhân như hoa, hương thơm từ cô làm hắn thoải mái, luôn muốn xích lại gần hơn.

Chính bởi không thể nào diễn lãnh băng, không thể để cô nhìn hắn mềm lòng được.

- *Cô....cút khỏi đây ngay...*

Cô chân như bị dính keo chặt, không thể đi chuyển, cô thấy bản thân không có lỗi, đâm sau lưng hắn, là cô không có lỗi. Đây chẳng là gì với đứa con của cô mất đi.

Ánh mắt hắn dần đỏ ngầu, không chừng chỉ một cái nhú mày liền mềm lòng ôm lấy cô, bởi sự nhưng nhớ lấp đầy, hồi ức đang dần hồi niệm trong thần trí chẳng thể nào buông bỏ, chỉ có thể buông bỏ mọi thứ vật chất giúp hắn quên đi cô nhưng là trong lòng hắn đã thăm mò cửa, chào đón hình bóng nữ nhân kia.

- *Anh tức giận không? Điền tiết? Đối tôi, anh như vậy vẫn chưa đủ tôi tha mãi...tránh xa tôi ra...*

"Bang..." một cái chớp làm hắn bừng tỉnh, nghe lời cay độc nhưng giọng điệu lại không phải, cô đang kìm nén, nước mắt không ngừng rơi xuống nhưng đó không là chủ ý, là nước mắt chẳng thể cầm được, phần nộ tích tụ mà bật chế độ tự động, tầm mắt trước mắt mờ nhạt, hình ảnh hắn ngập tràn trong nước mắt, dần môi cô méo lại, sắc mặt tệ không che giấu, gục ngã tại chỗ, lồm cồm đến nơi hắn đứng, nắm tay thật chặt, cứ việc đưa nắm tay mạnh đâm vào giày hắn, cứ mạnh dần rồi mạnh dần.

Hắn vậy mà lại không chịu nổi nữa, cầm lấy tay cô, ôm chặt cô vào lòng, siết chặt, không muốn buông, hắn đã sai, hắn không phải con người lãnh cảm, máu lạnh như hắn diễn đạt thường ngày che mất thể nhân.

- *Tôi hận anh... thực hận....*

Tiếng khóc tràn đầy kìm nén, trong hắn khó chịu, không thể làm gì khác ngoài ôm cô, tuy cô đâm đánh tùy ý, miễn cô dễ chịu tâm tư.

- *Lục Nan Hy, chỉ cần em đến, không từ thủ đoạn, tôi cũng sẽ nhắm mắt không biết. Chúng ta, bắt đầu lại từ đầu được không?*

Lời hắn phát ra, một nửa van xin, một nửa bắt lực. Hắn sẽ không trách đứa bé, không trách văn kiện quan trọng đánh mất.

- *Anh còn có thể mở miệng như vậy ư? Cả đời dùng lời không có đạo lý làm trọng? Tôi từ thủ đoạn, chẳng bằng anh giết chết con tôi..*

Trước ngực cách lớp áo sơ mi ướt đầm nước mắt nữ nhân, đầu nhói không thể tả. Nhưng vừa nghe đến cô thét lên trách cứ hắn đứa bé, hắn liền ngây người.

- *LÀ ANH NHÃN TÂM BỎ ĐI ĐỨA BÉ, GIẾT CON CHÚNG TA, CON CỦA TÔI...anh muốn tôi nhắc bao nhiêu lần đây?*

Lục Nan Hy tức khí hét lớn vào mặt hắn, hắn không trách cứ, chỉ ngày ôm cô càng chặt, thăm phát tiết bản thân, không thể nào bóp chết cô - nữ nhân ngang ngược.

- *Cô hận tôi lắm đúng không? Được, tôi sẽ cho cô trả giá hết thảy, không chỉ là đứa bé...*

Được, hắn sẽ nhận lỗi tất cả, chỉ để muốn có thứ gì đó ràng buộc giữa cô và hắn, không có khả năng chấm dứt. Nhưng liệu hắn có nghĩ đến, cách hắn chịu đựng kiểu này, chỉ có đẩy hai người thực lòng ra xa hơn.

Đến suy nghĩ cũng khác người, hắn thông minh quá vượt bậc, nhưng trong luyện ái, lại ngu ngốc không đường cứu chữa.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài, Anh Thực Không Có Đạo Lý!* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull.Net](http://EbookFull.Net).

## Chương 64: Dinh thự Ngự Tây một màu u tối (1)

Lục Nan Hy thực sự thừa nhận hệ thống Tích thị làm việc quá mức đáng sợ, đến phần tử nhỏ như cô, cũng chẳng thể bỏ qua. Cô vừa về nghỉ ngơi ở nhà chưa quá nửa ngày, đã có phong thư gửi đến tận nhà.

- Mẹ Mễ, có lẽ tớ phải quay lại làm việc rồi, chắc hẳn ngày mai có khả năng

- Không được, không được....phong thư có gửi đến cũng không được...

Vừa nói qua, còn chưa kịp nuốt xuống nước bọt, liền bị tay Tuệ Mẫn Mễ xua ngang phản đối một cách kịch liệt, trên tay cô cầm hộp sữa chua dâu giải khát mùa hè cũng bỏ xuống luôn thể. Đi đến cạnh đầu giường, Ấu nước ấm đặt bốc hơi một chút chắc cũng đã nguội nguội bớt ấm, liền vắt khô mà chườm cổ Lục Nan Hy, giây sau tiếp lau nhẹ mặt mày, chăm sóc không thua y tá ở bệnh viện, cô dám chắc đó!

Cô còn quên mất, chuyện bệnh tình hay rõ hơn, cô chưa có kể cho Tuệ Mẫn Mễ nghe và cô cũng không chắc bản thân thực sự muốn chia sẻ chuyện này cùng ai. Nhưng sau bao nhiêu chuyện, chẳng nhẽ, Tuệ Mẫn Mễ cô cũng để phòng ư? Nếu vậy, còn ai để tin tưởng nữa đâu.

Lục Nan Hy đưa tay mềm mại gỡ lấy đi khăn trên tay Tuệ Mẫn Mễ vắt nóng mà đỏ đi. Còn chưa mở miệng, trong lòng đã như muối xát mà hàn quang trước hết. Tuệ Mẫn Mễ ánh mắt kỳ lạ nhìn Lục Nan Hy không rời mắt, đặc biệt đôi mắt buồn đối diện làm cô muốn mở miệng an ủi cũng khó khăn, cảm ơn mà đợi Lục Nan Hy phản ứng tiếp theo để cô biết đường mà "chữa cháy".

- Mẹ Mễ...tớ...đưa bé trong bụng tớ...mất rồi...

- Sao?

Tuệ Mẫn Mễ gần như hét lớn, như không thể tin được, hai tay thon dài nắm lấy vai cô mà lắc lư mạnh, không kiêng dè cô yếu ớt như giấy trước nữa.

- Cậu nói...cậu mang bảo thai, sau đó mất đi?

Cả một buổi tối, Lục Nan Hy mang hết tất cả những khó chịu, ủy khuất trong lòng, từ đầu đến cuối, cô đã chịu đựng thế nào trong suốt thời gian trở về, chưa quá phần nửa của năm, mọi chuyện suy diễn từ vui vẻ đến thẳng trầm, đều vứt bỏ hết thảy. Vì Tuệ Mẫn Mễ là hoạt náo, tình nghịch, mạnh mẽ cho nên việc đau lòng thể hiện ra ngoài cũng là quá khó cho nên việc nhìn cô vô cảm, đối Lục Nan Hy trong lòng cô tự biết Tuệ Mẫn Mễ như thế nào cảm xúc.

Lục Nan Hy bị bộ dạng của Tuệ Mẫn Mễ mà dần không còn chảy nước mắt nữa, cô quyết nhất định phải mạnh mẽ, nước mắt là thứ cô không cần nữa.

Chiếc gối mềm cô ôm trong lòng, đã bị nhàu nặn bề mặt nhăn nhúm không nhìn ra hình dạng rồi. Biết bản thân, không thể chịu đựng quá lâu, nhưng để kể hết như vậy, lặp lại một lần nữa, chạm đến miệng vết thương rỉ máu, thực lòng không muốn.

"Au: - - bà cũng kể hết rồi, không muốn chỗ nào nữa aa?"

Lục Nan Hy: Dừng lại! Đây là lời văn của bà, ta đâu có nói câu nào không muốn?

Au: "....".

- Hy Hy, đưa phong thư cho tớ, ngày mai nhất định tớ đến Tích thị náo loạn một trận, quảng phong thư xui xẻo ám khí chặn trước cửa cho bỏ làm ăn, cậu cũng không cần phải dồn ép đến cái nơi quỷ quái đó chôn chân làm việc...

Thấy Tuệ Mẫn Mễ dưng dưng tức khí, giây sau cô liền hối hận bản thân đã kể quá nhiều, mắt chớp chớp vô tội, môi mím chặt, tay vẫn chăm chỉ nhàu nặn gối trong lòng.

"Au: Hừ...ta biết chuyện này thế nào cũng xảy ra mà..."

Lục Nan Hy: "....".

- Mẹ Mễ, tớ...tớ yêu anh ta...có phải tớ...hèn hạ lắm không? Cậu đừng nghĩ tớ yêu vì hầu bao, địa vị....

- Không có, tớ tuyệt một chút cũng không có. Nhưng cậu biết làm sao không? Thế giới của Tích Lăng cùng chúng ta, rất khác nhau, thậm chí xoay vòng vòng vẫn không kịp tốc độ anh ta hướng tới. Cậu bỏ qua những cơ hội tìm hiểu một mối quan hệ mới, cuộc sống mới, có đáng không?

- Nói tới nói lui, các cậu vẫn thông đồng nhau nói tiếp cho Phong Đường Minh?

Lục Nan Hy bị ám ảnh, sao phải suốt ngày cứ người này đến người kia xung quanh cô đều đề cập Phong Đường Minh không biết nhầm chán là cái quái gì. Tuệ Mẫn Mễ nhớ lại, tuần trước, trước khi đến bệnh viện thăm cô thì Quân Quyết Hiêm gọi đến, có nói là Phong Đường Minh từ phim trường nghe tin Cẩm Như hốt hoảng thông báo thì không nhìn được hết cảnh quay mà bỏ đi ngay lập tức khiến phải đền bù số tiền lớn vì thời gian lãng phí sau của đoàn phim. Chính cô cũng không biết Cẩm Như làm sao mà biết được chuyện đó nhanh như vậy, nhưng thăm nghĩ anh chắc hẳn yêu thích Lục Nan Hy thật lòng rồi, cho nên không ngại đánh cuộc gọi địa chỉ qua. Sau đợi Phong Đường Minh ra cửa, cô mới nói tiếp vào.

Thực lòng sau khi nghe cô tâm sự, Tuệ Mẫn Mễ liền muốn đánh chết tên đàn ông đáng ghét lãnh nhạ kia. Xem nữ nhân không ra gì, chơi đùa như thú vui không hơn không kém. Trong mắt cô, không bằng một "thùng rác di động".

Nghe Lục Nan Hy nói đến chỗ hiểm, tự động Tuệ Mẫn Mễ lảo liếng mắt đẹp.

- Chỉ có Phong Đường Minh? Cậu thăm tương tư thì có, suốt ngày Minh Minh...ý tớ là Lăng Thanh, thiếu gia hào quang ấy!!!

Nhanh nhẹn quăng lưng túng đi nhanh chóng, thay vào bằng hành động trêu ghẹo Lục Nan Hy làm cô lại đỏ mặt lần nữa.

- Nhìn cậu, nhiều hay ít, cũng đều có để tâm anh ý. Can đảm nói không có đi?

- Ừm thì không có.

- Miệng cậu, ăn mười củ hành cũng chưa bong.

Liếc mắt, đồng hồ chạm đúng 4h, nói bằng quơ này giờ cũng gần sáng hừng, để ý đến, mắt Lục Nan Hy chống chịu không nổi nữa, đầu muốn ôm áp gối, mắt muốn nghỉ ngơi, liền một cước mang mền đắp toàn thân, không hề để mắt đến lời Tuệ Mẫn Mễ bên tai không thiện ý chút nào.

- Tớ buồn ngủ quá, beng beng, đến giờ đi ngủ rồi.

- Này, cậu làm tớ mất ngủ, nghe cậu kể sự đời xong, lại muốn bỏ mắt tớ đi ngủ. ĐỪNG HỒNG!! Mà tớ nghe không lầm, cậu có số tiền không nhỏ từ việc đó nhỉ? OK, để chuộc lỗi, ngày mai cậu bao tớ ăn uống là được rồi.

"....." đủ...

Dinh thự Ngự Tây trong ánh bình minh nhòa lấy một màu đen u tối, hầu nhân tán loạn nhau sợ sệt, mặt mày tái xanh tái mét, giây sau, cảnh sát nhân kéo đến, người dân xung quanh hiếu kỳ tụ lại chật hết cả đường, khiến xe cấp cứu cùng xe điều tra ùng tắc không thể nào chen qua được, đội bảo vệ dân sự tản đi bớt mới có thể đưa chân vào.

"Ồ....oé....ồ....oé" inh ỏi nổi bật.

Trong số viên cảnh sát, còn có cả hình bóng Doãn Dĩ Vương vô cùng nhàm chán, như thể bị ép buộc đến nhận việc.

Thi thể bị cắt cổ tay ngâm trong nước nóng được phát hiện là Trầm Phụng Lan, ngoài ra trên người bà không có dấu tích nào cho thấy bị hành hạ hoặc ám sát cả, có thể mình chứng đây là vụ tự sát không nhân chứng, chứng thực.

Nhưng đề mà kết luận thì là quá sớm, nên cảnh sát viên bắt đầu tra hỏi từng hầu nhân, ai nấy cũng nhiệt tình khai báo, thu thập được, từ một hầu nhân rõ nhất, cô là hầu nhân được bà tin cậy nhất, cho nên mỗi sáng sẽ đánh thức bà vào buổi sớm, bà có sở thích ngắm hoa và uống trà vào mỗi sáng, với lại, có nhiều phu nhân trạc tuổi bà, đi tập thể dục ngang qua không thiếu, cho nên đôi lúc tán gẫu vui vẻ.

Cũng như mọi ngày, nhưng đi vào phòng lớn, hơi lạnh khác thường phả vào mặt làm cô run rẩy, bật đèn thì trống huơ trống hoác, lục tung khắp phòng cũng không có, bắt đầu mở rộng tìm ở phòng thay đồ bên cạnh nối tiếp, sau mới vào toilet vì lờ mờ nghe thấy tiếng nước chảy nhỏ giọt xuống nền gạch mang tiếng thấm thẳm xa xôi, hầu nhân có chút trù trừ bước đi. Đá bật cửa, thì thấy bà ngồi bẹp trên nền ẩm ướt, đầu gục vào chậu nước nhuộm đỏ au không ngừng tràn, cả người lạnh ngắt không còn chút thân nhiệt khi cô cố gắng lay bà dậy. Sau hét toáng lên, toàn bộ hầu nhân đặc biệt chạy đến, có một số trấn tĩnh mà gọi cảnh sát viên cùng cấp cứu đến hỗ trợ.

- Trước đó, trong nhà có ai khác ngoài hầu nhân các cô không?

Giọng điệu cảnh sát viên trầm thấp, mang cho người khác cảm giác áp đặt, làm hầu nhân rụt người lại.

- Vâng, trong nhà không còn ai khác.

- Bà ấy có thường lui tới với ai không? Ý tôi là lui đến nơi này.

- Có hai người thường lui tới, đều là trung niên tầm tuổi bà. Theo tôi được biết một là tình nhân, còn hai là anh em gì đó của bà ấy.

Hỏi xong, hầu nhân này được điều đến lấy thông tin nghi phạm, đến hầu nhân khác lại bị tra khảo. Trong vòng ước chừng nửa tiếng sau, với năng suất cùng mở rộng phạm vi nhanh chóng, hai nghi phạm đã được điều đến.

Lĩnh Ngô Bắc được cho là tình nhân của bà, bề ngoại xộc xệch, lượm thượng râu ria, nam tính không thiếu, nhưng ánh mắt lại ôn nhu hiền lành không ngờ đến được, tạo cho người khác cảm giác thoải mái, không chút hoài nghi. Ông đến cũng không có bài xích gì, hoàn toàn hợp tác. Nhưng điều khiến viên cảnh sát nghi ngờ là ông không hề biểu hiện lo lắng hay sốt ruột, mà ông biểu thị bình thường vẻ mặt.

Trầm Bình Minh được cho là anh của bà, ngược lại, ông lại rất thể hiện đau lòng, ánh mắt đỏ ngầu như muốn khóc nhưng là cố kìm hãm nước mắt.

Gần cả tiếng đồng hồ, thông tin khai thác từ hai người này cũng không có gì khả nghi, cho nên bắt đầu điều đến gia đình riêng của bà.

Lục Nan Hy vì gần sáng mới ngủ cho nên không đủ giấc ngủ là khó mà tránh được, cho nên thời điểm cảnh sát viên gọi đến, cô không thèm trở người tìm điện thoại, bỏ lỡ tầm hai cuộc sau mới nhấc máy.

- Alo.

Giọng điệu ngáy ngủ trong điện thoại không trách được viên cảnh sát nhìn nhau bối rối.

- Chúng tôi gọi điện từ lực lượng cảnh sát đặc vụ toà chính Bắc Kinh. Được biết rằng, cô là con gái của bà Trầm Phương Lan nên chúng tôi muốn mời cô di chuyển đến dinh thự Ngự Tây lập tức để cùng hợp tác điều tra.

Lục Nan Hy còn tưởng mình nghe nhầm, nhìn lại màn hình điện thoại sáng đèn, dụi mắt một cái mới dám tin tưởng. Bắt đầu tỉnh táo một chút, giọng liền thay đổi, mang một chút lễ phép.

- Xin hỏi là điều tra cái gì vậy ạ?

- Bà Trầm Phương Lan được nghi vấn đã tự sát vào rạng sáng hôm nay. Mời cô mau chóng di chuyển đến hiện trường điều tra.

"Bang..." mém rớt khỏi điện thoại trên tay. Bà tự sát ư? Cô tự hỏi mình, mắt tròn khó coi, đa phần sợ hãi. Cấn chặt môi, nước mắt bật chế độ tự động sụt sướt, mà mau chóng rời khỏi giường. Tuệ Mẫn Mễ không biết sáng sớm đã đi mất tâm nơi nào nên cô phải bắt xe bus nhiều trạm mới có thể ra đến trung tâm thành phố.

Bước chân cô vội vàng từ xa, ánh mắt đã sớm đỏ ửng, vì trời xe lạnh nên hai bên má cũng đỏ ửng, sương còn chưa có tan hết, dày đặc màn trời như bao phủ màn đêm khắp Bắc Kinh xinh đẹp trắng lẹ. Nhìn Ngự Tây từ xa, đông đúc người chen lấn, tiếng còi hú khiến người ta bàng hoàng cùng xe lớn xe nhỏ đầu lè dài sân lớn làm cô có chút rụt chân lại.

- Mọi người cho tôi qua một chút...cảm ơn....cảm ơn...

Chen qua hàng chục người, đến cổng lớn vẫn chưa hoàn thiện đi vào. Bởi những bảo vệ dân sự chắn ngang, cô không kìm được mà hấp tấp muốn vào ngay.

- Tôi là người thân của nạn nhân, cảnh sát viên gọi tôi đến hợp tác điều tra.

Bảo vệ dân sự nhìn nhau, thông báo đến cảnh sát bên trong, xong nhận lệnh mới dám chấp thuận cô tách biệt đám đông mà ngoại lệ bước vào. Ngang qua một xe lớn đặc biệt hoành tráng, ngồi ngự bên trong nghịch điện thoại khiến cô có chút ác cảm, suy nghĩ đến đây là nơi nào mà anh ta lại rành rỏi đến như vậy. Cố gắng ngược nhìn một chút, chính Doãn Dĩ Vương cũng phát giác ra có ai đó đang đứng ở gần mình, anh xoay người, cô lại đang nhảy nhảy điệu bộ khó coi, nhìn đến mặt nhau, cô thắm xấu hổ bỏ đi vào bên trong, còn anh thì nhìn sau bóng lưng cô nhủ mày, chẳng phải là Lăng Khẩu Thiên sao? Doãn Dĩ Vương đưa mắt soái khí nhìn ngó xung quanh bên ngoài, tìm kiếm Tích Lăng nhưng mãi cũng không thấy. Nhưng là tò mò hơn, Lăng Khẩu Thiên với cái này liên quan ở đâu, cho nên cũng xuống xe ngang nhiên, đi vào theo sau.

Cảnh sát viên nhìn thấy Doãn Dĩ Vương thì mau chóng xếp hàng ngay ngắn, một tay làm động tác tuân thủ nghiêm túc bộ mặt chào theo kiểu quân đội rậm rạp. Không khí khó thở không tưởng tượng được, anh thì lại như bình thường, gạt đầu một cái, sau ngồi ở bàn lớn phía sau, mắt dõi theo bóng lưng cô nhỏ nhắn run rẩy đối mặt cảnh sát viên khác lấy lời khai.

Theo như anh được biết, quả thực dinh thự Ngự Tây là thuộc quyền sở hữu của Lăng gia, nhưng Lăng Khẩu Thiên cùng nạn nhân bên trong, thì có quan hệ gì? Đến Tích Lăng cũng không thấy bóng dáng. Đến nửa giấy sau, suy ngẫm hồi lâu, mới lờ mờ đoán ra được, thực ra nhạy bén anh không thiếu nhưng để chính xác hay không thì còn chưa biết chắc được.

- Theo như cô nói, quan hệ hai người không tốt cho nên đã rất lâu không gặp bà ấy?

Rõ ràng cảnh sát viên ràng ép vào thế mỗi quan hệ không tốt, cô còn đang suy nghĩ trả lời thế nào cho ổn thỏa, nghe tiếng bước chân dồn dập đi đến, thân ảnh già nua cùng người phụ nữ đồng tuổi bước vào khoác tay vô cùng thân mật làm cô chường mắt, chẳng hiểu vì sao mà sóng mũi cay xè, cô biết bản thân không thể trách ai được nhưng mẹ cô chết, ông có cần phải dẫn bà ấy lại để cười nhạo hay không? Cô bất chấp là thiện ý hay ác ý đi nữa thì...sự thật ông bỏ mẹ con cô vẫn không thể thay đổi được, nó in sâu vào trong từng mạch máu của cô. Có chết cũng không quên được, người đàn ông đó cùng người đàn bà dơ bẩn kia đã phá hỏng mái ấm gia đình của mình.

Nghĩ như vậy, là Lục Nan Hy không còn ghét bà nữa sao? Nước mắt tự động tràn ra khỏi khoé mắt không che dấu, trong lòng như có kim chích đau đốn, cô sao có thể nỡ hận bà đâu, viên cảnh sát mặc nghiêm ban nãy cùng thay bằng bối rối.

- Tôi mong cô đừng nên đau lòng nữa, bởi thể nhân trên đời, sống chết có số cả.

- Nhưng tôi không chấp nhận được...bà tự sát. Các anh nhất định phải tìm lại công bằng cho mẹ tôi...

Giọng điệu cô nhỏ như muỗi kêu y hệt, tay quệt đi nước mắt mỹ lệ, hai gò má sụt sướt, tóc mai bay loạn, mỹ nhân trước mắt, viên cảnh sát không muốn chú ý cũng khó khăn, liền gạt đầu lia lịa. Còn thâm quyết định, không giải quyết xong vụ án này thì nhất định không ngủ nữa.

"Au: ông này... bỏ tay. Bởi người ta nói anh hùng khó thoát khỏi ải mỹ nhân."

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài, Anh Thực Không Có Đạo Lý!* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 65: Dinh thự Ngự Tây một màu u tối (2)

- Mẹ cô chết...cô lại có thể bình tĩnh như vậy sao?

Nguyên cả buổi điều tra, Doãn Dĩ Vương hoàn toàn chưa bao giờ lên tiếng, đây là câu nói đầu tiên.

Lục Nan Hy nhìn theo hướng phát ra giọng, hai ánh mắt gặp nhau, nhưng ánh nhìn cô có chút lạnh nhạt, tay bên dưới cô nắm chặt, khoé môi có chút mỉm cười nhẹ nhưng không quá giả tạo, khiến người khác ác cảm. Hiện tại, cô cũng chẳng hiểu bản thân tại sao không khóc la, làm loạn, mà cô chỉ có thể thâm cảm hận mọi thứ, nếu như cô biết được, cái chết này của mẹ cô là do ai gây ra, cô nhất định sẽ không để yên đơn giản bằng khóc lóc.

- Nếu không bình tĩnh, thì tôi sẽ chẳng thể làm gì ngoài khóc, anh muốn tôi làm loạn gián đoạn điều tra ư?

Giọng điệu nữ nhân đánh thẳng vào thần trí anh, như có như không, Doãn Dĩ Vương cười lớn. Chính anh cũng ngẫm lại, có gì đáng cười đâu. Có lẽ đối với nữ nhân nào, anh cũng sẽ không quá khắc khe...cứ nghĩ như vậy đi.

Cảnh sát viên nhìn cô rồi lại nhìn anh, rõ ràng thái độ cùng cách bắt chuyện khác nhau, cho nên anh nghĩ họ quen biết nhau nhưng là mối quan hệ chưa đủ thân thiết để tự nhiên hơn nữa.

Lục Hạ Thư nhìn thấy cô ngồi ở bàn phía trong, trong ông có chút đượm buồn, nghĩ đến hai người sẽ đối mặt thế nào đây, thầm buông tay Miết Mỹ Ái ra, khiến bà nhúm mày, rõ ràng ở nhà ông đã hứa, sẽ nằm bà trước người nhà của mình. Bà chẳng khác lúc nào, mục đích chỉ có bà sẽ luôn không thua thiệt, bà thắng, giành được ông thuộc về mình, đến khi Trầm Phương Lan chết, bà cũng muốn khẳng định lại một lần nữa, Trầm Phương Lan hoàn toàn không đủ bản lĩnh để bà nói cùng.

- Xong rồi, mời cô ra ghế ngoài ngồi đợi quá trình điều tra. Cảm ơn đã hợp tác!

- Tôi không thể ra về?

- Không được, nhờ chúng tôi cần cô ngay lập tức để cung cấp thông tin quan trọng, sẽ để cô mất thời gian đi chuyển đến.

Lục Nan Hy lắc đầu một hồi bắt đầu đi chuyển ra ngoài, nghĩ đến, may là cô đã xuất viện được hai ngày nếu không, cô khó mà xin phép Ưu Tĩnh Tập ra ngoài như thế này, còn phải nói đến một bác sĩ riêng nào đó, cô cũng chẳng biết, cứ kìm cạp xem xét tình hình liên tục, chưa bao giờ nãng suất làm việc không đủ chuyên môn. Nếu nhìn kỹ anh ta thì thực rất trẻ, vẻ ngoài rất tây, con ngươi xanh đậm như trên TV cô hay thấy. Nhưng từ khi xuất viện cô cũng chẳng gặp anh ta, chỉ có nhận một đồng thuốc men cùng thuốc bổ, phúc khí anh ta để lại. Mà còn phải nói, sáng sớm ra ngoài như vậy, từ này đến giờ cũng hao hụt biết bao nhiêu năng lượng, ngồi thế này chắc cũng sắp đến thời điểm trưa, dương quang ngày càng gắt, bụng cô lại kêu réo khó chịu.

Sau hai giờ, thoát khỏi phòng họp, Tích Lăng liền chôn mình ở văn phòng xem xét văn kiện, nhưng dạo này, tâm tư hần khó mà điều khiển. 5 phút đợi thư ký đem cả phê đến, hần lại nghe tiếng điện thoại thông báo cuộc gọi đến, vốn định im lặng nhưng nhìn màn hình nhấp nháy "Doãn Dĩ Vương" nên ngừng lại một chút, nhúm mày, sao có thể giờ này lại gọi đâu, là điều hiếm thấy.

- Có chuyện gì?

- Tôi hỏi một chút, dinh thự Ngự Tây là thuộc quyền sở hữu của Lăng gia?

- Theo như tôi biết, đã đổi chủ sở hữu.

Theo như hần điều tra hợp đồng thì, dinh thự Ngự Tây là thuộc về Lục Nan Hy, nhưng cô đã để tên bà thay thế, sau đó không lui đến đây nữa.

- Nhưng Lăng Khấu Thiên cùng tư chủ mới, có mối quan hệ gì? Sáng nay, bà ấy...tớ đoán là tự sát, nhưng khi điều người thân, tớ lại thấy cô ấy lui đến. Cậu đến vợ của mình rời khỏi nhà cũng không biết?

Doãn Dĩ Vương vừa nói chuyện cùng Tích Lăng, vừa quan sát cô từ xa.

Hần nghe đến, cô đến hiện trường vụ án liền muốn nổi nóng, rõ ràng cô vừa mới xuất viện hai ngày. Nhưng đến từ sớm, cho nên chắc hẳn chưa có gì trong bụng. Nghĩ vậy, hần lại muốn nổi nóng với bản thân, hần quên sao, cô ta là người nhẫn tâm giết con anh.

- Hai hôm trước, cô ấy xuất viện, cậu để mắt một chút. Cảm ơn.

- Sao, cậu đang cảm ơn tớ à? Phải nói từ đầu đến cuối biết cậu, tớ chưa bao giờ nghe thấy từ này, rõ ràng người đàn ông dù thanh lãnh đến cỡ nào, cưới vợ thì liền khác biệt. Mà còn.....

Như cũ, chưa nói xong, Tích Lăng đã cúp máy trước. Doãn Dĩ Vương đã quen, cho nên cũng không thấy uất ức chửi mắng nữa. Điều này chỉ có thể làm anh tự kỷ hơn mà ngồi chửi mắng điện thoại một mình.

- Lăng tiểu thư, tôi nghe nói cô hai hôm trước xuất viện, hiện tại có thể...

- Tôi không phải tiểu thư Lăng gia.

- Lãng Lãng, hôm nay con nhất định phải giành thời gian sắp xếp một bữa ăn cho Lâm Quân Thi. Lâm gia đã hạ thấp quá mức mình, đáng hợp đồng mà con đang dòm ngó...

Tích Lãng nhủ mảy, đôi chân hoàn mỹ gác trụ lên nhau, lưng dựa vào sofa lông cừu mịn màng, tay nhíp lên đầu gối như đang tìm thứ tiêu khiển khi đang nhàm chán. Mắt híp dài nhìn bà Tích hớn hờ, tay chân không yên, thực lòng từ khi anh quyết định chọn Lãng Khẩu Thiên thì bà không còn nhìn anh bằng ánh mắt hài lòng nữa. Anh biết, gọi anh trở về Tích gia, nhất định có chuyện quan trọng, nhưng là không ngờ được, chuyện này là liên quan Lâm Quân Thi.

- Hợp đồng?

- Con có biết, con làm mẹ cùng cha mắt mắt lắm không? Chúng ta ít nhiều cũng là mối quan hệ mật thiết Lâm gia từ lâu, chưa bao giờ làm phật lòng một cái gì để hai bên bối rối. Nay Lâm Thiết Hàn đến đây, cố tình mang văn kiện bìa màu chói, đánh vào mắt ta bao nhiêu xấu hổ. Việc con dòm ngó thứ gì, muốn tranh cái gì, ai cũng rõ. Việc Lãng Khẩu Thiên là ta không để yếu cho nên con giờ trò mèo gì cũng được, nhưng mà chuyện của Lâm Quân Thi, thì đừng mong qua mắt ta. Nói nhiều hay nói ít con cũng không nghe, thì bắt buộc ta phải tự thân vận động rồi.

Lâm Thiết Hàn rõ ràng giờ trò, ông biết tính bà Tích, khi hướng về cái gì, thì sẽ không nghe lời hay ý kiến một ai. Vài hôm trước, chính ông cùng Lâm Quân Thi tìm đến, trao đổi điều kiện với anh để cho cô một mối quan hệ, chỉ cần mở đầu như vậy, anh liền bỏ đi không chờ đợi, sự kiên nhẫn nhất định không còn một chút nào khiến ông tức điên mà trở về.

- Nhất định, một chút về Lâm Quân Thi cũng không muốn liên quan.

Mộ Phi bên cạnh mở lớn mắt, nhìn qua nhìn lại giữa bà Tích kiên nhẫn cùng Tích Lãng đã mất kiên nhẫn. Hắn vừa nói xong, không đợi bà phản ứng, bỏ đi như mọi khi làm bà không khỏi buồn phiền bề ngoài nhưng bên trong là lửa giận, dung nham sôi sùng sục, bà trước đó đã dẫn lại trong lòng nhất định không được tức giận trước mặt hắn, bằng không bao nhiêu cũng không nói được, nhưng là bà có kiên nhẫn khiêm nhường, thì cũng chẳng nói được. Bóng lưng hắn vừa khuất sau cửa lớn, bà thở mạnh một cái, liền đánh cuộc gọi cho Lâm Quân Thi.

- Tiểu thư, chúng tôi đã làm việc hết năng suất của mình, thực lòng...hiện tại có thể tuyên bố, đây là một vụ tự sát.

Lục Nan Hy ánh mắt như tối đi, trong người luôn thôi thúc cô một cảm giác khó tả mà chính bản thân cũng không hiểu, điều gì còn chưa rõ nữa đây. Rõ ràng không thể làm gì được, bởi cả một ngày trời, điều tra từ nhân chứng đến tìm kiếm tang vật, không có một cái gì cả. Cô còn bắt họ phải làm sao.

Doãn Di Vương ngồi bên cạnh, nhìn cô không khỏi hoảng hốt, nữ nhân này tuyên bố cô không phải Lãng Khẩu Thiên vậy cô là ai? Anh nhìn kỹ lại một lần nữa, ánh mắt cùng dung nhan mỹ mạo đượm buồn, quen mắt đến kỳ lạ, là anh không nhìn nhầm được. Mỗi nữ nhân đều có một ánh mắt riêng biệt, chính điều đó, làm cho mỗi người khác biệt.

Tiếng điện thoại lớn truyền đến đình tai nhức óc, cô thờ dài một tiếng, tay chân như không nhất thiết cử động nữa, phớt lờ đi cuộc gọi, mắt chăm chăm nhìn đến cái xác lạnh đang bó chặt trong vại trắng ở kia, cảm giác yên lặng đến lạ thường. Cô bối rối, không biết bản thân nghĩ gì, cũng không biết được trong bản thân mình, đang có cảm xúc thế nào. Nhìn cô bình tĩnh đến đáng sợ, cảnh sát viên nghĩ đến, cô chắc hẳn đau khổ đến mức không nói nên lời, nước mắt cũng không thể chảy nữa rồi, định an ủi thêm vài câu thì Doãn Di Vương phát tay bảo anh rời đi.

- Lục tiểu thư...có lẽ 30 phút sau chúng tôi phải rời đi.

Dứt lời, nhìn thấy cô không một chút phản ứng, góc nhìn đứng từ anh, từ trên xuống, mi dài nữ nhân xinh đẹp như quét đi bao nhiêu ưu phiền, sóng mũi dọc dừa cao ngất đáng yêu, đôi môi anh đào đỏ ửng nghiêng thành, hai gò má trắng mịn như bông làm anh không nhận được mà phải quay đi ngay lập tức, nhưng như thôi miên, chẳng thể bước tiếp bước nào. Đây không phải Lãng Khẩu Thiên, chắc chắn không đặc tội Tích Lãng nhỉ?

Thời điểm Doãn Di Vương vừa quay đi, Lục Nan Hy như nhanh nhẹn hơn, đôi tay bé nhỏ ôm lấy bắp tay anh, bắp thịt to lớn, không khỏi đoán cơ thể rất hoàn hảo. Phía sau lưng người đàn ông to lớn, cô luôn cảm thấy an toàn nhưng để cảm thấy thoải mái, thì đây không phải đối tượng cô cần. Cho nên chột nhận ra điều mình đang làm thì cô nhanh chóng buông ra khỏi. Anh nhắm chặt mắt, thầm niệm xám hối...

- Tôi không có ý...

- Doãn thiếu soái, chúng ta phải xuất phát...ừm...tôi cũng không có ý...

Nhìn thấy tư thế Doãn Di Vương cùng Lục Nan Hy kỳ lạ, mím môi nhìn một chút nơi hai tay giao nhau nắm chặt, giây sau môi liền giãn nở, gật đầu chào sau giờ tay vẫy bầy bỏ đi.

- Không phải đâu...là tôi muốn hỏi, phải kết thúc tại đây sao? Có thể bỏ xót gì đó, bởi mẹ tôi không có lý do gì phải tự sát cả.

Cô đau khổ, giọng điệu van xin động lòng người, ánh mắt thu hút nhủ lại, môi mím chặt đáng yêu làm Doãn Di Vương lại phải nhắm mắt xem như không thấy. Là anh nghĩ, sao phải làm khó anh thế này.

- Thực sự, chúng tôi đã cố gắng hết sức.

Tầm 1h sau, chỉ còn lại Lục Hạ Thư, Miết Mỹ Ái, Trầm Bình Minh, Lĩnh Ngộ Bắc cùng cô. Không khí u ám bao trùm, không gian đen tối đến ghê người, hầu nhân thì tập trung ở phòng nghỉ riêng cho nên hoàn toàn có thể giải quyết chuyện gia đình một cách riêng tư nhất.

Cả 4 người đều dồn mắt nhìn cô yên lặng, ánh mắt mỗi người, mỗi sự vị khác nhau.

Lục Hạ Thu là đến gần cô đầu tiên hết thấy, định chìa tay nắm lấy cánh tay nhỏ nhắn đối diện xanh xao gầy guộc thì đổi lại, cô ánh nhìn chăm biếm oán hận đầy đến khiến trong lòng ông thâm run rẩy.

- Ông có biết thời gian này tôi phải đối mặt với những gì không, ông đã có gia đình hạnh phúc ấm êm của riêng mình, vậy thì còn phải nhìn đến tôi làm gì, đừng khiến cuộc sống tôi bế tắc thêm nữa.

Nước mắt lăn dài trên gương mặt mỹ lệ, không kim được tức khí cùng ức chế cho nên cô không kiên dè mà hét thẳng vào ông, gương mặt đối diện giữa nua xô lại với nhau khốn khổ, hai cha con cùng khóc, nước mắt ông rơi xuống, không phải chỉ là bất lực mà còn hoà huyễn hương vị của hạnh phúc, rốt cuộc sau bao nhiêu ngày, ông cũng gặp lại được con gái của mình, không một chút thông tin để có thể tìm kiếm cô từ vạch số 0.

"Bang..." một cái tát chiếu thẳng xuống gương mặt cô không hề do dự, cảm giác nóng rát, ngứa ngứa, ê ẩm làm chân cô cũng không muốn đứng thẳng nhưng phải kiềm chế để khỏi ngã khụy xuống. Đau đến độ, từ ngữ đều loạn trong đầu hết thấy. Tay còn không muốn che đi dấu đỏ chói mắt, trời điên đất đảo trước mắt.

- MIẾT MỸ ÁI, BÀ ĐIÊN RỒI SAO?

- Đúng, đáng ra tôi phải tát nó sớm hơn mới phải.

Trầm Bình Minh lợi dụng tình hình, mau chóng chạy đến ôm cô vào lòng mình trong lúc cô còn ngây ngời, chưa rời khỏi bất sở, nước mắt liên tục như mưa, hình như còn vết đi vết máu ẩm ướt.

Lục Hạ Thu mau chóng chặn đòn Miết Mỹ Ái vừa định sẵn đến giáng thêm một cái tát. Trầm Bình Minh nắm chặt eo mềm không buông, bàn tay thô ráp thoả mãn như đang lướt trên nhung không muốn rời tay. Song song đó, ông cũng ôm trọn cô, cô hoàn toàn nằm trong vòng tay ông, cả gương mặt đều quay vào lồng ngực lớn không chút máy may.

- Khốn kiếp, ông mau buông ra, để tôi dạy dỗ con này lại một trận, nó dám ăn nói hỗn hào như thế này, rõ ràng không coi ai ra gì. Tôi dạy còn đỡ hơn là thiên hạ tấn cho một trận, mặt mày nhìn không ra....

- Bà có im ngay không?

Lĩnh Ngộ Bắc nhìn thấy gia đình rối loạn sào sáo thì mau chóng chuẩn ra khỏi.

Móng tay sắc bén Miết Mỹ Ái đâm thẳng da thịt cô không nương tay, ông thực sự không thể sức lực đọ nổi với bà.

"Bang..." một cái tát giáng xuống vào gò má của bà, Trầm Bình Minh hùng hùng hổ hổ, bàn tay rộng lớn, dùng hết sức bình sinh, khiến bà lăn nhào đáng thương nhưng vì Lục Hạ Thu đang ôm lấy chân bà cho nên không thoát khỏi cái kết lăn nhào cùng.

Nhưng bà không như cô, thờ một hơi mạnh lấy sức, bình tĩnh đứng dậy đối mặt Trầm Bình Minh nhủu mày. Ánh mắt bà hàn quang, ông vì muốn lấy lòng Lục Nan Hy phía sau đang khóc rầm rì mà tiến đến, bà nhanh chóng lùi lại phía sau lưng Lục Hạ Thu hèn nhát.

- Cái tát này là dành cho một con điểm thấp kém không thân không phận cướp lấy lão công người khác, còn mày, cái ngã đó là dành cho một tên vô lại, vô pháp, không kiến thức về đạo đức. Đến vợ con cũng có thể nhắm mắt đẩy khỏi, thì hỏi còn cái gì có thể quý trọng.

Trầm Bình Minh chỉ thẳng vào Lục Hạ Thu. Miết Mỹ Ái gương mặt như biến dạng, còn ghê hơn cô gấp mấy nghìn lần, liền nắm chặt tay Lục Hạ Thu như ý nói, sợ Trầm Bình Minh sẽ đánh luôn cả ông.

~~~~~Có phải cái tát này làm cô thức tỉnh - cô là ai, cô đang ở nơi nào trên cuộc đời này.

Lục Hạ Thu cứng miệng, không thể thốt lời nào, chỉ có thể nhắm cụp mắt chịu đựng. Ông thực sự trong tận cõi lòng, đang rất hối hận vì những việc mình đã làm nhưng thời gian nào có trở lại, vết nhơ trên vải trắng sao xoá sạch \*Đọc giả hay dùng Ariel để xoá sạch vết bẩn, áo quần thơm tho\* cho nên việc ông cần làm là chịu đựng sự trả giá. Nếu thực sự có phép màu, ông chỉ muốn một điều đơn giản, quay lại thời điểm dạo trước, ông cùng Trầm Phương Lan một mái ấm đáng ghi nhớ, có lẽ suốt đời ông cũng chẳng thể nào quên, hằng ngày mình mỉm cười hạnh phúc như thế nào, còn có Lục Nan Hy bé nhỏ, ưa chạy ôm chân ông vùi vào mua kem quế. Ông nắm chặt nắm đấm, đau lòng, như có con dao gạch rề xuyên qua, rỉ máu lục phủ ngũ tạng.

Nỗi đau thân xác quả thực đang làm khó cô, cô yếu ớt, gần như khi ngồi xuống thì liền khó khăn đứng dậy khỏi. Cho nên chỉ có thể trơ mắt nhìn, thâm căn môi chịu đựng gò má sưng tấy đau nhức, mắt như chìm vào hôn mê.

- Đi thôi, Lục Hạ Thu ông không thể đọ nổi sức ông ta đâu, chúng ta đi.

Mắt ông đăm đăm nhìn cô không rời, nhìn cô hoang dại ánh mắt, bỏ mặc, ngoài tai lời Miết Mỹ Ái hét sau lưng, một mực muốn tiến đến xem cô như thế nào tình trạng nhưng Trầm Bình Minh lại như một Vạn Lý Trường Thành vững chắc, không thể lướt qua khỏi hay hạ gục, nhưng mà Trầm Bình Minh lại làm một điều khó đoán trước là ông lại tránh sang một bên, như vô hình chọc tức, trêu đùa Miết Mỹ Ái nổi điên.

Lục Hạ Thu mừng như mưa, liền mau chóng chạy đến bên cô, không để ý đến bộ dáng ông thế nào khiến người khác khinh thường, nhưng phản ứng của cô, quả thực không làm Trầm Bình Minh thất vọng.

Tay ông vừa chạm đến cô da thịt, cô liền phản ứng năng lượng một cách 100%. Mau chóng vùng khỏi, đưa chân đẩy bản thân lùi xa vài bước.

- *Đừng chạm vào tôi.*

Miết Mỹ Ái tức giận, nghiêng răng ken két nhìn Lục Hạ Thu quỳ lụy, lợi dụng sơ hở không để ý bà, liền chạy đến vừa định quơ tát Trầm Bình Minh, nhưng may mắn ông phát giác, bà không khó đoán, bị ông đẩy mạnh từ vai, bầm tím toàn thân, ngã hơn cú đầu, toàn thân đều đau nhức.

Lục Hạ Thu nghe tiếng rên rỉ sau lưng mà bất giác nhìn cô, sau tuyệt vọng mà ôm lấy Miết Mỹ Ái mà đi khỏi, không dám quay đầu.

Trầm Bình Minh xác định họ rời đi, liền xoay lưng ôm chăm lấy cô một lần nữa, lợi dụng kẻ ngay hôm cô cô thom tho trắng nõn mà hít hà, như muốn hôn lấy, cô bất ngờ, nhìn sau gáy ông mà thờ khó khăn, nhưng chính cái hô hấp ngứa ngáy làm cô nổi đặc gà mà nhanh chóng đẩy ông ra, hoàn toàn sợ hãi mà ôm chặt lấy cổ áo, tay còn phui đi hóm cổ, cô nghĩ dơ bẩn, rõ ràng nhìn thấy dụng ý của ông, giúp đỡ cô không phải trọng nghĩa thực sự mà đối tốt.

- *Con xem kìa, cả người chác hẳn đau lắm rồi đúng không? Cả gương mặt xinh đẹp kia cũng rỉ máu, để ta xem, ngoan nào.*

Trầm Bình Minh chồm đến gần, mùi hương ngây ngất của đàn ông làm cô khó chịu, mau chóng lết về phía sau, đến khi lưng chạm đến a tường lạnh, thẫm run rẩy.

- *Cậu...cậu lớn...ông tránh xa tôi ra.....không....không được.....làm ơn.....có ai không? Cứu tôi....hầu nhân đâu hết rồi.....*

- *Có kêu ai cũng vô ích thôi, con ngày lớn càng xinh đẹp, làm người cậu như ta đây cũng phải hưởng lợi một chút đúng không?*

- *Ông làm như vậy được sao? Mẹ tôi còn nằm ở kia...tránh xa tôi ra.....*

Ông mạnh tay, không chút nương tay xé áo cô thảm thương, tiếng khóc là thảm thiết của cô trong không gian yên ắng đặc biệt nổi bật nhưng mà, hầu như không nghe thấy ai đáp lại lời cô. Trong lòng gào thét, sợ hãi run rẩy liên tục, ánh mắt hàn quang, lệ tràn khoé mắt liên tục nhưng không chút động lòng, ngược lại còn làm ông thêm hưng phấn. Tay ông chạm đến trước ngực cô, làn da nổi bật vết đỏ của năm ngón tay rờ rệt, độ mịn màng vượt xa ông tưởng tượng, nuốt nước miếng ừng ực mà muốn buông khỏi cái áo ngực vướng víu, cô không ngừng giằng co, nhưng dường như không chút nào làm ông di chuyển, còn làm ông ham muốn, cự vật chịu đựng muốn thoát khỏi khiến ông mặt mày nổi xanh đáng sợ, ánh mắt thêm thường càng làm cô kịch liệt tay chân tấn công một cách loạn xạ.

- *Không.....không...*

Trầm Bình Minh mãi không thể giải thoát bộ ngực đồ sộ ngon lành trước mắt, ngày càng mất kiên nhẫn, liền có ý muốn gục mặt vào rãnh ngực cô thỏa mãn, tay thì vuốt ve bụng phẳng hoàn hảo. Cô biết bản thân không thể làm gì khác, đành buông xuôi, ánh mắt ngây dại, cắn môi cũng buông khỏi, tay chân thả lỏng, hoàn toàn tuyệt vọng, nhắm cặp mắt chịu đựng, trước mắt tối đen như mực, vốn dĩ cuộc đời cô là một chuỗi đen tối, là điều cô đáng gánh chịu, ai bên cạnh cô, cũng rời xa cô, ai đến gần cũng muốn lừa dối, độc ác với cô, không thể ngừng làm cô đau thương đến chết đi sống lại tâm tư.

Bỗng tay Trầm Bình Minh cũng rời khỏi, không còn bàn tay vững chắc kim cập cô nữa, tự do chốc ập đến, có chút hoảng hốt. Ông ngất lịm ngay lập tức, máu rơi từ đỉnh đầu làm cô đau mắt, tim đập thình thịch, ngực dâng lên xuống, một tiếng vang kim loại đáng sợ.

- *Doãn Di Vương...*

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài, Anh Thực Không Có Đạo Lý!* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

## Chương 66: Đau thì phải hét lên, nếu không tôi càng mạnh tay

Ôn Điều Đoái đặc biệt vận váy xẻ rãnh ngực sâu hun hút câu dẫn thềm thường bản năng đàn ông, dài chạm đến đùi trắng nõn, làm chiếc bóng đầy đặn của cặp mông như vô hình như ẩn như hiện, đôi boot cao qua đầu gối nóng bỏng, tóc trau chuốt từng lọn uốn dài bằng bành. Cách đi đứng của cô càng làm phô trương thân hình hoàn mỹ bản thân, quả là nữ nhân biết điểm mạnh của mình.

Bước qua cửa Tích thị, ngược lại thu hút rất nhiều ánh mắt chăm biếm hơn là thôi miên. Nhưng nghĩ đến nghề nghiệp của cô mà nói thì có thể hiểu được, hình ảnh của Ôn Điều Đoái phải luôn luôn xinh đẹp thu hút nóng bỏng, đó là căn bản.

- *Chủ nhân, Ôn tiểu thư đã đến.*

Tiếng gõ vào cửa phượng mộc lớn thu hút màn giác, Tích Lăng đưa tay xoa mắt đẹp nhức mỏi, nhủ ni tâm mà gạt đầu tỏ ý. Tiếp truyền đến tiếng gót giày nện chạm tiếp xúc xuống nền gạch sang trọng bóng loáng tạo nên tiếng vang thâm thúy, làm hấn nhượng mảy, thân ảnh nữ nhân đập vào mắt không kiêng dè, ghi lên trong ấn tượng hấn, là tùy tiện. Hấn như nắm trọn tâm tư đối phương, Ôn Điều Đoái liền đi đến gần tiếp cận, ngồi tựa lên bàn làm việc, tay đặt ở cổ áo hấn mà quyen rũ. Hấn liếm môi bất chợt, tuần lẳng đến ngây người, tùy ý bộ dáng dựa vào ghế làm việc, ánh mắt như thôi miên hoang dại làm cô như muốn ngất ngay lập tức nhưng mà, cô phải thanh cao cho nên không thể hiện chút nào bản thân đã sa ngã trước người đàn ông xinh đẹp này.



- Làm việc ở nơi này chắc hẳn cũng đã 1 tháng rồi đi, nhưng mà, tôi lại chưa gặp được CEO trong truyền thuyết nha.

Mùi hương nước hoa lớn vồn ở trước đầu mũi, híp mắt nhìn vào mắt cô mà dò xét, rãnh ngực kia như có như không muốn hẳn nâng niu, giọng điệu nữ nhân ngọt ngào đến tan chảy nhưng hẳn lại không chút cảm xúc, hơi thở băng lãnh nam tính làm cô càng muốn đến gần, ánh mắt hàn lạnh làm cô vô hình cảm giác bài xích.

Trong ánh mắt trước mặt, hẳn nhìn ra được kiêu ngạo sánh đôi tự tin. Thôi thúc hẳn, làm nó biến mất ngay lập tức.

- Vậy sao? Thực vinh hạnh.

Mãi rất lâu chờ đợi, cô kiên nhẫn đến lạ thường, trước mắt chỉ còn thân ảnh hẳn mà thôi. Cứ tưởng hẳn không đáp lời nhưng không ngờ đến giọng điệu hẳn lại vang bên tai, môi bạc hoạt động khép mở hoàn hảo, âm giọng ồm ồm không chút cảm xúc nhưng mà, cô lại muốn nghe nhiều thực nhiều. Thăm tưởng tượng đến, hẳn nói lên nhiều điều ngọt ngào bên tai, ôm chân lấy cô, cô tựa vào thân hình hoàn mỹ hẳn mà thỏa mãn, đồ mặt không giấu giếm.

Hắn dụng ý nhìn ra được, cô nghĩ hẳn thế nào trường hợp, không kiên nhẫn nữa mà chủ động nắm lấy tay cô, khoe môi chút dịch cao xinh đẹp không cưỡng lại được, Ôn Diệu Đoái lại lần nữa sa ngã. Cô nhận thấy hẳn chấp thuận, cho nên "tuyệt ý" đánh bạo ngồi lên hẳn trong lòng hẳn, tay nắm lấy cổ áo somi đối diện hơi dùng lực, tiếp gương mặt mỹ lệ tiếp xúc gò má hẳn, hơi thở hẳn ấm nóng phả vào hõm cổ làm cô có chút cựa quậy, kích thích đến kỳ lạ. Dù cô chưa bao giờ nếm mùi hoan ái nhưng mà đến gần hẳn thì tự động đòi hỏi muốn thỏa mãn.

- Tích...Lăng...đêm nay...ừm....em đến thăm nhà anh... được không?

Lời nói có chút không đứng đắn cùng ngày càng ngực ép chặt lồng ngực hẳn. Hẳn vẫn nhuếch mép chưa thả lỏng, cố ý đưa tay vuốt ve hõm cổ mịn màng, cùng giọng điệu phúc hắc mê hoặc.

- Đêm nay, có lẽ tôi có thời gian.

Tay Ôn Diệu Đoái rất tự nhiên choàng lấy cổ Tích Lăng, cả người gần như đổ rạp vào hẳn, dựa dẫm một cách quá đáng, nếu sơ hở để một ai nhìn thấy thì có lẽ sẽ có ý vị không hay, đối hẳn thì không sao nhưng đối với cô thì chắc hẳn bị dị nghị đến mất việc. Nhưng cô đâu có kịp nghĩ xa như vậy, trước mắt chỉ muốn một đêm người đàn ông kim cương thanh lãnh này thuộc về mình, hoàn toàn bị mê hoặc, sùng bái hoàn mỹ của hẳn khiến tim cô không ngừng đập mạnh, chưa gì mà đã hơi thở gấp gáp, nao núng.

Đã nhận được lời nói khẳng định thế này, Ôn Diệu Đoái cũng không muốn mất thêm thời gian, cô mà trú ngụ ở nơi này quá lâu, chắc hẳn sẽ gây tò mò, cho nên che dấu đi lúng túng, trở người lại mà hôn lên gò má hẳn, sau nhanh chóng rời khỏi cũng không quên nghe giọng hẳn bảo, trao đổi địa chỉ với Mộ Phi. Khoảng độ 10 phút sau, Mộ Phi đã mang đến một âu phục mới.

"Buzzz...buzzz" Là vì hẳn tắt âm lượng cho nên chỉ còn chế độ rung, nhưng Mộ Phi nhạy bén mà nghe ra được. Anh cũng không quan ngại mà cầm lên tiếp trong khi hẳn tắm rửa, đồng thời cũng không quên thông báo là ai gọi đến.

"Chủ nhân đang bận khảo trình cuộc họp, Doãn thiếu gia có gì cần dặn?"

Nghe ra được giọng điệu Doãn Dĩ Vương có chút gấp gáp làm Mộ Phi cũng có truyền đến lo lắng.

"Đánh lại lời nhắn, sau khi tan họp, ngay lập tức đi đến Ngự Nam, khẩn cấp sự."

"Vâng, chào Doãn thiếu gia."

Thời điểm vừa buông xuống điện thoại, Tích Lăng một thân ẩm ướt bước đến, cho dù là nam nhân hay nữ nhân cũng không khỏi dừng lại vài giây nhìn hẳn điệu bộ, ánh chiều đỏ chói xuyên thẳng qua cửa sổ, bóng lưng hẳn in dài vệt tường huyền ảo như vô thực.

- Chủ nhân, Doãn thiếu gia gọi đến, đánh lời nhắn chủ nhân mau chóng di chuyển đến Ngự Nam, là khẩn cấp sự cần trao đổi.

- Chuẩn bị xe.

Tích Lăng cũng không nghĩ nhiều, chỉ nghĩ đến có lẽ, anh ta muốn trao đổi vụ án cùng hẳn cho nên tiêu sái cẩn trọng từng bước đi, vừa bước ra đến cửa phượng mộc lớn, thì y như rằng không thể rời khỏi. Giang Giang bóng hồng cầm một xấp văn kiện đi đến, cẩn thận thông báo làm hẳn nhũn mảy khó chịu.

- Tích tổng, chúng ta còn có lịch trình chưa hoàn thành là cuộc hẹn với Lâm tiểu thư, tôi sẽ sắp xếp văn kiện này vào văn phòng sau.

- Điều hủy bỏ lịch trình đi.

Không cần giải thích thêm, buông kiem lời ngắn gọn, liền trực tiếp đi thẳng không quay đầu, khiến Giang Giang cũng không biết giải quyết thế nào nhưng trong từ điển của cô khi làm công việc này, nhất định từ điển không được xuất hiện từ "không thể". Mộ Phi cũng trực tiếp hủy bỏ lịch trình riêng cùng Ôn Diệu Đoái. Nếu để mà hậu thuẫn sau hẳn lâu như vậy, ít nhiều thì anh phải có sự nhạy bén cần bản, không thể cái gì hẳn nói mới có thể nghiệm ra được. Hay chỉ cần nhìn ánh mắt, cử chỉ ra hiệu thì có thể hiểu được hẳn muốn ra lệnh điều gì. Điều này mà nói, anh rất rất cảm phục hẳn, ngày càng giúp anh cải thiện, cũng như mạng sống này mà còn tồn tại, đều nhờ hẳn phúc đức cho nên anh quyết làm trâu làm bò đều làm.

- Tích Lăng, mau đến xem đi, nhẹ thôi, đừng khiến cô ấy tình giắc.

Xung quanh đã được Doãn Dĩ Vương tắt hết đèn, chỉ còn ánh quang leo lét từ thành phố hắt qua cửa sổ thủy tinh lớn, nhưng là cũng đủ ánh sáng thấu tầm nhìn. Nữ nhân hơi thở đều đặn nhẹ nhàng như mèo con ngoan ngoãn nằm yên ắng trên đệm trắng tinh khiết như giọt sương sáng trong, luôn luôn cho nam nhân cảm giác muốn chăm sóc. Bởi không thể nhìn rõ chỉ bằng một chút ánh sáng như vậy cho nên Tích Lăng mạnh bước chân đi đến, nhưng từng bước hần đến gần cô, hần cảm giác như nhẹ tênh, trong lòng hần đau nhói, lồng ngực như có thứ gì đó đè nặng mà thở không thông, sự quen thuộc thêm khát đều một lượt đánh vào thần trí.

Nhìn dung nhan mỹ mạo xám xịt, gò má bên trái cùng khoé môi bị rỉ máu, lớp mài còn chưa khô, cả thân thể vết đỏ cùng bầm tím dày đặc, quần áo xộc xệch rách tươm khó coi. Nắm tay tự động nắm chặt thành một đoàn, tính chiến đấu hủy diệt hormone tăng cao. Nhìn cô lâu lâu lại nhũn mảy một lần đau đốn, trước mắt hần hàn quang, sao có thể đối xử với một nữ nhân như thế này đâu.

- *Lấy cho tôi bịt mắt.*

- *Để làm gì?*

Dù biết Tích Lăng không nhất thiết trả lời nhưng Doãn Dĩ Vương vẫn hỏi lại, bởi anh rất tò mò, không phải cái gì hần làm đều kì lạ?

Đối mặt với hần, con người hồ phách lấp lánh bị thương, như che đi một tầng sương mù, dù đau khổ, cũng chứa lại một lớp phòng vệ. Cảm lấy bịt mắt mà nhẹ nhàng tuyệt đối che đi mắt của cô, hần chưa sẵn sàng tiếp theo cô nhìn hần sẽ thế nào, nếu lỡ hần không nhìn được mà buông lời độc ác khi cô không nghe lời thì hần nhất định sẽ rất hối hận.

Tóc mai cô tung bay lơ đãng, hần đã rất nhẹ tay, thậm chí còn nhẹ tay hơn hần tưởng tượng bởi không dám làm gì cả, nhưng xước qua vết máu khô khiến cô nhũn mảy và cũng kịp tỉnh giấc, trước mắt bị vật cản tối om thì không nhìn được tay quờ quạng lung tung. Đầu mũi tình nghịch ngứa ngáy mà liên tục nhuếch cao, đôi môi anh đào mím chặt. Cảm giác như môi ập đến, con đầu đầu cũng vừa xuất hiện.

- *Hừm...D...Doãn Dĩ Vương.....tôi...*

Bởi yết hầu hoạt động liên tục, khô khốc, còn hình như nghe ra được một chút mùi máu tanh trong cổ họng khó chịu, cho nên không khỏi giọng điệu cũng biến đổi đi.

- *Đừng nhúc nhích.*

Mùi hương cùng giọng điệu này, có phải là Tích Lăng? Vừa nghĩ đến, mặc lồng ngực phập phồng, cảm giác tối đen như mực như biến mất, nhưng lại vừa buồn vừa hận, chắc chắn hần sẽ không thêm nhìn đến cô rồi, sao đến hiện tại, cô còn có thể nhưng nhớ hần, như vậy bản thân không phải quá đáng trách? Là ảo giác lại xuất hiện? Cô không thừa nhận cảm nhận của mình.

Cảm giác lạnh lạnh trườn qua vết thương mang theo một chút rát cùng ngứa ngáy trong lòng, cô run lấy bả thân thể, rần rần cắn chặt mà nắm lấy góc áo người đàn ông đối diện chưa hề buông sức. Chính hần cũng cắn răng, nhũn mảy mà điều chỉnh sức lực đầu ngón tay, không cho phép bản thân lơ là một giây nào, hình như việc này quá khó khăn, vượt xa hần tưởng tượng. Trước mắt hoá mây đêm, ý vị này hần không hiểu và cũng không bao giờ muốn hiểu, chỉ muốn ôm lấy cô ngay lập tức, hôn lên mắt cô mà che đi muộn phiền, đau khổ, nhưng mà sự dằn vặt bản thân sẽ không dứt bởi sự thật không thể thay đổi, cô rất ghét cùng hận hần.

- *Đau thì phải hét lên, nếu không tôi sẽ càng mạnh tay.*

Tích Lăng ghét bộ dáng Lục Nan Hy chịu đựng, ghét cô bộ dáng không nói không rằng một mình cảm thụ, chỉ có gương mặt cô đã biến sắc rõ rệt bởi cơn đau.

Cô cũng không dám làm phiền Doãn Dĩ Vương quá nhiều, chỉ có nhẹ gạt đầu, sau đau đốn, cô sẽ rên rỉ một chút, dù sau cô cũng nhận ra, khi cô thoát tiếng, cơn đau đúng là giảm đi phần nhiều.

Doãn Dĩ Vương tay bưng một ly nước ấm, bước chân nhẹ nhàng như đang rình trộm một ai khiến Tích Lăng không nhìn được mà muốn bật cười, nhưng ngay lập tức trở lại bộ dáng đường hoàng.

Cô hiện tại, bởi không thấy gì cho nên cảm thấy nhạy cảm với mọi thứ xung quanh. Chỉ cần một tiếng động nhẹ hay một bước chân cũng có thể cảm thụ. Nhưng cô lại mù mịt không nhận ra trong phòng lại có hai người, Tích Lăng ở trước mặt cô, cô không cần hy vọng hay đuổi theo nữa. Nắm lấy góc áo hần, an toàn trước mắt, nhìn nhìn không để bản thân quá mức yếu ớt. Sau khi uống qua ngụm nước nóng, cô bắt đầu muốn cởi bỏ đi bịt mắt, bàn tay non mềm như đậu hũ non vừa chạm đến liền bị nắm chặt, thậm chí còn có chút sức khiến cô không nhìn được thoát ra kể rằng một chút rên rỉ.

Một thân ảnh cao lớn ập đến, ôm chăm lấy cô bất ngờ, đột nhiên cô cảm giác, không muốn đẩy ra. Nhưng hành động này chấp thuận vào mắt hần, lại gai gai, bởi hần nghĩ cô đang đối Doãn Dĩ Vương chấp thuận, dù vậy, hần cũng không muốn buông ra, liền quăng trách cứ vừa rồi lên chín tầng mây.

- *Đừng lo, tôi sẽ bảo vệ em.*

Một nụ hôn mang theo một lời hứa hẹn chắc như đinh đóng cột làm cô não như bị úng, đứng hình ngây ngẩn trong chốc lát không biết phản ứng như thế nào, rõ ràng kì quái đến mức nào, nhưng bỗng chốc trái tim cô bé nhỏ, yếu đuối dựa dẫm vào cái ôm này, một lần bỏ qua sự đa nghi của hiện tại, không còn một chút dè phòng gì cả, sự tin tưởng sâu tận trái tim mình, cô đều dùng để tin, tin lời hứa này, như một ước hẹn, như một ánh sáng nhỏ nhoi nâng cô khỏi sự độc đoán ghê lạnh địa ngục tẩm tòi đau khổ giữa trần thế không tồn tại sự ưu đãi mật thiết nào. Lại nhớ đến lời hần nói, cô ra đường có khi bị dẫn dụ đem đi xuất khẩu cũng không hay biết, chính câu nói này, cô biến thành bản ngã của chính mình.

Tiếng xe truyền đến, tiếng cồng tự động đóng chặt làm cả hai chú ý, là Tích Lăng vừa nghe Doãn Dĩ Vương nghe điện thoại bảo có chuyện khẩn cấp. Tay cầm lấy vai nhỏ mà vuốt ve làm Lục Nan Hy có chút cự quấy, cô nghĩ bản thân đã đi vượt quá giới hạn cho nên có chút bối rối ngại ngùng, cảm nhận hơi nóng từ hai cơ thể, chỉ hận không thể thoát khỏi thêm thường ấm áp.

- Tại sao lại che mắt tôi?... Đối tốt tôi như vậy, có lợi ích cho anh ư? Đừng làm những chuyện khiến tôi hiểu lầm nữa, Doãn thiếu soái.

Chính hắn cũng cảm thấy bối rối, nhưng trong đầu đã có phản ứng của mình.

- Hiểu lầm một chút cũng không sao. Tôi còn có thể làm gì cô? Có hình thành thói quen kì lạ, không thích nữ nhân nhìn tôi ngay trên giường, không thể?

Vừa định nói tiếp, tay không ngừng nhịp lưng cô như bảo rằng, hắn ở đây, hắn đang nơi này, ở bên cạnh cô. Có tiếng chuông điện thoại chen ngang.

"Tích Lăng, Con về đây ngay cho mẹ, con gọi bác sĩ riêng của mình trở về, có phải có vấn đề gì không? Ta cần nói chuyện."

Mở loa vừa nghe tiếng "Tích Lăng", cô nhanh chóng nghi ngờ, không nhận được đầy nhẹ hắn một chút, để cô có thể tự do tay mà cời đi bịt mắt.

"Chết tiết" Lòng ngực hắn đập nhanh, bắt đầu không thể đoán được nữ nhân trong lòng.

"Bác gái bình tĩnh đã, con là Doãn Dĩ Vương, có thể là bác nhầm số rồi."

Trớ trêu thật, hắn chỉ muốn thét lớn "chết tiết" cùng "chết tiết", bởi đây là lần đầu tiên và cũng như lần cuối cùng, hắn làm cái trò ngu xuẩn này.

"Con còn đùa được sao? Cái thằng khốn này, mau lên, trở về ngay lập tức hay để ta đến tận nơi lôi cổ về, ta biết lời nói này không giá trị nhưng thực thi thì chắc chắn sẽ xảy ra."

Tích Lăng nhìn ra không xong rồi, cô ngày càng phản kháng cho nên hắn một cước lướt chạy đi ra ngoài. Hầu nhân bên ngoài trở mắt nhìn hắn hồi lâu chưa phản hồi nhưng vì một cái quát hung tợn mà như bùng nổ giữa chốn thảo hoa, lệnh giữ cửa răm rắp không dám sai một ly, mặt mày tái mét, mắt cũng không dám ngược nhìn theo nữa, hắn một thân cao lớn nhanh chóng biến mất khỏi cửa lớn. Cô lại không có chạy theo, cứ chăm chăm vuốt ve ngoài cửa sổ kia, người đàn ông vừa chạm chân xuống sân, đã ngoảnh lại nhìn lên cao, bước chân như nặng nề, cô không có lùi lại mà trực tiếp đối mặt nhau, dù không có nhìn rõ nhưng cô vẫn có thể hình dung từng chi tiết tường tận gương mặt tuần tú kia, tay còn vô thức sờ đến vết thương, mùi hương khừ trùng trước đầu mũi khó chịu.

Hắn vì quá xa cho nên không thể rõ được cô đứng ở đây, thờ dốc đồng thời tức giận, tay chống lên hông, lồng ngực rắn chắc lên xuống liên hồi, hơi thở mạnh mẽ liên tục thay đổi, không hiểu bản thân đang nghĩ gì. Nhìn một lúc lâu, cuối cùng buồn bã mà bỏ đi. Khi xe hắn vừa đi ra khỏi xe, cô chạy đến cửa như nhìn thấy ma mà hốt hoảng, nhất định không được để hắn đi. Nhưng cửa đã bị giữ bên ngoài, cô bắt đầu thét khan cả cô, khóc lóc cũng chẳng thể, chỉ có yết hầu như dần dần đỏ ửng.

"Hy Hy, tôi sẽ bảo vệ em..."

Hận cũng không hận được, rốt cuộc...bản lĩnh chỉ có thể đến đây.

- Anh có bị điên không? Tích Lăng.....anh quay lại đây...

Tay không ngừng đánh vào cửa. Tiếng khóc ai oán khiến hầu nhân bên ngoài cảm thấy rất có lỗi nhưng mà chủ nhân ra lệnh, cô không thể không quy theo.

- Tiểu thư...tôi xin lỗi cô, tôi không thể làm khác được.

- Tích Lăng, đừng đi....anh không thể lúc nào cũng gây chuyện, sau bỏ đi được...bỏ lại tôi một mình, tôi phải làm gì cho hợp lý đây?

Bỏ cuộc, cô sau bao nhiêu lần, chỉ có thể còn một mình, vòng tay gầy guộc ôm lấy bản thân, thân hình nhỏ nhắn dựa vào a tường lạnh lẽo vô cảm, nguyên lai, cô không là ai cả. Tiếng nấc cùng bờ vai nhỏ run rẩy, càng làm không gian tối om thêm ai oán, mùi vị thống khổ chen đầy. Tiếng chuông điện thoại chưa bao giờ rón rén, đánh tan cả không khí yên tĩnh, nhưng nữ nhân kia lại như không nghe thấy, bất động như một búp bê sứ không linh hồn, như phân chia thành hai cảnh giới, không liên quan gì đến nhau.

"Hy Hy, cậu đang làm gì vậy? Tại sao lại chưa trở về, nếu nhận được tin nhắn thoại thì phải liên lạc cho tớ ngay lập tức nhé."

Bao nhiêu tin nhắn thoại được thiết lập rồi?

Tuệ Mẫn Mẫn cuốn quyết đi tới lui trong nhà, thần trí rối loạn, cô phải làm sao đây, sáng sớm ra khỏi nhà vì nhận được thông báo trúng tuyển việc làm, sau trưa trở về, liền không thấy Lục Nan Hy, cô cố tình gọi một cuộc nhưng không ai bắt máy, vốn nghĩ, Lục Nan Hy cần bản ra ngoài cùng Cẩm Như, nhưng đến tối khuya thế này vẫn chưa trở về, cho nên cô nghĩ đến mọi trường hợp, có khi bọn họ gặp chuyện xấu thì thế nào, cho nên một giây sau quyết định không thể ngồi yên được nữa.

"Cẩm Như, cho tôi hỏi Hy Hy có ở chỗ cô không?"

"Mẽ Mẽ, cậu tìm Như Như? Cô ấy đã ngủ rồi."

"Hiêm, tớ nghĩ Hy Hy ra ngoài cùng cô ấy, nhưng xem ra không phải rồi, bởi tớ có đánh cuộc gọi nhưng chưa thể liên lạc được."

Ánh mắt Tuệ Mẫn Mễ ngày càng tối sầm. Cảm thấy vô cùng bất an, mi tâm chưa bao giờ giãn nở.

"Cô ấy cả ngày hôm nay đều không bước chân ra ngoài mà, nhưng Hy Hy cô ấy đi đâu được giờ này đâu, cậu có gọi điện hỏi xung quanh kỹ chưa đấy? Xem chừng..."

Không đợi Quân Quyết Hiêm nói ra quan điểm của mình đầy đủ thì Tuệ Mẫn Mễ nóng lòng không thể kìm chế mà cướp lời, tay đều ra mồ hôi ướt rồi, giọng điệu như muốn khóc đến nơi.

"Hay tớ gọi cảnh sát?"

"Cậu đúng là không bằng một tiểu hài tử a, cậu ấy là người trưởng thành, chỉ có một ngày không trở về nhà, liên lạc không được thì liền xảy ra chuyện không may?"

- Con gọi bác sĩ riêng trở về làm gì? Người có vấn đề chỗ nào? Khoan đã...chuyện này khoan hẳn nói, tại sao từ trước đến nay, con đều không nghe lời ta? Có biết hủy đi cuộc hẹn với Lâm gia sẽ thế nào bất mãn không? Không phải chúng ta đã nói qua rồi sao?

Bà Tích không kìm được nổi giận đùng đùng, mặt mày không thể không đỏ ửng, bất kể đã có thiện ý với Lâm gia trước đó, nghĩ đến Lâm gia đã quỳ lạy đến mức hợp đồng quan trọng cũng muốn đánh đổi cho nên hiện tại mọi chuyện diễn ra theo hướng này, thực sự bà không còn mặt mũi, hơn cả tệt hại đi.

- Và cũng chẳng phải con đã nói sẽ không muốn đề bạc một cái gì về chuyện này? Nếu mọi thứ mẹ nói đều đúng, con nhất định quy theo không sai một dặm nào.

Ánh mắt hẳn nhìn bà không chút trốn tránh, thì ra mượn cơ bác sĩ riêng mà phá hỏng chuyện tốt của hẳn, là biết nếu trực tiếp nói ra là vì Lâm Quân Thi, chắc chắn hẳn sẽ không muốn quản, tính khẳng định cao làm bà có một chút chột dạ, nhưng nghĩ đến, hẳn là con của bà, chuyện bà sợ hẳn, không có khả năng.

- Vậy tại sao những điều ta yêu cầu, tại sao không quy theo?

- Bởi tất cả đều không có khả năng đúng.

Chính vì thái độ của hẳn cùng lời nói không chút nào liên can nhau, bộ dáng thì vô cùng lãnh đạm, bình tĩnh mà đối, nhưng lời nói thì hoàn toàn ngược lại, không hề đứng đắn, rõ ràng nhìn ra mùi vị muốn trêu chọc, cho nên trong lòng bà không ngừng âm ức mà hỏi đi hỏi lại vô nghĩa, như muốn xem hẳn sẽ như thế bao lâu. Nhưng bà lại không biết, hẳn không thể kiên nhẫn thì ai cũng rõ, để giả vờ kiên nhẫn, thỏa lấp đi điểm yếu, hẳn cũng không kém, đôi khi lại khơi dậy hứng thú, cho nên với hành động này thì chỉ như trứng chọi đá. Đã bà tức giận, hẳn cũng tức giận cho nên không ai muốn lùi bước. Trong đầu có luôn luôn chạy dọc suy nghĩ liên tục, tại sao người phá hỏng chuyện của hẳn, luôn là bà, không thể so đo.

- Tại sao không có khả năng?

- Bởi nó sai.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài, Anh Thực Không Có Đạo Lý!* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

## Chương 67: Có uống qua rượu, cũng sẽ không bao giờ nhìn lầm anh

Màn đêm là câu trả lời của quyền lực cùng tư mật sự.

Hong Kong.

Tiếng ồn xung quanh sòng bài khét tiếng làm lấn át đi căng thẳng mà Thương Hiên Tiến đang đè ép trong thần trí. Anh thực sự không phải là chưa có bước chân qua, nhưng là mục đích mỗi lần là khác nhau. Vào đây, chỉ có chung một mục đích là hưởng thụ lạc, thú vui tiền bạc, nhưng lần này, anh mang mục đích là tìm kiếm nữ nhân của mình.

Thương Hiên Tiến thực hối hận, anh không chắc chắn Hi Yêu sẽ chịu nhìn anh một liếc nhìn nhưng mà, nhớ lời cô nói, thà thân làm cái gì, nỗ lực may ra có khả năng, còn hơn án thân bất động, nằm dài đợi sự thay đổi qua chớp mắt. Chợt, trong đầu loé lên suy nghĩ khác làm anh có chút trùng bước, trong lòng bắt đầu xuất hiện tia do dự, chặn đi hết tất cả hy vọng trước đó, ánh mắt nhìn con đường bước chân phía trước có chút hẹp dần, cô biết thời điểm này đối với anh mà phải nỗ lực sống sót, anh cần thời gian, cô lại chẳng thể đợi, rõ ràng không đủ niềm tin. Trong tim anh có chứa hình ảnh cô? Có thực sự tình cảm? Anh biết, đi đến đây, chỉ có thể dùng một chữ nhục nhã mà cầu xin.

Một nữ nhân không thể đợi mình, vậy khi trở lại, liệu sẽ nhẫn nại?

Thầm nhớ lại từng ánh mắt, nụ cười, quan tâm Hi Yêu dành cho mình, Thương Hiền Tiến thắm nắm chặt tay thành nắm đấm, anh đã bước chân đến đây, dù cô có như thế nào thì nhất định không thể trở về tay không, phải có câu trả lời xứng đáng.

Cái tôi có thể làm lu mờ tất cả.

Một người đàn ông cao lớn, trần trụi che dưới, chỉ vận duy nhất một chiếc quần ôm chân, thân hình tối màu nở nang đến độ vượt xa cả chữ hoàn hảo, phải gọi là bặm trợn, rất rất bặm trợn làm đối phương có cảm giác "ngán". Râu ria bao phủ cằm, đôi mắt hung tợn như những tên chém thuê không nhân từ, tiêu sái nặng nề không khí đi đến gần Thương Hiền Tiến, biểu cảm có vẻ không có thiện ý bởi chân mày rậm kia đang nhíu chặt, vô cùng khó chịu cảm giác.

- Bao nhiêu?

Giọng điệu cũng không quá khó nghe, nhưng nghe đến thì không thể phán xét là cốt cách tốt.

- Hoàn toàn không?

Để không mất thời gian thêm, Thương Hiền Tiến liền làm theo như Hi Yêu trước đó cuộc gọi. Nam nhân nhìn ngắm một lượt anh, chắc chắn không có vũ khí, mới đẩy anh đi về phía trước, phía sau thì chia lưng anh súng ngắn. Anh cũng không quá sợ hãi, bước chân chưa bao giờ run rẩy hay dừng đoạn.

Vào đến một gian phòng ánh sáng tốt hơn rất nhiều, trước mắt như chưa quen mà chớp nhiều lần thích nghi. Duy nhất nữ nhân đập vào con ngươi phía trước là không thể không trong lòng giật lên. Giấy trước còn ồm ồm, giấy trước còn lưu luyến, và cả giấy trước...đáng nhẽ, chúng ta hoàn hảo có một gia đình.

Hi Yêu chờ đợi từ rất lâu, kể từ khi cuộc gọi của Thương Hiền Tiến mà làm cô ăn không ngon ngủ không yên, vốn dĩ, nếu anh không làm gì đá động đến, có lẽ cô sẽ biết ơn rất nhiều. Nhưng như vậy, trong lòng sẽ rất ủy khuất cùng tức giận. Cô đồng ý thời gian này, anh đang quá trình khó khăn, cô cần nhẫn nại, cần cố gắng để làm anh nguôi ngoai, nhưng việc anh làm, không phải quá đáng? Cô làm gì còn mặt mũi mà đòi mặt anh?

Tiếng mở cửa khiến Hi Yêu choáng tỉnh, gần người cũng biến mất, ánh mắt dần lạnh đi, môi mím chặt, tay nghịch đầu gối bản thân, đuổi đi sự thất thế, tránh thất thân. Cho dù trường hợp gì đi nữa, cô cũng phải thật cao thượng, chỉ để giữ lại một chút bản lĩnh thuộc về bản thân.

Không gian chỉ còn hai người, thực sự rất khó thở, ngoài dự đoán của cả hai. Để che đi tinh thần mình bất ổn cùng tìm đập thành thịch hư hỏng thì Hi Yêu đành nhắm mắt lên tiếng trước.

- Anh...không phải có chuyện cần nói với tôi ư?

Cách nói chuyện xa cách này, dù có ở gần đi, Thương Hiền Tiến cũng thấy Hi Yêu như đứng cách anh vài con phố, chỉ một cái vói tay cũng là một chầm nhỏ. Như thế người xa lạ trước mặt, anh nhận ra bản thân cần nữ nhân này như thế nào, không chỉ có chiếm hữu, không chỉ lợi ích bản thân, mà là đơn giản, bên mình còn có một cánh cửa, sẵn sàng mở bất cứ lúc nào, không bao giờ xuất hiện ngõ cụt, sớm tối chọn tắt.

- Anh làm em giận, làm em không vui, thất vọng.... anh chỉ muốn chính diện nói lời xin lỗi..

Thấy Hi Yêu không có ý tiếp lời, Thương Hiền Tiến liền tiếp câu.

- Bất kể anh thành công hay thất bại trước mắt, em - Hi Yêu, luôn bên cạnh anh, không kể công như tấu sớ, không trách anh hành động không nhìn em thường xuyên, bởi trong bóng tối anh có em, trong thất bại, em cô vũ anh, anh có em, hiện tại, anh không màng đến ánh sáng ngoài kia cùng theo đuổi thành công nữa..

Hi Yêu như bức xúc, không giữ nổi thanh lãnh dung mạo nữa, trực tiếp như điên loạn vỗ bàn.

- Ý này, anh trách tôi gò bó anh, biến anh thành con người không có chí cầu tiến, cảm thấy hiện tại không đến nỗi?...Tiến, anh mãi không hiểu em, anh nói trong bóng tối anh có em, vậy anh có từng nghĩ, em chấp nhận ở trong bóng tối, không có ai nhìn thấy để nhìn nhận em...là người của anh? Có lẽ, em không thể nữa, đôi khi thứ em thêm thường đơn giản chỉ là một cái nắm tay của anh, cùng... ánh sáng xung quanh chúng ta.

Càng về sau, dần xúc động, tức khí dần thay đổi bằng tuyệt vọng. Nước mắt nóng ầm dần trào ra khỏi khoé mắt, lòng lạnh như giọt sương sớm nhưng đánh vào mắt Thương Hiền Tiến, đó là tiếng lòng anh đổ vỡ, chính lời nói kia làm anh thức tỉnh. Đúng, Hi Yêu đã ủy khuất vì anh ích kỷ.

- Hi Yêu...

Vẫn như mọi khi, Thương Hiền Tiến không một chút dừng khí nói lên, chỉ có thể cụp mắt mà thắm gọi tên cô. Thần trí xoẹt qua câu nói rằng, anh không thể mất em, yêu em là điều anh muốn nói. Chỉ một câu đơn giản, muốn giữ chân cô, nhưng một lời cũng không thể thoát ra khỏi cửa miệng.

Nơi Hi Yêu đứng là cửa thoát, Thương Hiền Tiến mãi loay hoay với ma trận mà dần kiệt sức đi, gục xuống tại chỗ, quên mất, bản thân phải rời khỏi cái nơi chết tiệt này. Mãi nghĩ bản thân sẽ không có khả năng, thì liền không có khả năng.

- Tiến, chúng ta khác nhau, chúng ta không cùng tiếng nói. Nên...em không muốn tiếp tục làm bản thân khó xử, sẽ nghĩ đến anh đang như thế nào đau

buồn, giam mình thư phòng với bụng trống rỗng, càng nói đến, trái tim anh, đến một nữ nhân cũng không thể khẳng định thì nói làm chi đến đại sự trước mắt anh cần phải giải quyết.

Việc Thương Hiền Tiến mãi ngăn người, không trả lời một câu, cũng không biểu cảm gì nổi bật làm Hi Yêu không thể chấp nhận, nước mắt cứ thế càng tuôn như mưa, có thể dự đoán như không bao giờ ngừng được.

- Anh tại sao từ nãy đến giờ câu nói, đều không có trả lời. Chỉ một câu, anh yêu em, hay đừng rời bỏ anh cũng không thể thốt được....Tiền, anh mau trả lời cho tôi nghe....nhất định phải nghe.....hự hự.....

Cái đánh hờn giận vào ngực bản thân, Thương Hiền Tiến không chút cảm giác, trước mắt như mờ đi, chỉ có tiếng khóc thảm thương tràn đầy trách móc là vương vấn hồn anh không buông. Liền vươn tay, dễ dàng Hi Yêu rơi vào vòng tay lớn kia.

- Tại sao....Tiền...t...t...tôi...h...ôi...anh tại sai cơ mà...hự hự.....có miệng không?

Thương Hiền Tiến siết chặt tay, ngửi mùi hương vốn thuộc về Hi Yêu mà làm dịu đi trong lòng hốt hoảng, lo sợ. Dựa vào vai cô nhỏ bé, cảm nhận run rẩy, từng tiếng nấc ứn khuất nữ nhân trong lòng làm anh chẳng thể ngưng khó chịu, bàn tay thẳng tắp bắt đầu như sức sống trở lại mà võ lựng cô theo nhịp, như muốn nói rằng, anh muốn an ủi em và anh...đang an ủi em.

Nỗi lo về địa vị xã hội, sự nghiệp, trọng trách gia đình, không ruộng bỏ một ai. Ai cũng bị cuốn vào vòng xoay. Chỉ một Thương Hiền Tiến, sao có thể chống chọi. Nhưng một cái xen vào của bóng hồng mờ dịu, tạm thời che đi ưu phiền chiến trường tàn khốc, không từ thủ đoạn.

- Hi Yêu...em có đồng ý lấy anh?

Giọng điệu người đàn ông vang lên, như một viên thuốc an thần thức tỉnh nữ nhân điên cuồng phát tiết tức khí chất chứa. Hi Yêu dần nhận thức lại mọi thứ, cũng như cái ôm này của cả hai. Là cô hành động đi trước tâm trí, nhưng là ngoáy mắt nhìn sau gáy hoàn hảo kia, hoàn toàn nước mắt nóng ẩm càng rơi khỏi, ướt đi vai Thương Hiền Tiến ngày càng lan rộng.

- Việc anh từ chối tôi...tôi chưa nghĩ qua cách chấp nhận anh.

Việc lời nói cùng bản thân như không liên quan gì đến nhau, Hi Yêu như điên thật rồi. Thương Hiền Tiến vốn nghĩ anh thử mở lời như cô nói, có phải cô sẽ chấp nhận anh mọi thứ, nhưng không, anh mãi không thể đoán được kết quả của việc làm bản thân, chỉ đem lại thất vọng cùng hối hận.

Vòng tay cả hai ngày vàng nóng bỏng, nụ hôn Hi Yêu bất ngờ làm Thương Hiền Tiến cứng đờ người, vị mặn là thứ anh nếm được từ cô, mặn chát như nỗi lòng anh. Bàn năng đàn ông trời dấy, liền ngay lập tức chế trụ Hi Yêu dưới thân, mồ hôi như dầy đặc làm cô ngày càng muốn thoát y, hai gò má đỏ ửng, hương men say không khó đoán cô có nhắm nháp rượu.

- Hi Yêu, em uống qua rượu, anh không muốn em hối hận chuyện đã qua.

Trong tiềm thức Thương Hiền Tiến, anh mãi sẽ không làm tổn thương Hi Yêu, càng sẽ không muốn cô nhìn anh bằng ánh mắt khác đi.

- Có uống qua rượu, cũng sẽ không bao giờ nhìn lầm anh...tên ngốc....

Nước mắt như không còn chỉ của Hi Yêu nữa, chúng ta không có tiếng nói chung, chúng ta khác biệt nhưng chúng ta khóc cùng nhau, tâm hồn chúng ta cùng nhau rung động, như vậy đã đủ đối với...chúng ta.

"Chưa bao giờ anh nghĩ qua, anh cần em đến mức nào, nhưng mà Hi Yêu, em vượt ngoài khả năng của anh, là điều anh không tưởng và cũng không dám tưởng, sự xuất hiện của em, làm con người anh lấp đầy thứ vốn dĩ giữ hơi thở, sự sống của mình.

Chưa bao giờ em nghĩ, em cần anh đến mức nào, nhưng mà Thương Hiền Tiến, em mong, người đàn ông trước mặt em, sẽ mãi là Thương Hiền Tiến, là mảnh ghép của cuộc đời Hi Yêu, mở đầu là một hôn nhân, mỗi ngày mở mắt, đầu tiên nhìn thấy chỉ có thể là anh, kết thúc bằng một cái chợp mắt cuối đời."

Tuổi trẻ vốn dĩ trung cầu đầy hứa hẹn, để mà đi đến cuối đời, ít ai có thể thực thi...nhưng tình yêu đủ lớn, ngại gì vượt xa? Cuối đời hay không, chỉ là hành trình ta như thế nào đối nó, thời gian vốn có thể bào mòn hay cuốn trôi đi mọi thứ nhưng tuyệt không làm khó bất cứ ai.

Hai ngày trôi qua, kể từ khi Lục Nan Hy trở về nhà, liền bệnh, không thể rời giường, luôn sốt đỏ mặt, Tuệ Mẫn Mễ chạy đôn chạy đáo chăm sóc, có muốn hỏi cô vì sao lại như vậy, cũng không dám, bởi hiện tại cô đang rất yếu ớt, như cọng bún thiêu hoàn toàn.

Lục Nan Hy mê man, mắt vì nghỉ ngơi nhiều cũng sưng lên hết rồi, dung nhan mỹ mạo nhuệch nhọc đầy mệt mỏi tiêu tụy. Môi khô nứt không chút muốn di chuyển bởi mải vết thương nhói đau, hầu kết chưa bao giờ kêu réo khó chịu. Cả thân thể như bị đè bẹp, muốn ngồi cũng chẳng thể ngồi, một chút cử động cũng không còn sức lực. Khoé mắt liên tục nước mắt tràn khỏi.

- Hy Hy, cậu đừng khóc nữa, bệnh thành ra thế này, tinh thần không vui vẻ thì làm sao cậu tốt hơn đây? Có gì khó chịu thì vọt lên tở đi.

Tuệ Mẫn Mễ cũng như muốn khóc, giọng điệu ngày càng yếu ớt, mũi cay nồng nhìn bộ dạng Lục Nan Hy tở tẻ, không từ nào miêu tả thích hợp. Vốn đã xem cô như gia đình của mình, cho nên không thể cầm lòng nhìn cô mỗi ngày hủy hoại mình.

- Mễ Mễ, tớ hiện tại...thương tích này, có phải rất khó coi?

- Không có.

- Mẹ tớ vừa mất, bà cũng mất, con cũng mất, gia đình tan nát, cuộc sống cũng chẳng khá hơn...tớ còn lưu luyến điều gì?

Lục Nan Hy nghĩ, cô nên mạnh mẽ trên đoạn đường về sau, nhưng hiện tại suy ra, điều này thực khó, gần như không có khả năng.

- Cậu cuộc đời còn dài, chỉ bao nhiêu thứ đó, đã làm cậu chùng bước, bỏ lỡ cả quãng đường kia chỉ để tuyệt vọng buồn phiền ư?

Giọng điệu Tuệ Mẫn Mễ đột nhiên kích động, đến cô cũng ít nhiều ảnh hưởng, cặp mắt liền nghĩ đến lời này. Thở dài một hơi, trong lòng đá nặng trĩu như được quăng đi bớt. Nụ cười hy vọng như dần nhuốm lên đôi môi anh đào kia.

- Mễ Mễ, tớ muốn uống thuốc rồi.

- Lãng đại thiếu gia, theo như tôi được biết, căn hộ đó, hoàn toàn được hoàn trả hoàn tất bởi Tích thiếu gia.

Lãng Thanh dựa lưng vào ghế êm, xoay chân thon dài, khuôn mặt tuấn tú, hứng thú ngón tay mà vuốt ve khoe môi, mắt nhìn vào giấy tờ trước mặt mà cười thực mê hoặc, trong thần trí, đầu vào đầy kế hoạch rõ ràng đi theo đường vạch sẵn, không sai một ly.

Trước mắt, Trầm Phương Lan vừa mất, Lục Nan Hy sẽ rất hụt hẫng, mọi thứ đều mất đi. Cho nên, điều Lãng Thanh cần làm là một chỗ đứng trong lòng cô, thứ anh muốn là lòng tin của cô.

- Rất tốt, chú ra ngoài đi.

Việc gọi người chuẩn bị một phần ăn dinh dưỡng cho người bệnh cùng chạy quãng đường đến nhà Tuệ Mẫn Mễ sẽ không mất nhiều thời gian.

Nghe tiếng gõ cửa, vừa khuấy cháo, định cho Lục Nan Hy ăn trước, sau mới có thể uống thuốc, nhanh chóng tắt bếp, nhanh chạy ra ngoài. Nhưng nhìn đến Lãng Thanh bên ngoài thì không khỏi ngạc nhiên.

- Sao lại là anh?

Một nụ cười thân thiện luôn là tác phong của Lãng Thanh.

- Anh lo lắng cho Hy Hy bệnh trở lại, cho nên tâm tư mạng một chút cháo dinh dưỡng...còn có, cái này cho em

Tuệ Mẫn Mễ vẫn đang mặc tạp dề khó xử, cả người đều bốc lên mùi "bếp". Nhìn bao thư trước mắt mà nhũn mảy, nghĩ đến thứ Lãng Thanh có thể cho cô là thứ gì đây, quên mất luôn việc phải mời anh vào nhà, liền nhanh chóng xé ra bao thư. Đập vào mắt hợp đồng tích góp căn hộ hoàn tất, thì liền mừng như điên, không tin được mà dò đi dò lại nhiều lần, nhìn anh như vị cứu tinh thực thụ, cảm kích và cảm động là thứ diễn tả tâm trạng hiện tại của cô một cách nhanh gọn nhất. Không ngờ, anh không chỉ là con người ấm áp, mà còn là một nam nhân bao ước mơ của nữ nhân.

Lãng Thanh biết, một người như Tích Lãng, hẳn sẽ không bao giờ kể công hay để ý một việc nhỏ nhặt, cho nên lợi dụng điều này, anh ngày càng bước gần hơn kế hoạch của mình, hủy hoại đi hẳn từng ngày một chút. "Tích Lãng, sẽ không xa đâu.", thần trí thâm lên tiếng, hưng phấn khiến anh khoe mắt ngày càng hỷ ý.

Lục Nan Hy nghe đến Lãng Thanh đến, không chút ngạc nhiên, cũng như không chút nào thể hiện quá mức hào hứng. Nhưng cô lại nghĩ đến, lúc nào cũng có anh bên cạnh, cô có thể tin tưởng anh không?

Nhìn đến Lãng Thanh bước vào, cô nhanh chóng che đi do dự của mình, miễn cưỡng cười nimb một cái, ngửi thấy mùi cháo dinh dưỡng thì bụng cô, kêu một tiếng khó coi làm anh khó mà không để ý. Tuệ Mẫn Mễ đương nhiên xem mình là bóng đèn, cho nên đã tránh đi đâu không biết, cô đưa mắt xung quanh tìm kiếm nhưng mãi không thấy.

- Đói rồi đúng không? Anh lấy cháo cho em.

- Thanh...cảm ơn anh.

Chẳng thể hiểu sao, hễ cứ nhìn Lục Nan Hy ánh mắt, Lãng Thanh liền như không thể giữ tâm tư ác ý. Anh cứ luôn lừa dối mình, chuyện bản thân đang tiến hành, chắc chắn sẽ không tổn thương một chút cô.

- Không cần khách sáo, là...chuyện anh nên làm.

Trước mắt Lục Nan Hy, Lãng Thanh không muốn che giấu, anh làm gì anh liền nói anh làm vậy. Và cảm thấy rất dễ chịu, đương nhiên bản thân đang bị cái quái gì cũng không biết. Ngày càng bám sát kế hoạch, anh càng do dự.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài, Anh Thực Không Có Đạo Lý!* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

## Chương 68: Chủ nhân, đa tạ người

- Chẳng bao giờ rông đến nhà tôm đâu? Mấy đứa, mau đến tiếp đón Tích tởng.

Tích Lăng một thân đầy cao ngạo, sừng mặt tuấn mỹ hếch cao nhìn thẳng vào Chương Ân Tấn không kiêng dè. Ánh mắt mang đến cho ông cảm giác, không dễ bàn bạc như trước đó ông tưởng. Không khí chưa bao giờ thoải mái, ông ngược lại còn cảm thấy có chút thấp thỏm nhưng mà với một người bàn tay đầm đìa hẳn sẽ không sợ sệt một nam nhân thương trường mưu mô, đương nhiên hẳn vuốt mặt cũng phải để mũi một chút, bởi ngồi là đang ngồi địa bàn của ông, lộn xộn sơ suất là điều hẳn sẽ không bao giờ nghĩ đến, với trí thông minh của bản thân.

Các mỹ nữ da vàng xung quanh nóng bỏng gọi cảm, môi đầy đỏ bóng đậm mê, không thể cưỡng được sức hút của khe ngực sâu trùng, có thể mờ tượng đến như thế nào cảm giác lấp đầy khi bóp chặt tay lại, vừa nghe chủ nhân gọi tiếp khách thì liền hớn hở không biết xấu hổ, cứ như đám bạch tuộc đang từ xa trườn đến, nhưng mà từ ánh mắt nhìn đến Tích Lăng một dạng thanh lãnh đóng băng không dễ tiếp cận thì liền chân dừng lại một lát, miễn cưỡng cười, liếc nhìn bối rối đến Chương Ân Tấn như đang dò hỏi, liệu có thể đến gần không.

Mộ Phi đứng bên cạnh, không rời nửa bước, liền xua tay ngay lập tức, đuối như đuối tà khí, thực thì anh cũng không quá ư là khinh thường cái hoa dâm bán tháo, nhưng mà, lại có một chút ý nghĩ rằng, thường những nam nhân muốn xua đuối xui xẻo thì hay bắt đầu những cuộc hoan ái hỗn tạp cho nên không muốn những nữ nhân này đến gần chủ nhân khi đang có việc cần giải quyết, chẳng khác nào truyền lây ám khí nặng nề được.

Chương Ân Tấn nhìn ra được không thể ăn lạc mềm cho nên chỉ có thể lấy lòng hẳn bằng cách tinh ý hiểu chuyện trước một bước.

- Hi Yêu đang ở phòng dưới cùng Thương thiếu gia. Một chốc lát xong chuyện ngay ấy mà, mau...tôi tiếp Tích tởng ngậm rượu, có thể không?

Trong gian phòng tối, không còn ai ngoài ba người cho nên đích thân Chương Ân Tấn hạ mình rót rượu. Ông cùng Tích Lăng vốn dĩ không có chuyện gì dính líu hay ai lần đường ai cho nên tuyệt ông sẽ không làm gì sai phạm có ý gây hấn, bóc đồng. Nhưng mà chuyện khiến ông cao hứng là Hi Yêu bắt đầu quen biết hẳn, ông vốn tưởng cô mãi dính líu với Thương Hiên Tiến thất bại không tương lai rồi, còn đang rầu rĩ thì hiện tại lại nghe tin mới đáng vui vẻ. Lại bên cạnh đi, không hiểu sao ông không lo lắng cô ở bên Thương Hiên Tiến bằng Tích Lăng, có phải hay không đến khi hẳn mưu mô suy tính, ông sẽ không thể chống chọi nổi.

Đến tay tiếp đến ly rượu cùng Tích Lăng, Chương Ân Tấn cũng cảm thấy không thoải mái.

Cửa mở ra đột ngột, một cận vệ dẫn đến Hi Yêu toàn thân xộc xệch, liền nhìn ra được từ nãy giờ sự diễn ra, là cái gì rồi. Tích Lăng chưa vội nhìn đến cô, chỉ nhàn hạ gác chéo chân lên nhau, hộp đi ngậm rượu thoải mái, sau mới lười biếng xoay người liếc nhìn một chút, cũng không quá chú tâm, hồ hững đến độ khiến người ta ngỡ đại hoàn toàn. Toàn bộ chiếu vào mắt cô chỉ có hoàn hảo, không ngăn được con ngươi có chút sáng. Vốn nghe danh đã lâu nhưng hiện tại mới có thể chính diện nhìn thấy, không thể không hối tiếc.

Truyền đến tay Tích Lăng một thiết bị ghi âm, khoé môi hẳn nhếch cao mà mỉa, như rộng lượng tặng cho Hi Yêu một cái nhìn nhĩ ý, biến hình mất thú ôn nhu, đòi mạng nữ nhân yếu đuối. Giây sau, một bước không lời nào mà tiêu sái rời đi, tính lại từ khi hẳn bước vào cùng đi ra, là không có mở miệng tổn sức nói lời nào, hành động này là vô cùng vô lễ với bậc trên nhưng mà Chương Ân Tấn lại một không dám bắt bẻ một lời, thậm chí biểu cảm sau lưng cũng không dám thể hiện không hài lòng. Nhưng không phải hẳn chỉ là thắng nhai ranh đối ông ư? Nguyên lai là chỗ, bởi ông cũng có những tay thương trường, cho nên tuyệt không dám hé răng.

- Hi Yêu, con đến đây cho ta.

Hi Yêu cắn môi, trên cơ thể đầu vết đỏ nổi bật không thể nào che dấu được, đánh vào mắt Chương Ân Tấn bao nhiêu tức giận. Cô mau chóng đưa tay vuốt ve mà che đi vết trên cổ, mắt nhìn biểu cảm ông, run sợ là điều không tránh được, dù biết trong gia, ông là cung chiều cô nhất nhưng mà, đến khi ông tức giận, thì không thể kiểm soát hành động cả lời nói.

- Chủ nhân, ngày hôm sau, theo kế hoạch chúng ta sẽ trở về Bắc Kinh. Có cuộc họp cổ đông vào 2h, nhấn nhủ chủ tịch mong muốn chủ nhân cầu toàn tổng quản.

Nghe đến ông Tích đề bản thân chủ trì cuộc họp, Tích Lăng hai đầu ngón tay xoa xoa vào nhau cao hứng. Rõ ràng muốn hẳn đề cao một chút, hảo, hẳn sẽ không từ chối hảo sự này, vốn chính hẳn cũng muốn "chỉnh" lại một số lão nhân hời đầu, nhìn hẳn không chút vừa mắt, là không vừa lòng đối phương thì sao có thể đồng thời cùng họp, nhưng cũng không thích quá mức vui vẻ, chỉ dừng ở mức có nghĩ đến hẳn cũng không dám là phù hợp.

Nhắc đến vấn đề không vừa mắt, trong đầu chợt nhớ đến lời Lâm Nhược Dự, là cô cũng muốn một lần lên mặt dạy dỗ thay Tích Lăng, và hẳn lúc ấy vẫn muốn nói, rảnh việc.

- Đến tạp hàng lưu niệm, tôi muốn lưu một số thứ.

Mộ Phi nghe đến hàng lưu niệm thì liền cảm thấy thắc mắc, thực thì Tích Lăng không thích lắm nhất lưu niệm bên mình với chưa bao giờ có thói quen mua lưu niệm, là thời khắc này, con gió lạ nào cuốn ngang, mang theo kỳ quái làm hẳn suy nghĩ đến. Nhưng ngay lập tức, cơ mặt giãn nở, khoé miệng còn nhếch lên ánh cười.

Trước mắt rẽ xe theo hướng ngược lại, điều khiển vòng vào như thể Hồng Kông trong tầm tay mình, dần trước mắt hiện ra một con ngõ nhỏ, cũ nát, là điều uất khuất sau cái đất giá cảnh tượng Hồng Kông tráng lệ. Một tạp hàng lưu niệm không gọi là quá phô trương nhưng chiếc bảng hiệu đục khắc bằng



tay đá mài ngả màu tối cũ kĩ, nét chữ xiêu vẹo đỏ chói cùng một chú gấu bông hình dán dính dưới góc bảng môn.

.....

5 năm trước

- Bắt nó về cho tao, mau lên, đuổi theo lũ khốn.....

Kéo theo một lượt âm vang chửi rủa thậm tệ nhắc lại phía sau, một đội quân cầm vũ khí tự do như luật pháp chưa bao giờ xảy ra vậy, thuốc súng nồng nặc, toàn là nam nhân bặm trợn đáng sợ, với số lượng lớn, làm con ngõ nhỏ ẩm mốc như muốn nổ tung bởi đám chân vượt chạy, âm thanh hùng hồn náo loạn làm người dân xung quanh, có nghe cũng không dám mở cửa sổ mà tò mò dòm ngó.

Mộ Phi mở hời nhể nhại ở khuôn mặt không mấy sáng sủa bởi dơ bẩn bụi bặm, tay ôm bụng vẫn còn con dao đâm máu ghim sâu, chỉ mong giữ nguyên vị trí, máu như thành vũng, ướt cả phần áo dưới của anh, tạp nham vết thương, một bên mắt bị tổn thương, như trước đó bị đâm bởi vật nhọn, nhìn đến chỉ muốn rợn người. Thở hồng hộc nhanh trí tìm nhiều con rẽ mà lượn lượn, hồng tìm thấy xó xỉnh nào mà chui vào, thực sự, anh đã không còn sức chống cự nữa, đây chỉ có thể nói là may rủi, chỉ có thoát được bọn này, cơ hội sống may ra có khả năng.

Ngô Kỳ Phong cầm bánh lái chắc nịch chỉ đạo tay về phía trước, Tích Lăng khó hiểu nhủ mày nhìn đường đi phía trước ngày càng hẹp và tối, về mặt đường như đang lo sợ thì đúng hơn.

- Cậu chắc đường này? Càng đi càng thấy lạ.

- Người ta hẹn tớ chỗ này mà, bản thiếu gia đây sẽ không bao giờ sai, nói nơi này đúng thì liền đúng, cậu còn lo lắng cái gì?

Ngô Kỳ Phong bản thân cũng đang toát mồ hôi, giả vờ mạnh mẽ, có chút nhìn Tích Lăng mà lấy thêm một chút tự tin soái khí, chớp chớp mắt không ổn, cầu trời khấn Phật, mong chạy loạn chốc lát, rồi cuộc ra khỏi cao tốc, nhưng không, chạy càng ngày càng cụt đường, đến đoạn ngõ quá hẹp đi để đi chuyển bằng xe hộp thì anh hoàn toàn có thể cử chỉ rằng, giờ cò trắng đầu hàng, đồng thời có chút xấu hổ bởi vừa xưng danh với hân rằng anh là năm Hồng Kông trong lòng bàn tay.

Sau một tiếng vang lớn gây cơn đập mạnh vào vách tường rêu cũ, gây chú ý cả hai, mắt hí dài cổ vờn nhìn sâu vào ngõ thứ hai của con hẻm, chớp mắt một cái, đối tượng chạy thực nhanh thậm chí lách bếch máu me ra khỏi con ngõ mà trốn vào nơi tị nạn sinh hoạt, dù không phải nói là ghê sợ phong cảnh.

Tiếng ồn này, đánh vào thần trí Ngô Kỳ Phong suy nghĩ phức tạp, không muốn liên can, về mặt tuấn mỹ như có chút sợ sệt mà mau chóng bấm nút khoá cửa xe cùng buông rèm che đi ánh nhìn bên ngoài. Chỉ riêng Tích Lăng, đưa tay vuốt ve cảm bản thân, toan tính hồi lâu, đến khi tiếng vang chân xa, mới quyết định bảo anh mau chóng quay xe, còn bản thân dẫn tiền gần Mộ Phi mà mang ý định thương thảo, vốn đoán chắc rằng trong thần trí, tình cảnh này, hân đã ra tay cứu giúp, nam nhân phiêu chôn lang bạt hỗn tạp, nhất định một cứu mười niệm, với bản chất vốn không sợ thiên, không sợ địa, cho nên nhất định có thể lưu xuất bên cạnh.

- Cậu điên rồi sao? Đừng dính vào bọn kia nga....còn không quay lại, tớ liền đánh cuộc gọi báo động cảnh sát hỗn loạn.....cậu....

Mắt nhìn thân ảnh Tích Lăng đi xa dần, Ngô Kỳ Phong chói với tay khỏi cửa sổ xe, giọng điệu lúc ban đầu lớn vang, sau ngày càng nhỏ, bởi sợ vô tình mà thông báo bọn ấy chia hướng ngược lại dò xét. Đồng thời vô cùng tò mò, là nguy hiểm phía trước, sao hân lại lao đầu muốn đến? Mồ hôi tích tụ trên trán không thể nào lau cho hết, hai bên tai ù ù, cảm giác hầu kết như bị chặn thứ gì đó khó chịu bởi, nếu gặp chuyện, anh nên làm gì để bảo vệ mình đây? Là lo lắng mất cái mạng quý này trong thời gian nghỉ dưỡng hiếm hoi nha.

Mộ Phi ở mũi khó chịu mùi hôi thối rác rưởi, vết thương vì nước ứ đọng trong các túi mà miệng vết thương như nhiễm trùng mà muốn tuom ra, sạm màu đi, hơi thở yếu ớt, là không thể nhìn nhận nổi hình ảnh ban đầu thế nào. Liên tục nuốt xuống nước bọt, như trấn an bản thân thầm, mình đã ổn rồi, không phải lo ngại. Nhưng chợt bên tai bắt lấy nhịp chân đang gần tiến đến, nghe ra nhịp chân bình ổn đều đặn, như có vẻ rất thân thiện, tiêu sái nhưng không kém bản lĩnh, thì liền đánh giá người đang đến đây, là một nam nhân không thể xem thường nổi.

Đúng, là Mộ Phi ngỡ ngàng Tích Lăng nhìn nhận anh rất tự nhiên, như anh không có chuyện gì xảy ra. Nhìn đến mặt mũi hân xinh đẹp đến phi thường, toàn thân vest thoát cúc thoải mái hết thấy xương cốt đều tỏa mùi quý tộc khó mà che dấu, hay ngăn lại, hân đứng ở dơ bẩn hôi hám, nhỏ hẹp như này, thực nhìn không thuận mắt chút nào. Hân không thích vòng vo, liền vào thẳng vấn đề.

- Nhưng, tôi muốn một năm dưỡng thương.

- Thuận.

Con người hồ phách như kim hãm Mộ Phi, khiến anh không thể nào đoán được điều gì sắp xảy ra hay cái thứ gì diễn ra trong thần trí Tích Lăng, giọng điệu hồ hững lãnh đạm nhưng mà khiến người ta cảm giác đối diện bài xích, khó mà không quy theo, duy ngã độc tôn, hân bề ngoài không bộc lộ quá nhiều điều gì ngoài lãnh cảm, một gương mặt chừng hững hờ đối với tất cả mọi thứ trên đời.

- Bọn chúng, chẳng Mộ cùng đồng bọn...

Một phát súng không thanh nhanh gọn trượt qua lớp somi mỏng hân một cánh hoàn hảo, máu đỏ tươi nổi bật chói mắt bắt đầu lan một nhò đốm. Tích Lăng yên tĩnh đến lạ thường, khoé môi cao hững nhưếch cao như có như không, nhìn đến Mộ Phi mắt lim dim, răng nghiến chặt đau đớn, như sắp không chịu nổi nữa, sắp lịm dần. Không nhanh không chậm, bước chân không gấp gáp, cầm lấy một bên cánh tay săn chắc anh mà toan đi, anh cũng như còn

một chút sức lực, đều dùng cho ý thức, nhãn quang nặng trĩu miễn cưỡng mở hờ hết sức, mồ hôi tụ ở trán như thác đổ, căn bản cũng biết bản thân hiện tại đang làm cái gì động tác. Đến con dao chặn ở bụng bởi di chuyển nhanh mà động miệng vết thương càng vào sâu, máu càng tươm, anh lại càng mất lìm đim, chỉ có nghĩ rằng là không đổi.

Tích Lăng nhìn phía đèn xe Ngô Kỳ Phong rọi đến phản chiếu bóng lên tường rêu xanh, lần tới mà mạnh mẽ hoàn toàn nắm lấy Mộ Phi ra đến bên ngoài. Phía sau còn liên tục tiếng nổ súng, Ngô Kỳ Phong như trợn mắt, nhìn thấy hấn cùng nam nhân xa lạ bên cạnh như nhìn thấy ma, khỏi cần đợi nói câu nào, liền đạp ga xé gió lao đi, giây sau chỉ cần, không thể nào nhìn thấy bóng dáng nữa.

- Bắp tay cậu...

Tích Lăng thậm chí còn chưa có nhìn qua bản thân thế nào, chỉ căn bản cảm thấy có chút ướt át cùng ran rát như gãi ngứa y hệt. Chân mày đẹp như rồng cao, nhanh tay rút đi con dao ở bụng Mộ Phi, vừa rút ra khỏi, đã nghe được tiếng rên thấu xương của anh, Ngô Kỳ Phong chỉ ước, có thể như bản thân chưa nhìn thấy gì, bởi quá mức ghê người, còn có, muốn bịt đi luôn cả thính giác. Là chuyện không liên quan đến mình, nhưng anh tay chân run lấy bầy, ngồi cũng không ngồi yên được, như tưởng tượng chỉ cần ngửi thêm một chút mùi tanh trong hộp xe ngọt ngọt thêm một chút, là con đường gần nhất đối ám ảnh.

- Trở về khách sạn.

Ngô Kỳ Phong thầm chép miệng, tình trạng này, còn có thể đưa cậu đến bar a? Hay dạo bát phố một chút?

- Chủ nhân...đà.....t...ạ....ngườ...i...

Toàn bộ sức lực, cơ miệng cảm giác như không còn cảm giác, đến tiếng nói bản thân cũng như không còn nghe thấy, nỗi đau quá lớn, lấn át đi mọi thứ, duy chỉ môi cổ nấp mấy sót lại một câu nói, mà bản thân không nói ra, không thể để mình nghỉ ngơi.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài, Anh Thực Không Có Đạo Lý!* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

## Chương 69: Đứng nhìn thần thờ, từ đầu chí cuối đều giống nhau

- Chúng tôi, trước mắt là trách nhiệm của từng thành viên, cô hiện tại, gắn mác danh ổn định là nhân viên Tích thị, nhưng lại mãi không chịu trở lại vị trí của mình, cho là cô quên đi, tuy cô, chúng tôi gửi thư đến, cô cũng không hồi đáp gì, nên thời khắc này, cưỡng chế cô đến đây, mong rằng hành động này không quá thô lỗ nhưng Tích thị rất cần từ cô một đối tốt trả lời.

Giang Giang một mặt tươi cười, hết lòng nhẫn nại, miễn cưỡng liếc mắt Mộ Phi bên cạnh một mực đóng băng, chỉ mím môi như thể hiện rằng, anh cũng bất lực, trước nữ nhân thì chỉ có nên để hoa đối hoa.

- Hào, tôi cũng phải công nhận, Tích thị quả thực để mắt đến cả một nhân viên nhỏ như tôi, có mặt cũng được mà biến mất ngay lập tức cũng không sao.

Lục Nan Hy hít sâu một hơi, lấy bản lĩnh một điệu châm biếm phả tới, như nước lạnh dội đến Giang Giang cùng Mộ Phi cứng đờ người. Cô nhìn thấy hai người không có cách nào đáp lời, đưa hai tay khoanh ở ngực như thâm nhũ, cô ngực nơi rộng lớn này, nhất định không yếu thế và song song đó, cô cũng nhất định phải bình tĩnh, nhìn thấy cả hai trước mắt không có vẻ đáp lại cô phát tiết cho nên tính toán tiếp lời.

- Đối với những nhân tài đứng cùng tôi, có lẽ một việc nhỏ như tôi không trở lại Tích thị hay đáp lại bất cứ cuộc hẹn phong thư nào thì nó đã biểu thị rằng, tôi không cần công việc này nữa. Các người cưỡng chế tôi đến đây để làm gì nữa? Tôi cũng muốn đòi lại câu trả lời phân minh rõ ràng, tình hình ở đây, là ai làm khó ai?

- Tích tổng muốn đàm thoại riêng với cô.

- Không phải đây là việc của bên nhân sự? Tôi vinh dự đến nỗi, có thể nói chuyện với CEO Tích thị luôn a? Các người...buông tôi ra, tôi cũng có sinh trưởng kiến thức học tập như ai, cho nên đừng cho tôi ngu ngốc...

Lục Nan Hy thính giác nghe đến tổng giám đốc, não bộ ngay lập tức thu thập thông tin, bĩu môi, ngó lơ đi điều Mộ Phi nói, không còn cách nào khác, họ đành phải cưỡng chế cô tiếp tục vì cô không có ý hợp tác một cách dễ dàng.

- Mộ Phi, chắc tôi phát điên mất, tại sao Tích tổng lại không phê duyệt? Rõ ràng cô ta một chút cũng không xứng là nhân viên Tích thị.

- Cô mồm miệng cẩn thận một chút, có thể, ngay hiện tại, cô lập tức bị sa thải bởi một nhân viên không xứng.

Mộ Phi vờ nghiêm trọng hoá vấn đề, sợ hãi mà bỏ lại Giang Giang sau lưng, thầm cười trộm khi khoảng cách xa thực xa, là anh rất thích trêu đùa mỗi ngày, với trò bịp bị đuổi việc khỏi Tích thị nha. Quả thực, cô phía sau tái mét mặt mày, như đứng không muốn vững căng thẳng mà nhanh chóng trở lại vị trí bản thân, tay lật văn kiện, mắt dính ngay vào màn hình, như không bao giờ muốn nghỉ ngơi, cho dù có biết anh lừa hay không thì cô cũng không thể để

ngày đó xảy ra được, muốn ở lại nơi này lâu dài, phải đánh đổi tiếng năng may ra có khả năng.

Lục Nan Hy cứng đờ người, cảm giác lưng phía sau bí bách như lửa đốt. Quét mắt nhìn tứ phía một cách sợ hãi, rơi vào người đàn ông xoay lưng về phía mình, thân ảnh kia vẫn hoàn hảo như lần đầu gặp gỡ, vẫn xa vời không thể chạm tới, cái gì cũng không đổi. Thời điểm ở bên ngoài, cô hồ báo cáo chồn, cô không để ý, nhưng vào đến nơi này, lại chú tâm từng cái nhất cử nhất động của mình. Tim đập nhanh, trong phút chốc như ngừng hoạt động, khi Tích Lăng nhẹ xoay người, chỉ cần một chút nhích chân, cũng nhìn thấy đẹp đẽ. Nhưng, ánh mắt cô nhìn hắn đã thay đổi, không chỉ có say mê, nguồn nước ngầm không còn chỉ có mạch ấm, là hận ý, tức khí, hỗn tạp cảm xúc, ánh đèn trên đỉnh đầu không ngừng chiếu sáng một cách chói mắt, con người cô như bùng sáng, ánh xuống đáy mắt như một dòng sông nhỏ không hề yên ắng, liên tục vụn sóng bởi tuyến lệ.

Hụt hẫng; Tích Lăng đối Lục Nan Hy xúc động, lãnh băng một mặt, tay khoanh lại ở đường khớp bụng, nhìn nữ nhân trước mắt như người không hề quen biết, một người lạ chưa từng đối mặt y hết.

Lạnh lẽo; là Tích Lăng làm Lục Nan Hy như chết đứng giữa sa trường, là hắn khiến cô tự đa tình, tự luyến, là cô tự làm khổ cô, phút trước không ngừng ngọt ngào, làm những hành động cô không kim được nước mắt, nhưng thời khắc này, thời gian xoay vần trong gian phòng rộng lớn này như dần kéo dài, đến độ nghe tiếng kim giây chạy cũng chậm dần theo cảm tính.

Xuy xét lại bộ dạng bản thân, cuộc đời Lục Nan Hy đã đủ để nhìn qua từng ánh mắt thương hại chế giễu mình.

Tích Lăng nghe tiếng ma sát hoàn hảo của chốt cửa đóng mở, hai đầu ngón tay vô thức cọ và nhau. Hắn thừa nhận, trong một phút, là hắn không thể điều khiển mình, chính bản thân biết cái nhìn của hắn khiến Lục Nan Hy không chấp nhận được, nhưng vẫn không thể thay đổi, cơ mặt vẫn không muốn giãn nở. Nhưng việc đối mặt cô thế nào, giây trước hắn tưởng, bản thân sẽ trải qua một trận cuồng phong trong lòng, và giây sau, lại không khó như đã nghĩ, nhìn đến cô khoẻ mạnh thế này sừng sững trước mặt, vết thương cũng đã lành hẳn, khiến hắn có thể thở phào rồi.

Chỉ là; Tích Lăng không biết thể hiện thế nào cho Lục Nan Hy thấy được rằng, đối cô, hắn sẽ không bao giờ vô cảm, bởi trong lòng hắn, trái tim hắn thổn thức, chưa bao giờ ngu yên.

Miền là ái cảm, cho dù là kẻ thù cũng trở nên mật thiết, kẻ vô cảm, cũng biến đổi ôn nhu, kẻ đau khổ, tưởng như vừa rơi xuống 9 tầng địa ngục, cũng trở thành cao hứng, khát vọng sống trở lại ngay lập tức. Ái; là viên thuốc chữa lành mọi vết thương; một mặt.

Sai; là Lục Nan Hy đang muốn bào chữa cho sự do dự của mình, đối người đàn ông này, cô không thể có ý kiến gì, như bản thân cảm con dao sắc bén, chỉ có thể tổn thương bản thân cũng không thể làm lưỡi dao tổn hại Tích Lăng một chút, cô có thể dùng danh dự bản thân để khẳng định, mình không hề dối trá điều đó.

- Ngây người, cô ở đây chỉ để ngây người?

"..." Lục Nan Hy còn chưa nghĩ ra được đáp lời, bên tai tự dưng vang lên giọng bản thân hùng hổ, mạnh mẽ như một con ngựa đang diễn một vở kịch nhằm chán. Tích Lăng tay một thiết bị ghi âm, hành động này chẳng khác nào hắn hạ thấp, cười nhạo cả. Vây hãm cô hiện tại chỉ có nhục nhã, yết hầu như bị thứ gì đó chặn lại, cay đắng, thống khổ trong khoan miệng đều lần lượt ném thừ.

Tuyệt vọng đánh thẳng vào má đau buốt, đây không phải một con gió mạnh, mà là một cái tát đổng người, tâm khảm cùng ruột dạ đều bầm tím.

- Tôi không có ý gì cả, tôi chỉ có không muốn cô nói thêm vấn đề này một lần nữa, tôi có thể xuy xét từ việc bên ngoài rồi.

Tích Lăng tuyệt không bỏ qua cho người dám chơi đùa với cảm xúc hắn. Sự thật, Lục Nan Hy giết con hắn, bàn tay kia, đôi môi kia dư bản giống nhau, sẽ không bao giờ đổi. Hắn như con người khác, chính bản thân cũng không ngừng bản thân được, hiện tại hắn không hề để ý cô đau khổ, chết đứng như thế nào, bởi đó là điều cô xứng đáng lãnh lấy.

Chỉ hận; nam nhân quá mức thẳng thắn như ruột ngựa, yêu thương hay ghét bỏ đều có thể phân biệt rõ ràng. Tích Lăng đôi lúc sẽ là một người yêu thương, dùng dung đau khổ nhưng đôi lúc, hắn sẽ là một con người hận thù, khiến người ta trả giá mọi thứ.

- Đúng như những gì...anh nghe thấy, tôi là muốn từ chức đó thì sao?

Bản thân yếu đuối gắng gượng, mọi thứ trong lòng Lục Nan Hy đã đông cứng, nhưng chẳng cách nào làm ngưng động đi trái tim đáng thương kia rỉ máu.

- Tích thị chỉ có đuổi việc, không hề có xét duyệt đơn từ chức.

Lời nói dối thoát ra khỏi kẽ răng, Tích Lăng ngay lập tức nhú mảy, mắt bình tĩnh mà dồn chú ý xuống nền nhà bóng hời. Không khí quai dị lại rơi vào trầm tĩnh, hần mặt đen nhú mảy, chưa bao giờ môi giãn nở thoải mái, giây sau, không thể kiềm chế mà thiết bị ghi âm trên tay quăng mạnh xuống trắng nền dưới chân, từng chi tiết nhỏ văng tung toé.

Lục Nan Hy quá bất ngờ, không tin được trước mắt, hoảng sợ tay chân bủn rủn mà khuỵu xuống tại chỗ, cũng kịp phát giác, một mảnh nhỏ bên đã hoàn hảo đường bay mà xước qua chân cô, mu bàn chân trắng nõn bỗng tự lại một đường máu dài nhưng là nổi bật không thể không để ý. Ngược lại, cô lại chẳng hay biết, cũng không có cảm giác gì, chỉ ngây ngốc bịt miệng bản thân mà dần tiêu hoá cái gì diễn ra, nghĩ đến là cô chưa có nói gì đó quá đáng khiến hắn mất đi bình tĩnh.

- 7 giờ sáng ngày mai, cô phải có mặt ở nơi này.

"Cạch!!!"

- Giang Giang, gọi người dọn dẹp, mọi chuyện còn lại cô tự thân xử trí.

Mộ Phi vội bắt kịp Tích Lăng bước chân sải dài nhanh chóng, đang tức giận đi với tốc độ như nếu lơ là một giây liền không nhìn thấy thân ảnh hường nơi nào nữa. Giang Giang sợ hãi vẫn chưa biến mất, không nghĩ đến chưa qua bao lâu, đã hình thành chiến trường trong kia. Gật đầu một cách chuyên nghiệp nhất, nuốt nước bọt khô khan cần trọng mà cầm điện thoại bản lên mà báo người xử lý.

Như một con ác mộng vừa qua, Lục Nan Hy mặt mày ướt sũng nước mắt, lang thang trên con đường vô định, chẳng biết bản thân muốn đi đâu, cũng như chỉ biết đi đến khi nào mệt mỏi, chân không khả năng đi tiếp thì ngồi nghỉ chốc lát, sau đi tiếp.

"Cô ấy là Tống Tư Tinh. Mỗi ngày đều ở đây đau khổ chờ đợi một nam nhân cao lãnh, mà biết rằng dù hắn ta không đến, cô vẫn đợi, mỗi buổi tối đều đặt ảnh hai người dưới gối mà khóc hết nước mắt. Nhìn tình cảnh như vậy anh không mong em cũng như cô ấy. Tránh xa hắn cự ly, hắn ta là một tên cay nghiệt lãnh tình lãnh cảm, không tìm không phổi độc ác thờ ơ nữ nhân dành tấn lòng cho hắn như vậy."

"Hy Hy, tôi sẽ bảo vệ em."

"Điều lệ tôi đề ra, có thể thỉnh thoảng phá lệ, nhưng đối tượng phá lệ, tuyệt không là cô."

"Tôi sẽ ở lại 5 ngày, trong những ngày này, còn nghe cô bỏ bữa hay thức khuya đến tối mịch thì không xong đâu."

"Là em biến thái vẫn hoàn biến thái, tôi tự biết bản thân xinh đẹp nhưng không ngờ em lại không nhìn được mà hôn trộm tôi. Bắt trộm em lần thứ mấy rồi nhỉ?"

"Đạo lý? Tôi có thừa, tôi sẽ cho em biết bằng hết đạo lý mà tôi có, bằng lòng không?"

"Ngốc, chỉ có lời đơn giản như vậy, đã thấu tóm em cảm động rồi, nhẹ dạ cả tin, như vậy chính là lý do không cho phép em ra ngoài một mình, ai dẫn dụ cũng có thể nghe theo."

"...đứa bé cũng chưa có hoàn thiện, chỉ là một cái phôi chưa nên hình nhân..."

Từng câu nói thốt ra trong tâm trí, tan nát cõi lòng. Mỗi nhử chân rồi, không biết là thời gian nào, chỉ có ánh nắng gắt trưa kia rọi thẳng vào một bên bóng mặt.

- Thanh, tại sao anh lại ở đây?

- Anh vẫn thường đến biểu hoa cho bà, bởi nghĩ em thời gian này không khỏe, chắc hẳn đã lâu không lui tới.

Lục Nan Hy bên tai ừng ừng không nghe rõ nữa, trong lòng bỗng chốc ảm áp, xúc động đến tâm can, thử hỏi, lời nói này, còn không có thể xiêu lòng ư? Là cô như thế nào mà được thiên ưu ái thế này đâu? Lăng Thanh đã làm quá nhiều thứ cho mình, coi hứa với lòng, nhất định anh muốn cô thế nào, cô đều y thế mà làm, anh là người tốt, nhất định gặp hảo sự. Chớp mắt, xem như những chuyện đau buồn khi này, tan biến không còn một thứ, chưa từng xảy ra.

- Cảm ơn anh.

Sắc khí ảm đạm trước mắt thay đổi hồng hào, Lăng Thanh mắt dính chặt vào dung nhan mỹ mạo mà quên mất, bản thân phải đổi lại vài câu xoa bỏ sự ngại ngùng đang dần hình thành. Lục Nan Hy với ánh mắt anh, lúng túng, tay nắm chặt lớp giấy gói hoa trên tay, từng đoá hướng dương chan sắc xinh đẹp kỹ càng cô đặt dịch bên cạnh bia mộ, chỉ một chút chồm người, như có như không, chạm nhẹ da thịt mềm mại tiếp tay anh, anh có chút nhận thấy mà mau tránh sang một chút.

- Tinh cờ như vậy gặp nhau, đâu phải lúc nào cũng có thể, anh mời em ăn cơm được không?

Cao lương mỹ vị cùng có mắt bày biện, ánh đèn đủ sáng để tạo không khí, làm nổi bật món ăn. Lục Nan Hy cùng Lăng Thanh ngồi đối diện nhau, mãi vẫn chưa ai mở lời nào, chỉ có ánh mắt thăm dò xét nhau là tranh hết thời gian rồi. Cho nên, cô muốn xung phong phá vỡ bức màn này, nó quá áp bức đi, biết trước như vậy, cái khó không chỉ có ăn vào, cô đã không muốn chấp thuận.

- Cảm ơn anh về việc khoản tiền mua nhà của Tuệ Mẫn Mẫn, chuyện bác sĩ riêng..

Lăng Thanh thánh giác nghe đến bác sĩ riêng thì nường mày, tay bắt đầu nhip lên mu bàn tay còn lại mà nghĩ ngợi.

- Không sao, đó là chút chuyện nhỏ, anh nghĩ...trong khả năng của mình.

Bởi đã tâm, một chút ngượng miệng - Lăng Thanh không một chút có, xấu hổ cũng không. Nhận lấy công của người khác, trước mắt không có vấn đề gì. Anh nhất định không thể để Lăng thị yếu ớt rơi vào tay Tích Lăng, hẳn nhất định thứ gì cũng để mất, một Lăng Thị suy yếu, hẳn cũng sẽ không bỏ qua, chủ yếu chỉ để hắn thoải mái tâm thái chiếm lĩnh và hạ gục, cho nên phòng bệnh trước còn hơn chữa bệnh.

Nữ nhân chỉ là một công cụ để đạt được mục đích; là suy nghĩ thực sự của Lăng Thanh ư? Làm những việc từ trước đến nay tác phong anh chán ghét, đều miễn cưỡng chỉ để vượt qua sợ hãi trước mặt, cái gì thấp hèn đều nắm lấy.

- Lãng Thanh, em nghĩ anh nên dừng lại đi, anh không nghĩ đến có một ngày, mục đích không thành, không phải đến cô ấy, anh niềm tin hiện tại đều biến mất sau, cô ấy sẽ hận anh, nhất định.

- Không phải tôi đã nói qua, chuyện này không liên quan đến cô. Còn nếu đồng cảm, cảm thấy tôi chán ghét thì có thể đi tìm công việc khác, không phải cô khả năng nuôi sống bản thân có thừa sao?

Tần Tang nhìn Lãng Thanh trước mắt như ngỡ ngàng, là anh thay đổi chỗ nào, nhanh như vậy từ một Lãng Thanh ăn nói ôn nhu lựa lời lại trở thành phóng túng cộc cằn. Anh có thể lúc nào cũng tức giận với cô nhưng chưa bao giờ dùng lời ruồng bỏ đối cô, anh trách nhiệm ràng buộc luôn đặt ở tâm trí. Đây có thay đổi thế nào, cũng là Lãng Thanh của cô, vậy thử xem xét lại, nếu y như ban đầu, anh như thế này phong thái, vậy cô có yêu thích anh hay không?

Không phải tình yêu là đối tượng đó như thế nào đi nữa, vẫn yêu ư?

Cảm giác khó xử trong lòng Tần Tang là thế nào?

Không được! Hiện tại, mọi chuyện chưa đi quá xa, Tần Tang nhất định không được để Lãng Thanh làm những chuyện xấu này, vấy bẩn lên chiếc áo somi trắng của bản thân anh. Vì như sứ mệnh định sẵn, cô không thể thoát khỏi cái bóng của anh, định mệnh, cô đã được giao cho anh ta, có chết cũng là người của anh, không phải sợ.

Lãng Thanh nhìn Tần Tang ngày càng với ánh mắt khinh bỉ, không thể hiểu bản thân lưu lại cô thời gian lâu như vậy, là bản thân chưa có suy nghĩ qua nên xuất cô khỏi mình rồi sao? Là lời hứa, nhưng mà hiện tại, cô có thể lo cho chính mình, anh không thể cứ suốt đời này, đều để mất cô. Chỉ có thể nguy hiểm, cô cần anh, anh có mặt. Với kế hoạch này, là một việc lớn, cá cược bằng cả gia sản tiền đồ, không thể vì một Tần Tang mà phá hỏng mọi thứ.

- Tôi khẳng định, cô mà nhúng tay phá hỏng chuyện tốt của tôi, tôi sẽ không để yên, chuyện này, Tần Uy Phái cũng sẽ không hướng về cô đâu.

Trước sự bỏ đi đầy tức giận Lãng Thanh, Tần Tang chỉ việc đứng nhìn đến thăm thờ từ đầu chí cuối đều giống nhau.

"Uy Phái, anh nói xem, em bắt vì sờ động\* là không đúng, đúng không?"

\*không làm gì cả, không có hoạt động nào.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài, Anh Thực Không Có Đạo Lý!* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

## Chương 70: Dừng động, khoảng thời gian qua, tôi rất nhớ em

- Hy Hy, có chuyện hần ta ước hiệp cậu, hay quát nạt thậm tệ, cậu phải đánh cuộc gọi cho tớ, hiểu chưa?

Lục Nan Hy phải khó khăn lắm mới có thể rời khỏi xe, biết chuyện đã đành, cô đã giấu nhem luôn, bắt xe bus đi, sau trở về như không có chuyện gì. Kể ra chỉ làm Tuệ Mẫn Mễ thêm lo lắng. Là cô chuyện gì cũng không thể làm chủ được, sau ngồi lại trách bản thân.

- Tớ hiểu chứ, rất rất rõ. Ước hiệp - gọi cậu, Quát mắng - gọi cậu, cái quái gì cũng gọi cậu, được không?

- Cậu nên như vậy.

Tuệ Mẫn Mễ giờ tay ra hiệu OK, sau nghịch ngợm vượt qua đỉnh đầu Lục Nan Hy như cô một tiểu nữ tử đang nghe các bậc trưởng bối dạy bảo. Để không mất thời gian, cô liền một đường chuồn khỏi xe, không cần nghe Tuệ Mẫn Mễ nói thêm nữa, bởi sẽ kéo dài đến cả tiếng dận dò mắt. Là cô đi làm, không phải là bắt đầu chuyến mạo hiểm, cho nên luật chơi hay các lưu ý lạc không cần đi.

- Xem đi, cô ta kia kìa, đi cả thang máy riêng của Tích tổng.

Mọi người ở sảnh bắt đầu bị một tốp nhỏ thu hút mà đưa mắt nhìn, trước khi cửa thang máy đóng chặt, là cô đã nhìn nhận được mọi người đang xì xầm cái gì rồi. Thang máy con số ngày càng đang lên cao, mang theo cô căng thẳng, bắt đầu quên hết nỗi lo lúc này mà nghĩ đến sẽ thế nào đối mặt Tích Lãng, hần bảo cô 7 giờ có mặt là ý gì, muốn cô làm gì. Mãi nghĩ ngợi, Mộ Phi dẫn cô đến trước cửa văn phòng hần, cô cũng không hay, tay liên tục cào vào cặp xách da mà như tiêu khiển liên tục.

Nghe tiếng cửa đóng sầm phía sau mà căng thẳng ngày càng tăng, cảm giác mỗi lần bước vào nơi này, liền giảm đi 10 năm thọ rồi. Nuốt bọt nuốt một ngụm, lấy bản lĩnh mà nhìn đến Tích Lãng đang chú ý đến mình, mọi thứ hôm qua, hần đập nát thiết bị ghi âm như đang diễn ra chậm chậm trước mắt.

- Rất đúng giờ, hiện tại, việc làm của cô là ở nơi này, trực cửa cho tôi.

Trực cửa? Có công việc này nữa a?

Lục Nan Hy đã qua một mối cùng chán nản với trò đùa của Tích Lãng, là hẳn muốn làm khó cô, vậy cô sẽ không bao giờ ngoài mặt khó chịu hay sợ hãi, thuận theo hẳn trước đã. Như con mèo ngoan ngoãn, nhanh chóng thả lỏng người, chớp mắt đã đi đến sofa đối diện rộng rãi thoải mái mà ngồi xuống trước.

10 phút sau, chỉ việc ngồi lặng người, quả thực nhận ra, bản thân không có khả năng chịu đựng sự nhặt nhều này, cho nên bạo gằn đánh mắt về phía Tích Lãng, chú ý ngón tay thon dài xinh đẹp kia lật văn kiện, nhíu mày xem xét văn kiện không một chỗ sai sót, khuôn mặt tuấn mỹ chăm chú, xung quanh yên tĩnh đến quái dị. Lục Nan Hy ngáp dài đến độ, nước mắt che đến mọi thứ trước mắt đều mờ nhạt. Tuy hứng lấy báo chí bên dưới ngăn bàn hay một vài sách về kinh doanh mà nghiền ngẫm nhưng qua thêm một chút thời gian, cô quan tâm, chỉ có muốn phát điên.

Bởi sáng chưa có ăn thứ gì vào bụng, lại thức quá sớm, cho nên cộng dồn lại mọi thứ, tác động mắt cô mờ không muốn nổi, vừa mệt vừa buồn ngủ, không thể cưỡng lại sofa êm ái mà cô chớp mắt lúc nào cũng chẳng hay biết. Còn không biết xác suất nguy hiểm của bản thân đã tăng đến mức nào rồi?

"Bíp....."

- Nhận máy - Tích tổng?

- Mang đến một ly sữa ấm.

Đầu dây bên kia liền tắt đi, Giang Giang nhíu mày nghi hoặc, hẳn hôm nay yêu cầu cả sữa luôn à? Là một điều khó mà tin tưởng được, đây là lần đầu tiên nghe lời này, đảm bảo đem chuyện này giao cho Khai Tâm Giao thì..., chắc hẳn sẽ nghĩ đến Tích tổng quá mức đáng yêu rồi, baby baby~~

Chết rồi, công ty chứ đâu phải tạp hàng bách hoá, cà phê thì thừa thãi nhưng sữa thì, kiếm đâu ra đây? Vậy chốt ý chính Tích Lãng là cô phải đi mua à? A!!! Thời điểm hành xác bắt đầu.

- Cô đi đâu vậy?

- À, Mộ Phi, Tích tổng tìm anh từ nãy đến giờ, may quá gặp rồi, Tích tổng bảo anh mua một ly sữa ấm đến.

Giang Giang gặp được Mộ Phi thì mừng quýnh, mau chóng rũ bỏ trách nhiệm, liền đẩy đi nhiệm vụ sang anh, anh cũng tin thật, mau chóng chạy đi ngay không một chút tò mò. Chỉ có cô là cười gât nhưng phần lớn là thờ phào nhẹ nhõm, trời nắng gắt thế này, cô làm thế nào ra phở nổi đây? Là cô cực kỳ cảm kích hành động nghĩa hiệp nam nhân của anh, chỉ nghĩ đến khuôn mặt anh lúc này còn chưa kịp lấy hơi lên sau khi xử lý việc, cười muốn rơi nước mắt. Một hồi, rảnh rồi mà suy diễn đến anh nhất định không thể dễ lừa như vậy, có phải anh...có ý gì với cô không? Tự nghĩ, tự luyến đo mặt.

Trời ạ!

Chưa quá năm phút, Mộ Phi tắt bật trở lại, quả thực cả hai má cùng hai tay đều ửng đỏ rồi, Giang Giang trước mắt nhìn thấy có chút xót mà mau chóng chuẩn bị đá chuôm, nhưng còn chưa chạm đến anh, anh đã biến mất sau cánh cửa phòng một lớn.

"Suýt" Tích Lãng ra hiệu chặn ở cửa miệng bản thân, ý bảo đặt sữa bên cạnh Lục Nan Hy đi, Mộ Phi nhìn đến chiếc áo vest choàng ngang ngực cô thì chỉ muốn bật cười nhưng cố gắng kìm hãm đến mức tái xanh mặt mày, quá khó chịu đi.

- Còn có coffee cho người.

Mộ Phi lật đật chạy tới chạy lui, cũng như để ý đến đi nhẹ nói khẽ, bởi chỉ cần một bước chân vụng lớn một chút thì liền bị Tích Lãng ánh mắt cảnh cáo đáng sợ. Trong một phân cảnh trước, bị cho là làm bóng đèn, hiện tại lại bị cho làm bao cát, cứ mặc nhiên phát tiết a!

- Mang cơm đến.

- Mang thức ăn nhẹ đến.

- Mang nước.

"...." Giang Giang gần như phát điên, là hôm nay hẳn lại như vậy có khẩu vị khi làm việc à? Chỉ có Mộ Phi là biết chuyện gì đang diễn ra ở trong kia cho nên nghe thấy cô phàn nàn thì liền chạy đi lấy mà mang vào. Còn đang trầm nghĩ hoặc, có phải hai người cấu kết nhau mà bày đặt hai chúng ta hay không?

Hẳn yêu cầu mang đến, chỉ có chung một tình huống, chê lên chê xuống, phê bình đủ thứ, sau chỉ có một mục đích, giả vờ vô tình đẩy qua Lục Nan Hy, chỉ để cô nghĩ rằng, không phải hẳn chuẩn bị là cho cô mà là hẳn không thể ăn được.

Lâm Quân Thi không biết bên ngoài thế nào Giang Giang, đi xồng xộc vào bên trong, chẳng hề để ý đến bộ dạng bản thân mà đi thẳng đến nơi Tích Lãng đang đứng mắt nhìn, không chút sợ sệt nào trong ánh mắt, giây sau, như xuy xét kỹ, mới thu lại bản tính vừa rồi, hít thở dần thông trở lại.

- Tích Lãng, cha em nói em có thể đi ăn cơm với anh. Đáng nhẽ dăm hôm trước, chúng ta....

Tích Lãng cũng không quá để ý, chỉ ánh mắt chung thủy liếc nhìn nữ nhân đang co ro no bụng đang buồn chán ở bên kia.

Lục Nan Hy chú tâm đến trò chơi điện thoại bản thân mà quên mất có người đi vào rồi, cô nhiệm vụ là trực cửa a!

- Anh có phải nghe em nói?

Lâm Quân Thi mắt nhìn người đàn ông trước mắt chỉ có say mê, như điên như loạn, trong thần trí chỉ có tưởng tượng không biết vòng tay hắn ảm áp đến mức nào. Chính khi chưa bước vào nơi này, cô còn hồi hận bởi, cha cô đã xuống nước thế nào, đồng ý buông tay tạp kiện, để đổi lại cho mình một chút ánh nhìn, nhưng thời điểm đến nơi, hình như suy nghĩ vừa rồi đã tan biến hết thảy, chỉ còn đắm chìm làm mê hồn lưu lạc.

Tích Lăng khoe môi nhuếch cao, nhìn điệu bộ tinh nghịch không thể không bật cười của Lục Nan Hy tức khí. Nhưng mà là giọng điệu Lâm Quân Thi cất ngang nhả hững, có chút khó chịu mà nhú mảy, còn chưa nói đến, hắn đã muốn gọi Mộ Phi tổng cổ ra ngoài, đây là nhân từ cùng nhả khí nhất định giành cho nữ nhân.

- Sao?

- Em nói là muốn cùng anh ra ngoài...

Vì một tiếng kêu bất nhã, tràn đầy ai oán sau lưng mà Lâm Quân Thi nhú mảy, nháy mắt không hài lòng, trong lòng khua chiêng nghĩ đến Tích Lăng sao có thể bị ồ phóng túng thu nạp nữ nhân ngay tại chính phòng thể này.

- Cô ấy là ai?

Giọng điệu chưa chút vang lên, Lục Nan Hy bởi vì thua cuộc mà gần như suy sụp, định với tay lấy miếng bánh khoai đưa vào miệng thì mắt nhắm ngay Lâm Quân Thi đang nhìn mình không chút hảo cảm, miễn cưỡng nhìn qua Tích Lăng, hắn chỉ nhướng mày.

- Chị hỏi tôi à? Uhh...tôi...a..nh ấy...

- Thiên Thiên, đây là Lâm tiểu thư.

Đi đôi với lời nói, Tích Lăng đưa tay đối Lục Nan Hy ý bảo cô đến đây. Cô cũng không biết chuyện gì, mắt chăm chăm nhìn nữ nhân tức khí bùng bùng ở kia sự mặt xinh đẹp như khi bóng mộng.

- Anh cùng cô ta? Không phải hai người đã không còn liên can nhau?

- Quan hệ hôn nhân, không phải một tiếng liền không liên can.

Xoay qua nhìn giữa tay Tích Lăng kéo Lục Nan Hy ngồi trong lòng mình, Lâm Quân Thi càng không nhịn được lớn tiếng.

- Cô gọi ai là chị? Ít nhất tôi nhỏ hơn cô 2 tuổi.

Nói xong một mạch, còn chưa đợi Lục Nan Hy trả lời, bực dọc rời khỏi, Mộ Phi nháy mắt sợ hãi mà nhanh chóng ra theo sau.

- Anh dám lợi dụng tôi?

Lục Nan Hy nhảy khỏi vòng tay Tích Lăng, nhú mảy nhìn hắn.

- Tôi không lợi dụng cô, vậy tự hỏi, ai là người bước lên lễ đường với tôi?

- Anh thực không có đạo lý, dù sao đi nữa, tôi không phải... Lăng Khấu Thiên.

- Không phải khi trước, đây là đam mê của cô ư?

Tích Lăng vô cảm hoàn toàn, ngưng một chút, ánh mắt từ ôn nhu nhanh chóng thay đổi, đồng thời cũng buông tay cô. Nhìn hắn bỗng chốc trước mặt thành con người khác, cô cũng không quá bất ngờ, chỉ cần nhìn đến mu bàn chân bản thân dán chặt bằng cá nhân, hôm qua hắn đã nhạo báng cô như thế nào, từng lời nói hạ thấp mình, thì hôm nay hắn cũng sẽ như vậy, bởi hắn muốn cô bên cạnh, chỉ để phát tiết.

- Đúng, hiện tại cô đã thoát việc; kiếm tiền trên lừa dối người khác, đồ dối trá.

Sao bao nhiêu cảm xúc, nhưng nhớ chết đi sống lại, luyện tiếu bất cứ thứ gì cũng không thể nguôi, hiện tại chỉ có thể đổi lại bằng hai từ **lừa dối**. Đau, cũng chẳng rõ mình đau nơi nào, mắt chăm chăm nhìn hắn, một câu cũng không thể thoát ra khỏi kẽ răng để biện bạch, không phải thực sự là vậy sao? Cô lừa dối hắn để kiếm tiền cho bản thân, vụ lợi không chút xấu hổ.

Từng hạt mồ hôi châu lông lạnh tràn khỏi khoé mắt, lần lần đẩy mắt đến độ hình bóng khuôn mặt hắn in rõ như thế nào. Cô đã nói bản thân, không thể khóc trước mặt hắn, đối hắn, chỉ có xem thường mình hơn mà thôi, nhưng thời khắc này cô không kim được.

- Tôi...

Tích Lăng hình như, bản thân đã lỡ lời? Nhìn cô ánh mắt chỉ có căm hận, nước mắt không ngừng rơi xuống hai gò má đỏ ửng ướt đầm, dung nhan mỹ mạo buồn bã, chỉ muốn ôm chặt cô vào lòng mà trấn an an ủi, nhưng hắn biết, bản thân không thể, không cho phép mình yếu lòng và không hiểu bản thân suy nghĩ. Chỉ có trong lòng từng nhịp đập của tim như từng nhịp kim châm vô cùng xót.

- Không sao, anh lời nói không sai, là tôi có lỗi.

Lục Nan Hy xoay lưng về phía Tích Lăng, bước chân chậm chạp đi chuyển, cho nên không hề lưu tâm đến hần mắt đã đỏ ửng, hoàn toàn nghĩ đến lời nói bản thân vừa rồi đã tổn thương cô thế nào, không hề gắng gượng mà mau ôm chặt cô từ phía sau, cũng vì thế bất ngờ mà cô nước mắt cũng ngừng lại, hoàn toàn phờ phật nhìn xuống đôi tay rắn rỏi kia mạnh mẽ giữ chặt eo mình quen thuộc. Hần cũng không biết vì sao bản thân lại như vậy, trước mắt, chỉ muốn ôm cô, không muốn đối đáp lời nào thêm, vốn hần biết, để cô ở nơi này chỉ vì bản thân không thừa nhận việc hần đã yêu thương nữ nhân này, càng nói đến không thể không nhưng nhớ đến.

Trong thế giới của hần, hần không có dũng cảm đối mặt với điểm yếu của mình, nỗi lo lắng bản thân.

- Đứng động, thực sự khoảng thời gian qua, tôi rất nhớ em.

Mặc kệ là gian xảo hay dối trá, cô cũng không muốn thừa nhận, hần nói không sự thật. Bởi cô thêm khát lời nói này đến mức, có lẽ đều sẽ thì thầm lời này trong mộng.

Là thời điểm cô buông lời có thể phá hủy mềm yếu hần, nhưng bản thân lại không nỡ làm như vậy? Cô nghĩ đến, chẳng nhẽ những đau khổ, những lời cay nghiệt hần đổ ập lên đầu bản thân, cô còn không nỡ đối lại như vậy. Cô lại mang lòng yêu thương nam nhân giết chết con của mình ư? Thần trí như muốn nổ tung, như điên cuồng mà hét lớn, cổ gồng vung vẩy khô.

- Vậy sao? Tôi một chút cũng không muốn nhìn thấy anh.

- Không phải tôi nói, cô trốn nơi nào mặc xác cô, nếu còn xuất hiện trước mắt tôi, thì cô có muốn nhìn tôi hay không, đó là chuyện của cô, còn nếu muốn làm loạn, tôi sẽ biến quãng đời của cô... là địa ngục.

Lục Nan Hy cảm nhận từng đợt khí lạnh đến xương tủy phía sau gáy mà thấm run rẩy, một loạt khinh bỉ từ trong khoan miệng khiến cô muốn nôn mửa, mím chặt môi oán khí.

- Còn anh thì sao? Học phú nữ xa, cao thượng đến mức nào? Tôi không muốn dính vào trò chơi ngu xuẩn tự kỷ mà chính anh ảo tưởng.

Ngu xuẩn? Tự kỷ?

Lần đầu tiên có một nữ nhân dám trước mặt Tích Lăng, mắng hần đủ thứ, mà chính hần cũng đứng yên đó, mặt dày mà thu nhận.

- Cô có muốn ném thử, thế nào là diệt trừ di kỷ\*?

\*Diệt trừ những thành phần chống đối.

- Anh...

- Ngoan ngoãn một chút, đổi lại tôi sẽ cũng cấp hầu bao cho cô, hoặc có thể bao nuôi cô, cô yêu thích cái nào?

Lời này vang lên bên tai, tràn đầy chế giễu, là Tích Lăng nghĩ cô là nữ nhân thế nào? Lúc trước bởi vấn đề gia đình, cô nhất thiết làm tất cả mọi thứ, nhưng hiện tại, tiền đối với cô mà nói là có cũng được mà không có cũng không sao, cũng sẽ không chết đói, không cần làm những việc bản thân không yêu thích nữa.

- Tích Lăng, tôi hận anh. Anh cứ việc phát tiết theo ý muốn dã thú của mình đi, bởi tôi sẽ không nghe theo anh cái gì việc làm nữa. Còn nữa, aa....việc ở Tích thị, cho đến khi đơn từ chức của tôi...a chưa được duyệt, tôi sẽ không rời bỏ trách nhiệm.

Chịu đựng cơn đau từ cảm bản thân bị bóp chặt, mũi cổ nén khí thở đều đều, tiết chế tiếng kêu đau đớn mà hoàn thành lời bản thân muốn nói.

Tích Lăng nhìn thẳng vào con người Lục Nan Hy, tâm tư chưa bao giờ yên ả, muốn nhìn thấu đến tâm can nữ nhân này, không biết mạnh mẽ đến mức nào.

- Hảo, cô cứ làm những gì mình muốn, ngày mai lại 7 giờ có mặt.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài, Anh Thực Không Có Đạo Lý!* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

## Chương 71: Chúng tôi sẽ đi về phía Tây

"Hy Hy, em không thể không giúp anh, cầu xin em, anh ta luôn đe dọa đến Lăng thị, tự tung tự giác, ý mạnh tra thấp hèn yếu, khiến anh không còn cách nào khác." Giọng điệu cầu khẩn của Lăng Thanh cứ mãi vang vọng trong thần trí, Lục Nan Hy không thể nào làm ngơ được. Với Tích thị đó là một



chuyện nhỏ nhưng đôi Lãng thị, đó là một gia sản đang sắp tàn lụi.

Mắt nhìn xung quanh, hôm nay không quá bức bách, là Tích Lãng tự động không nhìn hay tiếp chuyện Lục Nan Hy, thừa nhận rằng, cô rất dễ thờ nhưng mà lại cảm thấy thiếu thốn, không thể nói nên lời, có phải cái vã cũng có thể trở thành nghiện không?

Nhân lúc Tích Lãng cùng Mộ Phi đều rời đi, cô khôn khéo liếc nhìn camera, nhưng may là không có lắp đặt, bởi đây là tư phòng của hân, sẽ không có ai tùy tiện ra vào, đừng nói có thể tiếp cận dù phượng mộc cửa lớn ngoài kia. Như sai khiến, bản thân cô tự giác thờ gấp, sợ hãi trong lòng, mau chóng đi đến bàn hân mà hành động, trước hết nhìn sơ qua, văn kiện nào cũng quan trọng, nhưng là phải tìm đến cái Lãng Thanh đề cập đến. Trước hết toàn bộ, văn kiện đóng mộc đỏ cẩn thận nổi bật, từng dem giấy trắng băng như giới tính hân, kèm chữ ký của nhiều thư ký trưởng có quyền hành, nhìn vào liền khác biệt với các văn kiện thường, là kế hoạch tháng mới.

Lục Nan Hy tay như run đi, đây tuyệt không phải chuyện nhỏ. Mồ hôi thấm thoát đọng ở trán nhỏ đầy đặc, cô cố trấn an bản thân, hân chưa từng làm điều gì cho mình ngoài đau khổ, cho nên cô không cần phải hối hận với chuyện này, là cô sẽ khiến hân bị hạ thấp uy tín cùng trách nhiệm. Chuyện này nếu so với con cô mất đi, là không thể so sánh bằng một li nào, hân phải trả giá, nhưng cô lại không chút thoải mái, là hốc mắt đỏ ửng, sóng mũi cay xè đã bán đứng bản thân.

Trước khi Giang Giang kịp bước vào đôi cà phê mới, cô đã nhanh chóng cất văn kiện vào túi, tựa như không có chuyện gì mà chăm chú vào quyển tạp chí lớn trước mặt mà che đi dung nhan mỹ mạo thập phần lo lắng.

- Tiểu thư, cô...ừm cô đang lật ngược quyển tạp chí.

- Ha ha vậy sao? Tôi thật ra cũng không có hứng thú.

Cả hai gương ép nhìn nhau, Lục Nan Hy run rẩy, chỉ mong Giang Giang không có nhìn ra bản thân thất sắc.

- Vậy...tiểu thư có cần gì không? Tôi ở ngay bên ngoài, không cần khách sáo nếu có việc cần tôi.

Một giây bước chân xoay đi, bỗng Giang Giang khựng lại, là nhớ đến lời Tích Lãng dặn dò, nhất định phải để mắt đến Lục Nan Hy.

- Không có, tôi ổn.

- Tiểu thư bình thường yêu thích đọc thời trang, sự kiện, hình sự, hay giải trí?

Lục Nan Hy không có dám đối Giang Giang nhìn, chăm chăm nhìn vào tạp chí mà băng quơ trả lời, sau cũng không biết cô hỏi mình cái sự gì.

- Tôi bình thường rất ít đọc tạp chí, nhưng nếu yêu thích thì chắc là thời trang.

Rời khỏi cửa, Giang Giang vượt mặt bản thân, chợt nhận ra bản thân cũng không thua Lục Nan Hy chỗ nào, thế vì sao Mộ Phi lại như vậy để ý cô? Là bắt Giang Giang mỗi ngày thay đổi tạp chí. Nhìn xung quanh, cô thắc mắc, không biết mình có đi loạn xạ rồi lạc chốn nào hay không? Trong lòng thăm ganh tỵ, liếc nhìn về phía phượng mộc cửa lớn, không có nửa điểm hài lòng.

- Hức....hức... Anh ấy chẳng những không nhìn đến cháu, mà còn ôm khư khư Lãng Khẩu Thiên trong lòng như bảo bối, bác nhất định phải làm chủ chuyện này.

- Aiii!!! Không phải đâu, nó cùng Lãng Khẩu Thiên là không một chút liên can, con không nhìn xem, Tích Lãng khẳng định trước mặt báo chí, đó nhất định không phải nói đùa, cho nên cứ yên tâm, ta sẽ nói lại với nó, sẽ cho con thời gian buổi tối.

Bà Tích nhìn Lâm Quân Thi nước mắt ngấn dài ngấn thì vô cùng tức giận, đưa tay vuốt ve một vai của cô mà trấn an. Nhưng nghe nói đến hân cùng Lãng Khẩu Thiên còn va chạm nhau thì thực sự bất ngờ ra mặt, không hề kịp che dấu khiến cô cũng nhìn ra được, không thể trách bà được bởi chính bà cũng không hề biết tin này, cô nhất định sẽ không bỏ qua chuyện này.

- Mẹ có chắc chắn, sẽ khiến cô ta không có đường lui không?

Lãng Khẩu Thiên trước mắt gian xảo, tay cầm lấy bắp tay bà Lãng, ngon ngọt hỏi thăm.

- Con nhìn đi, cô ta sẽ không có cách nào giải thích sáng tỏ chuyện này, bởi chỉ có thẳng thắn hay tiểu tâm tư mới tin tưởng cô ta nói thật.

- Không... được.

Cửa đá vắng khời, là Lãng Thanh bởi còi đầu tóc, quần áo xộc xệch, còn có mùi rượu trong người như đang thăm tuyên bố, anh vừa mới uống rượu. Mặt mày tuần tú hao mòn mệt mỏi, tay nắm chặt thành nắm đấm, dựa vào a tường lạnh mà đứng vững. Là anh nghe đến hai người âm mưu hại đến Lục Nan Hy cho nên mới tức giận thế này.

- Không được...làm thế này, cho dù là lợi cũng.....không....được.

Chắc hân vì men mạnh mà nắc cụt liên tục, cho nên lời nói ra cũng khó khăn mà muốn nghe rõ, đầu óc cũng không tỉnh táo, chỉ biết không được để em gái cùng mẹ mình làm tổn hại đến thanh danh người khác, đó là phạm pháp.

- Mẹ nhìn thấy đi, trước đó con đâu có nói sai, anh ấy dẫn xà cẩu gà nhà, không có đứng về phía con, bây giờ còn lên tiếng bênh vực cô ta.

Bà Lăng cũng không nhịn được, tức khí mặt mày đỏ ửng, chỉ tay về phía Lăng Thanh tàn tạ mà mắng tới. Lăng Khẩu Thiên được mẹ, hất cằm lên mặt, nhìn thấy Lăng Thanh ngã ngay trên nền cũng không đếm xỉa, chỉ có cầm lấy cọ son móng tay mà lựa màu thỏa thích, còn có hầu nhân già bên cạnh lăm lét mắt nhìn qua lại, cũng không biết nên đứng về phía bên nào, chỉ có thể ngồi yên ngoan ngoãn cầm chậu nước cho cô.

- Này, thấy màu đỏ hay hồng kim tuyến đẹp? Hay là son bóng?

- Con cứ việc tiếp tục làm việc với nhà báo, hai ngày tới nhất định phải ở trang nhất.

Lăng Khẩu Thiên cũng không quá để tâm đến bà Lăng đang nói, chỉ nhìn ngắm bàn tay mình, tâm tư vô cùng khó chịu, sau hất mắt ở hầu nhân câm lặng không có trả lời mình, cô khó chịu, trợn mắt day nghiêng, đưa chân nhắm ngay tay hầu nhân mà nước từ đó làm hầu nhân y phục đều ướt sũng.

- Câm sao? Bà lời tôi vẫn sao không đáp?

- A....aa tiểu thư tha cho tôi, tôi tuyệt....aaaa.... không dám như vậy nữa....aa đau.....tiểu thư, van... cô bỏ quaaa.....

Lăng Khẩu Thiên không ngừng đá tới, bà Lăng cũng không quá bất ngờ với cách cô dạy dỗ hầu nhân cho nên làm ngo, hầu nhân già đau đớn quần quai ôm lấy bụng, chỉ còn biết chịu đựng, lạnh lẽo mà run cầm cập, mắt kém nên cố gắng nhượng nhìn mờ mờ ảo ảo trước mặt.

- Còn nữa, thấy anh tôi nằm như vậy, cũng không có ai qua đỡ lấy, muốn chết hết rồi đúng không?

Bên ngoài nghe tiếng hét gầm gừ đáng sợ của Lăng Khẩu Thiên, mà hầu nhân mau chóng tập hợp lại đỡ lấy Lăng Thanh, đồng thời mắt đáng thương nhìn về phía hầu nhân già nua gần như không còn sức lực, nằm đờ người thoi thóp như cá mắc cạn, cả cơ thể đòi mỗi nhân nhúm đều bầm tím ướt sũng, thì thảm rợn người, không dám chậm trễ, là trở thành bài học cho mỗi người, nếu còn sơ suất, sẽ hậu quả không khác như thế.

- LĂNG KHẨU THIÊN.

Tiểu A nhanh chóng dẹp đi nhiễu loạn, sau khi Lăng Thanh rời phòng, không quá nửa giây sau, anh bước vào hét lớn, mặt mày tức giận đỏ hết ra cả mang tai. Quản gia mau chóng chạy đến mà cầm chặt lấy chân Lăng Khẩu Thiên đang định xấn đến lần nữa. Tiếng ồn làm cả bà Lăng cũng giật mình, nhìn lại anh, ánh mắt thăm hỏi "Có chuyện gì?", nhưng xem ra không cần hỏi nữa.

- Bà ơi, bà không sao đúng không?

Ông quản gia cũng không dám cự cãi, chỉ có đau khổ mà dịu bà đi, bà còn có một chút ý thức mà nghe thấy ông gọi.

- Em bị điên rồi?

- Hầu nhân của tôi, tôi không thể dạy dỗ?

Tiểu A biết, anh không thể nói nặng nhẹ cô trước mặt bà Lăng cho nên không tỏ ra biểu cảm nào, đóng cửa mạnh phát tiết đồng thời bỏ lại câu nói làm cô điên người hét lớn giận dữ.

- Nếu còn nhân tính, nhất định không làm ra chuyện này.

- MEEEEEE.....anh ta.....áhhhh.....

- Không cần lo lắng, bác sĩ sẽ đến ngay, ông đừng khóc nữa.

- Bà ấy, bà ấy.... không thể bỏ tôi lại được...

Quản gia nét mặt già nheo lại, ôm o tay cầm chặt lấy tay hầu nhân già, không kìm được đau khổ. Bà đã chịu khổ cực cùng ông, bỏ qua gia đình mà theo ông vào Kinh Thành sinh sống, đã 60 năm trôi qua, không hề nghe thấy một lời than vãn nào, cho nên nếu vì hôm nay mà bà sợ hãi mất đi, ông nhất định hận Lăng gia này đến thiên trường địa cửu, đến xuống mồ cũng nhất định không nhắm mắt, nhìn xem đến thời điểm Lăng gia tàn lụi mới hả dạ, bởi thiên không thể nào ưu ái cho những người tâm địa độc ác thế này được.

- Bà nhìn tôi đi này, đừng nhắm mắt làm gì...tôi sợ lắm bà ơi...

Tiểu A nhắm chặt mắt, chỉ sợ mở ra, để nhiều người nhìn thấy anh con người đỏ ngầu xấu hổ.

Sau khi bác sĩ đến, ít nhất vào nước biển cùng khám sơ qua vết thương, tra cứu, bà cũng đã khỏe ít nhiều, chỉ có huyết áp tăng, qua bao lâu cũng chưa hạ.

- Tiểu A, bà ấy khỏe lại, tôi...tôi muốn từ việc.

Nhìn ông nắm chặt tay mình, đầy mắt ngấn nước bị thương thì anh không kìm được xúc động, liếc nhìn phía bà lão mắt nhắm chặt nghỉ ngơi, hiền từ ánh mắt như trăng lưỡi liềm, tóc bạc búi cao thành đoàn làm anh nhớ đến bà của mình, da diết.

- Hai người sẽ dùng thân nơi nào?

- Chúng tôi, sẽ đi về phía Tây, trở về Trưng Khánh, nơi đất tổ của bà, bỏ qua một đời đi theo tôi chưa bao giờ nề hà kêu ca lời nào, cho nên cuối đời, tôi không muốn buộc bà ấy, nhắm mắt xa quê hương, ở đất khách quê người, rất lạnh lẽo, thấu da thấu thịt. Cả đời này, không thể hứa hẹn điều gì, đây là điều cuối cùng tôi có khả năng khiến bà ấy mỉm cười thôi.

Ngừng một chút, ông nhìn sâu vào mắt Tiểu A, thăm thò dài.

- Tiểu A, chúng ta rời khỏi nơi này, nhất định sẽ rất nhớ cậu. Chúc cậu sống một đời vui vẻ, bên ý trung nhân của mình. Cuộc đời rất ngắn ngủi, cậu có tin hay không? Tôi tưởng tượng, dường như chỉ một cái chớp mắt đã qua 60 năm. Cho nên, tuổi trẻ, đừng nên lãng phí.

- Khụ Khụ.....

Ông nghe thấy tiếng bà ho thì nhanh chóng lay trời phật, đi đến an ủi, chăm sóc, chỉ có Tiểu A là ngẩn người, nhìn vào vô định mà nhũn mày.

Cuộc đời rất ngắn ngủi? Liệu sẽ như ông ấy nói, một cái chớp mắt liền như 60 năm trôi qua?

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài, Anh Thực Không Có Đạo Lý!* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 72: Tóm gọn như một giấc mộng

Cầm lấy văn kiện quan trọng trong tay, dù không gọi điện được cho Lăng Thanh, Lục Nan Hy cũng không dám gián tiếp truyền tay người khác mà đưa cho anh được, nhất thiết phải tận tay mới yên tâm.

Trong lòng cứ mãi bồn chồn, liệu có nên hay không đây?

"Đến nước này, mày còn đắn đo mà lo lắng cho hán ta?" Như có một ác quỷ ngự trị trước mặt, ăn nói như thật ở trên đỉnh đầu, làm Lục Nan Hy có chút hoảng hốt với ảo giác bản thân sinh ra. Đồng thời, thần trí như bị úng nước, thâm nghĩ sẽ trả lại văn kiện chỗ cũ, nhưng lại không nghiệm được, điều gì khiến bản thân phải suy nghĩ nhiều lần như vậy?

- Lăng Lăng a.....nhớ cậu.....

Mậu Hoạch Ma cùng Ngô Kỳ Phong nổi đuôi phía sau, như tiểu hài tử mà tranh nhau đường đi, chỉ cần cả hai này xuất hiện thì liền là một nơi bình thường yên tĩnh cũng trở nên biến đổi ồn ào. Nhưng ngay thời điểm Mậu Hoạch Ma đẩy cửa, giọng điệu mềm nhũn như nước vang vọng, Lục Nan Hy tay đẩy mở hời, còn đang chìm đắm trong thế giới của mình, nhưng lúc nghe đến giọng nói bất ngờ này thì đột nhiên giật bản mình, làm rơi cả tá bánh trên tay, cô còn đang đau đầu khi nghĩ đến người dọn dẹp sẽ thế nào cực khổ.

- Cô....cô là....

- Lăng Khấu Thiên...

Ngô Kỳ Phong trở mắt nhìn Lục Nan Hy điệu bộ thoải mái nhất, ôm lấy gối trên người, cũng thăm đoán ra được ít nhiều. Nhưng Mậu Hoạch Ma thì khác, ánh mắt có chút biến chất, là đang nghĩ đến đây chính xác là người nào.

- Tích Lăng anh ấy ra ngoài rồi, hai người có việc?

Lục Nan Hy nhanh trí thay đổi suy nghĩ, cô nhất thiết phải mượn danh Lăng Khấu Thiên rồi, bởi cô không muốn dính dáng đến những người này, là không có lợi cho mình, càng ít liên quan thì càng tốt đi, chỉ có cô từng khẳng định mình trước Mậu Hoạch Ma cho nên hơi lo lắng một chút.

- À...chỉ là một chút chuyện nam nhân thôi.

Ngô Kỳ Phong lắc đầu, như trẻ con bị người lớn bắt tội, vẻ mặt vô cùng đáng nghi ngờ, cả lời nói ra càng thêm miễn cưỡng, là anh định gọi Tích Lăng đêm đến Bích Vũ, hôm nay lại có "gã" mới, vốn đến tận nơi là ép buộc hán đi ngay lập tức nhưng hiện tại xem ra, là hơi khó rồi, chẳng nhẽ vì một cuộc ăn chơi, lại làm tan vỡ gia đình hạnh phúc người ta. Anh biết rõ hán phủ nhận, tuyên bố trước toàn bộ báo chí nhưng là, hán muốn thỏa thuận này sẽ không một ai biết. Nhìn bề ngoài không êm ấm nhưng bên trong lại hạnh phúc hơn tưởng tượng.

- Chuyện nam nhân?

Mậu Hoạch Ma vẫn im lặng dò xét Lục Nan Hy, chiếu từng đợt ánh mắt lạnh lẽo đến, làm cơ thể cô như khó ở, liên tục cử động như hòng tránh né đi, cũng như cố gắng bình tĩnh hết mức khả năng, vốn hán ta là người xông xáo, trêu hoa ghẹo nguyệt, nhưng hiện tại lại trầm lặng dò xét, khiến cô không ngừng sợ hãi, giả vờ như cô là đang quan tâm đến Tích Lăng sự đề xua đi giọng ép, nhũn mày gắt gao nhìn Ngô Kỳ Phong đang lúng túng tay chân, anh như con rối hơi nhoi nhoi tay chân quảng cáo thương hiệu, làm cô phì cười không kiêng dè, anh thực có khiếu về diễn tấu hài.

Còn chưa có thả lỏng bao lâu, phượng mộc cửa lớn lại một lần nữa đẩy ra, là Tích Lăng tiêu sái đi đến bàn làm việc, nhìn đến ba người đang đứng trước mặt mình, vẻ mặt luôn luôn vô cảm, thậm chí còn xen lẫn một chút khó chịu. Từ này giờ hắn không có mặt ở đây, có phải hai người này lại tán tỉnh Lục Nan Hy không? Chỉ có phát hiện cô trước cười vui vẻ, sau thấy hắn thì im lặng, thì liền cảm thấy không còn chút hảo khí.

Hắn ghen à? Không, hắn phủ nhận cảm nhận bản thân, hắn đâu có dở hơi mà ghen với đối tượng như cô đâu, vừa không sức hút mà còn gây khó chịu.

- Hai người ở nơi này làm gì?

Như giận cá chém thớt vô tình mà bản thân Tích Lăng cũng không hay biết, con người hồ phách sắc lém chĩa thẳng vào hai nam nhân trước mặt không dấu giếm, đen mặt mà tra hỏi, không chút thư giãn nào.

Ngô Kỳ Phong kịp phản ứng đầu tiên, mau chóng đi đến bên cạnh Tích Lăng mà thì thầm to nhỏ, làm cô cũng rất tò mò nhưng lại không dám đến gần hơn để "vô tình" nghe thấy. Ánh mắt nhìn hắn cũng thăm trớn tránh, bởi chỉ sợ hãi hắn nhìn hành động kỳ lạ của cô mà nghi ngờ, chừng nào trong túi còn văn kiện đó, cô còn ở ngay trước mặt hắn thì cô không thể yên tâm được.

- Cô có thể ra về sớm

Vội mới nghĩ qua, liền nghe Tích Lăng cho phép rời khỏi, Lục Nan Hy không kìm được hào hứng như tung được vàng trong tay, nhanh chóng khoác lấy áo cùng ôm chặt túi vào ngực rồi rời khỏi, không nghĩ đến Mậu Hoạch Ma đã suy xét mình lâu đến mức nào, ánh mắt kia đáng sợ đến mức, cô chỉ muốn chọt cho nổ hai mắt đi. Nam nhân lại nhìn nữ nhân như vậy, không phải quá ư bất nhã?

- Cậu...cô ta, không phải Lăng Khẩu Thiên đúng không?

Hay tay chéo nhau khoanh lại, các ngón tay thon dài chống cằm bản thân, nhìn đến Tích Lăng cùng Ngô Kỳ Phong thời điểm nghe đến ngạc nhiên mà há hốc mồm, to đến mức "cá sấu" cũng chui lọt~

- Sao? Đừng đùa chứ, rõ ràng cô ta...

Còn chưa có nói hết ý muốn, Ngô Kỳ Phong đã bị Tích Lăng cướp đi quyền phát biểu ý kiến bởi ánh mắt như loé tia từ thần, thầm thông báo "câm miệng" nha.

- Vậy tại sao cô ta y hệt....vả lại còn diễn rất đạt, tiếp chuyện tụi này như thể là Lăng Khẩu Thiên thật sự?

- Tại vì các người quá mức đáng hoàng, đôi cô ấy không thể không đề phòng.

- Nay, ý cậu là sao đây?

Sau 15 phút đi taxi, ít nhất may mắn là đường lớn không bị đông đúc cho nên việc di chuyển thuận tiện. Vừa về đến nhà, mắt tự động tìm kiếm Tuệ Mẫn Mẫn nhưng giây sau lại tay sờ trán bản thân, là cô quên mất Tuệ Mẫn Mẫn bảo đạo này cô đã có công việc, đã có chủ bản tiếp nhận à.

Cởi đi giày, đôi chân nhỏ nhắn sưng tấy, gót chân nổi rộp đỏ, nhức đau đi cũng không muốn nổi, nhưng cũng cố gắng cho bản thân tắm thư giãn cái đã. Cô đã căng thẳng đủ rồi, đưa tay đón lấy khăn tắm lớn. Mặc dù nhà tắm của tụi cô không quá ư là sang trọng nhưng đã có bồn tắm ngâm mình thế này thì còn hơn cả chữ hảo.

Hơi nước nóng lan tỏa, làm động lại hơi ấm dễ chịu, thần trí thoải mái thả lỏng ít nhiều. Trong đầu lại nhớ đến, lần đầu tiên của cô, hắn ép cô ở nhà tắm mà làm "việc ấy". Khởi cần đoán, mặt mày cô đã đỏ ửng đến nơi nào rồi, gương mặt như thiếu nữ mới lớn, không còn nghĩ đến việc gì nữa, tay bóp chặt bông tắm, bọt xác phòng ôm khắp cơ thể, làn da trắng nõn không tỳ vết, cùng bầu ngực ẩn ẩn hiện hiện, có thể cướp lấy bao áo tưởng mộng xuân nam nhân rồi, chỉ có miệng ngân nga yêu cầu, như thể giới ngoài kia không còn liên quan đến mình, có một thế giới riêng mà khuấy khóa lẫn xả thỏa thích, không có thứ gì để tâm nữa, hoàn toàn dùng thái độ trống rỗng mà hờn trách thế gian thế sự, than thân trách phận, kêu gọi ưu đãi từ đáng cứu thế soi xét đến tấm thân khốn khổ nhỏ bé này đang từng ngày già đi. Nhưng sơ sài mức này, đáng cứu thế có nghe thấy hay không? Biện pháp là, cô không ngại đưa hai tay chấp niệm lại, về mặt vô cùng thành ý, không để ý rằng đây là một việc vô cùng dở hơi ở nơi khiêm nhã như nhà tắm.

Đến bước đường này, tự nhiên cảm giác muốn gắn kết hơn bao giờ hết. Sợ hãi với việc nhìn nơi nơi, không có một ánh nhìn thân quen, từng người một thân thiết để tâm, lần lượt đều rời đi, bất lực cũng chẳng thể khóc hận. Nhưng thế gian này, nơi nào là chốn ái của hạnh phúc, là vô lo vô ngại?

Lục Nan Hy ngẩn người, nhìn bàn tay bản thân, các đốt nhỏ nhắn, tròn tròn như các đốt bột dài. Chuyện tốt, chuyện xấu đều làm qua, cho nên việc gì phải hồ thẹn nữa. Chẳng biết qua bao lâu, nước nóng cũng dần chuyển lạnh, hàn khí xâm nhập khiến cơ thể không ngừng run rẩy. Vốn nghĩ đến, không phải quá nực cười, cô là sao chời ư? Trơ lý ra để mặc người ta thích thì cứ việc mắng chửi, lăng mạ và hạ nhục. Nhiều khi bức bách mà tự hỏi bản thân, liệu mình có tự tôn tự trọng hay không?

Thôi, mệt mỏi quá~ xem như cô không hiểu người ta bàn tán hay nói năng hay hành động cái gì, là không cùng tiếng nói.

Cửa sổ thông thoáng bên trên như cũng muốn cười trêu Lục Nan Hy, từng đợt gió từ bên ngoài kéo vào "phù phù", khiến cô không chết công thì cũng nổi da gà mà cứng người.

- Lạnh quá mẹ ơi...

- Hy Hy.....

- Tớ nơi này...

Tuệ Mẫn Mễ nghe thấy tiếng vang ở nhà bếp, liền lật đật cởi bỏ đi áo cùng mũ rộng vành, chạy đi ngay lập tức, mắt dò xét bốn phía, sau đập vào mắt cô là Lục Nan Hy ngồi chễm chệ ở xó góc, tay bưng lấy bát cháo nấu ăn liền mà thổi đi thổi lại phù phù~~

- Cậu...quá đáng nga! Vừa nghe qua điện thoại, liền thay đổi ca trực trở về, ai ngờ...chẳng có cái khi gì.

- Chẳng phải có người dẫn dò tớ, phải gọi đến thông báo a, hiện tại...tớ tổn thương thể xác lẫn tinh thần, cho nên gọi cậu là hợp lý rồi. Xem như tớ không thất lễ, người đường hoàng có khác mà.

Khoé môi Tuệ Mẫn Mễ giật giật khó coi, tay chống lên hông, hai chữ bất lực hiện rõ trên trán lấm tấm mồ hôi, biểu cảm thì thôi, khó mà đỡ được "Khá đường hoàng ư?" Là giọng hơi nhưng mà ken két rặng nhưng muốn ăn tươi nuốt sống Lục Nan Hy trước mắt tự tại, hại cô chạy bán sống bán chết trở lại, xem ra lo lắng công cốc rồi, nhưng hiện tại cũng là chuyện tốt rồi, không gây chuyện là ổn rồi.

- Nhìn mặt cậu kia, bí xì...là nghĩ đến cậu lời an ủi chỉ nói xuống, bảo tớ gọi này nọ, thông báo rồi còn có trả thù này nọ, thôi, sau này không cần đối cậu vào danh sách gọi đến đầu tiên nữa.

- Đâu có, tớ đâu có ý đó.

Tuệ Mẫn Mễ đen mặt, cổ họng khô khan, quay đi mở tủ lạnh tìm bình nước, giây sau lại nghe cấn nhai, quả thực trên đời này, người Lục Nan Hy cấn nhai thoải mái thuận miệng không nghĩ ngợi, cũng chỉ có thể là cô thôi.

- Cậu bảo tớ là nằm một chỗ hưởng thụ a? Nhìn đi, trong tủ lạnh không còn một cái gì nhét bụng, lại còn bảo, cháo ăn liền trên tay tớ là hưởng thụ?

- Vậy cậu muốn có cháo ăn liền hay là không có bất cứ thứ gì?

- Ý tớ...ha ha, ăn gì cũng được mà.

- Rốt cuộc, tớ hiện tại còn không biết chắc chắn, ai là chủ nhà?

Tuệ Mẫn Mễ cũng ngồi bệch xuống nền, chỉ tay giận dữ, đối Lục Nan Hy húp cháo xột xột~~ là bất khả kháng.

- Thì xem như.... aa nóng quá.... cậu chủ nhân, tớ là ở tạm là được rồi "rột...rột".

- Trời ơi!!! Ngó xuống mà coi, đào chánh giữa ban ngàyyy...

Một cuộc điện thoại gọi đến, như một phút nghỉ ngơi giữa hoang tàn khói lửa. Một- bia, hai- mồi, ba- hảo hữu, chẳng phải là sơn hào hải vị rồi a?

- Hai tuần nay biến mất, tôi còn tưởng không còn gặp lại anh nữa.

- Vậy anh đã thành công rồi đúng không? Trong tư tưởng nhỏ bé kia, rốt cuộc cũng có một chỗ tạm vừa anh trú.

- Hoang tưởng.

Lục Nan Hy ngồi kiêu hãnh, một chân khép, một chân gấp thẳng, tay cầm chai bia lạnh bọc giấy ăn trong tay, chỉ hận không thể ừng ực liên tục từ chai này đến chai khác. Đối Phong Đường Minh bong đùa hai ba câu, nhưng thực sự, là hai tuần qua không nghe ngóng gì, không phải rất khác thường, chẳng lẽ râu bạch tuộc cũng chịu thả mình rồi, còn tưởng anh ta biến mất luôn thể, có đối tượng mới. Cô mặc dù không có nửa điểm cảm thấy yêu mến anh ta, nhưng là sẽ tò mò đến đối tượng đó sẽ như thế nào.

- Tháng sau ra mắt lịch công chiếu phim chính thức, anh đảm nhận chính đoạn, anh muốn mời em, thân phận là người bên cạnh cùng anh đến buổi ra mắt được không?

Phong Đường Minh nhìn Lục Nan Hy nửa mặt xinh đẹp có chút do dự.

- Sẽ có nhiều phóng viên cùng khách mời? Sẽ có dùng hình ảnh đăng báo chí tùm lum tà la, thôi bỏ đi.

- Không có, chỉ toàn những người chuyên môn thôi.

Phong Đường Minh nói dối một cách trắng trợn, mục đích duy nhất chỉ muốn sóng tay cô trước mặt mọi người, dù cô mãi cự tuyệt, nhưng trước mặt phóng viên, nhất định không ngoài ý nghĩ, cô là tình nhân của mình. Không cần chính chủ thừa nhận, chỉ cần bản dân thiên hạ nhìn rõ là được. Để xem, cô còn đường nào từ chối nếu anh nhất quyết thừa nhận đây? Là ép buộc có tổ chức.

Lục Nan Hy cũng nghĩ đến, lúc anh nghe thấy mình nằm ở bệnh viện thì vội vàng vàng chạy đi đến, đã xem anh như bạn bè rồi, chỉ việc nhỏ đi cùng như vậy, có gì khó. Nhưng cô lại chẳng hiểu, đi cùng ở thăm đồ như vậy, sẽ có ý nghĩa như thế nào.

- Hai người có thôi đi không? Thực muốn hận, Trình Giảo Kim\* đây không muốn thừa nhận, "bóng đèn" cũng không muốn sáng.

\*Kì đà cản mũi.

Phong Đường Minh liếc mắt hữu ý nhìn Lục Nan Hy, cô có hiểu nhưng cố vờ không muốn hiểu, nhìn rõ, tên này đúng thực bệnh hoạn, nhất định cô sẽ không bao giờ kết tình thâm với anh ta.

- 3 người thân một mình, không có một ai quá mức quan hệ, sao lại có thể nói cậu là Trình Giảo Kim?

Tuệ Mẫn Mễ cảm thấy thực sự tệ cái không khí, là hai người này nghĩ mình là tám thớt a mà liên tục giận cá chém thớt thế này. Định bước đi, nhưng nghĩ đến ca làm cũng vì chuyện này mà dỗi đi còn bị tăng thêm buồn vì vô cớ, nhìn lại khô còn nhiều, bia cũng còn nhiều, cho nên thuyết phục bản thân mặt dày một chút mà nán lại.

- À, xem nhem một chút là quên mất, đến giờ cậu phải uống thuốc không phải sao? Còn ngồi đó hàn huyên nữa.

Lục Nan Hy không nhịn được hết lớn, không để ý đến giữ hình tượng thanh cao nữa.

- Ác mộng, là ác mộng! Tớ đã uống nhiều đến mức nào rồi, hiện tại đã khỏe, còn gắng ép bản thân uống để làm gì nữa?

- Thuốc còn đó, là theo đơn cậu uống không đều đặn, hiện tại cứ uống đi, hoàn toàn không có hại mà, không lợi chiều dọc, cũng bổ chiều ngang.

- Ăn nói không có lý.

Cô giận dỗi đứng thẳng người quay đi, nhưng còn chưa mấy bước, nghĩ đến đầu óc mình hiện tại đã có hơi chút choáng váng vì men rồi, với nam nhân này, là người không thể tin cậy, có phải hay không nên rời khỏi rồi. Là cô lo cho mình hậu họa trước.

- Khoan, sao anh không rời khỏi đi, tối trời như vậy lại ở riêng hai nữ nhân, không phải rất khó coi?

Nhìn vào cách cô dỗi, nhất định sẽ không ai tin lời nói, Phong Đường Minh hiện tại nổi tiếng ngút trời, có doanh thu cao nhất nhì giới điện ảnh hoa lệ.

- Là anh mang đến bia, mang đến mồi, có thể hay không một lần được nghỉ tốt?

- Đó là điều không thể, nam nhân các người, cùng một duet, rất khó thay đổi. Giang sơn dễ đổi nhưng bản tính thì khó dời.

Lục Nan Hy trực tiếp quăng Phong Đường Minh ra ngoài, trước nhìn cửa đóng sầm, anh còn ngỡ ngàng, là anh bị đuổi đi thực ư? Trên đời này, chỉ có một nữ nhân mới dám làm như vậy, như vậy mới xứng là người anh để mắt. Không quá mạnh mẽ, nhưng cũng chẳng yếu ớt, dờ dờ ương ương nhưng là làm phái mạnh không thể kìm được.

Uống xong ngụm thuốc, cũng nghe tiếng xe Phong Đường Minh đi xa, chỉ cần nghe hơi cũng biết đó là xế hộp đắt tiền. Quả là những người đầy tiền, thì đều đầy hành diện, đều muốn mua thứ đắt tiền, cốt chỉ để phô trương, cô không hiểu vì sao trong suy nghĩ bản thân, lúc nào cũng nhìn vào mặt tiêu cực.

- Cậu đừng giấu mình, vì có Phong Đường Minh nên mình không muốn hỏi, cậu có chuyện buồn đúng không? Từ chiều đã thấy cậu kỳ lạ.

Hít một ngụm hơi lạnh, sofa dù không đắt tiền nhưng rất êm mộng, mắt nhìn ra ngoài ban công nhỏ kia, trước còn chưa nhìn đến các giàn hoa ngoài kia, hiện tại như đã mọc mụ, lớn hơn rất nhiều, màn đêm dày đặc âm đậm nhuộm cả tâm khảm.

- Tớ hỏi cậu, có bao giờ trải qua cảm giác yêu một người đến độ...chết đi sống lại chưa?

- Cậu định mang thái độ đó sống cả đời? Trời cũng có lúc mưa lúc nắng, người cũng có lúc vui lúc buồn. Cậu sống không có vui vẻ, vậy cậu không thấy nặng nề sao? Anh ta đối xử cậu thậm tệ, xem nữ nhân như cỏ rác, dặt mồi như tui gốc quanh mình làm trò hề, thậm chí...còn tàn nhẫn man rợ cướp đi...con của cậu, anh ta đã cạn tình, sao cậu còn không cạn nghĩa đi. Tớ hiểu, dù có nói chân lý với cậu đi chăng nữa, thì một nghìn lần, cậu cũng không muốn hiểu. Nhưng...hãy tỉnh lại đi. Người đàn ông đó, không xứng đáng. Cậu biết trong mắt tớ, cậu như thế nào không?...Chỉ có nhu nhược.

Tuệ Mẫn Mễ gần như tức khí mà phồng man trợn máng, vốn chỉ muốn thức tỉnh cái con người u mê trước mắt không có đường ra này. Có biết bao nhiêu con đường mở ra trước mắt, hoàn hảo không thể chê bai vào đâu được, nhưng cô lại cứ chọn ngõ cụt mà đi vào, sau dần vật bản thân không đủ tốt.

Ái - vốn là thứ phản lập của công minh.

- Tích Lăng, vốn là một người đàn ông không tầm thường, chúng ta không cùng một thế giới, hiện tại ngồi đây phán xét hần ta, thực cảm thấy không có chỗ hợp lý. Cậu may mắn được đến gần hần, cùng hần sống chung này nọ, hãy tóm gọn như một giấc mộng đi, không thực cũng không ảo. Chúng ta có thể sẽ bị chết ngạt chỉ vì tiền hần quẳng không chút bận tâm, cùng như rom rạ, mặt rề. Trèo cao, té đau. Tớ biết cậu yêu anh ta, nhưng mà địa vị, bộ mặt xã hội, hiện thực sẽ không cho phép.

Đúng, trèo cao, té đau. Là may mắn tận mạng cũng không thể diễn tả, là kiếp trước có căn tu đi, mới được một lần bước chân vào giới thượng lưu mà nhìn xem họ sinh hoạt như thế nào. Lúc trước, cô nhắc nhở bản thân bao nhiêu lần câu này, nhưng hiện tại, nghe lời này từ miệng Tuệ Mẫn Mễ, còn hơn nước lạnh hắt thẳng vào mặt. Bao nhiêu xấu hổ, mặt mặt đều ngửi được mùi vị. Yết hầu lên xuống liên tục, cuộn cuộn đợt men càng thêm say, muốn nói gì đó nhưng chỉ rặn ra được từng chữ ấy.

- Tớ...muốn đi ngủ rồi.

Bộ dáng lết thết từng bước này, muốn bao nhiêu chặt vật liền có bấy nhiêu.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài, Anh Thực Không Có Đạo Lý!* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 73: Tôi giúp em xoa chân

- Nhìn vẻ mặt em có chút mệt mỏi? Anh đã đặt trước trà xanh, là thứ em ưa thích.

Lục Nan Hy đầu đau như búa bổ, nhìn đến Lăng Thanh vẫn như mọi khi Tây trang lịch thiệp phong nhã, tuấn tư khuôn mặt thì tạm chấp nhận, là thuốc chữa nhức đầu~~

- Cảm ơn. À...em đưa anh...thứ này...

Lăng Thanh mắt nhìn đến văn kiện đỏ ửng tay mộc, trong mắt xen lẫn tia do dự, nguyên lai nghĩ đến, cô thà nói một câu không thể, có lẽ anh sẽ không trách mình. Hồ thẹn là thứ anh đang bị chiếm ngự, nhưng nếu cơ sở đã trời cháy ủng hộ Lăng thị thì sao lại có thể từ chối?

Tay cầm lấy thứ quan trọng, cứu giãn cơ đồ Lăng thị, có thể một bước nhảy vọt thiên thang, nhưng yết hầu nuốt xuống cả phê lại cảm thấy có chút khó khăn, mắt ôn nhu hết mức nhìn Lục Nan Hy gục mặt, anh không thể nhìn ra được cô đang nghĩ gì, hay biểu cảm gì nổi bật. Chỉ là, sao lại cảm nhận rõ rệt, là anh ép buộc cô làm chuyện cô không muốn. Là đúng như Tần Tang nói ư? Anh đã thay đổi, không còn một Lăng Thanh lương thiện nữa rồi.

- Hy Hy, thời điểm này...em phải cẩn thận, nếu có chuyện gì xảy ra, em nhất định phải đánh cuộc gọi anh, được không?

Lời Lăng Thanh nói không phải ẩn ý Tích Lăng, bởi anh biết rõ, đều là nam nhân với nhau, sao có thể không yêu thương nữ nhân này? Hắn sẽ không có tổn thương cô đâu. Mà là anh nói đến mẹ và em gái anh. Bà Lăng cùng Lăng Khấu Thiên lên kế hoạch gì không biết nhưng mà, anh nhất định sẽ che chắn cô, chỉ mong sau này, cô đừng nhìn anh bằng ánh mắt ghê tởm không muốn đến gần, điều đó thực khó mà chấp nhận.

Nếu cô biết, sau này không thể lưu giữ Lăng Thanh như hiện tại, thì cô đã mỗi ngày gọi anh ra thế này, nói chuyện gì cũng được, trên trời dưới đất cho thỏa mãn đi, dù có không còn lướt qua nhau, cũng không có luyến tiếc, chỉ là mất đi một hảo hữu, mà hảo hữu này vốn không chỉ là hảo hữu, một ca ca, một tri kỷ. Nếu cô không để Tích Lăng bước vào lòng mình, chân ái gốc rễ, thì nhất định, cô sẽ yêu anh, yêu đến độ không thể hình dung được hình tượng đó sẽ như thế nào nữa. Bởi sâu trong tâm khảm cô, người đàn ông này, là người tốt nhất "trên thế giới", "nhất hành tinh", là thiên thần thực sự.

- Em có việc rồi, không tiện ngồi lâu, tạm biệt!

Lục Nan Hy không đợi Lăng Thanh phản ứng chậm chạp, nhanh chóng cầm túi xách rời đi. Bởi cô xin phép Tích Lăng tự mình ra ngoài mua linh tinh có, đi quá lâu, có lẽ không hợp lý cho lắm. Nhưng đã chạy đến nửa đường, lại quên mất đi, chẳng lẽ đi bao nhiêu thời gian, lại quay trở về tay không, nên rốt cuộc cũng tạo nên cái cơ tiếp tục, cô là mua thứ trực thuộc dành cho nữ nhân, nam nhân là không nên để ý.

- Đêm nay, em sẽ cùng tôi tiếp khách, đã gọi đến nhà thiết kế riêng cùng xe sẽ....

- Đó là việc của Ôn Diệu Đoái, sao có thể...

Là Lục Nan Hy chỉ luyến tiếc, Ôn Diệu Đoái được chi trả nhiều tiền như vậy, không thể nào chỉ là sử dụng hình ảnh được.

- Không được ngắt lời tôi.

Giọng nói nghiêm nghị bất ngờ vang lớn làm cô giật bản mình, đưa mắt trời chết nhìn thẳng hắn, là ánh mắt hẹp dài kia đang thâm đốt cháy cô, từng tia cảnh cáo đều truyền đạt đủ, khiến cô mùa hè oi bức thế này nhưng vẫn đồ mồ hôi lạnh, không rét mà run. Là cô rồi ren mà quên mất, cô đang vô ý chạm phải kiêng kỵ của hắn ta. Nam nhân này đúng là sắc thì có thừa, ngược lại còn hơn cả chữ thừa, là quyến luyến nữ nhân mất ăn mất ngủ, đến nam nhân cũng không thể cảm lòng, con người hồ phách kia, có thể một giây băng lãnh, giết chết bao trái tim yếu đuối, nhưng tính tình lại chẳng dễ ưa thích chút nào, như con nhím gai nhọn, nếu không muốn đau đớn thì nhất quyết không được đến gần. Nhưng nếu đem lòng đam mê cá cược thì sao? Sợ gì, cứ tới bên...lão bà đây còn không biết?

- Đó không phải là chuyện của cô. Hôm nay cô có thể trở về sớm.

Hắn khí truyền đến Lục Nan Hy một động lực nhất định, nhìn thấy các đốt ngón tay thon dài kia đang chỉ về phía mình, chỉ sợ không kịp có chân thu dọn ra về rồi.

Màn đêm Bắc Kinh, khỏi phải nói, là một thành phố không bao giờ ngủ say.

Không tin được trước mắt, Tích Lăng thiết kế riêng đã đến tận nhà Lục Nan Hy. Cô lúc đầu còn hoảng hốt, sao hắn lại biết được nơi này, nhưng nghĩ

đến thư Tích thì đến tận nơi này thì hẳn còn không biết thì có mà đàn thôi ra.

- Cô là nhà thiết kế Châu Kết Ama? Tôi chỉ là... không ngờ có một ngày lại được gặp cô đó.

Lục Nan Hy khoai chỉ nhìn nữ nhân trước mặt còn không biết sao? Là rất rất nổi tiếng, cô nói rồi mà, dù không quá để tâm đến vấn đề thời trang nhưng mà nhà thiết kế nào nổi bật thì đương nhiên là có nhìn qua. Nhìn từ trên xuống người ta kìa, khiến cô phải ganh tỵ, bởi không một chút nào cầu kỳ nhưng là đủ thể hiện chất khí bên trong của mình.

Tay Lục Nan Hy đón lấy chiếc váy trắng dài đến mắt cá, không quá hở hang, nhưng cũng không quá kín đáo, dừng ở mức khăng khải, mỹ lệ, là đi tiếp khách, không phải dự hội.

Thân váy xếp tầng, phần đuôi, lại thẳng tắp chạm đến gót. Từ từ ôm sát thân từ ngực xuống. Một màn lưới ôm hết từ phần cổ, tạo nên đoan trang, thanh lịch khó mà diễn tả được, đính kim cương lung lẳng làm cô sợ sệt, đây chắc chắn không phải là đồ giả rồi, vậy nếu mất đi một thứ gì, hay sơ sẩy mà làm rách hay có mệnh hệ gì, thì cô muốn đền cũng đền không nổi.

- Tôi có thể thay cái váy nào đó...mà...sao nhỉ...đơn giản hơn một chút?

Nhìn thấy Châu Kết Am trước mặt nhăn mày, nhìn cô có chút khó chịu, như là, từ nãy đến giờ, sao không thể nói sớm một chút, tôi đã phải chuẩn bị chu đáo, hiện tại cởi sạch ra như từ đầu, chẳng phải công cốc?

- Không phải, tôi phỏng đoán, là sẽ khó mà thoải mái di chuyển.

Châu Kết Am không chút tỏ ra mất kiên nhẫn, chậm rãi sửa lại chiếc nơ lớn trễ dài bằng nhung ở phía sau hông, đây cũng là điểm nhấn của chiếc váy. Lời nói đều là từ tốn mà đặt mạnh vào vấn đề không vòng vo, mắt lòng trước đặng lòng sau, không có chỗ nào có thể than phiền cách làm việc không tôn trọng chủ tử.

- Đây là chính tay Tích tổng chọn lựa, tôi nghĩ, tốt nhất cô nên cố gắng tập thoải mái với nó đi, chất liệu lụa mềm mại, có giãn hợp lý, di chuyển tùy ý muốn, cô không cần lo lắng. Với lại, đây không phải là bình thường sự, mà là một buổi tiệc tập hợp nhiều đối tác quan trọng, cho nên bộ mặt, chính là chính sự. Nhưng việc này, cô cũng không cần lo lắng đâu, cứ thoải mái, tôi chỉ đùa một chút.

Bởi Chu Kết Am đối Lục Nan Hy với ánh mắt nghiêm trọng hoá cho nên thăm hỏi hành động này, nếu đến tai Tích Lăng rồi, nhất định cô sẽ bị khiển trách.

Sau khi mọi thứ hoàn thành, đến điểm sử dụng hương thơm, Chu Kết Am vừa gỡ lên một chiếc hộp vuông rên hoàn toàn thủy tinh, dòng xoáy đỏ chói như màu máu long sóng sánh, vừa định xịt ra, Lục Nan Hy đã nhanh chóng ngăn lại, mà thay vào đó, cô lại đổ mặt, mãi không chịu trả lời ý mình thế nào, Kết Am cạy miệng mãi, nhắc đến sẽ trễ giờ, cô mới chịu mở miệng, hai gò má ửng đỏ xấu hổ, mắt đưa về phía khác.

- Tôi...tôi...tôi muốn sử dụng nước hoa mà Tích Lăng chuyên dùng.

Chu Kết Am nhin cười hết mức, nhìn nữ nhân dung nhan mỹ mạo đứng cũng không nổi bởi hai chân yếu ớt run rẩy mà chỉ muốn bò lăn bò lết, cười đau bụng.

- Nhưng, đó là nước hoa nam, không phải chứ...

- Không sao.

Lục Nan Hy cô chỉ muốn, giống mùi hương mà nam nhân cô yêu thích trên người, đó không phải là vấn đề to tát chứ?

Chu Kết Am đưa tay vào hộp gấp đen, lấy ngay một hộp cầu kỳ gấp bốn góc tron tru, là Caron's Poivre. Cô không tin vào mắt mình, là cô tận mắt mình nhìn thấy thứ này, chính cô có thể cả đời cũng không thể sử dụng, là gần 2000 đô một lọ, suy xét ra 2 vạn tệ, nói đến số lượng này, tương đương ra, tiền tệ nhỏ bé như rom như rạ. Mặc dù hiện tại có thể khẳng định, cô dư giả tiền, nhưng cũng không dám sử dụng đến mức này. Một lọ nước hoa bé tí thế này, chắc hẳn chỉ có thể vào tay cô đem trưng lên, ngắm đến mòn rồi thôi.

- Cô sử dụng giúp tôi nhé!

Về mặt Lục Nan Hy hoàn toàn như mèo ngoan, ánh mắt long lanh, hoàn toàn đặt người đối diện làm trọng, Chu Kết Am mặc dù khó hiểu nhưng cũng không dám hỏi quá nhiều. Chính cô cũng nâng niu lọ nước hoa, mặc dù là đồ vật của Tích Lăng chứa đầy trong hộp mình để tiện bề công việc, nhưng cô lại chưa bao giờ trộm sử dụng những thứ này, ngược lại còn lau rửa một cách kỹ càng mọi thứ. Đối với ai ngoài kia, cô nổi danh năm châu, nhưng trước mặt hắn, cô mãi mãi là một Chu Kết Am không hơn không kém.

Lục Nan Hy không muốn cô trực tiếp sử dụng, muốn trong thế bị động, vì chuyện này nhìn ra có hơi khó xử. Chỉ là chưa gì hết, cô đã không biết đối ánh mắt hổ phách dò xét kìa như thế nào rồi.

- Tôi tự hỏi rất nhiều lần, đa số thiết kế của cô đều là dành cho nam nhân, còn nghe nói có rất nhiều đơn hàng đặt ra nhưng cô đã từ chối hết thảy, nhưng nhìn xem, rõ ràng cô rất có thiên phú ở lễ phục nữ nhân nga...

Chu Kết Am mắt nhìn lướt qua nữ nhân trước mặt mình, tay thành thực chỉnh sửa lại chút một đuôi váy, xem như chuyện phiếm mà nói ra.



- Tôi chỉ làm việc cho Tích Lãng. Chúng tôi là đồng học cao trung

Mặc dù quen biết từ trước, nhưng nếu Chu Kết Am không có danh tiếng, thì mãi mãi cũng không thể chạm đến vị trí này, so ra Tích Lãng một mặt rất hào khí, một mặt lại rất vô tình. Cô còn nhớ rõ hẳn không tìm không phổi đến mức, khẳng định cho cô hiểu rõ rằng, phải biết giới hạn của mình ở đâu, hẳn không có quen biết qua ai là Chu Kết Am đồng học cao trung cả.

Lục Nan Hy xem qua giọng nói, nhìn được Chu Kết Am không phải là loại người thích nói quá nhiều, cũng không thích nói chuyện riêng tư. Hoàn toàn ngược lại với cô, người ta có thể vì công việc mà bàn chuyện hết ngày hết đêm, còn cô chỉ có thể nói chuyện phiếm hết ngày hết đêm, vậy thì...chừng nào cô mới thành tài đây? Tự động khép mở tự ti bản thân.

Nói mới nhớ, đêm này Tuệ Mẫn Mễ không có ở nhà, đều là phúc khí cô ban tặng hết thấy. Đáng nhẽ hôm nay là ngày Tuệ Mẫn Mễ rảnh rỗi đây, nhưng lại bù đầu bù cổ chạy theo lịch đời đi. Thực sự phải tự mình khẳng định, có người bạn như Lục Nan Hy thực...may rủi cho cô rồi!

Vẫn xe như thường lệ đón, chưa cần nhìn cũng đoán ra được là Mộ Phi. Nhưng là giày cao gót nên cô phải đi từng bước cẩn trọng, vốn muốn hỏi Chu Kết Am cô có thể thay giày đế bằng? Vì cô có khi đi giày đế bằng còn đau chân, nói chi đến cao gót không quen thuộc, nhưng nhìn ra cô ấy tận tâm thế này nên cô không muốn nhiều lời nữa.

- Chốc lát, không cần sợ hãi phóng viên.

Mặc dù buông lời không chút ngữ khí nhấn nhá, không sao Lục Nan Hy có thể giúp Tích Lãng, chỉ cần hẳn cứ buông lời quan tâm như vậy là được, nên cô không ngăn ngại gặt đầu, chỉ là nhớ lại, hình như hiện tại, cô có thể có giang sơn riêng trong xé hộp vốn dĩ cô đều ngồi trở trong lòng hẳn, còn không biết đem xe êm thế nào, nhưng mà...cô lại thích trước kia hơn, có thể cả đời không cần biết \*cười ranh mãnh\*.

Khoan đã, không được trầm mê nữa, không được, không được mà..."Áo tưởng là tự giết mình".

Cả quãng đường, không hiểu vì sao không khí ngưng ngập tràn, không một ai mở miệng lời nào, cả đến nơi rồi, động cơ nhanh nhạy dừng một cách trơn tru, không một chút quán tính đẩy người về phía trước, nhưng cô lại mong như vậy, để cho cô thức tỉnh đi, chẳng hiểu sao trước mắt còn quá mơ màng. Không ngờ, chính Tích Lãng mở cửa cho cô, tay hẳn thon dài hoàn hảo như trong giấc mơ của cô từng nhiều lần xuất hiện, hẳn sẽ tư thế này dẫn dắt cô. Nhưng là...

Ánh đèn flash của phóng viên cùng không khí náo loạn làm mất đi vẻ yên tĩnh mà Lục Nan Hy trông đợi, tim cô đập nhanh, vô thức nắm chặt tay Tích Lãng. Hẳn nhìn ra được cô bắt đầu căng thẳng rồi, không nói lời nào, tay vòng eo nhỏ cô mà nắm chặt, chỉ muốn cô không chú ý đến nó nữa, hẳn không biết cô có trách hẳn hay không chứ hẳn cũng không biết phải làm sao để làm cô không còn để tâm. Chỉ muốn nói "Không cần quan ngại, tôi ở đây.", nhưng nói ra những lời đường mật này, căn bản không phải sở trường hẳn.

- Cô gái này là ai vậy Tích tổng? Có thể dành thời gian cho chúng tôi...này....

- Aa...đau...

Vô tình nghe thấy tiếng Lục Nan Hy rên rỉ, Tích Lãng cũng bắt đầu căng thẳng, là cô đau ở chỗ nào? Có phải hẳn vô ý mạnh tay? Mau chóng mất liếc nhìn một hàng ghế chờ, ánh mắt quay trực tiếp vào chính diện buổi tiệc, cho nên mới yên tâm đi cô đến, chỉ cần thấy cô nhả mặt, hẳn đã không kim lòng mà ngay lập tức cho cô ngồi on trong lòng bản thân mà nhìn xem ngay lập tức, nhưng may mắn hẳn đã trấn an bản thân, bởi trước mặt nhiều người thế này, hẳn không muốn có cử chỉ thân mật, mọi người không nên biết nhiều về cô, vì thế này sẽ tốt cho cô.

Nhìn đến giày cao gót, liền giận tím mặt, là Chu Kết Am dám cho Lục Nan Hy mang giày cao gót ư? Cô nhìn ra được, hẳn không vui, nhất định sẽ liên lụy Chu Kết Am, nhưng chung quy, là cô không nói ra, là lỗi của cô.

- Không có, em không có đau, là em không có nói Chu Kết Am thay đổi, là muốn đồng nhất một bộ thiết kế...

- Đau đón mà còn lo lắng cho người khác.

Lục Nan Hy gục mặt, không định tiếp lời nữa, cần môi, nghĩ đến mình sẽ làm thế nào mà đi bên cạnh hẳn tiếp khách.

- Ngồi nơi này, không được đi bẹn, tôi sẽ trở lại rất nhanh, lúc ấy có thể rời khỏi.

Mất ướt át nhìn Tích Lãng bóng dáng tiêu sái đi xa, là cô có thể nhìn thấy hẳn tiếp chuyện nhưng mắt vẫn đe dọa cô khi cô cố len mắt xung quanh, muốn đi tham quan một chút, nhưng là hẳn đã nhìn ra ý định rồi, khiến cả người cô đông cứng.

- Có vẻ Tích Lãng rất quan tâm đến cô?

Nói tóm gọn, nữ nhân trước mặt Lục Nan Hy, như các thiên thần Victoria Secret. Chỉ có thiếu chiếc cánh sau lưng.

Nhưng Lục Nan Hy lại nhìn ra, nữ nhân này trong ý nói, không có chút nào hào cảm. Là đang dè bieu hay trêu chọc cô?

- Chúng tôi chỉ là đồng nghiệp.

- No no no....tôi biết tính anh ấy.

Lục Nan Hy khoé miệng giật giật, y như rằng nữ nhân lại gần cô hay xung quanh cô, đều chỉ có một thần chú duy nhất "tôi biết tính anh ấy", không biết chán à?

- Nhìn anh ý kia, hết kiên nhẫn đến mức muốn ngay lập tức rời khỏi đây rồi.

Chợt ngừng lại, nhìn thấy ánh mắt Lục Nan Hy nhìn mình dò xét, là nghĩ đến chắc hẳn đang tò mò cô là cái đám ôn gì chứ gì?

- Không cần lo lắng, Quốc Chiết Manh là bạn trai của tôi, tôi sẽ không ngu ngốc phản bội "bảo bối" của mình.

Lục Nan Hy chỉ có thắc mắc, cô ta làm cái quái gì để ý chuyện của mình, còn không có kỳ lạ? Xem kia, điệu bộ dâm đãng không chịu được, nếu có thể dạy dỗ cô một chút, cũng có thể đi gọi mời như cô ta rồi, nhưng là không thể, đây là thiên bẩm.

- Ôi! Đám chân chó ngoài kia, thực khiến tôi buồn nôn mà. À quên mất, phải chào hỏi nhau cho ra thể thống nhò, tôi là Đường Giản Ân, rất vừa tai đúng không? Nghĩ xem, Manh Manh rất thích rên ri tên tôi...đấy.

Ôi trời! Cùng là nữ nhân như nhau, nhưng mà cô không nhìn nổi nữ nhân này nữa. Sao có thể phóng túng đến mức này, từng lời nói đều nồng nặc mùi vị dâm đãng. Là cô tự hỏi, Quốc Chiết Minh lưu lại nữ nhân này ở nơi nào, không phải là "động xuân" đó chứ? Không cần phải hỏi, cô đỏ mặt từ đầu chí cuối, thần trí như muốn bùng nổ rồi, cả người không nhìn được ngo ngoáy vì cảm thấy quá nóng.

- Lục Nan Hy, cảm ơn.

Không phải chứ, là người máy đáp lời tự động à? Lại còn thán on cô ta, trả công này giờ uốn éo nhọc lòng, nhìn đi, không phải rất có thiên bẩm?

- Nói đến cũng phải nói, tôi là có tham dự lễ cưới "bí mật" của Tích Lăng đó. Không lẽ, cô chịu được cảm giác chỉ có thể tình nhân không hơn không kém, không có danh phận? À lại quên, là nữ nhân dạng thế này, không có ai cần danh phận nhì? Chỉ cần thỏa mãn ấy ấy là đủ rồi ha ha...

Giọng cười kia nhẹ nhàng nhưng là chọc ngay điểm ngứa người khác, cùng giọng điệu chẳng khác nào tiếng chim hót lạnh lạnh nhưng lại ghê tởm hết mức ý vị.

- Cô...

- Nhiều lời. Cô cũng chỉ là công cụ ấm giường của Quốc Chiết Manh, cô ở đây thể hiện ai rành rọt hơn ai?

Không cần Lục Nan Hy phản ứng, Tích Lăng đã xuất hiện ngay phía sau, giọng điệu băng lãnh nhẹ nhàng vang lên, bình tĩnh uy nghiêm, khiến Đường Giản Ân chỉ có cười khẩy, nhưng tâm lưng lại cứng đờ, điệu tay lên chéo nhau, hấy mắt nhìn cô, chỉ có đùng đùng phát tiết, sau mới rời đi. Mà cô từ lâu, đã ngán lệ rồi.

- T-tôi giúp em xoa chân được không?

Một cái ôm quen thuộc vừa vặn không khác nào hồi tưởng của Tích Lăng. Một mảng vai ướt đầm, là nước mắt của Lục Nan Hy.

Cả hai thời khắc này đều quên hết thảy, giả vờ quên đi mọi thứ, chỉ còn hai chúng ta bên nhau, chưa có chuyện gì từ trước xảy ra.

Sao có thể? Nếu cứ như vậy, cô sẽ không thể nào cảm hận hẳn tiếp được nữa. "Tôi giúp em xoa chân" là hành động gì đây chứ, hẳn rất giỏi, làm cô khóc rất dễ dàng. Lời nói này, vẫn là lời nói này. Nhưng cùng thời điểm, có phải cô đã quá giới hạn, từng lời Tuệ Mẫn Mễ vang bên tai.

- Đừng khóc, nếu không thích, tôi sẽ không làm như vậy nữa, hửm?

Tay vuốt ve vai Lục Nan Hy, Tích Lăng mới nhận ra, hôm cổ cô toàn là mùi nước hoa của mình, trong đầu nghĩ đến Chu Kết Am có lẽ sẽ được giảm tội.

- Tích Lăng...

Giọng điệu vang vọng từ xa của Quốc Chiết Manh, rất gấp gáp, kéo theo Đường Giản Ân mặt mày nhăn nhó. Lục Nan Hy lúc này mới nhớ đến, mình ở nơi nào rồi. Cũng nhanh chóng phản ứng rời khỏi hân vai, ngay lập tức áp mặt vào ngực hân mà trốn đi ánh nhìn của Quốc Chiết Manh.

- Hào hữu, chú thấy đó, chuyện của nữ nhân, có phải giải quyết một cái liền thỏa mãn sao? Không có gì phải căng thẳng cả nhé!

Tích Lăng híp mắt nhìn Đường Giản Ân đưa tay chạm đến môi, cười ả ý với anh. Sau khoé môi lại giãn nở nhưng là thái độ không thay đổi. Sao có thể gây rối, sau nói một câu liền không có chuyện gì xảy ra được.

- Tôi không cần biết nữ nhân sự hay không? Chú chắc hẳn phải học cách...quản lại hậu thuẫn mình rồi, liếc mắt đưa tình thế này, có trả giá trên trời thì một đêm cũng thỏa mãn.

Quốc Chiết Minh xanh mặt nhìn lại Đường Giản Ân đề tiện còn chưa thu lại ánh mắt "ghê tởm" nhìn đến Tích Lăng dung mạo, là cô ta đang dần hạ thấp tôn nghiêm của anh, tay nắm chặt nắm đấm, rõ ràng khi ở bên ngoài, đã dặn dò không được làm loạn. Cảm thấy như không còn dũng khí đứng nơi này mà đôi găng chuyện nữa, ả đường nhăn nhó cầm chặt lấy tay cô, khiến cô nhú mày. Anh thì thăm gì đó, khiến cô nhanh chóng thay đổi mà ôm sau lưng mình, vẻ mặt hoàn toàn như vừa được cho anh, ngoan ngoãn nằm yên mà cung chiêu.

Vì tay Tích Lãng ôm lấy đỉnh đầu Lục Nan Hy, nên cô không thể nào nhìn xem sắc mặt mỗi người nhưng là nghe qua, thôi...cô đợi cũng được, không cần biết.

- Vậy đi! Chúc chú buổi tối...ngon lành hahaaa....

Đường Giản Ân nhất định không buông qua cơ hội với Tích Lãng, cô muốn một đêm với nam nhân này. Sao có thể tuyệt phẩm như vậy lại bỏ qua được. Tên Quốc Chiết Mạnh này dù sao, cũng quá ư nhảm chán, lại còn thích áp bức đủ thứ, cô đâu phải nô lệ. Cô nhìn thấy hân ôn nhu nhìn Lục Nan Hy, mà Lục Nan Hy chẳng khác gì cô muốn được nuôi dưỡng, cho nên tội gì không thể lại thỏa thuận đâu.

- Cô đúng là đi đến đâu, gây chuyện đến đó.

- Là cô ta mà...cô ta gây chuyện....

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài, Anh Thực Không Có Đạo Lý!* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 74: Ích kỷ, để nữ nhân của mình khổ sở

- *HYHY, CẬU CÓ PHẢI SỞ HỮU NÃO HAY KHÔNGGGG?*

Chi đồng hồ điểm đúng 6 giờ, Tuệ Mẫn Mễ đã la mắng long trời lở đất. Lục Nan Hy còn tưởng, sắp động đất rồi, phải đi thu dọn đồ đạc rồi cứu sinh linh tính.

- *H-h-hửm? C...ho....tớ ngủ thêm một chút nữa.....ksjxjdikdkkjsjsueqoso*

- *CẬU MAU TỈNH DẬY MÀ XEM CHO RÕ, ĐÂY LÀ CÁI SỰ QUÁI QUỶ GÌ?*

Tuệ Mẫn Mễ nhất quyết không để yên, nhìn màn hình điện thoại càng sáng, càng tức giận. Sao lại có một nữ nhân cứng đầu cứng cổ thế này, nhưng lời nói đêm trước, đều như nước đổ lá khoai, hiện tại, Lục Nan Hy phải sống thế nào trong mắt bàn dân thiên hạ? Cô đang lo lắng, nhìn lại Lục Nan Hy vẫn ngủ say như chết, không định phản ứng, liền càng tức khí hơn, tay trực tiếp cầm vai cô, đánh thức ngay.

- *Đauuuu....được rồi...tỉnh rồi...tỉnh rồi,odkdjdjdjd....không cần kéo nữa, không cần mà...*

Giọng điệu ngáy ngủ đặc trưng, ngây ngô chưa biết chuyện, nhìn xung quanh sau trở mắt như đang hốt hoảng, bản thân đang ở nơi nào, lục trong ký ức là không có!

- NHÌN....

- *CẬU CÓ THỂ HẠ GIỌNG KHÔNG? TỚ MUỐN ĐIẾC RỒI NÀY AAAAAA.....cái...cái...*

Trần tĩnh, nhìn lại màn hình đang đưa trước mặt, Lục Nan Hy ngày càng suy sụp, đưa tay che miệng kìm nén bản thân, chỉ có cô không thể che dấu, mắt cô ngày càng đỏ ngầu đến đáng sợ. Đây là gì? Lãng gia báo án cô lừa đảo họ 100 vạn. Sao có thể xảy ra chuyện này? Dung nhan mỹ mạo trắng bệch, đến tay ngón tay đang lướt điện thoại cũng dần cứng đờ, mồ hôi lạnh từ lòng bàn tay dầy đặc.

*"Không ngờ lại có nữ nhân đề tiện đến mức này, nhất định phải còng đầu cô ta, dạy dỗ cho một bài học, như làm gương cho người khác."*

*"Cho cô ta ngồi tù, cạn ngôn..."*

*"Có thể lừa đảo Lãng gia, thì cô ta thuộc dạng trùm chúa, cao tay rồi, mọi người nên ghi nhớ gương mặt ghê tởm của cô ta, cảnh giác mọi lúc mọi nơi, chân thành nhắc nhở."*

*"Tận 100 vạn, có thể lừa đảo số tiền lớn như vậy, tôi thực không tin tưởng, có thể báo chỉ đạo này năng suất hơi cạn kiệt nhỉ? Tào tin nhảm không chừng."*

*"Đây là link bài báo cô ta cùng Tích tổng Tích thị xuất hiện ở buổi tiệc hoàng kim đêm qua, mọi người có thời gian thì xem thêm cái này cho ức chế hơn nhé. Nữ nhân 2.0, đáng khâm phục, chẳng hạn như cô ta, là phần tử đáng loại trừ khỏi xã hội, cáo tù."*

Lục Nan Hy thực sự sợ hãi, từng giọt nước mắt tràn đầy hoạt động càng mạnh, từng giọt nước mắt tràn khỏi khoé mắt đỏ ửng đáng thương. Tất cả mọi thứ đã rơi vào ngõ cụt. Thử hỏi, cô sao dám vác mặt ra đường đây? Mọi người nhìn cô bằng ánh mắt thâm độc, lời bàn tán gay gắt, sao có thể bình tĩnh? Có thể bị hạ thấp nhân phẩm đến không còn góc đầu nổi nữa.

- *Mề Mễ, không sao đúng không? Cậu nói gì đi... Mề Mễ.....sẽ không sao....không... không....KHÔNG ĐÁU....*

Tuệ Mẫn Mẫn quảng điện thoại sang một bên, gấp gáp ôm chặt Lục Nan Hy đang mất bình tĩnh mà như điên loạn, là bộ dáng chưa từng thấy cô, lần này, cô thực sự bị tổn thương, hoàn toàn mất kiểm soát, đau đớn đỉnh điểm. Quả thực, bản dân thiên hạ luôn là trọng điểm, bằng những lời cay nghiệt với số lượng đông đảo, chèn ép đến chết thì thôi. Đây là xã hội hiện tại sao? Thực mọi rợ.

- Hy Hy, không sao mà, tớ ở đây, sẽ không ai có thể tổn hại cậu.

Tuệ Mẫn Mẫn cũng sợ hãi, nước mắt cũng rơi đầy má rồi, nhìn Lục Nan Hy vẫn còn chưa hết căng thẳng, đầu tóc rối tung rối mù, cứ dựa vào ngực cô mà khóc đến kiệt sức.

- Mẽ Mẽ...kết...thức rồi...mọi thứ.....đều kết thúc....

- Hức...không được....tớ không cho phép, không phải tớ nói rồi sao? Chúng ta còn rất trẻ, mỗi ngày đều là một ngày mới. Lãng gia ngậm máu phun người, chúng ta biết rõ chuyện đó không phải thật lý, nếu muốn, tớ sống chết đòi công bằng cho cậu.

- Tớ sợ lắm...tớ sợ lắm Mẽ Mẽ...

- Không sao...tớ ở đây, cậu không một mình, cậu phải nhớ rõ điều đó.

Lục Nan Hy nước mắt chảy ròng ròng, nhắm chặt mắt, không dám nhìn đến ánh sáng ngoài cửa sổ kia, đó là ác quỷ, nó khiến cô phải trả cái giá rất đắt.

- Xem cậu kìa, khóc khan hết cả tiếng...

- C..cậu cũng khóc....

Hai người nhìn nhau, cười khẽ một tiếng, ai cũng lấm lem nước mắt, nhưng mà sao nó lại không thể ngừng chảy được, từ sâu trong tâm khảm, bất lực cùng tuyệt vọng khiến khoé môi cô chỉ có miễn cưỡng cười gượng. Sau này cô phải sống như thế nào, vất vơ vất vưởng tha thương nơi nào mới yên ổn? Nếu có thể, đoàn tụ cùng bà cô thì tuyệt vời biết mấy, chốn không khổ đau không dị nghị, không lo đến tiền bạc, hay chỉ là một cái hít thở cũng mệt mỏi.

Tần Tang nhìn thấy Lăng Thanh 24/24 lọ mọ ở văn phòng không rời khỏi, liền suốt ngày cô cũng ủ rũ theo. Vô tình nhìn thấy bài báo trang đầu nổi bật. Liền không nhận được mà xông vào cửa, hận không thể đá bật tung cửa này hỏng đi.

- Thanh.

Tần Tang nhìn Lăng Thanh đầu tóc như ổ quạ, từng ngón tay xoa xoa ấn đường, bọng mắt đen lại như gấu trúc, tiêu tụy đến thương xót, chịu nhìn kỹ một chút, anh chỉ còn da bọc xương mà thôi, cả thân thể mỏng hơn mảnh giấy, làm cô sống mũi không nhận được cay xè, là biết anh quá bộn bề công việc nhưng nếu anh không giải quyết chuyện này giúp, nhất định Lục Nan Hy sẽ rất khổ sở.

Không ngoài dự đoán, Lăng Thanh một bước đá tung cửa đóng trước mắt, gấp rút rời đi, chỉ giây sau liền không còn thấy bóng dáng. "Dáng vẻ kia, mãi mãi cũng sẽ không vì mình mà gấp như vậy."

Chưa qua bao lâu, Lăng Mạc từ thang máy ra đến, cầm sổ văn kiện, cao hứng đi đến, nhưng trước mắt lại thấy Tần Tang nước mắt đầy mặt, không khí khó thở đến mức anh nhanh chóng thoát hai cúc áo, đột nhiên đứng hình, nhủ mảy mòi lớn, cô cũng không giấu giếm, mau chóng kể lại mọi thứ ngắn gọn nhất, sau - chính Lăng Mạc cũng nhanh chóng rời đi, không có lảng phất giây nào.

- Là vì cô ta mà mọi chuyện đến mức này, con còn bênh vực?

Ông Lăng chính miệng mình nói ra điều này, khiến Lăng Thanh không tin vào mắt mình. Từ trước đến nay, mẹ anh nói gì ông cũng không nghe qua lọt tai, nhưng hiện tại, lại nghe theo không một chút do dự.

Lăng Khẩu Thiên cầm trên tay túi to túi nhỏ, khoái chí mua sắm ăn mừng. Nhưng còn chưa bước vào tới đại sảnh đã thấy nhiều hầu nhân trốn ở hoa viên, cô tò mò, nhủ mảy mòi nghe tiếng cãi vã tranh chấp không ngừng vang lên, là giọng Lăng Thanh. Chợt thở dài một hơi, nhuếch môi buồn chán "Không biết hôm nay anh ấy lại nổi điên cái gì nữa đây?". Cô cũng không ngần ngại, vừa lướt chân sáo còn hát ngêu ngao.

- Thanh, con bình tĩnh lại, gia chúng ta hoàn toàn không có biết có sự.

Bà Lăng liếc mắt dòm về phía cửa, nhìn thấy Lăng Khẩu Thiên thì càng run rẩy, nói dịu đi Lăng Thanh để thăm nhắc nhở Lăng Khẩu Thiên giữ ý tứ, nghĩ đến, con gái bà là ngọc cành vàng, cho ăn uống son hào hải vị, nhưng chỉ là đầu mình rạp nhau, hoàn toàn không có óc sáng láng thích hợp nghĩ ngợi.

- MẸ CÒN MUỐN GIÁ VỜ? Không phải con nói chuyện này con tự có cách giải quyết sao? Nếu đã như vậy, không làm.

Một bước đi thẳng cuồng lực không sự định quay đầu, quảng dưới chân áo khoác một cái "phịch", trực tiếp đình công. Vốn dĩ Lục Nan Hy không có liên quan gì đến chuyện này, anh lại từ từ lợi dụng cô, không phải đã quá hối hận rồi sao? Hiện tại xảy ra chuyện này, mặt mũi nào còn vác mặt đến thăm hỏi? Là anh đang lo lắng cô hiện tại như thế nào, chỉ nghĩ đến thôi cũng đủ khiến uể oải cùng mình.

Từ ông Lăng đến bà Lăng đều há hốc mồm hoảng hốt, bà quay mặt tức giận nhìn Lăng Khẩu Thiên cùng Lăng Mạc cũng đứng ở phía sau, từ từ tiến vào trong.

- Cái con bé này, giờ nào rồi mà còn có tâm tư mua sắm?

- *Đây đâu phải lỗi của con, sao con lại là người bị phát tiết chứ?*

- *Im lặng đi.*

- *Hy Hy, tờ mua một chút bánh bao kim sa, hôm qua cậu bảo thèm thường....Hy Hy cậu ở đâu?*

Tuệ Mẫn Mễ người lấm lem mồ hôi, còn chưa có thời được trầm tĩnh, bước vào cửa liền cảm giác trống không bốn bức tường. Bỗng hầu kết như nghẹn đứng, mặt mày tái xanh tái mét, cơ mặt đánh lại khó coi, chạy đi lục lọi khắp nơi, nghĩ đến có phải Lục Nan Hy nản chí mà tự tử hay không? Nếu mà nhất định như vậy, cô nhất quyết sẽ không nhìn đến bài vị, không thắp một nén nhang nào, xem như đoạn tuyệt từ đây, bởi Lục Nan Hy vốn không có tin tưởng mình.

Tiếng chuông cửa vang lên liên tiếp, Tuệ Mẫn Mễ không thèm để ý, chỉ lo lắng tột cùng, đâm đầu đi tìm mọi ngõ ngách có thể chui vào, nước mắt nước mũi xô nhau ngấn dài.

- *Cậu đừng đùa nữa được không? Mau ra đây đi.*

Như người nhấn chuông không nhấn nạy, ngày càng tiếng chuông càng nhanh, có khi Tuệ Mẫn Mễ còn không để ý thì có thể sẽ nghe được tiếng găt gỏng luôn rồi.

Tích Lăng nhìn nữ nhân trước mặt khóc bù lu bù loa, trong lòng như đánh một tiếng, nhủu mày, đưa mắt dò xét bên trong, không nhìn được Tuệ Mẫn Mễ phản ứng, một bước đẩy cô mà ngang nhiên đi vào, gấp gáp thần trí.

- *Lục Nan Hy... mau ra đây...*

- *Tích Lăng, tôi tìm kiếm, nhưng thực không có ở đây, chỉ mới ban nãy mà thôi, tôi không biết Hy Hy đã đi đâu...tôi xin anh...hãy tìm Hy Hy đi mà...cậu ấy chỉ còn thân một mình....*

Chỉ giây sau, cửa liền bị đẩy ra một lần nữa, là Quân Quyết Hiêm cùng Cầm Như, chạy xồng xộc đến, nhưng nhìn thấy Tuệ Mẫn Mễ khóc lóc thì càng vội, cũng nhìn xung quanh tìm kiếm, nhưng ánh mắt dừng ở Tích Lăng, Cầm Như mê muội không thoát được ánh mắt, nam nhân tuấn lãng như vậy, vận một thân tây trang nhã nhặn lịch thiệp, tỷ lệ cơ thể cân xứng, từ hơi thở đến từng cái nhấc tay, đều là thoát ra cao quý ngất trời, là sự kết hợp hữu thiên hữu địa, hoàn hảo khó chấp nhận được, đến mức cảm giác không chân thật, chỉ có thể chạm vào mới xác định, nhưng chỉ mới vừa có ý định, còn chưa tính thực thì bị ánh mắt lãnh băng quét qua, liền rút lại tay không do dự. Còn có Phong Đường Minh ngoài cửa tiến tới, cởi bỏ khẩu trang, nhưng vô tình nhìn thấy hân thì thảm kinh ngạc.

- *Tích thiếu?*

Phong Đường Minh không ngờ bản thân bị bỏ qua nhục nhã như vậy, ai nấy đều không ngăn được cảm thấy bị hạ thấp bởi hân không đối ai một lời nào, trực tiếp rời khỏi. Đến chủ nhà Tuệ Mẫn Mễ còn đang chưa kịp sững sờ, không ngờ hân bên ngoài lại khó ở đến mức này.

- *Hủy bỏ lịch trình hôm nay, giải quyết bài báo ngay lập tức, quay trở về Tích gia, lấy thêm xe, đi dò xét Lục Nan Hy tin. Còn nữa, đánh báo Giang Giang không cần chuẩn bị gì cả.*

- *Vâng chủ nhân.*

Mộ Phi đều nghe rõ mọi thứ, nhưng nghe đến cái tên Giang Giang liền bị trề mấy nhịp đập. Còn nghĩ đến như thế nào ăn mặc làm ấn tượng cô thay vì đối nhau qua điện thoại. Có phải hay không, thêm điểm nhấn tạp hoa làm cô vui vẻ? Hình như hơi bày biện phức tạp. Ngay thời khắc này, nếu không ngại chủ nhân phía sau, nhất định sẽ vô đầu tóc bản thân rồi bởi, anh chưa bao giờ cảm thấy lưng từng như thế này.

Ở một khoang xe riêng biệt, tay lái đánh cứng, hoàn toàn là chính mình, Tích Lăng về mặt vô cùng khó coi, đập mạnh ga, không thèm để ý bao nhiêu cái đèn đỏ, từng lần vượt qua bao xe ngăn đường, những người này hoàn toàn bị dọa sợ xanh mặt, tự hỏi có phải là say rồi không?

Camera được giăng đầy các tuyến đường, đến các cảnh sát viên cũng mơ hồ quan sát, nhưng là không nhìn thấy gì hơn ngoài một cái lướt nhanh như chớp. Chỉ có Doãn Dĩ Vương bên cạnh tái mét gương mặt, thẫm run rẩy, cũng tiện thể tiện tay ấn nút xóa đi "*Cậu ta hoá điên rồi à?*".

Đến trời chập tối, cũng phát hiện bản thân phát tiết chạy vòng vòng thành phố. Còn chưa nghe ngóng tin từ Mộ Phi khiến Tích Lăng không thể nào ngừng lo lắng. Một cái phanh gấp gấp, gần như vệt lửa ở mặt đường, vệt lét bánh đen nhám nổi đầy cộm đáng sợ.

Gần như ảo giác, nhắm chặt mắt, thờ dốc từng đợt một môi, từng ngụm rượu đổ vào khoang miệng, vuốt ve bề mặt nổi phượng kim loại nặng, trước mắt Lục Nan Hy ngồi đối diện hân, bản tay cô non mềm quen thuộc vuốt ve râu sớm đã lõm chồm cảm hân cùng ấn đường đau nhức. Dung nhan mỹ mạo chân thực, nước mắt chảy dài hai bên gò má ngấn dài, hân cũng có thể lau đi. Bản thân không nhìn được nhưng nhớ mà buộc miệng nói lớn.

- *Hy Hy, em đang ở đâu?*

Bộ dáng xộc xệch như thăng giáng không hơn không kém. Sao hân lại xuất hiện cảm giác này một lần nữa, bất lực cùng vô vọng.

Hân càng đưa tay lau đi, nhìn thấy cô nước mắt chảy càng nhiều, khiến hân khó xử, chính trong tiềm thức, hân vẫn nhủu mày, trong ngoài đồng nhất.

- Em làm sao vậy? Sao lại không có đối lời nào? Đừng khóc, em trách tôi bỏ bê em đúng không?

Bất chợt, môi cô cong lên rạng rỡ, nhưng nước mắt lại không có giảm, giật khỏi lòng bàn tay hần, ngược lại, áp vào ngực hần, dù là cách lớp áo somi nhưng hần vẫn cảm thấy cái chạm này, với cùng ảnh hưởng, bởi hần tim đập mạnh không thể nào che giấu.

"Em ở đây...được không?" Cô nói giọng điệu khẳng định, nhưng sau đó, ánh mắt dần đượm buồn, tay hần thấm đẫm nước mắt cô, chuyển sang do dự, chiều thẳng nhìn hần mà nghi vấn, chẳng lẽ việc dư thừa như vậy, còn khiến cô do dự? Hần sợ hãi mà nắm chặt tay cô, như sợ cái ngày cô rời bỏ hần, ấn mạnh vào ngực mình, như muốn cảm nhận thêm một chút chân thật hơn nữa.

- Nó là của em, Hy Hy, em ở nơi này, chỉ một mình em, duy chỉ em chiếm ngự...

Tay Tích Lăng chơi vơi ở khoảng không vô định, chồm đến hôn lấy đuôi mắt cô không ngừng khóc, những giọt nước mắt kia như trực tiếp truyền đến lòng hần, khiến nó bầm đi đau nhói, lục phủ ngũ tạng đều đau nhói khó tả, rốt cuộc mọi thứ chỉ là hư ảo, hần sợ hãi, có khi nào, một ngày cô trước mặt hần cũng chỉ là hư ảo? Thực độc ác, hần thà chết chìm trong ảo mộng, cũng không muốn thực tại tỉnh táo như thời khắc này, quá mức tàn nhẫn. "Sự thật" - luôn làm người ta đau lòng.

Hần tự hỏi bản thân, chẳng lẽ, việc thừa nhận yêu một nữ nhân khó đến mức này? Là chính hần, khiến cô phải do dự...thực không thể trách. Hần ích kỷ, để nữ nhân của mình khổ sở.

Lắng tay nghe tiếng ồn ào náo nhiệt bên ngoài, giao thông chen chúc không ngừng qua lại. Tích Lăng mím môi chặt, nhìn vào gương chiếu hậu, muốn nhìn xem bộ dáng đáng cười thế nào rồi. Chờ đến cuộc điện thoại thông báo của Mộ Phi gần như một thế kỷ, ở tâm khảm như lửa đốt, mắt lim dim khó chịu, đầu óc đau buốt nặng nề, nhưng bản thân lại không chịu chớp mắt đi, tay vẫn mò lấy rượu, hần nhất định phải tỉnh táo ngay lập tức, nhất định phải bình tĩnh, có thể Lục Nan Hy đang cần hần, hần không thể lo nghĩ cho bản thân được. Yết hầu khô cần nuốt vào rượu thì càng khó chịu, đến hần sặc ho khan giọng cũng trầm đi, khoan mũi cũng toàn là men cay. Hoàn toàn không phân biệt đau đớn, chỉ thấy tê dại.

Rượu càng uống càng tỉnh, hần đã sai. Nó chỉ là hình thức luôn giày vò hần.

"Em có dừng khi ôm chăm lấy anh dù anh không cho phép, anh còn có thể nói em vì mục đích mà cầu tiến cuộc hôn nhân này?"

Câu này luôn luôn trấn trở thần trí, Tích Lăng khó khăn đưa tay day day ấn đường vì ngày càng khó kiểm soát mình, cảm thấy ngày càng nặng nề, như vác lên mình ngàn tạ. Liệu những câu trước đó Lục Nan Hy buộc miệng nói ra, có phải đều thật lòng? Hay, chỉ là đóng cho tròn vai Lăng Khẩu Thiên. Nếu là như vậy, hần chúc mừng cô, cô đã thành công.

Chỉ vì một câu nói mà lưu luyến, hần thừa nhận bị người ta cười nhạo. Bối lời này mãi mãi cũng không bao giờ vô nghĩa, dù có nói nhiều hơn hay bớt lại.

Tiếng điện thoại dồn dập vang lên, bị kích động thật sự, hần buông thõng lọ kim loại, chất lỏng hơi men tự do tràn ra ngoài, đổ dài xuống khoan xe.

- Tích tổng, tôi đã gửi địa chỉ qua, là xác định Lục tiểu thư nơi ở...đô....đô.....đô!!!

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài, Anh Thực Không Có Đạo Lý!* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

## Chương 75: Cô ta là giả mạo

Tiếng đập cửa dồn dập bên ngoài, Lục Nan Hy từ từ ngẩng đầu, nước mắt từ khe mắt ngày càng nhiều trào, như bị ứ đọng khiến con ngươi hơi nhứ. Yết hầu đông cứng, một tiếng phản ứng cũng không thoát ra được. Bị nhịp đập bên ngoài ảnh hưởng.

"Két" Cánh cửa mộc sẫm màu vừa đẩy khỏi, một bóng đen quen thuộc ập đến cô, cô không kịp phản ứng mà bị ngã nhào xuống nền nhà lạnh lẽo.

Đưa tay lau đi nước mắt, đồng thời mím môi cảm nhận cơ thể ẻo lả đau đớn lạnh toát, trợn mắt nhìn lại gáy nam nhân đang ôm chặt mình, quá nặng đi, tay còn liên tục siết chặt cô không buông. Chính cô cũng không hiểu bản thân, ôm chặt lại, cũng không cần nhận ra nữa, bởi cô có làm sao đi nữa, cũng nhất định xác định là ai. Nhưng chính vì biết được, nước mắt lại kích động không thể ngừng.

- Tích Lăng...anh say rồi ư?

- Đừng khóc.....

Từng ngón tay lạnh lẽo vuốt ve da thịt mình, Lục Nan Hy mới tin trước mắt mình, là thật sự rồi. Giây trước cô còn chưa dám tin. Đưa mắt không chút chần chừ nhìn thẳng người đàn ông mặt mệt mỏi trước mặt.

- Tóc của em...HY HY....EM....

- Anh...hức hức....anh tại sao còn đến đây làm gì? Đừng tự hạ mình mà đến gần tôi nữa, tôi...không...xứng...xứng để anh tốn thời gian...

- Những lời tôi nói trước đó em quên rồi? Tôi lời nói đều không có nói suông.

Bất chấp Lục Nan Hy cố gắng kháng cự, Tích Lăng mạnh mẽ lần nữa ôm chặt cô, trước mắt ngày càng tối sầm, sau, không thể cầm cự nổi nữa mà gục ngay trên vai cô nhỏ bé. Dần dần ý thức được mà ngừng lại tay, cảm nhận đỉnh đầu hấn trên vai cô nặng trĩu, được một lần thót tim, sợ hãi mà lần mò hấn gương mặt, ôm chặt vào lòng, nhưng sau nghe hương men nồng nặc cùng nhịp thở chậm rãi, mới biết được, là hấn say, thực dọa chết cô rồi.

Mặt trời lên cao, lần đầu tiên hấn cảm giác bản thân không thể ngồi dậy, quá mức nặng nề, nhưng đầu mũi lại ngửi được mùi của bếp núc, có phải ai đó đang nấu gì không? Bất chợt, đưa mắt tìm Lục Nan Hy, nhưng trước nhất, đầu giường là ly nước, hấn nhìn xung quanh, không có thấy ai nên nhanh cạo sạch, quả thực, mỹ vị ngon nhất trần gian lúc này là nước lọc.

Nước chỉ vừa nuốt vào yết hầu, yết hầu khô cần, tưởng chừng đã lâu không có nghe vị nước, giây sau, phát giác được bước chân đang tiến gần từ gian bên cạnh, Lục Nan Hy cầm khay bước vào, lúc này mới kịp nhìn cho rõ, dung nhan mỹ mạo hấn sâu hai mắt mất ngủ, nhợt nhạt khí sắc, trên má còn có vết nước mắt đã khô đi. Tích Lăng nhìn sơ qua, con người hỏ phách đồ ngầu, sáng quắc như muốn tuyên chiến.

- Đây là canh giải rượu, tôi..

Còn chưa có nói hết, Lục Nan Hy đã bị ôm chặt đến nghẹt thở, có chút kinh ngạc, không nghĩ đến được, muốn nhắm mắt cảm nhận nỗi trống trải hiu quạnh được lấp đầy nhưng mà bản thân lại không cho phép cô làm điều đó, cô càng cứng đầu, mọi chuyện sẽ trở nên rắc rối hơn.

- Hy Hy, em đã quá vất vả...tôi không cho phép...

Nghe đến, đáy mắt lại trào nước mắt, hấn chỉ gòì làm cô khóc, nhưng tay lại nắm chặt, giả vờ như cái ôm này chưa hề xảy ra, kìm bản thân gần như muốn cắn răng cầm cập, mờ to mắt, hấn quang sòng sánh lấp lánh, đôi đồng tử như hai hòn ngọc minh châu xuyên đỏ, vô tình mà buông ra lời nói kiên cường nhất có thể, nuốt nước mắt vào trở lại khó khăn, như tảng đá đè trứng xuống đáy lòng tê tái.

- Bát canh này mau cạn hết, sau ăn vào một chút cơm rồi rời khỏi đây ngay, tôi không muốn chấp chứa người lạ.

- Người lạ? Vậy Lăng Thanh mới là quen tai quen mắt? Tôi không đi đâu cả.

- Anh không đi thì tôi sẽ rời khỏi.

Tức khó trực trào sục sôi ở yết hầu, nắm chặt cổ tay Lục Nan Hy như nghiền chặt mà ra sức điên tiết, cô vậy mà lại không tiết ra lời nào, càng nhìn thấy cô ním môi ngó lơ bao nhiêu thì càng máu dâng trào tức khí bấy nhiêu. Cô sao có thể bán đứng hấn mà cơ hội, bảo vệ Lăng Thanh.

- Nó là tình nhân của cô, cho nên cô bất chấp lợi ích bản thân, ngây ngô để người lợi dụng. Đừng tưởng tôi không biết, cô lấy cấp đi văn kiện kế hoạch Tích thị cũng chỉ vì một lời của thằng nhóc đó.

Tích Lăng nhất thời như mất hết thần trí, trước mắt gần như hoá bão tố, ngực phập phồng dồn dập hơi thở khí tức sát khí đằng đằng dâng trào nhìn nữ nhân trước mắt trở ra yên lặng không chút nào biểu cảm hối lỗi. Tay cứ liên tục đưa lên, sau lại buông thõng xuống vô lực, không cách nào làm chủ bản thân, bị phần yếu điều khiển. Hấn thực lòng không thể cách nào nhắm mắt động thủ với Lục Nan Hy. Gương mặt nữ nhân như hoa, hương thơm từ cô làm hấn thoải mái, luôn muốn xích lại gần hơn.

Chính bởi không thể nào diễn lãnh băng, không thể để cô nhìn hấn mềm lòng được, là cô đã chà đạp đi hấn trước đó muốn hoà giải.

- Cô....muốn rời khỏi đúng không?....Cút khỏi mắt tôi lập tức...cút...

Lục Nan Hy ý định muốn chạy khỏi đây ngay như ban đầu nhưng mà chân như bị dính keo chặt, không thể di chuyển, sao lại cảm thấy lời hấn này thực khó thực thi, cô thấy bản thân không có lỗi, đâm sau lưng hấn, là cô không có lỗi. Đây chẳng là gì với đứa con của cô mất đi, là cuộc đời cô liên quan đến hấn cho nên hiện tại mới đến bước đường cùng thế này, còn không phải địa ngục vô gián trần gian đang dần giày vò cô?

Ánh mắt hấn dần đỏ ngầu, không chừng chỉ một cái nhú mày liền mềm lòng ôm lấy cô vào lòng, bởi mái tóc kia, sao lại ngắn đến đáng thương thế này, hấn không thể trách, những chuyện đã xảy ra, đối cô là một thảm họa, nên chính nó đã thể hiện cô từ một thân mềm bao bọc bởi một lớp gai trơ trọi, dần chỉ còn gai góc chống nổi, thân mềm xước đến mức không còn tồn tại. Hồi ức đang dần hồi niệm trong thần trí chẳng thể nào buông bỏ, chỉ có thể buông bỏ mọi thứ vật chất giúp hấn quên đi cô nhưng là trong lòng hấn đã thấm mờ cửa, chào đón hình bóng nữ nhân kia.

- Anh tức giận không? Điên tiết? Đối tôi, anh như vậy vẫn chưa đủ tôi thỏa mãn...tránh xa tôi ra...ghê tởm..

"Bang..." một cái chớp làm hấn bừng tỉnh, nghe lời cay độc nhưng giọng điệu lại không phải, Lục Nan Hy đang kìm nén, nước mắt không ngừng rơi xuống nhưng đó không là chủ ý, là nước mắt chẳng thể cầm được, phần nộ tích tụ mà bật chế độ tự động, tầm mắt trước mắt mờ nhạt, hình ảnh hấn ngập tràn trong nước mắt, dần môi cô mếu lại, sắc mặt tẻ không che giấu nổi, gục ngã tại chỗ, lồm cồm đến nơi hấn đứng, nắm tay thật chặt, cứ việc đưa nắm tay mạnh đâm vào mũi giày hấn, cứ mạnh dần rồi mạnh dần, cùng tiếng khóc ai oán khiến cho ai cũng xốn xao.

Hấn không chịu nổi nữa, nhìn trước mắt nhú mày, một bước khom người chào thua, nhanh cảm lấy tay cô, ôm chặt cô vào lòng, siết chặt, không muốn buông, hấn đã sai, hấn không phải con người lãnh cảm, máu lạnh như hấn diễn đạt thường ngày che mất thể nhân.

- Tôi hận anh... thực hận...

Tiếng khóc tràn đầy kìm nén, trong hân khó chịu, không thể làm gì khác ngoài ôm cô, tuy cô đâm đánh tùy ý, miễn cô dễ chịu tâm tư.

- Lục Nan Hy, chỉ cần em đến, không từ thủ đoạn, tôi cũng sẽ nhắm mắt không biết. Chúng ta, bắt đầu lại từ đầu được không?

Lời hân phát ra, một nửa van xin, một nửa bắt buộc. Hân sẽ không trách đứa bé, không trách văn kiện quan trọng đánh mất, chỉ cần cô một tiếng chấp thuận, hân liền hoá ngu ngốc nam nhân, bất cứ cái gì đúng đắn lý lẽ đều không có biết.

- Anh còn có thể mở miệng như vậy ư? Cả đời dùng lời không có đạo lý làm trọng? Tôi từ thủ đoạn, chẳng bằng anh giết chết con tôi..

Trước ngực cách lớp áo sơ mi ướt đầm nước mắt nữ nhân, đau nhói không thể tả. Nhưng vừa nghe đến cô thét lên trách cứ hân đứa bé, hân liền ngây người, con người hồ phách đan xen hốt hoảng như sấm sét ngang trời, lời nói cũng như không lành mạch nữa, uy nghiêm trong lời nói cũng không còn, thay vào đó là điếng người.

- Cô...cô vừa nói gì? Nhắc lại xem.

- LÀ ANH NHẢN TÂM BỎ ĐI ĐỨA BÉ, GIẾT CON CHÚNG TA, CON CỦA TÔI...anh muốn tôi nhắc bao nhiêu lần đây?

Lục Nan Hy tức khí hét lớn vào mặt hân, hân không trách cứ, chỉ ngày ôm cô càng chặt, thầm phát tiết bản thân, không thể nào bóp chết cô - nữ nhân ngang ngược.

- Cô....Hảo, hận tôi lắm đúng không? Tôi sẽ cho cô nếm trải, thế nào là cảm giác hận đến xương tủy.

Được, hân sẽ nhận lỗi tất cả, chỉ để muốn có thứ gì đó ràng buộc giữa cô và hân, không có khả năng chấm dứt. Nhưng liệu hân có nghĩ đến, cách hân chịu đựng kiểu này, chỉ có đẩy hai người thực lòng ra xa hơn.

- Đồ cảm thù, rời khỏi nhà tôi ngay lập tức.

Ngược lại, Tích Lăng không đợi Lục Nan Hy hai lời, liền trực tiếp rời khỏi, chỉ duy nhất bỏ quên chiếc vest lại, nhưng lại cầm lấy chiếc vest trước cô mua tặng cho hân, xem như cô cũng đã tặng xong, thầm thở phào nhẹ nhõm. Tất cả mọi chuyện xảy ra, làm hân điên tiết cũng đã làm qua, vậy có thấy hoan hỷ?

Cô đã tự hỏi bản thân bao nhiêu lần câu hỏi này rồi.

Cơm canh đã nguội lạnh, nhìn đến còn mừng tượng lại bộ dáng lúc này bản thân cao hứng thế nào khi nghĩ đến nấu cho hân ăn. Tất cả, rốt cuộc cũng trở lại vị trí của nó. Điều hiu, hoang tàn cảnh vật, ngôi nhà này, chỉ còn một mình cô ngây ngốc nhìn lại. Chính cô đã phá hỏng tất cả.

Lục Nan Hy gục ngã xuống, úp mặt vào hai đầu gối chụm lại, nấc từng đợt, chỉ muốn khóc cho đã một trận, cô còn phải đối mặt với nhiều thứ khác nữa.

Mất vô tình nhìn ra khỏi cửa, cứ thế ngẩn người đến hết ngày.

- Lão gia, khi này đại thiếu gia vừa mới trở lại, nhưng không có sự định đến đây thỉnh an, ngay lập tức bỏ lên phòng, nhìn vẻ mặt đang rất mệt mỏi.

- Đừng làm phiền nó, chuẩn bị cho ta tuần trà mới.

Tích Hiếu Vi chậm chậm xoay người khỏi giường mộc, nhận ra khi trời gió, bản thân cũng ngày già đi mặc yếu dần, gậy ngày càng dồn trọng lực nhiều. Nhưng nghĩ đến thằng cháu đích tôn thì càng không nhịn được thở dài, trong suy nghĩ lại nghĩ đến, chắc hân lại ấu dả sơ xuất rồi trốn đến ông thôi, cho nên không cần gấp gáp, đợi một chút chuẩn bị bữa trưa, gọi xuống luôn một thế, là muốn cho hân thời gian một chút yên tĩnh, nhìn nhận lại mọi chuyện.

- Lão gia, tôi gõ cửa nhưng đại thiếu gia lại không có phản ứng.

Ông đành rời bàn lớn mà nhắc gậy lần mò dò đường đi, chính bản thân leo lên từng nấc thang dài, cháu ông đang buồn, ông sao có thể ngon miệng ăn uống?

- Tiểu nghịch tử, ta gọi cửa, còn không mau mở!

Tích Lăng thật sự bị ảnh hưởng, mau chóng mà chạy đến mở cửa. Cả người hân đều đã nhiệt độ nóng đến khiếp người.

- Mặt đỏ thế này, bệnh rồi đúng không?

Dừng một chút, ông đến gần hơn, mũi men nồng nặc thì càng giận dữ, nổi trận lôi đình quơ gậy lên không trung định giáng xuống đứa cháu nghịch này thì hân lại ngã xuống bất tỉnh.

- Người đâu? Hầu nhân...

Một phen sợ hãi, chính ông cũng muốn ngắt theo, nhưng lại mau chóng định thần mà hô hoán hầu nhân tập trung đến chăm sóc hân. Bản thân lại lần mò trở lại xuống đại sảnh, nhắc điện thoại liền trực tiếp đánh đến Cẩm Viên, nhưng lại lầm một tràng dài không có ai nghe máy, hoàn toàn là tự động thiết bị để lại tin nhắn. Sau không gọi đến Tích gia mà gọi đến Lăng gia.



- Gọi Lăng Khẩu Thiên đến đây cho ta.

Giọng điệu uy nghiêm này đối diện hầu nhân lại không có dám hỏi lại, ngay lập tức đoán được là nhân vật thế nào rồi mà yêu cầu như vậy.

Lăng Khẩu Thiên bị mắng hôm qua đến nay còn chưa hết tức giận, định bụng làm vạ nhin ăn cả ngày, đến hiện tại còn chưa có nhận được lời an ủi hay năn nỉ thì càng điên người.

- Sao?

Tích Hiếu Vi như nhất thời quên đi lời phản ứng bên trong điện thoại, ngay lập tức vào thẳng vấn đề.

- Cháu dâu, ta đã gửi xe đến đón con, ta không biết giữa con và Tích Lăng như thế nào không thuận nhau, nhưng mà hiện tại nó đang bệnh nặng, nó chăm sóc cần con.

Sao? Cháu dâu a?

- Vâng ông nội, con nhất định sẽ đi chuyển sớm nhất đến.

Lăng Khẩu Thiên nhuếch mép cúp đi ngay điện thoại, vô cùng hài lòng, là ông già này còn chưa biết chuyện, nghĩ đến cô sẽ lợi dụng hân tình cảnh yếu ớt bệnh tật, tạo có sự ràng buộc hân, không thể bỏ cô dễ dàng được.

Thực sự người của ông làm việc rất nhanh chóng, xa như vậy quãng đường, lại rất nhanh vào đến trung tâm thành phố. Lăng Khẩu Thiên chỉ vừa thay xong quần áo đã nghe thấy tiếng còi báo hiệu. Cô một bước lên xe, không che dấu được cao hứng, chỉ nghĩ đến, thời cơ bản thân đã đến rồi, sao lại không đáp lấy được, như vậy là phụ lòng ông nội rồi a?

Đến nơi, Lăng Khẩu Thiên gấp gấp xuống xe, không đợi hầu nhân mở cửa, một bước hất cảm bỏ qua cả chào hỏi thân thiện, cũng như điệu bộ khó gần cao quý làm ai nấy đều nghi hoặc. Lăng Hiếu Vi thấy hầu nhân mau chóng tập trung ra ngoài thì cũng đưa mắt nhìn, có phải hay không thị lực ông giảm, rõ ràng nhìn qua liền không có giống khí chất nữ nhân trước kia đến đây. Nhưng nghĩ lại, có lẽ ông nghĩ nhiều rồi.

- Ông nội.

Lăng Khẩu Thiên như người nhà gặp nhau, không một chút kiêng dè ôm lấy ông khiến ông nhũn mảy, ho khan một tiếng, truyền đến hầu nhân đưa cô lên phòng Tích Lăng, còn bản thân thì ra ngoài hoa viên tuần tra, sắp xếp bàn cờ vây, trong lòng vẫn chưa thoát khỏi băn khoăn.

- Chuẩn bị một chút nước ấm cùng cháo mang lên cho thiếu gia.

- Vâng lão gia.

Hầu nhân là bên trong bếp, nghe đến thiếu phu nhân đến thì hào hứng, nhanh nhẹn muốn gấp gờ. Còn muốn hỏi cô công thức làm bánh quy.

Lăng Khẩu Thiên không cần gõ cửa, cửa đã tự động để hở một đường lớn, cũng từ ánh sáng chói bên ngoài mà nhìn ra bên trong hoàn toàn tối om như mực, cô có chút chùn bước, cảm giác lạ lẫm vậy chặt, tại sao bản thân lại lo ngại? Quay đầu hiện tại đã không kịp rồi.

Trần an bản thân bình tĩnh, đưa tay bật nhẹ đèn ngủ ở đầu giường, ánh sáng đủ loe loét không quá làm phiền Tích Lăng giấc ngủ, đập vào mắt là hân nằm run rẩy, mềm bông dầy đắp quấn kín cả người vẫn chưa đủ ấm, mồ hôi dày đặc đọng ở trán, chỉ có khuôn mặt tuấn lãng cứ mãi chập chờn làm đồn tim nữ nhân yếu lòng... Ngược lại Lăng Khẩu Thiên không một chút thương xót, cô hoàn toàn thoải mái mà hành động theo đúng ý mình. Bò lên giường hân, trụi mồi hân như dự định, nhất định phải có một đêm ngủ với hân, chí cuối, cái gì cũng nên sự.

Tích Lăng trầm mặc bên tai nghe tiếng động bước chân nhẹ nhàng hơi hột như kiểu trộm cắp lấp ló ló, sinh ra hoài nghi, hai cánh môi bạc run rẩy không ngừng, hân khi xâm nhập ở người gần như là quá nhiều, lại bụng trống rỗng, cảm giác ê ẩm như nhói khó tả. Cả khoan miệng đều tê cứng, nước bọt cũng muốn đông đặc khó mà nuốt trôi. Trong thần trí thầm nhớ lại những chuyện vừa xảy ra, chỉ có xát muối lại một lần nữa vết thương mới giúp hân mặc định lại. Bỗng một đôi môi mềm mại mát lạnh phủ lấy môi hân, tản nhiệt thoải mái, nhưng mắt vừa kịp lim dim mờ mờ, thì gần như lò mờ không thể nhìn rõ được dung mạo nữa, chỉ có thể cảm nhận đối phương từ từ nông rồi vào sâu hơn, ngày càng mãnh liệt, như muốn nuốt trôi đi hết do dự của hân, không cho hân cơ hội tự mình tiếp nhận.

Tay Lăng Khẩu Thiên ngày càng mất kiểm soát, giật lấy khoảng cách che đi giữa cô và hân, chiếc mềm bông gần như được cô bức khỏi rất khó khăn, hân thực sự thân nhiệt còn hơn lửa đốt, máu trong người cô sục sôi không ngừng, người đàn ông tuấn tú trước mắt, ham muốn hân là điều cô thêm thường từ rất lâu. Đến môi quần môi cũng muốn tan chảy.

- Ừm...Hy Hy....

Không ngờ tới, nam nhân cũng có tiếng rên ừ ừ mị thế này. Nhưng hân gọi tên, khiến cô nhũn mảy. Càng không cho hân phát ra tiếng gì nữa, ngày càng nhanh quần lấy lười hân nóng bỏng mà đè mê hương men đậm cùng hương thuốc lá đan xen. Hơi thở thơm tho đến nhường nào, tay cô lần xuống cõng bỏ đi áo choàng.

Bỗng, ngoài cửa lại bị tiếng gõ mà hân nhất thời nhớ rõ lại bản thân như thế nào. Một tay đẩy Lăng Khẩu Thiên mạnh bạo trên người mình, cô nữ nhân yếu ớt, dưới lực đạo đó không kim được văng khỏi giường, đau đớn không thể xem xét kịp, nửa thế kỷ sau mới vuốt ve eo mà chòm người dậy khỏi nền nhà lạnh lẽo. Liếc ánh nhìn đến bóng lưng hân cao lớn mờ đi cửa mà tiếp nhận khay thức ăn từ hầu nhân ở trên bàn, định vị ở ghế mộc, thầm thở dốc vì

một môi, cảm thấy chỉ cần một cái chuyển động khiến hắn muốn ngã sấp khỏi, quét ánh nhìn đến cô như trào phúng, nếu hắn mà không như hiện tại, liền trực tiếp không kiêng nể nữ nhân mà đá ra khỏi đây ngay lập tức, một cách thô thiển nhất có thể đối với loại nữ nhân không biết tốt xấu này, thậm chí cô ta còn là người phá hoại đi thanh danh của Lục Nan Hy, hắn sẽ không cho phép điều đó. Hôm nay lần mò đến đây, là sai lầm lớn nhất mà cô quyết định.

- Cô ở nơi này làm gì?

Lăng Khẩu Thiên không ngại mông đau, tức khí vì mất mặt trước hầu nhân đứng bên ngoài, hùng hùng hổ hổ như mọi khi khí thế không chịu khiêm nhường, tiểu thư quyền quý mà chỉ tay thẳng vào Tích Lăng, hung tợn không che giấu.

- Là ông già kia bảo tôi đến, nghĩ xem, tôi cần gì nhìn đến nam nhân dơ bẩn như anh, anh tưởng ai cũng cần anh sao? Còn các người, cái đám bản mặt, còn không mau trở lại công việc, có muốn hay không bản tiểu thư tôi sẽ dạy dỗ các người biết nơi của mình ở đâu?

"Cô ta không phải thiếu phu nhân của chúng ta."

"Cô ta điên rồi đó, nhìn điệu bộ kia xem." Hầu nhân không ngừng bàn tán, không có rời khỏi hắn, mà chỉ là tán ra qua hai góc khuất cửa một phượng, chính Tích Hiếu Vi cũng bị tiếng ồn ở trên chú ý.

- Đồ tiện, câm miệng lại cho tôi.

Đối hắn - nữ nhân hắn yêu thương phải đau khổ thì nữ nhân này trước mắt không có ý kiến.

- Anh dọa tôi sao? Con người hèn hạ như anh tôi không chấp nhất, anh đang bệnh đúng không? Còn nói nữa, bắt đất kỳ từ tôi càng hỷ sự, lập tức chúc mừng hậu hinh.

Một cái tát mạnh bạo làm Lăng Khẩu Thiên như trấn tĩnh, ngã ngay xuống nền nhà lạnh toát đến thấu da thịt, không còn rõ cảm giác một bên mặt như thế nào nữa, từ từ cố kìm nén, không ngừng run rẩy, mãi vẫn không có sức quật người trở lại. Cả thân thể chấn động, đưa tay chạm đến dung mạo bản thân, không hề để ý bộ dạng của mình khó coi thế nào, còn đang nằm sấp án thân bất động. Khoé môi gần như có chất lỏng tanh tanh trào khỏi, cả một bên má nóng rất gợn máu, sẫm màu vết thương chói mắt trên da thịt trắng nõn. Đau cũng không thấy, cả một cái vuốt ve ngón tay bản thân trên mặt cũng không có cảm thụ. Đầu tóc rối bời, đồng tử như muốn nổ tung, đáng ghét nhìn chiếc bóng cao to in dài trên tường trước mắt, trong một phút nhất thời, cô đã muốn giết hắn rồi.

- TÊN KHỐN KIẾP, ANH NGHĨ ANH LÀ AI MÀ DÁM ĐÁNH TÔI HÁAAAA?

Tiếng hét phát lên khiến hầu nhân gấp gáp chạy đến, Lăng Khẩu Thiên gần như mất lý trí, bỏ nhàu đến, muốn ăn tươi nuốt sống Tích Lăng. Hắn không ngần ngại tay chân, không ngại mình ngày càng mệt mỏi, thở dốc một hơi, đồng tử hồ phách trầm đi, híp dài mắt, đón lấy cô, một tay trụ thân nữ nhân, một tay quật khỏi tay ra sau, giãy tiếp, tiếng rên vang lên không phục, hầu nhân trở mặt hoảng sợ, đều vào đến ngăn cản. Tích Hiếu Vi cũng đang từ từ lên đến, có phải ý tốt của ông đã trở thành thảm họa?

- Đại thiếu gia, thiếu phu nhân không chịu nổi đâu. Xin người tha cho cô ấy...

Mặc dù hầu nhân không có vừa mắt cũng không có hiểu gì, nhưng nhìn thấy bộ dạng Lăng Khẩu Thiên thì không ngần ngại nhỏ nhẹ lên tiếng cầu xin.

- Có chuyện gì xảy ra ở nơi này?

Ông một mặt tức giận, sao lại đến mức này bạo hành nhau, có phải hay không, không xem ông ra gì cả?

Lăng Khẩu Thiên mất mặt hoàn toàn, nhưng đã không có thời gian nghĩ đến chuyện đó nữa vì quá đau, cộng dồn trọng lực, muốn nặng chết luôn rồi. Thực thô lỗ, một nam nhân sao có thể đối nữ nhân kiểu này cơ chứ? Không xứng đáng một đại hảo hán.

- CÔ TA GIẢ MẠO, ĐUỔI ĐI!

Rất khó khăn, Tích Lăng mới có thể thoát ra những lời này, giọng điệu gắt gỏng thậm chí làm anh càng kiệt sức. Buông mắt nặng nề, chỉ tay về Lăng Khẩu Thiên nghiêng răng nghiêng lợi.

- ANH...ANH NHẤT ĐỊNH PHẢI TRẢ GIÁ...BUÔNG TÔI RAA CÁI LỬ THỐI THA RÁC RUỒI...

Lăng Khẩu Thiên cảm thấy nực cười vô cùng, cô hiện tại còn chưa biết bản thân là thực hay giả mạo. Đến thời điểm bị hầu nhân nắm lấy kéo đi, giọng điệu gần như muốn phá hỏng hết tất cả mọi thứ bởi tần âm, hét toáng lên vang vọng khắp dinh thự uy nghiêm tránh lẽ, nhanh gọn hầu nhân nắm lấy không một chút nương từ, lôi kéo sênh sệt như con rối không có cảm nhận, cả bắp tay đều đỏ chói đủ năm ngón tay, đặc biệt là các bà thím làm bếp ban nãy bị cô nắng, hoàn toàn oan có đầu nợ có chủ.

Chưa đi khỏi bao lâu, hần sắc mặt ngày càng tệ, tay nắm chặt thành giường hồng đỏ bản thân, tay còn lại phe phẩy phía sau như sự bảo không cần lo lắng, cơ thể to lớn run rẩy mạnh, hơi lạnh ngày càng khoan miệng khô khốc, chỉ một cái xoay lưng liền ngất xuống, bất tỉnh nhân sự, một cái "bịch..." ngã xuống trước mặt làm Tích Hiếu Vi một phen đau tim. Ông cũng không đứng nổi nữa, gây buông thông vang vọng âm ỉm ở nền nhà, tựa vào hầu nhân mặt mày xanh mét thở hơi lên.

- ĐẠI THIẾU GIA...

- TÍCH LÃNG....

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài, Anh Thực Không Có Đạo Lý!* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

## Chương 76: Một bụng âm mưu thoã mãn

Mơ về em, ánh mắt đầu tiên ngây thuần chạm đến em, tôi chỉ muốn giết chết thời gian hiện tại, sao lại tàn nhẫn đến mức này.

Mơ về em, nữ nhân không có gì ngoài vô hại, vô hại đến mức chẳng biết gì cả ngoài nhắm mắt làm ngơ mọi thứ.

Mơ về em, lúc chúng ta ở bên nhau, tình tình nồng nồng, dù biết không phải, nhưng tôi vẫn không ngăn được nhớ đến.

Mơ về em, nụ cười chỉ dành cho tôi thường thức, như nụ tầm xuân mới mẻ nhưng cũng không kém buồn bình.

Mơ về em, không ngăn ngại em tính toán, đúng hay sai, đều có thể không chấp nhất.

Mơ về em, dung nhan mỹ mạo cũng không bằng một bút tích xa.

Mơ về em, thời khắc chạm da thịt bỏng rát, từng đợt thờ đốc ngọt ngào kia, từng khiến tôi như hồn phách hỗn loạn.

Mơ về em, dần vật bởi những lời nói tức giận mà khiến em buồn phiền.

Mơ về em, ôm lấy tôi khóc cạn nước mắt, từng giọt nước mắt này, như thầm tuyên bố với tôi rằng, tôi là tên khốn nhất quả đất.

Mơ về em, từng chiếc bánh quy bột nhạt, dù hình thức lẫn hương vị đều không có thể hoàn hảo, nhưng mà lại tuyệt vời nhất mọi thứ mà tôi đã nếm qua.

Mơ về em, trách tôi ích kỷ, trách tôi trốn tránh khiến em khổ sở.

Mơ về em, tôi sợ hãi một ngày, khẳng định với chính mình, em không cần tôi nữa. Tôi và em chẳng còn gì để liên can đến.

Mơ về em, em nắm lấy tay tôi, trôi lạc trên vệ đường đông đúc, nhưng tôi lại cảm tưởng rằng, xung quanh mình chỉ toàn trắng toát, không vật, không nhân cùng không âm, chỉ còn một hình bóng nữ nhân mỏng manh như sợi tơ tầm trắng muốt trong suốt như vô như không.

Mơ về em, là nơi an cư, tôi có thể an nhiên trở về, không màng thế sự cùng trách nhiệm gánh trên vai.

Mơ về em, là nữ nhân tôi hoàn toàn chấp thuận đánh đổi bằng mọi thứ, cả danh tiếng lẫn tiền tài, chỉ để có thể một ngày có thể chính thức nghe được một tiếng lão công xứng đáng.

Mơ về em, cũng chưa chắc chắn bao dung hết nỗi nhớ thương.

Mơ về em, Hy Hy...mãi mãi cũng chỉ mơ về em.

Nhưng em có thể...đừng là giấc mơ.

.....

Bài báo công bố ra ngoài ít nhất cũng đã 1 ngày, toàn dân thiên hạ đều đã đọc qua, muốn nói cái gì cũng đều bình luận lên hết, cho nên muốn thu tóm, hoàn toàn gỡ bỏ là một điều không phải muốn là có khả năng.

Còn chưa nguội lạnh, ngay vài giờ sau, xuất hiện ngay một tin nữa, chấn động không kém, lại biên soạn báo một lần nhọc công. Là một đoạn clip ngắn Lục Nan Hy ra vào Tích thị. Có một số dư luận cho là cô nhân viên thường trực, lượng nhiều ngược luận cho rằng cô được Tích Lăng bao nuôi.

*"Nói ra cô ta đúng là hảo dung mạo, mê hoặc lưu tình nam nhân là không thể không thừa nhận. Nhưng thử hỏi xem, không dao kéo là thực a? Còn nhìn từ điệu bộ cùng cách ăn vận, xác định là thành phần chuyên đào mớ đại hán nhân, mà xuất thân thì từ kém cỏi giáo huấn."*

*"Nữ nhân chỉ có trình tiết cùng nhân phẩm là thiết yếu, hiện tại, tôi lại phát hiện cô ta chẳng có gì cả ha ha...."*

*"Ách... mỹ nữ...tôi cũng muốn bao nuôi em, cho tôi một cái giá đi nào! Mặc dù tôi không phải tài phiệt, nhưng mà tôi có thể lo cho em an tâm mỗi ngày 3 bữa ăn cùng tiền shopping ở chợ đen."*

*"Ôiiii...đừng quy chụp toàn bộ nữ nhân, chỉ có cô ta xấu tính thôi nhaaa~"*

- Mẹ, con nghĩ không chỉ có chúng ta ghét cô ta đâu....aaaa....đâu conn...mẹ có thể nhẹ tay một chút không?

- Lãng Khẩu Thiên...ta có phải đặt tên nhằm hay không? Sao suốt ngày mọi sự đều dùng ngu xuẩn mà đối lý?

Bà Lãng than vãn, mắt trừng lớn đồng thời tay xoa trướng gà càng mạnh làm Lãng Khẩu Thiên đau đớn mà ngất vào khí lạnh. Bà chỉ là không chấp nhận được cô chỉ ra ngoài có vài giờ rồi trở về mang đầy thương tích thế này. Nếu còn không nói mọi sự là xuất phát từ ngu xuẩn thì bà còn lấy gì để trách móc nữa đây. Đối với mẹ, con nào cũng đứt ruột mang nặng đẻ đau, ai đối chuyện này cũng đau lòng, nhưng đối bà, đau lòng nhất là đối cô không còn thuốc chữa nữa.

Đang đối đáp gay gắt, ngang sườn cửa bị đập mạnh, gần như đánh vào a tường một tiếng vang lớn, gần như Lãng Khẩu Thiên run lên, hoảng mà lấy tay che thính giác.

- Có phải mẹ cho người theo dõi cô ấy, tạo ra chuyện này nữa hay không?

Lãng Thanh tức giận gấp đôi hôm trước, thường phục trên người đủ tuyên bố, anh thực định công rồi, không có nói qua tuồng. Dĩ điện thoại sát gần mắt bà Lãng khiến bà khó chịu mà xoa tay đi, một mặt tức giận.

- CẤM MIỆNG CHO TA, TA THỰC CHUYỆN NÀY KHÔNG HỀ BIẾT. ĐỪNG SUỐT NGÀY TRA KHẢO, ĐỪNG QUÊN TA LÀ MẪU THÂN CỦA CON, ÍT NHẤT THÁI ĐỘ NÀY KHÔNG PHÙ HỢP.

Bà Lãng cũng không nhận được, lần này là oan thật sự. Sao có thể chuyện gì cũng quy vào bà những tay sắp xếp, có phải là bị Lục Nan Hy ám bùa? Bệnh vực không điều kiện như vậy thực không hiểu nổi. Liên nhất thời quẳng trướng xuống nền nhà, không thêm để ý Lãng Khẩu Thiên lần trốn, là bị bộ dáng Lãng Thanh dọa sợ rồi. Cô có thể khẳng định, anh từ trước đến nay ôn nhu hoà nhã, lịch thiệp tài hoa, là mẫu người hoàn hảo mà cô mơ ước, nhưng hiện tại lại lắt léo khẳng định không phải. Cô cần môi, cũng nghĩ đến, anh sao lại phản ứng dữ dội như vậy?

Lãng Thanh không cần nghe gì cả, chĩa mắt đằng đằng sát khí nhìn về Lãng Khẩu Thiên lấy gối lớn che đi bán thân, chỉ còn lại đôi mắt to tròn nhìn lom lom anh như quái vật hiện hình. Trong lòng cảm giác đau khổ cùng cực, một nữ nhân đáng yêu như vậy, không một chút nào mặt yếu, sao lại bị ganh ghét thế này? Từng người đều muốn chà đạp Lục Nan Hy, bên ngoài xã hội, có thể anh chấp nhất không nổi, nhưng là người bên cạnh mình, người kẻ cạnh nhất, lại như vậy làm hại đến nữ nhân mình yêu thích, điều này thực không thể làm ngơ.

- Xin mẹ, hãy để cô ấy yên tĩnh.

Ngất lòi, ánh mắt buồn bã xen lẫn đắn đo, nhũn mày nhìn vào lòng bàn tay bán thân, sau ngược mắt trực tiếp bà Lãng đang quan sát mình, gần như đã cố gắng uốn lưỡi gần 10 lần, càng nhìn càng không đúng.

- Cô ấy đã mệt mỏi lắm rồi.

Giọng điệu nghe qua như giọng hỏi, bởi nhẹ như khí, lời thờ dãi của Lãng Thanh khiến ai nghe đến cũng có thể buông xuôi. Là một đại nam nhân, việc cầu xin, hiếm hoi còn hơn cả nhật thực.

Lãng Khẩu Thiên đẩy đẩy tay bà Lãng đang đứng hình, gương mặt xanh mét khó coi, sẽ sắp xảy ra đại họa đúng không? Bà không thể để chuyện này xảy ra, sao có thể dần dần mọi người đều đứng về phía Lục Nan Hy, đến con trai trưởng của bà cũng không thể quản được nữa, càng nói đến nguy cơ gia nghiệp đều chuẩn bị tiêu tan, hiện tại, còn khó hơn đứng trên giàn lửa đốt dưới chân bông rớt. Thời tiết nóng nực, mồ hôi tiết nhiều, nhưng bà lại run rẩy, sống lưng lạnh như băng, trời chết lắt léo, đẩy tay Lãng Thanh đang chấp về phía trước cầu xin một cách mạnh bạo.

- Đừng nói ta giọng điệu đó, cái gì ta cũng không muốn nghe về cô ta. Nên nhớ, cô ta là rắc rối.

- Mộ Phi, 1 giờ chiều nay, sắp xếp cuộc họp báo.

Mộ Phi rời mắt khỏi văn kiện trong tay, bấm viết trở lại, còn đang xem xét dãy số liệu, miệng lẩm nhẩm nhưng mắt lại để ý hần.

- Chủ nhân, người còn chưa có khỏe hẳn, hay là để tôi xoay chuyển thêm....

- Không cần.

Lời Tích Lãng quát, Mộ Phi cứng người nhìn hần sau ho khan, ngay lập tức gạt đầu, mau cầm ly nước lọc bên cạnh đưa tới, nghĩ đến sức khỏe hần còn chưa có hẳn, anh còn định chính mình sống chết đi thỏa hiệp với đám phóng viên. Nháy mắt liền rời khỏi cửa, bởi anh không còn cách nào khác phản đối, chỉ có xuôi tay thuận theo hần lời nói.

Tích Lãng không có đón nước đến, nhìn Mộ Phi rời khỏi, bán thân thở dốc mệt mỏi, nắm lấy chiếc khăn mềm mà lau qua mồ hôi đọng trên trán, đưa mắt chán ghét nhìn chiếc điều hoà còn không có hoạt động tốt trong thời tiết khắc nghiệt này, còn không phải cảm giác ở lò bát quái? Xoay người sự định tắm rửa một chút, nhìn đồng hồ cũng sắp quá giờ ăn trưa, sau dùng bữa thì chắc hẳn đã kịp thời gian họp báo, chợt ánh mắt dừng ở chiếc áo khoác vắt gọn ở đầu giường, rõ ràng đây không phải áo của hần, là hần lưu cái này từ nơi nào về, sao lại trong thân trí không có một chút ấn tượng.

Dòng nước lạnh buốt thấu đến xương cốt, như gột rửa đi mọi thứ kim hãm hần, cả cơ thể như dần cảm thụ mà run rẩy, bàn tay cầm chặt đặt ở tường lạnh lẽo dần dùng sức, tức khí càng nặng, là ai đứng phía sau chuyện này ngoại trừ Lãng gia? Có phải đang thách thức hần kiên nhẫn? Bờ môi bạc cong lên chế giễu, lồng ngực phập phồng không đổi.

Bà Tích nhìn thấy Tích Lăng bước xuống đại sảnh, tóc còn ẩm ướt thì liền nhủ mảy, đặt quyền tạp chí vội vã xuống, ngay lập tức chạy đến nơi hắn đứng nhìn đến.

- Sao con lại để tóc ướt thế này, còn chưa có khỏi bệnh đâu, càng nói không thể rời giường, mẹ đã gọi hầu nhân chuẩn bị hồng sâm cho con dùng, đợi chốc lát...

- Không có thời gian.

Không cần để ý bà Tích định đưa tay kiểm tra nhiệt độ trên trán mình, hắn một bước liền biến mất khỏi đại sảnh làm bà một phen muốn não loạn, ba chân bốn cẳng gọi đến ông Tích ở hoa viên còn đang bận nước cờ với lão hàng xóm bên cạnh. Bà một mặt tức giận, sao có thể có chuyện gấp mà nhìn ông điều bộ như chẳng có gì, ngồi thành thoi như thế. Còn có lão hàng xóm kia, không biết là hảo hữu thế nào nhưng nhìn cử chỉ cùng nét mặt kia, thực không phải là nơi chọn nhan gười vàng rồi.

- TÍCH THIẾT KHÂM!!! Ông còn ngồi đó được a? Đẹp hết đi, Tích Lăng nó sắp rời đi rồi kia kia.

Ông Tích nhủ mảy, không để ý đến bà muốn loạn, nhìn đến hàng xóm ngồi đối diện còn đang trầm ngâm nhìn tới lui thì không nhận được tê cứng cả người. Đây là chuyện thể diện của mình, ông không thể để thể nhân nghĩ mình là yếu bóng vía vợ được.

- IM MIỆNG CHO TÔI.

- Ayy yaaa, ông dám quát vào tôi sao? Được, xin mời, nhưng đừng để tôi nói cho ông biết, tôi cùng ông dàn trận, liền biết ai thắng thua.

Ông hàng xóm co người, chỉ kịp chú ý đến đuôi mảy bà Tích nhuech cao, khiến ông cảm thấy bản thân như cũng gián tiếp bị đe dọa, càng trước kia không nghĩ đến chuyện này cho nên liền bị dọa sợ mà giọng gao lên tiếng.

- Anh Tích, có lẽ cũng sắp đến giờ ăn trưa, chắc tôi phải trở về.

- Không, tôi biết mà, ông không cần phải trở về, cứ đứng nơi này...

- Được...tôi không sợ.

Ông bà Tích cứ xấn xấn đến nhau, ông hàng xóm tiến thoái lưỡng nan, khóc không ra nước mắt. Chỉ muốn hét một câu "Tôi muốn về nhàaaaaa....."

- Tích tổng, sắc mặt của anh không tốt, anh vẫn chưa khoẻ nên...

- Cảm ơn, tôi trả hầu tạp đều đều, không phải cho các người dùng vào nhiều lời.

Giang Giang xoay người thâm căn mỗi chửi rủa ủy khuất, mới vừa vào giờ chính đã bị nắng. Nhìn lại đúng thực là màu đỏ đỏ đôi cao gót dưới chân không hề mang lại may mắn chút nào, là cô uống công tâm tư.

Tích Lăng cảm nhận từng đợt lạnh thấu xương, lên lớp Giang Giang xong, anh cũng không còn sức lực nữa, môi mím chặt, tay nắm chặt đặt ở trong túi quần, cô có thể chỉ có không nhìn đến, còn nếu nhìn thì nhất định sẽ bị mê hoặc bóng lưng cao ngạo kia, liền nữ nhân muốn dựa dẫm. Hắn dòi mắt khỏi xa xa vô định, chính bản thân cũng chẳng hiểu tâm tư mình hiện tại thế nào, vô tình nhìn xuống dòng phóng viên nối tiếp nhau đồng đảo, đau nhức thần trí mà liên tục nhủ mảy, tay càng lúc càng nắm chặt, như hai cổ lưu lửa nóng cùng băng tuyết đang dần nghẹn ứ hắn, khó chịu khó mà mừng tượng được. Đôi chân chống đỡ cơ thể ê ẩm dần dần không còn cảm giác, chỉ cần một chút tà lòng thì liền ngã không thương tiếc.

- Chủ nhân, phòng họp báo đã chuẩn bị xong.

Nghe đến lời Mộ Phi, hắn có chút ngưng trệ, không có phản ứng nào, ánh mắt vẫn si dại đặt ra ngoài cánh cửa, choáng váng thần trí làm tầm nhìn dần chuyển điên đảo.

- Mang đến đây nước...

Tích Lăng cũng không ngờ hắn lại bệnh tình nặng như thế, người hùng hực lửa đốt không đối, không kiểm soát được mà ngồi phịch xuống ngay người ra. Trước mắt lom đóm mờ ảo, không còn rõ ràng, cảm giác không chân thật, như bản thân đang ở trung gian bồng bềnh không có định thể cảnh, đến ngữ cảnh xung quanh cũng không còn rõ ràng. Thở dốc nặng nề, mũi hít thở ngày càng yếu ớt không nắm được nhịp đều, đỉnh đầu dựa vào rèm xám xịt mà nhắm chặt mắt. Mộ Phi mặt mày tái mét, là lần đầu tiên nhìn thấy hắn tình cảnh thế này, ngỡ ngành cùng sợ hãi ập đến khiến anh ngày thường bình tĩnh, trầm ổn cũng chuyển đổi tay chân quỳnh quáng, không còn biết chính xác nên thế nào rồi.

Cả Giang Giang từ bên ngoài mang nước vào cũng bị dọa sợ, quên mất bị nắng mà bức tức, liền một tay rơi vỡ cả ly nước ấm, đổ hết lên cả người nhưng cũng không còn thời gian để ý, nhanh chóng nhận ra hắn chỉ nhắm mắt nghỉ ngơi thì vội dọn dẹp gọn và đi thay nước mới, cấp tốc quay trở lại, áo sơ mi ôm sát người hiện tại bị ướt liền như xuyên thấu, làm ẩn ẩn hiện hiện cả áo lót hồng phấn điểm nơ đỏ ở rãnh mà cô đang vận khiến Mộ Phi một phen thót tim, như ăn vào quả cấm, liên tục dẫn dụ đưa mắt chĩa vào nơi đó khiến tự bản thân đỏ mặt vì nghĩ sao bản thân lại liêm sỉ đến mức này, nhưng sau, anh cũng không còn thời gian để ý nữa.

Tích Lăng nấp vào ngum nước, hít một hơi sâu, cũng có thể đứng thẳng người mà bước tiến ra khỏi phòng khiến Giang Giang Mộ Phi ôm lấy nhau mừng mừng tủi tủi. Sau nhìn lại, hai người, tự động cô chạy mất, Mộ Phi vượt vượt râu lông phún ở cằm ngai ngừng, cười mỉm một cái ngụ ý, mắt vẫn dừng ở cửa cô rời khỏi, một giây sau mới tỉnh ngộ mà nhanh chân rời theo sau hắn, niềm vui hôm nay là đầy đủ.

- *Tích tổng, TÍCH TỔNG, TÍCH TỔNG TÔI MUỐN HỎI.....*

Như bánh mì kẹp thịt, khiến hấn không còn chỗ đặt chân để bước lên chính diện, cho nên đành chậm một chút chờ đợi Mộ Phi đang ôm chầm Giang Giang không xấu hổ với ánh mắt viên đạn nguy hiểm.

- *Tích tổng, sắc mặt anh tệ như vậy có phải hay không là tin tức hiện nay đưa lên trang đầu của trang Thời Báo có liên quan đến anh?*

- *Tích tổng, anh thực sự có khẩu vị mà loại người lừa đảo nữ nhân như cô ta?*

- *Mục đích hôm nay là gì vậy? Tôi có thể gửi được mùi kỳ lạ...*

- *Tích tổng, sao anh còn chưa trả lời?*

Mộ Phi nhận được ánh mắt một mồi Tích Lăng lướt qua, liền xoay người bấm nút điều khiển di chuyển từ xa, hiện lên bức phản trắng phía sau, chiếu rõ hợp đồng giao ký kết giữa Lục Nan Hy và Lăng Thanh. Điều kiện, tiền giao thuận sau khi hoàn thành, ngày tháng đều rõ ràng, không đi dòi một dấu vết nào.

Cả thể phòng nào loạn bỗng im bất đến lạ thường, gần như không thể tin vào mắt mình mà ngày càng nhiều ánh đèn flash chụp lại. Lúc này, hấn mới từ tốn nói, không nhanh không chậm, vẫn như ngày thường bình thái nhưng là dưới đáy mắt lại đậm màu không chấp nhận được, điều này không quá khó hiểu, một mồi chất chứa lâu dài, được một lần phản kháng một lượt hết thấy, đầu tóc rối loạn nhưng đều vào ống kính thì đều xinh đẹp như nhau, khiến nam nhân khác ganh tỵ, nghiền răng không kịp, hoàn hảo nhân độ này, thượng đế là quên mất định luật bù trừ rồi? Một tay đẩy đi liền không thể thu hồi lại được nữa.

- *Lục Nan Hy trực thuộc nhân viên của Tích thị, tôi có quyền bảo vệ nhân viên của mình thoát khỏi quấy nhiễu mà người bên ngoài đang âm mưu hãm hại, đó là lẽ thường đối với một chủ nhân. Cho nên việc tôi xuất hiện ở tiệc với cô ấy mà không phải Ôn Điều Đoái, điều đó có lẽ đã được ôn thỏa? Còn trên màn hình, là thỏa thuận ngay thẳng, chữ ký nội dung từng nét đều Lăng gia soạn biên. Còn về Lục Nan Hy... tôi sẽ hoàn toàn đứng ra đại diện cùng chịu trách nhiệm về quyền lợi.*

Tích Lăng không ngại người ta nghi ngờ, lời nói cùng biểu cảm ngay thẳng đến mức không còn chỗ nào có thể bắt bẻ được câu nào, càng không bắt được nhịp đề mà gài hỏi.

Càng có nhiều người nghi vấn hơn, quay trực tiếp kết nối đến đầu mạng trang.

"*Tích Lăng a~~~ anh có thể nào ban bố cho bàn dân một ánh nhìn vào máy và cười nhẹ liềm hạ được không?*"

"*Ngàn vạn lượt chờ đợi, sao anh còn chưa nhìn đến em? Lần này em tuyên bố trực tiếp, chỉ có em mới có thể làm vợ anh a."*

"*Anh có thể có tất cả, nhưng trái tim em, anh không thể thu tóm được đâu nha...ha ha"*.

"*Tích Lăng, I love you, em yêu anh, yêu anh, yêu anh...."*

Ông phóng viên trực tiếp cầm máy, ngáp ngắn ngáp dài ghi ghi chép chép, nhìn vào bình luận chỉ có muốn ngắt ngay một cái cho đã tức khí, có phải các người nhầm lẫn tiêu đề rồi đúng không?

- *Có nhiều người muốn biết, Tích tổng vẫn hay đối xử nhân viên tốt bụng đến thế a? Quả là Tích đại thiếu gia có khác.*

Hấn khoé môi cười nhạo, là đang châm chọc hấn? Là ai mà dám phán xét hấn hành động.

Còn chưa kịp phản ứng thì qua chớp mắt, cửa đẩy mạnh khỏi, Lăng Thanh một tay làm ánh nhìn đều thay đổi xoay người dần dần làm rộng hơn cả lúc ban đầu.

- *TÔI...TÔI SẼ CHỊU TRÁCH NHIỆM.*

Thờ hồng hộc Lăng Thanh căng thẳng, cả áo khoác còn không có nguyên vẹn vắt lên nửa vai, tay nắm chặt tay áo khoác dài, somi lưng ướt sũng, đưa tay đẩy cửa, mồ hôi nhễ nhại trên trán là thể hiện rõ anh là chạy cấp tốc đến nơi này, Tích Lăng hít mắt nghỉ ngơi, khoé môi cong lên như có như không, một âm bụng âm mưu thỏa mãn, cuối cùng cũng đợi được đến, không nhìn được cọ xát đầu ngón tay vào nhau hưng phấn, chéo chân ngóng diễn biến tiếp theo, cũng không ngăn được mình thần trí cũng có chút choáng váng, mau cầm lấy nước ấm Mộ Phi đưa đến, không ngại sẽ xuất hiện vấn đề ngoài ý muốn mà cạn hết nửa ly lớn.

Mộ Phi thoáng đắc ý lên nhìn hấn, hấn một nơi ngồi yên tĩnh, khó mà dò được trong đầu hấn còn có ý gì khác.

Lăng Thanh quyết định đặt chân đến đây, quả thực...là một sai lầm...trầm trọng, khó mà làm dịu nổi.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài, Anh Thực Không Có Đạo Lý!* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 77: Rút dây động rừng

Hình ảnh cả gia phải bán đi tất cả tài sản giá trị, phút chốc, chỉ một cái phẩy tay, tường thành lộng lẫy đều sụp đổ, ly tán bất cứ nơi nào vô định, khiến bà Lăng như muốn khóc thét, lên voi xuống chó vốn dĩ không thể liên chấp nhận được.

Mắt môi run rẩy như nhau nhìn Lăng Thanh qua màn hình nhỏ.

Lăng Thanh đường hoàng dần tiến đến nơi Tích Lăng cao cao tại thượng nhuếch mép nhìn anh không bằng một mét gạch dẫm đạp dưới chân, anh không cần quan tâm, chỉ có trong lòng đang thầm nội chiến, rốt cuộc cũng không thể làm xấu nhân tính nam nhân, trước đó anh như thế nào, hiện tại vay rồi trả, đối với đối diện là anh mắc trùng, nhưng đối bản thân, hoàn toàn không có gì không thể mở mắt nhìn người.

Tích Lăng trong lòng thầm cười nhạo nhưng giây sau liền cứng người, ánh mắt này của Lăng Thanh, có thể là không phải. Việc hắn đang làm, có thể Lục Nan Hy không thể hiểu ở hân diện, mà nhìn rõ nhất là Lăng Thanh diện. Không sao, phản diện nhiều khi cũng không có đáng ghét, hiện tại phương diện hân, cảm giác đáng yêu vô cùng.

- *Lăng đại thiếu gia, không biết là vụ việc Lục tiểu thư lừa tap tiền 100 vạn là có thật hay không? Đó là số tiền không thể xem là nhẹ nhàng sự.*

Lăng Thanh mím môi, tay nắm chặt vào nhau, nhúu án đường một đường, thần thờ rất lâu mới mở lời.

- *Không có.*

Một lời nói cùng giọng điệu rất nhẹ nhàng của Lăng Thanh làm phóng viên lại càng sôi nổi, chen lấn muốn ghi âm.

- *Toàn bộ rắc rối này Lăng gia gây ra, tôi sẽ chịu trách nhiệm...*

Không muốn nghe thêm, chỉ bao nhiêu đó, một chút ghi hình, Tích Lăng đã đủ thỏa mãn, lần lượt Mộ Phi cùng bảo vệ dàn người khỏi cánh phóng viên đang ngăn người, chỉ có Lăng Thanh liên tục thờ dốc, cũng chẳng nói gì nhiều.

- *TÍCH TÔNG!! XIN HÃY ĐỢI MỘT CHÚT...KHÔNG PHẢI LĂNG THIẾU GIA Ở NƠI NÀY LÀ Ở PHƯƠNG DIỆN KHÁCH A? ANH BỎ ĐI NHƯ VẬY THÌ...*

- *Không tiếp.*

Lăng Thanh mặt mày ngày càng xanh mét, nhục nhả hết sức nhưng gồng người ngồi yên lặng đó, mắt không nhìn vào đâu, duy chỉ chiếc bàn viên mã nhũ sang trọng trước mặt, nhưng nếu cho anh nghĩ lại, anh vẫn làm như vậy, chỉ có anh mới có thể lên tiếng giúp Lục Nan Hy, chỉ có lời của anh, thành viên Lăng gia mới có thể xoay chuyển được hoàn toàn.

Như hỏa tốc, lần lượt tốc độ lớn đều lần lượt chạy lên xuống. Tích Lăng không thể nào kiên nhẫn hơn, một cái đạp ga liền vút gió lao về phía trước không do dự. Tay cầm vô lăng chưa hề run rẩy hay đánh cứng, ánh mắt hồ phách sáng quắc. Có thể xe cao tốc đến đâu, hắn đều tận dụng đến đấy. Chỉ sợ cảnh sát viên muốn ghi nhận cũng chẳng kịp.

Xe thẳng lết bánh kéo một đám khói dài từ xa khiến ai cũng hoảng sợ.

- *Thừa Thừa...*

Một phụ nữ trung niên mau chóng ôm lấy tiểu nữ nhi của mình đang đứng cách đó không xa đang thăm kinh hoàng cùng trầm trồ, là lần đầu tiên nhìn thấy như vậy, liền ngưỡng mộ muốn chạy lại xem như thế nào thì liền bị bà ngăn cản.

- *Mẹ...con muốn xem là ai điều khiển hắc mã?*

- *Không được, xế hộp đó rất nguy hiểm, con không được đến gần.*

- *A...chú ấy xuống xe rồi, đi vào nhà kia kia.*

Đứa bé không nhìn được, liền chộp ngay lúc bà không để ý, liền một bước nhảy khỏi mà chạy đi. Khiến bà khóc không ra nước mắt mà chạy theo, quả thực độ tuổi tăng động này bà đã trải qua nên có trách cũng trách không được.

- *Thích....aa là mỹ thích a~~ chú ơi!!!*

Tích Lăng nhúu này nhìn tám biển đỏ chéo dài cùng khoen khoá ngang chắc nịch phai màu vân trơn, chưa kịp nghĩ nhiều, chợt nghe thấy tiếng chân nhỏ lạch bạch truyền đến, bàn tay bé nắm lấy ống quần ống của mình mà phát ra tiếng nói nỉ non, vốn không muốn để ý cũng rất khó.

Hắn chậm chạp nhìn xuống. Tay cũng không quên vỗ vỗ cửa như ban đầu.

- *Chủ là tìm Hy Hy tỷ tỷ đúng không? Chị ấy ban sáng đã đi rồi đó.*

- *Đi đâu?*

Tiểu nữ nhi mau chóng nuốt một ngụm nước bọt, hăng hái nhiệt tình vừa chỉ tay vừa miêu tả bộ dáng của Lục Nan Hy.

- *Thế này... chị ấy khênh ra ngoài một kiện đồ lớn rồi lên bạch mã đạp đi.*

Bạch mã? Nghe đến đây hần liền muốn điên tiết nhưng thay vào đó khoé môi giật giật không nhìn được mà cơ miệng giãn nở.

- *Bạch mã đưa đi cùng khênh nặng như vậy sao?*

Lúc này, hần nói dài hơn một chút, cô bé lại được nghe nhiều hơn âm giọng, ánh mắt lại càng sáng ngời. Như hiểu nghiệm được ánh sáng chân lý mà nụ cười ngây ngô nhìn chằm chằm hần khiến hần không còn cú nào nghĩ đến được để phản ứng.

- *Đúng đó a.*

- *Thừa Thừa mau lại đây, không được làm phiền người khác đâu. Có nghe không?*

- *Hừ...Thừa Thừa không có làm phiền, là Thừa Thừa đang giúp chủ ấy đó, mẹ không tin a? Hỏi thử xem.*

Đôi môi nhỏ bụ lại đáng yêu thập phần, gò má đỏ ửng, mắt to hiện rõ uy khuất nhìn về phía người phụ nữ trung niên mà khoác tay ra đáng bà cụ non.

Đến gần, với ánh nhìn xoáy thẳng của Tích Lăng, bà chỉ muốn quay đi, xấu hổ vô cùng, một thân Tây trang sang trọng như vậy cùng xé hộp ngoài kia, không biết bao nhiêu là tiền rồi, cho nên ở gần chỉ sợ lỡ làm hư hỏng thì có mà cả nhà tha tội ra đường cũng chẳng có tiền mà đền.

- *Không được, con đến đây với mẹ nào!*

Cường ép ôm lấy, tiểu nữ nhi không chịu được mà cự quậy phản kháng, tay chân gằn như đánh đá với nhau, hét toáng lớn, nghe ra nài nỉ nhiều hơn là lên giọng, chân thật từng centimet, không thể tin nếu quy lỗi này từ cô bé 4 tuổi nói ra.

- *Nắm mắt, đến mở mắt cũng chỉ thấy mẹ cùng ba, nay con gặp được ý trung nhân, định mệnh cả đời, mẹ còn bắt ép con rồi bỏ được aaaa? Buông con ra đi mà...con còn chưa có nói chuyện đủ đâu, còn chưa biết danh, tuổi tác, cung hoàng đạo...huhuuu...mẹ oiiii!!!!*

Bị vác đi, tiểu nữ nhi vẫn không quên vẫy tay chào hần, hần nhất thời cứng đờ, không có vẫy lại hay biểu cảm sắc thái nhiều, chỉ là ngẩn người ở đó, không biết đang nghĩ đến cái gì, lúc sau tay có chút phản ứng nâng lên nhưng tầm mắt đã biến mất người. Xa xa khu phố nhỏ lụp xụp mái thiết xéc cũ cở kính, như thoát khỏi thế giới xa hoa phía xa, gió mạnh như rít u buồn trầm lắng.

Đã xong hết thấy, Lục Nan Hy đã rời đi, hần đã trả lại trong sạch cho cô, cũng không còn luyến giữ cô áp bức. Cô có thể đi, đến nơi cô muốn, chỉ có, nơi đó không có hiện diện hần. Ý nghĩ này thực không dễ chấp nhận tí nào.

Cảm giác này, lại bắt buộc hần chấp nhận một lần nữa, buông xuôi nhìn. Đau như ngàn vạn dây rọi đánh mạnh vào da thịt trần lạnh. Đây là cái định nghĩa quái gì chứ? Có hàng vạn người nhưng duy chỉ một người lại không có. Nếu không có người mình muốn, thì bao nhiêu nữ nhân mỹ mạo khác cũng có nghĩa lý gì?

Hần một thân dựa vào a tường lớn lạnh lẽo, nghiêng răng ken két tức giận, phần tóc huốt gò má, che gần nửa mặt, hần từ từ thu liễm đôi mắt ướt đầm khó coi, hai hốc mắt đỏ lên đáng sợ, hơi thở ngày càng lạnh dần, tay không kim được mà liên tục nhịp mạnh vào cửa đóng chặt, mỗi lúc một mạnh làm ổ khoá đập thành hình đinh tai nhức óc, gằn như muốn đập đổ ngay lập tức.

Giây sau khi Tích Lăng rời khỏi hộp bảo, Mậu Hoạch Ma cũng nói chân theo vào, còn chưa kịp nhìn thấy hần đã bỏ đi, sau tiếp là Ngô Kỳ Phong cùng trợ lý và đại diện cùng biên tập chính thống truyền thông Thời Bắc.

Kéo thêm vài giờ sau, mới có thể xong xuôi mọi thứ, Ngô Kỳ Phong cố gắng liên lạc với Tích Lăng nhưng là bất tâm, gọi đến Mộ Phi, anh cũng không biết, là đang đi xử lý các nhánh mới của Tích thị mà bận rộn.

- *Hoạch Ma, bản thiếu gia đôi quá!!!*

Ngô Kỳ Phong không quen ngồi một nơi nghiêm túc hồi lâu, cứ một lúc lại nắm tay áo Mậu Hoạch Ma mà giật giật khiến anh khó chịu, anh điểm yếu chính là ông tay áo của mình, rất khó chịu khi ai đó nắm lấy, trả lời Ngô Kỳ Phong giọng điệu không hề vui vẻ.

- *Còn không mau nghiêm túc, phân chim rai đỉnh đầu, ta không giúp người đâu.*

- *Chẳng lẽ bản thiếu gia đôi liền chịu đựng bụng rỗng khó chịu?*

Vì đói mà hoá tức khí. Chính là đói thực sự, tựa như có thể yên ắng một chút ồn ào cùng tiếng máy ảnh vận hành thì sẽ nghe được tiếng bụng của Ngô Kỳ Phong tổ cáo rình rang rồi, quả thực anh trước khi đến, chỉ có nuốt qua sữa lót dạ.



- Hôm nay Ôn Điều Đoái đặc biệt chưa có mặt, không biết là hiện tại hiện diện của Ngô Kỳ Phong kẻ nơi này, chức vụ cô ấy có lung lay? Có nhìn qua hai người lúc trước quan hệ không tệ.

Ngô Kỳ Phong nhú mồm, đã không còn sức lực còn bất buộc hoạt động, ta đây đều cái gì cũng không có dính dáng, bỏ của chạy lấy người.

- Không có biết, Ôn Điều Đoái nữ nhân phương nào, bốn thiếu gia không biết.

Càng khẳng khẳng phủ định, phóng viên càng muốn tra hỏi cho ra nhẽ.

- Việc Ôn Điều Đoái có dấu hiệu tư tình riêng Tích Lăng để có vị trí này thay vì làm việc chung với Ngô tổng đây, chẳng nhẽ cũng không có biết?

- Các người, trình độ tiếp thu đến đâu rồi? Hỏi một câu ngục như vậy cũng có thể thoát ra khỏi miệng? Ôn Điều Đoái là ai? Khi không đi ngoài đường, tùy hứng thuận mắt liền nhặt về làm đại diện? Sử dụng đầu mà suy nghĩ, óc đến mức này, khiến người khác biếng trả lời, cut...ai muốn hỏi tiếp thì dồn lên, phí thời gian.

Nữ phóng viên vừa rời tay cần ghi âm run rẩy, đối Ngô Kỳ Phong thấp đầu tạ lỗi nhưng đã không kịp rồi, ngay lập tức bị chỉ trích, các đồng nghiệp khác cũng không muốn đứng gần họa lây, xem như không liên can, vô biết vô thấy.

- Các cổ đông, hôm nay tôi tập hợp mọi người đến đây là một phần nhã ý, nhưng tôi có chuyện quan trọng cần giải quyết trước cổ đông, là lợi ích của một tập đoàn, nếu chuyện này vỡ lẽ, còn nguy hại đến cả danh tiếng chúng ta cùng nhau gây dựng nên.

Dừng một chút, Tích Phán Hạn trong đầu ngẫm nghĩ, nuốt xuống một ngụm nước bọt, chờ hiệu ứng của các lão ngồi bên dưới, thoải mái tâm tính. Nếu Tích Lăng nhất định không coi trọng ông, ông nhất định sẽ hạ thấp hân, để xem còn uy phong đến mức nào.

- Đã là tính chất công việc, chúng ta nên tôn trọng tính bảo mật và công bằng phân minh rõ rệt. Giám đốc điều hành là điều hành cả một tập đoàn, tôi đứng ở vị trí khách quan, nhận thấy Tích tổng không công minh giữa đời tư và công việc, bề bộn ảnh hưởng đến công ty. Gần đây nhất, kế hoạch triển khai mới của Tích thị đã bị đánh mất bản chính. Giang Giang thư ký đã che dấu đi, lập tức tiến hành bổ sung, báo chí đưa tin tình nhân rùm beng cả tuần nay, có lẽ ai cũng rõ, những điều nhỏ này nếu càng người ngoài không giải quyết, sau này sẽ đến chuyện gì? Tôi mong mọi người cho ý kiến, để nghị, thay đổi vị trí này.

"Ông ta không phải điên rồi chứ? Âm mưu cái gì không rõ nữa..."

"Thay đổi CEO, chuyện này không phải nhỏ, tôi nghĩ vẫn là không nên đổi, Tích tổng là quá hoàn hảo, nếu lật đổ xuống, xảy ra bất trắc gì, đừng nói tôi không có nói trước, các ông theo sao thì làm."

Ai nấy cũng lắc đầu, mặc dù những việc làm này là vô cùng phức tạp làm dính dáng đến Tích thị nhưng suy cho cùng không ai có thể kham nổi vị trí này nữa.

Hành động này của Tích Phán Hạn không phải rút dây động rừng sao? Chỉ cần đến tai Tích Lăng, đều không dễ dàng mà chối bỏ. Nhưng với ngày hôm nay, cũng khiến mọi người càng có lý do mà căm ghét để mắt đến hân hơn. Mong muốn một ngày, vị trí sẽ vào tay ông, chỉ cần nghĩ đến đã khiến ông tự mãn tít mắt.

- Tôi không đồng ý, chuyện này cần phải thông qua chủ tịch hội đồng quản trị trước.

- Tôi cũng không đồng ý, tùy tiện quyết định, không phải trong phạm vi chúng tôi.

Kết quả vừa đúng và không đúng ông mong muốn, quả thực phải thông qua Tích Thiết Khâm, mọi chuyện sẽ càng rắc rối hơn, nhưng hôm nay, ai cũng nghĩ đến lợi ích vị trí mình mà hân hoàn toàn xứng đáng vị trí này nhưng ông biết với tính khí của hân thẳng thắn cao ngạo, nhất định sẽ không trụ được lâu hơn, đừng nói là tài năng, địa vị cũng không thể.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài, Anh Thực Không Có Đạo Lý!* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

## Chương 78: Nhật dĩ kế dạ

Vất va vất vường, không muốn nhìn nhận thời gian cùng thời điểm, Tích Lăng tựa nửa người vào thành giường cứng cáp không chút cảm nhận, hờ hững nhìn ra khỏi cửa sổ lớn, cứ nhật dĩ rồi lại kế dạ\*, hoàn toàn hờ hững, dính thục Cẩm Viên điều hòa lạnh toát ở mọi ngõ ngách, không một bóng người, ai bên ngoài chỉ có dám đứng nhìn, một bước cũng không dám vào đến.

\*ban ngày rồi lại đến ban đêm.

- Tôi còn chưa có trách cứ em, em lấy gì trách cứ ngược lại tôi? Hừm?

Cái gắng gọng ở cuối cùng gần như là hoàn toàn sức lực. Bao nhiêu bất lực, bao nhiêu phần nộ đều bộc lộ.

Mộ Phi gấp gấp bước chân, quả thực biết được Tích Lăng vị trí thì liền như bắt được vàng, rần rần suốt một ngày là không thể tránh khỏi bối rối, hần đưa tai nghe lấy bước chân dậm ở hành lang nhịp nhàng dần tiến gần nhưng không có buồn động dấy.

- Chủ nhân, hạng mục gần như đã được đề bạt tiến hành, theo tiến trình ngày hôm qua đã triển khai đầu thầu phát triển, tôi đã sắp xếp xong hết thảy, sắp văn kiện mang đến đây hoàn toàn quan trọng, chủ nhân xem xét lại có vấn đề hay không? Là Giang Giang đã xem qua, cần chữ ký xác nhận. Còn có một chuyện...

Mộ Phi chưa có dám mở lời, dò ánh nhìn qua Tích Lăng, thấy hần nhắm chặt mắt không có phản ứng thì anh thầm thở phào nhưng mà thực sự rất khó nói. Nếu hần nghe qua thì sẽ như thế nào nổi giận đây?

- Nói.

- Còn có...Phán Hạng hôm qua đã tự ý mở cuộc họp hội đồng quản trị (các cổ đông), nội dung chính là...muốn chủ nhiệm người thay thế chức vụ CEO từ tay chủ nhân.

- Không sao, đối với chú lớn đề tâm đến như vậy, không phải phước thì cũng là phúc rồi.

Hần cười nhếch mép, lễ nghĩa trước mặt Mộ Phi nhưng anh toàn thu vào tai nhạo báng ý "không phải phước cũng không phải phúc rồi."

- Gọi người đến dọn đi hoa viên, không cần nữa, chặt chội.

Mộ Phi gật đầu rầm rập, không có nửa điểm tò mò, nhanh chân rời khỏi. Hần lúc này mới định đi thay phục trên người, đến động tác bản thân cũng dần chậm chạp, chính bản thân hần cũng thấy khó chấp nhận.

Yến Liên Hoa bước từ bên ngoài cửa Tích thị vào đến, bởi bước xuống khỏi xe sang trọng, khí chất bùng bùng thì nhiều người chú ý, chính bà cũng nở mày nở mặt, nơi mũi gần như phình to hết cỡ rồi. Đi đến đâu, có nhân viên chào hỏi đến đâu. Duy chỉ hình tượng đồ võ, đừng đừng nổi giận, bà vô tình nhìn thấy thư ký riêng của Tích Phán Hạng tay vừa rời khỏi vạt áo ông, mắt đưa tình chuyển ý, môi xinh đẹp cười ẩn ý ân nhiệt.

- TÍCH PHÁN HẠNG, ÔNG MUỐN CHẾT ĐÚNG KHÔNG?

Tích Phán Hạng nghe giọng điệu cản dõ Yến Liên Hoa bên ngoài thì mau chóng giật mình, xanh mặt cả lên, không biết làm gì trước ánh mắt bao nhân viên bắt ngờ chú ý, nhanh đi đến bên bà mà thì thảo cầu xin.

Đương nhiên kịch vui, không thể không có Khai Tâm Giao, mặc bận tay cái gì chẳng nữa, bỏ hết thảy vì sự nghiệp tám chuyện của mình. Nói chung, gần nửa cái công ty tụ tập đến xem rình rang. Yến Liên Hoa cũng không ngại đám đông, Tích Phán Hạng mà dám qua mặt bà, kết cục sẽ không được tốt đâu, cho nên hạ nhục tầm này có gì đáng kể.

- Bà...bà nghe này...chuyện riêng về nhà giải quyết sau đi, ở nơi này công ty, đừng làm rùm beng...

- Tôi không thích thì làm sao? Cô...hình như tôi nhớ không lầm, cô chỉ mới trụ chân nơi này 1 tháng mấy ngày thì phải?

Yến Liên Hoa không dừng ở việc chỉ tay mắng chửi, tiến xa hơn nữa dần trợn muốn tiến đánh. Nữ nhân "mặt rắn" mau chóng nhìn ra mình đối kháng lại không có khả năng, cho nên mau chóng khoát tay Tích Phán Hạng mà trốn sau lưng ông tránh đạn.

- Anh...Không phải anh nói sẽ ly dị với bà ta sao? Hiện tại em bị làm nhục trước mọi người như vậy, anh nói lời không giữ lời, sao em có thể đối mặt với người ngoài tiếp đây?

Giọng điệu mặt ngọt rót vào tai Tích Phán Hạng đều động lại đường ngọt hết thảy, nghe đầu thắm đỏ, cả người đều nóng rần rần khi bấp tay ông đang dí chặt vào bờ ngực lớn kia. Mắt không tự chủ mà chớp liên tục.

- Bà dừng lại ngay cho tôi, nếu không ly dị đi.

- LY DỊ SAO? ĐƯỢC LẦM, HÔM NAY VÌ TIÊU TAM MÀ ÔNG ĐÒI LY DỊ TÔI, SONG, 20% CỔ PHẦN TÍCH THỊ CÙNG TÀI SẢN RIÊNG ĐỀU TÔI BỎ RA MÀ CÓ, ÔNG KHÔNG LẤY ĐƯỢC MỘT CẮT NÀO, TÔI NÓI TRƯỚC CHO MÀ RÕ RÀNG, TRÁNH KHÓ XỬ. MANG CÁI MÌNH KHÔNG, THỬ HỎI NỮ NHÂN NÀO CHỊU ĐEO BẮM ÔNG?

Nữ nhân kia mặt dày giả vờ chưa nghe gì cả, ngày càng dính chặt Tích Phán Hạng, trong đầu đã có suy tính, như bà nói thì chỉ là hù dọa tạm thời, đương nhiên ly dị, tài sản vợ chồng sẽ chia đôi. Nhưng không ngờ, ngược lại ông lại do dự tính toán một chút, trở mặt như bánh trắng ngay lập tức, còn sợ Yến Liên Hoa bỏ đi cũng như mang toàn bộ hào quang vứt bỏ mà liền rũ tay khỏi nữ nhân khoát tay khiến cô không ngừng trợn mắt, trắng bệch dung nhan khó coi.

Quả thực, Yến Liên Hoa biết rõ câu nói này sẽ kéo được Tích Phán Hạng, bởi bao năm nay, bà giữ được ông yên phận không cần quấy cũng chỉ có những thứ tiền của vô nghĩa này. Ông mang danh Tích gia, nhưng lại không một chút của cải dính vào người, điều trùng tiểu kỹ\*, quan hệ với Tích gia lạc lõng, chỉ có trước kia mưu tính nên nài nỉ Yến Liên Hoa cho mình đắp vào Tích thị cổ phần cho nên mới mang danh đứng nơi này, bằng không thì xó xỉnh nào rồi cũng không ai để ý nữa. Nhưng từ những thứ này, thắc mắc tại sao bà lại giữ ông ta trông khi biết rằng vô dụng?

\*tài cán nhỏ mọn.

Thứ Yên Liên Hoa cần là cái danh Tích gia, thứ Tích Phán Hạng cần là tiền bạc.

- Ông...tôi không ngờ ông lại bám váy vợ, hèn hạ đến mức này.

Ôn Diêu Đoái từ bên trong thang máy ra tới, nhìn thấy đám đông mà tò mò dâng cao, đưa mắt nhìn lên bảng chỉ dẫn, là phòng ban điều hành thì nhũn mỳ, tưởng chừng như sẽ có Tích Lăng xuất hiện cho nên bước chân cũng nhanh hơn một chút.

- Tỳ...là em bị ông ta lừa gạt...đã từ chối qua nhiều lần nhưng mà không có hiệu quả, em thực rất sợ, cùng nữ nhân với nhau, chị phải làm chủ cho em. Hu hu hu...

Bà nhuếch môi, như đang xem hài kịch, tưởng bà là đồ ngốc? Không biết đường đi nước bước mà tiểu tam hướng tới? Đã bà cho cơ hội rồi đi, lại không có nắm bắt, ngược lại còn muốn làm xáo xáo nội bộ thêm. Được, bà sẽ không làm uống phí công nữ nhân toan tính.

- Vậy ư? Vậy thì oan ức lắm đó nha.

Một cái hướng đến nhanh mà bên má nữ nhân đỏ hần lên một bàn tay rõ rệt không che vào đâu, mặc bên ngoài ồn ào, độ nhắm đến không sai lệch một ly. Ôn Diêu Đoái đang tiến gần, nghe tiếng động thu vào tai thì rùng mình, tiếng da thịt phản ứng kêu lên, thậm chí từng tế bào mà thức tỉnh. Quả là nữ nhân khi ghen, dã man tàn bạo không thể kiểm soát.

Mã Thời La đứng ở phía sau cùng Khai Tâm Giao, người quay phim người phụ họa khiêu khích cổ vũ. Sốt nóng vô cùng. Nhiệt độ này giờ chưa hề giảm.

Ôn Diêu Đoái ngay mắt nhìn thấy, chẳng ai xa lạ đâu, là Nạp Tiêu Kỳ. Nữ nhân cách đây không bao lâu lên mặt hào phóng, chê cười cô cuộc sống còn chưa đến vương giả nổi đâu, là cô ta sống như hưởng ở thiên lạc, tiền bạc không nao núng, muốn gì có nấy trong tay. Không ngờ là được Tích Phán Hạng ông bao nuôi, và cũng không ngờ tới hôm nay lại bề mặt đến mức này đâu. Chính cô muốn cười nhưng gắng mãi cũng không sao cười nổi.

Tích Phán Hạng mặc dù hoàn toàn quy phục nhưng nhìn Nạp Tiêu Kỳ bị đánh đến độ này, không có nữ, mau chóng chạy đến ôm ngang Yên Liên Hoa.

Chỉ một chốc, vệ viên an ninh đã chạy cấp tốc đến nhưng không làm sao dẹp loạn nổi. Ôn Diêu Đoái tiến đến sau lưng Yên Liên Hoa, nhún mỳ đẹp, tay vừa định giơ lên cao, vừa vịn Nạp Tiêu Kỳ một cái tát. Ngay lập tức, bàn tay liền cứng đờ, có một lực muốn bóp nát cổ tay cô khiến cô không ngừng hít ngậm khí lạnh, cảm nhận rõ ràng hơi thở mạnh mẽ khoan khoái thơm mát mê hoặc trên đỉnh đầu mà bất giác tim đập nhanh, lưỡng lự xoay người.

- Quốc có quốc pháp, gia có gia quy, các người làm loạn nơi này, định thế nào xử lý?

Yên Liên Hoa tay nắm lấy tóc Nạp Tiêu Kỳ đang kêu gào khóc thét, Tích Phán Hạng bấu chặt tay bà, cả ba không hèn mà cùng quay ra nhìn. Bà nhanh chóng nắm bắt tình hình mà chạy đến phía sau Tích Lăng mở giọng uất ức, nhìn ra được hần vốn không ưa mắt ông, vậy có gì bà không mượn tay hần trừng phạt ông, đỡ bà phải mang tiếng cùng chẳng liên can đến.

- Con xem đó, ông ta lại dám qua mặt dì mà qua lại lưu giữ tiểu tam.

Yên Liên Hoa trong mắt Tích Lăng không một chút giá trị. Nay thấy bà lại gần, ghê tởm càng dâng cao. Vốn nhìn qua lớp mặt kẻ dày viên đen già nua kia, hần đã nhìn thấu tận 80% bà ta đang ý nghĩ cái gì.

- Chú lớn, tôi cũng ghi nhắc được một câu nói, tác phong làm việc nhất định phải là công tư phân minh. Hôm qua càng được chú lớn nhắc nhở, đối thế là một hậu bối nối tiếp, thực đáng học hỏi. Chuyện hôm nay, trước bao nhiêu nhân viên Tích thị, vốn nói câu cho qua là chuyện không thể, cho nên vẫn là xử lý một chút...

Hần còn chưa có nói hết, kiêu ngạo xoay người hướng thang máy mà biến mất nhưng vốn đã âm mưu, trước khi đi còn chừa cho Yên Liên Hoa một chút mặt mũi, bởi nếu muốn nắm lấy Tích Phán Hạng thì nhất định hần phải thấu tóm bà, cũng chính bản thân ông hiểu rằng, nếu không tiến theo vào văn phòng riêng hần thì ông sẽ được xử lý ngay trước ban nhân sự, chuyện hôm nay xảy ra vô cùng không nhỏ. Kỷ luật Tích thị vô cùng nghiêm ngặt, một chút to tiếng cũng chưa bao giờ xuất hiện được, càng nói ông cũng là có quyền hành ở Tích thị, sơ suất chuyện này xảy ra, lại chính Tích Lăng là người xử trí, xem như ông xui xẻo đi, chạy trời không khỏi.

- Tích tổng, khuya lắm rồi, có phải cậu nên về đi hay không?

Vệ viên già nua, đứng nép sau cửa phượng mộc lớn, khom lưng, cời bỏ mũ cầm quạt khép nép ở ngực, đôi tay chai sần cọ vào nhau. Giọng điệu nhỏ nhẹ hết mức có thể, mắt cũng không dám nhìn chính diện.

Tích Lăng bởi vì hàng giờ đối với ánh đèn từ đèn lớn mà nhức mắt chịu không nổi, nghe đến vệ viên bên ngoài gọi đến, tay mới từ từ đưa khỏi thái dương mà lim dim mở mắt. Châm chậm gật đầu, ngay lập tức rời đi không nán lại. Nhưng chưa dời mấy bước, điện thoại trong túi cứ vang lên dồn dập, hần cố tình không muốn nghe, nhưng lại không thể. Mở màn hình một dãy số lạ, càng khiến không muốn nghe dâng cao nhưng tay bản thân lại bấm đồng ý, không có cách nào khác.

- Ayy daa, người bên kia là ai đó hả? Trả lời tôi xem...

Giọng điệu bên trong vừa ồm ồm kêu gọi hàng kẻ hàng chợ, vừa quát mắng làm hấn nhủ mảy, mỗi mím chặt, chầm chậm mà phản ứng.

- Này!!! Tôi không cần biết là ai đi, nhưng cô ta là người cần, mau đến đây, hiện tại cô ta say xin, tôi còn có gia đình trang trải cuộc sống, may là tôi tìm cách gọi người nhà, nếu không tôi vút đại ra đường thì đừng trách.

- Khoan đã.

Giọng nói hấn vang lên làm bà chủ hiệu phải nhìn lại điện thoại trong giây lát, có nghe nhầm hay không? Nhìn điệu bộ Lục Nan Hy ngồi ở kia không khác rách rưới, nhưng nghe qua giọng điệu bên tai, bà đoán ra không phải vương giả thì cũng là chủ nhân. Nên bà càng nhất quyết phải gọi cho được đến, để rút được một chút tiền mới được.

- Tiểu thư này hiện tại ngồi ở nơi này say xin, gọi mãi cũng không nhúc nhích, tôi lục trong vali đồ, cũng chỉ có số này là liên lạc được thôi.

- Nhấn địa chỉ đến.

Bà chủ bĩu môi, cái tên kiều ngạo này, nói chuyện không một chút phải phép, nhưng vì mùi hương tiền mà niềm nở không biết xấu hổ.

Tích Lăng ngược lại nhanh chóng lấy xe mà chạy ngay địa chỉ vừa gửi, không rõ là nói ai nhưng mà thúc đẩy hấn không ngừng muốn gấp gờ. Chính hấn cũng không biết cái xó xỉnh nào, phải mò đi mò lại nhiều lần mới có thể phân biệt. Khó khăn lắm mới tìm ra nhưng vấn đề nan giải là xe hơi không thể vào được, nên đành phải chờ dài một hơi mà chờ tạm bãi đất trống đối diện con đường nhỏ. Chính bản thân đi bộ đến.

Miệng lảm nhảm từng con số, dò lảm bảm ở trụ điện, đường ngày càng tối mà tạp quán mọc ngày càng nhiều, đa số là những đàn ông đứng tuổi bặm trợn, mặt mày lem luot, mở miệng thô tục. Hấn thâm trong miệng, nơi này là cái quái gì vậy chứ?

Một bước chân đi thẳng, đập vào mắt Lục Nan Hy đưa tay ôm lấy vali của bản thân mà ngồi thui thủi ở góc tường dơ bẩn, mơ mơ màng màng nhắm chặt mắt, bị mọi người xung quanh cười nhạo, không ngừng những tên xấu xa đề tiện trở ánh mắt không sạch sẽ đến. Hấn tức khí mà thở phì phò, mím chặt môi, đôi mắt hổ phách như muốn ánh lửa thiêu rụi mọi thứ, lồng ngực rắn chắc phập phồng, tay nắm chặt đanh cứng.

Bước chân càng nhanh hơn mà tiến vào, bên tai càng nghe rõ lời nhục mạ mà bà chủ phát ra từ bên trong.

- Cô nhìn bộ dạng cũng được đấy. Tiêu qua một đêm, thu biết bao nhiêu tiền. Nhưng may mắn là cô có kim chủ đây nhé, nếu không thì còn lâu mới có thể rời khỏi đây. Đồ rác rưởi!

- Tôi cũng tiếc, mụ vợ ở nhà chán quá rồi, nhìn kia, đẹp đẽ, trắng muốt từ đầu đến chân, làm ấm giường thì chỉ có không mờ rồi đâu.

Cứ lời này tiếp rồi lời kia tiếp. Hấn không nhìn được bình tĩnh, cầm lấy điện thoại trên tay mà quăng tới, mụ chủ chưa tránh kịp mà ăn trọn một cú đau điếng. Với một lực mạnh này, mụ chủ gần như xượt bết đến chảy máu. Xoay người điên tiết mà ôm mặt nhìn đến là người nào.

Hấn cũng không có nhìn đến kia nữa, nhìn đến cô bộ dáng mỏng manh, vài mỏng tênh ôm sát thân gầy gò, tim hấn như nhát dao đâm xuyên thấu không thương tiếc, rốt cuộc cô cũng chỉ muốn hấn đau mới thỏa mãn. Mau chóng cởi đi vest mà choàng lên người cô đang không ngừng run rẩy.

- Tên khốn này, mày có biết mày làm gì không?

- Bao nhiêu?

Đúng như dự đoán, quả thực người đối diện bà nhìn từ trên xuống liền biết chủ cả, sang trọng quyền quý thoát ra từ hơi thở cùng xương tủy, không thể chối bỏ vào đâu được. Với ánh mắt dò xét làm bà nuốt ngụm nước bọt không thông, quên bẵng đi việc vừa rồi.

- 1000, có không thì mạnh miệng?

Hấn không cần biết bao nhiêu, không cần xem đến những tên khác nhìn anh thế nào, kiều ngạo một đường cầm lấy một sấp đồ chẳng biết bao nhiêu tờ đi nữa, quẳng thẳng vào mặt bà nhưng bà không có để ý, mắt sáng quắc mà kêu gọi đầy tớ thu lượm tiếp.

Lục Nan Hy một thân nhấc bổng, hấn thuận tay kéo vali một bước rồi đi. Còn sợ tổn thương cô mà nhẹ nhàng hết sức, chỉ dòn cô dựa vào người mình cao lớn, một chút cũng không dám dòn lực vào tay. Trong đầu ngổn ngang nhiều câu hỏi, nỗi đau đang gặm nhấm hấn ngày càng thấm. Sao cô lại ngu hiểm mà giao du với thể loại những người vừa rồi? Rõ ràng chạm đến một sợi tóc nhỏ của cô cũng không xứng.

Xe dần dần de vào sân Cẩm Viên. Tích Lăng lại lần nữa không dám thờ ơ, ngỡ Lục Nan Hy như con gió mà bay đi ngay lập tức, còn chưa có cảm giác chân thật, cẩn thận bế Lục Nan Hy lên phòng. Loay hoay tìm chậu rửa cả ngày trời cũng không thấy, cuối cùng phải nhiều lần ra vào thay khăn cùng giặt ấm trở lại. Đến khi bản thân mệt mỏi mà gục xuống ngủ bên dưới cũng không hay biết. Có phải hấn đã kiệt sức rồi không?

- May quá, tôi lại tìm được em rồi.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài, Anh Thực Không Có Đạo Lý!* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

